ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பகவத் விஷயம்

ஆறும் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறுயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்துனாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படி
வ்யாக்யானங்களும், ஜீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு
த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி, த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி பதிப்பின்

மறுபதிப்பு

பதிப்பித்து வெளியிட்டவர்கள் :

ஸ்ரீ ஸுதர்சனர் ட்ரஸ்ட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620017.

ஈச்வர-வரு

பங்குனி உத்தரம்

10—4—1998

விலை ரூ. 160

தபால் செலவு தனி

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

லிப்ரா ஆப்செட், தஞ்சை.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ப,க,வத் விஷயம்—ஆறும் பத்து

பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் உள்ளபடி
ஆறும்பத்தின் ஸாரம் விளக்கப்படுகிறது

முதல்பத்தில் ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையும், இரண்டாம் பத்தில் காரணத்வத்தையும், மூன்றும் பத்தில் வ்யாபகத்வத்தையும், நாலாம் பத்தில் நியந்த்ருத்வத்தையும், ஐந்தாம்பத்தில் காருணிகத்வத்தையும் அனுபவித்தார். இப்படிப் பரமகருணையுடையவனாகையாலே இவனே ஸர்வ ஶரண்யன்—அனைவருக்கும் சரணமடையத் தக்கவன் என்று காட்டி இந்த ஆறும்பத்தில் எம்பெருமானுடைய சரண்யத்வத்தை அனுபவிக்கிறார்.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் மூன்றாவது ப்ரகரணத்தில் இறுதியானதான 218வது சூர்ணிகையில் ஆழ்வார் இப்பத்தில் அனுபவித்த குணம், "சரண்யத்வம்" என்று காட்டிய அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார், ஆழ்வார் இப்பத்தில் பெற்ற பேற்றை "ப்ரேமபலோபாயத்தே புகுந்து" என்னும் தொடராலே காட்டுகிறார். இதன் கருத்தாவது:— ஐந்தாம் பத்தில் பெற்ற மிகப்பெரிய ப்ரேமத்துக்குப் பலன் எம்பெருமானை உபாயமாக வரிப்பதேயாகையாலே, "அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா-உன் அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்" [திருவாய் 6-10-10] என்று உபாயவரணமாகிற பேற்றை ஆறும்பத்திலே ஆழ்வார் பெற்றார் என்றபடி. "உன் அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே" என்கிற சந்தையை நினைவூட்டுவதற்காகவே "உபாயத்தே புகுந்து" என்கிறார். "பலை" என்னும் சொல் 'புகுந்து' என்பதன் பகுதியான புகுதலிலே அந்வயிக்கிறது. "ப்ரேமத்துக்குப் பலமான உபாயம் புகுதலைச் செய்து" என்றபடி. பெரும் காதலினால் காலதாமதத்தைப் பொறுக்காமையினால் உண்டான துடிப்பாலே உபாய வரணம் விளைவதனால் இது ப்ரேமபலமாகிறது.

இனி, ஆறும்பத்தின் ஸாரத்தை விளக்குவதாய், ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் நாலாம் ப்ரகரணத்தின் ஆறும் சூர்ணையாக அமைந்ததான—

[1] என்னையும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மின் என்று கருணையாலே "ஸர்வலோக ஶுபதேப்ய:" என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலும் ஆகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற ஶரண்யன் [2] அஜ்ஞாந அஶக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்கள் அளவாலன்றிக்கே அங்குற்றேன் என்னான் புணராய் என்னும்படி மெய்யமர் பக்தி ஶும பலமாகவும் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்குப் பாதமே

சரணாக்க [3] அவையே சேமங்கொண்டு ஏகசிந்தையராய் [4] திர்யக்குகளையிட்டு ஸ்வாபி,ப்ராயத்தை நிவேதித்து [5] விளம்ப,ரோஷம் உபாயத்தாலே அழிய [6] உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணிவணங்கப் பலித்தவாறே [7] ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்று [8] புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்ஶமாக்கின சித,சித் ப்ராப்ய ப்ராபக ஆப,ாஸங்களைக் [9] கைவலிந்து கைகழலக்கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாது அகன்றும் [10] ஆளீர் மேளீர் ஊதீர் என்று ததீய ஶேஷமாக்கியும் [11] புறத்திட்டுக்காட்டியென்று ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படிவிட்டு, [12] தந்தை தாய் உண்ணுஞ் சோறு மாநிதி பூவை யாவையும் ஒன்றேயாக்கி [13] தளர்வேனோ திரிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோ என்னும்ஆ ர்த்தியோடே [14] திரிவிக்கிரமனுகக் குறள்கோலப்பிரானுய் அடியை மூன்றை இரந்த வன்கள்வன் கண் முகப்பே அகல்கொள் திசை வையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை [15] இணைத்தாமரைகள் காண இமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்த உலகத் திலதத்தேகண்டு அகலகில்லேன் என்று பூர்வவாக்யம் அநுஸந்தித்தவர் [16] பிணக் கறத் தொடங்கி வேதப்புனித இறுதி சொன்ன ஸாத்,யோபாய ஶ்ரவண ஸஶோக ஸஜாதீயர்க்கு, தந்தனன் மற்றோர்கலைகணிலம் புகுந்தேன் என்று ஸ்வஸித்,தோ,பாய நிஷ்டை,யை உக்த்யநுஷ்ட,ாநங்களாலே காட்டுகிருர் ஆறும்பத்தில் என்னும் ஆசார்ய ஹ்ருத,ய சூர்ணையின் கருத்தை விளக்குவோம்.

இந்தச் சூர்ணை மேலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி 16 பகுதிகளாக உள்ளது. இதில் முதல் பகுதி எம்பெருமான் அனைவரும் வந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படியிருக்கிற ஸர்வஶரண்யன் என்று காட்டுகிறது. அதாவது "ஏறு சேவகனுர்க்கு என்னை யும் உளள் என்மின்களே" [திருவாய் 6-1-10] என்று "வருந்தியிருப்பவர்களை ரக்ஷிப்பது என்னும் விரதம் கொண்டிருக்கிற பெருமானுக்கு ரக்ஷிக்கவேண்டும் பொருள்களில் நானும் ஒருத்தி உளள் என்று சொல்லுங்கோள்" என்றும், "திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்த பிரான் வரம் கொள் பாதமல்லால் இல்லையாவர்க்கும் வன்சரணே" [6-9-7] என்று. "திருவிண்ணகரிலே நிற்கும் பிரானுடைய திருவடிகள் அல்லது அனைவர்க்கும் வலிமைமிக்க தஞ்சம் வேறில்லை" என் றும், "வன்சரண் சுரர்க்காய்" [6-3-8] என்று "தேவர்களுக்கு வலிமைமிக்க ரக்ஷி கன்" என்றும் "அடிக்கீழ் அமர்ந்துபுகுந்து அடியீர் வாழ்மின் என்றென்று அருள் கொடுக்கும்" [6-10-11] என்று "நம்முடைய அடியார்களாய் இருப்பவர்கள் அனைவரும் நம் அடிகளின் கீழே புகுந்து உய்யுங்கள் — என்று இடைவிடாமல் உரைப்பதுபோலே தன் அருளைப் பண்ணுநிற்கும் திருவேங்கடமுடையான்" என் றும் சொல்லுகிறபடியே, கருணையாலே தன்னுடைய உபாயத்வத்தைக் கல்வெட் டாக ஆக்குகிருன் ஶரண்யன் — என்று இந்த முதல் பகுதி கூறுகிறது. இந்த உபாயத்வம் சரணமடைபவன் வார்த்தை ஒன்ருலும் சரண்யனுடைய வார்த்தை ஒன்ருலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதாவது—

நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணம் உபஸ்திதம் ।
ஸர்வலோக ஶரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே ॥ [ரா-யு 17-15]

[எல்லா உலகினராலும் சரணமடையத்தக்கவராய், பெருங்குணவாளரான ஸ்ரீராம பிரான் பொருட்டு (அவரை) வந்தடைந்திருக்கிற விபீஷணனென்னும் பெயரையுடைய என்னை விரைவில் அறிவியுங்கள்] என்று சரணமடைந்த ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் எம்பெருமானை ஸர்வலோக ஶரண்யன் என்று கடற்கரையிலே சொன்னசொல் கடலோசையைப்போலே பொருளற்றதாகாதபடியாகவும்,

ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ தத்யாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥ [ரா-யு 18-33]

[ஒருதரமே ப்ரபத்தி பண்ணினவன் பொருட்டும், உனக்கு (அடியேனாய்) ஆகிறேன் என்று யாசிக்கிறவன் பொருட்டும் எல்லாப் பிராணிகளிடத்தில் நின்றும் பயமின்மையைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறேன்; இது எனக்கு விடமுடியாதஸங்கல்பம்] என்று சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பதில் விரதம் கொண்ட எம்பெருமான் சொன்னசொல் கழுத்துக்கு மேற்பட (மனப்பூர்வமாக அல்லாமல்) சொன்னதாகாதபடியாகவும் தன்னுடைய உபாயத்வத்தைக் கல்வெட்டாகக் காட்டுகிறான் 'கல்' [பெரிய திருவ 68] எனப்படும் திருமலையிலே நிற்கும் திருவேங்கடமுடையான் என்று கருத்து. எப்படிக் காட்டுகிறான் எனில்;

''வானவர் வானவர் கோனொடும் நமன்றெழும் திருவேங்கடம்''
[திருவாய் 3-3-7] என்றும்,

''எழுவார் விடைகொள்வார் ஈன் துழாயானை வழுவா வகைநினைந்து வைகல் தொழுவார் வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடம்'' [முதல் திருவ 26] என்றும், ''போதறிந்து வானரங்கள் — அணிவேங்கடவன்'' [இர.திருவ 72] என்றும், ''விறல் வேங்கடவனையே கண்டு வணங்கும் களிறு'' [மூன் திருவ 70] என்றும் நித்ய ஸூரிகள், ஸம்ஸாரி ஜீவர்கள், மற்ற பயன்களை விரும்புவோர், எம்பெருமானையே பயனாகக்கொள்பவர், மனிதர், விலங்குகள் என்னும் வேற்றுமை இல்லாமல் அனைவரும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி நிற்கையாலே தன்னுடைய உபாயத்வம் கல்வெட்டாயிருக்கிறது என்னலாம்படி திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிறான் ஸர்வலோக ஶரண்யன் என்பது இந்த முதற்பகுதிக்குத் திரண்ட பொருள். இந்த முதற்பகுதியில் ஶரண்யன் என்னும் எழுவாய் இரண்டாம் பகுதியின் இறுதியிலுள்ள 'பாதமே சரணாக்க' என்பதோடு அந்வயிக்கிறது.

இனி, இரண்டாம் பகுதியில் ''காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்'' [பெரிய திருவ 34] என்கிறபடியே பக்தி பரவஶராயிருக்கையாலே அது காரணமாகவே ஒரு ஸாதநத்தை அனுஷ்டிக்க இயலாத ஆழ்வாருக்குத் தன திருவடிகளையே நிரபேக்ஷ உபாயமாக (வேறொன்றையும் எதிர்பாராத உபாயமாகக்) காட்டிக்கொடுத்தான் எம்பெருமான் என்கிறது.

அவித்₃யாதோ தே₃வே பரிப்₃ருட₄தயா வா விதி₄தயா
ஸ்வபக்₄தேர் பூ₄ய நா வா ஜக₃தி க₃திமந்யாமவிது₃ஷாம் ।
க₃திர்க₃ம்யஶ்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ:
ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ க₃லு ப₄க₃வாந் ஶௌநகமுநி: ॥ [பட்டர் முக்தகம்]

["ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் அறியாமையினாலாவது நன்றாக அறிந்திருப்பதினாலேயாவது தன் ப₄க்தியின் ஆதி₄க்யத்தினாலேயாவது இவ்வுலகில் வேறு உபாயத்தை அறியாதவர்களுக்கு உபாயமும் உபேயமும் இந்த ஹரியே" என்று 'ஜிதந்தே' என்று பெயரையுடையமந்திரத்தின் ரஹஸ்யத்தை ப₄க₃வான் ஶௌநகமுனி வெளிப்படுத்தினாரன்றோ] என்று பட்டர் முக்தக ஶ்லோகத்தில் அருளிச்செய்தபடி ப்ரபத்தி செய்யும் அதிகாரிகள் மூன்றுவகைப்படுவர். எம்பெருமானை அடைவதற்கு உரியதோர் உபாயத்தை அனுஷ்டிப்பதற்கு ஜ்ஞானம் ஶக்தி முதலானவையில்லாத நம்மைப்போன்றவர்கள் முதல்வகை. "மூவகைப்பட்ட அளவுகளுமில்லாத பெருமையையுடையவனாய் நம்மை அடைவதற்குத்தான் அநாதி₃காலமாக முயல்பவனாக இருக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை அவனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரரான நாம் அடைவதற்கு உபாயாநுஷ்ட₂ானமாக ஒரு முயற்சி செய்வதே நம் ஸ்வரூபத்துக்கு தகாது" என்று உணர்ந்த ஸர்வஜ்ஞர்களான நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களைப் போன்றவர்கள் இரண்டாவது வகை. உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கு ஜ்ஞாநம் ஶக்தி முதலியவை இருந்த போதிலும் எம்பெருமானை நினைத்தவுடன் மனமும் இந்த்ரியங்களும் உடலும் நீர்ப்பண்டமாய் உருகுகையாலே எந்த உபாயத்தையும் அநுஷ்டிக்க இயலாத ஆழ்வார்களைப் போன்றவர்கள் மூன்றாவது வகை. இந்த ஆழ்வார் தாம் மூன்றாவது வகையைச் சேர்ந்தவர் என்பதைப் பலவிடங்களில் காட்டுகிறார். அதாவது "அங்குற்றேனல்லேன் இங்குற்றேனல்லேன் உன்னைக்காணும் அவாவில் வீழ்ந்து நான் எங்குற்றேனும் அல்லேன்" [திருவாய் 5-7-2] என்று "பரமபதத்திலுள்ள முக்தர்களில் ஒருவராயும் அல்லாமல், இங்கிருந்து ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானம் பண்ணும் உபாஸகர்களில் ஒருவராயும் அல்லாமல், ஸாத₄நாநுஷ்டானம் பண்ணவொண்ணாதபடி எம்பெருமானுடைய வடிவழகு முதலியவற்றில் ஈடுபட்டு அவனைக் காணவேணும் என்னும் ஆசையினாலே தளர்ந்து, இனி ஒரு உபாயம் அனுஷ்டிக்கவல்லவனாயும் அல்லாமல் இருக்கிறேன்" என்றும், "என்னான் செய்கேன்" [திருவாய் 5-8-3] என்கிறபடியே "உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு என்னால் செய்யலாவது எதுவும் இல்லை" என்றும், "பூவார் கழல்கள் அருவினையேன பொருந்துமாறு புணராயே" [6-10-4] என்று 'என்னிடம் முன்பு அனுஷ்டிக்கப்பட்ட உபாயங்கள் எதுவும் இல்லை உன் திருவடிகளை நான் கிட்டும் வழியை நீயே காட்டவேணும்' என்றும் சொல்லும்படி "மெய்யமர் காதல்" [6-8-2] என்று "அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தோ அல்லது குணங்களை அநுஸந்தித்தோ தரிக்கமுடியாதபடியாய், திருமேனியிலே அணையவேண்டும்படியான காதல்" என்னும்படி கீழ்ப்பத்தில் தமக்குப் பிறந்த மிகுந்த ப₄க்தி காரணமாக மற்றஉபாயங்களை அநுஷ்டிக்கத தம்மால் இயலாது என்று காட்டுகையாலே "ஸ்வப₄க்தேர்

பூம்நாவா'' என்று பட்டர் காட்டிய மூன்றாவது வகையைச் சேர்ந்தவர் ஆழ்வார் என்று விளங்குகிறது. அத்துடன் ''களைகண் மற்றிலேன்'' [திருவாய் 5-8-8] என்கிறபடி வேறுகதியற்றவருமான தமக்கு ''ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்'' [5-7-10] என்று சொல்லும்படி எம்பெருமான் தன் திருவடிகளை மற்றொரு துணையை எதிர்பாராத ஸாதநமாகக் காட்டிக்கொடுத்தான் என்பது இந்த இரண்டாவது பகுதியின் இரண்டாம் பொருள்.

இனி மூன்றும் பகுதியில், இப்படி எம்பெருமான் ஆக்கினபிறகு ஆழ்வார் இன்னவிதமாக ஆனார் என்கிறது. அதாவது ''கழல்கள் அவையே சரணாகக் கொண்ட குருகூர்ச் சடகோபன்'' [திருவாய் 5-8-11] என்றும், ''நம்பெருமான் அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்'' [5-9-11] என்றும், ''நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறும் ஏக சிந்தையனாய்க் குருகூர்ச் சடகோபன்'' [திருவாய் 5-10-11] என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் திருவடிகளை மாத்திரமே உபாயமாகக்கொண்டு ஒருநிலைப்பட்ட உறுதியுடையவரானார் ஆழ்வார் என்கிறது.

இனி நாலாவது பகுதியில் ஆறும்பத்தின் முதல் திருவாய்மொழியின் ஸாரம் சொல்லப்படுகிறது. ''வைகல் பூங்கழிவாய்'' என்கிற அந்த முதல் திருவாய்மொழியில் தம்முடைய திருவுள்ளத்தை ஆழ்வார் பக்ஷிகளாகிற தூதர்கள் மூலம் அறிவித்தார். அதாவது – எம்பெருமானைப் பெற்றல்லது தரிக்க மாட்டாத அளவுகடந்த அன்பு உண்டாயிருந்தபோதிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தான் முயல்வதைப் பொறுக்க மாட்டாத தம் ஸ்வரூபத்தின் பாரதந்த்ரியத்தாலே அவன் கையையே பார்த்திருக்கையை அறிவித்தார் ஆழ்வார். ''வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள்..... என்கனிவாய்ப் பெருமானைக் கண்டு கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்-வினையாட்டியேன் காதன்மையே'' 6-1-1] என்று தொடங்கி, ''ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையும் உளள் என்மின்களே'' [6 1-10] என்பது ஈறாக, பக்ஷிகளாகிற சேர்ப்பாரையிட்டு அறிவித்தாராயிற்று.

இனி இப்படி அறிவித்தபின்பும் எம்பெருமான் எழுந்தருளத் தாமதித்தாராக, அதன்மேல் என்ன நடந்தது என்னும் இரண்டாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தை ஐந்தாம் பகுதியாலே அறிவிக்கிறார். அதாவது ''மின்னிடைமடவார்'' என்னும் இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் வந்து மேல் விழுந்தபோதிலும் 'தாமதித்து வந்தான்' என்கிற ப்ரணயரோஷத்தாலே, (ஊடல் கோபத்தாலே) ''போகு நம்பீ'' [6-2-1. 2] ''கழகமேறேல் நம்பீ'' [6-2-6] என்று அவனுக்கு முகங்கொடாமல் சிற்றிலிழைப்பது, சிறு சோறு அடுவது முதலான காரியங்களைச் செய்ய, எம்பெருமான் அச்செயல்கள் தன்போகத்துக்குத் தடை

யாகையாலே, ''அழித்தாய் உன் திருவடியால்'' [6-2-9] என்கிறபடியே தனக்கும் சரமோபாயமான திருவடிகளாலே உணர்த்தப்படும் திருமேனியினுடைய சிறப்பைக்காட்டி ஆழ்வாருடைய அந்த அநாதரத்தையும் சிற்றிலிழைப்பது முதலான செயல்களையும் அழித்தமையைச் சொல்லுகிறது.

இனி, ஐந்தாம்பத்திலே ''பிறந்தவாறும்'' என்கிற பத்தாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய அவதாராநுபவம் பெருத வருத்தத்தாலே ஆழ்வார் பதற, அவனுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் அநுஸந்தித்தாவது தரிப்போம் என்று நினைத்து அவற்றை அனுபவிக்கத்தொடங்கியவுடன், ''நிறந்தனூடு புக்கு எனதாவியை நின்று நின்று உருக்கி உண்கின்ற'' [திருவாய் 5-10-1] என்றும் ''பையவே நிலையும் வந்து என் நெஞ்சை உருக்குங்களே'' [5-10-3] என்றும், ''உள்ளம் உள்குடைந்து என் உயிரை உருக்கி உண்ணுமே'' [5-10-4] என்றும், ''ஊடுபுக்கு எனதாவியை உருக்கி உண்டிடுகின்ற'' [5-10-10] என்றும் பேசும்படி அந்த குண சேஷ்டித அநுஸந்தானம் ஆழ்வாருக்கு மிகவும் தளர்த்தியை விளைக்கையாலே தரித்து நின்று அநுபவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணி அருள வேணுமென்று அவனை உபாயமாக வரித்தார் ஆழ்வார். இதுவே, ''பிறந்து உலகம் காத்தளிக்கும் பேரருட் கண்ணா உன் சிறந்த குணத்தால் உருகும் சீலத்திறம் தவிர்ந்து சேர்ந்து அனுபவிக்கும் நிலை செய்'' என்று, திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் [50] மாமுனிகளால் பேசப்பட்டது. இப்படி பிறந்தவாற்றிலே ப்ரபத்தி பண்ணினது ''குரவை ஆய்ச்சியர்'' [6-4] என்னும் திருவாய்மொழியில் பலித்தமையைச் சொல்லுகிறது ஆறும் பகுதி. அதாவது — இத்திருவாய்மொழியில் ''என்ன குறைவு எனக்கே'' [6-4-1] என்று தொடங்கி, ''நண்ணி நான் வணங்கப் பெற்றேன் எனக்கு ஆர் பிறர் நாயகரே'' [6-4-10] என்பது ஈறாக ''எம்பெருமானுடைய அவதார குணச்செயல்களை எல்லாக் காலமும் முறையாகக் கிட்டி அனுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு நிகரானவர் எவருமில்லை'' என்று செருக்கிப் பேசும்படி பலித்து விட்டது என்றபடி.

இனி 7 முதல் 16 ஈறாகவுள்ள பகுதிகளில் ஆழ்வார் சரணாகதி செய்ததை விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறார். அதில் 7 வது பகுதியில் இந்தச்சரணாகதியைச்செய்ய வேண்டிய முறையைக் காட்டுகிறார். ''ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் ஶரணம் வ்ரஜ'' [கீதை 18-66] [எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு என்னை சரணமடைவாய்] என்கிறபடியே மற்ற உபாயங்களை விடுகையாகிற ப்ரகாரத்தோடே [அங்கத்தோடே] கூட இந்த ஸித்தோபாயத்தை வரிப்பதாகிற சரணாகதியைச் செய்யவேண்டும்; அதிலும் 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய'' [ரா-யு 18-33] என்கிறபடியே எம்பெருமானை அடைவதற்கு இந்த ஶரணாகதியை ஒருதடவையே செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணினார் என்கிறது ஏழாம் பகுதி. 'ஸக்ருத் கரணீயம் என்று' என்னும் இந்த ஏழாம் பகுதி ''பூர்வவாக்யம் அநுஸந்தித்தவர்'' என்னும் 16 வது பகுதியோடு அந்வயிக்கிறது.

இனி 8, 9 பகுதிகளாலே தாய் தந்தை முதலான மற்ற தாழ்ந்த ப்ராப்யங்களிலிருந்தும் மற்ற உபாயங்களாகிற தாழ்ந்த ப்ராபகங்களிலிருந்தும் நீங்கப் பெற்றதைக் கூறுகிறார். அதில் எட்டாம் பகுதி இந்தத் தாழ்ந்த ப்ராப்யங்களும் ப்ராபகங்களும் புராணங்களாலும் பௌராணிகராலும் தாழ்ந்தவையாகையாலே கைவிடத்தக்கவை என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் காட்டுகிறார். அதாவது

பிதரம் மாதரம் தா₃ராந் புத்ராந் ப₃ந்தூ₄ந் ஸகீ₂ந் கு₃ருந் ।
ரத்நாநி த₄நதா₄ந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்₃ருஹாணி ச ॥
ஸர்வ தா₄ர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஶ்ச ஸாக்ஷராந் ।
லோக விக்ராந்த சரணௌ ஶரணம் தே₃வ்ரஜம் விபோ₄ ॥

[ப₄விஷ்யத்புராணம்]

[ஐயனே! தந்தை தாய் மனைவி மக்கள் உறவினர்கள் நண்பர்கள் லௌகிக ஆசார்யர்கள் ரத்னங்கள் தனதான்யங்கள் வயல்கள் வீடுகள் ஆகிய இவ்வுலகிலுள்ள தாழ்ந்த ப்ராப்ய ப்ராபகங்களையும், கர்மயோகமும் முதலான தாழ்ந்த ப்ராபகங்களையும், ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களாகிற மறுமையில்பெறும்தாழ்ந்தப்ராப்யங்களையும்வாஸனையோடு விட்டு, திருவுலகளந்தருளின உன்திருவடிகளைஉபாயமாகப்பற்றுகிறேன்] என்று ப₄விஷ்யத்புராணத்தில் இந்தத்தாழ்ந்த ப்ராப்யப்ராபகங்களைக்கைவிடவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. புராணங்களை அறிந்தவர்களில் தலைசிறந்த பௌராணிகரான ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரர் க₃த்₃யத்திலே இந்தவசனங்களை எடுத்து, கைவிடத்தக்க ப்ராப்ய ப்ராபகங்களைக் கைவிட்டு எம்பெருமானை ஶரணமாகப்பற்றுகிறார். ஆக வசனத்தாலும் அனுஷ்டா₃நத்தாலும் கைவிடத்தக்கவையாகத் தேறின இவை சித்₃வஸ்துக்களும் அசித்₃வஸ்துக்களுமாயிருக்கும். மேலெழப்பார்க்கும்போது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாய் உண்மையில் அப்படியல்லாமையாலே இவை ப்ராப்யாப₄ாஸம் ப்ராபகாப₄ாஸம் எனப்படுகின்றன. முற்கூறிய ஶ்லோகத்தில் "பிதரம்" என்று தொடங்கி "கு₃ருந்" என்னும் வரை அறிவுள்ள சித்₃வஸ்துக்களாயிருக்கும் ப்ராப்ய ப்ராபக ஆப₄ாஸங்கள் சொல்லப்பட்டன. "ரத்நாநி" என்று தொடங்கி "க்₃ருஹாணி" என்னும் வரை அறிவற்ற அசித்₃வஸ்துக்களாயிருக்கும் ப்ராப்ய ப்ராபக ஆப₄ாஸங்கள் சொல்லப்பட்டன. இவை ஓர் ஆகாரத்தாலே ப்ராப்யங்களாகவும் மற்றோர் ஆகாரத்தாலே ப்ராபகங்களாகவும் ஆகின்றன என்பது வெளிப்படை. ஆக, இந்த எட்டாம் பகுதியால் கைவிடத்தக்கவையான ஆப₄ாஸ (மேலெழத் தோன்றும்) ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் சொல்லப்பட்டன.

இனி 9ம் பகுதியால் ஆழ்வார் இவற்றினின்றும் நீங்கப்பெற்றமை குறிக்கப்படுகிறது. இவற்றில் சில ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை ஆழ்வார் தாமாகக் கைவிடுவதும் உண்டு. மற்றும்சில அவை தானே கையொழிந்து போவதும் உண்டு. வேறு

சிலவற்றை ஆழ்வார் ஒருசரக்காகவே மதியாமல் உபேக்ஷித்துப்போவதும் உண்டு. இம்மூன்று வகைகளையும் முறையே "துவளில் மாமணிமாடம்" [6-5] "மாலுக்கு வையம்' [6-6] "உண்ணும் சோறு" [6-7] என்கிற மூன்று திருவாய் மொழிகளிலுள்ள பாசுரங்களினால் விளங்கக் காணலாம். அதாவது—"அன்னைமீர் அணிமாமயில் சிறுமானிவள் நம்மைக் கைவலிந்து" [6-5-7] என்கையாலே ஆழ்வார் தாமே இவற்றைக் கைவிட்டமை விளங்குகிறது. "இழந்தது சங்கே" [6-6-1] என்று தொடங்கிக் கூறுகையாலே தூங்குகிறவன் கையிலிருக்கிற பொருள்போலே எம்பெருமானிடம் அன்பின் வசப்பட்டிருக்கையாலே இவை ஆழ்வாருக்குத் தானே கைகழிந்து போனமை தோற்றுகிறது. "இதெல்லாம் கிடக்க இனிப்போய் ..... எம்மையொன்றும் நினைத்திலனே" [6-7-9] என்றும், "இன்றெனக்கு உதவாது அகன்ற" [6-7-6] என்றும் சொல்லுகையாலே இவற்றில் சிலவற்றை ஆழ்வார் ஒரு பொருளாக நினையாமல் உபேக்ஷித்து அகன்று போனமை விளங்குகிறது. ஆக 8, 9 பகுதிகளால் கைவிடத்தக்கவையாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ராப்ய ப்ராபக ஆபாஸங்களிலிருந்து ஆழ்வார் நீங்கப்பெற்றமை சொல்லப்பட்டது. அடுத்த இரு பகுதிகளிலும் இவ்விஷயம் தொடர்கிறது.

கைவிடத்தக்க இந்த ப்ராப்ய ப்ராபகங்களில் எம்பெருமானுடைய அடியார்களுக்கு ஸமர்ப்பிக்கத்தக்கவையாய் இருப்பவற்றை அவர்களுக்கு ஸமர்ப்பித்தார் என்று பத்தாம் பகுதியில் காட்டுகிறார். "பொன்னுல காளீரோ" [6-8] என்னும் திருவாய்மொழியில் தன்னை எம்பெருமானோடு சேர்ப்பிக்கும் அவனுடைய அடியார்களுக்கு "புவனிமுழுதாளீரோ" [6-8-1] என்றும், "நெய்யமர் இன்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ" [6-8-2] என்றும், "ஓடிவந்து என் குழல்மேல் ஒளிமாமலர் ஊதீரோ" [6-8-3] என்றும் அடியார்களுக்கு இவற்றைப் பரிசிலாக ஸமர்ப்பித்தார் என்றபடி.

அடியார்களுக்கு போக்யமான அவற்றை ஸமர்ப்பித்தாலும், தம்மைப் பொறுத்தவரையில் மற்ற ப்ராப்ய ப்ராபகங்களின் பேச்சே தமக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அவற்றைக் கைவிட்டமையைப் பதினோராம் பகுதி காட்டுகிறது அதாவது — "கிறி செய்து என்னைப்புறத்திட்டு இன்னம் கெடுப்பாயோ" [6-9-8] [விஷயங்களிலே தள்ளி உன்னிடமிருந்து விலக்கி என்னைக் கெடுக்கப் பார்க்கிறாயோ] என்றும், "ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ" [6-9-9] [ஐந்து இந்த்ரியங்கள் அனுபவிக்கும் சிற்றின்பங்கள் பலவற்றை எனக்குக் காட்டி என்னை அழியச்செய்வாயோ] என்றும் சொல்லுகையாலே மற்ற விஷயங்களைப் பற்றிய பேச்சு நேர்ந்தாலும் உயிர் நீங்கும்படி பயந்தவராய் அவற்றைவிட்டார் என்றபடி.

இனி, பனிரண்டாம் பகுதியில் ''கைவிட்ட அவையெல்லாம் பகவத் விஷய மேயாம்படி ஆனார்'' என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது ''பிதரம் மாதரம்'' [பவிஷ்யத் புராணம்] என்று கைவிடப்பட்ட அந்த உறவுகளெல்லாம்

த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்துஶ்ச குருஸ் த்வமேவ |
த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ||

[தேவ தேவனே! நீயே தாய், நீயே தந்தை, நீயே உறவினர். குருவும் நீயே, அறிவும் நீயே, செல்வமும் நீயே. நீயே எனக்கு எல்லாம் ஆவாய்] என்று புராணங்களில் சொன்னபடியே ''தேவபிரானையே தந்தை தாய் என்றடைந்த வண் குருகூரவர் சடகோபன்'' [6-5-11] என்று எம்பெருமானே என்று அநுஸந்தித்தார் ஆழ்வார். ''உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்'' [6-7-1]என்று ''தாரக போஷக போக்யங்களும் எல்லாம்கண்ணன்'' என்று ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தார். ''வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதனையே அலற்றி'' [6-7-11] என்று ஆபத்துக்கு உதவும் சேமநிதியும் அவனே என்று அநுஸந்தித்தார். ''பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூப்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும்'' [6-7-3] என்று விளையாட்டுக்கருவிகளால் வரும் சுவையெல்லாம் திருமாலின் திருநாமங்களைச் சொல்வதனாலேயே உண்டாகும் என்று அநுஸந்தித்தார். இவ்வண்ணமாக, கீழ்விட்ட விஷயங்களெல்லாம் பகவத்விஷயம் ஒன்றுமேயாக நினைத்தார்.

இனி, பதின்மூன்றும் பகுதியில் ''நீராய் நிலனாய்'' [6-9] என்னும் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பெறவேண்டுமென்னும் ஆர்த்திமிகுந்தமை சொல்லப்பட்டது. ''கோலத் திருமா மகளோடு உன்னைக் கூடாதே சாலப்பலநாள் அடியேன் இன்னம் தளர்வேனோ'' [6-9-3] என்றும், ''ஓரடியால் எல்லாவுலகும் தடவந்த மாயோன் உன்னைக் காண்பான் வருந்தி எனைநாளும் தீயோடுடன் சேர் மெழுகாய் உலகில் திரிவேனோ'' [6-9-6] என்றும், ''தாவி வையம்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக் கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ?'' [6-9-9] என்றும், ''புணரேய் நின்ற மரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ..... திருவேங்கடத்தானே நினைசார் சார்ங்கத்துனபாதம் சேர்வது அடியேன் எந்நாளே'' [6 10 5] என்றும் பேசும்படி ஆழ்வார் எம்பெருமானின் திருவடிகளை நேரே கிட்டவேண்டும் என்னும் ஆர்த்தி மிகப் பெற்றார்.

இந்த ஆர்த்தியோடே திரிவிக்கிரமனின் திருவடிகளைத் திருவேங்கடமுடையானிடத்திலே கண்டு ''அகலகில்லேன்'' [6-10-10] என்னும் பாட்டிலே பூர்வவாக்யத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்தார் என்று 14, 15 வது பகுதிகளில் சொல்லப்படுகிறது. அதில்14 வது பகுதி ஆழ்வார்கண்ட திருவடித் தாமரைகளை வர்ணிக்கிறது. ''பிதரம் மாதரம்'' என்று தொடங்கும் பவிஷ்யத்புராண ஶ்லோகத்தில் மற்ற ப்ரா

ப்ய ப்ராபகங்களைக் கைவிட்டு, திருவுலகளந்த திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்ற வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அந்தத் திருவடிகளிலேயே ஆழ்வார் பூர்வ வாக்யம் அநுஸந்தித்தார் என்று காட்டுவதற்காக அத்திருவடிகள் இப்பகுதியில் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. ''தெய்வ நாயகன் நாரணன் திருவிக்கிரமன் அடியிணை மிசை'' [5-7-11] என்றும், ''மாண்குறள் கோலப்பிரான்'' [5-9-6] என்றும், ''அடியை மூன்றை யிரந்தவாறும்'' [5-10-9] என்றும், ''மின்கொள்சேர் புரிநூல் குறளாய் அகல்ஞாலங்கொண்ட வன்கள்வன்'' [6-1-11] என்றும், ''காண்மின்கள் உலகீர்! என்று கண்முகப்பே நிமிர்ந்த தாளிணையன்'' [6-3-11] என்றும், ''அகல் கொள் வையமளந்த மாயன் என் அப்பன்'' [6-4-6] என்றும், ''திசைஞாலம்தாவியள ந்ததும்'' [6-5-3] என்றும், ''மாலுக்குவையம் அளந்தமணாளற்கு'' [6-6-1] என்றும், ''மண்ணும் விண்ணும் கொண்ட மாயவம்மான்'' [6-9-2] என்றும், ''பாயோர் அடி வைத்து அதன் கீழ்ப்பரவை நிலமெல்லாம் தாய் ஓர் அடியால் எல்லாவுலகும் தட வந்த'' [6-9-6] என்றும், ''தாவி வையம்கொண்ட தடந்தாமரைகள்'' [6-9-9] என்றும் ஆரும்பத்தில் பலகாலும் உலகளந்த திருவடிகளையே ஆழ்வார் வாய்வெருவினார்.

இனி பதினைந்தாவது பகுதியில் இந்த உலகளந்த திருவடிகளை திருவேங்கடமுடையானின் திருவடிகளிலே கண்டு த்வயத்தின் பூர்வவாக்யத்தின்படி அத்திருவடிகளை ஶரணமாகப்பற்றினார் என்கிறார். ''உலகமுண்ட பெருவாயா'' [6-10] என்னும் திருவாய்மொழியிலும், ''எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று எந்நாளும் நின்று இமை யோர்கள் ஏத்தியிறைஞ்சி இனமினமாய் மெய்ந்நாமனத்தால் வழிபாடு செய்யும் திருவேங்கடத்தானே!'' [திருவாய் 6-10-6] என்கையாலே திருவேங்கடமுடையானின் திருவடிகள் உலகமளந்த திருவடிகளே என்று காட்டப்பட்டதாயிற்று. மூன்றும் பத்தில் த்வயத்தின் உத்தரவாக்யத்தின் பொருளை அநுஸந்திக்கும் ''ஒழி வில் காலமெல்லாய்'' [3-3] திருவாய்மொழியில் ''அன்று ஞாலம் அளந்த பிரான் பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை'' [3-3-8] என்று உலகமளந்த பெருமானே திருவேங்கட முடையான் என்று அநுஸந்தித்தார். பதினாலாவது பகுதியில் வர்ணிக்கப்பட்ட உலகமளந்த தடந்தாமரைகளை ''திலதமுலகுக்காய் நின்ற திருவேங்கடம்'' [6-10-1] என்று சொல்லப்பட்ட உலகத் திலதமாகிற (உல குக்குத் திலகம்போன்ற) திருவேங்கடத்திலே கண்டார் ஆழ்வார். கண்டபின்பு ''அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல்மங்கை உறைமார்பா'' [6-10-10] என்று புருஷகார பூதையான பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு 'ஸ்ரீமத்' ஶப்தார் த்தத்தை அநுஸந்தித்து ''நிகரில் புகழாய் உலகம்மூன்றுடையாய் என்னையாள் வானே நிகரில் அமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே'' [6-10-10] என்று முறையே வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌஶீல்யம், ஸௌலப்யம் என்று நான்கு திருக்குணங்களை அநுஸந்திப்பதன்மூலம் ''நாராயண'' ஶப்தார்த்தத்தையும் அநுஸந்தித்து, ''புகலொன்றில்லா அடியேன்'' [6-10-10] என்று ஆகிஞ்சன்ய

அநந்ய கதித்வங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு -'உன் அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே'' [6-10-10] என்று ''சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே'' என்கிற பதங்களின் பொருளையும் அநுஸந்தித்தருளுகையாலே த்வயத்தின் பூர்வவாக்யத்தின்படி பூர்ண ப்ரபத்தி பண்ணினார் ஆழ்வார். 'அநுஸந்தித்தவர்' என்று இப்பகுதியின் இறுதியிலுள்ள பதம் அடுத்த பகுதியின் இறுதியிலுள்ள ''ஸ்வ ஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யனுஷ்டானங்களாலே காட்டுகிறார்'' என்னும் தொடரோடு அந்வயிக்கிறது.

இனி பதினாறும் பகுதியில் முற்கூறிய பூர்வவாக்யத்தின் பொருளை யாருக்கு எப்படிக் காட்டுகிறார் என்று விவரிக்கப்படுகிறது. இந்த ஆறும் பத்துக்கு ''நல்குரவும் செல்வும்'' [6-3] என்னும் திருவாய்மொழியே உபதேசத் திருவாய்மொழியாக அமைந்திருக்கிறது. ஏனெனில் ''திருவிண்ணக்கர் மன்னுபிரான் கழல்கள் அன்றி, மற்றோர் களைகண் இலம் காண்மின்களே'' [6-3-10] என்று இத்திருவாய்மொழியிலுள்ள பாட்டில் ''காண்மின்களே'' என்று உபதேசம் செய்யப்பட்டிருக்கையாலே இத்திருவாய்மொழிக்கு உபதேசத்திலே நோக்கு என்று அறியலாம். ஆழ்வார் எதைக் காட்டினார் எனில்— ''திருவிண்ணகர் சேர்ந்த அப்பன் தன்னைப்பார் இல்லப்பன் தந்தனன் தனதாள் நிழலே'' [6-3-9] ''திருவிண்ணகர் மன்னுபிரான் கழல்கள் அன்றி, மற்றோர் களைகண் இலம் காண்மின்களே'' [6-3-10] என்கிற தம்முடைய உக்தியாலும், ''அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே'' [6-10-10] என்கிற தம்முடைய அநுஷ்டானத்தாலும் எம்பெருமான் திருவடிகளாகிற இந்த ஸித்தோபாயத்திலுண்டான தம்முடைய நிஷ்டையைக் காட்டுகிறார். யாருக்குக் காட்டுகிறார் எனில்—''பத்துடையடியவர்'' [1-3] என்னும் திருவாய்மொழியில், ''பிணக்கற அறுவகைச் சமயமும்'' (1-3-5) என்கிற பாட்டில் ''வணக்குடைத்தவநெறி வழி நின்று'' என்று பக்தியோகமாகிற உபாயம் ஆழ்வாரால் முதன் முதலில் உபதேசிக்கப்பட்டது. ஐந்தாம் பத்தில் ''பொலிக பொலிக'' [5-2] என்னும திருவாய்மொழியில், ''மேவித்தொழுது உய்ம்மினீர்கள்'' [5-2-9] என்னும் பாட்டில், ''வேதப்புனித இருக்கை நாவிற்கொண்டு ஞானவிதிபிழையாமே அச்சுதன் தன்னை மேவித்தொழுது உய்ம்மினீர்கள்'' என்பது வரையிலும், முதல் பத்து மூன்றும் திருவாய்மொழியில் தொடங்கப்பெற்ற அந்த ஸாத்யோபாயமான ஸாதநபக்தியை ஆங்காங்கு உபதேசித்துப் போந்தார் ஆழ்வார். அந்த ஸாதந பக்தியினுடைய ஶ்ரவணத்தாலே 'அது அநுஷ்ட்டிக்க முடியாதது' என்றும், 'அத்யந்த பரதந்த்ரமான நம் ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி' என்றும் நினைத்துப் பிறந்த சோகத்தோடே கூடி, ''எய்தக் கூவுதல் ஆவதே எனக்கு'' [5-7-5] என்றும், ''என்னுன் செய்கேன்'' [5-8-3] என்றும் இருக்கும் தம்மோடு ஸஜாதீயர் (ஒரே வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்) ஆம்படியான அதிகாரம் (தகுதி) பிறந்தவர்களுக்கு முற்கூறிய ஸித்தோபாய நிஷ்டையைக் காட்டுகிறார் என்றபடி.

இந்த பகவத் விஷயம் ஆறும் பத்து அமெரிக்கா (U S A) வில் வாழ்ந்து வரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் 'தொண்டர்குலம்' என்னும் அமைப்பைச் சேர்ந்த திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை ஸ்ரீநிவாஸவரதன் மற்றும் அவரது நண்பர்களான மணி வரதராஜன், விஜயராகவன், ஸம்பத் ரங்கராஜன் சித்ரா மாதவன், திருமதி & திரு கிருஷ்ணமாச்சாரி, நாராயணன், மோஹன் சாகர் ஆகியோருடைய நிதியுதவியால் வெளியிடப்படுகிறது. இவர்களுக்கும் இவர்களுடைய குடும்பத்தினர்க்கும் எம்பெருமான் எல்லா நலன்களையும் அருள்வானாக.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தாஸன்

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்

[ஸுதர்சனர்] ஆசிரியர், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

3 B புத்தூர் அக்ரஹாரம்

திருச்சிராப்பள்ளி 620017

ஈச்வர வரு

பங்குனி உத்தரம்

10—4—1998

SRI SUDARSANAR TRUST

(Regd Under the Indian Trust Act)

3 B, Puthur Agraharam, Tiruchiralli—620017,

BOARD OF TRUSTEES

Shri S. Krishnaswamy Iyengar,
President and Managing Trustee,
No. 3 B, Puthur Agraharam,
Trichy-620017.

Shri V. Ramamoorthy, Advocate,
14, South Tank Street,
Thuraiyur 621010.

Shri R Doraiswamy, L. T. M. (Hons)
Vice President,
Sri Ramakrihna Nilayam,
6, Nethaji Road,
Pappa Naickanpalayam,
Coimbatore 641037,

Shri S. Murali,
10, Thyagarajapuram,
Mylapore,
Madras-6000004.

Shri Ammal
S. Thiruvenkatacharlaswamy,
[Thiruvellarai Keezhathirumaligai,
Secretary & Treasurer,
48, West Chittirai Street, Srirangam, Trichy-620006.

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

ஆறும்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—வைகல்: ப்ரவேசம்.

ஆறுயிரப்படி.

(வைகல்பூங்கழிவாய்.) எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

ஆறும்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில், இப்படி நோற்றநோன்பு தொடங்கி, நாலுப்ரயோகம் ஶரணம்புக்கவிடத்திலும் அவன்வாராமையாலே, "குணவானாய் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாகையாலே ஸர்வநிர்வாஹசக்தனாயிருக்கிற வெம்பெருமானைத் திருவண்வண்டூரில் ஸம்ருத்தி நம்மைநினையாதபடி பண்ணுகையாலே நம் தசையறியாமல் வாராதொழிந்தான், அறிவிக்கவரும்" என்றுபார்த்து, தன்பரிஜநங்களில் அவன்பக்கல்போய்வரவல்லாரொருத்தரைக் காணாமையாலே, தன்னாற்றாமைகை கொடுக்கக் கழிக்கரையிலேசென்று, அங்கேவர்த்திக்கின்றன சிலபக்ஷிகளை அத்யாதரம் பண்ணியிருந்து திருவண்வண்டூரில்தூதுவிடுகிறாள்.

பன்னீராயிரப்படி.

ஆறும்பத்தில், கீழ்பத்திலே - ஈஶ்வரனுடைய வுபாயஸ்வரூபத்தை ஸப்ரகாரமாக நிரூபித்து, அநந்தரம், இவ்வுபாயஸ்வரூபத்தினுடைய ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்வதாக; உபாயஸ்வீகாரம் வடகலையான ஆசார்யர்கள் முகமாக ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தையும், ஸ்வீகர்த்தாவான அதிகாரியினுடைய பகவதாபிமுக்யம் ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதமென்னுமிடத்தையும், அவடிகவடகலையான ஸர்வரக்ஷகனான ஈஶ்வரவிஷயத்தில் பலப்ரதத்வஶக்தியில் ஸம்ஶயமில்லை யென்னுமிடத்தையும், ஆகர்ஷகசேஷிதனுகையாலே ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்னுமிடத்தையும், தஶாஸந்தியை யாசைப்பட்டார்க்கு அந்யபரர்பக்கல் வைராக்யம் அபேக்ஷிதமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மாத்மீயபதார்த்தமெல்லாம் அவனிட்டவழக்காம்படியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியையும், யாவதாத்மபாவிகளெல்லாம் தானேயான ப்ராப்யவிஷயத்தில் த்வராயோகத்தையும், த்வரிதனுடைய ப்ராப்திக்கு வடகலையான்விஷயத்தில் அத்யந்தாதரத்தையும், பரிபூர்ணமான ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை அதிகாரிக்கு விபோஷணமென்னுமிடத்தையும், ஸர்வரக்ஷகனான ஶரண்யன் பக்கல் ஸப்ரகார ஶரணாகதியையும் அருளிச்செய்து, ஸ்வதஸ்ஸித்தமான வுபாயவிஷயத்தில் ஸ்வீகாரத்தை ஸ்வாதுஷ்டாந பர்யந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

இதில் முதல்திருவாய்மொழியில், ஆஶ்ரயணம் ஆசார்யோபஜ்ஞமாகையாலே; ஆஶ்ரயணீயனானவன் கையுந்திருவாழியுமான வடிவழகைக் காட்டி யடிமைகொள்ளும் திருபாயிக ஸௌஶீல்யஸம்பந்தத்தையும், அந்த ஸம்பந்தமடியான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ரக்ஷகத்வயோக்யத்வவிஶிஷ்டமான ஆதிக்யவிஶேஷத்தையும், அநுபாவ்யாகாரயுக்தமான ஆஶ்ரிதஸமவ்யவதையினுடைய அதிஶயத்தையும், லோக்யத்வஸ்வீகாரத்தால் வந்த பூர்த்தி விஶேஷத்தையும், தத்கார்யமான ஸர்வரக்ஷாவஹகத்வத்தையும், அநுபாவ்ய அஸாதாரணமான லக்ஷணங்களையும், விலக்ஷண லக்ஷணங்களாலே ப்ரகாஶிதமான விஶேஷஶாயிக்யத்தையும், ஆஶ்ரிதஸமவ்யவதைக்கடியான அத்யந்தவ்யாமோஹத்தையும், வ்யாமோஹகார்யமான விரோதிநிரஸந ஸாமர்த்யத்தையும் நுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஆஶ்ரயணம் படகத்வாரமாகவேணுமென்றறுதியிட்டு, படகத்வாநுரூபமான ஸ்வபாவவிஶேஷங்களையுடைய வ்யக்திவிஶேஷமுகத்தாலே ஸ்வதசையை யறிவித்தப்ரகாரத்தை, விஶ்லிஷ்டநாயகி நாயகனைநோக்கித் தூதுவிடுகிற பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

ஆறும்பத்தில், முதற்றிருவாய்மொழியில், * நோற்றநோன்புதொடங்கி நாலுப்ரயோகம் ஶரணம்புக்கவிடத்திலும் தம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெற்றிலர். பலத்தோடு அவ்யவஸிதாரியாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமானவுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கச்செய்தேயும் அபேக்ஷிதங்கிடையாதொழிவானென்? என்னில்; இவர் தம்முடைய ஶக்திக்கீடாக ஜகத்திலுடையஶக்தத்துக்குங் கடவனாகையாலே ஈஶ்வரனுக்கு த்யாதலைக்கட்டுற்றில்லை. அநுபற்றுமையாலே அற்றுமாகிதூர்க்கு, கலந்துபிரிந்து பிரிவாற்றுமையாலே திருவண்வண்பரிசிலே தூதுவிடுகிறவொருபிராட்டிபோக்காலே இவர் தன்தசையை யருளிச்செய்கிறார். நாயகனானவன் "யஶஸ்வீஜ்ஜோ நஷ்டம்வஸு:" என்று நம்தசையை யறியுமவனுமாய், "ஶிவஶ்ரிணாஶிவ தலம்" என்று - ஶத்ருக்கள்படக்கலிலும் இரங்கும்நீர்மையையுடையவனுமாய் "ஶரெதோ:ஶ்வ்வ்யாகவீயஶ்வ்ஶ்ரஜ்ஜுநீயஶ்வ்விகு ரெஶ:" என்று - வருமிடத்தில் ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களையும் தள்ளிவரவல்ல ஆண்பிள்ளையுமாயிருக்க, வாராமைக்கடி - திருவண்வண்பரிசில் லோக்யதையாலே; நம்மாற்றுமையை யறிவிக்கவரும் என்றுபார்த்து தன்பரிகரங்களில் அவ்வண்பக்கல் போய்வையல்லாதொருவனைக் காணாமையாலே, தன்னாற்றுமை கைகொடுக்க, பிரிந்தாரிரங்கும் நெய்தல்நிலத்திலே புறப்பட்டு, கண்ணால்கண்டபடிகளைத் தூதுவிடுகிறாள்.

ஈடு

கீழ் * நோற்றநோன்புதொடங்கி நாலுப்ரயோகம் ஶரணம்புக்க விடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெற்றிலர். பலத்தோடு அவ்யவஸிதாரியாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமான வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கச்செய்தேயும் அபேக்ஷிதங்கிட்டாதொழிவானென்? என்னில்;—ஆழ்வாரு

வைகல்பூங்கழிவாய் ப்ரவேஶே, உக்தத்தை வர்த்திப்பியமாணத்தோடே ஸங்கதமாக்குகைக்காக வ்ருத்தத்தையருளிச்செய்கிறார் - கீழ்நோற்றநோன்பு இத்யாதி. அபேக்ஷிதாலாபத்தை ஶங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் - பலத்தோடு இத்யாதி. பலத்தோடவ்யவஸிதாரியாவது - ப்ரபத்தியை ப்ரயோகித்தால் பலம் மோக்ஷமாயிருக்கை. இது ஸந்திக்கு முண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக - அவிளம்ப்யபலப்ரதம் என்கிறார். அதாவது - பக்தியும் அலோகமாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்திலே பலமாகையாலே விளம்ப்ய காரியகரம்; இது சேர்பலப்ரதமென்று

டைய ஹிதத்தோபாதி ஜகத்தினுடைய ஹிதத்துக்கும் கடவனாகையாலே ஈஶ்வரனைத் த்யா தலைக்கட்டிற்றில்லை.

உகந்தருளின நிலங்களிதோறும் புக்குத் தட்டித்திரிந்தார், அங்குத் தாம் நினைத்தபடி பரிமாறப்பெற்றிலர், நினைத்தபடி பரிமாறலான அவதாரத்தேறப்போகார், அது காலாந்தரமாகையாலே கிட்டப்பெற்றிலர்; அதுதானே தளர்த்திக்கு உடலாயிற்று. இனி நித்யஸந்நி஧ியுமுண்டாய், முகப்பழக்கத்தாலும் குறையற்று, ஶக்தி வைகல்யமுமின்றிக்கேயிருக்கிற இவ்விடமே யமையுமென்று மிண்டார்; அவ்வநுஸந்தாநந்தான் கால்நடை தந்து போகாதபடி ஈடுபடுத்திற்று, கால்நடைதருவார் காலிலே விழுந்து தூது விடுகிறார். தாம் கீழ் அநுஸந்தித்தவவதாரம் தூதற்குச் சென்று அறிவிக்கவொண்ணாதபடியா யிருந்தது; "இனி அறிவிக்கலாம்படி கிட்ட நின்றாரோகில் திருவண்வண்டூரிலே யறிவிப்போம்" என்று அங்கே ஆள் விடுகிறார். இவர்க்குப்பிறந்தது ஜ்ஞாநகர்மாநுக்ருஹீதபக்தியன்றே! ஒருவன் ப்ரஸாதமடியாக வந்ததிறே. தந்தலையிலேயும் ஒன்றுண்டாய் "அதுநிரம்பிப்பெறவேணும்" என்று இருக்கிலிறே விளம்பம் பொறுக்கலாவது, அங்ஙனம் சொல்லலாவதொன்றின்றிக்கே யிருந்தது. இவர்தாம் பரிக்ரஹித்த ஸாதநந்தான் விளம்பஸஹமுமன்றே! உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் கால்வாசி யேற்றமுண்டே! இங்ஙனே யடிப்பட்டவுபாயத்தை ஸ்வீகரித்தவர் ஆறியிருக்க மாட்டாரிறே; ஆகையாலே ஆற்றாமை கரைபுரண்டு ஆளிட்டு அறிவிக்கிறார். "ஶரணம்புக்கோமாகில் அத்தலையாலே பேறுமளவும் ஆறியிருப்போம்" என்று பரித்திருக்கவல்ல ப்ரக்ருதியன்றே. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் வாய்மடியச்செய்

படி. ஈஶ்வராபுத்தியாவது - இவருடைய ப்ரபந்தத்தைக்கொண்டு ஜகத்தைத் திருத்தவேணுமென்கிறநினைவு.

கீழ் - ப்ராஸங்கிக ஶங்காபரிஹாரம்பண்ணி, "கோற்றகோன்புதொடங்கி" இத்யாதி வாக்யத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - உகந்தருளின இத்யாதி. நட்டிந்தார் - "இப்பரீரத்தோடே யிருக்கச்செய்தே, குளிரமேகக்குதல் அணைத்தல் வினவுதல்செய்யவேணும்" என்ற திருப்பதிகளின்தோறும் தமோறித்திரிந்தா ரென்றபடி. அர்ச்சாவதாரத்திலே மீளுகைக்கு ஹேதுத்வயம் - இனி நித்யஸந்நிதியும் இத்யாதி. ஆறுவன், தாம்போகாதே தாதுவிடுவாரெங்ஙன்? என்ன - அவ்வநுஸந்தாநமானது - நித்யஸந்நிதியுமுண்டாய் என்றகொண்ட திருவண்வண்டூரில் எம்பெருமானுடைய முகப்பழக்கமும். கால்நடை தருவார் - கால்நடையுடையார். அவதாரத்திலே தாதுவிடாதே, அர்ச்சாவதாரத்திலே தாதுவிடுவாரெங்ஙன்? என்ன - நாம்கீழ் அநுஸந்தித்த இத்யாதி. நினைத்தபரிமாற்றமுண்டாயிட்டால் தாது விடவேணுமோ, "ஶோஷியானவன் செய்தபோது கண்டிருக்கிறோம்" என்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - இவர்க்கு இத்யாதி. ஜ்ஞாநகர்மாநுக்ருஹீதபக்தியானால் ஆறியிருக்கைக்கும், பகவத்ப்ரஸாதலப்தையானால் ஆறியிருக்கவொண்ணாமைக்கும் ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - தந்தலையிலே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் ப்ரபத்தியினுடைய ஸித்தத்வா விளம்ப்ய பல ப்ரதத்வாதியான ஏற்றத்தை அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு, இப்படிப்பட்டவுபாயத்தை ஸ்வீகரித்தவராகையாலும் ஆறியிருக்கமாட்டாரென்கிறார் - இவர்தாம் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. கால்வாசியென்றதுக்கு - "சரணௌ" என்றதிலேநோக்கு. ஆகையாலேயென்றது பக்திபரவஶராய் ஸித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரித்தவருமாகையாலேயென்றபடி. தம்ப்ரக்ருதியாலும் ஆறியிருக்கமாட்டாரென்ற ந்ருதியஹேது - ஶரணம்புக்கோமாகில் இத்யாதி. கீழ்நாலுப்ரகாரம் ப்ரபத்திபண்ணியும் பெறாதவர் தாதுவிடுகிறதென்? என்ன - ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் இத்யாதி. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமென்கிறது -

தேயும் இவர் தூதுவிடுகிறவிது ஜ்ஞாநகார்யமோ சாபலகார்யமோ தெரிகிறதில்லை, ஶ்ருதிக ளுங்கூட "**யதோவாசோநிவர்த்தந்தே**" (யதோவசோநிவர்த்தந்தே)என்று - பேச்சுக்கு அநிலமன்று என்று மீண்ட விஷயத்தை மறுபாடுருவப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவல்ல இவர்க்கு "அறிவில்லை" என்னவொண்ணாது; பக்ஷிகளின் காலிலேவிழுகிற இவர்க்கு "அறிவுண்டு" என்னவுமொண்ணாது. ஆனால் என்றாவது? எதென்னில்;— ஜ்ஞாநகார்யமான சாபல மிறே இவரது. இதரவிஷயங்களில் விரக்தியிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரயோஜநமாகச் சொல்லு கிறது, அந்த, ஜ்ஞாநபலமாயிறே இவ்விஷயத்தில் சபால மிருப்பது. **ஜ்ஞாநவைராக்ய** ராஶியெயிறே. இனித் தூதுவிடப்பார்த்தால் ஒரு ஐந்த்ரவ்யாகரணபண்டிதனைத் தூதுவிடுகிறதுமன்றே. இத்தால் சொல்லுகிறது - பிராட்டியிலுண்டான ஏற்றமோ? என் னில்:— அதுவுமுண்டிறே - அவரோருவரையும் அநுஹவிக்கையால் வந்ததிறே அவளுக் குள்ளது,இருவரையுங்கூடவநுஹவிக்கக் கோலுகிற ஏற்றமுண்டிறே இவளுக்கு விஷயாநு குணமாயிறே கலக்கமிருப்பது. இனித்தான் அத்தலையில்நின்றும்வந்தாக்கே வார்த்தை சொல்லிவிடவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையே இவளுக்கு, ராவணஶங்கையில்லாமை யாலே; ஆகையாலே கண்ணுற்கண்டாரை யடங்கலும் போகவிடுகிறாள்.

பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல் நிலத்திலேயிறே; திருவல்லவாழ், திருவண்வண்டு ரென்கிறவையெல்லாம் அந்நிலங்களிறே. தூதுவிடுவார், நாயகன்பக்கலிலே சிலகுணங்கள் கண்டிறேவிடுவது; அவையாவன- இத்தலையில் ஆர்த்தியறியுந்தனை அறிவையுமுடையனாய், அறிந்தால் வருகைக்கீடான நிர்மையுடையனாய், வருகைக் கீடான ஶக்தியுமுடையனாயிரு கையிறே; அவையெல்லாம் இவள்தூதுவிடுகிறவிஷயத்திற் குறையில்லை, அறிவில்வந்தால் "**ஜ்ஞாநஸம்பந்நம்**" (ஜ்ஞாநஸம்பந்நம்)-என்கிறபடியே- அறிவுகொடுத்த வஸிஷ்டாதிக

ஆமோஸமான ப்ரபத்தியை, ஜ்ஞாநகார்யமோ சாபலகார்யமோ தெரிகிறதில்லையென்றது - "ப்ரபத்தி பண்ணியும் வாராதவன் தூதுவிட்டாலவாரான்" என்கிறவிவேகமின்றிக்கே, மீளவும் தூதுவிடுகை யாலே ஜ்ஞாநகார்யமென்று நிஶ்சயிக்கப்போகாது; அவன்வருகைக்குடலான குணவிஷயகாதயவ ஸாயம் நெஞ்சிலேகிடக்கையாலே சாபலகார்யமென்றும் நிஶ்சயிக்கப்போகிறதில்லை யென்றபடி. உபய கார்யமுமன்றிக்கே அஜ்ஞாநகார்யமென்றாலோ? என்ன - ஶ்ருதிகளும் இத்யாதி. ஜ்ஞாநகார்யமென்ன வொண்ணாமைக்கு ஹேதுவந்தரம் - பக்ஷிகள் இத்யாதி. ஶங்காவாக்யம் - இதரவிஷயங்களில் இத் யாதி. ப்ரயோஜநமாகச்சொல்லுகிறது என்றவநந்தரம், 'சாபலம் ஜ்ஞாநகார்யமென்று சொல்லுகிற படி யெங்ஙனே' என்று கூட்டிக்கொள்வது. பரிஹாரம் - அந்தஜ்ஞாந இத்யாதி. அதாவது - விரக்தி யோபாதி பகவத்விஷயத்தில் சாபலமும் ஜ்ஞாநபலமென்றபடி. அந்தஜ்ஞாநபலமென்றது - விரக்தி ஹேதுவான ஜ்ஞாநபலமென்றபடி. வைராக்யம் ஜ்ஞாநபலமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - ஜ்ஞாநவைரா ராஶி இத்யாதி. சாபலம் ஜ்ஞாநகார்யமென்னுமதுக்கு 'ஜ்ஞாநாநுராகாதிஶயாத்" இத் யாதி என்று கண்டுகொள்வது. பக்ஷிகள்காலிலேவிழுகிறது அஜ்ஞாநகார்யமென்னுமத்தை ஸோப பத்திகமாக விவரிக்கிறார் - இனித்தூதுவிட இத்யாதி. இத்தாலென்றது - ஐந்த்ரவ்யாகரணபண்டி தனைவிடாதே, பக்ஷிகளைவிடுகிற இத்தாலென்றபடி. ஏற்றம் - ப்ரேமாதிக்யம். அதாவது - நாம் "அஜ் ஞாநமிவர்க்குண்டு" என்கைக்காகச்சொல்லுகிற இதுதன்னைக்கொண்டே பிராட்டியிலேற்றம் ஸாதிக் கப்பார்த்தால், அதுவுமுண்டென்றபடி. பிராட்டியிலேற்ற முண்டென்கைக்கு மேற்றதுவை யருளிச செய்வாராக, இவளுடையவும் அவளுடையவும் ப்ரதிபத்தியை யருளிச்செய்கிறார் - இனித்தான் அத் தலையில் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இவர் இருக்கிறவிடத்திலே பக்ஷிகளுண்டோ? என்ன - பிரிந்தார் இத்யாதி. அதாவது - அந்யாபதேஶலக்ஷணாதிக்குச் சேர வருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. ஆனால் இவள் நெய்தல்நிலத்திலேயோவிருக்கிறாள், திருவண்வண்டோரிலேயன்றோ? என்ன - திருவல்லவாழ்

ளுக்கு முபகரிக்கவல்லனும்படி யிருப்பானொருவன், நீர்மையில்வந்தால் "ரிவ ஶுணாஶவி வத்ஸலம்(ரிபூணுமபிவத்ஸலம்) என்றால் "ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:" (ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:) என்னும்படியிறே அதிருப்பது, ஶக்தியில் வந்தால் "ரஞ்ஜநீயஸ்ஸுவிக்ரமெ:" (ரஞ்ஜநீயஸ்யவிக்ரமை:) என்ற - எதிரிகள்பக்கலிலேகேட்குமத்தனை. இனித்தான், நாயகனாவான் அறிவு நிறைவு ஓர்ப்பு கலைப்பிடி யுடையவனாறே. 'இப்படிப்பட்டகுணங்களை யுடையவனா யிருக்கிறவன் வாராதொழிகைக்குஹேது - அவ்விடங்களிலே ஆர்த்தர் பலருண்டாகையாலே அவர்கள் ரக்ஷணத்திலே யொருப்பட்டு இத்தலையை மறந்தானித்தனை; ரக்ஷணத்திலே யந்வயித்தால் 'அஸ்தமிதாந்யபாவம்'(அஸ்தமிதாந்யபாவம்) என்னும்படியிறே யிருப்பது, ஆனபின்பு ஆர்த்தியை அறிவிக்கவரும்" என்றுபார்த்தாள். இனி அறிவித்தால் ஆர்த்திக்கு இத்தலையில்மேற்பட்டாரின்றிக்கே யிருக்குமிறே. அறிவிக்குமிடத்தில் தான் கால்நடை தந்துபோகமாட்டாள், தன் ஶரீரபவர்க்கம் தனக்குமுன்னே நோவுபடாரிறே; இனி கால் நடைதந்துபோகவல்லார் வேணுமே; தன் பரிஸரத்தில் வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளை "ஏகதேஶ வாஸித்வத்தால் வந்த ஸம்பந்தமே நங்கார்யம்செய்து தலைக்கட்டுகைக் குறுப்பு" என்று பார்த்து, அவற்றின் காலிலேவிழுந்து போகவிடுகிறாள்.

உருத்தோறும், இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப் புக்கவாறே ஜீயர் அருளிச்செய்யும்வார்த்தை - "பாண்டவர்கள்கார்யத்துக்காகத் தன்னையொக்கி அவர்கள் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கூடத் திரியச்செய்தேயும் அவர்கள்பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் படுகிறார்காணு மிவரும்; அவர்கள்தான் ஒரு ஶர்மாஹாஸமுண்டு என்றிருக்கையாலே வ்யஸநப்படுகிறார்கள், இவர்க்கு அதுவுமின்றிக்கேயிருக்க என்செய்யப்படுகிறார்" என்று அருளிச்செய்வர்.

இத்யாதி. திருவல்லவாழை எடுத்தது - அங்குப்பேரிலே திருவண்வண்டூரிலும் புறச்சோலையாவும் போய் அங்கே விழுந்துகிடந்து துதுவிடுகிறானென்கைக்காக. ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: என்னும்படியிறே யத்ருப்பது - ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: என்ற அநுஷ்டாநபர்யந்தமாம்படியிறே யதிருப்பதென்றபடி. எதிரிகள்பக்கலிலே யென்றது - "தான்போலுமென்றெழுந்தான்" இத்யாதிப்படியே - தன்வீரமொழியப்பிறர்வீரம் ஸஹியாத ராவணன்பக்கலிலே யென்றபடி. நாயகலக்ஷணம் சொல்லுமளவில் பெருமான்விஷயமான ப்ரமாணங்களையெடுத்தது - "ஏறுசேவகனார்க்கு" என்ற தாதுக்குவிஷயம் பெருமானாகையாலே. அந்யாபதேச ஸமாதிக்குச்சேர்த்தமிழர் சொல்லுகிற நாயகலக்ஷணமும் இந்தநாயகனுக்குண்டென்கிறார் - இவர்க்கிறான் இத்யாதி. ரக்ஷணத்திலே யொருப்பட்டால் இத்தலையை மறக்கலாவதுமோ? என்ன - ரக்ஷணத்திலே இத்யாதி. அங்கும் ஆர்த்தருண்டே? என்ன - இவ்வர்த்தத்தால் இத்யாதி. தான் போகுதல் தொழியாரைப்போகவிடுதல் செய்யாமே, பசுக்களைத் துதுவிடுவானென்? என்ன - அறிவிக்குமிடத்தில் இத்யாதி. உறவல்லாதபக்ஷிகள் தன்கார்யம் செய்யக்கூடுமோ? என்ன - தன்பரிஸரத்தில் இத்யாதி. ஏகதேஶ வாஸித்வத்தால் வந்த ஸம்பந்தம் கார்யம்செய்வைக்கு உறப்பென்றபடி. ஸர்வேஶ்வரனிவரிடத்திலே அதிவ்யாமுக்தனா யிருக்கச்செயதேயும் இவர் அவிச்சிந்நமாக நோவுபடுகிறபடியை யநுஸந்தித்து ஜீயர் ஈடுபட்டருளுகிற ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் - உருத்தோறும் இத்யாதி. பாண்டவர்களோ டொப்பா ரொருவரோ இவரும்? என்ன - அவர்கள்தாம் இத்யாதி. தர்மபாஸங்களைவிட்டு அவன்கைபார்த்திருக்கச்செய்தேயும் இவர்படுகிறதசை யாரைப்போலே யிருக்கிறதென்ன - ஸாஹஸம் இத்யாதி. த்ரௌபதி யெல்லாவற்றையும் விட்டு "அவனே ரக்ஷகன்" என்றிருந்தாளோ? என்ன - ஊஹாதீதாவதி இத்யாதி. "மஹாதி" என்றதுக்கு ஊஹாவம் - ஆபாஸ இத்யாதி. அவனென்றது - ருஷியை. "ஹரி:" என்றதுக்கர்த்தம் - ஆஸ்ரிதருடைய இத்யாதி. "ஹரி:" என்றால் விரோதி நிரஸநத்வமாத்ரத்தைக் காட்டுமொழியா, தத்ஸ்வபாவத்தைக்

"ஸாஹம்கேஶாத் ஹம்ப்ராப்தா த்வயிஜீவத்யபிப்ரபோ"; (ஸாஹம்கேஶக்ரஹம்ப்ராப்தா - த்வயிஜீவத்யபிப்ரபோ)என்றவள் நிலையிறே இவளது. "மஹத்யாபதிஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோபகவாந் ஹரிஃ" (மஹத்யாபதிஸம்ப்ராப்தேஸ்மர்த்தவ்யோபகவாந் ஹரிஃ)-ஆபாஸரக்ஷகரான பர்த்தாக்களாலும் தன்னாலும் நோக்கிக்கொள்ள வொண்ணாதபடி அவ்வருகுபட்டவாபத்திறே. "஭கவாந்" (பகவாந்) - பூர்ணரன்றோ! அபூர்ணர் கார்யம் செய்யவல்லாரென்றுகாணும் அவன் நினைவு. "ஹரிஃ" (ஹரிஃ)-ஆஶ்ரிதருடைய விரோதி நிரஸநமே ஸ்வபாவமாகவுடையவனைப் பற்றினாள். ஜ்ஞாநாதிகுணங்களால் சொன்ன பூர்த்தியிலே ஶக்தியுமுண்டாயிருக்கச் செய்தே "ஹரிஃ" என்றுவிசேஷிக்கவேண்டிற்று - அல்லாதார்க்கும் இக்குணங்கள் ஓரோருகால் உண்டாகையாலே; இவனுக்கு அங்ஙனன்று, இது ஸ்வபாவம் என்கைக்காக வேடுத்தது.

முதற்பாட்டு.

வைகல்பூங்கழிவாய் வந்துமேயும்குருகினங்காள்!
செய்கோள்சேர்நெல்லையர் திருவண்வண்டூறையும்
கைகோள்சக்கரத்து என்கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு
கைகள்கூப்பிச்சொல்லீர் வினையாட்டியேன் காதன்மையே.

அ.—தன்னுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தாலே என்னுடைய ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரித்துப்போய், திருவண்வண்டூரிலுள்ள நிரவதிகைச்வர்யத்தாலே என்னை மறந்திருக்கிற எம்பெருமானைக்கண்டு எனக்காக அவனைக் கைகள்கூப்பிச்சொல்லீர் வினையாட்டியேன் காதன்மையென்று சிலகுருகுகளைநோக்கி யருளிச்செய்கிறாள்.

காட்டுமோ? என்ன - ஜ்ஞாநாதி இத்யாதி. "நமோவிஷ்ணவே ஸுரநாதாய" இத்யாதி ஸ்தோத்ரே. "யஶஸ்வீஜ்ஞாநஸம்பந்ந ஶுசிர்வஶ்யஸமாதிமாந்" இத்யாதி ஸ்ரீஸங்க்ஷேபே. "தேவகுலே ஜ்ஞாநஶரீரிணா ஶேஷேண ஶேஷவத்யா ஸுகுணாஃ கோயஶிஃ கரணாஃ கோரணாஃ" இத்யயோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மணஃ. "ஸர்வே ராகவயஶிஃ ஜ்ஞாநிபி ஸுகுணாஃ ஶேஷவத்ஸு" இதி யுத்தகாண்டே வைநதேயஃ. "ஏதெ வயோ தத்ஸ்ய ராஜ்ஞ்ஶ்ச வீரஶ்ரீ ஶுக்ரவாவபோவா ஜீவ ஸ்ய ஜீவஸ்ய । ஸஜ்ஞாதவாஷ்ஷ்ஃ பரவீ ரஹஜ்ஞாராஶோ ஹ்ரீ தஶ்விஶாவஹ்ரிவ" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. "ஶத்ரோஃ ப்ரவ்ருத்தவீரஸ்ய ராஜ்ஞ்ஶ்ச நீயஸ்ய விக்ரமெஃ । ஶ்ரூயதாம் யுஜ்யதாம் ஶ்ரீமந் காலஸ்ய ஹி ஶுபாஶுபே" இதி யுத்தகாண்டே ஸுதம்ப்ரதி ராவணஃ. "யதிஷ்யயஸி தத்ஷிப்ரம் தாநுஹாவஶாநநுஶிஷ்ய தாவ்ரவநாதிவாஹ்ரிக । ஸ்தஜ்ஞியஸ்ய தஶ்ரீ ஸ்ய ஸ்ரீயஶ்ஶாந்த ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ

ஓ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி சிலகுருகுகளைநோக்கி, திருவண்வண்டூரிலேசென்று என்னுடையதசையை எம்பெருமானுக்கு அறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

[வைகல் என்றுதொடங்கி] - நாள்தோறும் அழகிய கழியிலேவந்து மேய்கிற குருகினங்காள், இத்தால் - தன்னுடைய அபேக்ஷிதங்களைச் செய்துமுடிக்கவேண்டும்படி தன்னோடு அவற்றுக்குள்ள கண்ணழகையே சொல்லிற்று. [செய்கொள்செந்நெல் என்று தொடங்கி] - ஓரோமுதலே செய்யை விழுங்கும்படியான செந்நெல் உயர்ந்த திருவண்வண்டூரிலே உறைவதுசெய்து கையுந்திருவாழியுமானவழகையும் முறுவலையுங்காட்டி என்னைத்தோற்பித்திருக்கிறவனைக் கண்டு, [கைகள் என்றுதொடங்கி] - "இங்குநின்றும் போனேம்" என்று வேண்டப்பாடடியாதே உசிதவிநயங்களைப்பண்ணி, பிரிந்தால் தன்னைப்போலேயன்றிக்கே தரியாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணின வென்காதன்மை சொல்லுங்கோள். கைகள்கூப்புகை - சிறகுவிரிக்கை, காதன்மை - ஆசைப்பாடு.

ப.—முதற்பாட்டில், "நம்மைத் தன்னழகைக்காட்டி அநந்யார்ஹமாக்கிக் கொண்ட ஸோஷியானவன் திருவண்வண்டூரில் ஸம்ருத்தியாலே அந்யபரனாயிருக்கிறானாகக்கூடும்" என்றுநினைத்து, ஸந்தேஹிதமான சிலகுருகுகளைத் தூதாகப்போகவிடுகிறாள்.

வைகல் - என்றுமொக்க, பூ-அழகிய, கழிவாய் - கழியிலே, வந்து-என்கண்முகப்பேவந்து, மேயும் - மேய்கிற, குருகினங்காள் - குருகினங்காள்! செய்-செய்யை, கொள் - விளாக்கொலைகொள்ளுகிற, செந்நெல் - செந்நெலானது, உயர்-மிகவும்வளருகிற, திருவண்வண்டூர் - திருவண்வண்டூரிலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற்பானாய், (ஆழிதர்க்கநுபாவ்யமாம்படி), கை-கையிலே, கொள் - இடங்கொண்ட, சக்கரம்-திருவாழியையுடையனாய், என் - அம்வைகாலை யென்னை வரிகிறான் எனக்கு போக்யமாக்கித்தந்த, கனி-கனிபோன்ற, வாய் - அதரபோஜனத்தையுடையனாய், பெருமானை-(இப்படி என்னைஅநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட) பரமபோஷியானவனை, கண்டு-கண்டு, கைகள் கூப்பி - அவனுடையபோஷித்வத்துக்குத் தகுதியாம்படி சேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியைப் பண்ணி, வினையாட்டியேன் - விஶ்லேஷஹேதுவான பாபத்தையுடையேனான என்னுடைய, காதன்மை - அபிநிவேஶாதிசயத்தை, சொல்லீர் - சொல்லுங்கோள். குருகுகை கூப்புதல் - அநுவ்ருத்திரூபமானசிறகசைத்தல். இத்தால் - ஸுகருடைய ஸமானதேசவர்த்தித்வத்தால்வந்த ஸந்நிதியும், உத்தேஶ்யவிஷயாநுவ்ருத்தியும் தோற்றுகிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், குருகுகளைநோக்கி, அவன்பக்கலிலேசென்று என்னுடையதசையை யறிவியுங்கோ ளென்கிறாள்.

[வைகல்] - நாள்தோறும் - நாயகவ்யாவ்ருத்தி. காதாசித்கமாகக்கலந்து போகட்டுப்போனவனைப்போலன்றிறே நாள்தோறும்முகங்காட்டுகிற நீங்கள். [பூங்கழிவாய்]-தர்ஶநீயமான கழியென்றுதல், பூத்தகழியென்றுதல். [கழிவாய்]-கழியிடத்து, கழியிலே. பிரிந்தவன் ஸாயகனாகையன்றியே, இருந்ததேசமும் ஸாயகமாகை. இருவர் கூடவநுபவிக்குமிடம் தனித்தால் ம்ருத்யுஸமமாயிறே இருப்பது. [வந்து] - வழிபரிக்கும் தேஶத்திலேவந்து உதவினாற்போலேயிறே நீங்கள்ஸந்நிதிபண்ணினபடி. "ஸ்ரீ ரீரொஹநாஸிதாஸஹ:" ஆளிட்டு அறிவிக்கவேண்டும்தசையிலே நீங்களேவந்து. [வந்துமேயும்] - நான் அபேக்ஷியாதிருக்க, "ஸ்ரீரொஹநாஸ்ரிதா" என்றுமாபோலேயிறே நீங்கள்செய்தது. என்காரியம்செய்தபின், இனி உங்கள்காரியம் செய்ய

வேண்டாவோ, இவள்கார்யம் இங்கேவந்து மேய்கை. [மேயும்குருகினங்காள்] - உப வாஸக்ருஶையாயிருக்கிற என்கார்யம் புஷ்கலமாயிருக்கி, வுங்களுக்குச் செய்யவேண்டாவோ. இரவு உண்டார்க்கு உண்ணுதார்கார்யம் செய்கை பரமன்றோ. [இனங்காள்] - இருவராயிருப்பார்க்குத் தனியர் கார்யம் செய்யவேண்டாவோ. பெருமாள் தனிமையிலே மஹாராஜரும் பரிகரமும் தோற்றினாற்போலேயாயிற்று தனிமையிலே இவைவந்து முகங்காட்டினபடி. [செய்கொள் இத்யாதி] - வாராமல் கால்தாழப்பண்ணிற்று அவ்வூரில் போக்யதையாயிற்று, அவன்குற்றமன்று. "யோஸ்ராம்ப்ரூவ்யுமொவிநு:". [செய்கொள் செந்நெல்] - ஒருமுதலே ஒருசெய்யைக்கொள்ளும். [உயர்] - செய்க்கு வரம்பென்று ஒருமர்யாதையுண்டு, அதுவுமில்லையிறே ஆகாஶத்துக்கு, உயராநிற்குமித்தனை. [திருவண்வண்டூர்] - பரமபதவ்யாவ்ருத்தி. [உறையும்] - அவதாரவ்யாவ்ருத்தி. [கைகொள் சக்கரம்] - கைக்கடங்கலும்தானேயாஶரணமாயிருக்குமென்னுதல், கையிலேகொண்ட திருவாழியென்னுதல். [என்கனிவாய்] - முறுவலையெனக்கு முற்றூட்டாக்கினவன். [பெருமான்] - திருவயிரத்தில்பழுப்புக்கும், கையுந்திருவாழியுமான ஶோர்த்திக்குமாயிற்றிவளெழுதிக்கொடுத்தது. ராஜபுத்ரர்கள்கையிலே இடைச்செறி கடைச்செறிக்குத்தோற்றாரைப்போலே. [கண்டு] - காட்சியிலெனக்கு முற்பாடராகப் பெறுகின்றிலிகோளிறே. இவளைப்பற்றினார்க் கிவளிலுமேற்ற முண்டிறே. "ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே" "வஸுஷ்வ ஶுபாசிணிஶ்ரீசாநு". [கைகள்கூப்பி] - "அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத அந்ஜலியைப்பண்ணுங்கோள், பலத்தோடுவ்யபிசரியாத செயலைச்செய்யுங்கோள்" என்று பூர்வர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள்; பத்தாம்பாட்டிலேயாயிற்றின்னுப்பு ப்ரஸங்கிப்பது. பட்டர் பத்துப்பாட்டிலுமின்னுப்புத்தோற்ற நிர்வஹித்தருளுவர். "முன்புபோலே" என்றிருந்தே பெரிய முதலிகள், கும்பிடுங்கோள். கும்பிட்டவாறே முகம்பார்ப்பர், பின்னை முகம் மாறுவதற்கு முன்னே என்கலைமனையச் சொல்லுங்கோள். [கைகள்கூப்பி] - கைகள் கூப்புகையாவது - சிறகுகளைவிரிக்கை. [சொல்லீர்] - ஒருமஹாபாரதத்துக்குப்போருமிறே. [வினையாட்டியேன் காதன்மை-சொல்லீர்] - பிரிந்தாலவனைப்போலன்றியேயுரிக்கமாட்டாதபடி பாபம்பண்ணினவென்காதன்மை சொல்லீர். அவன் "வேண்டேன்" என்றாலும் விடமாட்டாதபடியான பாபம். வந்த ஆளின்கையிலே வார்த்தைசொல்லிவிடுகையன்றிக்கே, நிர்யக்ருஶளைக்குறித்து தூதுவிடவேண்டும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். காதன்மையென்றவாறே - தம்மளவென்றிராமே, என்னுடையகாதன்மை. வன்னெஞ்சர் காதல்போலன்றிறே மெல்லியலார்காதல். மெல்லியலார்காதலாவல்லாதவென் காதன்மை சொல்லீர். சொல்லின் தாழ்வே, வரவுதப்பாதென் றிருக்கிறாள்.

ஏடு—முதற்பாட்டு. சிலகுருகுகளைநோக்கி, திருவண்வண்டூரிலேசென்றேம்பெருமானுக் கென்தசையை யறிவியுங்கோ ளென்கிறாள்.

[வைகல்]-உங்கள்தனை நீர்மையுடையார் சிலரோடே கலக்கப் பெறுமையிறே எனக்கிப்பிரிவு விளைந்தது; அவ்விழவெல்லாம் உங்களைக்கொண்டு தீரலாம்படியாயன்றோ

முதற்பாட்டு, வைகல் இத்யாதி. "குருகினங்காள், திருவண்வண்டூருறையும் - பெருமானைக்கண்டு - சொல்லீர்வினையாட்டியேன் காதன்மை" என்கிறபதங்களைக் கடாகஶித்தவதாரிகை - சில இத்யாதி.

"வந்து" என்றதைக்கடாகஶித்துஹாவம் - உங்கள்தனை இத்யாதி. "வைகல் - வந்து" என்றதுக்குஹாவம் - ஒருகால் இத்யாதி. காடோறும் பூங்கழியிடத்துவந்து. அதாவது - தானிருந்த

வேனக்கிருக்கிறது. ஒருகால் கலந்து போகட்டுப்போனவவனைப் போலன்றிக்கே நீங்களேப் போதும் இங்கே வர்த்திக்கப்பெற்றேனே! உங்கள் நீர்மையில் ஏற்றமிருந்தபடியென். [வைகல்] - நாடோறும். [பூங்கழிவாய்] - அழகியகழியிடத்து. பூத்த கழியிடத்தென்னவுமாம். ரக்ஷகனானவன் கைவிடுவது, வாயுகவர்க்கங்களானவை மிகைப்பதான இவ்வளவிலே நீங்கள் முகங்காட்டுவதே. அழகியசோலை, குளிர்ந்த தென்றல், இனியபரிமளந்தொடக்கமான இவையுமுண்டிறே. பிரிந்தவனே வாயுகனுகையன்றிக்கே, இருந்த தேசமும் வாயுகமாகை. [வந்து] - * "வம்வாதீரெ ஹநூஸதா ஸஹ்ருத:" போலே, ஆளிட்டறிவிக்குங் தசையிலே நீங்களே வந்து. வழிபறியுண்டவிடத்தே தாய்முகங் காட்டினாற்போலே காணும் பிராட்டியைப்பிரிந்து நோவுபடுகிறசமயத்திலே திருவடி வந்து முகங்காட்டினபடி. (ஹநுமதா) தளர்ந்து "ஆவாரார்துணை" என்று தமோறுகிறசமயத்திலே, வெற்றித்தழும்புகொண்ட ஆண்பிள்ளையோடே கூடப்பெற்ற தென்கிறது. (வாநரேண) ஸந்யாஸிவேஷங்கொண்டு வந்து பிரிவைவிளைத்து நலிவபண்ணுமவனைப்போலன்றிக்கே, சேவ்வியாதேநுவனேடே சோப்பெறுவதே (ஹ) நுவிகொண்டாடுகிறார். போகத்துக்குச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறோம், ஸத்தைதோக்குவாரைப்பெற்றோமிறே! என்று ஹ்ருஷ்டனாகிறான். [வந்து] - அவனைப்போலே தூதர்க்கும் ஆளிட்டழைக்க வேண்டாதொழியப் பெற்றோமே ஆளிட்டழைக்க வேண்டுகிறதிறே யவனை. ஒருகலத்திலேயோக்கவுண்டு ஒரு படுக்கையிலேகிடந்து தூதுபோவாரைப்போலேகாணும் இவற்றின்படி. [மேயும்]- ஸுரஹை ஸாகூகுஶஶ்ரிதது" (க்ருஹேபுக்தமபங்கிதம்) என்றாப்படியிருக்கை [குருகினங்காள்] - "ஶஶி-தாரிகலை-தூரணி" (தர்ஶிதாரிகளத்ராணி) என்கிறபடியேஇதோருசேர்த்தியிருக்கபடியென். [வந்துமேயும்] - திருவாய்ப்பாடியிலே ஸார்யாபுத்ராதிகளோடேசென்று "சோறிடும்" என்று ஸுஹ்ருத்தாரைப்போலேகாணும் இவற்றின்படி. குருகினங்காள் - கைகள்கூப்பிச்சொல்லீரென்று க்ரியை. பண்டை முதலிகள், "பத்தாம்

விடத்தே வர்த்தித்துக்கொண்டு புறப்பட்ட குருகினங்களென்று பாவார்த்தம். "புத்தகழியிடத்து" என்றதுக்கு ஸாவம்-ரக்ஷகனானவன் இத்யாதி. வாயுகவர்க்கங்களாவனவென்ன, வழியிலோலை இத்யாதி. இத்தால் ஹிதம் - பிரிவிலே இத்யாதி. வாயுகவர்க்கங்கள் மிகைப்பதான இவ்வளவிலே முகங்காட்டினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - வாவா இத்யாதி. "வம்வாதீரெ ஹநூஸதா ஸஹ்ருதொவாநரேண ஹ" இதி ஸுந்தரே. "வம்வாதீரெ ஸஹ்ருத:" என்றதுக்கு ஸாவம்- வழிபறி இத்யாதி வெற்றித்தழும்புகொண்டவென்றது - "ஹநூஸதா" என்றத்தைப்பற்ற. கொண்டாடுகிறதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - போகந்துக்த இத்யாதி "ஆளிட்டறிவிக்கவேண்டும் தசையிலே" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - அவனைப்போலே இத்யாதி. அவனைப்போலேயென்றது - நாயகனையும் உங்களையிட்டழைக்குமாபோலே யென்றபடி. தூதர்க்குமென்றது - தூதரானவுங்களுக்குமென்றபடி. அன்றிக்கே, திருவடியை இளையபெருமாளையிட்டுப் பெருமாளழைப்பித்தாற் போலே என்றுதல். "மேயும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துஸாவம் - ஒருகலத்திலே இத்யாதி. அதாவது - "உஹ்ய வாநரவிஶ்வாஸ:" என்கிறபடியே - அர்ஜுநனும் க்ருஷ்ணனும் ஒருகலத்திலேபுஜித்து ஒரு படுக்கையிலேகிடந்து க்ருஷ்ணன் தூதுபோனாற்போலேயென்றபடி. "கயிதாரிரஹஸ்யாநிஶ்ருணொஹ்ருதிஶாஶ்ரிதது । ஶஶி-தாரிகலை-தூரணிஸஸஹாரம்கிஶதுவாரது" இதி மஹாஹாரதே க்ருஷ்ணம்ப்ரதிகர்ணது. "வந்து, மேயும், இனங்காள்" என்ற பதச்சேர்த்திக்குஸாவம் -

பாட்டிலே - ப்ரணயரோஷந்தோற்றச்சொல்லுகிறாள் " என்று நிர்வஹிப்பர்கள். "பாட்டுத்தோறும் - கிலாந்தோற்றச்சொல்லுகிறாள் " என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி. [வந்து மேயும்குருகினங்காள் - கைகள்கூப்பிச்சொல்லீர்] - என்றும் பிறர்க்குபகரிக்கவே தேடித் திரியுமித்தனையோ, உங்கள்கார்யமும் செய்யவேண்டாவோ. †(இவள்கார்யமிங்கேவந்து மேய்கை. இவற்றின்கார்யமங்கே சென்றுசொல்லுகை.) * உபவாசக்ருசையாயிருக்கிற என்கார்யம் புஷ்கலராயிருக்கிற உங்களுக்குச் செய்யவேண்டாவோ. [செய்கொள்செந்நெல்] - இத்தலையை நினைக்கலாம்படியோ அங்குத்தை ஹோக்யதையிருக்கிறபடி. * "யோராம்பூவ்யுமொவிநு: கயமெமொகுலுஷேவ்யுதி | நமாவஸ்கலுா லுாவயோஹெஞாதெ்ரணவாஸ்யுதி" இறே யவன்படி. அத்தேசத்தில் ஹோக்யதையிலே அகப்பட்டிருக்கிறவன் நம்மைநினைக்கப்புகாரின்றானே. [செய்கொள் செந்நெல்] - ஒரு முதலைசெய்யை விழுங்கும்படியாயிருக்கை. [உயர்] - அங்குவரம்பில்லாமையாலே முடிய உயராநிற்குமத்தனை. " சுஹாஸ ஸுடு " (அஹமங்நம்) என்பாரளவும் செல்லத்தானுயராநிற்குமத்தனை. [திருவண்வண்டுறையும்] - "செய்துபோனமாயங்களும்" என்று கூப்பிடவேண்டாதபடியாயிருக்கை. அதாவது - அவதாரவ்யாவ்ருத்தி. [கைகொள்சக்கரத்து] - செந்நெலின்படியாயிருக்கை. கைக்கெல்லாம் தானே ஆஸரணமாயிருக்கை. [என்

ப்ர:—(வைகலித்யாதி)—ஸம்க்ஷேபெ, " ஶவைய்ரூவ்ரமிஜிதஸ்ஸுஶ்ரா ஶொடஶராயாதஜ: | வஶ்ரா தீரொஹநாஶிதாஸுஜெதாவாநரொணஹாரு அ॥"

(செய்கொள்செந்நெல்)—விஷுவாராணெவெஞ்ஜெ [கஅ] தத: ஶ்ரூஹாதெவிஶெராரிக்ஷுஷாஶஹாஶ்ரு: | கு ஶ்ரொணெ ஸஹாமதுராஶ்ரு)தள ஶ்யாராம்பாரீ॥கங॥ ஶ்ரூஷாஹொவீஜநஸ்வாஸ்ரு ஶ்ரு ஶ்ரு ஶ

கனிவாய்] - முறுவலையெனக்கு முற்றாட்டாக்கினவன். [பெருமான்] - வாய்க்கரையிலே எனக்கு ஜீவநத்தையிட்டு என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [கைகோள்சக்கரத்தேன்கனி வாய்ப்பெருமான்] - ராஜபுத்ரர்கள் கையிலிடைச்செறி கடைச்செறிக்குத் தோற்றிருக்குமா போலே. [பெருமான்] - திருவயாத்தில் பழுப்புக்கும் கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்திக்கு மாயிற்று இவளெழுதிக்கொடுத்தது. [கண்டு]-நானநுபவிக்கப்பாரித்த துறைகளெல்லாம் நீங்கள் காணவிறேபுகுகிறது. இவளைப்பற்றினார்க்கிவளிலும் பேறு முற்பட்டிருக்குமிறே. ஸ்ரீ விஸீஷணாதிகள் பக்கலிலேகண்டுகோள்வது. [கைகள்கூப்பி] - இத்தலையில் ராஜகுலங் கொண்டு மேன்மை யடித்திராதேகிடிகோள். அவர் பழையவரல்லர், பெருமதிப்பர்கிடிகோள், தொழுதுகொடுநில்லுங்கோள். ''தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ'' என்றிருக்குமவளிறே யிவள்தான், இவள்பரிகரமுமப்படியேயிறே. [சொல்லீர்] - தொழுதவநந்தரம் முகம்பார்த் துக்கொடுநிற்பர், பின்னை யுங்களுக்கு வேண்டினபடிசொல்லுங்கோள். ப்ரணயித்வத்திலே சிறிதுகோத்தையுண்டானாலும் தானானதன்மைபோகாதே. [சொல்லீர்] - இத்தலையில் வை வர்ண்யந்தொடக்கமான ஆற்றாமையடங்கலும் உங்கள் பாசுரத்தில் அவனறியும்படி சொல் லுங்கோள். ஒரு பாசுரமிட்டுச் சொல்லவேண்டாவோவென்னில்; [காதன்மை-சொல்லீர்] காதன்மையென்றவாறே-தம்மளவிலே யித்தலைக்குமுள்ளதென்றிருப்பர்; ''ஸத்ருஶ விஷய மானால், விளையுமவையும் ஸத்ருஶமாயிருப்பது'' என்றிறே யவரிருப்பது. அல்லாத ஏற்றங்க ளோபாதியிறே ஆற்றாமையில்வந்தால் இருக்கும்படியுமித்தலைக்கு. [வினையாட்டியேன்காதன் மை - சொல்லீர்] - அவர் ''இவ்வூர்க்கவ்வூர்காதம்'' என்றிருந்தால், அப்படியே ''இவ்வூர்க் கவ்வூர்காதம்'' என்றிருக்கமாட்டாத பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடையகாதல். தமக் கித்தலையை யொழியச் செல்லும்படியாயிருந்தாலும், எனக்கத்தலையை யொழியச்செல்லாத படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். அங்குநின்றும் வந்தார்க்கு வார்த்தைசொல்லிவிடவும் பெற்றிலேன். [வினையாட்டியேன் காதல்சொல்லீர்]-வன்னெஞ்சர்காதல்போலன்றிறே மேன்

பெருமான்'' என்றுகூட்டிஹாவம் - வாய்க்கரையிலே இத்யாதி. வாய்க்கரை - அயரம். ''கைகொள் சக்கரம் பெருமான்'' என்றுகூட்டிஹாவம் - ராஜபுத்ரர்கள் இத்யாதி. இடைச்செறி கடைச்செறி யாவது - ஒருவிரலிலேகீழும்மேலும்படுகிற மோதிரங்கள். இவளஸிமதாலாஸத்தாலே கோலுபடாநிற்க இவளைப்பற்றினார்க்குப் பேறுமுற்படக்கூடுமோவென்ன, இவளைப்பற்றினார்க்கு இத்யாதி. ''ஸீதாஸமாராரோபநிவெஷு'' இத்யாதியான ஆருகூல்யபாதத்தை - பற்றுகையாகவென்னில். 'ஸ்ரீவிஸீஷணாதிகள்பக்கலிலேகண்டுகொள்வது' என்கிறார்; ஆதிசப்தத்தாலே - திருவடியைச்சொல்லு கிறது. * வாரிஷ்டம்மொஹநுமதி: இறே. இவள்பரிகரங்களுக்குக் கைகூப்பவேணுமோ வென்ன - தலையில் இத்யாதி. இது - பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே. உன்னையுபேக்ஷித்தவன் நாங்கள் தொழுதவாறே முகங்காட்டுமோவென்ன - ப்ரணயித்வத்திலே இத்யாதி. தானானதன்மையாவது - அஞ்சலிவஶ்யதையாதல், க்ருபாபாரதந்த்ர்யமாதல். 'ஒருபாசுரமிட்டுச்சொல்லவேண்டாவோவென் னில் காதன்மைசொல்லீர்' என்றவாக்யத்தையநுசந்தித்தவநந்தரம், இத்தலையில் வைவர்ண்யம் இத் யாதிவாக்ய மநுசந்தேயம். அப்படியிருக்குகைக்குமேறுதலேதென்ன - ஸத்ருஶவிஷயம் இத்யாதி. ''அவரிருப்பர்'' என்கிறதென், வஸ்துஸ்திதியுமப்படியன்றோவென்ன - அல்லாதவேற்றங்கள் இத் யாதி. அல்லாதவேற்றங்களாவன - ''ஸவிஸீதெக்ஷணா'' என்கிறது முதலானவை. ''வினையாட்டி யேன்'' என்றதுக்கு - பிரசாட்டியில் வியாவ்ருத்தியாகஹாவாந்தரம் - அங்குநின்றும் இத்யாதி. உக்தார்த் தத்வயத்தையுமடையே விவரிக்கிறார் - வன்னெஞ்சர் இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. இத்தால் -

னெஞ்சர் காதல்; மெல்லியலார் காதலளவல்லாத வென்காதல் சொல்லீர். சொல்லுவார் தாழ்வே; வரவுதப்பா தென்றிருக்கிறாள்.

இரண்டாம் பாட்டு.

காதல்மென் பேடையோடு உடன்மேயுங்கருநாராய்!
வேதவேள்வியொலி முழங்கும் தண்திருவண்வண்டூர்
நாதன்ஞாலமெல்லாமுண்டநம்பெருமானைக்கண்டு
பாதம்கைதொழுதுபணியீர் அடியேன் திறமே.

அ.—(காதல்) பரமகாருணிகனாய் ஆஸ்ரித வத்ஸலனாயிருந்த திருவண்வண்டூர் நாதனைக்கண்டு, பாதம் கைதொழுது பணியீரடியேன் திறமென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், பரமகாருணிகனான திருவண்வண்டூர் நாயனுக்கு என்திறத்தை யறிவியுங்கோளென்று சில நாரைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[காதலென்று தொடங்கி] - விரஹவ்யஸநஸஹமல்லாதபடி ஸ்நேஹத்தையுடைத்தாய் அதுக்குமேலே, விச்லேஷிக்கில் முடியும்படியானமார்த்வத்தை யுடைத்தான பேடையையிழவாமைக்காக அத்தோடு பிரியாதேமேய்கிற கருநாராய். [வேதவேள்வி என்றுதொடங்கி] - வேதகோஷங்களும், வைதிகமானயாகங்களிலுண்டான ப்ரேஷாதிகோஷங்களும் மிக்கிருந்துள்ள திருவண்வண்டூருக்கு நாயனாய் ப்ரளயங்கொள்ளுகிற ஜகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து உபகரித்தருளினசெயலாலே நம்மை அடிமைகொண்டிருக்கிறவனைக்கண்டு. [பாதமென்றுதொடங்கி]-கைதொழுகைபோராது, முதலிகளாயிருப்பர், ஈர்க்கப்ரணாமத்தைப்பண்ணி. எம்பெருமான் பக்கலிலே போகிறன சிலவாகையாலே, அடியேனென்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், ஆபத்ஸகனான அந்தசேவியைக்குறித்து, பேடையோடே மேய்கிற நாரையைப் போகவிடுகிறாள்.

காதல் - ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே, மென் - பிரிவுபொறுக்கமாட்டாத மென்மையையுடைய, பேடையோடு - பேடையோடே, உடன்-கூட, மேயும்-மேயாநிற்கிற, கரு - ஶ்யாமளமான நிறத்தையுடைய, நாராய் - நாராய், வேதவொலி - வேதகோஷமும், வேள்விவொலி - வைதிகக்ரியாகோலாஹலமும், முழங்கும் - முழங்கும்படியாய், தண் - ஸாம்ஸாரிகதாபம் தட்டாத குளிர்த்தியையுடைய, திருவண்வண்டூர் - திருவண்வண்டூருக்கு, நாதன் - ஸ்வாமியாய், ஞாலமெல்லாம் - ஸகலஜகத்தையும், உண்ட-ப்ரளயங்கொள்ளாமல் வயிற்றிலேவைத்துநோக்கின ஆபத்ஸகத்வத்தை, நம் - நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்த, பெருமானை - பெரியவனை, கண்டு - நான் காண்கைக்குறுப்பாக முன்னே கண்டு, பாதம் - அவன் திருவடிகளைக்குறித்து, கைதொழுது - அஞ்சலி பண்ணி, அடியேன்-அவனுக்கு சேஷபூதையான என், திறம்-இடையாட்டமாக, பணியீர்-வார்த்தை சொல்லுவீராகவேணும்.

பன்மை - பேடையோடே கூட்டிச் சொல்லுகிறது. பணியீரென்று - கொளரவந் தோற்றுகிறது. அடியேனென்று - பேடைவிஷயமாகவுமாம். இந்தால் - பேடைகருடைய அஸிமதஸாஹஸ்யமும், ஆஸிரூப்யமு முத்தேச்யமென்று கருத்து.

பெருமான் காதலையும் பிராட்டிகாதலையும்பற்ற, உலயாநுபவத்தாலேபிறந்த இவர்காதல் வ்யாவ்ருத்தமென்றபடி. மெல்லியலார் ம்ருதுஸ்வபாவைகள். வைகல் பூங்கழிவாய்தொடங்கி அடைவே யந்வயம்.

இ.— இரண்டாம்பாட்டில், ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனானவனுக்கு என்னாற்றாமையை யறிவியென்று ஒருநாரையைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள். "யாம்கூவீ நாம ஸஹஸ்ராணி" என்னும் விஷயமிதே.

[காதலித்யாதி]-காதலேகிருபகமாக உடைத்தாய் விரஹஸஹமல்லாதபேடை பிரியவும்பொறாதே கலக்கவும்பொறாதே யிருக்கை. [உடன்மேயும்] - பிரிந்தால்வரும தெல்லாம் அறிந்துபரிமாறுகின்றன. உணர்த்தலுடனிருந்திறே. அந்வயத்திலே, வ்யதிரேகத்தில் வருமதெல்லாம் அறிந்துபரிமாறுகின்றன. இரண்டுக்கும் வாயலகொன்றால் பிறக்கும்காரியம் பிறவாநின்றது. நானுபவாஸக்ருஶையாயிருக்க, "ஊஷம்ஶேஷ்யுஷிம் ஸ்வாஹா" என்கிறபடியே ஹோமக்கவுங்களுக்கு ப்ராப்தியுண்டோ. நாட்டிலே பிரிந்து பொகட்டுப்போகாதாரும் சிலருண்டாகாதே. [கருநாராய்] - பிரிவுக்கு ப்ரஸங்கமில்லாமையாலே தன்னிறம்பெற்றிருக்கிறபடி. பிரிந்தவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கிறபடி. [வேதவேள்வியொலி] - அவன்குறையாலன்று, ஊரில் ஸோக்யதையாலே தாழ்த்தானித்தனை. வேதகோஷமும், யாகத்தில் மஸ்த்ராதிகோஷங்களும் ஸமுத்ரகோஷம் போலேயிருக்கிற ஸ்ரமஹரமானவூர். [சிருவண்வண்டோர்நாதன்]-"ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்" என்றதுக்குமவ்வருகேயொன்றிறே இது. எங்ஙனேயென்னில்; - [ஞாலமெல்லாமுண்ட] - தளர்ந்தார்தாவளம். குணகுணநிரூபணம்பண்ணாதே ஆபத்தே கைம்முதலாகவயிற்றிலேவைக்கை. ஆபன்னராயிருந்ததுக்கு மேற்படந்தாதுவிடுகை மிகையாயிருக்குமவன். [நம்பெருமான்] - ஆபத்ஸகத்வத்தைக்காட்டி. என்னை அநந்யார்ஹை யாக்கினவன். [கண்டுபாதங்கைதொழுது] - கண்டவாறேவிக்ருதராய் கர்த்தவ்யத்தை மற்வாதே, திருவடிகளிலே தண்டனிடுங்கோள். தொழுகைப்பாராது முதலிகளாயிருப்பர், கனக்க அனுவர்த்தியுங்கோள். [பணியீர்] - எதிர்த்தலை திர்யக்குக்களாகவுமாம், தான் ஜனக குலத்திலே பிறக்கவுமாம், வடகரைமுளரவித்துச் சொல்லக்கடவதென்கை. [அடியேன்]- பிராட்டியான உமையிலும், வாஸனையாலே ஸ்வரூபத்தில் இங்ஙனல்லது ப்ரதிபத்தியில்லை யிவர்க்கு. இவருடைய நானிருக்கிறபடி. [திறமே] - ஒருமஹாலாபமிறே. "அவள்படி" என்றுமித்தனை, சொல்லித்தலைக்கட்டப்போகாது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனானவனுக்கு என்னாற்றாமையை அறிவியென்று ஒரு நாரையை யிரக்கிறாள். [காதலித்யாதி]-"முன்புபோகவிட்டவர்கள் கொண்டுவேருகிறார்கள்" என்றுகொண்டாறியிருக்கலாம் விஷயமன்றே; அங்ஙனே யாமன்று முன்புபண்ணின ப்ரபத்தியே யமையுமே.

[காதல்மென்பேடையோடுடன்மேயும் கருநாராய்]"ஊஷ்வ்ஶோஸ்மாஸுஜீவிஷ்யே" (ஊர்த்வம்மாஸாந்நஜீவிஷ்யே) என்றால், "நஜீவேயம்க்ஷணமபி" (நஜீவேயம்க்ஷண

இரண்டாம்பாட்டு.—காதல் இத்யாதி. "கருநாராய், ஞாலமெல்லாமுண்ட நம்பெருமானைக் கண்டு - பணியீரடியேன்திறமே" என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே இத்யாதி. கீழ்விட்டதூதர் வருவதற்குமுன்னே பின்னையும் தூதுவிடுவானென்னென்ன - முன்பு போக இத்யாதி.

"காதல்மென்பெடை" என்றதத்தையும், "உடன்மேயும்" என்றதத்தையுங்கூட்டிஸாவம் - ஊஷ்வ்ஶோ இத்யாதி. "ஜீவிதமாஸாயிஷ்யாமிசாஸம்க்ஷணமபி தஜ । ஊஷ்வ்ஶோஸ்மாஸுஜீவி

மபி)என்பாருமுண்டாகாதே. கடக்கவிருந்து சொலவுமாத்ரமேயாய்ப்போகாதே, அதுதன்னை அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக்கித் தலைக்கட்டுவோரையுங் கிடைப்பதே. ஸர்வஜ்ஞர்களோடு கலவாதொழியும்படியான ஸாக்யத்தைப்பண்ணுவதே நீங்கள் முன்னம். "பின்பு கூடுகை தவிராதாகில் இப்போது பிரிந்தாலென்செய்யவேணும்" என்றிருப்பர்களிறே அவர்கள்; அத்தனை காரியப்பாடில்லையிறே இவற்றுக்கு. [காதல்] - நிருபித்துப் பார்த்தால் காதலுக் கவ்வருகொன்றின்றிக்கே யிருக்கை. காதலே வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கை. [மென்பேடையோடு]- கலக்கவுங் கூடப்பொறாத மார்த்தவத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. [உடன்மேயும்கருநாராய்]- கலக்கவும் பொறுதார்க்குப் பிரியப்பொறுதேன்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவே. அத்தாலே கூடத் திரியாநின்றது. [காதல்மென்பேடையோடுடன்மேயும் கருநாராய்] - பேடையின் காதலறிந்து கூடத்திரியும் சேவலுமுண்டாகாதே. [உடன்மேயும்].''இஷம்ஶெயுஶிஷம்ஸ்வாது" (இதம்மேத்யமிதம்ஸ்வாது) என்கிறபடியேகாணுமிவைதிரிகிறது. அது வாயலகாலே கோத்தேடேத்துக் கொடுத்தால், பின்பாராயவேண்டாதே மிடற்றுக்குக்கீழேயிழித்துமித்தனை இது செய்வது. பேடையின் நினைவறிந்து புஜிப்பிக்கும்சேவலுமுண்டாகாதே. [உடன்மேயும் கருநாராய்] - அதுக்கொரு குற்றம்தேடிச் சொல்லுவாரைப்போலே சொல்லுகிறாள் தன் கார்

ப்ர:—(காதல்மென்பேடையோடுடன்மேயுங்கருநாராய்)— ஸுஹ்ருதகாவ்ஞ [கூ.அ] ஹநுமதோவ்ருதிஸீதா, "இஷஸ்வ ஶ்யாஶுசிநாயம்ஶுராம்ராசிவாநஃ வாநஃ। ஜீவிதம்யாராயிஷ்யாதிசாஸம்ஷுராயாதுஜ ॥ ஹாஷ்டும்சாஸாநுஜீவிஷ்யுஸ ஶெயுநாஹம்ஸ்வ வீஜிதொஸுஎத்॥"

ஷ்யுஸஶெயுநாஹம்ஸ்வ வீஜிதெ" இதிஸுந்தரகாண்டே ஹநூமந்தம்ப்ரதிஸீதா. ஸுத ஸ்ஸுதாராஸிஃ "விரம்ஜீவகிவெவெடெஹீயதிசாஸம்யாரிஷ்யுதி। நஜீவெயம்க்ஷணமபி விநாதாராவிஸிதக்ஷணாழு" தன்னுடைய..ஸாயகன் "நஜீவெயம்க்ஷணமபி" என்னவில்லையோ வென்ன - கடக்க இத்யாதி. சொலவுமாத்ரமேயாய் - "நஜீவெயம்க்ஷணமபி" என்கிறவுக்திமாத்ர மேயா யென்றபடி. "காராய்" என்ற அசேதநஸமாதிக்குப்பொருள் - ஸர்வஜ்ஞர்கள் இத்யாதி. ஸர்வஜ்ஞரோடே கலந்தால் தோஷமேது, இதுக்குக்குறையில்லாமை யேதென்ன - பின்புகூடுகை இத்யாதி. காதலுடைத்தென்றாதே, "காதல்மென்பெடை" என்று - காதலையிட்டு நிருபித்ததுக்கு ஸாவகம் - நிருபித்து இத்யாதிவாக்யத்வயம். காதலுக்கவ்வருகொன்றின்றிக்கே யிருக்கையென்றது - காதலுக்கவ்வருமோ ராஸ்ரயாந்தரமிறிக்கே யிருக்கையென்றபடி. கலக்கவுங் கூடப்பொறாதென்றது - ஸம்ஸ்லேஷதசையில்விட்டணைக்கவும் பொறாத வென்றபடி. அப்படியுண்டோவென்ன; "காதலர் தொடுவழிதொடுவழிநீங்கிவிடுவழிவிடுவழிபயத்தலானேன்" என்றாளிறே தமிழன். இந்தக்குற்றத்துக்கு - "என்னீர்மைகண்டிரங்கி" என்கிறபாட்டிலே அர்த்தம்கண்டுகொள்வது. "உடன்மேயும்" என்றதுக்கு - பிரியாதேகூடியிருக்குமென்று சப்தார்த்தம் - கலக்கவும் இத்யாதி. கலக்கவும்பொறுதார்க்கென்றது - ஸம்ஸ்லேஷசமயத்தில் விட்டணைக்கவும் பொறுதார்க்கென்றபடி. பேடையினுடைய காதலைச்சொன்னவாந்தரம், "உடன்மேயும்" என்கிறவளுடைய ஹார்த்தமாவும் - பேடையின் இத்யாதி. "உடன்மேயும்" என்றதுக்கு - கூடவர்த்திக்கையாகக் கீழருளிச்செய்து, கூடபுஜிக்கையாக வர்த்தாந்தரம் - இஷம்ஶெயுஶிஇத்யாதி. "இஷம்ஶெயுஶிஷம்ஸ்வாது ஹ்ருதோ ஹ்ருதிஷிதுவிஶெயு ஹ்ருஷ்வொஶெயுகுருஃஶெம்வொதீரஷு ஶெஷ்வஸ்ஸ" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. "பெடையோடு" என்ற அப்ரதாநே த்ருதீயைக்குஸாவகம்-அது இத்யாதி. ஸாவகாந்தரம்-பேடையின் இத்யாதி. இப்போது, ப்ரதாநேத்ருதீய. "உடன்மேயும் கருநாராய்" என்று ஸம்போதிக்கிறவளுடைய வெதிர்பாலுண்டான ஹார்த்தமாவும் - அதுக்கொருகுற்றம் இத்யாதி. குற்றமாவது - நாலுபவாஸக்ருஶையா

யம் செய்கைக்காக. அடுதுவளத்தைத் தடுப்பாரைப்போலே. தன்னார்த்த த்வநி செவிப்பட்டால் அவற்றுக்கு மிடற்றுக்குக்கீழிழியாதென் றிருக்கிறாள்காணும். [கருநாராய்] - கூடத்திரிகையாலே நரைதிரை நீங்கி வடிவு புகர்த்தபடி. பிரியாதார்க்குடம்பு வெளாதாகாதே. தானுடம்புவெளுத்துக் கிடக்கிறாளிறே.

[வேதவேள்வியொலிமுழங்கும் தண்திருவண்வண்டூர்] - இவற்றினறிவுகேடு பலித்தபடி சொல்லுகிறது. அங்குண்டான வேதகோஷம், வைதிகக்ரியை, இவைகண்டு கால்தாழவேண்டாவிறே இவற்றுக்கு. தன்னுயகனவைகண்டிறே வரமாட்டாதே நிற்கிறது. "தாநயஜ்ஞவிவாஹேஷு" (தாநயஜ்ஞவிவாஹேஷு) தானங்கள் பண்ணுமிடத்தே எழுந்தளியிருப்பராயிற்று, தேசத்திலே, காலத்திலே, ப்ராப்தவிஷயங்களிலே இடுவிக்கைக்காக. யாகங்களிலே யெழுந்தருளி இருப்பராயிற்று, ந்யாயார்ஜித யநம்கொண்டு செய்விக்கைக்காகவும், சடங்குகளிற்தப்பினவையுண்டாகில் அவை யெடுத்துக்கொடுக்கைக்காகவும். "விவாஹேஷு" (விவாஹேஷு) இரண்டுதலையையும் பொருந்தவிட்டு, பொருந்தாதார்க்கு வேண்டுவனசெய்து, ஹோமம்பண்ணுவித்துத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கைக்காக, விவாஹமம்பண்ணுமிடங்களி லெழுந்தருளியிருப்பர். "ஸமாஜேஷு மஹத்ஸுச" தீர்க்கஸத்ரங்களிலேயாதல், உத்ஸவங்களிலேயாதல். [ச] யாவனொருவனொரிடத்தே அத்ருஷ்டகார்யங்கள் செய்யும், அங்கேயிருப்பரென்கிறது. "நத்ரக்ஷ்யாமி புநர்ஜாது" (நத்ரக்ஷ்யாமி புநர்ஜாது) அவரை யவ்வோவிடங்களிலேயிருக்கக்காண்கிறிலோம். "யாதி ஃகுமாராஸ்ஸுதா" (தார்மிகம்ராமமந்தா) என்றான், இவரிவ்விடங்களிலிருக்கிறதென்னில்; தர்ம ஸம்ஶயங்களறுத்துக்கொடுக்கைக்கும், அவைதப்பாமேயநுஷ்ட்டிப்பிக்கைக்குமாக. இப்படியேயிறே யவன்படிகள். [திருவண்வண்டூர்நாதன்] - "ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்" என்னுமதிற்காட்டிலுண்டான ஏற்றம்சொல்லுகிறது. எளியாரைவலியார்பறிக்க, அங்கே கோயிற்சார்து பூசியிருக்குமதோ ரேற்றமன்றிறே. வேதகோஷமும் யாகத்தில் ஶாஸ்த்ராதிகோஷமும் ஸமுத்ரகோஷம்போலேயிருக்கிற, ஶ்ரமஹரமானவூர். [ஞாலமெல்லாமுண்டநம் பெருமானைக்கண்டு] - அம்முதன்மையோடேகூட வந்தாலுகில்அங்குத்தை உதவாமையும்

யிருக்க, உங்களுக்காஹாரம்மிடற்றுக்குக்கீழிழியாதேயென்றபடி. இப்படிசொன்னால் காரியம் செய்யுமோவென்ன - அடுதுவளத்தை இத்யாதி. அடுதுவளம் - போனகப்பெட்டி. அடுதுவளத்தைத்தடுக்கிறாற்போலே தடுக்கிறாளோவென்ன - தன்னார்த்தத்வநி இத்யாதி. "கரு" என்றதுக்குஹாவம் கூடத்திரிகையாலே இத்யாதி. நரை - ஜரை. திரையாவது - உடம்பில் சுருங்குகை. இப்படிசொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தஹாலம் - பிரியாதார்க்கு இத்யாதி. பலித்தபடியென்றது - தனக்குப்பலித்தபடியென்கை. ஏதத்விவாணம் - அநிதண்டாரா இத்யாதிவாக்யத்வயம். அதாவது - திர்யக்காகையாலே அவற்றுக்கீடுபெடுகைக்கு யோக்யதையில்லையென்றபடி. அப்படி தன்னுயகன் வைதிகக்ரியைகளில் ஈடுபட்டிருக்குமோவென்ன; ப்ரமாணம் - தாநயஜ்ஞ இத்யாதி. "தாநயஜ்ஞவிவாஹேஷு ஸமாஜேஷு மஹத்ஸுச । நத்ரக்ஷ்யாமி புநர்ஜாது யாதி ஃகுமாராஸ்ஸுதா" இத்யயோத்யாகாண்டே பௌராணி. சடங்குகள் - க்ரியைகள். "மஹத்ஸு ஸமாஜேஷு" என்கிறவிதுக்கு - தீர்க்கஸத்ரமென்றும் மஹாஸங்கமென்றும் இரண்டுயோஜனை சொல்லலாயிருக்கையாலே, அத்தையருளிச்செய்கிறார் - தீர்க்கஸத்ராங்களிலே இத்யாதி. * சகாரத்தை - அநுக்த ஸமுச்சயபரமாக்கி யர்த்தம் - யாவனொருவன் இத்யாதி. "சுதுராரா - ஶெயு, யாதி ஃகுழு" என்றதுக்குஹாவம் - தர்மஸம்ஶயங்கள் இத்யாதி. ஏற்றமேதென்ன - எளியாரை இத்யாதி. கோயிற்சார்து - ஶ்லாக்யமானசார்து. தளர்த்தார்தாவளம் - தளர்த்தாருக்குரக்ஷகம். அப்படிதளர்த்தார்க்கு ரக்ஷகமோவென்ன -

கிடக்குமோவென்னில்; அங்ஙனன்று, தளர்ந்தார் தாவளமென்கிறது. ஆபத்ஸகனிறே. [நம் பெருமானைக்கண்டு] - ஆபத்ரக்ஷகனான செயலைக்காட்டி என்னை யநந்யார்ஹமாகவெழுதிக்கொண்டவனைக்கண்டு. [பாதம்கைதொழுது] - திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு. "'ஈக்கள்கூப்பி' என்றதே; தொழுதார்க்குநிற்கவொண்ணாதிறே. உண்ணாநிற்க, மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே தொழுதுவைத்து விழாதேயொழியுமது" என்று பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. "மதித்தானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஸ்ரீபாதத்தே தலைபடத்தண்டனிட்ட அன்று எனக்கு உண்டு பசிகெட்டாப்போலேயிருக்கும்" என்றருளிச்செய்வர்ஜீயர். அன்றிக்கே கிலாந்தோற்றும்படி அவர் திருவடிகளிலே கைசென்று தாக்கும்படி விழுந்துகிடவுங்கோள். தீர்க்கப்ரணாமம்பண்ணுங்கோளென்றபடி. [பணியீர்] - அவனைக் கிட்டி நின்று, பரணாயரோஷத்தாலே "நீ, நான்" என்று சொல்லுமவையெல்லாம் சொல்லவொண்ணாதிறே இவர்கள் முன்பு. இவர்கள்பக்கலுபசாரத்தில் குறையாமற்சொல்லுகிறபடி. [அடியேன்]-உங்களைக் கொண்டழைப்பித்துக்கொள்ள இருக்கிறவனுக்கன்று; அத்தலையால் வந்தவிழவு பரிஹரித்து அவனோடே சேர்க்கவிருக்கிற உங்களுக்கடியே னென்கிறாள், "நித்யம்யதீயசரணௌ ஶரணம்மதீயம்" (நித்யம்யதீயசரணௌஶரணம்மதீயம்) என்கிறபடியே. [அடியேன் திறமே] -. அவன்திறம்போலன்று. என்னிடையாட்டத்தைச் சொல்லுங்கோள், சொல்லிலொரு மஹாபாரதத்துக்குப் போருமாகாதே.

மூன்றாம் பாட்டு.

திறங்களாதியேங்குஞ் செய்கடுமுழல்புள்ளினங்காள் !
சிறந்தசெல்வமல்கு திருவண்வண்டுறையும்
கறங்குசக்கரக்கைக் கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு
இறங்கிநீர்தொழுதுபணியீர் அடியேனிடரே.

அ.—(திறங்களாதி) ஆஶ்ரித விரோதிநிரஸநார்த்தமானத்வரையாலே சுழலாநின்ற திருவாழியையுடையனாய், ஔரம்ஷஷ்ரீஷஷ்ரவிஷ்ஸ ஷ்ரஶஷிவ்ரவஷ்ட (ஈஷதுந்மிஷதரவிந்த ஸத்ருஶநயநம்) னான எம்பெருமானைக் கண்டு இறங்கி நீர்தொழுது பணியீரடியேனிட சென்கிறாள்.

ஆபத்ஸகனிறே என்று. "திருவடிகளிலேவிழுந்தாலுண்டாற்போலே யாகமாயிருக்கும்", என்று மதுக்கைநிஷ்யம் - மதித்தான் இத்யாதி. பலிதம் - தீர்க்கப்ரணாமம் இத்யாதி. சொல்லிசென்றதே, "பணியீர்" என்றருளிச்செய்கிறதென்னென்ன - அவனைக்கிட்டி இத்யாதி. அதாவது - நாயகனை ப்ரணயரோஷத்தாலே "நீ, நான்" என்று சொல்லுகிறாற்போலே, உத்தேஶ்யரான நநியரையும் சொல்லிசென்னவொண்ணாதென்றபடி. நநியருக்கு சேஷமென்னுமிதுக்கு ஸம்வாதம் - நித்யம்யதீய இத்யாதி ஸ்தோத்ரே. "திறம்" என்ற - இடையாட்டமாதல், வ்யஸனஸமூஹமாதல். "அடியேன் திறம்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - அவன்திறம் இத்யாதி. "திறம்" என்றதுக்கு - ஸமூஹமாகவர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அந்தஸமூஹத்தைப்பிரித்துச் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன - சொல்லில் இத்யாதி. இடையாட்டம் - வ்யாபாரம். காரியமென்றபடி. க்ரமேணாந்வய:. (உ)

ஏ.—மூன்றும்பாட்டில், திறந்திறமாய்த்திரளுகிற புள்ளினங்களைக் கண்டு, தன்கார்யத்துக்குத் திறளுகிறனவாகக்கொண்டு, திருவண்வண்டூரிலேயிருக்கிற எம்பெருமானுக்கென்னுடைய வ்யஸநத்தை யறிவிப்பங்கோளென்கிறாள்.

[திறம்] - திறள். [உழலுகை] - ஸஞ்சரிக்கை. சிறந்தவென்று மேலுக்கு விலக்ஷணமான ஸம்பத்து பெருகாநின்றுள்ள திருவண்வண்டூரிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுநிற்பதுஞ்செய்து ப்ரதிகூல நிரஸநத்வரையாலே சுழலாநின்றுள்ள திருவாழியோடுகூடின திருக்கையையும் ஔர்ஜநீயமான திருப்பவளத்தையுமுடையனாய் அத்தாலே மிகவும் வேண்டப்பாடுடையனாயிருக்கிறவனைக் கண்டு அவனுக்கு ஔயைபிறக்கும்படி நீங்கள் அபிமானரஹிதராய்க்கொண்டு தொழுது தான் நினையாதிருக்கையால் நான் படுகிறமரணவேதனையை அவனுக்குப்பணியுங்கோளென்கிறாள். அவற்றின் பக்கல் தனக்குண்டான ஔரஸவாதிஶயத்தாலே - பணியீரென்கிறாள்.

ப — அநந்தரம், ரக்ஷகத்வஶ்லாக்யத்வங்களாலே - ஸர்வாயிகனானவனைக் குறித்து, ஸங்வமாக வர்த்திக்கிற சிலபக்ஷிகளைப் போகவிடுகிறாள்.

திறங்களாகி - திறந்திறமாக, எங்கும் - ஸர்வதேசத்திலும், செய்கலுடு - விளைநிலங்களுக்குள்ளே, உழல் - சஞ்சரிக்கிற, புள்ளினங்காள் - பக்ஷிஸங்கங்காள்! சிறந்த - தன்னுடையபெருமைக்குத் தகுதியான, செல்வம் - ஐஶ்வர்யம், மல்கு-விஞ்சியிருக்கிற, திருவண்வண்டூர் - திருவண்வண்டூரிலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுவானாய், கறங்கு - (ஶகவதநுஶவாநந்தத்தாலும் ஆஶ்ரிதவிரோயிநிரஸநோத்யோகத்தாலும்) சுழன்றுவருகிற, சக்கரம் - திருவாழியையுடைய, கை - திருக்கையையுடையனாய், கனி - நிரதிஶயபோக்யமான, வாய் - அதரசோபையையுடையனாய், பெருமானை - (இந்த ரக்ஷகத்வஶ்லாக்யத்வங்களால் வந்த) மேன்மையையுடையனானவனை, கண்டு - கண்டு, (அம்மேன்மைக்கீடாக), நீர்-நீங்கள், இறங்கி - தாழ்ந்து, தொழுது - தொழுது, அடியேன்-(என்காரியம் நீங்களிட்டவழக்காம்படி) பரதந்த்ரையான வென்னுடைய, இடர் - விஶ்லேஷக்லேஶத்தை, பணியீர் - சொல்லவேணும். இத்தால் - யடகருடைய ஸமவாயம் உத்தேஶ்யமென்று தோற்றுகிறது.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திறந்திறமாக ஸஞ்சரிக்கிற புள்ளினங்களைக்கண்டு, என் வ்யஸநத்தையறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

[திறங்களாகி] - திறந்திறமாய்க்கொண்டு. [எங்கும்] - பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம். [செய்கலுடுழல்] - செய்கலுடே ஸஞ்சரியாநின்றனவாயிற்று. இரைதேடித் திரிகிறனவென்றறியாதே, தன்கார்யத்துக்காகத்திரண்டு ஸஞ்சரியாநின்றனவாக நினைத்திருக்கிறாள். பிராட்டியையும் பெருமாளையுங்கூட்டுகைக்கு மூதலிகள் திரள்திரளாக ஸஞ்சரித்தாற்போலே, தங்களைக்கூட்டுகைக்காக வென்றிருக்கிறாள். [புள்ளினங்காள்]- பிரிந்து கூட்டவிராதே - கூடியிருக்கப்பெற்றதிறே. ராமாவதாரத்துக்குப் பின்பு பிரிந்தாரைக்கூட்டுவது திர்யக்குக்களென்றிருக்கிறாள். [சிறந்தவித்யாதி] - உன்ஔயையறிந்து வந்துதவாதவன் நாங்கள் சொன்னவாறே வரப்புகுகிறானோ வென்ன; அவன் குறையன்று, அவ்வூரில் ஐஶ்வர்யம் நினைக்கவொட்டாதென்கிறாள். தகுதியான ஸம்பத்து பெருகாநின்றுள்ள திருவண்வண்டூரிலேநித்யவாஸம்பண்ணுகிறவன். கலந்தபோது "எனக்கெல்லாஸம்பத்தும் நீயே" என்றுசொல்லி, இப்போது தனக்கென்ன ஒரு

ஸம்பத்துண்டாயிருக்கிறபடியென் என்றிருக்கிறாள். [கறங்கு சக்கரக்கை] - ப்ரதிகூலநிரஸநத்வரையாலே சுழன்றுவருகிற திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். கறங்குகை - சுழலுகை. [கனிவாயித்யாதி] - அகவாயில்ஹர்ஷந்தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணி, அத்தாலே யென்னை யநந்யார்ஹையாக்கினவனைக் கண்டு. அன்றிக்கே, "'இவளைவென்றேனும்' என்னும் ஹர்ஷத்தாலே கையில் திருவாழியைச்சுழற்றி ஸ்மிதம்பண்ணி முகவ்லாஸந்தோற்ற விருக்கிற விருப்பு" என்றுலட்டரருளிச்செய்வர். [இறங்கி நீர் தொழுது] - தலையிறக்கும்படி. லக்நாலிமானராய்த்தொழுது, நீர் கறங்குசக்கரக்கைக் கனிவாய்ப் பெருமானாயிருக்கிற விருப்புக்கசலாளாய் நோவுபடக்கடவளோ வென்னுங்கோள். அன்றிக்கே, "நவாஸ்ருஷ்டாவாமஸி" என்கிறபடியே, நெஞ்சுமோயித்து யரிக்கைக்கு பரிகரமுடையர்; லக்நாலிமானராய் விழுங்கோளென்றுமாம். "நிஷ்ஃ தஃவ்ரணகஃப்ரஷ்டஃ". [பணியீர்] - அவற்றின்பக்கல் மனவாநிமயமிருக்கிறபடி. [அடியேன்] - அந்தலைக்கடியேனென்கிறாளன்று, சேர்த்தவர்களுக்கடியேனென்கிறாள். [இடரே] - தாம் நினையாதிருக்கையால், நான் படுகிறஹ்ஷத்தை. கலவி யிரண்டுதலைக்குமொத்திருக்க, இவள்ஹ்ஷை கேட்டறிய வேண்டும்படியிறே அவரளவு.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. திறந்திறமாக ஸஞ்சரிக்கிற புள்ளினங்களைக்கண்டு, என் வ்யஸநத்தை யறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

[திறங்களாகி] - திரள்திரளாக. இவை திரள்திரளாய்த்திரிகிறது நங்காரியம் செய்து தலைக்கட்டவென்றிருக்கிறாள். * வாயுந்திரையுகளில் வாஸனையாலே, தன்னார்த்தி கண்டு பொறுக்கமாட்டாமே படுகிறனவாகக்கொண்டு நினைத்திருக்கிறாள். அங்கு - தந்தாமறிமதம் பெறுமையாலே நோவுபடுகிறன வென்றிருந்தாள், இங்கு - தன்னிழவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமையாலே நோவுபடுகிறனவென்றிருக்கிறாள். இங்ஙன்கூடுமோ வென்னில்; "இவைபக்ஷிகள், நங்காரியம்செய்து தலைக்கட்டமாட்டாது" என்னுமறிவின்றிக்கே யொழிந்தபின்பு, இதுவுங்கூடத் தட்டில்லை. [திறங்களாகியேங்கும்] - பிராட்டியைப் பிரிந்து பெருமாள் நோவுபடுகிற சமயத்திலே முதலிகளடங்கலும் திரண்டு நாலுதிக்கும் புகுந்து அங்குமிங்கும் திரிந்தாற்போலேகாணு மிவையுந்திரிகிறபடி. [எங்கும்] - தேடினால் காண்கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாதவிடமெங்கும் புக்குத்தேடாநின்றன. ஸ்வயம்ப்ரபையுடைய

மூன்றும்பாட்டு,—திறங்கள் இத்யாதி. "திறங்களாகி" இத்யாரப்ய, "புள்ளினங்காள், பணியீர், இடரே" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திறந்திறமாக இத்யாதி.

ஹார்த்தஹ்ரதம் - இவைதிரள் இத்யாதி. இரைதேடித் திரிகிறவற்றை - "தன்காரியம் செய்து தலைக்கட்டுகைக்காகத் திரளவிருக்கிறது" என்று நினைத்திருக்கைக் கடியேதென்ன - வாயுந்திரை இத்யாதி. அங்குமிங்கும் வாசியில்லையோ. * வாயுந்திரையில்-ஸகவதலாஹத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக நினைத்தாளொழிய, தன்னார்த்திகண்டு நோவுபடுகிறனவாக நினைத்தாளோவென்ன - அங்குத்தநிநாம் இத்யாதி. இத்தால் - இரண்டிடத்திலும் வாசியுண்டேயாகிலும், ப்ரமிக்கிற வாகாரம் துல்ய மென்றபடி. இங்ஙன்கூடுமோவென்னிலென்றது - தன் காரியம்செய்ய ஸஞ்சரிக்கிறனவாக நினைக்கக் கூடுமோவென்னிலென்றபடி. "எங்கும்" என்கிற பதத்துக்கும், "திறம்" என்கிற பதத்துக்கும் த்ருஷ்டாந்தம் - பிராட்டியை இத்யாதி. "எங்கும்" என்றதின் நிரூபணமாவது - தேடினால் இத்யாதி- இப்படி தேடின பேருண்டோ வென்ன - ஸ்வயம்ப்ரபை இத்யாதி. ஸ்வயம்ப்ரபையென்கிறவள்.-

விலமகப்படப் புக்குத்தேடினார்களிறே முதலிகள். [உழல்புள்ளினங்காள்] - காணஸம் பாவனையில்லாதவிடமெங்கும் புக்குத்தேடுவது, காணப்பெறாதொழிவது, அநுபவத்திலே தீக்ஷிப்பதாய்க்கொண்டு பட்டபாடெல்லாம் படுகிறனவாயிற்று. ராமாவதாரத்துக்குப் பின்பு பிரிந்தாரைச்சேரவிடுகை திர்யக்குக்களுக்குப் பணியென்றுகாணும் வாசனை. [சிறந்த வித்யாதி] - வாராமை அவன் குற்றமன்று கிடிகோள், அவ்வூரில் ஸம்ருத்தி வேறேயும்சிலரை நினைக்கவோட்டோமோ. [சிறந்தசெல்வம்மல்கு] - மிக்கஐஶ்வர்யம் கரைபுரளும்படியான ஊர். [திருவண்வண்டுறையும்] - அவதாரவ்யாவ்ருத்தியும்,பரமபதவ்யாவ்ருத்தியும். [சிறந்த செல்வம்] - தகுதியானஐஶ்வர்யம். கலந்துகூடவிருக்கிறபோது "நீயேயெனக்கெல்லா ஐஶ்வர்யமும்" என்றுசொல்லி வைத்து, இப்போது தனக்கென்னவோரு ஸம்பத்துண் டாயிருக்கிறபடி எங்ஙனேயென்றிருக்கிறாள். திருவண்வண்டுரேன்கையாலே - பரமபதவ்யா வ்ருத்தி. உறையுமென்கையாலே - அவதாரவ்யாவ்ருத்தி. "நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்ஶரீரம்" (நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்ஶரீரம்) என்னுமாபோலே, இங்குத்தை ஐஶ்வர்யமும் இவனை மறக்கப்பண்ணிற்றிறே. [கறங்குசக்கரக்கை] - ப்ரதிகூல நிரஸநத்வரையாலே சுழன்றுவாராநின்றுள்ள திருவாழியைக் கையிலேயுடையனான ஸர்வேஶ்வரனை. அன்றிக்கே, இத்தலைமையைத் தோற்பித்துக்கொண்டோ மென்னும் மேன்மைதோற்ற, ஆயுதத்தைச் சுழற்றி ஸ்மிதம்பண்ணியிருக்கிறபடி. [கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு] - அகவாயில் ஹர் ஷந்தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணி அத்தாலே யென்னை எழுதிக்கொண்டவனைக்கண்டு. அவர்க் குப் புறம்பே ஐஶ்வர்யமுண்டாகுமோ? எங்களுக்குத் தம்மையொழிந்த ஐஶ்வர்யமில்லை கிடீர். * திருவுக்கும் திருவாகியசெல்வனிறே. [இறங்கிநீர்தொழுதுபணியீர்] - தொழுங் கோளென்கிறாள்; தொழுதவளவிலே நில்லாதே; முதலியார்கிடிகோள், பிரம்புகள்படாமே கடுகவிழுந்து கொடுநில்லுங்கோளென்கிறாள்; விழாநின்றாலு மகவாய்சோபியாநிற்பர், அபிமா நத்தைப் போகட்டுக்கொண்டு விழுங்கோளென்கிறாள். "நிவ்ருதஃ ஶூணதஃ ஶூலஃ"

மேருஸாவர்ணியினுடைய பெண். "உழல்" என்றதுக்கு ஹாவம் - காணஸம்பாவனை இத்யாதி. யோக்யதையுள்ளவிடத்தேயன்றோ ப்ராந்தியும் உதிப்பது. தர்யக்குக்களுக்குத் தன் கார்யஞ்செய்ய யோக்யதையுண்டோவென்ன - ராமாவதாரத்துக்கு இத்யாதி. உன்னைவிட்டுப் போனவென் காங்ஷை. சொன்ன மாத்ரத்திலே வருவனோவென்ன - வாராமை இத்யாதி சிறந்தகை - மிகுதியாதல், தகுதி யாதல். ஹட்டர் நிர்வாஹத்திலேகுசலோ ஹார்த்தஹாவம் - கலந்து இத்யாதி. "அவதாரவ்யாவ்ருத்தியும்" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - திருவண்வண்டூர் இத்யாதி வாக்யதவயமும்; "அவ்வூரில் ஸம்ருத்தி வேறே யும் சிலரை" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - நோபஜநம் இத்யாதி. பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே ஹாவம் - ப்ரதிகூல இத்யாதி. ஹட்டர்நிர்வாஹத்திலேஹாவம் - அன்றிக்கேகாரிந்துலையை இத்யாதி. "பெரு மான்" என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - அவர்க்குப்புறம்பே இத்யாதி. இவளுக்கு ஐஶ்வர்யம் அவனே வென்ன - திருவுக்கும் இத்யாதி. ஸ்வவ்யதிரிக்தருடைய ஸம்பத்துக்கு நிதாநபூமியான பிராட்டிக கும் ஸம்பத்தானவனே என்றபடி. திருமொழி ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முதற்பாட்டு. கீழிற் பாட்டுக்களில், "கைகள் கூப்பி," "பாதம் கைதொழுது" என்றதுகளும், "இறங்கி நீர் தொழுது" என்றதுக்கும் வாசியேதென்ன - தொழுங்கோள் இத்யாதி. "இறங்கி" என்று - மாகஸப்ரணாமத் தைச் சொல்லுகிறது. மூன்று பாட்டிலும் சொன்ன ப்ரணாமத்ரயத்துக்கு, ஹட்டர் நிர்வாஹாநு குணமாகத் தலைக்கட்டின வகந்தரம், பூர்வர்கள் நிர்வாஹாநுகுணமாக வருளிச்செய்கிறார் - நிஹத இத் யாதி. "நிஹதஃ" என்று - ஒடுக்கமாய், அஞ்சலியையும்; "ப்ரணதஃ" என்று - சாஷ்டாங்கப் ரணாமத்தையும்; "ப்ரஹ்வஃ" என்று - மாகஸப்ரணாமத்தையும் சொல்லுகிறது. ஜநககுலஸுந்தரியான

(நிப்ருதப்ரணதப்ரஹ்வ:) என்னுமாபோலே. [பணியீர்] - இத்தலையில் நின்றும் சென்றுரை அவன்சொல்லும்படியேயாகிலும் சொல்லவேணுமே. தன்னை யொழிந்தாரடங்கலும் தன்னைச் சொல்லும்படியை, இத்தலையில் நின்றும் சென்றுரைச்சொல்லாநிற்குமவன். ஸ்வரூபத்தால் சொல்லுமவை யிவையானால், ப்ரணயித்வத்தால் வருமதுசொல்லவேண்டாவிறே. [அடியேனிடர் - பணியீர்] - அவனறியாதவை சொல்லிக்கொடுக்கவேணுமே. அறிந்தானாகில், ஆள்விடப்பார்த்திருக்குமோ. [அடியேனிடர்] - இரண்டுதலைக்கும் கலவியொத்திருக்க, இத்தலைக்குவந்த இடரை யறிவியுங்கோள்.

நான்காம் பாட்டு.

இடரில்போகம்மூழ்கி இணைந்தாடும்மடவன்னங்காள் !
விடலில்வேதவொலிமுழங்கும் தண்திருவண்வண்டீர்
*கடலின்மேனிப்பிரான் கண்ணனைக்கேடுமாலைக்கண்டு
உடலம்நைந்தொருத்தி உருகுமென்றுணர்த்துமினே.

ஆ.—(இடரில்) ஸௌந்தர்ய ஸௌலப்ய வாத்ஸல்ய கல்யாணகுணபூர்ணியான அவனைக்கண்டு, ஐயோ! ஒருத்திபடும்பாடே இதுவென்று சொல்லுங்கோளென்று சிலவன்னங்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், திருவண்வண்டூரிலெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானைக்கண்டு ஶரீரம் கட்டழிந்து ஒருத்திபடும்பாடே! என்று சொல்லுங்கோளென்று சிலவன்னங்களைக் குறித்தருளிச் செய்கிறாள்.

[இடரிலென்றுதொடங்கி] - விஶ்லேஷஶங்யம் இல்லாத ஸம்ஶ்லேஷஸுகத்திலே முழுகிப்பிரியமாட்டாதே ஒன்றுக்கொன்று ஸஹ்யமாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற அன்னங்காள்! நிரந்தரமாக வேதகோஷம்மிக்கிருந்துள்ள திருவண்வண்டூரிலே தன் வடிவழகைக்காட்டி என்னை யநுபவிப்பித்து ஸுலபனாய் இப்போதெட்டாதிருக்கிறவனைக்கண்டு.

தான், திர்யக்குக்களை - "பணியீர்" என்னலாமோவென்ன - இத்தலையில்நின்றும் இத்யாதி. அவன் சொல்லுகிற தேதென்ன - தன்னையொழிந்தார் இத்யாதி. ஸ்வயம்ப்ரகாசன் தன்னைச் சொல்லும் வார்த்தையை, தூதுவந்தவர்களுக்கு ஸர்வாயுகருணவன் சொல்லக்கூடுமோவென்ன - ஸ்வரூபத்தால் இத்யாதி. அதாவது - ஶேஷிவிஷயத்தில் பயத்தாலே ஶேஷபூதன் சொல்லுமவை இவையானால், ஶேஷபூதனிடத்தில் ஸ்நேஹத்தாலே சொல்லுமது பூஜ்யோக்தி யாகவேணுமென்னுமது கிம்புநர்க்யாயஸித்தமென்றபடி. "பணியீர்" என்று சொல்லுகிறதென், அவனறியானோவென்ன - அவனறியாதவை இத்யாதி. ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அஜ்ஞாதமுண்டோவென்ன - அறிந்தானாகில் இத்யாதி. "அடியேனிடர்" என்றதுக்கு ஹாவம் - இரண்டுதலைக்கும் இத்யாதி. †"வ்ருக்ஷாந்ரைஹிரணாநாஂ ராக்ஷஸீஹ்ஸுரோவ்ருகாந் 1 நிஹ்ருதாந் ப்ரணதாந் ப்ரஹ்வாஹிஶ்ரியாஹிவாஹ்ருத" இதி ராவணவதாநந்தரம் ஹநுமதஸ்ஸீதாபிவந்தநம். க்ரமேணாந்வய.

---

† யுத்தகாண்டே, [116] ஶ்லோ—ரு. * 'கடல்மேனி' என்றும்பாடம்.

ப — அநந்தரம், அஹிரூபனாய் ஆஹ்ரிதவத்ஸலனானவனைக்குறித்துச் சில வன்னங்களைப் போகவிடுகிறாள்.

இடர் - விஸ்லேஷப்ரஸங்கம், இல்-இல்லாதபடியான, போகம்-லோகத்திலே, மூழ்கி-அவகாஹித்து, இணைந்து - பிரியாதே, ஆடும் - நடையாடுவதாய், படம் - பரஸ்பரஸம்பந்தங்களான, அன்னங்காள் - அன்னங்காள்! விடல்-விச்சேதம், இல் - இல்லாத, வேதவொலி - வேதகோஷமானது, முழங்கும் - முழங்கும்படியாய், தண் - ஸ்ரமஹரமான, திருவண்வண்டூர் - திருவண்வண்டூரிலே வர்த்திப்பானாய், கடல் - கடல்போலே ஔதார்யமான, மேனி - வடிவை, பிரான் - எனக்குபகரிப்பானாய், கண்ணனை-நானிட்ட வழக்காம்படி எனக்குஸுலப்யனாய், நெடு - அந்தஸுலப்யதைக்கெல்லை காணவொண்ணாதபடி, மாலை - மிகவும்பெரியனானவனை, கண்டு - கண்டு, ஒருத்தி - ஒருத்தி, உடலம் - தன்ஸரீரம், நைந்து - ஸிதிலமாய், உருகும் - உருகாநின்றாள், என்று-என்று, உணர்த்துமின்- அறிவியுங்கோள். இத்தால் - வடகருடைய, "தாஷ்ரயதிசாரஸேவ" என்கிற பரஸ்பரஸகவயதுஸுலப ஸௌலப்யமும், அந்யோந்யஸ்வரூபத்தையு முக்தேஸ்யமென்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலவன்னங்களைக் குறித்து, ஸரீரம் கட்டழிந்து ஸிதிலையாகாநின்றாளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.

[இடரில்போகம்மூழ்கி] - விஸ்லேஷ ஹேதுவில்லாத ஸம்ஸ்லேஷரஸத்திலே யவகாஹித்து லோகத்துக்கு ஏகாந்தமான வனத்திலேபோந்து ஸம்ஸ்லேஷம் செல்லாநிற்க, நாலணைவந்து சேர்ந்தவிறுதிபோலேயிருக்கை யன்றிக்கே, ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கெல்லையிலே செல்லப்பெற்றபடி. [இணைந்தாடும்] - ஒருதலை சேர்வுபட்டுத் தூதுவிடவிராதே, இரண்டு தலையுமொக்கக்கலிக்கப்பெறுவதே. ஒன்றுக்கொன்று ஸம்ப்ரமமாய்க்கொண்டு வந்தணைகையாலே, பேணடைக்குமாப்போலே ஹர்ஷித்துப், பிரானுக்குக் கலவியாலே அதிசயமுண்டாயிற்று. [விடலில்வேதவொலி] - நிரந்தரமாக வேதகோஷம் கடல் கிளர்ந்தாற்போலேயிருக்கும் ஸ்ரமஹரமானவூர். "கூஷ்டுமெணைவஹிஸ்ஸஸிஸிரோஹி தாஜநகா ஔ" என்னக்கடவவிவன் படையிடிதேவேதகோஷம் மாறிக்கிடக்கிறது. [கடல் மேனி] - கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். [பிரான்]-"ஸுகாநாம்" என்று அவ்வடிவை யாஸ்ரிதர்க்கு உபகரிக்குமவன். [கண்ணனை]-அவர்க்குக்கையாளாயாயிற்றதுஹவிப்பிப்பது. [நெடுமாலை] - வ்யாமுக்யனானவனை. அன்றிக்கே, ஸ்ரமஹரமான வடிவையெனக்குபகரித்து ஸுலப்யனாய், இன்றெட்டாதேயிருக்கிறவனைக் கண்டு. இது ஸுட்டர்நிர்வாஹம். [உடலம்நைந்து] - உடம்புகட்டழிந்து ஸிதிலையாய் அகவாய் ஸிதிலமாய் இங்கிதங்கொண்டறிய வேண்டாதே உடம்பிலே வெளியிட்டபடி. மானஸமாய் மறைந்து போருமளவன்றிக்கேயிருக்கை. [ஒருத்தி] - "காட்டிலேயொருமான் அம்புவிட்டுத் துடியாநின்றது" என்றால், எய்தவனறியுமிறே. [உருகுமென்று] - நீராகாநின்றாளென்று. [உணர்த்துமினே] - உருகப்பண்ணி மறைந்திருக்கிறவர்க்கு அறிவியுங்கோள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. சில அன்னங்களைக்குறித்து, ஸரீரம் கட்டழிந்து ஸிதிலையாகாநின்றாளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.

நாலாம்பாட்டு, - இடரில் இத்யாதி. "அன்னங்காள், உடலம்நைந்தொருத்தி" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலவன்னங்களை இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - விஸ்லேஷஹேதுவம் இத்யாதி.

[இடரில்போகம்மூழ்கி]-விஶ்லேஷ ஶங்யமில்லாத ஸம்ஶ்லேஷரஸத்திலே யவகாஹித்து. நான்செய்தபடிசெய்ய, இப்படியே யிருப்பாரையுங் காணப்பெற்றோமிறே லோகத்திலே. ஸோபோபக்ரமத்திலே விஶ்லேஷம்பிறந்ததிறே தனக்கு. வீட்டில் ஆய்ச்சிக்குமையுருக்குப் பரதந்த்ரராகவேணும், நாடுகேட்கவேணுமென்கிற அங்யபரதையெல்லாம் தீரும்படி ஏகாந்தஸ்த்தலம் தேடி லாஜிக்கப்போக, அங்கேராவணன்வந்து தோற்றினனிறே தனக்கு; அதில்லையேயிவற்றுக்கு. [இடரில்போகம்மூழ்கி] - ஸம்ஶ்லேஷத்துக்குப் பாரித்துக்கொண்டிருந்து விஶ்லேஷத்தோடே தலைக்கட்டும் என்னைப்போலே யாகாதொழியப் பெறுவதே. [மூழ்கி] - தறைகாண்கிறனவில்லை இன்னம். [இணைந்தாடும் மடவன்னங்காள்] - ஒருதலைகளிக்க, ஒருதலைதுடிக்க வேண்டாதபடியாயிருக்கை. ஒன்றின்நினைவுக்கொன்று காலெடுக்கவமைந்திருக்கை. [மடவன்னங்காள்] - ஒன்றுக்குச்சொல்லுகிற ஸ்வ஭ாவமிரண்டுக்கு முண்டாயிருக்கை. மடப்பமுள்ளது பேடைக்கேயாயிருக்க, இரண்டுக்குமொக்கச் சொல்லுகிறது ஸம்ஶ்லேஷத்தால்வந்த துவட்சியிரண்டுக்கு மொத்திருக்கை [விடலில்வேதவொலிமுழங்கும்] - அத்யயநம் மறத்திறே யிவ்வூர்கிடக்கிறது. ஜநககுலமிறே ஓதுவாரின்றிக்கே கிடக்கிறது. "கசிபுரெணைவஹி" என்கிறதிறே. [முழங்கும்]- மற்றோரடையாளஞ் சொல்லவேணுமோ, புறப்பட்டவாறே வேதகோஷம் வழிகாட்டுகிறதிறே. வேதமார்க்காநுஸாரிகளன்றோ நீங்கள். [கடல்மேனிப்பிரான்] - கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனும், அவ்வடிவைத் தாழநின்றுஇத்தலைக்கு முற்றாட்டாக

ப்ர:—(இடரிலித்யாதி)—(விடலில்வேதவொலிமுழங்கும்)—மீகாஸா [ங]

"கசிபுரெணைவஹிஸம்ஸிஶிரோஷ்ரி தாஜநகூடயஃ । லொகஸம்ரு ஹமேவோவி ஸாவ ஶ்ரயுது கசபுரீஹமுஸிஉஉ॥"

இதுக்கு ஹார்த்தஸாரம் - நான் செய்தபடி இத்யாதி. அதாவது - விஶ்லேஷித்திருக்கிற உங்களைக்கூட்டிப் பின்னை யென்காரியம் பார்க்கவேண்டியிராதே, ஏற்கவே கூடியிருக்கப்பெற்றதேயென்றபடி. நான் அப்படியிருக்கவில்லையோ வென்ன - ஸோபோபக்ரமத்திலே இத்யாதி. ஸோபோபக்ரமத்திலே ஸங்குவிஶ்லேஷம்பிறந்ததென்ன - வீட்டில் இத்யாதி. நாடுகேட்கவேணும் - நாட்டில் வ்ருத்தாந்தம் கேட்க வேணும். "நான்செய்தபடி" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - ஸம்ஶ்லேஷித்துக்கு இத்யாதி. வர்த்தமாநார்த்தம் - நூறு இத்யாதி. "இணைந்தாடும்" என்றதுக்கு - காலிலைம்ஶ்லேஷரூபவர்த்தம் - ஒருதலை இத்யாதி. பின்யாதேகூடி வர்த்திக்கிறவென்று பரப்தார்த்தம். இருவரும் ஏகநிருதயராய், ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி நினைவறிந்து பரிமாறுகிற என்றார்த்தாந்தரம் - ஒன்றின்நினைவுக்கு இத்யாதி. அன்றிக்கே, கீழ்வாக்யவிவரணமாதல். காலெடுக்கை - அநுமதிபண்ணுகை. துவட்சிபேடைக்கொழியச் சேவலுக்குண்டோவென்ன - மடப்பமுள்ளது இத்யாதி. அதாவது-ஸ்த்ரீக்கே துவட்சிஸ்வபாவமாயிருக்கச்செய்தேயும், ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே புருஷனுக்குமுண்டாயிருக்கிறதென்றபடி. "அங்குவிடாதே வேதவொலி முழங்கும்" என்கையாலே - இங்குவிச்சிந்நமாயிருக்கிறதென்று ஸித்தவத்கரித்தருளிச்செய்கிறார் - அத்யயநம்மறுத்து இத்யாதி. இவ்வூர் - தானிருக்கிறவூர். மறத்திறே இவ்வூர்கிடக்கிறதென்கையாலே - இதுதான் ஸஹாத்யயக ரீலமாயிருக்குமென்னுமத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, இப்படியிருக்கிற விதநம்மார்த்திகண்டு பொறுக்கமாட்டாமலிறே யத்யயநமின்றிக்கே இருக்கிறதென்று ஈடுபடுகிறான் - ஜநககுலம் இத்யாதி. ஜநககுலத்துக்குவந்தமேதென்ன கசிபுரெணைவஹி இத்யாதி. "கசிபுரெணைவஹி ஸம்ஸிஶிரோஷ்ரி தாஜநகூடயஃ" இதிலுக்தவத்கீதாயாம் காங்கண்போகிறதுருக்கடையாவதேதென்ன- மற்றோர் இத்யாதி. விவரணம்-வேதமார்க்க இத்யாதி. அதாவது-வேதத்துக்காகாதுகைடபர்களைத்தேடித்

ஸுஜிப்பித்து, பின்னையும் "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்னும் வ்யாமோஹத்தை யுடையவன். அன்றிக்கே, குளிர்ந்தவடிவை ஸவ்யரைப்போலேநின்று ஸுஜிப்பித்து, இப்போதெட்டாதபடி யிருக்கிறவன். அன்றுதானும் தனக்கு வேண்டுவதாய்ச் செய்தானல்லன், இத்தலையையழிக்கைக்காகச் செய்தானித்தனை; அன்றுவேண்டியிருந்தாலுகில் இன்றும்வேண்டியிராதோ. [உடலம்நைந்து] - "நெஞ்சிலே சிறிதுநோவுபிறந்த வளவேயாகில், ஶரீரத்தேயொருவாட்டம் வருவதற்குமுன்னேசென்று கைக்கொள்ளுகிறோம்" என்றிருக்க வேண்டா. [உடலம்நைந்து] - தனித்தனியே சைதந்யம்பெற்றழியவல்லவுடம்பிறே. அவ்வுடம்போடே யணைந்துபிரிந்த இவ்வுடம்புகொண்டு பிழைக்கவோரண்ணுது என்னுமிடம் தாமேயறிவரிறே. [ஒருத்தி] - "இன்னகாட்டிலே மான்பேடைகிடந் துழற்றுநின்றது" என்றால், எய்தவன் கை யுணருமிறே. [ஒருத்தியுருகும்] - எதிர்த்தலைக்குஇதில்லையென்னுமிடம் அறிவியுங்கோள். [உணர்த்துமினே] - தாரித்தலையைமறந்தமையை ஸ்மரிப்பியுங்கோள். உணர்த்தி அற்றாரை யுணர்த்தவேணுமே. அறியாதாரை யறிவிக்கை அன்னத்துக்கே பணியிறே; பண்டும் * பிறங்கிருணிறங்கெட அன்னமாயிறே அருமறைபயந்தது. [ஒருத்தியுருகுமென்றுணர்த்துமினே] - ஒருத்திபடும்பாடே என்று சொல்லுங்கோள்.

ஐந்தாம் பாட்டு.

உணர்த்தலுடலுணர்ந்து உடன்மேயும்மடவன்னங்காள்!
திணர்த்தவண்டலைகள்மேல் சங்தசேருந்திருவண்வண்டூர்
புணர்த்துர்நண்ணுமாய்முடி நம்பெருமானைக்கண்டு
புணர்த்தகையினராய் அடியேனுக்கும்போற்றுமினே.

ஆ.—(உணர்த்தல்) நாங்களும் உன்திறமாகச் சொல்லும் வார்த்தையை யவன் கேட்டருளா தொழியிற் செய்வதென் என்னில்; உங்களுடைய சேவல்களுங்க

திரிகிறதும்ஸரூபியானவனோடு ஸஜாதீயரன்றோ என்றபடி. நிர்வாஹத்வயாநுகுணமாக அர்த்தத்வயம். கடல்போலே இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. "கடல்மேனி - கண்ணபிரான் - நெடுமால்" என்றந்வயம். ஸுட்டர்நிர்வாஹமான இரண்டாவதுக்கு, நெடுமாலென்றது - பெரியோனென்றபடி. இப்போதெட்டாதபடியிருக்கிறவனன்று கலக்கக்கூடுமோவென்ன - அநிறுதாநும் இத்யாதி. அசேதநமான ஶரீரம் ஸையக்கூடுமோவென்ன; * முடியானேயிற்கரணங்களாகையாலே கூடுமென்கிறார் - தனித்தனியே இத்யாதி. உடலம்நைகிறதென்,யுரித்திருந்தாலோவென்ன - அநிவுடம்போடே இத்யாதி. அவ்வுடம்பென்றது - "கடல்மேனி" என்றத்தைப்பற்ற. இன்னுமொன்றுமல், "ஒருத்தி" என்றால் தெரியுமோவென்ன - இன்னகாட்டிலே இத்யாதி. உழற்றுநின்றது-க்லேஶியாநின்றது "ஒருத்தி" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - எதிர்த்தலைக்கு இத்யாதி. ஸர்வஜ்ஞனுக்குணர்த்தவேணுமோவென்ன - தாரித்தலையை இத்யாதி. விவரணம் - உணர்த்தி இத்யாதி. எங்களுக்கிருவேயோ ப்ரயோஜநமென்ன - அறியாதாரை இத்யாதி. அன்ன மப்படி யறிவித்ததோ வென்ன; அறிவித்ததுக்குப்ரமாணம் - பிறங்கிருள் இத்யாதி. "பிறங்கிருணிறங்கெடவொருநா ளன்னமாயன்றங் கருமறைபயந்தான்" மிக்கதமஸ்ஸு நிறங்கெடும்படியொருநாள் ஹம்ஸமாய், அன்று பெறுதற்கரிய வேதங்களையுண்டாக்கினானென்றபடி. திருமொழி அஞ்சாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு. "ஒருத்தி" என்றதுக்கு த்ருஷ்யதாத்பர்யம் - ஒருத்திபடும்பாடே இத்யாதி. ஔஷதவிதையானபடியை சொல்லுக்கோவென்றபடி. க்ரமேணாந்வயம்

னோடுள்ள ஊடலாலே தொழுதுங்களை யூடல்தீர்த்தாற்போலே, நீங்களும் எனக்காக அவனைத்தொழுது என்னோடுள்ள ஊடல் தீர்த்துப் பின்னை என்திறம்சொல்லுவது. உங்களுக்குத்தா னித்தனைவருத்தம் வேண்டுவதில்லை, அவன்தான் இத்தனைபோ திங்கெழுந்தருளுகைக்காக வொப்பித்தருளாநிற்கும், சொல்லும் இத்தனையேவேண்டுவதென்கிறாள்.

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து; அவ்விடம் புக்காரை யெல்லாம் மறப்பிக்கும் விஷயமாயிருக்கும், நீங்கள் அங்குப்புக்காலென்னையும்நினையுங்கோ ளென்கிறாள்.

[உணர்த்தலென்று தொடங்கி] - கிலாய்க்கையையும் கிலாய்திருத்துகைக்குப் படும் உழைப்பையும் அநுஸந்தித்து இளையபெருமாளையில்லாதபடி பிரியாதேமேய்வதும்செய்து பரஸ்பரம் ஸ்வாமியான அன்னங்காள்! கொழுத்தவண்டல்கள் மேலே சங்குகள் உறங்காநின்றிருந்துள்ள திருவண்வண்டூரில் நம்மை விரும்பிவிழித்தமையும் மறந்து காணாப்பிரிந்தும் போதுபோக்கி நமக்கு அஸ்வயுபிருக்கிறவனைக் கண்டு, [புணர்த்தலென்று தொடங்கி] - புக்கவாறே அங்குத்தை ஐம்வர்யங்கள் உங்களை மறக்கப்பண்ணும், அங்கனே செய்யாதே கைகலந்து நீங்களுமாய் எனக்காகவும் ஒருவார்த்தை விண்ணப்பம்செய்யவேணும்.

ப.—அநந்தரம், லோகத்வயஸௌஶீல்யபூர்ணனான ஸர்வாயுகளைக்குறித்துப் பின்னும் சிலவன்னங்களைப் போகவிடுகிறாள்.

உணர்த்தல் - உணர்த்தலிலநுமானியையும், ஊடல் - ஊடலில் க்லேஶத்தையும், உணர்ந்து - உணர்ந்து, உடன் - பிரியாதேகூட, மேயும் - மேய்வனவாய், மடம் - ஒன்றுக்கொன்று தாவட்சியை யுடையவாயிருக்கிற, அன்னங்காள் - அன்னங்காள்! திணர்த்த - கதிப்பையுடைத்தான, வண்டல்கள்மேல் - வண்டல் மணல்களின்மேலே, சங்கு - சங்குகளானவை, சேரும் - சேருகிற, திருவண்வண்டூர் - திருவண்வண்டூரிலே, புணர்த்த-தொடுக்கப்பட்ட, பூ-அழகிய, தண்துழாய்-செவ்விக்திருத்துழாயையுடைய, முடி - திருமுடியையுடையனான, நம் - நம்முடைய, பெருமானை - ஸ்வாமியை, கண்டு - கண்டு, புணர்த்த - அஞ்சலிவைக்கப்பண்ணின, கையினராய் - கையை யுடையீராய், அடியேனுக்கும் - உங்களுக்கு ஶேஷபூதையான வெனக்காகவும், போற்றுமின் - ஸ்தோத்ரபாராயணம் பண்ணி வெளாவிக்கு வார்த்தை சொல்லவேணும். இத்தால் - ஔடகருடைய பரஸ்பரவிஶ்லேஷஸிருத்வமும் உத்தேச்யமென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வேறே சில அன்னங்களைக்குறித்து; அத்தேஶம் புக்காரை மறப்பிக்கும், நீங்கள்புக்கா லென்னையும் நினையுங்கோ ளென்கிறாள்.

[உணர்த்தலூடலுணர்ந்து] - ஊடுகையுங்கிலாய்திருத்துகையுமாய்ப்படும் உழைப்பெத்தையநுஸந்யித்து, அஸிமனத ஊடுகையாவதுதன்னென்னில்; "என்னைப்பாராநிற்கப் பூவைப்பார்த்தாய்காண்" என்றுதல், ஸ்நாதநாநா என்றுதல். உணர்த்துகையாவது - "அதுதா னுனக்காகக்காண்" என்று தெளிவிக்கை. [உடன்மேயும்] - "பிரியவிடாதே சூழ்த்துக்கொடுக்க வேண்டுவது" என்று உடனே திரியாநின்றது. இப்படி தாரதர்ஶியாயிருப்பார்க்கன்றோ விச்சேதியாமல் அநுலவிக்கலாவது. [மேயும்] - "ஊடுவையோ ஶிடுவ ஸொடு" என்றுநின்றன. "ஊடல், உணர்தல், புணர்தல்" என்றிம்மூன்றிலும். இவற்றுக்குப்புணர்தலேயாய்ச் செல்லுகிறபடி, "ஊடலுணர்தல் புணர்தலிவைமூன்றும்

காமத்தால் பெற்றபயன்" என்று - மூன்றையும் ப்ரயோஜநமாகச் சொன்னார்கள் தமிழர். [மடவன்னங்காள்] - மடப்பம் - துவட்சி. ஸம்ப்ரலேஷமடங்க வடிவிலே தொடைகொள்ளும்படி யிருக்கை. துவட்சி பேடைக்கு ப்ரக்ருதி, சேவலுக்குக் கலவியாலேயுண்டாயிருக்கிறபடி. பரஸ்பரம் ஶேஷ்யைகயாகவுமாம். [திணர்க்கவிக்பாதி] - திணைங்கினவண்டல்களிலே சங்குகள்வந்துறங்காநிற்கும், சேற்றுக்கிறாய்க்கும் சங்குகள் கீழுறுத்தினவாறே கொழுத்தவண்டல்களிலே சோராநிற்கும். [புணர்த்த] - தொடுக்கப்பட்டு ஏர்ப்பரியமாய் ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடையனாய், அத்தாலேயென்னை யகந்யார்களாக்கினவனைக் கண்டு, கர்ப்பாவிருதைக்குறுப்பாகவொப்பியாநிற்கும், நீங்களறிவிக்குமத்தனையே குறை. அன்றிக்கே, பிரிவையொன்றாக நினையாதே ஸ்ளேஹம்வைத்தொப்பித்து நமக்கு ஶேஷ்யமாயிருக்கிறவனையென்றுமாம். [புணர்த்தகையினராய்] - இப்போது முதலிகளாயிருப்பார், வழியே பிடித்துத்தொழுதுகொடு சென்றுங்கொள். [புணர்த்தகை] - கூட்டுவனைக. [அடியேனுக்கும் போற்றுமினோ] - அவ்வூர் உங்களையும் விஸ்மரிப்பிக்கும், உங்கள் பரிகரமான வென்னையும் நினையுங்கோள். அவனை மறக்கும்படி பண்ணின தேசமன்றோ. போற்றுகையாவது - மனசிற்குச்சொல்லுகை. தொழுதகைகளையும் நீங்களுமாய் வணக்கரகவு மொருவார்த்தை சொல்லவேணும். "கைகள் கூப்பிச்சொல்லீர்" "பாதம்கைகொடுதொழுது பணியீர்" என்று பிராட்டியான உபாயமிதுமிவர்க்கு ஸ்வரூபம்மாறாதே சொல்லுகிறபடி.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திரியவும் சில அன்னங்களைக் குறித்து; அத்தேசம் புக்காரைமறப்பிக்கும், நீங்கள்புக்கா லென்னையும் நினையுங்கோ ளென்கிறாள்.

[உணர்த்தலித்யாதி]-உணர்த்தலையு மூடலையு முணர்ந்து உடனே திரிகிற அன்னங்காள். பிரிந்தால் பின்பு வரும் ஆபத்தெல்லா மநுசந்தித்துக் கூடத் திரியாநின்றன. இனித்தான் லோகப்ரகாரந்தான் மூன்று வகைப்பட்டாயிற்றிருப்பது. அவைகளாவன: "ஊடலுணர்தல் புணர்தலிவைமூன்றும் - காமத்தாற் பெற்றபயன்" என்று மூன்றையும் ப்ரயோஜநமாகச் சொன்னார்கள் தமிழர். இதிலே ஊடலாவது - எதிர்த்தலையோடே கூடினால் அஹேதுகமாக விளைவதொன்று. அதுதான் - "என்னை யொழியக்குளித்தாய், என்னையொழியப் பூவைப்பார்த்தாய், உன்னுடம்பு பூநாறிற்று" என்றாற்போலே வருமவை. உணர்த்தலாவது - "உனக்கென்று குளித்தேன்" என்கையும், "'உனக்காம்' என்றுபார்த்தேன்" என்கையும், "உன்வரவுக்கோப்பித்தேன்" என்றாற்போலே சொல்லுமிவை. இவை

அஞ்சாம்பாட்டு,—உணர்த்தல் இத்யாதி. "அன்னங்காள், அடியேனுக்கும்போற்றுமினோ" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திரியவும்சில இத்யாதி.

ஸப்தார்த்தம் - உணர்த்தலையும் இத்யாதி. ஊடலையும் - உணர்த்தலையும் - உணர்ந்து என்றந்வயிப்பது. "உணர்ந்துடன்பேயும்" என்றதுக்குஹாவம் - பிரிந்தால் இத்யாதி. ஊடலுக்கு முணர்த்தலுக்கும் அர்த்தமருளிச்செய்வாராக அடிகொண்டெழுந்திருக்கிறார் - இனித்தான் லோகப்ரகார இத்யாதி. புணர்தலே லோகப்ரகாரமாயிருக்க, மூன்றும் லோகப்ரகாரமென்கிற தென்கொண்டென்ன - அவையாவன இத்யாதி. இத்தால் - புணர்தலோபாதி, அவையும் ஸம்ஶ்லேஷவைய்யகமாகையாலே லோகப்ரகாரமாயிருக்குமென்றபடி. அந்தமூன்றுபாசத்தத்துக்கும் பிரித்தர்த்த மருளிச்செய்கிறார் - இதிலே இத்யாதி. காமத்தால் பெற்றபயனென்றது - காமத்தால்வந்தப்ரயோஜநமென்றபடி. ஊடல் - ப்ரணயரோஷம். உணர்த்தல் - அறிவித்தல். புணர்தல் - ஸம்ஶ்லேஷம். அன்னங்களைக்குறித்து இவற்றை ப்ரஸங்கிக்கையாலே, இவளுடையநாயகனுக்கும் இவைகளுண்டென்கிறார் -

யிரண்டின் அநந்தரத்தே வருவது கலவி. இவையெல்லாமுண்டிறே இவளுடையவனுக்கும். [உணர்த்தலூட லுணர்ந்துடன்மேயும்] - பிரியவல்லாரார், பின்பு நோவுபடவல்லாரார், பின்பு நெய்யிலே கையிடவல்லாராரென்று கூடத்திரியாநிற்கும். "குற்றவாளராகிலிறே பின்பு பொறுப்பித்துக்கொள்ளவேண்டுவது" என்றுகாணு மிவற்றினுடைய ஸித்தாந்தம். [உடன்மேயும்] * "ஊஹம்மேத்யமிதம்ஸவாது" (இதம்மேத்யமிதம்ஸவாது) என்றுநின்றன. ஊடல், உணர்தல், புணர்தலென்கிற மூன்றிலும்; இவற்றுக்குப் புணர்தலேயாய்ச்செல்லுகிறபடி. ஒருகலத்திலே யோக்கவுண்டு திரிவாரைப்போலே. ஒன்றை யொன்றகன்று இரண்டுங்கூடப் பட்டினிகிடக்கையன்றிக்கே யிருக்கை. விழுக்காட்டி லுணரப்பெறுமை கேட்டோ மென்கிறாள். அதாவது - "ஸம்ஶ்லேஷவர்ஶகங்காண் இவ்விஶ்லேஷம்" என்றால், "அவ்வளவு மாறியிருக்கவல்லார்க்கிறே பின்பு ஶோகஸம்ருத்திவேண்டுவது" என்னப்பெற்றிலேன். விவேகமில்லாதவிவை விவேகபலம் பெற்றன, அதுடைய நான் பெற்றிலேன். [மடவன்னங்காள்] - ஶோகத்தால் வந்த துவட்சியடங்கலும் வடிவிலே தோற்றவிருக்கை. [உணர்த்தலித்யாதி] - வருவதறிந்து பரிஹரித்திருப்பார், விழுக்காடறியாதே அகப்பட்டார் காரியம் செய்து தலைக்கட்டவேண்டாவோ. இந்நிர்த்தேசத்தாலும்-இத்திருவாய்மொழியடங்கலும் ஊடல் ஶமிக்கிறமை தோற்றுகிறது. [திணர்த்தலித்யாதி] - வாராதொழிந்தவிடம் அவன் குற்றமன்று கிடிகோள். செறுமின வண்டல்கள்மேலே. அழுக்குக்கிறுய்க்கக்கடவ சங்குகளானவை நீருறுத்தினவாறே கொழு

இவையெல்லாம் இத்யாதி. இவையெல்லாமுண்டிறேயென்றது - அன்னங்களுக்குப்போலே புணர்தல் மாத்ரமின்றிக்கே,இவளுடையவனுக்கு, தாம் ஸொலாகச்சொன்ன மூன்றுமுண்டென்றபடி. "பிரிந்தால்பின்புவரும்" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - பிரியவல்லார் இத்யாதி. பின்பு நோவுபடவல்லாரென்றது - பேடையானது விஶ்லேஷத்தாலே யுடப்பின்பு நோவுபடவல்லாரென்றபடி. கூடத்திரிந்தாரூடல்வாராதோ என்ன - நாணுவாளர் இத்யாதி. கிடே - கலந்துவர்த்திக்கையாக அருளிச்செய்து, புணர்கிற என்றர்த்தாந்தரம் - ஊஹம்மேத்யு இத்யாதி. "நிஷ்ஸாஹ்ஸிஸ்ரவ்ஸ்வஸீதாம்ஶாம் ஸைநஹநுயது। ஊஹம்மேத்யு ஜிஹ்மவ்ஸாஹ்ஸ்ரநிஷ்ஸ்ரவ்ஜிஹ்ஸிஹ்ஸ்ரிநா। வனவாஸைஸுயஶ்ஶூ தூ ஸீதயாஸஹராகவ:" இத்யயோத்யாகாண்டே ஷண்ணவதிதமே. முந்தினவர்த்தத்திலே, "மேயும்" என்கிற வர்த்தமானத்துக்கர்த்தம் - ஊடல் இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்வயத்தையும் அடைவே விவரிக்கிறார் - ஒருகலத்திலே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இரண்டுங்கூடப்பட்டினிகிடக்கை யன்றிக்கேயென்றது - "ஸ்ரீரம்ஸைஶ்ரவ்ரவ்வொஸ்ரஸ்ரு" என்றும், "உவவாஸக்ஷாமாம்ஸீநாழி" என்றும் இருக்கையன்றிக்கேயென்றபடி. "உணர்த்தலூடல்" இத்யாதிக்கு வார்த்தஹாவம் - விழுக்காட்டில் இத்யாதி. விழுக்காடு - மேல்வருங்கார்யம். அங்குசேவல் ப்ராணயரோஷம் வாராமல் பரிஹரிக்கிறதாகையாலே பிரியாமல் வர்த்திக்கிறதென்னலாம், இங்குநாயகியிறே யதுவாராமல் பரிஹரிக்கிறாள்; அவன்பிரியாநிற்க, இவள் அதுவாராமல் பரிஹரிக்கும்ப்ரகாரமேதென்ன - அநாவது இத்யாதி. "அன்னங்காள்" என்று - திர்யக்குக்களைச்சொன்னதுக்குஹாவம் - விவேகம் இத்யாதி. "மடம்" என்றதுக்குஹாவம் - ஶோகத்தால் இத்யாதி. "அன்னங்காள்" என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - வாருமறிந்து இத்யாதி. இந்நிர்த்தேசத்தாலுமென்றது - "உணர்த்தலூடலுணர்ந்து" என்கிறநிர்த்தேசத்தாலுமென்றபடி. அதாவது - "கைகள்கூப்பி," "பாதம்கைதொழுது" என்கிறவிடத்திலே - ப்ரணயரோஷம் தோற்றுகிறவோபாதி, "உணர்த்தலூடலுணர்ந்து" என்கிற பதப்ரயோகத்தாலும் - ப்ரணயரோஷம் தோற்றுகிற தென்றபடி. ஸமுதாயம் - "கைகள்கூப்பி," "பாதம்கைதொழுது" என்றதை சமுச்சயிக்கிறது. ஸமுதாயார்த்தம் - செறுமின இத்யாதி. செறுமின - நிபிடமான. அழுக்குக்கிறுய்க்கக்கடவ சங்குகள் வண்டல்கள்மேல் சேறுகைக்குஹேது - நீருறுத்தினவாறே

த்தலண்டல்களிலே சேராநிற்கும். [சங்குசேரும்] - அசேதநங்களுங்கூடக் கால்வாங்க மாட்டாத தேசங்கிடிகோள். [சேரும்] - வேறுபோக்கிடமின்றிக்கேயிருக்கை. "தவ வாஸநராவர்தெ" (நசபுநராவர்த்ததே) என்னும்படியே மீட்சியின்றிக்கேயிருக்கை. மார்த்தவத்தாலும் குளிர்த்தியாலும் வேறொன்றை நினைக்கவொட்டாதிருக்கை. [சங்கு சேரும்] - ப்ரமாணபாதந்தா ரல்லாதாரையும்நினைவொட்டாத தேசங்கிடிகோள். வெள்ளை களையுங்கூடக் காற்கட்டுகிறதிறே மண்பாடு. [புணர்த்தவித்யாதி] - தொடுக்கப்பட்டு சீர்ஸுகீபமாய் ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாயைத்திருமுடியிலே யுடையவனாய், அத்தாலே என்னை யநந்யார்ஹை யாக்கினவனைக்கண்டு. நீங்கள் சென்றறிவிக்க மித்தனையே வேண்டுவது, இங்குத்தைக்குவருகைக் கோப்பித்தபடியே யிருக்கிறவன். அன்றியே, இத் தலையைத்தோற்பித்த வேண்டப்பாடு தோற்றப்படி வளையம் வைத்து முதன்மைகொண்டா டியிருக்கிறவன். புணர்த்த - சேர்த்த. [பூந்தண்துழாய்முடி நம்பெருமானைக் கண்டு]- தம்மோப்பனையையும் முதன்மையையும் நம்மோடேகாட்டியிருக்கிறவனைக் கண்டு. [புணர்த்தகையினராய்]- அங்கேசென்றால் தொழப்பார்த்திராதே, கையொத்துச் செல்லுங் கோள் கிடிகோள். வழியேபிடித்துத் தொழுதுகொடுபோங்கோள் ; இல்லையாகில் "சுவஸாஹ்வ்ரதிவெஹிரெ" (அவ்யாஹ் ப்ரதிபேதிரே) என்கிற கண்ணழிவிலே சில வெழுதுவர்கிடிகோள். [அடியேனுக்கும் போற்றுமினே]- †(உங்கள்பரிகரமான வென்னை யும் நினையுங்கோள். போற்றுகை யாவது - கௌரவித்துச் சொல்லுகை. தொழுதகைக ளும் நீங்களுமாய் எனக்காகவுமொரு வார்த்தைசொல்லவேணும்.) நீங்களுமவனைப்போலே செய்யாதே கிடிகோள், அங்கேபுக்காலென்னையும் நினைக்கவேணும். அதாவது - புக்காரை

ப்ர:—(உணர்த்தவித்யாதி)—(சேரும்)—ஸாவிநாபாவே [ரு] "ஸவ்வெவ்வ வ்ரதுயநாவநாயாஷம் வ்ரஹெரொகுஹிஸம்வாதெ ந ஸ வாஸநராவ்ரதுதெ ந ஸ வாஸநராவ்ரதுதெ"

என்று. கொழுத்த - ஸ்ம்ருத்தமான. வார்த்தமாநார்த்தம் - வேறுபோக்கிடம் இத்யாதி. இத்தால்வெளி தம் - நவுவாஸநா இத்யாதி. மீட்சியில்லாமைக்கு ஹேதுமேவதல்லை - மார்த்தவத்தாலும் இத் யாதி. "அசேதநங்களுங்கூட" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - ப்ரமாணபாதந்தர் இத்யாதி. "அழுக்கு நிறுய்க்கக்கடவ" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - வெள்ளைகளையும் இத்யாதி. வெள்ளையல்ல விரக்த ரையும், சங்குக்கும்பேர். "புணர்த்த" என்றதுக்கு பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலேமாவம் - நீங்கள் இத் யாதி. ஸட்டர் நிர்வாஹம்-அன்றியேயிந்தலையை இத்யாதி. ஸட்டர் நிர்வாஹத்திலேமாவம் - அங்கே சென்றால் இத்யாதி. கையொத்து - அஞ்சலிபண்ணிக்கொண்டு "கையொத்துச்செல்லுங்கோள்" என்றதின்விவரணம் - வழியேபிடித்து இத்யாதி. அங்கேசென்றபின்பு தொழுதால்லரும் ஹாநியே தென்ன - இல்லையாகில் இத்யாதி. இல்லையாகிலென்றது - வழியேபிடித்துத்தொழாதே, அங்கே போனபின்பு தொழுதிகோளாகிலென்றபடி. ஸுவஸாஹ்வ்ரதிவெஹிரெ என்கிறகண்ணழிவிலே, சிலவெழுதுகையாவது - கம்மழகுதொழுவிக்கத் தொழுதிகோளித்தனை. "நநியேழு" என்கிறதே உங்களுக்கு ஸங்கல்பமென்கை. "அடியேனுக்கும்" என்கிற சப்தத்தாலே - உங்கள்ஹோகத்தைப் பார்த்து நீங்களும் ஸர்வரனைப்போலே யங்கேகால்தாழாதே, என்கார்யத்தையும் அறிவிக்கவேணு மென்று தோற்றுகிறதிறே; அத்தை யருளிச்செய்கிறார் - நீங்களும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. உன்கார்யத்துக்குப்போகிற காலத்தன்னை நினையாதிருப்பதோரோ; "என்னையும் நினைக்கவேணும்" என்கிறதென்கொண்டென்ன - அதாவது - [illegible] இத்யாதி. அங்கேபோனால் நினையாததுக்கு

---

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

யெல்லாம் தந்தாம் ப்ரயோஜநத்தே முளப்பண்ணவல்ல தேசமாகையாலே, இத்தலையை நினைக்க விறகில்லையிறே. "நொவஜநம்ஸ்மரந்" (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்னும்படி யிறேயிருப்பது. [அடியேனுக்கும் போற்றுமினே] - அடியேனிடையாட்டத்தையும் அத்த லைக்கறிவிக்கவேணும்.

ஆறும் பாட்டு.

போற்றியானிரந்தேன் புன்னை மேலுறைபூங்குயில்காள்!
சேற்றில்வாளைகள்ளும் திருவண்வண்டுறையும்
ஆற்றலாழியங்கை யமரர்பெருமானைக்கண்டு
மாற்றங்கொண்டருளீர் மையல்தீர்வதொருவண்ணமே.

ஆ.— (போற்றியான்) ஆஸ்ரிதர்க்காக்மாரம்பண்ணினாலு மொன்றும் செய்யாதானாயிருக்கும் ஸ்வபாவனாய், ஆஸ்ரிதவிரோயிநிரஸநார்த்தமாக அநவரதமுத்யதாயுதனாய், ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷைக போகனாயிருந்த எம்பெருமானைக்கண்டு, மாற்றங் கொண்டருளீர் மையல்தீர்வதொருவண்ணமென்கிறாள்.

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து; திருவண்வண்டூரிலே சென்று எம்பெருமானைக்கண்டுடன்ள ஒ-மையைப்பறிவித்து அத்தலையில்நின்றுமொரு மாற்றங்கொண்டுவந்து என்மையல் தீருவதொருவண்ணம் அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறாள்.

[போற்றியென்ற தொடங்கி]- மநுஷ்யஸங்யம்கட்டாதே புன்னைமேலேஉறைவதும்செய்து, யுக்தாயுக்த ஸம்ப்ரஸ்லேஷத்தாலே மநோஹரமான வடிவையுமுடைய குயில்காள்! உங்களை வந்திரந்தேன், நீரிற்காட்டிலும் ஸுலபமாயிருக்கையாலே சேற்றிலே வாளைகள் உகளித்துத்துள்ளா நின்றிருந்துள்ள திருவண்வண்டூரிலே நான் சோவுபடாநிற்கத் தான்தேறி தனக்கு நல்லாரான அயர்வறும்மரர்களுக்குக் கையும் திருவாழியுமான வழகைக்காட்டி அவர்களுடனாகிலும் சோதுபோக்கி யிருக்கிறவனைக்கண்டு. ஆற்றலாழி - வலியுடைய திருவாழி யென்னவுமாம்.

ப.—அநந்தரம், சோபாக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே ஸர்வவிரோத்யநுபவனைக் குறித்துச் சில குயில்களைப் போகவிடுகிறாள்.

புன்னைமேல் - பசுத்தநிறத்தையும் பரபாகமாய் நாநாவர்ணமான புஷ்பத்தையுமுடைய புன்னையின்மேலே, உறை - சுபாஸ்ரயமான விஷயத்தைப்பற்றி யிருப்பாரைப் போலே நிரந்தராஸ்ரயணம்பண்ணி, பூ-அத்தாலே யுஜ்ஜ்வலவேஷங்களான, குயில்காள்- குயில்காள், போற்றி - (உங்கள் * நிவாஸஸுகுக்ஷாஸ்ரயணத்துக்கும் ஔர்ஜநியத்தைக்கும்)

த்ருஷ்டாந்தம் - நொவஜநம் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அடியேனிடையாட்டத்தை இத்யாதி. இடையாட்டம் - கார்யம். போற்றுதல் கொல்லுதல். அடியேனுக்குமென்றது - அடியேனிடையாட்டத்தையுமென்றபடி. "அடியேனுக்காகவும் சொல்லவேணும்" என்றுரை. "ஏஷோஹ்யஷம்தயா யாணாம்ப்ரதவநுபிவளஜலஸா । யயாஹஸ்டாம்கெபமவெவ்ரிதிவெஹிரெ" (ஹ) இதிஹாஸே.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

மங்களாசாஸநம்பண்ணி, யான் - உங்கள்வாயது வாணாளாயிருக்கிற நான், இரக்கிறேன் - அநந்யபதியாஞர்பண்ணும் ப்ரார்த்தநையைப் பண்ணுகிறேன்; சேற்றில் - தன்னிலைத்திலே வர்த்திக்கையாலே களித்து, வாளை - வாளை, துள்ளும்-துள்ளாநிற்கிற, திருவண்வண்டூர் - திருவண்வண்டூரிலே, உறையும்-வர்த்திப்பானாய், ஆற்றல் - பெருமிடுக்கனான, ஆழி-திருவாழியாலே, அம்-அழகிய, கை-திருக்கையையுடையனாய், (அவ்வழகாலே), அமரர்-நித்யஸூரிகளை நிர்வஹிக்கிற, பெருமானை - ஸர்வாயிகனை, கண்டு - கண்டு, மையல் - என்னுடைய ப்ரமம், தீர்வது - தீருப்படியானது, ஒருவண்ணம் - ஒருப்ரகாரத்தாலே, மாற்றம் - மறுமாற்றம், கொண்டு - கொண்டுவந்து, அருளீர்-எனக்கு உபகரிக்கவேணும். ஆற்றல் - அமைதியாய், மதிப்பையுடையவனென்றுமாம். இந்தால் - வடகருடைய வக்திமாதுர்யமும் அர்த்தநியதியுந் தோற்றுகிறது.

இ.—ஆறும்பாட்டில், சில குயில்களைக்குறித்து அவனுக்கென்உபாயத்தை பறிவித்து அங்குநின்றுமொரு மறுமாற்றங்கொண்டருளிச் செய்யவேணுமென்கிறாள்.

[போற்றி]-புன்னையின் கீழேநின்று குயில்களுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாள். எகாந்தமாகவுறுவிக்கிற போர்த்தி நித்யமாகவேணும். தன்னுர்த்திகண்டிரங்குகைக்குப் பாகுபமிது வென்றிருக்கிறாள். [யாசிக்கிறேன்] - "ஸீகர உவாத" என்கிறபடியே புருஷகாரத்வாரா எல்லாராலுமிரக்கப்படும் நானிரக்கிறேன். நியமிக்கிறேனல்லேன், இரக்கிறேன். "இரப்பார்காரியம் செய்துதரவேணும்" என்னும் நினைவாலே. [புன்னைமேல்] - வைமாநிகனைப்போலே மனுஷ்ய ஸம்பந்தம் தட்டாதபடி உயர்வர்த்திக்கை. இசையிறேயுயர்த்தியைக் காட்டுகிறது. நெய்தல் நிலத்திற்புன்னை படர்ந்தன்றோ விருப்பதென்னில்; பணைத்தோங்கியிருக்குமென்கிறது; "வாணர்வண்கமுகு" என்றும் "சேண்சினையோங்குமரம்" என்றும் சொல்லுகையாலே. நெருப்பிலே ஸஞ்சரிப்பானைப்போலே புன்னைப்பூவிலே வர்த்தியாநின்றன. அந்நிஸ்தம்பநமுடையார்க்கு வர்த்திக்கலாநிறே. [உறை] - பூவின்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுநின்றன. "நெநஷாவஶ்ரீராக்ஷ ஹ்யாநெநாநுஷஷலுஷ்ரோநு" என்று ராக்ஷஸீப்ரபந்தத்தோபாதி நினைத்திருக்கும் தன்னைப்போலன்றே. [தூங்குயில்காள்] - கலவியாலுள்ள 'வளஷ்ஷுழு' வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்கை. [சேற்றில்வாளை துள்ளும்] - நீருறுத்தினால் சேற்றிலேயாயிற்று வாளைகள் களித்துவர்த்திப்பது. அவ்வூரில் பதார்த்தங்களிலிருந்து நுழக்கையன்றிக்கே களித்துவர்த்தியாநிற்கும். [ஆற்றல் இத்யாதி] - கைவாய்த்திருவாழியாலான வழகை நித்யஸூரிகளை அநுஸந்திப்பித்துக்கொண்டு தோளுதோள்காயிருக்கிறவனைக் கண்டு, ஆற்றலென்று-வலியாய், ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு வலியையுடைய திருவாழியென்றுதல்; ஆற்றலையுடையனாய்ப் பிரிவுக்குச் சிலையாதவனென்றுதல். ஒரு நீர்ச்சாவியானநான்கிடக்க, நிரபேக்ஷரானவர்களுக்குக்காட்டிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனை. [ஆற்றல்] - ஆஶ்ரிதவிஷயத்திலெல்லாம் செய்தாலுமொன்றும் செய்யாதவனு மிருக்குமென்றுமாம். "ஆற்றல்மிக்காளுமம்மானை" என்னக்கடவதிறே. [மாற்றங்கொண்டருளீர்] - மறுமாற்றங்கொண்டுவந்தருளிச் செய்யவேணும். எப்படிப்பட்ட மறுமாற்றமென்னில்; [மையல்தீர்வதொருவண்ணமே] - என்னுடைய க்லேஶமும் மோஹமும் தீருவதொரு ப்ரகாரம். "கயா கரோஷ்யாஷ்ரயி" என்கிறபடியே என்பக்கல் கொடையைப்பண்ணியருளவேணும்.

ஈடு - ஆறாம்பாட்டு. சிலகுயில்களைக் குறித்து அவனுக்கென்னுடைமையை யறிவித்து அங்குநின்றுமொரு மறுமாற்றங் கொண்டுவந்தருளிச்செய்யவேணு மென்கிறாள்.

[போற்றியானிரந்தேன்]-ஸ்ம்ஸாரவெக்காயம் தட்டாதபடி, வைமாநிகர் விமாநங்களிலே யுயரவிருக்குமாபோலே புன்னையிலே யுயரவிருந்தன சில குயில்கள்; அவற்றின் செவியிலே தன்னார்த்த த்வநி படும்படி யுயர 'போற்றி' என்கிறாள். முகம்பார்க்கைக்குச் சொல்லும் பாசுரமிதுபோலேகாணும். இராப்பகல் செவிப்பட்டால் கார்யம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதென் றிருக்கிறாள் காணும். [யான்] - அவன்றான் இரக்கவிருக்கக் கடவ வேண்டப்பாடுடைய நான்: ஆள்விடுவானும் இரப்பானு மெல்லாம் தானேயிறே. [யானிரந்தேன்] - "ஸீதாமுவாச" (ஸீதாமுவாச) என்கிறபடியே - புருஷகாரத்வாரா எல்லாராலு மிரக்கப்படும் நானிரந்தேன். நியமிக்கிறேனல்லேன், இரக்கிறேன். இரப்பார் கார்யம் செய்தறவேணுமென்னும் நினைவாலே. [இரந்தேன்] - அவற்றின் நெஞ்சிலே புண்படுத்துகிறாள். [புன்னைமேலுறைபூங்குயில்காள்] - வைமாநிகரைப்போலே மநுஷ்ய ஸஞ்சாரம் நடையாடாதபடியுயரவர்த்திக்கிற, ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே புஷ்பவலங்களான குயில்காள். †(நெய்தல் நிலத்தில் புன்னை பனைத்தோங்கியிருக்கும்; *வாழைவண்கமுகும், *சேண்சினை யோங்குமரமும்போலே.) உங்களைப்போகவிடுகை, யர்மஹாநியாயிருந்ததீ! ஆகிலும் என் செல்லாமையாலே செய்கிறே னென்கிறாள். [போற்றி] - பெருமாளும் பிராட்டியுமாகக் காட்டிலேயேகாந்தஸோபத்துக்குப் போகாநிற்கச்செய்தே நடுவே ராவணன்வந்தாற்போலே, உங்கள் ஸோபத்துக்கு நான் விச்சேதம்பண்ணத் தோற்றினேன்போலேயிருந்தது; இத்தாலொரு வ்யஸநமின்றிக்கே யொழிந்திடுக உங்கள் ஸோபத்துக்கு. [புன்னைமேல்]-பிள்ளையமுதனார், திருவிருந்தவரைமார்வனை "இப்பதத்துக்கு பட்டாருளிச் செய்ததென்" என்று

ஆறாம்பாட்டு.—போற்றி இத்யாதி. "புன்குயில்களை மாற்றங்கொண்டருளி" இத்யாதிக்கோக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - சில குயில்களை இத்யாதி.

"போற்றி" என்ற உச்சைஸ்ஸ்வரத்துக்கு ஹேதுபான ஸ்ரவம் - ஸம்ஸாரா இத்யாதி. இத்தால் - புன்னைமேலே நீங்கள் உங்கள் பேடையோடேகூட ஏகாந்தமாக வநுபவிக்கிற சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறா ளென்றபடி. மங்களாசாஸநம்பண்ணி நானிரந்தேனென்று ஸப்தார்த்தம். மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறது எதுக்காகவென்ன - முகம் பார்க்கைக்கு இத்யாதி. முகம்பார்த்து கார்யம் செய்கைக்கென்று கூட்டுவது. இத்தால் - தன்முகம் பார்த்துக் கார்யம் செய்கைக்காக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறா ளென்றபடி. மங்களாசாஸநம் பண்ணினால் கார்யம் செய்யவேண்டியிருக்குமோ வென்ன - ஹ்ஸாப்ரநம் இத்யாதி. இத்தால் - ஸ்வப்ரக்ருதியை விட்டு நினைக்கிறா ளென்றபடி. அவனப்படியிருக்குமோவென்ன - ஆள்விடுவானும் இத்யாதி. "யான்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் ஸீதாழு இத்யாதி. "ஸஹ ராஜ்ஞா ஸுஸுஹ்ருதா ஸமாஶம் நிவீக்ஷ்ய ராஜ்ஞா ஸஹ ஸீதாமுவாசா தியஶாஃராவவலுஷேஷாவு தி" இத் யயோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மண: (நியமிக்கிறேனல்லேன்) "ஸுஷ்வ்ஶாநா," "வாம்வ்யாநெஷ்வ்ரெஷ்வ்ரீ" இத்யாதிகளாலே நியமிக்க ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கவும், நியமிக்கிறேனல்லேனென்றபடி. "உறை" என்றதுக்கு ஹேதுவம் - உங்களைப்போக இத்யாதி. மங்களாசாஸநம்பண்ணும்போது மங்களத்துக்கு ப்ரஸக்தியுண்டாக வேணுமே வென்ன - பெருமாளும் இத்யாதி. கீழேஸோபவிச்சேதப்ரஸங்க மில்லாவிட்டாலும் முகம் பார்க்கைக்குச் சொன்ன பாசுரமென்று; இங்கே-விச்சேதப்ரஸங்க முண்டென்கையாலே. இது ஹேதுவாகமென்று கண்டுகொள்வது. "உயரப்போற்றியென்கிறாள்" என்று கீழ் தாமருளிச் செய்ததுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளையமுதனார் இத்யாதி. இத்தால் - "போற்றி" என்று உச்சைஸ்ஸ்வரமானகையாலே,

---

† குண்டலிக்ரர்தம் க்வாசித்கம்.

கேட்க, "'தன்னுர்த்தி யவற்றின்செவியிலே படும்படி யுயரச்சொல்லுகிறாள், என்றருளிச் செய்தார்" என்ன, "நெய்தல்நிலத்தில் புன்னைபடர்ந்தன்றோ கிடப்பது, "இங்ஙனே சொல்லக் கூடுமோ" என்ன, அவன் பட்டர்பாடேவந்து, "இங்ஙனே பணித்தார்" என்ன, "இவ் வர்த்தத்துக்கு நிர்ணயகம் - இசையாயிற்று; அது, போற்றியென்று - உயரச் சொல்லியிருக்குமோ! தாழச் சொல்லியிருக்குமோ!" என்றருளிச் செய்தார். [சேற்றில் வாளை துள்ளும்] - ப்ரளயத்திலே கொண்டுபோய்விட்டாலும் ஆனைக்கன்றுபோலே சேருக்கிச் சேறுக்குமாயிற்று வாளைகள். "அலைகடல்நீர் குழம்ப வகடாடவோடி யகல்வானுருஞ் சமுதுகில் மலைகளைமீதுகொண்டு வருமினை" என்னுமாபோலே. சேதநாசேதந விஹாரமறக் களித்துவர்த்திக்கும் தேசமாயிற்று. அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் சேருக்கி வர்த்தியாநிற்கச் செய்தேகிடீர் நான் பிரிந்திருந்து தூதுவிடுகிறது. [ஆற்றலாழியங்கை யமரர்பெருமானைக் கண்டு] - ஆஶ்ரிதவிஷயத்திலெல்லாம் செய்தாலும் "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்று நோவுபட்டிருப்பா னொருவனுமாய், அவர்கள் ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையனாய், நான் காணவாசைப்பட்ட கையுந் திருவாழியுமான வழகை நிரபேக்ஷர்க்குக் காட்சிகொடுத்திருக்கிறவனை. †(ஆற்றல் - வலியாதல் - பிரிவுக்குச் சிளையா திருக்கையாதல், நோவுபாடாதல்.) ஆற்றலாழியென்று - திருவாழிக்கு விசேஷணமாய், ஆஶ்ரித ரக்ஷணத்தில் அவன் தன்னிற் காட்டிலும் க்ருபையையுடைய திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனை. அன்றியே, அவன் தனக்கே விசேஷணமாய், பிரிவுக்குச் சிளையாதே ஆதியிருப்பானாய்க் கையுந் திருவாழியுமான ஸர்வேஶ்வரனை யென்றுமாம். [மாற்றங்கொண்டருளீர்] - ஒரு வார்த்தைகொண்டு வந்தருளவேணும். எங்ஙனேகொண்டுவர என்றால்; என் மையையிருந்தபடி கண்டிகோளோ, இதுதீருவதொருவழி நீங்களோ தேடிக்கொண்டு வந்து சொல்லுங்கோள். "ஶ,ஷ்டாஸீதா" (த்ருஷ்டாஸீதா) என்றாற்போலே. [மையல்

ப்ர.—(மாற்றங்கொண்டருளீர்)—ஸஜ்ஜெ, "ஸொஸிமஶ்ருஷஹாதாநம் கூஷுகுவாராசேவுஷுகூஷிணு । நூ)வெஷுயஷுசெயா தாஷ்ஷுஷ்டாஸீதெ.தி.தகுவதுளுள அ॥"

"வானுர்வண்கமுகு," "சேண்சினையோங்குமாச் செழுங்கானல்" என்றாப்போலே அங்குள்ள புன்னைமுதலான வ்ருக்ஷங்களும் உக்தமாயிருக்குமென்று கருத்து. "தேறநீர்ப்பம்பை" என்று - ஜலஸம்ருத்தியுண்டானதாகச் சொல்லியிருக்க, "சேற்றில் வாளை துள்ளும்" என்கிறதென் என்ன - ப்ரளயத்திலே இத்யாதி. "ப்ரளயஜலத்தையும் சேருக்கும்" என்றுமாமுக்கு ப்ரமாணம் - புலைநடல் இத்யாதி. அலைமோதிக்கொண்டெழுகிற கடலின் நீர், மத்ஸ்ய ஸஞ்சாரத்தாலே குழம்பித் தன் கீழ்வயிற்றிலே போடிவந்து சேரும்படியாகவும், பெரிய வாகாரத்திலேசென்று சேரும்படியாகத் தன்முதுகிலே மலைகளை, அமிழ்ந்துபோகாதபடி மேலே கொண்டெழுகிற மீனையென்று ஸம்தார்த்தம். அகடு - கீழ்வயிறு. திருமொழி பதினொராம்பத்து நாலாந்திருமொழி முதற்பாட்டு, "நிலையிடம்" இத்யாதி. "வாளைதுள்ளும்" என்றதுக்கு ஹாவம் - சேதநாசேதந இத்யாதி. கீழ் வாக்யத்தால் பலித்த ஏகார்த்த ஹாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே ஹாவம் - ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் இத்யாதி. இந்தபக்ஷத்தில், "ஆற்றல்" என்றா - தலை; இது - ஈஶ்வராவிஶேஷணமாதல், திருவாழிக்கு விஶேஷணமாதல். ஹட்டர் நிர்வாஹம் - அன்றியே இத்யாதி. இந்தபக்ஷத்தில், "ஆற்றல்" என்றா - பொறை. எங்ஙனேகொண்டுவரவென்றா லென்றது - எப்படிப்பட்டவார்த்தை கொண்டுவரவென்றா லென்றபடி. இதுவென்றது - மையலென்றபடி. இது தீருவதொருவழி தேடிக்கொண்டுவந்து சொல்லுகையாவதென்னென்ன - ஶ,ஷ்டாஸீதா இத்யாதி "ஸொஸிமஶ்ருஷஹாதாநம் கூ

---

† குண்டலிக்ரந்தம் க்வாசித்கம்.

தீர்வதொருவண்ணம் மாற்றங் கொண்டருளீர்] - என்க்லேஶம் தீருவதொருப்ரகாரம் வார்த்தைகொண்டு வந்தருளிச் செய்யவேணும். தூதுவிடுகிற தான் ஜநகராஜன் திருமகளாகவுமாம், விடுகிறது திர்யக்குக்களையாகவுமாம், ஹகவத்விஷயத்தில்வைடகரா யிருப்பாரை இங்ஙனல்லது சொல்லவொண்ணாதுகாணும். (மையல் - ப்ரமமும், க்லேஶமும், மோஹமும்.)

ஏழாம் பாட்டு.

ஒருவண்ணஞ்சென்றுடுக்கு எனக்கொன்றுரையோண்கிளியே !
செருவொண்டும்பொறில்சூழ் செக்கர்வேலைத்திருவண்வண்டூர்
கருவண்ணஞ்செய்யவாய் செய்யகண்செய்யகைசெய்யகால்
செருவொண்சக்கரஞ்சங்கு அடையாளந்திருந்தக்கண்டே.

அ.—(ஒருவண்ணம்) திருவண்வண்டூரில் சோலைகளுடையவும், தாமரைத் தடாகங்களையுடையவும் அநிமிஷோஹரமான வழகுகளிலே அகப்படாதே யொருவண்ணம் சென்றுடுக்கு, என்னோடுள்ள கலவியாலே புதுக்கணித்த திருநிறத்தையும் திருப்பவளத்தையும் திருக்கண்களையும் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் திருவாழியையும் திருச்சங்கையும் தனக்கு திவ்யசிஹ்நமாகவுடையனா யிருக்கவனைத் திருந்தக்கண்டு எனக்கொன்றுரை யொண்கிளியே ! என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், "நாங்களவனை யறியும்படியெங்ஙனே" என்றுகேட்ட கிளிகளைக்குறித்து அவனுடைய அடையாளங்களைச்சொல்லி, இவ்வடையாளப்படியே அவனை அழகிதாகக்கண்டு எனக்காக அவனுக்கொரு வார்த்தை யறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

[ஒருவண்ணம் சென்றுடுக்கு] - ஐப்பலாய்ரகங்களாலே புகுகையரிது, ஆகிலும்வருந்தி ஒருபடிசென்றுடுக்கு அவ்வூரில் சோக்யதையாலே அவ்வளவும்சென்று புகுகையரிது, ஆகிலுமொருபடிசென்று புக்கென்றுமாம். [எனக்கொன்றுரையோண் கிளியே]-உன்னுடைய ஸஹஜசாக்தோடே கலக்கையாலே அழகுபெற்றிருக்கிற கிளியே! எனக்காக அவனுக்கு ஒருவார்த்தை அறிவிக்கவேணும். [செருவொன்று தொடக்கி] - இரண்டுக்கும் பொழிலையுடைத்தாய் அப்பொழிலை யுதிர்க்க காதுகளாலே சிவந்த பர்யந்தங்களையுடைய, திருவண்வண்டூரிலே. [கருவண்ணமென்றுமேலுக்கு] - என்னை விரும்பலேஷித்ததுக்காக வாட்டமில்லாத திவ்யாவயவங்களையுடையனாய் யுத்தத்தில் உஜ்ஜ்வலமான திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் தனக்கு திவ்யசிஹ்நமாகவுடையனா யிருந்தவனை வ்யக்தமாகக் கண்டு.

ஸுராராமம்வ்ருஜகூஷிணீ । நுவெடியடிசெயோ தாடிஷ்டாஸீதெதிதத்தத:" இதி ஸங்கேபே. சொல்லீரென்னாதே, "அருளீர்" என்றதுக்கு ஹாவம் - தூதுவிடுகிற இத்யாதி. புன்னை மேலுறை பூங்குயில்காள், போற்றியானித்யாராய, கண்டு - மையல் தீர்வதொருவண்ணம் - மாற்றங் கொண்டருளீரித்யர்த்தம். மையல் - வ்யாமோஹமும், க்லேஶமும், ப்ரமமும். மாற்றம் - மறுமாற்றம், ப்ரத்யுத்தரம்.

ப.—அநந்தரம், அஸாதாரண ஔர்ஜநீய லக்ஷணனானவனைக்குறித்து ஒரு கிளியைப் போகவிடுகிறாள்.

ஒண்-வடிவழகாலே யவனைப்பொப்புச் சொல்லலாம்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய, கிளியே - கிளியே, செரு - பரஸ்பர ஸ்பர்த்தாளுக்களைப்போலே பிசகிப்பிசகி, ஒண்-அழகிய, கூட்டுக்களையுண்டாக்கும், பொழில் - பொழில், சூழ்-சூழ்ந்து, அந்தப் புஷ்பபரமாகத்தாலே, செக்கர்-செக்கர், வேலை-காலத்தையுடைத்தான, திருவண்வண்டூர்-திருவண்வண்டூரிலே, (பொழிலின் லோக்யதையிலைப்படாதே), ஒருவண்ணம் - ஒருபடி, சென்று - சென்று, புக்கு-புக்கு, (அந்த அமரர்பெருமானுடைய), கரு-ப்ரயாஸமுள்ளான, வண்ணம் - வடிவும், செய்ய - சிவந்த, வாய் - வாயும், செய்ய-செய்ய, கண்-கண்ணும், செய்ய-செய்ய, கை-கையும், செய்ய-செய்ய, கால்-காலும், செரு-இவ்வழகுக்கு லோக்தாக்களானாருடைய விரோயிநிரஸநத்திலே யுத்யுக்தமாய், ஒண்-லோக்யமான வேஷத்தை யுடைத்தான, சக்கரம் - திருவாழியும், சங்கு-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய முமாகிற, அடையாளம் - அடையாளங்களை, திருந்த - அபரோக்ஷித்து, கண்டு - கண்டு, எனக்கு - அப்படிகாண வாசைப்பட்டிருக்கிறவெனக்கு, (இனிதாக), ஒன்று-ஒருவார்த்தை, உரை-சொல்லவேணும். கண்டபடிவந்தெனக் கொருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்றாளாம். இத்தால் - வடகுருடைய பகவத்ஸமாநாகாரத்தை தோற்றுகிறது.

இ.—எழாம்பாட்டில், சிலகிளிகளைக்குறித்து, அவனுடைய அடையாளங்களைச்சொல்லி, இவ்வடையாளப்படியே கண்டெனக்காக வொருவார்த்தை சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.

[ஒருவண்ணம் சென்றுபுக்கு] - வழியிலே நெஞ்சையபஹரிக்கும் லோக்யதையையுடைத்து, அதில் நாள்தாழாதேயொருபடி சென்றுபுக்கு; "ஸகரூகை வாரண அரரமஸ்ஸீதி" என்றுமாபோலே, ஐம்வாய்ப்தாங்கங்களாலே புருஷகாரித்து, வருந்தி புக்கென்னவுமாம். இப்போது முதலிகள், பிரப்புவந்தளிழும், அதுக்காகப் பிற்காலியாதே மேல்விழுங்கோளென்கை. [எனக்கு] - "நிவேதயதசாடு" என்கிறபடியே வடிவைக் காட்டுகிறாள். அங்குத்தை வார்த்தை கேட்டாலல்லது யரிக்கமாட்டாதவெனக்கு. [ஒன்றுரை] - ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லு [ஒண்கிளியே] - ஸஹசரத்தோடே கூடியிருக்கையாலே யழகுபெற்றிருக்கிறகிளியே! மௌக்த்யமும் பேச்சும் வாயிற்பழுப்பும் வடிவிற்பசுமையும் அவனோடு போலியாயிருக்கையாலே, உன்னைக்கண்டு கொண்டிருக்க வமைந்ததென்றுமாம். [செருவொண்பூம்பொழில்] - செருவை விளைப்பதாய் ஔர்ஜநீயமான பூம்பொழில், "என்னைப்பாராதே பூவைப்பார்த்தாய், உன்னுடம்பு பூநாறிற்று, வேற்றுடம்பு" என்று மிதுநங்களைச் சீறுமாறென்னப்பண்ணுமென்றுதல்; "சலங்கொண்டு மலர்சொரியும்" என்று இசலியிசலிப்பூக்களைச் சொரியாநிற்குமென்றுதல். [செக்கர்வேலை] - பொழிலிலுதிர்ந்த தாதுக்களாலே சிவந்த பர்யந்தங்களையுடைத்தென்றுதல். கடற்கரையானகையாலே சிவந்த மணலிட்டையுடைத்தென்றுதல். [கருவண்ணமிதுபாதி] - உனக்கு வழியில் விடாவெல்லாங்கெடும்படி. வர்ஷாகால வலாஹகம் போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையும் அதுக்கு பரஸ்பரமாய்த் தாமரைத்தடாகம் பரப்புமாறப் பூத்தாப்போலேயிருக்கிற அவயவங்களையும் காணவிறே புகுகிறது. கலவியோடு பிரிவோடு வாசியற ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறவனை. [கருவண்ணம்] - கண்டார்க்குவிடாய் கெடும்வடிவு. [செய்யவாய்] - அவ்வடிவிலே யிழிந்தவர்கள் துவக்குண்ணும்முறவல்.

[செய்யகண்] - அருந்யார்ஹமாக்குங்கண். [செய்யகை] - அருந்யார்ஹமானதை யணைக்குங்கை. [செய்யகால்] - ஸுபர்மத்துக்குத்தோற்று விழுந்திருவடிகள். [செருவொண் சக்கரம் சங்கு] - ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக ஸர்வ யுதோன்முகமான திவ்யாயுதங்கள். "இன்னுரொன்றறியேன்." என்று கிட்டினாரைமாதிரிகெடுக்கும் திவ்யாயுதங்கள். [அடையாளம்] - திவ்யாவயவத்தோடாகி திவ்யாயுதங்களும் அஸாதாரண சிஹ்நமாகை. "யாநிராகேஷ்வ விஷ்ணாதி லக்ஷணாஸ்வ யயாநிவெ". [திருந்தக்கண்டே] - என்னைப் போலே மாநுஷமாகவன்றிக்கே, வ்யக்தமாகக்கண்டு.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. சிலகிளிகளைக்குறித்து, அவனடையாளங்களைச்சொல்லி, இவ்வடையாளப்படியேகண்டு எனக்காக வொருவார்த்தை சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.

[ஒருவண்ணம்சென்றுபுக்கு] - இதுக்கிரண்டுபடியாக வருளிச்செய்வர். இத்தலையில் தனிமைநினையாதேபோய் நிற்கையாலே, போரமுதலிகளாயிருப்பர்; மேன்மேலணப்பிரம்புகள்விழும். அத்தைப்பொறுத்துப்போய்ப் புகுங்கோள். அன்றியே, வழியிலே நெஞ்சையபஹரிக்கும் லோக்யதையையுடைத்து; அதில் கால்தாழாதே வருந்தி யொருபடி சென்றுபுக்கு. "ஸதத ஸந்நிஹிதோ ராஜ மார்க: ஸுதீர்த:" (ஸததந்நிஹிதோ ராஜமார்க: ஸுதீர்த:) "பொன்னியலாடைக்கவாடங்கடந்துபுக்கு" என்னுமாபோலே. "ஸாராம்ஸிவஸுஹ ஹாஸ்ரா நிநதீஸ்ரவிமலோதகா: | நிரீக்ஷமாணா" (ஸாராம்ஸிசஸுபுஷ்பாணி நதீஸ்ரவிமலோதகா: | நிரீக்ஷமாணா) இத்யாதி. வழியைப்பாராதே போனார்களென்கை. "காரயுவஶாத் ஜக்மு:" (கார்யவஶாத் - ஜக்மு:) கார்யவஶராய்க்கொண்டு போனார்கள். அப்படியே லோக்யதை யளவிறந்திருக்கையினாலே, இவற்றில் கால்தாழாதே போய்ப் புகுகை சாலப்பணியாயிருக்கும். [எனக்கு]-பரிஹவத்துக்கு உங்களுக்கிரங்கலாம்படியோ! நாணிருக்கிறது. "ஸுஹ்ருதோ ஹ்ருதா:" (ஸுஹ்ருதோ ஹ்ருதா:) 'நிவேதயத ஸாது'

ஏழாம்பாட்டு.—ஒருவண்ணம் இத்யாதி. "தண்கிளியே, கருவண்ணம் செய்ய வாய் தொடங்கி, திருந்தக்கண்டு - எனக்கொன்றுரை" என்கிறவற்றைக்கடாகூறித்தவதாரிகை - சிலகிளிகளை இத்யாதி.

பட்டர்நிர்வாஹம் - இந்தலையில் இத்யாதி. பூர்வர்கள் நிர்வாஹம் - அன்றியே இத்யாதி. லோக்யதையாலேகடந்துபோகவொண்ணாமைக்கு ப்ரமாணத்தயம்-ஸதத ஸந்நிஹித இத்யாதி. (அதீத்ய) என்றுமே, (ஸுதீர்த்ய) என்னையாலும், (கடந்து) என்னையாலும் - லோக்யதையாலே, கடந்து போகையிலுள்ள வருமையதோற்றுகிறது. "ஸதத ஸந்நிஹித ஆராமஸுதீர்த்ய ஜநாகுலமு | ப்ரவிவிக்தாம்ஸ்ததக்ஷுக்ஷ்வ ராஜஹாஸ்வ ராணவிஸ" இத்யயோத்யாகாண்டே ராமஶப்தவாசார்த்தம் ததந்நிஹிதம் கச்சந்நாமந்த்ர: தத்ரைவ, ப்ருதேஸ்ரமதேபரதாஶ்ரவாசார்த்தம் கச்சக்தேது தூத:. "ஸாராம்ஸிவஸுஹ ஹாஸ்ரா நிநதீஸ்ரவிமலோதகா: | நிரீக்ஷமாணா ஜநாஸ்ஸுஹ்ருதோ ஹ்ருதா: | காரயுவஶாத் ஜக்மு:" "நிரீக்ஷமாணா:" என்றுநிற்க, (பாராதேபோனார்கள்) என்கிறதென்கொண்டென்ன; மேலே, "காரயுவஶாத் ஜக்மு:" என்றிருக்கையாலே, பார்த்துவைத்தும் அதிலக்வயமில்லாமல் - வழியில் லோக்யதையிலே ஈடுபடாதேபோனார்களென்கிறார் - காரயுவஶாத் இத்யாதி. 'பொன்னியலாடைக்கவாடங்கடந்துபுக்கு' பொன்னாலே பண்ணப்பட்டமாடங்களில் வாசற்கதவுகளைக் கடந்தாற்போலென்றபடி. பெரியதிருமடல். சாலப்பணியாயிருக்கும் - மிகவும் ப்ரயாஸமாயிருக்கும். பிரம்புகள் விழாநிற்கப்போகப்போமோவென்ன; பட்டர்நிர்வாஹத்திலே யருளிச்செய்கிறார் - ஸுஹ்ருதோ ஹ்ருதா: இத்யாதி. அதாவது - என்னார்த்தியைக் கண்டால், அவன்பண்ணுகிற பரிபவங்கண்டு

(நிவேதயதமா ந) என்கிறபடியே வடிவைக்காட்டுகிறாள். என்னைக்கண்ட வுங்களுக்கு, லோக்யதையிலே நெஞ்சுசெல்லுதல், பரிஹவங்கண்டிரங்கத்தல் செய்யலாம்படியோ விருக்கிறது. பிறர்காரியம் செய்வார்க்கவை பார்க்கவொண்ணுமோ. [ஒன்றுரை] - ஒருவார்த்தை சொல்லு. அன்றியே, என்னாற்றாமையாலே சொல்லுகிறேனத்தனை, இருகால்மட்டுச் சொல்லுகை மிகையாம்படிகிடிகோளவணிருப்பதென்றுமாம். லோக்யதையாலே கால் கட்டுப்பட்டு நின்றுணித்தனை. ஆர்த்தவிஷய மொருதலையானால், லோக்யதையிலே நெஞ்சுசெல்லுதல், மறத்துச்சொல்லப் பொறுத்தல்செய்யவல்ல விஷயமன்றுகிடிகோள். [எனக்கோன்றுரை] - என்னிடையாட்டமொன்றுசொல்லுங்கோள். [ஒண்கிளியே] - மௌக்த்யமும் பேச்சும் வாயில் பழுப்பும் வடிவில் பசுமையுமவனோடு போலியா யிருக்கையாலே உன்னைக் கண்டுகொண்டிருக்க வமைந்திருக்க, கைப்புகுந்த வுங்களையுமிழக்கப் புகுகிறேனித்தனையிறே. [செருவொண்பூர்பொழில்சூழ்] - செருவை விளைப்பிப்பதாய் அழகிதான பூம்பொழிலாலே சூழப்பட்டிருக்கை. அங்குமிதுநமாய் வர்த்திப்பார்க்கெல்லாம் நித்யவிப்ரதிபத்தியாய்ச் செல்லாநிற்குமத்தனை. அதாவது - "என்னைப்பாராதே பூவை யமைந்திருக்கப்பார்த்தாய்; †(அமைந்திருக்கப்பார்க்கையாவது - நாயகனைப்பாராதே "நமக்குப்பூவேயமையும்" என்றுபார்க்கை.) நான் பறிக்க நினைத்த பூவைப்பறித்தாய், அணைப்பதற்குமுன்னே புன்னுடம்பு பூ நாறிற்று" என்றிப்படி சீறுபாறென்று செல்லாநிற்குமத்தனை. "சலங்கோண்டு மலர் சோரியும்" என்கிறபடியே இசலிப்பூக்குமென்றுமாம். [செக்கர்வேலைத்திருவண்வண்டே] - இளமணலைக்கல்களிலே விழுந்த பூக்களின் தாதுக்களாலும் சுண்ணங்களாலும் சிவந்த

உங்களுக்குப் பிற்காலிக்கலாயிருக்கிறதோ? என்றபடி. "எனக்கு" என்கிறவிடத்தால் - ஆர்த்திதோற்றுமோவென்ன; "ரஹஸ்யவிஷயவெஸ்வ.ந.ஹ.ரிசா.ரகஸ்யாநுபவெ." என்கிறபடியே வேலைங்கண்டபோதே யார்த்தியுந் தெரியுமென்னுமத்தை ப்ரமாணகதநமுகேந ஸ்தாபிப்பிக்கிறார் - ஸைஹி ஸ்வ இத்யாதி. "ஸைஹிஸ்வஸ்ஸரீரானிசி.ஹ.ரீ.நாரஸ்யாவி.கா.ந.நாரு ஸுகா.நாரராகூ ஸெஸ்ரோஸெரொஸ்வ.ஹ.ஹ.நாம்ஸைஹ.ஸ்யாவெ." இத்யாரண்யகாண்டே ராமம்ப்ரதிருதயத. "ஸஸ்ரு.ஸெரொகுஸ்ரணுராயரரவ்வாயசிஹா.நுஸெ ! நிவெரு.ய.கசாரகுஷிஸ்ரு.ஸ்விஸ்ரெணசி.ஸ்வஸ்ரி.தி" இதியுத்தகாண்டேவிபீஷணத. பட்டருடையவும் பூர்வர்களுடையவும் நிர்வாஹத்வய விவரணம் - என்னைக்கண்ட இத்யாதி. பரிபவாதிகள் பாராமலுள்காரியம் செய்யவேண்டுகிறதென்னென்ன - பிறர்காரியம் இத்யாதி. பிறர்காரியம்செய்வார்க்கு - பரோபகாரசீலர்க்கு. "ஒன்றுரை" என்றதுக்குமுந்தினவர்த்தம் - "வாஸ்யாயசி.ஸ்ரேவாவ.ரு.ஹ." என்னுமாபோலே யொருவார்த்தை மாத்ரம் சொல் என்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, ஒருகால்சொல்ல வமையுமென்றபடி. இப்படி ஸுலபனானால், இத்தனைகாலாக உன்னையுபேக்ஷித்து வாராமலிருப்பானென் என்ன - பொய்கையாலே இத்யாதி. "எனக்கு" என்றதுக்கு - பாட்டினவதாரிகையிலே 'எனக்காக' என்றருளிச்செய்து, இங்கே யர்த்தாந்தரம் - என்னிடையாட்டம் இத்யாதி. இடையாட்டமாவது - லவவர்ணயாம், கார்ம்யக் தொடக்கமானவை. இடையாட்டம் - வ்யாபாரம். * ஒண்மைக்குயர்த்தமருளிச்செய்துகொண்டு, அதில் இவளுக்கு விவக்ஷிதமான ஹார்த்தபாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மௌக்த்யமும் இத்யாதி. செரு - யுத்தம். ஆர்க்குச்செருவைவிளைப்பிக்கிறமென்ன - அங்கதாதிநாநம் இத்யாதி. "செரு" என்றதுக்கு - ஸ்பர்த்தையாகவர்த்தாந்தரம் - சலங்கோண்டு இத்யாதி. இஸலியிபலியிலைசொரிகிற விதியர்த்தம். திருமொழி மூன்றும்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி முதற்பாட்டு, - சலங்கோண்டவிரணியன் இத்யாதி. சலம் - ஜலம். "செக்கர்வேலை" - (சிவந்தபர்யந்தம்) வேலைசிவந்திருக்கைக்கடியே தென்ன - இளமணல் இத்யாதி. தாது - உள்ளிதழ். சுண்ணம் - சரஜஸ்ஸு. அப்படி அகவாயிலுள்ள

பர்யந்தங்களை யுடைத்தாயிருக்கை. கடற்கரையாகையாலே சிவந்தமணலீட்டை யுடைத்தென்னுதல். இவையெல்லாவற்றாலும் - லோகயோக்யமான தேசமென்றபடி. [கருவண்ணம்] - இத்தலையை யாங்யார்ஷமாக வெழுதிக்கொண்ட வடிவிருக்கிறபடி. [செய்யவாய்] - அதுதான் மிகையாம்படி, "நானுனைக்கு" என்றாற்போலே சொல்லப்புக்கு விக்கின்றிருப்பவளம். [செய்யகண்] - "அது உத்திமாத்ரமன்று, அகவாயிலுமுண்டு" என்றதோற்றுகிற திருக்கண்கள். அகவாயிலுள்ளதுக்கெல்லா மானைத்தாளிறே திருக்கண்கள். அத்தை க்ரியாபர்யந்தமாக அநுஷ்஠ிக்கிறதிருக்கைகள். அவையத்தனைக்கும் தோற்றுவிழும் துறை, திருவடிகள். [செருவொண்சக்கரம்சங்கு] - இவ்வடிவழகையெல்லாம் காத்தூட்டவற்றுமாய், அஸ்யாநேலயஶங்கைபண்ணி யுகோர்ஶுமாய், கைகழியப்போய்நின்றுரகூஷிப்பதும், கைவிடாதே வாய்க்கரையிலேநின்று ரகூஷிப்பதுமான திவ்யாயுதங்கள். கிட்டினாரை "இன்னாரென்றறியேன்" என்று மதிமயங்கப்பண்ணுவிக்கும் திவ்யாயுதங்கள். [அடையாளம்] - திவ்யாவயவத்தோபாதி திவ்யாயுதங்களும் அஸாதாரண சிஹ்நங்களாகை. "யாநிராமஸ்யவிஹ்நாநிதிருவஷ்ணஸ்யவயாநிவெ" (யாநிராமஸ்யசிஹ்நாநிலக்ஷ்மணஸ்யசயாநிவை) [திருந்தக்கண்டே] என்னைப்போலேமாநஸமாகவன்றிக்கே வ்யக்தமாகக்கண்டு. இவ்விஷயத்தில் காட்சியிறேபோயோஜநம், அது உங்களுக்கு முற்பட்டுப்பெற்றதே. பிராட்டிகார்யம் செய்தால், அவளுக்குமுன்னே இவனுக்குப்பேறு முற்பட்டிருக்குமிறே. *வாரிஷ்ஷிஹ்ரஹ்ஸ்ரீ இறே. [திருந்தக்கண்டே] இத்தலையில்வைவர்ண்யங்கண்ட நெஞ்சாறலில்

ப்ர:—(திருந்தக்கண்டே)—யாஶுகாரணை [க] "வஸுடிஸுவ்ஹுஸுஹுத ஸுஇத்யாதிகாகுடு ஹ்ரஸ்ரீ திஹ்ரஷ்டுநவிஹ்ரராஶஸ்ஸுவைரிவிஷ்ஸுவெஜ | ஹநுமுசிதுஞ்ஜுஹாதாநம் க்ரூகுகாயுசுஶுவொஹதுஷ்டிகாத்ரு"

துக்கு ப்ரகாஶகமாயிருக்குமோவென்னை - முகவாயில் இத்யாதி. ஆகோத்தாள் - த்வாரம். அத்தை - அகவாயிலுண்டான ஸ்நேஹத்தை. க்ரியாபர்யந்தமாகவென்றது "ஸுவாவெ்ரு ஜீவஜ்ரவை" இத்யாதிப்படியேயெடுத்தணைக்கை. "செரு" என்றதுக்கர்த்தம் - இவ்வடிவழகை இத்யாதி. காத்தூட்டுகைக்காகவும் அஸ்யாநேலயஶங்கையாலும் யுத்தோந்முகமாயென்றபடி. காத்தூட்டுகையாவது - அநுபவிதாக்களுக்கு விரோதியைப்போக்கி யநுபவிப்பிக்கை. வாய்க்கரை - மேலெழவென்றும், வாயருகென்றுமர்த்தத்வயம். * ஒண்மைக்கர்த்தம் - கிட்டினாரை இத்யாதி. திவ்யாவயவங்களோடே திவ்யாயுதங்களை ஸாஹஸபடித்தமெதுக்கென்னை - திவ்யாவயவத்தோபாதி இத்யாதி. திவ்யாவயவங்களை சிஹ்நமாகக்கொண்டாலுண்டோவென்னை - யாநிராமஸ்ய இத்யாதி. "யாநிராமஸ்ய விஹ்நாநி ஆகுஷ்ணஸ்ய வயாநிவெ | ராமிஶுயஸ்ஸுஶாஸ்ரகுடுநிஶாரெரராகுஸ்ஸுஶாஸிவெரஸ" இதிவிதியோகமே; "யாநிராமஸ்ய விஹ்நாநிஆகுஷ்ணஸ்ய வயாநிவெ | ஆகுஷ்டுகாநிவிராமஸ்ய ஆகுஷ்டுவுணஸ்ய காநிவெ" இதிவிதியாலாகாதோ? "ராமிஶுகுஶிஆகுஷ்டு" என்ற ப்ரதிவசநமிருக்கையாலே, இங்கு, விஹ்நாநியென்றது-அவயவங்களை, 'திருந்தக்கண்டு' என்றதுக்கர்த்தத்வயம். முந்தினது ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டென்று; அத்தையநுபவித்தெய்கிறார் - என்னைப்போலே இத்யாதி. வ்யக்தமாகக்கண்டென்றது - ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டென்றபடி. அநுபவித்தென்றாரே, "கண்டு" என்றதுக்குபாவம் - இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி. முற்பட்டதெங்கேயென்னை - வாரிஷ்ஷ இத்யாதி. "திருந்தக்கண்டு" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - இதிருஷ்டியில் இத்யாதி. அதாவது - ப்ரத்யக்ஷத்திலு மெங்கோக்கண்ட விழுவெல்லாம் திருந்தும்படி, ஸ்ப்ரீதிஸ்தம்பமாய்ஸ்ரமஹரமாயிருக்கிறவைகளை கண்டாகக் கண்டென்றபடி. விவரணம்-ஸவிஷெ.கு இத்யாதி "ஸவிஷெ.குரு ஹ்வாரு ஹ்வாயவிஷெவெஸ்ரஜ்ஷெ

லாம் தீரும்படி, கலவியிலும் பிரிவிலு மொருபடியாயிருக்கும் வடிவைக்காண்கிறிகோளிறே. "ஸஹைகரூபாய" (ஸதைகரூபாய) என்று உக்திமாத்ரமாய்ப்போகை யன்றிக்கே, அத்தை யநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கிக்கொண்டிருக்கிற வடிவைக்காணுங்கோள்.

எட்டாம் பாட்டு

திருந்தக்கண்டுனைக்கொன்றுரையாய் ஒண்சிறுபூவாய் !
செருந்திநாழல்மகிழ் புன்னைசூழ்தண்திருவண்வண்டுர்
பெருந்தண்தாமரைக்கண் பெருநீண்முடிநாற்றடந்தோள்
கருந்திண்மாமுகில்போற் றிருமேனியடிகளையே.

அ.—(திருந்த) ஸ்வரூபம்போலே ஜ்ஞாநமான வழகு தானிருக்குமாறு யைச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், நாயகனுடைய வழகுகளைக் கேட்டால் மறுத்தெனக்குச்சொல்லலாம்படி திருந்தக்கண்டு எனக்காக வொரு வார்த்தை சொல்லவேணுமென்று தூவையை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

[ஒண்சிறுபூவாய்]-அங்குப்போக விடுகைக்கீடான வடிவழகையும் வடிவில் லாவவத்தையு முடையையான பூவாய். [பெருந்தண்தாமரையென்று தொடங்கி] - பெருத்து குளிர்ந்திருந்துள்ள தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் அவ்வூருக்கு ராஜாவாகைக்குத் தகுதியான திருவபிஷேகத்தையும், பெருத்தநாலு திருத்தோள்களையும், கறுத்து நிண்ணிதான மஹாமேகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுமுடையவனாய் இவ்வடிவழகேயாயுள்ளே பொருந்தியிருக்கிறவனை.

ப.—அநந்தரம், ஆதிக்யஸூசகலக்ஷணங்களை யுடையவனைக் குறித்து ஒரு தூவையைப் போகவிடுகிறாள்.

ஒண்-ஔர்ஜ்வல்யமாய், சிறு - "புலன்கொள்மான்" என்றவடியைப்போலே சிறும்பித் தறுபவிக்கலாம்படி சிறுகின்வடிவையுடைய, பூவாய் - பூவாய்! செருந்திநாழல் மகிழ் புன்னை - செருந்தி தொடக்கமான நாநாவிதபுஷ்ப வ்ருக்ஷங்களாலே, சூழ்-சூழப்பட்டு, தண்-ப்ரமஹ்ருதமான, திருவண்வண்டுர் - திருவண்வண்டூரில், பெரு - அதிவிஸ்தாரமாய், தண்-குளிர்ந்த, தாமரை-தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்-திருக்கண்களையும், (விஶ்வராஜ்ய ஸூசகமாய்,) பெரு-பெரிய, நீள்-வளர்த்தியையுடைய, முடி - திருவபிஷேகத்தையும், தடம்-சுற்றுடைத்தாய்ப்பணைத்த, நால் - நாலு, தோள்-திருத்தோள்களையும், கரு-ஶ்யாமளமான நிறத்தை யுடைத்தாய், திண்-காலாந்தரத்தே வேற்று நிறமாகை யன்றியே ஸ்திரமான, மாமுகில்போல் - மஹா மேகம்போலே யிருக்கும், திருமேனி -

---

வெ" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. ஒண்ணிளியே, செருவொண்பூம்பொழிலென்றுதொடங்கி, திருவண்வண்டூர் - ஒருவண்ணஞ்சென்றடுக்கு, கருவண்ணமித்யாசப்ய, திருந்தக்கண்டு - எனக்காக வொன்றுரையென்றுதல்; என்னரிடையாட்டத்தைச் சொல்லுங்கோளென்றுதல். திருவண்வண்டூர் - திருவண்வண்டூரிலே. ஒருவண்ணம் - ஒருபடி. (எ)

திருமேனியையுமுடைய, அடிகளை - ஸர்வஸ்வாமியானவனை, (அவருடையநிலைமை), திருந்த - திருந்த, கண்டு - கண்டு, எனக்கு - அவாஸிப்ராயம் அறியப்பெறாதிருக்கிற வெனக்கு, ஒன்று - ஒருவார்த்தை, உரையாய் - சொல்லவேணும். தொழுதல் - பர்வாகிற மாயிருப்பதொரு லக்ஷணவிசேஷம். இக்கால் - வடகருடைய வாடிவில்ஸம்ஸ்ரவணத்வமும், யயாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வமும் உத்தேச்யமென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஒருதலைவிநோக்கி, அந்தரங்கைகளான வெனக்கு வந்து சொல்லலாம்படி கண்டு ஒரு மறுமாற்றங்கேட்டுவந்து சொல்லாயென்கிறாள்.

[திருந்தக்கண்டு]-பிறர்க்குச் சொல்லலாம்படி விஶதமாகக் கண்டு. [எனக்கு]-நீவந்து சொல்லும் வார்த்தைகேட்டால் பரிக்கவிருக்கிறவெனக்கு. ஒரு வார்த்தைகேட்டு வந்து சொல்லாய். [ஒண்சிறுபூவாய்] - அழகுக்குக்கிளிபோடொத்து, பொல்லாமும் அத்தால்வந்த லாபவமுமிதுக்கேற்றம். போகவிடுகை விரைகையென்னும்படி கண்டு கொண்டிருக்குமழகை யுடைத்தாய், தூதுபோனகைக்கு காலப்பகுதியிலே வாடிவைச்சிறுக்க வேண்டாதபடி, ஏற்கவே ப்ரமம்செய்திருக்கிற லாபவத்தையுமுடைத்தானகை. [செருந்தியித் யாதி] - அவனுடைய லோகப்பரப்பையன்றிக்கே லோகங்களுக்காகவே யமைந்திருக்கை. லோகத்தாக்களையன்றிக்கே பெருத்து, ப்ரமஹரமாய்; விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, இவற்றையுமுடைத்தான திருக்கண்கள். [பெருநீண்முடி] - நித்யஸித்தமான உலகவிலக்ஷணத்துக்குக் கலித்தமுடி. "திருவண்வண்டுர்க்கு நிர்வாஹகன்" என்றுசூடின முடியென்றுமாம். "யஸ்யஸாஜநகோ ஜநகோ ஜநகஜா ஸ்வயமியம் ஹரி தநு ஜநு:" என்கிறபடியே ஸ்ரீவல்லபனை நோற்பித்துக்சூடின முடியென்றுதல் [நாற்றடந்தோள்] - கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே நாலாய் சுற்றுடைத்தான தோள். ப்ரமஹரமான நிறத்தையுடைத்தாய் ஸ்திரமாய் அபரிச்சின்னமான மேகம்போலே யிருக்கும் வடிவு. நிறமேயாய், அகலாய்திண்ணிய தாயிருக்கிறபடி யென்றுமாம். [அடி களையே] - அவ்வடிவைக்கண்டால் "ஸர்வாதிர்வாஹகன்" என்று சொற்றி யிருக்கை. அகலாயில் நீர்மையின்றிக்கே முதலிகளாயிருக்கிற வரையென்றுமாம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. சில பூவைகளைக்குறித்து; மீண்டுவந்தெனக்குச் சொல்லலாம்படி வ்யக்தமாகக்கண்டு, ஒருமறுமாற்றம் கேட்டுவந்து சொல்லவேணுமென்கிறாள். காணவொண்ணாமைக்கு வேண்டும் ஹேதுக்களைச் சொல்லிவைத்துத் திரியவும், திருந்தக் காணுங்கோ ளென்கிறாளிறே.

[திருந்தக்கண்டு] - நான் சொன்ன வடையாளத்திலொன்றும் குறையாமற்காணுங்கோள், உங்களுக்கென்றுகாணாதே, பிறர்க்குச் சொல்லலாம்படிகாணுங்கோள். [எனக்கு]-

---

எட்டாம்பாட்டு.—திருந்த இத்யாதி. "திருந்தக்கண்டெனக்கொன்றுரையாயொண்சிறபூவாய்" என்றதைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலபூவைகளை இத்யாதி. மறுமாற்றம் - ப்ரத்யுத்தரம். "திருந்தக்கண்டு" என்றதுக்குக் கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன விரண்டுபொருளிலுமாகவொண்ணாதோ, அதனைவிட்டு, (மீண்டுவந்தெனக்குச்சொல்லலாம்படி வ்யக்தமாகக்கண்டு) என்றுயோஜிக்கிறதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - காணவொண்ணாமைக்கு இத்யாதி. காணவொண்ணாமைக்கு ஹேதுக்களாவன - "பெருந்தண்டாமரைக்கண்" இத்யாதிகள். 'காணவொண்ணாமைக்குவேண்டும் ஹேதுக்களை - திரியவும் - சொல்லிவைத்து' என்றந்வயிப்பது. "பெருந்தண்டாமரைக்கண்" என்றுதொடங்கி, 'திருமேனியடிகளை - திருந்தக்கண்டு' - என்றந்வயமாகையாலே 'திரியவும் - சொல்லிவைத்து' என்கிறார். காண்கிறதிலே திருத்தமேதென்ன - நான்சொன்ன இத்யாதி. ஒன்றும் குறையாமல் காண்கிறவிதுக்கு

உங்கள் சொற்கேட்டு ழரிக்கவிருக்கிற வேனக்கு. [ஒன்றுரையாய்] - எனக்கவன்படிக ளெல்லாம் சொல்லவேண்டா, ஒன்றுசொல்லவமையும். லோகத்துக்கன்றே யிவள் தேடுகிறது, ஸத்தை நோக்குகைக்கிறே பார்க்கிறது. "யாநிராஶவ்ஸ்ருஷ்டிஸ்ஸ்ரீ:" என்றால், உள்ளபடியெல்லாம் சொல்லவற்றாயிருக்கை. அத்தலையைத் திருந்தக்கண்டு எனக் கொன்று சொல் லென்னவுமாம். எனக்காகவொன்றுசொல்லென்னவுமாம். ஆக, இவ்வி ரண்டாலும் - ஆசார்யன்வார்த்தைகேட்டு ழரித்தல், அவனஸ்ரீமாநத்தாலே ழரித்தலொழிய வேறொன்றில்லையென்றபடி. [ஒண்சிறபூவாய்] - உங்களோருப்பாடு கண்டேனுக்கு நான் அபேக்ஷிக்கை மிகையாயிருந்ததி! பிறர்காரியம்செய்யவடிவுகொண்டாற்போலே யிராநின்றதி! உங்களுத்யோகம். [சிறபூவாய்] - கடல்கடக்கும்போதொருவடிவாய், எதிரிகள் படை வீட்டில்புகும்போ தொருவடிவாயிருக்கவேண்டாதபடிகாணு மிவற்றின் வடிவில் லாவலை மிருக்கிறபடி. ஒண்மை - கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும் அழகு: [செருந்தியித்யாதி] - அவன்பாடு செல்லவேண்டாதே, லோகஸ்த்தாநமே யமைந்திருக்கை. வாராமை யவன் சுற்றமன்ற, நிலப்பண்பு கிடிகோள். [செருந்திநாழல்மகிழ் புன்னைசூழ்] - காற்கட்டோன் றிரண்டாகிலன்றோ வரலாவது; அவை நாலுபாடுஞ் சூழ்ந்து நிற்க அவனாலே வாப்போமோ. ஒரு திக்குக்கோன்றே அமைந்திருக்கிறது காணும். (நாழல் - பசுமை நிறமாயிருப்பதொரு லதாவிசேஷம்.) [பெருந்தண்டாமரைக்கண்] - லோகநாக்களாலவல்லாதபடி பெருத்து ஸ்வா மஹாரமாய்; விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, பரிமளந்தொடக்கமானவற்றை யுடைத்தா

---

*ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறாராதல், விவரணமாதல் - உங்களுக்கு இத்யாதி. "ஒன்றுரையாய்" என்றத்தைக்கடாகூறித்து, "எனக்கு" என்றதுக்கர்த்தம் - உங்கள் சொற்கேட்டு இத்யாதி. தாத்பர்யம் - எனக்கவன் இத்யாதி. ஒன்றுசொன்னால் போருமோவென்ன - போகத்துக்கு இத்யாதி. * ஒண்மைக்கர்த்தம் - யாநிராஶவ்ஸ்ரு இத்யாதி. அதாவது - "யாநிராஶவ்ஸ்ருஷ்டிஸ்ஸ்ரீ:" என்று கேட்டால், "ராஶிகுலவ்ருத்தாகூ:" என்றெதொடங்கி திருவாடிசொன்னதற்போலே மிகுவும் சொல்லவற்றென்றபடி. ஒண்மை - வாமர்த்யம். "எனக்கவன்படிகளெல்லாம்" இத்யாதிவாக்யோப ஸம்ஹாரம் - அத்தலையைத்திருந்த இத்யாதி. ஆக, "எனக்கொன்றுரையாய்" என்றதுக்கு, அவதாரிகையிலே ஓர்த்தமும், இங்கே இரண்டர்த்தமுமாகக்கண்டுகொள்வது. அதாவது - எனக்கொரு மறுமாற்றங்கொண்டுவந்து சொல்லென்றும், அடையாளங்களிலேயொன்று சொல்லென்றும், எனக்காக அவனோடேயொன்று சொல்லென்று மர்த்தத்ரயம். எனக்காக வொன்றுசொல்லெனவுமாமென்றது - எனக்காக ஈச்வரனோடே ஒன்றுசொல்லெனவுமா மென்றபடி. உக்தமான வர்த்தத்வயத்துக்கும் ஸ்வாபதேஶம் - ஆக இத்யாதி. * சிறபூவாய்க்குபாவம் - உங்களோருப்பாடு இத்யாதி. ஒருப்பாடு - உத்யோகம். விவரணம் - பிறர்காரியம் இத்யாதி. இத்தால் திருவடியில் வ்யாவ்ருத்தி - கடலை கடந்தும் இத்யாதி. கடல்கடக்கும்போதொரு வடிவென்றது - "ஏவமுக்த்வா ஹநுமாந் ஸர்வாந் ஸம்பூஜ்ய ராஜகுலாநி ஸர்வாணி ஸமாலோக்ய தாந் । ஹாயாவாநிவ ராஜேந்த்ர ஸர்வாந் ஸர்வாஸு ஸர்வதா" என்றத்தைப்பற்ற எதிரிகள் படைவீட்டில் புகும்போ தொருவடிவாயென்றது - "ஸுஷுபுஸ்து ஹநுமாந் ஸ்ரீமாந் ராக்ஷஸாநாம் மஹாபுரே । ஸர்வேஷாம் ரக்ஷஸாம் தீமாந் ஸ்வரூபமநுதர்ஶயந்" என்றத்தைப்பற்ற. அவன்பாடுசெல்லவேண்டாதேயென்றது - அவனவயவங்களளவும் போகவேண்டாதேயென்றபடி. தாத்பர்யார்த்தம் - வாராமை இத்யாதி. நிலப்பண்பு - நிலஸ்வபாவம். நாலு வ்ருக்ஷங்களைச்சொன்னதுக்கு, இரண்டாம் பாவாநுகுணமாகத் தாத்பர்யம் - காற்கட்டி இத்யாதி வாச்யத்வயம். செருந்தி இத்யாதி நாலினுடைய ஏகவசநத்துக்குபாவம் - ஒருதிக்குக்கு இத்யாதி. செருந்தி - கோங்கு. நாழல் - லதாவிஶேஷம். போர்த்தாக்களளவல்லாதபடி யென்றது - இந்தபோர்*

யிருக்கை: [பெருநீண்முடி] - உலையவிலை ஏதிக்கும் கவித்தமுடியையுடையவனென்னுதல். உலையவிலை ஏதியோகத்துக்குர்மேலேயிறேயவ்வூர்க்குக்கடவனென்னுதல். அன்றியே, "யஸ்ய ஸாஜ்ஞநகுரு ஜ" என்றுகொண்டிவள் தன்னைத்தோற்பித்துச்சூடின முடியென்னுதல். [பெருநீள்] - பெரியவளர்த்தி. [நாற்றடந்தோள்] - அவளையணைந்து அத்தாலே கல்பகதரு பணைத்தாற்போலேயிருக்கிற. (நாலாய்ச்சுற்றடைத்தாயிருக்கிற) திருத்தோள். [கருந்திணிந்யாதி] - கறுத்துத் திண்ணியதாயிருப்பதொரு மஹாமேகம்போலேயாயிற்று வடிவிருப்பது. அன்றிக்கே, ப்ரமஹாரமான நிறத்தையுடைத்தாய், ஸ்திரமாய் அபரிச்சேத்யமான மேகம் போலே இருக்கும் வடிவு. நிறமித்தனையுங்கிடீர் மேகத்துக்கொப்பு, அகவாயில் திண்மை யிவர்க்குத்தன்னேற்றம். கறுத்து அகவாய் திண்ணியதாயிருப்பதொரு மேகம் பேரிலாயிற் றிவர்க்கொப்பாவதுநேரே. [திருமேனியடிகளோயே] - வேறொன்று சொல்லவேண்டாதபடி வடிவுகண்டபோதே "இவனோயிதுக்கெல்லாம் கடவன்" என்று தோன்றும்படியிருக்கை: அன்றிக்கே, அவ்வடிவைப்பாடைத்துத் தமக்கென்றிருக்கிற ஸ்வாமிகளோ.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அடிகள்கைதொழுது அலர்மேலசையும் அன்னங்காள்
விடிவைசங்கோலிக்குந்திருவண்வண்டுறையும்
கடியமாயன் தன்னைக் கண்ணனைநெடுமாலைக்கண்டு
கோடியவல்வினையேன் நிறங்கூறுமின்னோறுகொண்டே.

அ.—(அடிகள்) செவ்வாய் வாய்கலந்துக் காலையாயிருக்குமோ வென்னா; நீங்கள் செல்லுமளவிலே திருப்பவள்ளி, வாய்க்கருகுநாம் காலமாம், திருப்பவள்ளியுணர்க்கருளின வாறே, ஆழ்ந்தருடைய ஸமஸ்த ஜீவங்களையு மொருகூறணைத்திலே போக்கியருளும் ஸ்வபாவனாய் ஆழ்ந்தகலடையாயிருக்கவனைக்கண்டு, கோடியவல்வினையேன் நிறம் கூறுமின் னோறுகொண்டேன்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், நீங்கள் திருவண்வண்டூரிலே சென்று அவனைக் கண்டக்கால் ஒலக்கத்திலே விண்ணப்பம் செய்யாதே வாய்க்கத்திலே அடியேன் நிறத்தை யறிவியுங்கோளென்று சில வன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

யதையை அநுபவிக்கிறவர்க்கு, எல்லாம்வேண்டா, ஏகதேசமே யமையும்படியென்கை. "பெருநீண்முடி" என்றதுக்கு பாவத்ரயம் - உபயவிபூதிக்கும் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே "திருவண்வண்டூர் - பெருநீண்முடி" என்றகூட்டி; யிரண்டாம்பாவம் - உபயவிபூதியோகத்துக்கும்மேலே இத்யாதி. உகந்தருளினநிலம், த்ருதீயவிபூதி. "தடம்" என்றதுக்குபாவம் அவளை இத்யாதி. "கருந்திண்" இத்யாதிக் கர்த்தத்வயம் பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே. முந்தினது - கறுத்து இத்யாதி. திண்ணையாவது - நித்யத்வம். * திண்ணையை - ஸ்ரீகுணாரிகுணமாக்கி, பட்டர்நிர்வாஹத்திலே யர்த்தாந்தரம் - நிறமித்தனையும் இத்யாதி. விவரணம் - கறுத்தகவாயி இத்யாதி. "திருமேனி" என்றவநந்தரம், "அடிகள்" என்றதுக்குபாவம் - வேறொன்று இத்யாதி. பட்டர் நிர்வாஹம் - அன்றிக்கே யவ்வடிவை இத்யாதி. தாக்கென்றிருக்கை - ஸ்வார்த்தமென்றிருக்கை. ஒண்சிறுபுவாயித்யாதி, அடிகளை - திருந்தக்கண்டெனக் கொன்றுரையாயித்யர்வயம். திருவண்வண்டுசென்றது - திருவண்வண்டூரிலேயென்றபடி. (அ)

[அடிகளென்று தொடங்கி] - பூக்களிலே ஸம்ப்ரலேஷத்தாலே அசைகிற அன்னங்காள்! திருப்பள்ளியெழுச்சியமங்வுங்கள் இங்கே கேட்கும்படி தலையாகின்றவுள்ள திருவண்வண்டூரிலே எழுந்தருளியிருப்பதும் செய்து தன்னைப் பிரிந்தார், நோவறியக் கூடவனன்றிக்கே வஞ்சகனாய் ஒருவர்க்கும் கிட்டாமலேயே ஸ்வரூபமான க்ருஷ்ணனைக் கண்டு திருவடிகளை கையாலேதொழுது, விடிவை சங்கென்று - திக்ருதிகளை யாஹ்வானம் பண்ணுகிற மங்கத்வனியையுடைய ப்ரபாதஸமயமென்றாயாம். [கொடியவல்வினையேன்] - அவனுபேக்ஷிக்கிறபடியாலல்லது செல்லாத மஹாபாபத்தையுடையேன்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் லக்யந்த வ்யாமுக்யனானவனைக்குறித்து விலக்ஷணங்களான சில வண்ணங்களைப் போகவிடுகிறாள்.

தறையில் பாவாதபடியான செருக்காலே, அலர்மேல்-பூவின்மேலேயிருந்து, அசையும் - தூங்குமெத்தையி லிருப்பாரைப்போலே காற்று†வளத்திலே அசைகிற, அன்னங்காள் - அன்னங்காள்! விடிவை-விடிவுக்குப்ரகாசகமான, சங்கு-சங்கு, ஒலிக்கும்-முழங்குகிற, திருவண்வண்டூர் - திருவண்வண்டூரிலே, உறையும் - வர்த்திப்பானாய், கடிய - தான் நினைத்த காரியத்திலே எதிர்த்தலையிலும் முற்பாடனான கடுமையையுடையனாய், மாயன்றன்னை - எதிர்த்தலையகப்படும்படியான ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், கண்ணனை - அவ்வளவி லத்யந்த நியாம்யனானஸுலப்யதையையுடையனாய், நெடுமாலை - அதுக்கடியான லதிசயித வ்யாமோஹத்தையுடையனானவனை, கண்டு - உங்கள் பெருமையாலே மேலெழ நினைத்திராதே யுள்ளுறக்கண்டு, அடிகள் - அவன்திருவடிகளை யுத்தேசித்து, கைதொழுது - அநுவ்ருத்திகளைப்பண்ணி, கொடிய - அத்யந்தபரிதாப ஹேதுவாய், வல்-அதிப்ரபலமான, வினையேன் - ப்ராவண்யரூபமான பாபத்தையுடையேனான என், திறம் - இடையாட்டமாக, சேறு கொண்டு - ஏகாந்தத்திலே யிடங்கொண்டு, கூறுமின் - வார்த்தை சொல்லுங்கோள். இத்தால் - வடகருடைய ஐந்மோத்கர்ஷமும், விலக்ஷணை ஸுமநஸ்ஸம்ப்ரலேஷத்தால் வந்த செருக்கும் தோற்றுகிறது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து, நீங்கள் சென்றால் ஏகாந்தத்திலே "நகுஶிநாவராயுதி" என்றார்முன்னாக என்னிடையாட்டத்தை யறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

[அடிகள் கைதொழுது] - திருவடிகளைக் கையாலேதொழுது அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாதே யிரங்கவேண்டும் செயல்களைச்செய்து. [அலர்மேலித்யாதி] - ஸம்ப்ரலேஷத்தாலே பூவிலே யசையாநின்றுள்ள அன்னங்காள்! அன்னங்களின் செருக்கிருக்கிறபடி. என்காலும் பூவிலேபொருந்தப்பண்ணினாலன்றோ உங்களுக்கு இது வற்றமாவது, அக்நியிலே கால்வைப்பாரைப்போலே என்கால் பூவிலேபொருந்துகிறதில்லை. [விடிவை]- விடிவுகள்தோறும், ப்ரஹாத ஸமயங்கள்தோறும் மங்கத்வனியாய்ச் செல்லாநிற்கும். ஆஸையுடையாரைக்காண, மங்கத்வனியாலே யழைக்கிறாப்போலேயிருக்கை. அவ்வோகாலங்களுக்கடைத்தவை யெல்லாம் மாறிக்கிடக்கிறதிறேயிங்கு. விடியாதவூரிலே யென்னைவைத்து, விடியுமூரிலே யிருக்கிறவன். [கடிய] - துர்யோயநாதிகளை அழியச் செய்யுமிடத்தில் கடியனாய், பாண்டவர்களுக்காகப் பகலையிரவாக்குகை முதலானவாச்சர்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமவனை. அவர்களுக்குக் கையாளாய் நிற்குமவனை. அவ்வளவிலும் பர்யாப்தனன்றிக்கேயிருக்கிற வ்யாமுக்யனை அன்றிக்கே, பிறர்நோவறியா

† 'வாக்கிலே' என்றும் சில கோஶங்களில் காண்கிறது.

ணுய் கலக்கிறபோது "பிரியேன்" என்றுவைத்துப் பிரியவல்லவனை, கலக்கும்போது தாழநின்று பரிமாறி, பின்னையெட்டாதவனை யென்றுமாம். [கொடியவல்வினையேன்]- அவனுபேக்ஷித்தாலும் விடமாட்டாத மஹாபாபத்தையுடையேன். நாட்டார்க்காய்வாஸ ஹேதுவான ஹஸ்வத்ப்ரத்யாஸத்தி ஹாயகமாம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். பாவனமான விஷயமெனக்கு பாபஹேதுவாவதே! "ஜோ ஹ்ரஸோ தூரவி," "யஸ்ய ஸஜீ தபூநதொ ஹ்ரஸ்ஸோ ஹாஸ்யாயிஜோக்ஷபாவொ ஹி நஸம்ஶயஸ்ஸ:" என்கிற விஷயமிவனுக்கு ஹயஹேதுவாயிராநின்றது. [திறங்கூறுமின்] - ஒருமஹாஹாரதமிறே. [வேறு கொண்டே-கூறுமின்]-ஒலக்கத்திலன்றிக்கே ஏகாந்தத்திலே "நகுஶிஸ்ஸாவராயுதி" என்பார்கூடவிருக்க, அறிவியுங்கோள். † "வனவாஸகுஹாராஸ்ரிணா ஸுகுணாஸ்ஸம்பதாகுரு: ஸீதாஸஹிதம்கோக்ஷ்ரீதிஷ்஠வ நஸம்ஶய:".

ஈடு - ஒன்பதாம் பாட்டு. சிலவன்னங்களைக் குறித்து; ஏகாந்தத்திலே "நகுஶிஸ்ஸாவராயுதி" (நகுஶிங்நாபராத்யதி) என்பார் முன்பாக என்னிடையாட்டத்தை யறிவியுங்கோ ளென்கிறாள்.

[அடிகள் கைதோழுது] - திருவடிகளைக் கையாலேதோழுது. அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத செயலைச் செய்து. [அடிகள் கைதோழுது - கூறுமின்] - நீங்களும் பரக்கச் சொன்னிகோளாய் அவனும் பராக்கடித் திருந்தானாகையன்றிக்கே, செவிப்படும்படி பண்ணிச் சொல்லுங்கோள். வரவுதாழ்த்ததென்னு, வஸ்துவஸ்த்வந்தரமாகாதிறே. வந்தேறியான ப்ரணயித்வத்திலிறே சிறிது நழுவநிற்கலாவது, ஸ்வரூபாந்தர்க்கதையான க்ருபைக் கழிவில்லையிறே. அது ஸத்தையுள்ளதனையும் விலை செல்லுமிறே. [அலர்மேலசையுமன்னங்காள்] - நான் பூக்காணவிறாய்க்கும்படியாயிருக்க, உங்களுக்குப் பூவிலே கால்பொருந்துகை போருமோ? நான் தறைக்கிடைகிடக்க, உங்களுக்கிது லோகமாய்த் தலைக்கட்டுமோ? என்னையும் * மேன்மலர்ப்பள்ளி பொறுப்பித்தாலன்றோ உங்களுக்கிது லோகமாவது. [அலர்மேலசையு மன்னங்காள்] - உங்கள் செயலுக்கவனால் வாராதோழியவொண்ணாது. உங்களுக்குச் சேர்த்தல்லது ஸ்வரூபஸித்தியில்லை. ஆனபின்பு, நானிக்கிடைகிடக்க ப்ராப்தியுண்டோ? ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே பூவிலே அசையாநின்றுள்ள அன்னங்காள்! [விடிவையித்யாதி] - பறப்பட்டவாறே ஶங்கத்வநி செவிப்படுகிறதிறே. இங்குப்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—அடிகள் இத்யாதி. "அன்னங்காள், திறங்கூறுமின் வேறுகொண்டு" என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித் ரவதாரிணை - சிலவன்னங்களை இத்யாதி. "வேறுகொண்டு" என்றத்தையற்ற - ஏகாந்தத்திலே இத்யாதி.

"அடிகள்கைதொழுது - கூறுமின்" என்ற விசேஷித்ததுக்கு ஹேதுவாம் - நீங்களும் இத்யாதி. உன்னையுபேக்ஷித்துப்போனவன் தொழுதால் வருமோவென்ன - வாவுதாழ்த்த இத்யாதி. விவரணம் - 'வந்தேறி'யானவித்யாதிவாக்யத்வயம் க்ருபைக்கழிவில்லாமையைக் காட்டுகிறார் - அது ஸத்தை இத்யாதி. "அலர்" என்றதுக்கு ஹேதுவாம் - நான் பூக்காண இத்யாதி. "மேல்" என்றதுக்கு ஹேதுவாம் - நான் தறை இத்யாதி. விவரணம் - என்னையும் இத்யாதி: * அசைகையை - கடையாக்கியர்த்தம் - உங்கள்செயலுக்கு இத்யாதி. செயலுக்கென்றது - கடைக்கென்றபடி. "ஹாவ்ஹ்ஹ" இத்யாத்யநுஸந்தேயம்- "அன்னங்காள்" என்றதுக்கு ஹேதுவாம் - உங்களுக்கு இத்யாதி. அதாவது - ஆர்த்தையான நானிருக்கிறவிடத்திலே வந்திருக்கிற வுங்களுக்கு என்னை யவஸ்யமே சேர்த்தாலொழிய ஸ்வரூபஸித்தி யில்லையென்றபடி. அவ்வூருக்கு வழியறியும்படி யென்னென்ன - புறப்பட்டவாறே இத்யாதி. அவ்வூர் சங்கொலிக்குமென்றவாறே - இவ்

† ஆரண்ய காண்டே, (கரு).

போலே கிடக்கிறதன்றேயங்கு, அங்குமிங்குப்போலேயாகில் வாராதே. விடிவை - விடிவுகள் தோறும். [விடிவைசங்கொலிக்கும் திருவண்வண்டூர்] - பகலுமிரவுமாய்க்காணு மவ்வூர்செல்லுகிறது. "ஜீதமிநுவைஹமிநு" (ருதூந்பஹூநிந்) என்கிறபடியே-காலம்கூறிட்டு அவ்வோகாலத்துக் கடைத்த உபகரணங்களைக்கொண்டு காணும் அவனநுஸவிக்கிறது; இல்லையாகில் "ஜீதமிநு" என்னவேண்டாவிறே. "வ்ருதாஸநு" என்னவமையுமிறே. [விடிவை சங்கொலிக்கும்] - விடியாவிரவிறே யிவளிருக்கிறவிடம். [திருவண்வண்டூ ருறையும்] - விடியாதவூரிலே யென்னைவைத்தான், விடியுமூரிலே தானிருந்தான். அவன் யாதோரிடத்திலே நின்றால், அவ்விடம் விடியுமத்தனையிறே. * பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேனிறே. [கடியமாயன்றன்னை] - ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்யுமிடத்தில் கண்பாராத ஆஶ்சர்யத்தையுடையவனை. [கண்ணனை] - ஆஶ்ரிதர்க்குத் தான் கையாளாக நின்று தன்னைக் கொடுக்குமவனை. [நெடுமாலை] - இத்தனையும் செய்தாலும், "ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம்" என்னும் வ்யாமோஹத்தை யுடையவனை. அன்றிக்கே, கடியமாயனென்றது - தன்னைப்பிரிந்தார்படும் நோவறியாத கொடுமையையுடையவனை. [கண்ணனை நெடுமாலை]-ஹவ்யதை காதாசித்கம், முதன்மையேகிடிகோள் பெருத்திருப்பது. இனியெளியனானதுவும் வேண்டிச் செய்தானல்லன், இத்தலையை நலிகைக்காகச் செய்த செயல்கிடிகோள். [கொடியவல்வினையேன்] - நாட்டார்படி யல்லாத பாபத்தைப் பண்ணினேன். அல்லாதார்வினை ஹகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலேபோமிறே, ப்ரத்யாஸத்திதான் ஷாயகமாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [திறம் - ஒருமஹாஹாரதமிறே. [கூறுமின்வேறுகொண்டே] - செவிப்படாதபடி ஓலக்கத்திலே சொல்லாதே, ஏகாந்தத்திலே சொல்லுங்கோள். அதாவது - அவனு மவளுமா யிருந்தவிடத்திலே சொல்

வூருக்கில்லையென்னுமத்தை மறித்தலத்தரித்து ஹார்த்தலாவம் - இங்குப்போலே இத்யாதி. இங்குப்போலேயென்றது - இங்கு * நீளிரவாய் சங்கத்வநி யில்லாமல் கிடக்கிறாற்போலே யென்றபடி. "இங்குப்போலே கிடக்கிறதன்று" என்கிறதுக்கு நியாமகமேதென்ன - மறுக்கும் இத்யாதி. "விடிவை" என்றதுக்கு ஹாவம் - பகலும் இத்யாதி. இத்தால் - காலாநுகுணபோகோபகரணங்களைக்கொண்டநுஸவிக்கிறாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - "ஜீதமிநுவைஹமிநு" இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - இல்லையாகில் இத்யாதி. இல்லையாகிலென்றது - "காலத்துக் கடைத்த போகோபகரணங்கள்கொண்டுபுஜித்தார்" என்னுமது கூடாதாகி லென்றபடி. அவ்வூரிலே விடிவையென்னையாலே - இவளிருக்கிறவிடத்திலே விடிவில்லையென்கிறார் - விடியா இத்யாதி. "விடிவைசங்கொலிக்கும் - திருவண்வண்டூருறையும்" என்றுகூட்டி. அதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - விடியாதவூரிலே இத்யாதி. இது விடியாதவூராகைக்கும், அது விடியுமூராகைக்கும் ஹேதுவேதென்ன - அவன் யாதோரிடத்திலே இத்யாதி. அவனிருந்தவிடம் விடிந்ததென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - பகல் இத்யாதி. பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே - ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை இத்யாதி. ஹட்டர் நிர்வாஹத்திலே - அன்றிக்கேகடிய இத்யாதி. காதாசித்கமாயாகிலும் ஹவ்யதையுண்டேயென்ன - இனியெளியனானதுவும் இத்யாதி. கொடுமை - க்ரௌர்யம். கடியமாயன்தன்னை - கடிநனான ஆஶ்சர்யபூதனையென்று ஶப்தார்த்தம். "கொடியவல்வினையேன்" என்று விஶேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - நாட்டார் இத்யாதி. விவரணம் - அல்லாதார் இத்யாதி. ப்ரத்யாஸத்தி - ஹகவத் ஸமாஶ்ரயணம். "திறம்" என்றதுக்கு - அவதாரிகையிற்சொன்ன வர்த்தமொழிய, இக்கே - வ்யஸநஸமூஹமென்று கண்டுகொள்வது. திறம் - ஸமூஹம். "வேறுகொண்டே - கூறுமின்" என்றதால் பலிதம் - செவிப்படாதபடி இத்யாதி. வேறுகொண்டு - ஏகாந்தமானவிடங்கொண்டென்று ஶப்தார்த்தம். ஏகாந்தத்திலே என்றால் - அவனுமவளுமானவிடத்திலேயென்று காட்டுமோவென்ன;

லுங்கோளென்கை. அதாவது - "என்திருமார்வற்கென்னை" என்றும், "திருமாலார்க்கென் பிழைத்தாள்" என்றும், "மாதரைத்தம்மார்வகத்தேவைத்தார்க்கு" என்றுமிறே யிவர்தமக்குப் பாசுரம். [வேறு கோண்டே - கூறுமின்] - "ஸீதாஸமக்ஷம்காகுத்ஸ்த:" (ஸீதா ஸமக்ஷம்காகுத்ஸ்த:) என்கிறபடியே அத்தை ஜீவிப்பிக்கு மவள் ஸந்நிதியிலே சொல்லுங்கோள். நல்வார்த்தைசொல்லுவாரு மவனுமான விடத்தே சொல்லுங்கோள்.

பத்தாம் பாட்டு.

வேறுகொண்டு உம்மையான் இரந்தேன் வெறிவண்டினங்காள் !
தேறுநீர்ப்பம்பை வடபாலைத்திருவண்வண்டூர்
மாறில்போரரக்கன் மதிள்நீறெழச்சேற்றுகந்த
ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையும்உளளென்மின்களே.

அ.—(வேறுகொண்டு) தன்னுடைய புஜபலத்தாலே லங்கை ஜந்துஜாதமும் சுபரித்ராணமாய்ச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, திருவண்வண்டூரிலுள்ள தன்னுடைய நிரவயிக ஸம்ருத்தியாலே என்னை மறந்த அவனுக்கு, தனக்கு ரக்ஷணீயையாயிருப்பாள் நானுமொருத்தியுளளென்று சொல்ல வேண்டுமென்று சில வண்டுகளை யபேக்ஷிக்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், சில வண்டுகளைக்குறித்து, "எல்லாரோபாதியும் நம்மையுந் சொல்லுகிறாள்" என்றிராதே என்காரியமுங்களுக்கே பாரமாகக்கொண்டு, ப்ரதிகூலநிரஸனங்களெல்லாம் பண்ணி அநுகூல பரித்ராணமும்பண்ணி பரிபூர்ண மனோரதயாகாயிருக்கிறவனுக்கு, தனக்கு ரக்ஷணீய நானுமொருத்தியுளளென்று சொல்லுங்கோளென்று, "அவன் மறந்திருந்தான்" என்னுமின்னுப்பாலே சொல்லுகிறாள். [வெறிவண்டினங்காள்] - பரிமளத்தையுடைய வண்டினங்காள் ! [தேறுநீரென்றுதொடங்கி] - என்னைப்போலே கலங்கியிராதேதெளிந்தநீரையுடைய பம்பை வடபார்ச்வத்திலே. [மாறில்போர்]-எதிர்இல்லாதபோர். [ஏறுசேவகனார்க்கு] - எங்கும்மேற்பட்ட ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை யுடையராயிருக்கிறவர்க்கு.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹகார்யமான விரோயிநிரஸந ஸாமர்த்யத்தை யுடையவனைக் குறித்துச் சிலவண்டுகளைப் போகவிடுகிறாள்.

மூன்றுதாகிலு மிவளோட்டைச் சேர்த்தியை முக்தகண்டமாகச் சொல்லுகையாலே இக்கும் அதுவே யர்த்தமாகவேணு மென்கிறார்-அதாவது என்றிருமார்வற்கு இத்யாதி. இவளோட்டைச்சேர்த்தியிலே சொன்னால் கார்யம் அநுதியாகப் பலிக்குமென்னுமத்தைக் காட்டுகிறாரென்னுதல், "அவனு மவளுமாய்" இத்யாதி வாக்யவிவரணமாதல் - ஸீதாஸமக்ஷம் இத்யாதி." வார்த்தை ஜீவிக்கும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார்-நல்வார்த்தைஇத்யாதி.கீழ்வாக்யவிவரணமாதல்.'நகுஶிஹநாவராயுதி' என்ற நல்வார்த்தை என்றபடி. அவர்பேலகையுமென்று தொடங்கி, நெடுமாலைக்கண்டு, அடிகள் கை தொழுது, வேறுகொண்டு, கொடிய வல்வினையேன் திறக்கூறுமினித்யந்வய ! "ராகவஸ்ய ஸீத யாஸார்தம் விஜஹாராவைஹாடுநு தகுரு" இத்யாதி பாலகாண்டே. (கூ)

---

† 'உளன்' என்ற இருந்தால் வாக்ப்ரந்வயம் ஸுலபமாயிருக்கும் பாடம் காண்க.

வெறி "வ்ரஹமாலுவ்ரேவிஶாகி" என்று முந்தனுக்கு * அமரர்சென்னிப் பூவான ப்ரஹ்மஹந்தப்ராப்திபோலே, உங்கள் போகவிஷயமான பூவில் பரிமளம் வந்த மிக்கும்படியான வடிவை யுடைய, வண்டினங்காள் - வண்டினங்காள்! உம்மை - உங்களை, வேறுகொண்டு - இதர ஸஜாதீயபுத்தி பண்ணாதே அத்யந்த வ்யாவ்ருத்த புத்தி பண்ணி, யான் - உங்கள் வ்யாவ்ருத்தியே தஞ்சமென்றிருக்கிற நான், இரந்தேன் - உத்தேச்யனானவனவன் பக்கல் பண்ணும் ப்ரார்த்தனையை, அவனைச் சேர்த்துத்தரும் உங்கள் பக்கலிலே பண்ணினேன். (விரஜைக்கக்கரையான தேசம்போலே), தேறு - தெளிந்த, நீர் - நீரையுடைய, பம்பை - பம்பைக்கு, வடபாலை - வடகரையான, திருவண்வண்டூர் - திருவண்வண்டூரில், மாறு - எதிர், இல் - இல்லாத, போர் - யுத்தத்தை யுடையனாய், அரக்கன் - யுத்தக்ரௌர்ய ஹேதுவான ராக்ஷஸஜந்மத்தையுடைய ராவணன், மதில் - அரணாகவிட்ட மதிளை, நீறெழ - பொடிப்பொடியாம்படி, செற்று - அழித்து, உகந்த - அத்தாலே "க்ருதக்ருத்யர்" என்னும்படி யுகந்திருப்பராய், ஏறு - அநுகூல ப்ரதிகூலவிபாகமற வெல்லார்க்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான ஸம்ருத்தியையுடைத்தான, சேவகனார்க்கு - பராக்ரமாதிசயத்தையுடையவர்க்கு, உளள் - தாம் சேவகஞ்செய்து விரோதி நிரஸநம்பண்ணிப் பெற்றவளொழிய இவளுமொருத்தியுளளென்று, என்னையும் - என்னையும், என்மின்கள் - சொல்லுங்கோள். அவளை யொழிய வென்னையு மிதுக்கு முன்பு ஸத்தைகூடேயிருந்தாளென்னுங்கோள் என்றுமாம். இத்தால்-யஶோஜிஃ - ஸுராஜிஃ என்கிறபடியே, ஸுடகருடைய ஸுகவதநலாபவ ப்ரணயத்தால் வந்த ஸௌரப்யந்தோற்றுகிறது. வெறியென்று - தேஜஸ்ஸாய், ஔஜ்ஜ்வல்யமாகவுமாம்.

இ.— பத்தாம் பாட்டில், "சில வண்டுகளைக்குறித்து, அவர், இத்தலையில் ஸத்தையுமில்லை என்றிருப்பர், அவளுமுளளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறாள்" என்றருளிச் செய்வாளானவந்தார். "இத்தலையில்லை யாகிலத்தலை யுண்டாகக்கூடாது; பெண்டிறந்தார் கார்யமெல்லாம் செய்தோம் என்று ஸ்வாமித்திருக்கிறவர்க்கு, ரக்ஷாவர்க்கத்திலே நாணுமொருத்தி யுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்கிறாள்" என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்வர்.

[வேறுகொண்டும்மையானிரந்தேன்] - "அல்லாதாரோபாதி" என்றிராதே, விரோதித்தென்கார்யமுங்களுக்கே ஸுபரமென்றிருந்தேன். தன்பெருமையைப் பார்த்திலள், இவற்றின் சிறுமையைப் பார்த்திலள், செல்லாமையைப் பார்த்திரக்கிறாள். "விரோதேஷணதாஸுஸ்ரீ வொ ஹமநுகிதுயுஷ்ட்ரேவாநு." [வெறிவண்டினங்காள்] - பரிமளம் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கை. உங்கள் வடிவில் பரிமளமே பாயேயம்போன்று இருந்ததி, என் உடம்பையும் இப்படியாக்கினாலன்றோ உங்களுடம்பால் ப்ரயோஜனம் பெற்றிகோளாவது. [தேறு நீர்ப்பம்பை] - என்னைப்போலே கலங்கி யிருக்கும் இங்குத்தைப்பதார்த்தங்களொழிய, தெளிந்த பதார்த்தங்களைக் காண்கிறிகோளிறே, "வெவுஷ்ரூயுவிசேஷாஃ" என்கிறபடியே, தெளிந்திறே அங்குத்தை பதார்த்தங்களிருப்பது; "உவதவொடிகாநுஷ்ரூயுஃ" என்றிறே இங்குத்தையவை யிருப்பது. [வடபாலை] - வடபார்ஶ்வத்திலே. கடலுக்குத் தென்பாலிருக்கிற பிராட்டியைப் போலேயாயிற்று இவளிருக்கிற இருப்பு. [மாறில் இத்யாதி] - எதிர் இல்லாதபோலை யுடையனாய், பராக்ரமத்தையும், புஜபலத்தையும் உடைய ராவணனையும்

அவனாகுக இட்டமதிளையும் தகளாகச் செற்று. [உகந்து] - "ருஷிகள் குடியிருப்பும் பெற்றோம், பிராட்டியோடே கூடப்பெற்றோம், லங்கைநிரஸனை விஷயமாகப் பெற்றோம்" என்றாகக்கு. [எறுதேவகுலத்தார்க்கு] - சாக்ரும்மேற்பட்ட ஆண்பிள்ளைக்கனக்கை யுடையவர்க்கு "ரஜோ மீயஸ்ருவிகூ ஹெ" என்று எதிரிகள் சீறல்காயுந்திட்ட வீரம். "ரயுஷயூரஸ்ஸுஸ்ஸுஷ்ஷு" என்று வீரர்கள் கொண்டாடின வீரம். [என்னையுமுளனொன்றிங்கதோ] - உம்முடையாசாரியவர்மத்திலே பிள்ளைமொருத்தி நோவுபடாநின்றாளொன்றுங்கோள்.

ஈடு - பத்தாம்பாட்டு. "சிலவண்டுகளைக்குறித்து, அவர் இத்தலையில் ஸத்தையுமில்லை யென்றிருப்பர், அவளுமுளளென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறாள்" என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்வர். "இத்தலை யில்லையாகி லத்தலை யுண்டாகக் கூடாது; 'பெண் பிறந்தார் காரியமெல்லாம் செய்தோம்' என்று க்ருத க்ருத்யரா யிருக்கிறவர்க்கு, ரக்ஷியவர் மத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறாள்" என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வர்.

[வேறுகொண்டு] - திக்குக்கள்தோறும் முதலிகளைப் போகவிடா நிற்கச்செய்தே திருவடி கையிலே திருவாழிமோதிரங் கொடுத்துவிட்டாப் போலேகாணும். "விஶேஷேண து ஸுஶ்ரீ வொஹ கஶ்ரீதுயுஷு ஹுவாது" (விஶேஷேணதுஸுபக்ரீவோஹநு மத்யர்த்தமுக்தவாந்) என்றாற்போலே. [உம்மை] - இரந்தார் காரியம் செய்தன்றி நிற்க மாட்டாத வுங்களை. [யான்] - அவனுடைய முதலிரப்புப்போலேகாணுமிவளதும். [யானிரந்தேன்] - அவன்தானிரக்க விருக்குமவளிறே. இவள் பக்கலிலே தாழநிற்பான

பத்தாம்பாட்டு —வேறுகொண்டு இத்யாதி. "வண்டினங்காள், என்னையுமுளளென்மின்கள்" என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலவண்டுகளை இத்யாதி. "உளள்" என்றதுக்கர்த்தம் - உண்டாயிருக்கிறாளென்றிறே; இது வெறுமனே சொல்லுங்கோடாவையாலே, அவள் "இல்லை" என்று க்ஷேத்ரத்தாலுகவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி - ஸத்தையில்லையென்றிருப்பர் என்கிறார். அப்போது "என்னையும்" என்கிற உபஸர்க்கத்துக்கு - நிரந்தரதொடர்ச்சியானவையில்லாதவோபாதி ஸத்தையுமில்லையென்றார்த்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி - ஸத்தையுமில்லையென்றிருப்பர் என்கிறார். ஆளவந்தார்நிர்வாஹத்துக்கு, "உளள்" என்கிறபதத்துக்கு ஸ்வாரஸ்யமுண்டு; * உ ஸப்தத்துக்கும், "மாறில்போர்" என்றதொடங்கி "ஏறுசேவகனார்க்கு" என்கிறதுக்கும் ஸ்வாரஸ்யமில்லை. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, இவையிரண்டுக்கும் ஸ்வாரஸ்யமுண்டு; "உளள்" என்கிறபதத்துக்கு ஸ்வாரஸ்யமில்லை.

"வேறுகொண்டு" என்றதுக்கு - வ்யாவ்ருத்தமாகபுத்திபண்ணி. அதாவது - அல்லாத பக்ஷிகளிற்காட்டில் விசேஷித்துகார்யம்செய்ய ஸமர்த்தமென்று நிஶ்சயித்தென்றார்த்தம் விவக்ஷித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - திக்குக்கள்தோறும் இத்யாதி. த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் - விஶேஷேண இத்யாதி. "விஶேஷேண து ஸுஶ்ரீ வொஹ கஶ்ரீதுயுஷு ஹுவாது ஸுஸுரிதஸ்ரீ நுஷுரி ஹுரெஷு திஷ்ரிதாயெஷுயுஷுஸாயநெ" இதி சிந்தித்தாகாண்டே. அவனுடைய முதலிரப்புப் போலேயென்றது - "யஸ்ருஷுஸாஷெஸ்ததி" என்றிருக்கக்கடவவவன், "வாநரொஹ ஸ்ருஷுஸாஷிகாஷு தெ" என்றிரந்தாற்போலே, ஸர்வாலும் ஆஶ்ரயிக்கப்படும் பெருமையையுடைய விவளும் திர்யக்குக்களையிரக்கிறவிதுவும் என்றபடி. அவன்தான்தன்னை யிரக்கவிருக்குமவளிறே யித்தையிரக்கிறானென்று தாத்பர்யார்த்தம் - ஆவளிதான் இத்யாதி. இவளவனையிரக்க ப்ராப்தயாயிருக்க, அவளிவனையிரக்கும்யோக்யையன்ன - இவள்பக்கல் இத்யாதி. அவற்றிலுமிவை

வளுயிற்று. வேறுகொண்டிவற்றை யீரக்கவேண்டுவா னென்னென்னில்; அவற்றிலுமிவை பதஸ்த்தமாகையாலே; இன்னமொன்று - ஸர்வோபநிஷத்தின்றிக்கே, வளையத்தேயிருந்து வார்த்தை சொல்லவும்வற்றே; "தேனுண்ணும் வண்டேபோல் பங்கிகள்" என்றும் - அவனுக்குத் தலையான த்ருஷ்டாந்தமாகவும் சொல்லுவதிவற்றையிறே. [வேறுகொண்டு உம்மை யானிரந்தேன்] - நம்மாசார்யர்கள் வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றிலும் த்வயத்தையே யாதரிக்குமாபோலே. இவைதான் ஸுட்பதங்களுமே. [வெறி வண்டினங்காள்] - உங்களுக் கென்கார்யம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதாயிருந்தது. கலவியாலுண்டான வேறுபாடுகளும் வடிவிலே தோன்றுப்படியா யிருந்தது. வெறி - பரிமளம். பரிமளத்தையுடைத்தாயிருக்கை. தனித்துப்போனாலும் வழிக்கு பாதேயம் போந்திருந்ததி. உடம்பை மோந்துகொண்டு போகவமைந்து காணுமிருக்கிறது இனங்காள் என்கையாலே - இவை தனக்குப் பிரிவில்லையிறே. "ஸர்வகந்த:" (ஸர்வகந்த:) என்கிற விஷயத்தோடே யணைந்த விவளுக்கு இவற்றின்பரிமளங்கண்டு ஆச்சர்யப்படும்படி காணும்வாசனையுங்கூட மறந்தபடி. [தேறநீர்ப்பட்டை] - இவ்வூரெல்லையைக் கழிந்தவாறே தெளிந்த பதார்த்தங்களையும் காண்கிறிகோளிறே. இவளிருந்தவிடத்தில் அடையக்கலங்கியிறே கிடக்கிறது. "உபதப்தொதகாநத்ய:" (உபதப்தோதகாநத்ய:) "தாபார்த்தனுக்கு நீரிலே விழுந்தால் தாபமாறும்" என்னு மிவ்வாசனையைக் கொண்டு, "ராமவிச்லேஷத்துக்கும் இது பரி

பதஸ்த்தமாகையாலேயென்றது - அந்தப்பகுதிகளைப்பற்றவு மிவற்றுக்குக்காலதிகமாகையாலே என்றபடி; பதருதேகார்யம் செய்யுமதாகையாலே யென்றுமாம். த்ருதீயதாத்பர்யம் - தேனுண்ணும் இத்யாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி ஒன்பதாந்திருமொழி இரண்டாம்பாட்டு, "செங்கமலப்பூவில்" இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - மதுபாநம்பண்ணுகிற வண்டுகள்போல சுருண்டதிருக்குழல்களென்று. பங்கி - குழல். தலையானத்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரேஷ்டமான த்ருஷ்டாந்தமென்றும், தலையாயிருக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்றும் அர்த்தத்வயம். ஆக, இவற்றை யீரக்கைக்கு ஹேதுத்வயம். "அவற்றிலுமிவை பதஸ்த்தம்" என்னுமதுக்கு ஸ்வாபதேசம் - நம்மாசார்யர்கள் இத்யாதி. மூன்றிலுமென்றது - மூன்றையுமற்ற வென்னுதல்; மூன்றிலும் திருமந்த்ரத்தையாதரிக்குமாபோலே யென்றுமாம், த்வயத்தையென்றது - த்வயம் திருமந்த்ரவிவரணமாகையாலே வ்யாபகமாகநினைத்தென்றுதல். இவற்றுக்கு த்வயஸாம்யமெத்தாலேயென்ன - இவைதான் இத்யாதி. (ஸுட்பதங்களும்) என்கிற சப்தம் - த்வயமும் ஸுட்பதமென்கிறதை ப்ரத்யபிஜ்ஞையுபண்ணுகிறது. "இனங்காள்" என்றதுக்குஸாவம் - "நீங்களுமிந்த இத்யாதி. அதாவது - நான் ஒருவிதையாயிருக்க உங்களுக்கு ஹோகம் ரஸியானமையாலே, என்காரியம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதென்றபடி. "வெறி" என்றதுக்குஸாவம் - கலவியால் இத்யாதி. "வெறி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - தனித்து இத்யாதி. விவரணம் - "உடம்பை இத்யாதி. "தனித்துப்போனாலும்" என்பானென். விச்லேஷமில்லையோவென்ன - இனங்காள் இத்யாதி. தனக்கும் "ஸர்வகந்த:" என்கிறவனோடே கலந்தமந்தமுண்டே, அத்தையோர்த்துகொண்டு தரித்திருந்தாலோவென்ன - ஸர்வகந்த இத்யாதி. "தெளிந்தநீரையுடையபர்வை" என்றதுக்குஹார்த்தமாவம் - இவ்வூரெல்லையை இத்யாதி. "இவ்வூரெல்லையைக்கழிந்தவாறே" என்கைக்கு, தானிருக்கிறவிடம் அப்படி யிருக்கவில்லையோவென்ன - இவளிருந்த இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - உபதப்த இத்யாதி. "உபதப்தொதகாநத்ய: பவந்தி நிஸர்ராம்ஸிவ பாஸிஷு பவந்தி நாநு பவந்தி." "உபதப்தொதகா:" என்றதுக்கு - "ஸந்தப்தொதகா:" என்றர்த்தமாகையாலே, கலையிலுங்கூட என்றபடி. "பவந்தி நிஸர்ராம்ஸிவ - உபதப்தொதகாநி" இத்யந்வய:. நிலைநீர்கள்தான்குளிரவற்றேயென்றது - ஆற்றுநீரோடுகிற தாகையாலே சுடக்கூடும், இது மேற்சுட்டாலும் உள்குளிர்ந்திருக்கும் ஆகையாலே, தாபமாறுமென்று

ஹாரமாமோ'' என்று ஜலத்திலே விழுவதாகக் கொண்டுசேல்ல, கரையிலுங்கூடக்கிட்ட வரிதாயிருந்தது. ''நிலைநீர்கள்தான் குளிரவற்றோ'' என்று பார்த்தார்கள், அவையுமப்படி யேயா யிருந்தன. வல்லுறு திவஸ்ரு ராஸ்ஸிச'' (பல்வலாகிஸராம்ஸிச) வ்ருக்ஷங்களோடு வஸிஷ்ட்டாதிகளோடு வாசியற அழியுமாபோலே. இப்படியே யிறே யிவளிருக்கிறவிடம். [வடபாலைத் திருவண்வண்டுர்] - வடபாலை - வடபார்ஶ்வத்திலே. ஊருமாறுமின்னப்ர தேசத்தே யென்னுமிடம் நெஞ்சிலேபட்டுக் கிடக்கிறபடிகாணும் இவர்க்கு. கடலுக்குத் தென்பாலிருக்கிற பிராட்டியைப்போலேயா யிற்றிவளிருக்கிற விருப்பு. [மாறில் இத்யாதி] அறிவிப்பார் தாழ்வே; பின்பு விரோதியென்று கிடப்பதொன்றில்லை. [மாறில்போரரக்கன்] - வீரப்பாட்டுக்குத் தலையான சக்ரவர்த்தி திருமகனார் ''நமக்குஇவனைதிரியாகப்போரும்'' என்று மதிக்கும்படியாகப் பிறந்த பையல். வரபலபுஜபலங்களாலே யெதிரில்லாத போரையுடைய் ராவணனையும், அவன் தனக்கரணாக இட்டமதிளையும் துகளாம்படியழியச்செய்து ஹ்ருஷ் டராயிருக்கிற. [ஏறுசேவகனார்க்கு]-(+எங்குமோர்பேர்பட்ட ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடை யவர்க்கு. [உகந்த] ''ருஷிகள்குடியிருப்புப்பெற்றோம், பிராட்டியோடே கூடப்பெற்றோம், லங்கையை விபீஷணவிதேயமாக்கப் பெற்றோம்'' என்று உகந்த). அல்பம் வாவுதாழ்த்த தென்னு, எதிரிகள் மதித்துமேலெழுந்திட்ட வீரப்பாட்டுக்குக் குறைசொல்ல வொண்ணு திறே. '' ரயுவரு ராஸ்ரு வஸ்ரு ஜெகு: '' (ரதசர்யாஸ்ரு ஸ்ரு மத:) என்று வீரர்கள். கொண் டாடினவீரமிறே. [என்னையுமுளளென்மின்களே] - இன்னமும் நோவுபடுகிறாருண்டென்று சொல்லுங்கோள். ஆளவந்தாரருளிச் செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி '' 'இத்தலையைப் பிரிந்தாரி லிருப்பாரில்லை' என்றிருக்கையாலே வாராதொழிந்தாரத்தனை, இத்தலையில் ஸத்தையுள்ளமையை யறிவியுங்கோள்'' என்று. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, ''அழகிது; ஆகிலும், 'இன்றியமையாமை'' என்று தமிழரதோரு ப்ரவாத முண்டு; அதாகிறது - ஒருதலையுண்டானாலொரு தலையின்றிக்கே யிராது; இரண்டு தலையு முண்டாதல், இரண்டுதலையு மின்றிக்கே யொழிந்த வித்தனையாயிற்று. அதில், தாமுளராகை யாலே இத்தலையுமுண்டென்கை நிச்சிதம்; ஆனபின்பு, ப்ரதிகூலித்தாரைக் கீழ்க்கெடுத்

பார்த்தார்கள் என்றபடி. அவையுமப்படியே யாயிருந்தனவென்றது - ஆதித்யகிரணங்களாலன்றிக்கே, தனக்கே ஸாமவிரஹத்தால் வந்த தாபமானையாலே எங்குமொக்கச் சுட்டிருந்தனவென்றபடி. ''வஸிஷ்ட்டாதி'' என்றதே, ''வ்ருக்ஷாதி'' என்றதுக்குஹேதுவாம்-வ்ருக்ஷங்களோடு இத்யாதி. இத்தால் உத்ருஷ்டமான வஸிஷ்ட்டாதிகளோடு, அபக்ருஷ்டமான வ்ருக்ஷங்களோடு வாசியற ஸாமவிரஹத்தால் வந்ததாபம்மமையிருக்குமாபோலே; சிறுகுழிகளோடுபெரியகுழிகளோடுவாசியற ஸாமவிஶ்லேஷத்தாலே யழிந்ததென்கை இவருடைய ஸர்வஜ்ஞ்ய விஷயமான ஶ்ரீமந்நாதனின் ஸம்பாவ-மளந்துமாறும் இத்யாதி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே ஹேது - அறிவிப்பார் இத்யாதி. ''மாறில்போரரக்கன்'' என்ற விசே ஷித்ததுக்கு ஹேது - வீரப்பாட்டுக்கு இத்யாதி. ''மாறில்போர்'' என்றதுக்கர்த்தம் - வரவை இத்யாதி. ஏறுசேவகனார்க்கு-ஶத்ருகோஷ்ட்டியிலும் ஏறும்படியான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவர்க் கென்றபடி. ''உகந்த'' என்றது - ''ருஷிகள் குடியிருப்புப்பெற்றோம், பிராட்டியோடேகூடப்பெற் றோம், லங்கைவிபீஷணனை விதேயமாகப்பெற்றது'' என்றதர்த்தமென்றபடி. மாறு - எதிர். ''கடியன் கொடியன்'' என்று - அவனை வெறுக்கிறவிவள், இங்கே ''ஏறுசேவகனார்'' என்றுகொண்டாடுகிற தென்னென்ன - அல்பம் இத்யாதி. அப்படி மேலெழுந்திட்டார்களோவென்ன - ரயுவரு ராஸ்ரு இத்யாதி ''ஸ்ரீஸைரொஸ்ரவ்வுவெ வரயுவயுபூஸலுரு ஸஸ்ரு தகு: † யுதுரு வெபூரெவுநிரு தகு: வி.ரு ஶிஶ்ரு ஷுஷெணெரு தகு:'' இதி பாலகாண்டே ஸஸ்ரு தகு: - ஶத்ருஸம்ஹாரமான வீரத்தை

† குண்டலிக்ரந்தம் க்வாசித்கம்.

துப் போகட்டு அநுகூலித்தார் தலையிலே முடியை வைத்து க்ருதக்ருத்ய ராய், 'இனிக் கர்த்தவ்யமோஷமில்லை' என்றிருக்கிறவர்க்கு, இன்னமும் ரக்ஷியவர்க்கமொன்றுண்டென்று சொல்லுங்கோள்" என்று.

பதினோராம் பாட்டு.

மின்கொள்சேர்புரிநூல்குறளாய் அகல்ஞாலம்கொண்ட
வன்கள்வனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
பண்கொளாயிரத்துள் இவைபத்தும் திருவண்வண்டூர்க்கு
இன்கொள்பாடல்வல்லார் மதனர்மின்னிடையவர்க்கே.

அ.—(மின்கொள்.) இப்பிராட்டி, ஒருபடியாலும் விரஹவ்யஸநமாற்றவும் முடியாததொரு உபாய வரச்செய்தேயும் எம்பெருமா னெழுந்தருளாதொழிந்தவாறே, தன்னழகாலே மஹாபலியைத்தோற்பித்து அவன் அகல்ஞாலங்கொண்ட வன்கள்வனடி மேற்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், மின்னிடையவர்க்கு மதனர்ஹோக்யமா மாபோலே எம்பெருமானுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கும் ஹோக்யமாவரென்கிறார்.

ஒ.—நி஗மத்தில், இப்பத்தும் வல்லவர்கள் காமிநிகளுக்கு காமுகர் ஹோக் யராமாபோலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யராவரென்கிறார்

[மின்னென்று தொடங்கி.]—மின்னைவென்று திருமார்வுக்குச் சேர்ந்திருந் தாள்ள திருயज्ञோபவீதத்தையுடைய ஸ்ரீவாமனனாய் இம்மஹாப்ருதிவியையெல்லாம் அளந்துகொண்ட மஹாவஞ்சகன் திருவடிகளிலே. வாமநவ்ருத்தாந்தகதநத்தினாலே மின்னிடைமடவாருக்காகத் தோற்றுகிற தோற்றரவை ஸூசிப்பிக்கிறது. [இன்கொள் பாடல்] - இனியபாடல்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்பயிற்றவர்கள் ஸ்புரத்ஸ்வரூப வராண ஹாகவதவிஷயத்துக்கு உகப்புக்குறுப்பாவரென்று ஸூசித்தையருளிச்செய்கிறார்.

மின் - ஒளியை, கொள் - உடைத்தாய், சேர்-திருமேனிக்கும் ப்ரஹ்மவர்ச் சஸத்துக்கும்சேர்ந்த, புரிநூல் - திருயज्ञோபவீதத்தையுடைய, குறளாய்-வாமநனாய், அகல்-விஸ்தீர்ணமான, ஞாலம்-பூமியை, கொண்ட - அநாயாஸமாக்கிக்கொண்டவனாய், வன் - கொடுக்கிறவனோடு நாட்டாரோடுவாசியற இரைபடுப்பது ப்ரஸித்தமான, கள்வன் - வஞ்சனத்தையுடையவன், அடிமேல் - திருவடிகள் விஷயமாக, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்கதாய், பண் - பண்ணானது, கொள் - இயலைத்தனக் குள்ளேயாக்கிக்கொள்ளும்படியான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள்ளே, திருவண்வண்டூர்க்கு- திருவண்வண்டூர்க்கேயாய், இன் - இனிமையை, கொள் - உடைய, பாடல் - பாடலான,

---

யுடையவரொன்றபடி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே - இவ்வையும் இத்யாதி. இத்தலையைப்பிரிந்தாரி விருப்பாரில்லை யென்றிருக்கையாலே என்றது - ஸ்வவைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநத்தாலே. "இன்றியமை யாமை" என்றதுக் கர்த்தம் - இவ்விரண்டுதலையும் இத்யாதி. வெறிவண்டினங்காள், வேறுகொண்டும்மை யித்யாதயப்யாக்யேயம்.

இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், மின்-மின்போலே ஸ்ப்புரிக்கிற, இடையவர்க்கு-மத்யாவயவத்தை யுடையவர்களுக்கு, மதனர்-மதநீஹேது வாவர். இத்தால் - ப்ரமாணஶரீரத்தில் மத்யமாவயவஸ்த்த மான அநந்யஶரணத்வ ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய ஶாஸ்த்ரவதர்க்கு ஹர்ஷஹேதுவாவரென்று கருத்து. இது, கலித் துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் வல்லவர்கள், காமிநிகளுக்கு காமுகர் லோக் யராமாபோலே, ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாவரென்கிறார்.

[மின்கொள் சேர்புரி நால்குறளாய்] - மின்னைவென்று ஶ்யாமமான திருமே னிக்கு பரஶுராமான சேர்த்தியையுடைத்தான திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடைய ஸ்ரீவாம னனாய். [அகல்ஞாலம்கொண்ட] - விஸ்தீர்ணமாய் ஆகர்ஷகமான வடிவைக்காட்டி யிசைவித்து, பூமிப்பரப்பைத் தன்திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்ட. [வன்கள்வன்] - தன்னுடை மையை யவனதாக்கி அவன்தந்தானும்படி பண்ணின மஹாபலிசக்ரவர்த்தி திருவடிகளிலே. வாமநவ்ருத்தாந்தகதநம் - மின்னிடை மடவாருக்காகத் தோற்றுகிற தோற்றரவுக்கு ஸமீசகம். இதில் பிறந்த ப்ரணயரோஷம் மின்னிடைமடவாராகைக்கு வாமநனாய்வந்து தோன்றக் கிழக்குவெளுத்தபடி. மஹாபலியை யார்த்தியாய்ச்சென்று வஞ்சித்து ப்பூமிப் பரப்பையடையத் தன்திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்டாற்போலே யாயிற்று ப்ரணய கோபத்தாலே "அல்லோம்" என்றவர்களைத் திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்டபடி. [பண்கொளாயிரம்] - "ஈழம்பிரம்புகொண்டது" என்னுமாபோலே, பண்மிகுந்திருக்கை. [இன்கொள்பாடல்]-'வாலெயெயெவயெஊழி' என்கிறபடியே இயலுமிசையுமினிதா யிருக்கை. [வல்லார்] - இத்தையப்யஸிக்கவல்லவர்கள். [மதனர்மின்னிடையவர்க்கே]- மின்னிடையவர்க்கு மதனர் ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாமாபோலே, இவர் தாதாவிடுகிற விஷயத் துக்கு ஸோக்யராவர். "அற்பசாரங்க ளனைவரையுந் தகன்றொழிந்தேன்", "தூராக்குழி தூர்த்தெனைநாளகன்றிருப்பன்" என்று விஷயப்ராவண்யம் விநாஶபர்யாயமென்னுமவர், இத்தை யுத்தேஶ்யமாகச் சொல்லாரிறே. ஸர்வதாஸாம்யமுள்ளவிடத்தில் அது தன் னையே சொல்லக்கடவது.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள், காமிநிகளுக்கு காமு கர் ஸோக்யமாமாபோலே ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாவரென்கிறார்.

[மின்கொள் சேர்புரிநூற்குறளாய்] - மின்னைவென்று ஶ்யாமமான திருமேனிக் குப் பரபாகமான சேர்த்தியுடைய திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடைய ஸ்ரீவாமனனாய். இப்போ தது சொல்லுகிறது - அவன் ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொடுக்கும்படி விநீதவேஷத்தோடே போய்ப் புக்கபடி. "பகற்கண்டேன்" என்கிற தோற்றரவுக்குக் கிழக்குவெளுக்கிறபடி.

நிகமம் - மின்கொள் இத்யாதி. "இவைபத்தும் வல்லார் மதனர் மின்னிடையவர்க்கு" என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழிவல்லவர்கள் இத்யாதி.

ஶப்தார்த்தம் - மின்னை இத்யாதி. கொள்கை - க்ரஹிக்கை. மஹாபலிபக்கலிலே யகல் ஞாலங்கொள்ளப் பார்க்கிறவிடத்திலே திருயஜ்ஞோபவீதத்தைச்சொல்லுகிறதுக்குமாவம் - இப்போது இத்யாதி. அதாவது - மஹாபலியைப்போலே யிவனையும் ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ண அவன்புக்க படி யென்று இதுக்கு ஹார்த்தபாவம். * மின்னிடைமடவாராகைக்கமாக வாமநனைச் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - பகற்கண்டேன் இத்யாதி. அதாவது - * மின்னிடைமடவாரில் தோற்றரவுக்கு உபக்ர

தூதுவிடுகைக்குங்கூட ஶக்தனல்லாதனாய் தோற்ற இராப்பாளனாய், இத்தலையைப் பிரிந்து வந்த சிறும்புதலைல்லாம் வடிவிலேதோற்ற நின்றபடி. [அகல் ஞாலங்கொண்ட வன்கள் வனடிமேல்] - பூமிப்பரப்படங்கலும் அவனுக்கொன்றுமொங்காதபடி அபஹரித்த மஹாவஞ்சகன் திருவடிகளிலே. * மின்னிடைமடவார்க்குக் கீழக்குவெளுக்கிறபடி; அதாவது- மஹாவைலியினுடைய துர்மாநத்தைப்போக்கி ஒன்றொழியாமல் கைக்கொண்டாற்போலே, ப்ரணயரோஷத்தாலேவந்த இவளுடைய அலிமாநத்தைப் போக்கிச் சேர்விட்டுக் கொண்டபடி. எதிரியாய் வந்தவனுடைய துர்மாநத்தைப் போக்கினாப்போலன்றிறே ப்ரணயிநியுடைய மாநம். அதுஅழிக்கலாம், இதுஅழிக்கவொண்ணாதே.நிர்விஷயமாகக் கோபிக்கிறவர்கள் இலக்குப்பெற்றால் மிகைக்குமத்தனையிறே. அவன் ஸந்நிதியிலு மழியாததொன்றிறேயிது. (குருகூரித்யாதி) [பண்கொளாயிரம்] - "பழம்பிரம்புகொண்டது" என்னுமாபோலே பண்ணேமிக்கிருக்கை. [இன்கொள்பாடல்வல்லார்] - இனிதான பாடலை வல்லார். இதுக்குஷலஶ்ருதி வேண்டாகாணும்; இதுதன்னையே யினிதாகச்சொல்லவமையும். [மதனர்மின்னிடையவர்க்கே] - காமிநிகளுக்குக்காமுகரேவ்வளவு, இத்தை யாராகரிக்கவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அவ்வளவாவர்; இங்ஙனன்றாகில், "பலரீ காட்டிப்படுப்பாயோ," "புறத்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ" என்று சொல்லுகிற விவர், ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸோக்யராவரென்கிறாரன்றே; காமிநிகளுக்குக் காமுகரைப்போலே அலிமத விஷயத்துக்கு ஸோக்யராவரென்கிறார்; காலைச் சொல்லப்புக்குத் தாமரையைச் சொல்லா

மித்தபடிசொல்லுகிறதென்ற கருத்து. "மின்கொள்சேர்புரி நூல்குறளாய்" என்கிற பதத்வயத்துக்கும் ஹார்த்தபாவம் - நூதுவிடுகைக்கும் இத்யாதி. சிறும்புதல் - ஸங்கோசம்; வடிவில் கார்ச்யமித்யர்த்த:. * மின்னிடைமடவாரஸங்கமானவிடத்திலே "வன்கள்வன்" என்றதுக்கு ஸாவம் - மின்னிடை இத்யாதி. "அகல்ஞாலங்கொண்ட" என்றவிது - இவளுடைய துர்மாநத்தைப்போக்கி இவளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தமைக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்கிறார் மஹாவலியுமறியாமலே இத்யாதி. அபலையினுடைய வலிமாநத்தைப்போக்கினதுக்கு எதிரியினுடைய வலிமாநத்தைப்போக்கினது த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டாதேயென்ன?—அதிலுமதிகமென்கிறார் - எதிரியாய் இத்யாதி. இது அதிகமானபடி யெங்ஙனேயென்ன - அதுமழிக்கலாம் இத்யாதி. அழிக்கவொண்ணாதென்கிறதென், முகங்காட்டினாலலிமாநமழியாதே யென்ன - நிர்விஷயமாக இத்யாதி. அதாவது - ப்ரணயரோஷத்தினுடைய உபக்ரமாவஸ்த்தையிலே போகாற்போலித்தனையல்லது, அதுமுற்றினால் முகங்காட்டினாலும் போகாது; அதிஶயிக்குமென்றபடி. விவாணம் - அவஸ்ஸந்நிதியிலும் இத்யாதி. பண் - காநம். ஈழம் - த்வீபவிஶேஷம். பிரம்புகொண்ட தென்கையாவது - பிரம்புமிகுந்ததென்கை. 'இன்கொள்' என்ற வினிமைக்குபாவம் - இதுக்கு இத்யாதி. அவதாரிகாநுகுணமாகவர்த்தம் - காமிநிகளுக்கு இத்யாதி. அவதாரிகைக்குச்சேர; ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குமவ்வளவாவர்)' என்று கூட்டுவது. இருந்தபடியே யர்த்தமானாலோவென்ன - இங்ஙனன்றாகில் இத்யாதி. என்கிறாரன்றேயென்றது - ஸ்த்ரீகளுக்கு போக்யராவரென்கிறாரென்னக்கூடாதிறே என்றபடி. அலிமத விஷயமென்றது - ஈஶ்வரனையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும். ஆனால், மதனர்போலென்னாதே, "மதனர்" என்கிறதென்னென்ன; பரிஹாரம் - காலைச்சொல்லப்புக்கித்யாதிவாக்யத்தாலே. சொல்லாநின்றதிறே - "தாமரைபங்கொண்ட" என்கிறவிடத்திலேயென்றபடி. அங்குத் தான்சொல்லுகைக்கு கருத்தேதென்ன - ஸவ்ஶோ இத்யாதி. "தாமரையன்னபொன்னாரடி" என்று - தாமரைப்பூப்போலே என்கிறவிடங்களுமுண்டே என்ன - அதுபோலவென்றும் இத்யாதி. மின்கொள்சேர்

நின்றதிறே; ஸர்வதாஸத்ருஶமானவற்றுக்கு உபமாநந்தன்னையே சொல்லக்கடவது; "அதுபோல" என்றும் "அதுதான்" என்றும் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்.

இத்யாரப்ய, பண்கொளாயிரத்துள் - திருவண்வண்டூர்விஷயமாயிருக்கிற - இணைபத்துமான - இன்கொள்பாடல்வல்லார் மின்னிடையவர்க்கு - மதனரென்றந்வயம். மதனர் - காமுகர். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—"ஸுஶ்ரூஷுபிர்ஹ்ருதயகுஹாயாம் நிஹிதாயாதேபூநாரீஸரோயிஶயிநிஜாஶேஷாணி । அபபூரஹரிஸிம்ஹஶிஶுவி வக்ஷஸிஹிரணிகஶிபோர்ஸ்ரீ ராவதாரக்ஷணஸதீக்ஷிதஶிவோபாயபூதாநி ॥"

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— யதி கூபாதாதிஹாவாஹிவ ஶி ஸவிதயாவிஷ்டிஷ்டுஶ்யாயாஸ்கூபா ஒஷ்டிஶ்யாஶாகுகாஷ்யா யுதகாஷ்டஹிதயா நிஷ்டாயீஶஹாவாஸ । ஸுகாஹாவ்யாஶிஹாவாஷ்டுயாஶிகூடதயாZZ ஶ்ரூயுவாயாவி ஶெஶெஷெ ஸுஜாயுஸாவுக்ஷ்யுஷ்ஷம் ஶஂஜிஷகயயஷெஶிகுஹாரமயி ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வைகல்திருவண்வண்டூர் வைகுமிராம னுக்கென்
செய்கைதனைப் புள்ளினங்காள்! செப்புமென்னை—கைகழிந்த
காதலுடன்றூதுவிடுங் காரிமாறன்கழலே
மேதினியீர்! நீர்வணங்குமின்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—மின்னிடைமடவார் ப்ரவேசம்.

அ.—(மின்னிடைமடவார்கள்.) "இப்படி தன்னை நான் நெடுங்காலம் விப்ரலேஷித்திருக்கச்செய்தேயும் தூதப்ரேஷணம் பண்ணச் செய்தேயும் எம்பெருமான் எழுந்தருளாதொழிகிறது என்னுடைய நிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே பென்னை யுபேக்ஷித்து, அவர்கள்பக்கலுள்ள ப்ரேமாதிசயத்தாலே அவர்களை விப்ரலேஷிக்கில் யாரிக்கமாட்டாமையாலே" என்று நிஶ்சயித்து அத்யந்த மவஸந்நையாய் ப்ரணயகோப யுக்தையுமாய், அந்த ப்ரணயகோபத்தாலே தோழிமாரோடும் கிளிகள்பூவைகளென்றுள்ள தன்னுடைய லீலோபகரணங்களோடுங்கூட, "இனிநாம்அவன்வந்தாலும் அவனைக் கடாக்ஷிக்கவுங் கடவோமல்லோம்" என்று சமயமிட்டுக்கொண்டு, அவனெழுந்தருளினாலும் வந்தணுக வொண்ணாதபடி தொருபடி யநபிபவநீயையாயிருக்க; எம்பெருமானும் இவளைப் பிரிந்த நிரவதிக வ்யஸநத்தாலே அத்யந்த மவஸந்நனாய்வந்து, இவளுடைய தோழிமா ரநபிபவநீயைகளாயிருக்கையாலே அவர்களைச் சென்றணுகி அவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு இவளுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்வாபராதத்தை க்ஷமிப்பித்து ஸம்ஶ்லேஷித்து யாரணம்பண்ணுதல், தன் திருநாமங்களைக்கற்பித்து வளர்த்த இவளுடையகிளிகள் பூவைகளென்றுள்ள லீலோபகரணங்களினுடைய வநபிபவநீயத்தையாலே அவற்றைச் சென்றெடுத்துத் தன் திருநாமங்களைச்சொல்லுவித்து அவைசொல்லக்கேட்டாஶ்வஸித்தல், இப்பிராட்டி தன்னுடைய அநபிபவநீயத்தையாலே இவளை வந்தணுகி யிவளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து யாரணம்பண்ணுதல் செய்யப்பெறுமையாலே ஆத்மயாரணக்ஷமனன்றியே, ஆத்மயாரணார்த்தமாக, ஸ்வஸம்ஸ்பர்ஶவிஸ்மாபநக்ஷமமான இவளுடையபாதுகழல்களென்ற அசேதநமான லீலோபகரணங்களையெடுத்து அவற்றை ஸர்வகாத்ரங்களாலும் ஸ்பர்ஶித்தும் ப்ரேக்ஷணம்பண்ணியு மாஶ்வஸித்து ஸப்தாத்மயாரணனாயிருந்த விவனை யபாங்கவீக்ஷணத்தாலே பார்த்து;

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், மாசுமதேசாதி* தொடங்கி வைகல்பூங் கழிவாயகப்பட வ்யஸநபரம்பரையாலே மிகவும்நோவுபட்டு, ஶ்ராம்வாஸம் பெறாதேயிருக்கிற இப்பிராட்டி, "இனி அவன்வரிலும், அவனோடுட்டை ஸம்ஶ்லேஷம் விப்ரலேஷாந்தமாயல்லதிராது; இனி, ஸம்ஶ்லேஷித்து மீளவுட்விப்ரலேஷித்து துஃகபரம்பரைகளை யநு஭விப்பதிற்காட்டில் ஸம்ஶ்லேஷியாதொழியவேமுடிதும்: முடியவே இந்த விப்ரலேஷதுஃக மநு஭வியாதொழியலாம்" என்று, ப்ரணயரோஷத்தாலேதுணிந்து, "நாமிங்ஙன் இலையகலப்படுக்க, அவன்றான் வாராநின்றானே" என்று சிந்தித்து, "நான்தன்னை விப்ரலேஷித்து நெடுங்காலம் துஃகப்படுகையாலும், களித்து ஶரணம்புகிலும் பொறுக்கமாட்டாத தன்திருவடிகளிலே பெரியவார்த்தியோடே நாலுப்ரயோகம் ஶரணம் புகுகையாலும், மிகவுமாற்றாமையோடே திருவண்வண்டூரிலே ஶ்ரீதூதப்ரேஷணம் பண்ணுகையாலும், அவன்வரவை ஸூசிப்பிக்கிற நன்னிமித்தங்களாலும், அவன்றான் நமக்கு அநுகூலமதமாயிருக்கப் போறாற்போலே நன்வரவு அநிஷ்டமாயிருக்க வருவானொருவனாகையாலும், நம்முடைய பாக்யவைகல்யத்தாலும் அவன் வரவுதப்பாது" என்று பார்த்து,

தங்களுடைய விலோபத்தாலே யதிமேலுறாமாயிருப்பதொரு மண்டபத்திலே எம்பெருமானுக்குத் தங்கள்பக்கல் வந்தணுகவொட்டாதபடி அநாதரமாகிற கன்மதிளையிட்டுக் கொண்டு, தன்னுடைய கிளிமொழிக்காமான விலோபகரணங்களையும் அவனுக்கெட்டாதபடி பண்ணிக்கொண்டு, தோழிமாரும் தானும் சமுகமாகவிருந்து, "அவன் வந்தாலும் அவனைக்கடாக்ஷித்தல் அவனோடு ஸம்பாஷித்தல் செய்யக்கடவோமல்லோம்: அவனோடே விஸ்லேஷித்துப் பட்ட வ்யஸநந்தீர அவனைநிரே முடியவேணும்" என்னும் மனோரதத்தோடே அந்யபரைகளைப்போலே யிருக்க; "வேறுகொண்டும்மை யானிரந்தேன்" என்று கூப்பிட்ட பிராட்டியுடைய த்வநியைக்கேட்டு, த்ரௌபதியை துர்ம்மார்ஸனாதிகள் ஸபையிலே நலியா நிற்க அவள் "கோவிந்த" என்று கூப்பிட்ட ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டாற்போலேயும், ஸாரதல்பகதரான ஸ்ரீவிஷ்மர் ஶிஶுபாலனை அநுஸந்஧ித்த போதுபோலேயும் மிகவும் கலங்கின எம்பெருமான், "நம்மைப் பிரிந்தவள் இங்ஙனே நோவுபட நாமுதவப்பெறாதொழிவதே, நமக்குப் பும்ஸ்த்வமாவதென்?" என்று ஸஜ்ஜாயங்களினாலே விஶ்வஸனாய் மிகவும் ஶோகங்கொண்டு, இவளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தல்லது யரிக்கமாட்டாதானாய் இவளிருந்தவிடத்துக்கு அநுபவப்ரக்ரஷ்டமாகவந்து, இவள் ப்ரணயகோபத்தாலே அணுகவொண்ணாதபடியிருக்கிற இருப்பைக் கண்டு, "ஸாபராதனான நாம் அநுபவிக்கத்தகையிலே கண்காணை நேரேசென்று இசைவின்றிக்கே மேல்விழில், மருதுப்ரக்ருதியாகையாலே மாந்தும்; ஆனபின்பு இவளுடைய ஹ்ருதயகாலுஷ்யத்தைப்போக்கி ஸம்ஶ்லேஷித்து இவளையும் யரிப்பித்து நாமுமுளோமாம் விரகேதோ?" என்று நிருபித்து, "ஸஹ்ருதயாஶரணாளமாஶு" என்னும்படியாலே அநுவர்த்தித்துத் திருத்திக்கொள்ளுகிறோம்" என்றொருபடி நிலைநின்று, தன் திருமேனியோடு விகல்பிக்கலாயிருப்பதொரு சோலையிலுள்ளிட்டு அவளுக்கும் தோழிமார்க்கும் தெரியாதபடி ப்ரத்யாஸந்நமாகச்சென்று, அவர்களைக் காணப்பெறாதேவிடாய்த்த தன் திருக்கண்களாரளவும் நின்று கண்டருளி; இப்பிராட்டியுடையவும் தோழிமாருடையவும் ஆலோகாலாபாதிகளைப் பெறுமையாலும், இவளுடைய விலோபகரணமான கிளிமூலவகளுடைய ஸம்ஸ்பர்ஶமதுராலாபஶ்ரவணங்களைப் பெற்று ஆத்மயாரணம் பண்ணப்பெறுமையாலும், இப்பிராட்டி தன்னிற்காட்டிலும் தன் பக்கலிலே பரிவுடைத்தாகையாலே தனக்கிவளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்குப்புருஷகாரமாகநினைத்த தோழிமாருள்ளிட்ட பரிஜனமும் இவள் தன்னிற்காட்டிலும் வைமுக்யம்பண்ணியிருக்கையாலும், "கூஷணைகி தெயஜீவிதமொ ஜீவாமி" என்னும் கணக்காலே க்ஷணகாலமும் எம்பெருமான் தனக்கிவளையொழியத் தரிப்பரிதாய்ச் செல்லாநிற்க; இப்பிராட்டியும் தோழிமாரும் "ஸௌஹார்தாணுகாரணாது" என்னுமாபோலே அவனுடைய ஸௌந்தர்யதரங்கங்களாலே தாங்களிருந்த வுத்யாநமெல்லாம் மயிற்கழுத்துச் சாயலாகையாலும், ஆலங்கட்டிபோலேயும் வர்ஷோதகம்போலேயும் அவனுடைய கடாக்ஷங்கள் தங்கள்மேலே நிரந்தரமாகப்பட்டதினாலே புளகிதகாத்ரைகளாகையாலும், அவனை "ப்ரத்யாஸன்னன்" என்றறிந்து ப்ரணயகோபமறமிக்கு, அவன்பக்கல் வைராநுபந்திகளாயிருக்க; அவனும் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் தன்னுடைய ஆற்றாமையையுமாவிஷ்கரித்துவைடல்தீர்த்து இப்பிராட்டியோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து முடிக்கிறான்.

ப—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், "இப்படி வடகோபஜ்ஞமாகவாஶ்ரயிக்க வுத்யோகித்தவர், அநாதிகாலம் ஸ்வபாவத்வேஷத்தாலே விமுகனான தம்மை ஈஶ்வரன் ஸ்வயத்நத்தாலே யபிமுகராக்கிக்கொண்டபடியை யாராய்ந்து; இந்த அபிமுகீகரணத்துக்கடியான வவனுடைய விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், ஆகர்ஷகமான அவயவஶோபையையும், அநேஷாப்யநேஷாபகத்வத்தையும், அவபிதவடநா ஸாமர்த்யத்தையும், ஆஶ்ரிதகார்யார்த்தமான பரிகரவத்தையையும், ஸர்வலோக நிர்வாஹகத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணத்தி லத்யந்தாபிநிவேஶத்தையும், அதிஶயிதஜ்ஞாநத்தையையும், அபிஜாதமான முகஶோபையையும், அகிலப்ரகாரரக்ஷணத்தையு மநுஸந்தித்து; இந்த ஸ்வபாவவிஶேஷங்களாலே, ஸ்வரூபாந்விதமன்றியே தமக்குவந்தேறியான வைமுக்யத்தைக்கழித்து அபிமுகீகரித்துக்கொண்ட ஆகாரத்தை, ப்ரணயரோஷத்தாலே விமுகையாய் "அவன்வந்தாலும் முகங்கொடேன்" என்று தோழிமாரோடேகூட ஶீலாப்ரஸங்கத்தாலே அந்யபரதாஶங்கையைபண்ணியிருக்கிற கோபிகையை யநுநயித்து ஊடல் தீர்த்து அபிமுக்யம்பண்ணுவித்துக்கொண்டு ஸம்ஶ்லேஷித்த ஆகாரமாகிற அந்யாபதேசத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், மாசறுசோதிதொடங்கி * வைகல் பூங்கழிவாயளவும் வர வ்யஸநபரம்பரையாலே நோவுபட்டு ஓராண்வாஸலும் பெறாதேயிருக்கிறவிவள், "நெடுநாள் விஶ்லேஷத்தாலே நோவுபடுகையாலும், களித்து ஶரணம் புகுரிலும் பொறுக்கமாட்டாதவன் திருவடிகளிலே நாலுப்ரயோகம் ஆர்த்தியோடே ஶரணம் புகுகையாலும், தாநுவிடுகையாலும், அவன் வரவை ஸூசிப்பிக்கிற நிமித்தங்களாலும், தனக்கபிமதமாயிருக்கப் போறுப்போலே தன் வரவு அநிஷ்டமாயிருக்க வருவானொருவனுகையாலும், நம்முடைய ஶாந்யவைலக்ஷண்யத்தாலும் வரவு தப்பாது" என்று நிஶ்சயித்து, "வந்தாலும் அவனோட்டை ஸம்ஶ்லேஷம் விஶ்லேஷாந்தமாயல்லதிராது; இன்னம் ஸம்ஶ்லேஷித்து துஃகபரம்பரைகளை அநுபவிப்பதிற்காட்டில் முகம்பழகின வாற்றாமையோடே அவன் கண்முகப்பே முடிந்துபோகை நன்று" என்று ப்ரணயரோஷத்தாலே நிஶ்சயித்து, தன்னுடைய ஶீலோத்யாநத்திலே மநோஹரமாயிருப்பதொரு மண்டபத்திலே அவனுக்குக்கிட்டவொண்ணாதபடி அநாதரமாகிற கண்மதிளையிட்டு அந்யபரைகளைப்போலே தோழிமாரும் தானும் கழுகுமாகளிருந்து, கிளிதொடக்கமானதன்னுடைய ஶீலோபகரணங்களையும் அவனுக்கெட்டாதபடி யொருங்கவிட்டிருக்க; "வேறுகொண்டும்மையானிரந்தேன்" என்று கூப்பிட்ட த்வநியைக் கேட்டு, த்ரௌபதியினுடைய ஆர்த்தத்வநியைக்கேட்டபோது போலேயும் ஆனையினுடைய ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டபோதுபோலேயும் ஶரணாகதரான ஶ்ரீஹீஷ்மரை யநுஸந்ரித்தபோதுபோலேயும் மிகவும் கலங்கி, "நம்மைப்பிரிந்திவள் நோவுபட, நாம்உதவப்பெறுதொழிவதே!" என்று லஜ்ஜாபயவிஹ்வலனாய்க்கொண்டு, இவளோடே கலந்தல்லது யரிக்கமாட்டாதவனாய் இவளிருந்த விடத்துக்கு அதாரளிப்ராக்ருஷ்டமாக வந்து, இவள் ப்ரணயகோபத்தாலே அணுகவொண்ணாதிருக்கிறபடியைக்கண்டு, "ஸாபராதரான நாம் அநாதரமதனையிலே யிசைவின்றிக்கேயிருக்கக் கண்காணச்சென்று மேல்விழில், ம்ருதுப்ரக்ருதியாகையாலே மாந்தும்; துணையாலே 'ஸஸ்ரீ ரக்ஷணாமாஶு' என்னும்படியாலே யதுவர்த்திக்க இவளுடைய ஏற்றுகையாகிற லக்ஷ்யத்தைப் போக்கிக் கலக்க

வேணும்" என்று பார்த்து தன் திருமேனியோடே விகல்பிக்கலாவதொரு சோலையினுள்ளிட்டு அவளுக்கும் தோழிமாருக்கும் தெரியாதபடி கிட்டச்சென்று கண்களாலே விடாய் கெடுமளவும் நின்று கண்டு; இவளுடைய ஆலோகாலோபாதிகள் பெற்று ஆத்மபரிரக்ஷணம் பண்ணப்பெறுமையாலும், இவளோட்டை கலவிக்கு புருஷகாரமாக நினைத்தோழிமாரும்இவளிற்காட்டில் விழுமுறைகளாகையாலும், "க்ஷணைவிதெயஸிரஹொதிஷு ஸுஹ" என்று க்ஷணமாத்ரமுமிவர்களைப் பொழிபத் தரிப்பரிதாய்ச் செல்லாநிற்க; தோழிமாரும்இவளும்"ஸொஹயநுஉணகாரணுழு" என்னுமாபோலே அவன்வடிவழகாலே உத்யானமெல்லாம் மயிற்கழுத்துச்சாயலாகையாலும், ஆலங்கட்டிபோலேயும் வர்ஷயாரைபோலேயும் அவன் கடாக்ஷம் தங்கள் மேலே நிரந்தரமாகப்பட்டதினாலே புளகிதகாத்ரைகளாகையாலும் "ஹ்ருதயாஸஹன்" என்றறிந்து ப்ரணயகோபம் மிக்கு முகங்களை மாறவைத்திருக்க, அவளும் தன் ஸௌந்தர்யாதிகளையும் தன்னுற்றுமையையும் ஆவிஷ்கரித்து ஊடல்தீர்த்து இவர்களோடே கலந்து பொருந்தினாளாயிருக்கிறது.

ஈடு.—இவ்வாழ்வாராகிறார், ஸம்ஸாரபயத்தாலும் ஹகவத் ப்ராவண்யத்தாலும் கைங்கர்யருசியாலும் வ்யதிரேகத்தில் யரியாமையாலும், ஹகவத்விஷயத்தில் கைவைத்தாரெல்லாருடைய படியு முடையராயிருப்பர். "பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்" என்கையாலே ஸஹர்படியுண்டென்னவுமாயிருந்தது; "இந்நின்றநீர்மையினியாமுறுமை" என்றகொண்டு - அதுபொருந்தாதபடியிருக்கையாலே; முமுக்ஷுக்கள்படியுமாயிருந்தது, "வழுவிலாவடிமைசெய்ய வேண்டுநாம்" என்று-கைங்கர்யத்தாலல்லது தேஹயாத்ரை செல்லாமையாலே, முக்தர்படியுண்டென்னலாயிருந்தது; "நின்னலாலிலேன்காண்" என்று - அதுதான் ஸத்தாப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலே நித்யரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்தது; ப்ரணயரோஷத்தாலே யூடுகையாலே பிராட்டிமாரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்தது. "விஷ்ணுநாஸஹ்ருதயொஹவீரெ ஹொஸவெகிய

ப்ர.—மின்னிடைமடவார் ஹுவெஹொ, ஸவெஜுகெ, "விஷ்ணுநாஸ ஹ்ருதயொஹவீரெ ஹொஸவெகியஜுஹுநு! கூலுாழிஸுஹ்ருஹுஹு க்ரூயெ க்ஷயாவ்ருதிவீஸுஹு ॥ கஅ ॥

மின்னிடைமடவார்ப்ராவேரோ, இப்படி கீழ்விட்டநாதர்சென்று அவளுக்கறிவித்து அவளும் வாராநிற்க, வருமளவும்பற்றாமல் ஆற்றாமைமுதலி ப்ரணயரோஷம் தலைமெடுத்து அத்தாலே, "அவன்வந்தாலு மவனோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்போம் அல்லோம்" என்றிருக்கிறவிவளை, அவனும்வந்து தன் ஸௌந்தர்யாதிகளாலே இத்தலையிலூடலைத்தீர்த்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடி சொல்லுகிறதென்று - மேல்சொல்லப்புகுகிற ஸங்கதியை யுட்கொண்டு, ப்ரணயரோஷத்தாலே யூடுவார்கள் பிராட்டிமாரன்றோ. ஆழ்வார்க்குக்கூடுமோவென்ன; இவர்க்கெல்லாம்படியு முண்டாகையாலே கூடுமென்கிறார்-இவ்வாழ்வார் இத்யாதி. இவ்வாழ்வாராகிறாரென்றது - ஆழ்வாரென்றபடி. ஹகவத் விஷயத்தில் கைவைத்தாரெல்லாருடையவென்றது - முமுக்ஷுக்கள் முத்தர் நித்யர் பிராட்டிமாருடையவென்றபடி. ஸம்ஸார பயந்தொடக்கமான வாகாரங்களை முமுக்ஷுக்கள் முதலானோர்பக்கலிலே இவர்சந்தைகளாலேஉர்ஸிப்பிப்பதாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, ஸம்ஸாரபயம்பிறப்பதுபண்ணேஸம்ஸாரியாயிருந்துபகவத் ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணினவனுக்கே யாகையாலே, ப்ராஸங்கிகமாக, பத்தர்படியுமுண்டென்னுமத்தை யிவர்சந்தையாலே தர்ஸிப்பிக்கிறார்-பொய்ந்நின்றஞானம் இத்யாதி. அநந்தரம், முமுக்ஷுக்களுடையஸம்ஸாரபய மிவர்க்குண்டென்கிறார்-இந்நின்றநீர்மை இத்யாதி. முக்தருடைய கைங்கர்யருசியு முண்டென்னுமத்தைஉர்ஸிப்பிக்கிறார்-வழுவிலா இத்யாதி. நித்யருடைய வ்யதிரேகத்தில்யரியாமையுமுண்டென்னுமத்தை உர்ஸிப்பிக்கிறார் - நின்னலால் இத்யாதி. பிராட்டிமாருடைய பகவத்ப்ராவண்யமு மிவர்க்குண்டென்னுமத்தை உர்ஸிப்பிக்கிறார்—ப்ரணயரோஷத்தாலே இத்யாதி. இத்தைப் பிற்பாடிவிவரித்

உஶ்ரூகை:'' (விஷ்ணுநாஸத்ருஶோவீர்யே ஸோமவத்ப்ரியதர்ஶந:) - என்று பெருமாளுடைய ஓரோ ஸ்வபாவங்களுக்கு ஸகலபதார்த்தங்களையு மொப்பாகச்சொல்லுமா போலே, அஸ்லாதார்படியடங்கலும் இவருடைய ஓரோ அவஸ்த்தைக் கோப்பா மத்தனை. இதுதான் வால்யாத்ப்ரப்ருதியிறேயிவர்க்கு; ''அறியாக் காலத்துள்ளோ அடியைக் கணன்புசெய்வித்து'' என்றும், ''முலையோமுழுமுற்றும்போந்தில - பெருமான்மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்றவாசகம்'' என்றும் சொல்லுகிறபடியேயிறே இவர் பருவம் நிரம்புவதற்குமுன்னும் இருக்கிறபடி. இனி * ஏழுளுறிறையோனிலே அவன் வேண்டாத நானுமென்னுடைமையும் வேண்டா என்றார்; * மாசறுசோதியிலே எனக்குறுப்பல்லாத அவனும் அவன்விபூதியும்வேண்டா என்றுஅழிக்கப்பார்த்தார்; *பிறந்தவாற்றிலே-யரித்துநின்ற குணநுஸந்தாநம்பண்ணவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணு மென்று மாணம்புக்கார்; அப்பேரியவார்த்தியோடேகூடத் தூதுவிட்டார்; விட்ட ஆள் சென்று அத்தலைப்பட்டு அவனுக்கறிவிக்க, அவனும்இழவாளனாய் ஆனைக்கருள்செய்யவந்து தோற்றினாற்போலே பதறிநடந்துவாராநிற்க, அவ்வளவு பற்றாமே கிடந்து துடித்தலமந்து, ''இனிஇவ்வளவில் நாம் செய்யஅடுப்பதென்?'' என்றுபார்த்து, ''முடிந்துபிழைத்தைக்குமேற்பட்ட பரிஹாரமில்லை'' என்றுபார்த்துஅறுதியிட்டுமுடியப்பார்க்கிறாள். அதுஇவள்ஸங்கல்பித்தபோதாக முடியலாயிராதிறே; அங்ஙன் செய்யலாமன்று, இவள் * ஏழுளுறிறையோனில் 'வேண்டா' என்றபோதே போமிறே. இனிலோகத்துக்கு அவன்வரவு வேண்டினவோபாதி முடிவுக்கும் அவன்வரவு வேண்டியிருந்தது. பிரிவில் குணநுஸந்தாநம்பண்ணி யரிக்கலாம்: அவன் ஸந்நிதியில்அவனையொழிய அரைக்ஷணம் முகம்மாறியிருக்கமதுக்குமேற்பட முடிவுஉண்டோ? அவன்பேரநின்றஇத்தலையைப்பண்ணினமிறுக்கடங்கலும், அவன்ஸந்நிதியிலே தான்முடிந்து அவனையே நோவுபடுத்தப் பார்க்கிறாள். அவன்வாயிலே அஸ்பர்தாழ்க்க, ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து, ''இனியிருந்துஜீவிக்கும்ஜீவனும்வேண்டா'' என்று முடியப் பார்க்கிறாளிறே பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமை. *'' ஏழுளுறிறையோனிலே நானுமென்னுடைமையும் ''

---

* கூயொரயுராகாணை, [கூ0] ஸாகஶுதஶஸம்வி஗்ரா ஸீதாவிஷ்ணுவக்ஷஸி । ஏழுளுறிறையோனிலே நானுமென்னுடைமையும் வேண்டா ॥ உ ॥

தது - ப்ரகாணமிதுவாகையாலே, அதுக்குச்சேரப்பிராட்டியோடே ஸர்வதாஸாம்யம் சொல்லவேண்டுகையாலே. ஒருத்தருக்கே யெல்லாருடைய படிகளுந் முண்டாகக்கூடுமோவென்ன - விஷ்ணுநா இத்யாதி. கீழுச்தமான ஆகாரங்கள்அல்லாதஆழ்வார்களுக்குமுண்டே. இவர்க்கு வாசியேது? என்ன- இதுதான் இத்யாதி. பால்யந்தொடங்கி ஹகவத்ப்ராவண்ய முண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் ''அறியாக்காலந்துள்ளே'' இத்யாதி. இப்படி, ஊடுகைக்கு யோக்யதையை ஸாதித்து, ப்ராஸங்கிகசங்கா பரிஹாரங்களும்பண்ணினவநந்தரம், ஏழுளுறிறையோன்தொடங்கி வ்ஸ்லேஷவ்யஸநமானையாலே ஊடுகிறாளென்று கீழோடுஇத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - இனியேறுளும் இத்யாதி. முடியப்பார்க்கிறதென், முடிந்துவிடலாகாதோவென்ன - அதுஇவள் இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஆனபின்பு, அவன்வந்தே முடியவேணுமென்கிறார் - இனிபோகந்தாக்த இத்யாதி. பிரிவன்றோமுடிகைக்குறுப்பு; அவன்வரவு முடிகைக்கு உறுப்போ? என்ன - பிரிவில் இத்யாதி. தான்முடியப்பார்க்கிறாளென்றார் கீழ்; அவன் தன்னைமுடிக்கப்பார்க்கிறாளென்று ஸாவந்தரம் - அவன்பேரநின்று இத்யாதி. ஆனால் அவனிடத்திலே த்வேஷத்தாலே செய்கிறாளோவென்ன - அவன்வாயிலே இத்யாதி. ப்ரணயரோஷத்தாலே இப்படி யாயினபேருண்டோ? என்ன — ஏழுளுறிறையோ இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - அவர்போடு இத்யாதி. ப்ர

(ப்ரணயாச்சாபிமாநாச்சபரிசிக்ஷேபராகவும்) என்கிறபடியே. அவரோடுண்டான சிரபரிசயத்தாலும் கலவியாலும், "என்னுடையவரன்றோ" என்கிறவேண்டற்பாட்டாலும், பெருமானை மேலிட்டு வார்த்தைசொன்னாள்: என்சொன்னாளென்னில்:—"ஸிம்ஹாஸ்ரு தவெவெ ஹஃவி தாஜெஜிஜிஜாயிவஃ | ஜாஜ்ஜாஸ்ரு தரம்வ்ரூவ ஸ்ரீயம்வாரரூஷவிக்ரு ஹம்" (கிம்த்வாமந்யதவைதேஹஃ பிதாமேரிதிலாகிபி | ராஜ்ஜாமாதரம்ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்)என்று வாரீர், ஒருவனுக்குஆற்றுவொருத்திஉண்டோ?என்னையொருத்தியையும் நோக்கமாட்டாமையே வைத்துப்போகப்புகுகிறது! இதுதன்னை எங்களையர் கேட்கில் போர வெறுப்பர்; ஒருபெண்பெண்டாட்டி ஆணுடையுடுத்து என்மகளைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு போனவித்தனையாகாதே என்றிராமே கடுகக்கொண்டுபோகப் பாரும். "ஹர்ஷ்ட்ரரோஷஸ்ஸ பஹிஷ்க்ருத்ய" (ஹர்ஷ்யாரோஷேண பஹிஷ்க்ருத்ய)-பிறநுயர்த்திகண்டால் பொறுக்கவேண்டாவோ? நான் "உம்மோடேகூடப்போர" என்று புறப்பட்டு நாலடி இட்டால், எனக்குஅத்தால்வருந்தீங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமையா லுண்டான கோபாஸுரையைகளைப் போகடும். "ஹ்ருதஸோஷஸ்ரீவொரகு" (புக்தஸோஷஸ்ரீவோதகம்)- இதுவும் அப்படியாகாதே தான். ப்ரணயிகள் கோஷ்ட்டியிலிங்ஙனேகாணும் பரிஹாரம் - ப்ரணயிகளுக்குஉண்டான தன்னேற்றம் தன்னதாயிருக்கவேண்டாவோ? "நயசாம்வீர"

[ஸா—௧—உஎ—௩] * ஹர்ஷ்ட்ரரோஷஸ்ஸவரிதரஜ) ஹ்ருதஸோஷஸ்ரீவொரகு । நயசாம்வீரவிஸ்ரவ்ரூவோவம்ஸ்யிநவிஜ)தெ ॥ எ ॥

கர்ஷேண நயஃ ப்ரணயஃ என்றாய், "நீஜ்ரூவ்ரூவவெண்" என்கிறதாதுவாலே சிரபரிசயத்தையும் அத்தாலுண்டானகலவியையும்சொல்லுகிறது. வேண்டற்பாடு-பெருமை. அபிமாநமாவது-வேண்டற்பாடு. சிரபரிசயம்பண்ணினவன் விட்டுப்போகப்புக்கால் கோபமாமிறே; ஆகையாலே, சிரபரிசயம் மேலிட்டுவார்த்தைசொல்லுகைக்குஹேது; எகதத்வமென்னலாம்படி கலந்தவன் விட்டுப்போகப்புக்கால் கோபமாமிறே; ஆகையாலே, கலவியும், மேலிட்டுவார்த்தைசொல்லுகைக்குஹேது. * அபிமாநமாவது - "என்னுடையவரன்றோ" என்கிறபெருமை; ஆகையாலே, தனக்குப்பரதந்த்ரராயிருந்தவர் விட்டுப் போகப்புக்கால் கோபமாமாகையாலே, இதுவும் மேலிட்டுவார்த்தைசொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்றபடி. மேலிட்டுவார்த்தைசொல்லுகையாவது - வீரனானவனை காபாலகனைச்சிவார்த்தைசொல்லுகை. (வாரீர் என்றுதொடங்கி, போரவெறுப்பீர் என்னுமளவாக) "கிஞ்சாஸ்ரு த" இத்யாதிஸ்லோகத்தக்வதாரிகை. 'ஒருபெண்பெண்டாட்டி.யென்றுதொடங்கி' ஸ்லோகார்த்தம். "ஹொரராஃ, வெவெஹஃ. ஜிஜிஜாயிவஃ - ஹேவிதா - ஜாஜாதரம்ப்ரூ - ஸ்வாம்ப்ரூ - வாரரூஷவிக்ரு ஹம்ப்ரூவ்ரூ ஸ்ரீதாம்ப்ரூ. ஸ்ரீயஃஸ்ரு தகிம்" இத்யந்வயஃ. அமந்யதகிம் - மந்யேதகிமித்யர்த்தஃ; என்னுடையவரன்றோவென்றபடி. லடிஷ்ணதக்குப்ரமாணார்த்தம் - ஹர்ஷ்ட்ரா இத்யாதி, ஹ்ருதஸோஷஸ்ரீவொரகு இத்யாதி, யஃஸ்ரூவவெஜ்ஜாஸ் இத்யாதி ப்ரமாணத்வயமும். "ஈர்ஷ்யாரோஷங்களைத்தள்ளிப்போகடும்" என்கிறவளுடைய ஹார்த்தமாவும் - பிறநுயர்ந்தி இத்யாதி. 'உனக்குயர்ந்தியெது' அதுகண்டு நாமென்செய்கிறோம்? என்ன - நான்உம்மோடே இத்யாதி. ஈர்ஷ்யை - பொறாமை. "ஸ்ரக்ஷாஸ்ரீரீஷ்ட்ரூவாஸ்ரூயா ஹ்ருதொஷாரோவொரூணைஷவி" என்னக்கடவதிறே இதுவுமென்றது ஈர்ஷ்யாரோஷங்களை. 'அப்படியாகாதேதான்'- ஹ்ருதஸோஷவொரகுவரதரூ ஜ)ன்றோவென்றபடி. உன்னுயர்ந்தி கண்டால் பொறக்கவேண்டுவானென்னென்ன; - உம்முடைய ப்ரணயித்வலேசத்திற்காக என்கிறார் - ப்ரணயிகள் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இக்கனேகாணுமென்றது - மேல்வாக்யத்திலர்த்தத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. "வீர - சாம்நய" என்கிறவளுடைய ஹார்த்தமாவும் - என்னை இத்யாதி

(நயீமாம்வீர)-என்னை அறியாதாப்போலேஉம்மையும்அறிந்திலீராகில்,நான் சொல்லக்கேளும். உமக்கொருதுறைகளு மில்லை காணும்; என்னைக்கொடுபோகப் பாரும். "விஸ்ரப்ஸ்ய" (விஸ்ரப்ஸ்ய) - தந்தாமை யறியாவிட்டால் ஆப்தர்வாயிலே கேட்டறியவேணுங்காணும். "பாபம்மயிநவித்யதே" (பாபம்மயிநவித்யதே)-போகடும்; இங்ஙனன்றாகில்,நீரென்னை யிங்கே நிறுத்திப்போனால், நீர் மீண்டுவருந்தனையும் யரித்திருக்கைக்குவேண்டுஹேது எனக்கில்லைகாணும். இப்படியிறே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்தாலிருக்கும்படி. இன்ன மிவ்வளவேயோ? இவர்தாம் இலக்காகச் சொன்னவையிறேயிவை. இவர்வரவிட்டஆளின் முன்பேயு* "காகுத்ஸ்த: கிம்நுஸாகரமேகலாம் | மஹீம்தஹதிகோபேந யுகாந்தாக்நிரிவோத்தித:)என்னுமவளிறே. "காகுத்ஸ்த:" (காகுத்ஸ்த:) - பரபரிலைவர் பொறாத குடியிலேயன்றோ தாம் பிறந்தது; "பிறர்க்குவந்தவை பரிஹரிக்குமத்தனையல்லது, தமக்குவந்தது பரிஹரிக்கலாகாது" என்றிருக்கிறாரோ? "கிம்நுஸாகரமேகலாம்மஹீம்தஹதி" (கிம்நுஸாகரமேகலாம்மஹீம்தஹதி)-"த்ரவத்ரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும் கடிநத்ரவ்யத்துக்குஓரம்பும் வேணும்" என்றிருக்கிறாரோ? கடலில் நீரே நெய்யாக எரிக்கவல்ல அம்புடையவரன்றோ. ஒக்கக் கைப்பிடித்தவளாகிலும் பரிவட்டம் பேணியிருக்கும்படிவைத்தாரிறே; ராஜாக்களுக்கு பூமியும் ஸ்த்ரீபோலேயிறே; ஈஶ்வரர்கள் ஸ்ருஷ்டித்தபடி கிடப்பது — இவர் கண்சிவக்குமளவுமாகாதேயென்றும், "யதி ப்ரவ்ருத்தம் ஜகதஸ்ஸராஜ்ய: ஸாம்வாவ்ருணீம்ஹ்ய தகீவேஷாதி:" (தர்

*ஸுஸ்ரூஷாமேஷு ஷிப்ரம்ஸ்ய ஹநுமதோ ப்ரதிஸ்ரா, "கிம்வ்ருதம் காகுத்ஸ்தஸ்ய யதி ப்ராணாஸ்ஸ்ருஜேயுஸ் । ஆகூணஸ்ஸ்ரமஹாநேதஜ்ஜா ஸ்ஸ்ரீத்ராதுமுத்யதம் ॥ கஉ ॥

என்னையறியாதாப்போலே உம்மையுமறிந்திலீராகி லென்றது - "ஜநாநுகாவிவொஷ்ட்ரௌ", "அகிகிலேனிறையும்" என்கிற என் ஸ்வரூபத்தை யறியாதாப்போலே, "ஸமெத்ராஃப்ரவ்ருத்த வீரவுஸ்" என்கிற உம்மையும் அறிந்திலீராகிலென்றபடி. விஸ்லேஷத்தில் யரிக்கைக்குஹேது-பாபமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - போகடும் இத்யாதி. போகடும் - விடுவென்றபடி. உக்தார்த்தத்தை ப்ராக்ருதத்திலே ஏறிடுகிறார் - இப்படி இத்யாதி. இவர்தாம்ஆலக்காக - பெருமாள்முன்னிலையாக. 'ஆளின்முன்பேயும் - என்னுமவளிறே' இதிவாக்யார்த்தம். "காகுத்ஸ்த:" என்கிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - பரபரிபவம் இத்யாதி வாக்யத்வயமும். தஹநியாமைக்குஹேது கம்பக்கலுபேக்ஷையொழிய, தம்முடையஅப்பு இரண்டையும் தஹிக்கமாட்டாமையில்லையென்கிறார் - த்ரவத்ரவ்யத்துக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இரண்டுக்கும் வேறே அப்பு வேண்டாவோவென்ன - கடலில்நீரோ இத்யாதி. இப்படியிருக்க, தாம் தஹிக்கமாட்டாதிருந்தது, என்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாமை என்று கருத்து. "ஶேஷோழு" என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - ஒக்கக்கைப்பிடித்த இத்யாதி. ஈஶ்வரர்களான ப்ரஜாபதிகள் ஸ்ருஷ்டித்ததை இவராலே யழிக்கப்போமோ வென்ன - ஈஶ்வரர்கள் இத்யாதி. இது - "கொவைந" என்றதுக்குஹாவம். "காகுத்ஸ்த:" - ஸுஸ்ரூஷ்யதி, உதித:" - யாமாதா

மாபதேஶாத்த்யஜதஶ்சராஜ்யம் மாம்சாப்யரண்யம்நயதுபதாதிம்) - என்கிறபடியே பித்ரு வசநபரிபாலநம் பண்ணப் போந்தாரோ? என்னை நலிகைக்காகப் போந்தாரத்தனையிறே என்றும்-இப்புடைகளிலே சொன்னவை அநேகமிறே. இவளும் * மாசறுசோதிதொடங்கிப் போர நோவுபட்டு, அது தன்னை * வைகல்பூங்கழிவாயளவும் வரப் பாடாற்றி, அவ்வளவிலும் வரக்காணாமையாலே தூதுவிட்டு, தூதவாக்யமத்தலைப்பட்டு மீளுவதற்குமுன்னே பற்றுதபடி பதறி, "இனி அவன்றான்வந்தாலும் ஸம்ஶ்லேஷமாய் அதுவிஶ்லேஷாந்தமாயல்லதுஇராது;ஆனபின்பு, அவன்வந்து கலந்துபிரிந்தகோள்வாய் பொறுக்க அரிதாயிருக்கும்; அநந்தரம் பிரிவாகிற புதுக்கோமுற்றவன்வந்து முதன்மைகொண்டாடுமேதில், முகம்பழகின வ்யஸையே யமையும்" என்று ஆற்றாமை தோற்றவிருந்தாள். எங்ஙனே யிருந்தாளோவென்னில்?—"ஹிமஹதநளிநீவநஷ்டஶோபா" (ஹிமஹதநளிநீவநஷ்டஶோபா)- பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர்த்துரும்பறக் கலந்துபோந்த விவளுக்கு வந்தேறியானபிரிவிறே: அத்தாலே அழகழிந்திருந்தாள். "வ்யஸநபரம்பரயா" (வ்யஸநபரம்பரயா)- பிரிவோபாதி கலவியும் வந்துகழியப்பெற்றதில்லை. "அதிவிஷ்யமாநா" (அதிபீட்யமாநா)- ஆஶ்ரயத்தினளவல்லாதபடியாயிருக்கை. "ஸஹசரரஹிதேவசக்ரவாகீ" (ஸஹசரரஹிதேவசக்ரவாகீ)- வருமளவும்உணர்ந்து பொறுத்திருக்கமாட்டாதிருக்கை. அவற்றின்படியங்ஙனேயிறே: "ஜநகஸுதா" (ஜநகஸுதா)-"இவைவரும்" என்று வளரப்பெற்றதில்லை. "க்ருபணம்தஶாம்ப்ரபந்நா)- கீழ்ச்சொன்ன விவையொன்றும் ஒப்பாகமாட்டாது,சிலசொல்லிற்றுமித்தனை. இவளும்அப்படியே,"முகம்பழகினவாற்றாமையோடே யிருந்து முடியவமையும்; இனி, அவன் வரவுநமக்குவேண்டா" என்றிருக்கிறாள். இவள்தானிப்படி பாரிக்கைக்கு அவன்றான் வாராநின்றானோவென்னில்?- அவன் வரவுக்கு ஸூசகமான நன்னிமித்தங்கள் அநேகமுளவாயிருந்தன. "வசஸீவ"

ஹிரிவ, கொவெந்ஸாமரஶெவெராம்ஶஹீ, உஹாகிகிந" - தஹியாரோ. தஹியாமையாலே ப்ரணயித்வமில்லை என்றபடி. அன்றிக்கே, ஈஶ்வரஸத்தையுண்டானால் ஜகத்தை தஹியாரோ, ஆஶ்ரிதபரிபவம் பொறுப்பரோவென்னுதல்; "ஸுயிஜீவதுவி" இதிவத். 'என்றும், என்றும்' என்றது தாத்பர்யார்த்தமல்ல; இப்படியுமிப்படியும் சொன்னாளென்றபடி. பிராட்டி நெடுநாள் விஶ்லேஷித்துவாடினாள், இவளிப்படி நெடுநாள் நோவுபட்டாளோவென்ன-இவளும் மாசறுசோதி இத்யாதி. கோள்வாய் - புதுப்புண். புதுக்கோமுற்றவன் - புத்ததிகாரி. எங்ஙனேயிருந்தாளோவென்னிலென்றது - இவளாற்றாமை தோற்றவிருந்த ஆகாரம் ஆரைப்போலே யிருந்ததென்னில்என்றபடி. ஹிமஹதமாவதற்கு முன்பு தாமரையோடை நன்றாயிருந்தவோபாதி, இவளும் திருவயோத்யையி லிருந்திறநாள் பன்னிரண்டுஸம்வத்ஸரமும் ஒருவிக்ரமமறக் கலந்தாளென்று - "நஷ்டஶோபா" என்றதுக்கு ஹாவமருளிச்செய்கிறார்-பன்னிரண்டாண்டு இத்யாதி. தண்ணீர்த்துரும்பறவென்றது-'ஸரோ ஹாடிஶ' என்கிறவிடத்தில், "காஶ்யபநோரதுஹுஹாஸம்யோகெ" என்று, அத்யந்தஸம்யோகே விஹிதத்விதீயையைப்பற்ற. "வரஷிரயா" என்றதுக்கு ஹாவம்- பிரிவோபாதி இத்யாதி. "ஹகீ" என்கிற உபலக்ஷணார்த்தம் - தூஸ்ஸாஹத்தின் இத்யாதி. "வ ஹு வாரி" என்றதுக்குஹாவம்- வருமளவு இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்னவிவையென்றது - ஸரிச்சக்ரவாகிகளை. 'அவன்றான் வாராநின்றானோவென்னில்' என்கிற ஶங்கைக்குஅஞ்ச பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார் - அவன்வாவுக்கு இத்யாதி. அண்டஜமென்றாதே, 'வகுகீ' என்றதுக்குஹாவம் - சிறகைவிரித்தது என்று. "காஷ்ட நிலயா" என்றாதே,

(பக்ஷீச)- பக்ஷியானது சிறகை விரித்தது. † (பக்ஷத்தையுடைத்தென்கிறவிசேஷணத்துக் கிதுவேயிறேகருத்து.) "ஶாவாநிலயஃ" (ஶாகாநிலயஃ) - உலர்ந்தகோம்பிலன்றிக்கே, பசுமையையுடைத்தான பணையிலேயிருந்தது. வ்ருக்ஷத்தை வலமாகவந்து, தழைத்தபணை யிலே நற்றரிக்கஇருந்தது. "ப்ரஹ்ருஷ்டஃ" (ப்ரஹ்ருஷ்டஃ)-அங்குள்ள பலாதிகளை புஜிக் கையாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றும்படி இருந்தது. "வாக்தேவாக்தஶோத்தமஸாந்த்வவாதீ" (புநஃபுநஶ்சோத்தமஸாந்த்வவாதீ)-மேன்மேலென நல்வார்த்தைகள் சொல் லத் தொடங்கிற்று. அதுக்கு மேலே, "ஸாஸ்வாதாம்வாசமுதீரயாநஃ" (ஸாஸ்வாதாம்வாசமுதீரயாநஃ)- இவ்வளவல்லகிடாய்அத்தலைபட்டது என்று சொல்லுமாபோலே யிருந்தது. "வாக்தேவாக்தஶோதயதீவ" (புநபுநஶ்சோதயதீவ) - வரவு நிச்சிதமான பின்ப, குளித்தலொப்பித்தல் செய்யாதிருக்கிறது என்னென்று சொல்லுமாபோலே யிருந்தது. "ஹ்ருஷ்டஃ" (ஹ்ருஷ்டஃ)-வந்தால் பிறக்கும் வேறுபாடுதோற்ற உடம்புமயிர்எறிந்திருந்தது. "ததாகதாம்" (ததாகதாம்)- "ரஹஸ்யஞ்சப்ரகாஶஞ்ச" (ரஹஸ்யஞ்சப்ரகாஶஞ்ச)- என்றுகொண்டு ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே யுள்ளபடியெல்லாம் தோற்றக்கடவதாகப் பெற்றுடையனான ருஷிக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதபடி யிருக்கிற படி. "தாம்"(தாம்)- தர்மிக்குமேற்பட அவ்வருகோன்றின்றிக்கேயிருக்கை. "வ்யதிதாம்" (வ்யதிதாம்) - கீழ்ச்சொன்னவை ப்ரக்ருதியாய், வ்யஸநமுள்ளது மேலேயென்று தோற்றும்படியாய்இருந்தாள்; "ஸமாஶ்வாஸ்ய ததாராஹம்" (ஸமாத்வாஸ்ய ததாராஹம்) என்று பன்னிரண்டாண்டு கலந்துபிரிந்த இவளுக்கு அதொன்றுந்தோற்றாதே துக்கத் தையிட்டு நிருபிக்கவேண்டும்படியா யிருந்தாள். "அநிந்திதாம்" (அநிந்திதாம்)- அத்தலையைப் பிரிந்தா லிருக்கக்கடவபடியே யிருந்தாள். இப்படி யிராத வன்று நிந்திதையேயாகாதே. "வ்யபேதஹர்ஷாம்" (வ்யபேதஹர்ஷாம்) - "ஹர் ஷம் குடிபுகுந்துபோயிற்று" என்று தெரியாதா யிருக்கை. "வாரிதீநாமிவாபகாம்" "ஶாவாநிலயஃ" என்றதுக்குஹாவம் - உலர்ந்த இத்யாதி. நன்னிமித்தமாகையாலே ததுபயுக்தத் தையுங்கூட்டிக்கொண்டு, "நிலயஃ" என்கிற பதத்துக்கு ஹாவம்-வ்ருக்ஷத்தை இத்யாதி. பக்ஷியானது இரையெடுத்தால் நல்ல லக்ஷணமிறே, ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார் - அங்குள்ளபலாதிகளை இத் யாதி. * உத்தமஸாந்த்வவாதியாகையாவது - பெருமாள் சீதாத்திலே வருகிறாரென்கை. "ஸாநுவாதீ - ஐவ உதீரயாநஃ - ஐவ" என்று ஐவ ஶப்தத்தை - கீழிற்பதங்களிலுங் கூட்டுவது. வந் தால்பிறக்கும் வேறுபாடென்றது - பெருமாள்வந்தால் பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் ஸந்தோஷமென்றபடி. "ரஹஸ்யஞ்சப்ரகாஶஞ்சயதாவ்ருத்தம்தஸ்யயீதிகஃ। ராஜ்ஞ்யாஸஹஸஸாஸீதித்ருராக்ஷஸா நாஞ்சவஸுதாம்ஃ" இதி பாலகாண்டே. ததாகதாம் - வாசாமகோசரமான தசையை யடைந்த வென்றபடி. தாமென்றது - ஸ்வரூபமாத்ரவாசி. "வ்யதிதாம்" என்றதுக்கு - * ஆதிகர்மணிக்த ப்ரத்யயமாய், வ்யஸநோபக்ரமத்தைச்சொல்லுகிறது என்றர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - கீழ்ச்சொன் னவை இத்யாதி. ப்ரக்ருதியாயென்றது - ஸ்வஸ்த்த தசையாயென்றபடி. "வ்யதிதாம்" என்ற தக்கு நிரூபகமாக ஹாவாந்தரம் - 'ஸமாஶ்வாஸ்ய' இத்யாதி. 'அத்தலையைப்பிரிந்தால்' இத்யாதிக்கு- உத்தமநாயகனைப் பிரிந்தாலிருக்கக்கடவபடியே இருந்தாளென்று கருத்து. உபஸர்க்கார்த்தம் - ஹர் ஷம்குடிபுகுந்து இத்யாதி. "ஶரீரஜாம்" என்கைக்கு - இத்தசையிலழுகுண்டேறாவென்ன -மன்

† குண்டலிக்ரந்தம் க்வாசித்கம்.

(பரிதீந ராநஸாம்)-ஹர்ஷம்வந்தாலும் ஆஶ்ரயமுமின்றிக்கேயிருக்கை. 'ஶரணாகதி' (ஶரணாம்)-மண்தின்றுவந்த நகடுபோலன்றிறே குணாதிகவிஷயத்தைப் பிரிந்தால் இருக்குமாபடி; கடலேறிவடிந்தாற்போலே யிருக்கிற அவ்விருப்புதனக்கே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. "நிமித்தாநிஶரணாநிலெஜிரே" (நிமித்தாநிஶ யாநிபேஜிரே)- நிமித்தங்களானவை இந்நிலைக்கு நன்மைசொல்லித் தந்தாம் ஸ்வரூபம் பெற்றன. "நரம்ஸ்ரியாஜுஷ்டநிவோபஜீவிந:" (நரம்ஸ்ரியாஜுஷ்டநிவோபஜீவிந:)- ஸாஸஹாய்லக்ஷ்மிக்குக் கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம்பெற்றன; என்போலவேன்னில்?—அர்த்திகளாயிருப்பார் உதாரர் பக்கலிலேசென்று தந்தாம் ப்ரயோஜநம் பெற்று ஹ்ருஷ்டராமாபோலே. இப்படியாயிருந்தன நிமித்தங்களின்அளவு. இனி, அவனளவு பார்த்தால், "ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்த:" (ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்த:)-ஆர்த்தனாய் ஶரணம்புகவுமாம்; அன்றிக்கே, நாம் திருநாமங்களைச் சொன்னால் சேனைகர் நம்மை ஆக்ஷேபித்துச் சொல்லுமாபோலே செருக்காலே சொல்லவுமாம். இங்ஙன் விகல்பிப்பானென்? ஆர்த்தனுக்கன்றோ பலப்ராப்தியுள்ளது? மற்றை யவனுக்குஉண்டாகச் சொல்லுகிறவிடம் ப்ரஸித்தமன்றிறே யென்னில்?—இஶ்ஶ்லோகத்தால், ஶரணாகதலக்ஷணம் சொல்லுகிறதல்ல: ஶரண்யலக்ஷணம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய ஆர்த்திதானு முபாயத்தில் அந்வயியாதிறே; ஆனபின்பு அவனோடிவனோடு வாசியில்லை. "தன்தசையறிந்து, 'நமக்கோருகைம்முதலில்லையாயிருந்தது' என்று தன்குறையை

தின்றுவந்த இத்யாதி. இங்கே - "கூலவுதகீம் ஶூலயாதெவீம் ஸலவுராவிகிதிராஷிஶ:" என்றதநுஸந்தேயம். நகடு - வைவர்ண்யமும், ரோஜையும், வ்யாதியும். விவரணம் - கடலேறி இத்யாதி. 'ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படி' என்றவிடத்திலே "அவாருவின்றனவாழியமோ" என்றது அநுஸந்தேயம். "ஶரணாநி - நிமித்தாநி - லெஜிரே" என்றந்வயித்தர்த்தம் - நிமித்தங்களானவை இத்யாதி. "ஸஜீவெஸவாயாது" என்கிறதாதுவாலும், "ஸ்ரியாஜுஷ்ட - நரநிவ" என்ற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலும் "ஸ்வரூபம்பெற்றன" என்றது. இப்படியந்வயியாதே, "நிமித்தங்களானவை ஶரீரத்வத்வங்களையடைந்தன" என்றகொள்ளுமளவில், "தயாமுதாது" இத்யாதி காரகங்களுக்கு அந்வயமின்றிக்கேயொழியும்; ஆகையாலே வஸவ: ஸுகாரம்ஸ்ரூபெ என்றஅத்யாஹாரத்து யோஜிக்கவேணும். இப்படியுமோருருவிலே அருளிச்செய்தார். "நிமித்தங்களானவை" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ஸாஸ்ரோல்லங்஘நம்மிக்கு இத்யாதி. நிமித்தங்கள்மாத்ரமன்றிக்கே, அவன் க்ருபாவிஶிஷ்டனாகையாலும் வசவுதர்யாதேன்று த்விதீயபரிஹாரம் - ஸுகெ ஹ்ரூவா இத்யாதி. "நிருப்தனுவான் - ஸம்ஸாரதோஷ பகவத்ஸௌலப்யகுணங்ய ஜ்ஞாநபுத்தனாய் ஸதாசார்யஸமாஶ்ரயணபூர்வகமாக 'ஸர்வரனேயுபாயோபேயம்' என்று அத்யவஸித்து, தேஹாந்தரம் ஸஹியாமல்வந்தேஹாவஸாநத்தளவும் ஆறியிருக்குமவனாயிருக்க, 'சேவகர்கம்மையாக்ஷேபித்துச் சொல்லுமாபோலே' என்று லகுகரிப்பானென்" என்றகேட்க;—"ஶரண்யவைபவ ப்ரகரணமாகையாலே நஹிநிந்தாந்யாயேந லகுகரிக்கிறார்" என்றருளிச்செய்வர். அன்றிக்கே, நிருப்தியின் சரமாவதியான அஹ்ருதயோக்தியாகச்சொல்லுகிற அதிகாரியைச் சொல்லுகிற தென்னுதல்; "ஸுவெதிவாதெவயெநகெநாவிஸுகாரெண ஆபம்வகூாஸுழி" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'இங்ஙனவிகல்பிப்பானென்' என்றதுக்குக்கருத்து - இருவர் ப்ரபத்தியும் நெடுவாசிப்பட்டிருக்க, "ரக்ஷிதவ்ய:" என்கிற ஏகபலவிஷய விகல்பங்கூடுமோவென்னி லென்றபடி. என், விகல்பிக்கைக்குக் குறைபேதென்ன - ஆர்த்திநுகர்கன்றோ இத்யாதி. 'ப்ரஸித்தமன்றிறே' என்கையாலே - அபுத்திபூர்வகமாக ஏகாரணத்தாலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிற சரமாவதி நிருப்தன்? அவிவக்ஷிதனென்று கருத்து. ஶரண்யலக்ஷணஞ் சொல்லுகிறதுகொண்டு ஆர்த்தனையும் நிருப்தனையு மொக்கச்சொல்லலாமோவென்ன - இவனுடைய இத்யாதி. ஆர்த்தனோடு ஸாம்யஞ்

அறிவிக்கவும் மாட்டாதபடியாயிருந்தான்; ஆனபின்பு, இவனுக்கு நாமே யாகாதேயுளோம்" என்று திருவுள்ளம் இவன்பக்கலுன்றியிருக்கும் "பரேஷாம்ஶரணாகதஃ ஶரிஃ" (பரேஷாம்ஶரணாகதஃ அரிஃ) - ஶத்ருக்களில் வைத்துக்கொண்டு ஶரணாகதனை ஶத்ருவாயிற்றிவன். அதென்னென்னில்;— "ஶரணம்" என்கிற உக்தியைச் சொல்லுகையாலே ஶரணாகதன் என்னவுமாய், அகவாயில்இல்லாமையாலே ஶத்ருவென்னவுமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, பூர்வவ்ருத்தத்துக்கு அநுதாப மில்லாமையாலும், இப்போது 'ஶரணம்' என்கிற ஶப்தத்தைச் சொல்லுகையாலும், இரண்டும் சொல்லலா யிருக்கை. "கொன்றேன்-அன்றே வந்தடைந்தேன்" என்னுமாபோலே. "ப்ராணாநுபரித்யஜ்ய" (ப்ராணாந்பரித்யஜ்ய)-ப்ராணங்களை யொருதலையாகவிட்டு. "ப்ராணாநவி" என்னவேண்டாவோவென்னில்?—அவன் சொன்ன சொல்லுக்கு இதொன்றும் போராமையாலே அது வேண்டாவாயிற்று. "ரக்ஷிதவ்யக்ருதாத்மநா" (ரக்ஷிதவ்யஃ க்ருதாத்மநா) - சிக்ஷித மநாவாய் இருக்குமவனால் இத்தனையும்செய்யப்படும். அறிவுடையார்க்கித்தனையும் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாது. இதிறேயவன்படி. "இப்படி, களித்து 'ஶரணம்' என்றாலும் பொறுக்கமாட்டாதவன், * ராசறுசோதியேதொடங்கிப் போராறுக்கப்பட்டு நாலுப்ரயோகம் அடுத்து ஶரணம்புக்கு, அவ்வளவிலும் முகங்காட்டாதொழியச் செய்தேயும் தாதுவிட்டு, 'இப்படி இம்மிறுக்குக்களெல்லாம்பட்டது நம்மையுத்தேசித்திறே' என்றிருக்கும்" என்றிருக்கையாலும், இவ்வளவும்வர இவள்தான் முடியாதே கிடக்கையாலும், அவன் ஸ்வபாவத்தை விஶ்வஸித்திருக்கையினாலும், அவன்வாவுக்கு த்யோதகமான ஸந்நிமித்தங்கள் அநேகங்களுண்டாகையினாலும், இதெல்லாங்கிடக்க "நம்முடைய பாக்யவாநிதான் அவனை நம்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தும்" என்றிருக்கையினாலும், "பிரிவுஅநிஷ்டமான உடையிலே போகவல்ல நிர்லஜ்ஜன் வரவுஅநிஷ்டமானஉடையிலேமுன்னேவந்துநிற்கவும்

சொல்லி, ஆசிக்யஞ்சொல்லுகிறார் - நாளைதலை இத்யாதி. "ஆதெ ஹ்யாவாயதிவாஹ்யவஶ்ஃ" என்ற ஆர்த்தனையும் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, "பரேஷாஂசயைவ ஶரணாகதஃ ஶரிஃ" என்று கொண்டு த்ருப்தன் படியைச்சொல்லுகிறது; இஶ்ஶ்லோகம் - ஶரண்யன்படியைச் சொல்லுகிறதாகையாலே. அதென்னென்னிலென்றது - ஶரணாகதத்வமும் ஶத்ருத்வமும் விருத்தமன்றோவென்றபடி. லோகபரிபாடியாலே கீழுரைத்செய்து, ஶாஸ்த்ரபரிபாடியாலேபரிஹாராந்தரம் - அன்றிக்கே பூர்வவ்ருத்தத்துக்கு இத்யாதி. மூன்றும்பரிஹாரம் - கொன்றேன் இத்யாதி. அதாவது - "பரேஷாஂ - ஶரிஸ்து - ஶரணாகதஃ" என்றந்வயித்து, பிறர்க்கும் ஶத்ருவாய்க்கொண்டு ப்ராயஶ்சித்தாதிகள் பண்ணாதே ஶரணாகதனானவென்றபடி. கொன்ற உதிர்க்கை கழுவாதே உடனேவந்தடைந்தே னித்யர்த்தஃ. திருமொழி முதற்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி மூன்றும்பாட்டு. ஒருதலையாக - தன்னக்கே பரமாக வென்றபடி. இவனிலும் ப்ராணங்களதிகமன்றோ என்றசங்கித்து, ஶரணாகதிக்கு ப்ராணங்கள் ஸத்ருஶமாகாமையாலே யென்று பரிஹரிக்கிறார் - ப்ராணாநவி இத்யாதி. விவரணம் - அறிவுடையார்க்கு இத்யாதி. ஶரணாகதிவைலக்ஷண்யத்தி லறிவுடையார்க்கென்றபடி. 'இனியவனளவுபார்த்தால்' என்ற கீழ்ச்சொன்னவாக்யத்துக்கு 'இதிறேயவன்படி' என்றவாக்யத்தோடே யந்வயம். இஶ்ஶ்லோகத்தாற்சொன்ன குணாதிக்யத்தை கிம்புநர்க்யாயத்தாலே இவர்பக்கலிலேயேறிட்டுக்காட்டுகிறார் - இப்படிகளிந்து இத்யாதி. மூன்றும்ஹேது - இவ்வளவும் வ இத்யாதி கீழ்ச்சொன்ன நன்னிமித்தங்களையும், "ஆதெ ஹ்யாவா" இத்யாதியாற்சொன்ன அவன்குணாதிக்யத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக வநுவதிக்கிறார் - அவன்ஸ்வபாவநிமித்தயித்யாதி யாலே. அவன் ஸ்வபாவத்தை - க்ருபாவைபரிஷ்ட்யஸ்வபாவத்தை. நாலாம்ஹேது - இதெல்லாங்கிடக்க இத்யாதி. அஞ்சாம்ஹேது - பிரிவநிஷ்டமான இத்யாதி. முன்னேவந்துநிற்கிறதெதுக்கென்ன - இன்னபடிமாருகால் இத்யாதி.

வல்லன்'' என்றிருக்கையினாலும், ''இன்னமுமொருகால் கலந்துபிரிந்து நட்மைமுடிக்க வேணும்'' என்றிருக்கையினாலும், ''வரவுதப்பாது'' என்று அவன் வரவை நிச்சயித்து-தோழிமாருந்தானுமாக ''இனி அவன் வந்தாலு மவனுக்கு முகங்கொடுத்தல் வார்த்தை சொல்லுதல் செய்யக்கடவோமல்லோம்'' என்று ஸங்கல்பித்து, ''அவனறியாததோரிடத்தே போயிருக்கவேணும்'' என்று பார்த்து; காயாம்பொழிலாய் அதிலே விளையாடுசூழலாய் அதின் நடுவே அதி மநோஹரமாய் இருப்பதொரு மண்டபமாய், அதிலே இவர்களெல்லாருங்கூடிக் கழகமாகவிருந்து, வந்தாலு மவனுக்கு இட்டீடுகொள்ளுகைக்குப் பற்றுசில்லாதபடி பூவை கிளிதொடக்கமான அசேதநமாயும் சேதநமாயுமுள்ள லீலோபகரணங்களை ஊரழிபூசலில் அரணுள்ள கோட்டைகளிலே சரக்குவாங்குவாரைப்போலே ஓரிடத்தே திரளவாங்கி, இனி இவர்கள் மறந்தவை ஏதேனுமுண்டாகில் அதுபெற்று அவனுக்கு ஸத்தையுண்டாக வேண்டும்படியாய், இப்படி யிவர்கள் சமயமிட்டு, வந்தாலும் அவனுக்குப் புகுரவொண்ணாத படி அநாதரமாகிற கன்னிதிகளை உரக்கவிட்டு, அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வங்கொண்டு காரியங் கொள்ளுகைக்கு ஒருவழியில்லாதபடியும் ஸர்வசக்தித்வங்கொண்டு வ்யாபரிக்கவொண்ணாதபடியாகவும் இவர்கள் வ்யவஸ்தை பண்ணியிருந்து - க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தம் சொல்லுவார் ''கச்சித்ஸுகுஶலீக்ருஷ்ண:'' (கச்சித்ஸுகுஶலீக்ருஷ்ண:) - என்று இப்பிதற்றுத் தானென் என்று- ''அதவாகிந்ததாலாபை:'' (அதவாகிந்ததாலாபை:)- என்பாராய், ஆஸ்ரயப்ரக்ருதிகளான உகவாத ஹிரண்யாதிகள் கோஷ்டிகளில் திருநாமம் சொல்லுகை அஸஹ்யமாமோபாதி, இவர்கள் கோஷ்டியிலும் உகவை தலைமண்டையிட்டு, திருநாமஞ்சொல்லில் நெஞ்சு சிவிட்டென்னும்படியாய்க் கொண்டிருந்தார்கள் இவர்கள். இதுஇத் தலையிருந்தபடி. இனி, அத்தலை இருந்தபடியென்னென்றால்; ''வேறுகொண்டு உம்மையர் னிருந்தேன்'' என்கிற ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டது. ''ஸாகவிஹ்ரவா:'' (ஸாகசிம்ரவா:)

அன்றிக்கே, * இன்னுயிர்ச்சேவல் ப்ரக்ரியையாலே ஆறும்ஹேதுவாதல். கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களுக்கும் கர்மவிஶேஷத்தாலே விபலமாய், வாராதிருக்கையே நியதமென்னுமத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது - வந்தாலும் என்கிற சப்தம். காயாம்பொழில் - காசாந்தோப்பு. விளையாடுசூழல் - மணற்குன்று. கழகம் - ஸமூஹம். இட்டீடுகொள்ளுகை - வார்த்தையிட்டு வார்த்தைகொள்ளுகை. 'பூவை கிளிதொடக்கமான - சேதநமாயும் அசேதநமாயும்' என்றந்வயிப்பது. அசேதநமான லீலோபகரணங்களாவன - பந்து, கழல்தொடக்கமானவை. பூவை - கறுத்தகிளி. ஊரழிபூசல் - ஊரழியும்படியான சண்டை. ஆனால், "என்னுடைய பந்துங்கழலும்தந்தபோகு" என்று - அவன்கையிலே யிருக்கிறதாகச் சொல்லாநின்றதேயென்ன - இனிஇவர்கள்மறந்தவை இத்யாதி. உரக்க - த்ருடமாக. 'ஸர்வஜ்ஞத்வங்கொண்டு' இத்யாதிக்குஹாவம்-அவனுக்குமுன்னே யேலக்கோலிச்செய்கிறானாகையாலே அதுகொண்டு கார்யங்கொள்ள வழியில்லை. அந்தஃபுரமாகையாலே ஸர்வஶக்தித்வங்கொண்டு கார்யமில்லையென்றபடி. கச்சித்ஸுகுஶலீக்ருஷ்ண: என்று க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் சொல்லுவார் 'அதவாகிந்ததாலாபை:' என்று - இப்பிதற்றுத்தானென் என்பாராய் என்றந்வயிப்பது. உகவை - உகப்பு. சிவிட்கு - அஸஹ்யம். இவர்களிப்படி யிருந்தார்களாகில் அவனென்செய்தானென்னும்ஆகாங்க்ஷையை யநுவதிக்கிறார் - இனியிந்தலை இத்யாதி. கீழே, விட்ட ஆள்சென்று அவனுக்கறிவிக்க, அவனுமிழவாளனாய் வருகிறானென்றார்; இங்கே, தூதரைக்குறித்துச்சொன்ன ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டு வருகிறானென்றார்; இவையிரண்டுக்கும் சேர்த்தியென்னென்னில்; தூதர்சென்றறிவிக்க, வருகிறானென்றும்; இவளார்த்தநாதம் கேட்டுவருகிறானென்று மிரண்டுஸங்கதியாக யோஜித்துக்கொள்வது: இங்கேயிருந்துகூப்பிட்டால் கேட்குமோவென்ன - ஸாகவிஹ்ரவா இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - நல்லது

நல்லதுசெவிப்படுமவனிறே. இவ்வளவில் ஆறியிருக்குமவனன்றே; '**வரசோவடிசேவநம்**' (பரமாபதமாபந்நம்)-என்றுகொண்டு பரீக்ஷேந்த்ராழ்வானுடைய ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்ட போது "**அஸ்வீக்ருதப்ரணிதமணிபாதுகம் கிரிதிசாகுலாந்தபுரம் அவாஹ்ந பரிஷ்க்ரியம்**" (அஸ்வீக்ருதப்ரணிதமணிபாதுகம் கிரிதிசாகுலாந்தபுரம் அவாஹ்ந பரிஷ்க்ரியம்) என்கிறபடியே திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளப்பற்றாமை வெறுந் தறையிலே பத்தெட்டடி இட்டும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளிலும் நினைவுக்குமேற்பட ஒன்றும் காணாமையாலே, இப்பதற்றம்இருந்தபடியால் "இதுஇவ்வளவுகளிலன்று. இதுக்கடியென்?" என்று திவ்யாந்தபுரம் கைநெருக்கும்படியாய், ஸாவஜ்ஞனான பெரிய திருவடியைப் பண்செய்தேறப்பெறாதே வெறும்புறத்தேமேற்கொண்டு "**ஸமவதஸ்ஸ்வராயைநம:**" (ப்ரக (வதஸ்த்வராயைநம:)-என்றுஅறிவுடையார் ஈடுபடும்படிவந்து தோற்றினாற்போலவும்; த்ரௌப

இத்யாதி. செவிப்பட்டால் மெள்ளவரவொண்ணாதோவென்ன - இவ்வளவில் இத்யாதி. ஆர்த்தநாதம் கேட்டு த்வரித்துவந்ததுக்கும், ஆறியிராமைக்கும் க்ரமேணமூன்றுத்ருஷ்டாந்தம்-வரசோவடி இத்யாதி. "வரசோவடிசோவெஜோரிநஸாவிதெயஜாசிடி । ஸகாநாமவரஸீசோஜாரா யண வராயணம்" இதிமஹாபாரதே. தத்ரைவ ஸாஸ்ரநாமாராத்யாயே, "ராஜாஜ்ஞாவைஹாஸி ராவைஹ்ரவிபுஸ்வயொநிஸ்ரஹ்ரவிஸ்ரவா:" இதி. "கஜி.தாகஸ்ரீக்ரஷைஸ்வைதுலை வாதகம் । ஸ்ஹ்ரெஷ்டாசேஹஹஸ்ரு ஸகஜி.தாரயொவிதாடி। ஸளஸ்ரஹ்ரு சோநயிகம் கரொதி கஷணஸளஹ்ரு: । ஸயுவாகிதெஸ்ரமாவெரவரா கி யதாகயா । கவ்ரு ஹெளசாதரம்ரு ஷ்ரம்ஸகுரு.வ்ரு.மரிஷ்ரு தி" இதிபத்ரசேம்ச பலபத்ராப்ரதிமாப்ய. "ஸ்ரூதெகுரவாயடிவாஹ்ரு வ்ரு:வெரொஷாம் ஸாரணாம்தரு । ஸரிஃவ்ரொணாநுவரி கரு ஜ்ரு ரகஷி.கவ்ரு:க்ரு தாதநா" இதி யுத்தகாண்டே அபயப்ரதாநப்ரகாரணே. "கரஸரீயதிகாகரு தரு: கிஹரஸொமரசேவமாடி । ஶஹீந்ரஹ்ரதிகொவெநயரமாஹ்ரொ ஸ்ரிவொ.தி.தரு:" "யசிபூவவெஶாதரு ஜதஸ்ராஜ்ரு ரம்சோஹ்வாவ்ரு ரணரு நயதரு:வஹாதி। நாஸீஉரு யாயஸ்ரு நஸீநபுஶொகரு: கஜி.தயொரரு ரம்ஹ்ரு ரு.யெகுரொ தி" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநுமந்தம்ப்ரதி ஸீதா. தத்ரைவ ஹநுமாந், "ஹரிஶஹ தநஜி.நீஷநஷ்டஶொஹாவ்ரு ஸந வரஷ்ரு யாரz.திவீரு சோநா। ஸஹஹ்ரு ரஹரிதெவரு.கு வாகீஜநகுஸுரு.தாக்ரு வணாரு.ஷ்ரு ரம்ரு வஹா" "வகஷீவஶாவாநிலயரு:ரு ஹ்ரு ஷ்ரு:வரு.நரு:வரு.நரொ.தரு ஶஸொ.நவாரு । ஸரு ஸ்ரு.மதாரு.வாஹ்ரு ரீரயாதரு: வரு.நரு:வரு.நரொ.ரு.ய.தீவஹ்ரு ஷ்ரு" "தயாமதாதொரு வ்ரு.யிதாரிநிதாரு வ்ரு.வெதஹ்ரு ஷ்ரு.ரு வரிஷீநசோநஸ்ரு.ரு.ஶரு.ஹாரு.நிஷி.தாநிஶரு.ஹா நிஹெஜிரொநரு.ஶ்ரியாஜரு.ஷ்ரு.நிஹொவஜீவிநரு:", "ஸசோரு.ரு.ஶதத்ரு.ரு.ஹரு.ரு.ரவவஹ்ரு நிவெஶரு.நெ.ஹரு.ஜ்ரு.தாசோநரு.ஷ்ரு.நுஹொமாநுஸ்ரு.ரு.ரு.ஸ்ரு.ரு.ஜி.நீ" "ஸாதரு.ரு.ரு.ரு.ஸ்ரு.ரு.ம் விஹ்ரு ஸீதாவிஷரு.ரு.ரு.ரு.ஷ்ரு.ரு.ரு.

தியை துஶ்ஶாஸநன் நலிகிறபோது ரக்ஷகராக ப்ரஸித்தரான பர்த்தாக்கள்ஐவரிருக்க, "மொ விந்தேதியதாக்ரந்தத்" (கோவிந்தேதியதாக்ரந்தத்) என்று நம்மை ரக்ஷகராக நினைத் துக் கூப்பிட, "மாஶுசோ மாவாஸிநம்" (மாஶுசோ மாவாஸிநம்) என்று 'நான் ஸந்நிஹிதனாய் உத வப்பெற்றிலேன் அவளாபத்துக்கு' என்றுகொண்டு, "அவள் தனக்கு அடுக்கும்படி செய்தாள். நா ன் அவதரித்தே அவதாரப்ரயோஜநமொன்றும் பெற்றிலேன்" என்று இழவாளனாய், தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து இவள் குழலையும் முடிப்பித்து விரோதிவர்க்கம் கிழங் கெடுத்துப் போகட்டு * தன்னுடைச் சோதியோடு எழுந்தருளுகிறபோதும் "நாதிஸ்வஸ்தமநா:" (நாதிஸ்வஸ்தமநா:) என்று திருவுள்ளம் பண்ணப்பட்டாற்போலவும்; "ஶரதல்பமதோ ஹீஷ்மஶ்ஶாம்யந்நிவ ஹுதாஶந:| ஶாம்யந்நாதிவ்ருஷவ்யாஸ்ரஸ்ததோ மேதத்கதம்மந:" (ஶரதல்பகதோபீஷ்மஶ் ஶாம்யந்நிவ ஹுதாஶந: மாம்த்யாதிருஷவ்யாக்ரஸ்ததோ மேதத்கதம்மந:) என்றுகொண்டு ஶரதல்பகதரான ஸ்ரீபீஷ்மர்க்கு முற்பாடராய் உதவ வேண்டியிருக்கப் பிற்பாடராஞோம் என்று நோவுபட்டாற்போலவும்; "தேநதேதமநுவ்ரதா:" (தேநதேதமநுவ்ரதா:) என்று என் முற்பாடு கண்டு அநுவர்த்திக்கக்கடவர்கள் முற் பாடராம்படி நான் பிற்படுவதே என்றிருக்கும் அவளிறே; இப்படிகளாலே திருவுள்ளம்போர விரங்கி, "வ்ரஸீதந்துஹவவந்தோமே ஸ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா யதீத்ருஶஶரஹ்விப்ரை ருபஸ்த்தேயைருபஸ்த்தித:)-என்று தண்டகாரண்ய பரிஸரவர்த்திகளான ருஷிகளுடைய ஆர்த்திக்கு முற்பாடராய் உதவப்பெற்றிலோமென்னும் இழவாலே லஜ்ஜித்து, அவர்களைக் காலைக்கட்டிப் பொறுப்பித்துக் கொள்ளும் அவளிறே; இனி "வ்ருஸ்ஸேநஷுஷ்ரூஷுராணாம்" (வ்யஸநேஷுஷ்ரூஷுராணாம்)-என்று ஸாமாந் யத்திலே இருக்கும்படி கண்டால், ப்ராணயிநி ஒருகலையாலை சொல்லவேண்டாவிறே. "நாம்கிட்டி நின்று கைகையைக் காலைப்பிடிக்க வேண்டும் விஷயம் ஒரு திர்யக்கின் காலிலே

'விரோதிவர்க்கம் கிழங்கெடுத்து - இவள்குழலையும்முடிப்பித்து - தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து' என்றந்வயிப்பது. "மொவிந்தேதியதாக்ரந்தத் ஶரதல்பகதோபீஷ்மஶ் ஶாம்யந்நிவ ஹுதாஶந: | ஸ்ரீமந் ஸ்ரீவ்ருஷவ்யாஸ்ரஸ்ததோ மேதத்கதம்மந:" இதிமஹாபாரதே. "நாதிஸ்வஸ்தமநா:" என்றது ப்ரமாணத்திரட்டிலே கண்டுகொள்வது. "ஶரதல்பகதோபீஷ்மஶ் ஶாம்யந்நிவ ஹுதாஶந: | ஶாம்யந்நாதிவ்ருஷவ்யாஸ்ரஸ்ததோ மேதத்கதம்மந:" இதி மஹாபாரதே. "ஶாம்யந்நாதி" என்று அவன்முற்பாடுசொல்லி, "தத:" என்கையாலே, தசஶப்தம் - தேநதுபராமன்று, ஆநந் தர்யபரமென்றபடி. "பிற்பாடராஞோமென்று நோவுபட்டாற்போலவும்" என்றவநந்தரம், பிற்பாட் டுக்கு நோவுபடுமவனிறே என்றத்யாஹாரிப்பது. பிற்பாட்டுக்கு நோவுபடுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணத் வயம்-தேநதேததி இத்யாதி, வ்ரஸீதந்து இத்யாதி. "ஸவை ஹுஷாஹிஸயஶ: ஹுதாவணாநாம் ராமஸ்ஸுரேதஸியாது | யதாணாம்ஸயேஷ்ஸாநாம் தேநதேததி நுவ்ரதா:" இத்ய யோத்யாகாண்டே. "வ்ரஸீதந்துஹவவந்தோமே ஸ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா | யதீத்ருஶோ ரராஹம்விப்ரை ருபஸ்த்தேயைருபஸ்த்திதா:" இத்யாரண்யகாண்டே. ஸ்ரீராமயோத்யாவாஸி களுக்கு முந்தாந ச்ரமபரிஹாரம்பண்ணினபின்பிறே அவர்கள் இவரிடத்திலே ஸ்நேஹித்தது; அத்தையுட் கொண்டு, இவன் பிற்பாட்டுக்கு நோவுபடும்ப்ரகாரத்தை வருளிச்செய்கிறார். என்றுமுன்பாடுகண்டு இத் யாதி. "வ்ரஸீதந்து" என்றதுக்கு ஶாவம் - காலைக்கட்டி. இத்யாதி. இவனார்த்திக்கு அவன் நோவு

விழும்படி நாம் பிறப்பதேயமக்கினியொரு பும்ஸ்த்வமாவதென்? நாம் அங்கு இனிப்போய்ச் செய்வதென்? இங்கிருந்து செய்வதென்?" என்றுகொண்டு தமோறி, இத்தலையோடே கலந்தல்லது பரிக்கமாட்டாதானாய், இவர்களிருந்தவிடத்துக்கு அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாகவந்து, ப்ரணயகோபத்தாலே அணுகவொண்ணாதபடியிருக்கிற இருப்பைக்கண்டு, "இத்தலையில் அபிஸந்஧ியைக் குலைத்து நாம் கூடிநோமாம்படியென்?" என்று சிந்தித்து, "அழகுகொண்டு வெல்லுவோம்" என்று பார்க்கில், ஸௌந்தர்யம்கொண்டு தண்ணீர் வார்ப்பாரில்லை யிக் கோஷ்ட்டியில்; "ஸுஸிதேக்ஷணா" (அஸிதேக்ஷணா) என்கிற தன்னேற்றம் உண்டிறே இத்தலைக்கு; இனி, "மேன்மைகொண்டுவெல்லுவோம்" என்று பார்க்கில், அந்தஃபுரத்தை ஆனைக்காலிட்டுத் துகைப்பித்து புஜிக்கவொண்ணாதே; இனி இவ்விஷயத்தைப் பெறுகைக்குத் தாழ்ச்சியேயிறே பரிகரம்: அது இத்தலையின் கடாக்ஷம் பெறாதிருக்க ப்ரவர்த்திக்குமன்று நிஷ்ப்ரயோஜநமிறே; இனி இத்தனையும் செய்தால், ஆசையற்றுப் போகைக்குத் திருவடிகள்பேராதே; இசைவின்றிக்கே இருக்க, மேல்விழமாட்டானே; இனி விழக்கூடாதாகாதே மேல்விழுமன்று, ம்ருதுப்ரக்ருதியாகையாலே இழக்கவரிலும் வருமே; இனி, சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க, பெருவிடாயனானவன் அழிஞ்சுக்காடேறப் போகமாட்டானே; அதாவது-"இவன் அல்பம்தாழ்த்தான்" என்று வெறுத்து, "புகுருவானல்லன் நம்கோஷ்ட்டியில்" என்றிருக்கிற இவர்களைவிட்டு நாட்டாரோடே உறவுபண்ணப் போவானன்றே; இனி "ஒருபடிபொருந்திநோமாம்விரகென்?" என்று கடல்கடந்த திருவடி பட்டதெல்லாம் பட்டு, "ராஜாதஶரதோநாம" (ராஜாதஶரதோநாம) என்னும் அளவன்றே; இனிச்செய்யவடுப்பதென்? என்று "ஏவம்வஹுவிதாம்சிந்தாம்" (ஏவம் பஹுவிதாம்சிந்தாம்) என்று மநோரதித்து, "நந்தலையும் அவர்கள்காலுங்கிடந்ததாகில் காலைக்

படும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார். இவ்வ்யூஹமிடுகை இத்யாதி. ப்ரவேஶித்து என்றது-காலாம் தருஷ்டாந்தமாகவுமாம். மேல் ஈஶ்வரன்செய்யும் ப்ரகாரங்களை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் - நாம் கிட்டிநின்று இத்யாதி. 'இப்படிகளாலே திருவுள்ளம்பேரவிரங்கி - காமகிட்டிநின்று கையைக்காலைப் பிடிக்க' என்று அந்வயித்துக்கொள்வது. இப்படிகளாலேயென்றது - பூர்வோக்தத்ருஷ்டாந்தத்தற்படிகளாலே யென்றபடி. வேண்டுமவிஷயம்-நாயகி. ஒருதிர்யக்கு-தாதுஷ்ட்டபக்ஷி. இருகிறவிருப்பை-கழகமிருக்கிற விருப்பை. தண்ணீர்வார்ப்பாரில்லை என்றது - தப்புவாரில்லை என்றபடி. அப்படி ஸௌந்தர்யத்தில் அதிகையோவென்ன - ஸுஸிதேக்ஷணா இத்யாதி. "ராவணோ ஹ்ருதிவைவெஷ ஹீந்தகெங்யஸிதேக்ஷணா". 'ஆனைக்காலிட்டு' இத்யாதிக்குக்கருத்து-ரஸிகத்வபங்கமாமென்று. ஆனைக்காலிட்டுத் துகைப்பிக்கையாவது - பலாத்காரம்பண்ணுகை. 'ஆனைக்காலிட்டு அழித்து' என்றும் பாடமுண்டு; அதுக்கும் - கீழ்ச்சொன்னதே யர்த்தம். இவ்விடத்தில் - "கவிதாவநிதாவெவ வஹுயெவோ மதாவரா | வைராடாகூஷ்ட்ரோணாவெ ரஸவாவிரஸவாஸவெஜ" என்கிறது அநுஸந்தேயம். ஆனால் தாழ்ச்சிசெய்துவிடுகிறதுக்கென்னென்ன - அதுஇந்தலையின் இத்யாதி. அது-தாழ்ச்சி. ஆனால், "ஸுஸாத்ம்யம்" என்றுவிட்டுப்போகிறதுக்கென்னென்ன - இனி இத்தனையும் இத்யாதி. இத்தனையும் செய்தாலென்றது - இப்படியானாலென்றபடி. பலாத்காரத்தாலே மேல்விழவொண்ணாதோவென்ன - இசைவின்றிக்கே இத்யாதி. ம்ருதுப்ரக்ருதிகளாகையாலே-மாநிநிகளாகையாலேயென்றபடி. அத்தாலே முடியார்களென்றாகருத்து. இவர்களிலைசயாவிட்டால் வேறபிமதவிஷயங்களில்லையோ, அங்கேபோய்ப்பேசவொண்ணாதோவென்ன; நன்றாமென்றுமுத்தை ஸந்நிதர்ஶநமாக வருளிச்செய்கிறார் - 'இனிச்சேர்ந்து' இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அழிஞ்சுக்காடு-பாலைநிலம். திருவடியைப்போலே திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணினாலோவென்ன - ராஜா தஶரத இத்யாதி. "வஹவஂவெ

கட்டிப் பொருத்திக்கொள்ளுகிறோம்'' என்று அறுதியிட்டான். தலையான உபாயமிதிற்காட்டி ல்இல்லையே: இதுதான் அடியிலே கண்டதோன்றிறே. ஆக, இப்படி அறுதியிட்டு, தன் னிறத்தோடு ஒக்க விகல்பிக்கலாவதொரு சோலையுள்ளிட்டு அவளுக்கும் தோழிமார்க்கும் தெரியாதபடி கிட்டச்சென்று, அவர்களைக் காணப்பெறாதே விடாய்த்தவன் கண்களாரவும் நின்று விளைநீரடைத்துக்கொண்டு க்ருதார்த்தனாய் நின்றான். ஆலோகாநந்தரம் ஆலாபாதிகளிலே ப்ரவர்த்தை வர்த்திக்குறிறே, அதுவும்பெற்றிலன்; அவ்வாவிலும் தனக்கு ப்ராணதாரகமான இவர்களுடைய பூவை கிளிதோடக்கமானவற்றினுடைய இனியபேச்சைக் கேட்கப்பெறாமையாலும் மிகவும் தளர்ந்து; ''தானும் அவளுமானாலவளிற் காட்டிலும் தன்பக்கல் ப்ரேமமிரட்டித்திறே தோழிமாரிருப்பது; பிரிவிலும் அப்படியே'' என்றிருந்தான்; அவர்கள் அங்ஙனன்றிக்கே அவளிற்காட்டிலும் கோபமதிகமாயிருந்தார்கள். ''ஸஹ்ராதுஶ்சரணௌ ஶரணௌ ஶரணம்(ஸப்ராதுஶ்சரணௌகாடம்) என்று புருஷகாரம் முன்னாகத் தன்பக்கல் புகுந்தார்க்குத்தன்திருவுள்ளம்இரங்கும்படிதான் அறியுமேஇங்குஅப்படியேஅவர்கள்புருஷகாரமாகவும்பெற்றதில்லை; இனிஇத்தலையிலிசைவுண்டானாலும்அவர்களிசையாதவன்றுஅழைக்கவும் போகாதே; ''தத்தமஸ்யாபயம்மயா'' (தத்தமஸ்யாபயம்மயா) என்றாலும், ''வத்ஸ்யதாம்'' (வத்ஸ்யதாம்) என்றவர்தம்மையிட்டே ''ஆநய'' (ஆநய)என்னவேண்டிற்றிறே; அவ்வழிகளாலும் ஒருமுகம்பெற்றிலன். ''நஜீவேயம்க்ஷணமபி'' (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்றும், ''க்ஷணேபி தேயத்விரஹோ திஷ்ணுஹி'' (க்ஷணேபிதேயத்விரஹோதிது

ஹுவியாம்விஂஹாம்விதுயிக்வாசிஹாகுவிஃ । ஸ்ஹ்ரவெயோரம்வாக்யுமெவெஹ்யா வ்யாஜஹாரஹ'ராஜோஷ்ஶரயொநாசிரயுகுஜ்ரவாஜ்சோநு । வாணுஶீவாசிஹாகி தி-ஃபிஜ்ராஸீநுஹாயஶாஃ '' இதிஹ்ரதாமாங். ராஜாதஶரதோகாமனன்னுமவன்றேயென்றது- பிராட்டியைப்போல திருகாமங்கேட்டிருக்கும் அவனன்று என்னுதல், பிராட்டிக்கு ராவணபயமொழிய ப்ரணயரோஷமில்லையென்னுதல். இத்தால் கோபம்திருமேனியென்ன - நலையாய இத்யாதி. இது, காயி; தலையான-ஸ்ரேஷ்டமான. இதுதான் அறிந்தபடியெங்ஙனேயென்ன இதுதாளடியிலே ஏத்தாது; அதாவது - ''தசிவஶ்ரணம்ஹ்ரதஃ'' என்ற காகத்தை க்ருபையாலே ரக்ஷிக்கையாலே அடியிலே கண்டதொன்று என்றபடி. விளைநீரடைத்தலாவது - விடாய்தீர்வதொருகாலே நீர்கட்டுகை. ஸமாதாநம்பண்ணுவதற்குத் தோழிமாரில்லையோவென்ன - தாமுமவளுமானால் இத்யாதி. அப்படியே யென்றிருந்தான்என்றது - ஸ்நிக்தைகளாய் புருஷகாரமாவர்களென்றிருந்தானென்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே - தான்நினைத்தபடியன்றிக்கே இத்யர்த்தஃ. ''புருஷகாரபூர்வகமாகப்பற்றினால் கார்யகரமாம்'' என்றுதானறிந்தபடியென்னென்ன-ஸஹ்ராதுஃ இத்யாதி. அதாவது-இளையபெருமாள் தம்மைப்பின் செல்லுகைக்குஉறுப்பாகப் பிராட்டியைப்புருஷகாரமாகமுன்னிடத் தான் இரக்கி அவரைக்கூட்டிக்கொண்டுபோனத்தையறிந்திருக்குமவனுகையாலே என்றுகருத்து. அஹ்ரதுகமாகமாயகிதனக்கேயிசைவுண்டானாலோவென்ன - இனியிந்தலையில் இத்யாதி. இசையாதவன்று அழைக்கப்போகாதோ வென்ன - ஏதத்ஸ்வ இத்யாதி. ''ஸுநயெநம்ஹரிஸ்ரெஷ்஠ தசிஸ்யாஹயம்யா । விஹீஷணோவா ஸுக்ரீவயஹிவாராவணஸ்யது'' இதி யுத்தகாண்டே ஸுக்ரீவம்ப்ரதிராமஃ. ''வயுதாசிஷ்ட தீவ்ரேணஷணேநஸுஸுவிவெஸுஹ । ராவணஸ்யுநுஃஶம்வஸ்வுஜ்ரதாவெஹ்யுஷ விஹீஷணஃ'' இதி ஸுக்ரீவஃ. அவ்வழிகளாலும் என்றது - பூவைகிளிதொடக்கமானவற்றினுடைய பேச்சு, தோழிமாருடைய புருஷகாரமாவர். ராமனியல்புடைய இசைவுஆகிற வழிகளாலுமென்றபடி. ஆகில் ''பெண்ணைப்பெறுகிறோம்'' என்றுமியிருந்தாலோவென்ன - நஜீவேயம் இத்யாதி. ''நஜீவெ

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஸ்ஸஹ:)என்றும் க்ஷணமாத்ரவிச்லேஷமும்பொறுக்கமாட்டாதவன், அவர்கள்ஸந்நிதியிலே முகம்பெறுமேநின்றுபிழைக்கமாட்டானே. இனிஇவன்தன்அணுகுதலாலே இவர்களிருந்த விடம்அடங்கலும்"சொரலயநுஷ்ணகாரணை:"(சோபயந்தண்டகாரண்யம்) என்கிற படியே மயிற்கழுத்துச்சாயலாய், இவனுடைய நிரந்தரகடாக்ஷபாதத்தாலே புளகிதகாத்ரைக ளாய், இவனுடைய கடாக்ஷபாதத்தா லுண்டான மைத்யம் இவர்களுடையப்ரணய ரோ ஷத்தால் வந்த கோபாக்நியும் விரஹாக்நியுமன்றாகில் பொறுக்க வரிதாம்படியாய்; கோபந் தான் அவன் ஸந்நிதியிலே மிகைத்து வாரா நிற்குமிறே, இவ்வோலக்ஷணங்களைக்கொண்டு இவன் வந்தமையை நிச்சயித்துத் தங்களிலே ஒருமித்து முகம் மாறியிருக்க; இவனும் அவ் விருப்பைக்கண்டு எதிரிகளிட்ட மதிளாகிலிறே முறித்துப் புகலாவது; கிட்டப் பெறுமையா லும் ஸந்நிதியாலும் ஆற்றாமை கரைபுரண்டு கால்தறையில் பாவாதபடியாய்க்கொண்டு தடு மாறிவருகிற சமயத்திலே, இவனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே இவர்கள் மறந்துபோன பந் தும் கழலும்இவன்காலிலேதாக்க; அப்போது, இருட்டறைகளிலேதடவிக்கொண்டுவாராநின் றால் உறியும் வெண்ணெயும் கையிலே தாக்கினால் ஏற்றுஷ்டனுமாபோலே பெரிய ஹர்ஷத் தோடே விழுந்து இவற்றை எடுத்துக்கொண்டு, அத்தலையில் பண்ணின வ்யாமோஹம்அடங் கலும் இதிலேதோற்றும்படி கண்களிலே ஒற்றிக்கொள்வது தலையிலே வைத்துக்கொள்வ தாய், பிராட்டி திருவாழிமோதிரங்கண்டு பட்டதெல்லாம் பட்டான். "ஹ்ருஹீக்வாவ்ரெ ஷ்ரோணாஸ்வா"(க்ருஹீத்வாப்ரேக்ஷமாணஸ்வா)-"ராவணன்மாயையாலேவந்ததோ?" என் னும் பயத்தாலே முற்படக் கண்வைக்கமாட்டாதே யிருந்தாள்: "அத்தலையாலேவந்தது" என்று தெளிந்த பின்பு கண்மாறவைக்க வரிதாம்படியா யிருந்தாள். 'அத்தலையாலேவந்தது' என்று தெளிந்தபின்புகண்மாறவைக்கைஅரிதாம்படியாய்இருந்தார்கள். "ஸா வ்ரெ ஷ்ரோ ணா" (ஸா - ப்ரேக்ஷமாணா) - "பஶ்யதெவி" (பஶ்யதேவி) என்றுகொண்டு முன்பு

யம்க்ஷணவிவிநாகாவிஸிவிக்ஷணாழ்" இதிராமாநு. 'க்ஷணவிவிக' இத்யாதி ஸ்தோத்ரே, "ஸகுஷ்ஹாகார விலோகநாஶயா" இத்யாதி. இப்படி இவன் தடுமாறுகிறவிடத்தில் அவர் கள் செய்ததென் னென்ன - இவியிவன்றன்அணுகுதலாலே இத்யாதி. இவன் வந்ததை மூன்று வழியாலே அறிந்து த்ருடப்ரக்ருதிகளாய் முகம்மாறியிருந்தார்க ளென்றபடி. அகன்றிருந்தாலன்றோ கோபம், ஸந்நிஹிதனாயிருந்தால் கோபம்சமியாதோ வென்ன - கோபந்தான் இத்யாதி. இது மூன் றும்ஹேது. இவ்வோலக்ஷணங்களைக்கொண்டென்றது - தாங்களிருந்தவிடம் மயிற்கழுத்துச்சாயலாகை யும், தாங்கள் புளகிதகாத்ரைகளாயிருக்கையும், மிகைத்துவருகிறகோபத்தையுடையராகையுமாகிற லக்ஷணங்களைக் கொண்டென்றபடி. இவ்வளவில் அவன்செய்ததென் னென்ன-இவனும் அவ்விருப்பை இத்யாதி. கிட்டப்பெறுமையாலுமென்றது - அவர்களோடே கலக்கப்பெறுமையாலுமென்றபடி. கலக்கப்பெறுவிட்டாலும், தூரஸ்தனாயிருந்தானாகில் பொறுத்திருக்கலாம்: ஸமீபத்திலேயிருந்து, கலக் கப்பெறுவிட்டால் பொறுக்கவொண்ணாதிறே: அத்தைப்பற்ற 'ஸந்நிதியாலும்' என்கிறார். "வாக ஸ வஸ்ஸயரொயஸ்ரீஶிவீக்ருகுகுகோஸ்யா । ஶொலயநுஷ்ணகாரணை:ஶ்ரீவ்ரெநவ்ரெநதெஜ ஸா" இதி ஆரண்யகாண்டேமாரீச:. பிராட்டி யப்பமடைந்தாளோ வென்ன - ஹ்ருஹீத்வா இத்யாதி. "ஹ்ருஹீக்வாவ்ரெக்ஷரோணாஸ்வாஸ்ரீதஸ்ருகுகுரவிஸ்ரமுஷ்ணழ் । ஸதபூரரதிவஸம்ப்ரோவ்ரெ ஜாநகீஶுஷ்கிதாலவஸ" இதி ஸுந்தரகாண்டே. வர்த்தமாநநிர்த்தேசத்திலே ஶோக்ஷாகஸ்ரவ் - ராவணன் இத்யாதி "ஸா" என்றதிலேநோக்ஷாகஸ்ரவ் - பஶ்யதெவி இத்யாதி. "வாநரொரஹம் ஶகுராலாமெஷ்ரிதொரரரவ்யுயிதகு । ராக்ஷஸாநாம்கதெஷ்டம்பஶ்யதெவ்யுஷ்ஸீயே

பார்வைக்கு க்ருஷி பண்ணவேண்டும்படியிருந்தவள் தானே, கண்மாறவைக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணவேண்டும்படியாயிருந்தாள். "ஸ தத்ருஷே கரவிலாஸிஷ்ணை" (பார்த்து காவிபூஷணம்)-முதல்கைப்பிடிக்கிறபோது உறுத்தினபடியைநினைத்தாள். "கரவிலாஸிஷ்ணை" (காவிபூஷணம்)-அணிமிகுதாமரைக்கையிறே. ஆபரணத்துக்கு ஆபரணங்காணும் "ஸ்ரீ ரவிலா" (பார்த்தாரமிவ)-இவன் இத்தைத் திருக்கையிலே கொடுத்தவாறே, இத்தோடே சேர்ந்த விரலையும்தோளையும் நினைத்தாள்; அந்நினைவுதான், தான் இக்கரையில்ஆராகவும் அவர் அக்கரையிலாராகவும், கடல்இடையிலே கிடக்கிறதாகவும் அறிந்திலள்; ஒரு படுக்கையிலே கூடவிருந்ததாக நினைத்தாள்; ஒரு சூது சதுரங்கங்களிலே தோற்றுத்தன்கையிலிருந்ததாக நினைத்தாள். "ஸ" (இவ) என்கிறான் ருஷி, ஜ்ஞாநீஸமாதியாலே; இவளுணர்ந்தாலென்படக்கடவள் என்று. "ஜாநகீ" (ஜ்ஞாநகீ)-போகஹர்ஷங்களுக்கு இளையாதகுடியிலேபிறந்தவள். "முதிதா ஸவத்" (முதிதா பவத்)-ஹ்ருஷ்டையாகுவள். அப்படியேயாயிற்று இவனும் இவையெல்லாம் பெற்றபின்பு, ஸம்ஸாரி, முக்தனாகிறான் அவனுடைய லீலோபகரணமும் லோகோபகரணமும் ஸமமாய்த்தோற்றக்கடவது; ஆகாராந்தரமான ஸ்ம்ருதியில்லையே: சுதீயத்வாகாரத்தாலே நித்யவிபூதியோடொக்கத் தோற்றுமித்தனை; அப்படியே இவளுடைய லீலோபகரணமும் லோகோபகரணமாய்த் தோற்றக்கடவது. அவற்றிலே அவன்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைக்கண்டார்கள். "நம்மைப்பிரிந்த பின்பு ஸத்தையோடே குறியழியாமே யிருக்கக்கடவ இவன் இவையெல்லாம் நம்மை யுத்தேசித்துச்செய்கிறானாகக்கூடாம்; இங்ஙனே யாகவேணும்: ..."நம்மைப்பிரிந்தபின்பு போய்ச் சிலரோடே கலந்தான்; அவர்களையும் பிரிந்தான்; அவ்வாற்றாமையோடே இங்குவந்தான்; இவற்றை 'அவர்களுடைய லீலோபகரணமாயிருக்கும்' என்று ப்ரமித்தானித்தனை, இது நமபக்கல் வ்யாமோஹமுடையனாய்ச் செய்கிறானல்லன்" என்றுகொண்டு, இவர்களிருக்க, அவனும் தன்னழகாலும் குணங்களாலும் தன் செல்வாமைகளாலும் தாழ்ச்சிகளாலும் இத்தலையில் ஈடுபாடுதீர்ந்து ஸம்ப்ரமித்தபடி சொல்லுகிறது - இத்திருவாய்மொழி.

கழி", ஸ்ரீ ஷணம் என்றுமேல், "விலாஸ ஷணை" என்கையாலே, ஆபரணபூதமானகரத்துக்கும் ஆபரணமென்கிறார் - அணிமிகு இத்யாதி. "ஸ்ரீ ரவிலா-ஸ்ரீ-தாரரவஸம்பூர்ணா" என்றன்வயம். திருவாழிமோதிரமன்றோ கையிலிருக்கிறது? இத்தாலே பர்த்தாவை ஸம்ப்ராப்தையானாள் என்னக் கூடுமோவென்ன; பாவகாப்ரகர்ஷத்தாலே பர்த்தாவை ஸாக்ஷாத்கரித்ததாக நினைத்தாளென்கிறார். இவளிருக்கை இத்யாதி. கூடவிருந்ததாகநினைத்தால், அவன்திருக்கையில் மோதிரம் தன்கையில் வருவானென்னென்ன - ஒருசூது இத்யாதி. ஆகில், பர்த்தாவினை ஸம்ப்ராப்தா என்னவமைந்திருக்க, "இவ" என்றுசொல்லுவானென்னென்ன - இவளன்கிறான் இத்யாதி. "இவ" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்: முந்தினது - தாயாருடைய ஸம்ஸ்லேஷப்ரகாரத்தை ஸ்ப்புரிக்கவொண்ணாமையாலே இவ என்கிறான் என்று; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - 'ஜ்ஞாநீஸமாதியாலே' என்று. த்வீதியதாத்பர்யம் - இவளுணர்ந்தால் இத்யாதி. அதாவது - இந்தயாவனைநுலைந்தால், "இவர்களறியும்படி இருந்தோமோ" என்று ஜெஜ்ஜித்து கோவுபடப்புகுகிறாளோ என்றபடி. இவளுணர்ந்தால் இத்யாதி வாக்யம் - வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடாதல், பிராட்டி, போகோபகரணமான திருவாழிமோதிரத்தை யாதரித்தாள்; இவன் லீலோபகரணங்களை போகோபகரணங்களாக ஆதரிக்கிறதென்னென்ன; அதுவும் "இவருடையது" என்கிற வாசகத்தாலே போகோபகரணம்போலே யாவதொருக்தேஶ்யமாயிருக்குமென்னுமத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் - ஸர்வமும் இத்யாதி. அவனுடையவன்றது - ஈஶ்வரனுடையவன்றபடி. ஆகாராந்தரமன்றது - கர்மாதீநமான வாசகமென்றபடி. தங்களுடைய பந்துமுதலானவற்றிலே அபிநிவேஶமட்டண்ணாநிற்க இவனைக்கண்டு இவர்கள்செய்ததென் என்ன.

இனி, இத்திருவாய்மொழிதன்னை, பூர்வாசார்யர்கள், "பகவத்விஷயத்தில் ஸாபத்ந்யந் தோற்ற வார்த்தைசொல்லுகை ஸௌஹார்தலக்ஷணமன்று, * வாளேழுலகிற்படியாலே அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறார்" என்று நிர்வஹிப்பர்கள். இத்தைப் பட்டர் கேட்டு, "என்சொன்னாரானார்கள்! இவர்க்கு பகவத்விஷயத்திலுண்டான ருசிக்கு ப்ரகாசகம் இத் திருவாய்மொழியாயிருக்கும்: இதுக்கு வேறே பொருளிடுவதே! ஆனபின்பு இதுவே பொருளாமித்தனை" என்றருளிச்செய்தார். ஹ்ருஷ்யாமிஸ்வாநுவழி" (ஹ்ருஷ்யாமிஸ பாந்தவம்) என்று மஹாராஜரோடே பெருமாளுக்குக்கிலாய்க்கைக்கும் உறவுண்டாயிற்றிறே.

முதற் பாட்டு.

மின்னிடைமடவார்கள் நின்னருள்கூடுவார் முன்புநான தஞ்சுவன்
மன்னுடையிலங்கை அரண்காய்ந்தமாயவனே!
உன்னுடையசுண்டாயம் நானறிவென் இனியதுகொண்டுசெய்வதென்?
என்னுடையபந்தும் கழலும் தந்துபோதுநம்பீ!

ஆ.—"நிரவதிக ஸௌந்தர்ய குணயுக்தைகளாய் உன்னருள்கூடப் பிறந்தவர் களுடைய பந்தும்கழலுமல்லதான்இவை: என்னுடைய பந்தும்கழலும்" என்ன; "அது வென்?" என்ன, "என்னுடைய பந்துங்கழலும் எடுத்து விளையாடுகிற இக்கை அவர்கள் காணில் செய்வதென்" என்ன; "அவர்கள் கிளைகளாயிருக்கிற அவர்கள் காண்பைக்கு யாய மென்?" என்ன, "நான் அவர்கிளைகளாயிருக்கச் செய்தேன், நீ அவர்களோடே கலந்து பரிமாறிற்றுவல்லாம் எங்கணின்றுகண்டபடி; அப்படியே அவர்களும் காணுவார்களிறே" என்ன; "கண்டால்தான் வருவதென்?" என்ன, "தங்கள் கடாக்ஷதாரகையாயிருக்க உன்னை உபேக்ஷிப்பாரென்று பார்த்து நான் அஞ்சாநின்றேன்" என்ன; "உனக்கென்றோடு உறவில்லையாகில் வருகிறதென்?" என்ன, "என்னுடைய க்ருபையாலே உனக்கு அநிஷ்ட ம்வருகிறது; என்றஞ்சுகிறேன் அந்நினை உறவினாலல்ல" என்றிவள் சொல்ல, "இப் படி அளப்பரிய தங்களை ஆசங்கிக்கிறதென்? அந்நியாக்ரீகரோக வருணைக்கு ப்ரஸங்க

அவற்றிலே இத்யாதி. தன்னழகாலுமென்றது - "தாமரைபோலுமகண்ணிணையும்" இத்யாதியைப்பற்ற. "கழல்" என்றதனைப்பற்ற 'குணங்களாலும்' என்றது. தன்செல்வரையளாலுமென்றது - "எம் குழறுபுலவையொடும்," "கையிற்பாவைபறிப்பது" என்றதனைப்பற்ற. தாழ்ச்சிகளாலுமென்றது - "உணக்கிவளைத்தால்" என்றதனைப் பற்ற, இனி, இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாபதேஶமிதாண்டி வகையாக வருளிச்செய்கிறார் - இனி இத்திருவாய்மொழிதன்னை இத்யாதி. 'ஸௌஹார்தலக்ஷணமன்று' என்றதுக்குக்கருத்து - "உன்றன்திருவுள்ளமிடர்கெடுத்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும்" என் றிருக்கிறவிவர், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடேகலந்ததைத் தமக்கு அவஶ்யமாகச் சொல்லுகை ஸௌஹார்த விருத்தமென்று. இதுவேபொருளாம் இத்தனையென்றது - இத்திருவாய்மொழியிற்சொல்லுகிற ப்ரா வண்யகார்யமான ப்ரணயரோஷமே ஸ்வாபதேஶத்திலும் பொருளாமென்றபடி. ப்ராவண்யாதிஶயத் தாலே ப்ரணயரோஷமாகச்சொன்ன இடமுண்டோவென்னில் - ஹ்ருஷ்யாதி இத்யாதி. நிலாய்க்கைக் கும் - ப்ரணயரோஷம்பண்ணுவைக்கும் என்றபடி. "வாகுவாவுபணைவாரீஶபணிரிஹவெதா ஶயா। ஸ்வாஹுஸ்வாஹ்ருதிஸ்ராஹ்ஹ்ருஷ்யாமிஸ்வாநுவழி" இதி நிஷ்கிந்தாகாண்டோராயத்.

முன்னிடாமி உன்பக்கலுள்ள ப்ரேமமானது ஹிரண்யத்தாலே உன்னைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாமையாலே வந்தேன் அத்தனை" என்று அருளிச்செய்ய, "என்பக்கலுள்ளது ஸ்நேஹமானது பொய்யிறே" என்னா; "நானேதானும் ஒருவரிடை பரிமாறினால் அவர்கள்பக்கல் பொய்யான ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணுமவனோ?" என்றருளிச்செய்ய, "உனக்காகிலும் ஒருவர் திறத்திலே மெய்யான ஸ்நேஹமுண்டாகில் அவர்களை 'இன்னார்' என்று சொல்லிக்காண்" என்னா; "ஆமோகவதியிலே யிருந்த ஸ்ரீஜநகராஜர்தமயை திறத்து நான் பண்ணின ஸ்நேஹமும் மெய்யன்றோ" என்றருளிச்செய்ய, "அதுவும் பொய்யே" என்றிவள் சொல்ல; "அவள்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹமும் பொய்யாகில் அவளுக்காக லங்கையை யழிக்கக்கூடுமோ?" என்றருளிச் செய்ய, "அதுஎன்னை அகப்படுத்துகைக்குச் செய்த வஞ்சனையென்னுமிடம் அறியேனோ? ஆதலால், என்னுடைய பந்துக்களாலும் தந்து, அங்கேபோகு நம்பீ!" என்று சொல்லுகிறாள்.

ஒ—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியும் சேனாபதிமாரும் வாங்மறந்து, அசேதநமானகையாலே தாங்க இருப்பக்கலும் அறியாத பங்கையும், கழலையும் தன்னுடைய ஜீவனை உபேக்ஷித்தாலே கண்டெடுத்துக்கொண்டு "ஹ்ருஹீக்ஷாவ்ருக்ஷாணாவா" என்னும்படியாலே திருக்கண்களாலே யவற்றை நிதாநமாக நோக்கித் திருவுடம்பில் எங்கும் படும்படியணைத்துக்கொண்டு, இப்பிராட்டியை ஸ்பர்ஶிக்கப்பெறாமையாலுள்ள வ்யஸநமெல்லாந்தீர விளைநீரடைத்துக்காள்ளுகிறபடியைக்கண்டு; "இது நம்மோட்டை ஸ்நேஹத்தாலே பிறந்ததாகில் இத்தனைகாலம் தாழ்க்கக்கூடாதாகையாலே, மற்றும்சிலர் பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி அவர்களோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையாலே கலங்கி, நம்மை 'அவர்கள்' என்று ப்ரமித்து, நம்முடையபங்கையும்கழலையும் அவர்களினவாகக் கொண்டாப்லவஸிக்கிறான்" என்று நிருபித்து, அவனைக்குறித்து, உன்னை இப்படி கலங்கப்பண்ண வல்ல நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தையும் ஆநிமருணத்தையுமுடையராய் "உன் அருகு கூடப் பிறந்தவர்கள் இக்கை அறியிற்செய்வதென்?" என்னா, "அவர்கள் அஸந்நிஹிதைகளன்றோ, காணும்படியெங்ஙனே?" என்னா, "அவர்களோடு நீ கலந்து பரிமாறினபடியை அஸந்நிஹிதையாய் வைத்தே நான்எங்ஙனே யறிந்தபடி? அப்படியே யவர்களும் அறிவர்; ஆதலால் அவர்கள் காணச்செய்கிற செயலன்றோ இது" என்னா, "அங்ஙனேயானால் வருவதென்?" என்னா, "தக்கடாகைஷகதாரகனாயிருக்கிற உன்னை அவர்கள் கடாக்ஷியாதொழிவரென்று அஞ்சாநின்றேன்" என்னா, "என்றோடு உனக்குஉறவுஇல்லையாகில் நீ அஞ்சுகிறதென்?" என்னா, "சிலர் அனர்த்தப்படக்கண்டால் 'ஐயோ' என்னாமேபோது உறவுவேணுமோ?" என்றிலன் அருளிச்செய்ய; "இப்படி அநிகர்க்கை பண்ணுகிறதென், எனக்கு வேறொரு ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயமுண்டோ? உன்னுடைய கடாக்ஷமேயன்றோ எனக்கு தாரகம்" என்னா, "அது பொய்யிறே" என்னா, "என்றோடு பரிமாறுவார்திறத்தில் நான் பொய் செய்வதுண்டோ?" என்னா, "நீ யார்திறத்தில் மெய்செய்தாய்?" என்னா, "ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்காக ஏகதாரவ்ரதனாய் உன்னுதுறங்கா தொளிகடலையுடறுத்துச் சென்றிலங்கையை யழித்தது பொய்யோ?" என்னா, "அதுவும் அவளுக்கு ஸ்நேஹித்துச் செய்தாயில்லை: ஒருத்திக் சொருமெய் செய்பவளை எல்லாரும் மெய்யளென்று உன்னை விஶ்வஸித்துஉனக்கணைப்படுவளென்றுசெய்தாயத்தனை" என்னா, "ஆகில், உன்னை அகப்படுத்துகைக்காக அச்செயல்களைச்செய்தாலோ?" என்னா, "நான் அது வஞ்சனமென்னுமிடம் பண்டே யறிவன்: அத்தை இனி என்பக்கல் அநுஸந்தித்து ப்ரயோஜனமில்லை: அபூர்வைகள் பக்க

விலே போ'' என்ன, போகாதே மின்னையும் பந்தையும் கழலையும் இவன் விரும்பப்புகன்றை உன்னருள்சூடப் பிறந்த மின்னிடைமடவார்களாக ப்ரபித்து, என்னுடைய லீலோபகரணங்களையும் அவர்களினவாகக் கருதி இவற்றைக் கொண்டு துர்வ்யவஹரிக்கிறான்; இவை அவர்களுடையன அல்ல, என்னுடைய பந்தும் கழலும் இவை; இவற்றைத்தந்து அவர்கள் உன்னை உபேக்ஷியாமே அவர்கள் இருந்த இடத்தே தன்னிடைப்போகு நம்பீ என்று எம்பெருமானை முகம்பாராதே இருந்து அருளிச்செய்கிறாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், இவள், தன் லீலோபகரணங்களையும் மறையவைத்துத் தோழிமாரையும் விமுகைகளாம்படி பண்ணி இருக்கிறவளவில், தன் பாக்ய விசேஷத்தாலே இவள் விஸ்மரித்து, அசேதநமாகையாலே தான் போகமாட்டாத பந்தையும் கழலையும் எடுத்துக்கொண்டு அவற்றிலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணி, "நாம்முன்பு பெண்பிறந்தார்க்கு உதவி விரோதிநிரஸநம் பண்ணின ஆகாரத்தை ஆவிஷ்கரித்து, அபிமுகியாக்கக் கடவோம்'' என்று நினைத்துநிற்க, "அவை எங்களது: நீ நினைத்தவர்களது அன்று காண்; தந்துபோ'' என்று அவனோடு உறவற வார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

(உன்னைத் தம்தாம்பக்கலிலே அபிநிவேசிக்கும்படி பண்ணுகிற), மின்-மின் போலே நடங்கும், இடை-இடையை யுடையராகையாலே ரூப சோபையில் குறைவற்று, மடவார்கள் - மடப்பம்முதலான ஆத்மகுணங்களையும் உடையவர்களாய்க்கொண்டு, (இவ்விரண்டும் உண்டாயிருக்கச் செய்தே என்னைப் போலன்றியே), நின்-உன், அருள்-அருளை, சூடுவார் - தலைக்கொண்டிருக்கும் அவர்களின், முன்பு - ஸந்நிதியிலே, நான்-அவர்கள் அளவில் நீ பண்ணின வ்யாபாரம் அறிந்திருக்கிற நான், அது - நீ இங்ஙனம் பண்ணும் அதிக்ரமங்கள் அவர்களறிந்து நீ மறிநிலையாம்படி உனக்குமுகப்ரதாநம்பண்ணாதே வெறுப்பரென்கிற இக்கைப்பற்று, அந்சுவன் - அந்சாகிற்பன்; மன்னுடையிலங்கை அரண்காய்ந்த - நமக்குன்னையொழிய வேறு சிலருண்டோ! நாம்முன்பு ஏகதாரவ்ரதராய் அவர்களுக்கு வந்த இடையூறு கழித்துக்கொடுத்தமை கேட்டு அறியாயோ! என்ன, மாயவனே - "பெண்பிறந்தார்க்கு உதவுமவன்'' என்று இளமெந்தராய் அகப்படுகைக்குச் செய்த க்ருத்ரிமசேஷ்டிதத்தையுடையவனே! (அது), உன்னுடைய - உன்னுடைய, சுண்டாயம் - ஸ்வார்த்தபரதை யென்று, நான்-புறம்புள்ளாரைப் போலன்றியே உன் நினைவறியும் நான், அறிவன் - அறிவன்; இனி-இனி, (ஒருபேதைக்குப் பொய்சுறிக்குமா போலே, என்பக்கல்), அது-அது, கொண்டு - கொண்டு, செய்வது - செய்யலாவது, என்-உண்டோ? நம்பீ - நாணொருத்தியுமே அல்லாதபடி, ("பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார்'' என்று ப்ரசித்தமான பூர்த்தியை உடையவனல்லையோ? அவர்கள் வெறுதபடிபோக ப்ராப்தம்: போமிடத்தில்), என்னுடைய - என்னுடைய மமதாநுகூலமான, பந்தும்-பந்தையும், கழலும் - கழலையும், தந்து - தந்து, போகு-போ. "விமுகருடைய மமதா விஷயம் த்யாஜ்யமாக நினைத்திருக்கும்'' என்றிருந்தாள் இவள்; "இவள்வைமுக்யம் ப்ரணயக்ருதமாகையாலே இவளோடு ஸம்பந்தித்தவள்து உத்தேச்யம்'' என்றிருந்தான் அவன். செந்நூலும் கருநூலும் வெண்ணூலுமிட்டுச் சமைத்த பந்தையும் ஐந்துகழலையும் அவனுகரித்தது - இவருடைய குணத்ரயாத்மக ஶரீரமும் இந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் தன் விஷயமாக்க நினைத்து: இவள் அது தரச்சொன்னது - உன்னைக் கிடையாவிட்டால் பழைய ஶரீரேந்த்ரியங்கள் அமையுமென்றுநினைத்து. சுண்டாயம் - ஸ்வார்த்தபரத்வம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இவர்கள் மறைக்க மறந்து, அதேதகமானகையாலே இருப்பக்கூடியாத பந்தகாமகுணங்களைவெளிப்படுத்துக்கொண்டு "ஹ்ருஷீகேசா வெகுதோஷாரஸா" என்கிறபடியே இவற்றிலே பண்ணுகிறஅநர்த்தத்தைக்கண்டு, "இவளுடன் வார்த்தை சொல்லாதே இருக்கிறதென்?" என்று "இவை நீ நினைக்கிறவர்களுடையனவன்று காண்: எங்களுடையன காண்: இவற்றைக்கொண்டு, அவர்கள் மனசுக்கு வேறாயே அவர்களிருந்த விடத்திலே போ" என்கிறாள்.

[மின்னிடைமடவார்கள் நின்னருள் சூடுவார் முன்பு] - பந்தியும் கழனியும் பண்ணுகிற அவிநிலைமையைக் கண்டு, "இது நம் பக்கல் ப்ரேமத்தாலே வந்ததாக மாட்டாது, வேறே சிலரோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையாலே கலங்கி, நம்மை அவர்களாக ஊமித்து பந்தையும் கழனியும் அவர்களினளவாகக் கொண்டாம்வளிக்கிறாள்" என்று பார்த்து, உன்னை இப்படி கலங்கப் பண்ணவல்லவுறவையும் ஆத்ம குணங்களையுமுடையவர்கள் முன்பே இதென்ன காரியம் செய்கிறாய் என்கிறாள். [மின்னிடை]-தேக குணத்துக்கு உபலக்ஷணம். [மடவார்கள்]-நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு முதலானவை ஆத்ம குணங்களுக்கு உபலக்ஷணம். தன்னோடு கலக்கிறபோது "இதோ ரமணீயமே! இதோ ஆத்ம குணமே!" என்று கொண்டாடும்படியைக் கண்டு, "இவன் புக்கவிடமெங்கும் சொல்லும்படி இதுவிறே" என்று கல்பித்துச் சொல்லுகிறாள். மடவார்களென்கிற ஸ்ரீவசனத்தாலே—ஒருவர்க்கு உற்றாராகாத பரபாவத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

"இதுவென்?, அவர்களார்?" என்ன, [நின்னருள் சூடுவார்]-உன்னுடைய ப்ரஸாதத்துக்குப்பாத்ரீபூதைகள். எங்களை அவர்களாக ப்ரமித்து முன்னடிதோற்றுகபடி பண்ணினவர்கள்: அவர்கள் ஸங்கிதியிலே இதென்ன காரியம்செய்கிறாய். "இவள்:விமுகையாகைதவிர்ந்து வார்த்தை சொல்லுமவளாகில், மற்றுள்ளது பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம்" என்று அத்தை இசைந்து, "அவர்களிங்குண்டோ?" என்றான்; அவர்களோடு கலந்தபடியை அஸங்கிதியானதாக நினைத்தபடி கண்டாயே; அப்படியேயவர்களும் அறிவர்கள் காண்: உன்னைப்போலே அந்யபரைகளோ அவர்கள்? செய்யாதிகாழியில் அத்தனையல்லது செய்தது மறைக்க வொண்ணாதுகாண். "அங்கனேயானால் வருவதென்?" என்ன; [நானதஞ்சுவன்] - "அஞ்சவேண்டுகிறதென்" என்ன, "பசு கிணற்றிலே விழுந்தால், 'ஐயோ!' என்பாரில்லையோ?, அவர்கள் கடாக்ஷபாத்ரமாக இருக்கிற உன்பக்கலிலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணுவர்கள். "அதுக்கால் வருவதென்" என்ன, 'நீ துடிப்பதி; அது நான் காண மாட்டேன்'. அவர்கள்பக்கல் முகம்பெறாதே நிற்கும் தடுமாற்றத்தை 'அது' என்கிறாள். "என்னோடு உறவில்லையாகில் அஞ்சுகிறதென்?" என்ன, "பராகர்த்தம் பொறுக்கமாட்டா தொழிகைக்கு உறவுவேணுமோ? உன்னைப்போலே பராகர்த்தமே போதுபோக்காக இருக்கிறவர்களோ நாங்கள்?" என்ன, "இப்படி அதிசங்கை பண்ணுகிறதென்? உன்னையொழிய வேறுசிலர் உண்டோ எனக்கு?" என்ன, "அதுபொய்யிறே" என்ன, "நான் ஆர்திறத்திலே பொய்செய்தேன்" என்ன, "நீ ஆர்திறத்திலே மெய்செய்தாய்" என்ன;—[மன்னுடை இத்யாதி]-"ஏக தாரஸ்தனாய் * உன்னுதுறங்கா தொளிகடலையுடறத்துச் சென்றொருத்திக்காக இலங்கையழித்தது பொய்யோ?" என்ன, அதுவும் "சினத்தினாற்றென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியானை" என்று, இளிம்பராயிருப்பார் அகப்படுகைக்காகச் செய்தாய் இத்தனை. [மன்னுடை இலங்கை]-ராவணபாலிதையான லங்கை. ஆரேனுக்

கும் ரக்ஷிக்கலாம் அவனுடைய ஊர்; வெளி நிலத்திலும் ரக்ஷிக்கவல்ல ராவணன். [அரண் காய்ந்த]- அவ்வரணையழித்து மூலையடியே வழிபோம்படி பண்ணினவன். [மாயவனே]- க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமவனே! "அது சிலரை அகப்படுத்துகைக்குச் செய்ததாகில், உன்னை அகப்படுத்துகைக்கு ஆகாதோ" என்னில்;—[உன்னுடைய சுண்டாயம் நானறிவன்] - உன்னுடைய க்ருத்ரிமங்களையெல்லாம் நானறிவன். [இனி அது கொண்டு செய்வதென்] - நானறிந்த பின்பு அதுக்கு முன்னிட்டு என் பக்கல் ப்ரயோஜநமில்லை; அதுர்வைகள் பக்கலிலே போவென்ன, "கைப்பட்டதைச் செய்யலாவதில்லையிறே" என்று பந்தையும் கழலையுங்கொண்டு, "போகிறோம்" என்று போகப்புக்கான்: [என்னுடைய பந்துங்கழலும்] - இவை யாரதாக நினைத்துக்கொண்டு போகிறாய்? நீ நினைக்கிறவர்களதல்ல காண்; என்னுடையபந்தும் கழலும்கிடாய்; ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும் மமகாரம் த்யாஜ்யம்; 'ஆ ஸ்வரூபஸ்ய ஹி வ்ருத்தி:' என்கிறபடியே; ப்ரணயபாரையில் வந்தாலும் 'உன்னது, என்னது' என்னைக்கு மேலில்லை உறவுதிக்கு: தானே பொகட்டுப்போம்" என்று 'என்னுடைய' என்கிறாள். அவனும் * 'யஸ்யைவ ஹி ஸ்வரூபம்' அன்றோ? ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய உன்னுடைய மமகார விஷயம் அடங்கலும் 'என்னதன்றோ' என்று போகத்தொடங்கினான்; [தந்து போகு]- "உயிரை வைத்துப்போ" என்பாரைப்போலே. "அவன் மாட்டான்" என்று அறிந்து மர்மஜ்ஞையாகையாலே 'தந்து போகு' என்கிறாள். "இவர்கள் தொட்டளைந்தது" என்றிறே அவனுதரிக்கிறது: இவளும் அவன் தொட்டளைந்தவற்றைக் கொண்டு யுரித்துக் கிடக்கைக்காக 'தந்து போகு' என்கிறாள். "நான் தருவேனோ? இவையொழிய எனக்குச் செல்லுமோ?" என்றான். [நம்பி] - முதலிகளன்றோ; உமக்குப் புக்கவிடம் எங்கும் பந்தும் கழலும் அன்றோ, "ஷொடஶஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாமி" என்கிறபடியே அநந்த மநவிஷயங்களொன்றிரண்டோ? நடக்கலாகாதோ? பலரும் துக்கிப்பாருமென்று சொல்லுகையன்றிக்கே, உக்திப்ரத்யுக்தியாலே நினைவைச்சொல்லுகிற இதுவிறே இத்திருவாய்மொழிக்குக் கருத்து. திருப்பாவைக்கு "எல்லேயிளங்கிளியே" என்கிற பாட்டுப் போலே, இத்திருவாய்மொழியும் ஸாவப்ரயோஜநமென்னும் இடத்தைக் காட்டுகிறதாயிற்று.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இப்படி வரவுதாழ்த்ததும் இத்தலையை ஒழியச்செல்லுவதாயன்றிறே; கடுக வந்துகொண்டு நின்றான், பந்தையும் கழலையும் எடுத்துக்கொண்டான், அலப்யலாபமென்று தோற்றும்படி நின்றான், இத்தலையில் பண்ணக்கடவ வ்யாபாரமெல்லாம் அடங்கலும் இவற்றின்பக்கலிலே பண்ணினான். அவன்படுகிற அலமாப்பைக் கண்டு, "இவையெல்லாம் நம்மைக்குறித்துச் செய்கிறானல்லன், தான் கலந்துபிரிந்தவர்களுடைய உபகரணங்களாகக் கொண்டு செய்கிறான் இத்தனை; இவனுடன் வார்த்தை சொல்லாதே இருக்

முதற்பாட்டு.—மின்னிடை இத்யாதி. இத்தனை வ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவன் வாராதிருப்பானென் என்ன - இப்படிவரவுதாழ்த்ததும் இத்யாதி. 'செல்லுவதாயன்றிறே' என்ற அநந்தரம், ப்ராவண்யம் விளைக்கைக்காக இறே: அதுவிளைந்தவாறே 'கடுக வந்துகொண்டு நின்றான்' என்று கூட்டிக்கொள்வது. 'இப்படிவரவுதாழ்த்ததும்' என்றுதொடங்கி, 'காரைச்சுமந்ததொரு மின்னின்றதீ என்ன' என்னுமளவும் பாட்டில் தாத்பர்யத்தையும் ஸூசிப்பியாநின்றுகொண்டு, "மின்னிடைமடவார்" என்றபதத்துக்கவதாரிகை அருளிச்செய்தபடி. 'காரைச் சுமந்ததொரு மின்னின்றதீ!' என்றது - அலகையாரத்தைச்சுமந்ததோரிடை இருந்ததென்றபடி. "காரைச்சுமந்ததொரு மின்னின்றதீ!" என்று அவன் தங்களைவர்ணித்ததுக்கு இவர்கள்ப்ரதிவசநமேவ "மின்னிடைமடவார்" என்றதுக்கு

கிறதென்'' என்று, ''வாராய்! நீ நினைக்கிறவர்களது அன்றுகாண் இவை; உனக்கு உபேக்ஷா விஷயமான எங்களதுகாண் இவை, இவற்றைத்தந்து அவர்கள்பக்கலிலேறப்போ'' என்ன.

''ஓம், அதுசெய்கிறேன்,†(இங்ஙனே)-காரைச்சுமந்ததொரு மின் நின்றதி!''என்ன [மின்னிடைமடவார்கள்] என்கிறார்கள் - '' அவர்கள்பாடேறப்போகிறவன் இடையிலே இதோன்றைச் சொன்னான், அது தான் நிலைநில்லாது '' என்று பார்த்து ''வாராய்! நீ உபேக்ஷித்ததொருவிஷயத்திலே இத்தனை கால் தாழ்ந்தால், உன்னை விரும்பியிருப்பார் அநேகராகையாலே போரநெருக்குண்புதி கிடாய். அவர்கள் தங்கள்படி இருந்தபடியென்தான்? இதொரு தேஹகுணமும் ஆத்மகுணமும் இருக்கும்படியே! [மின்னிடை] - மற்றும் தேஹகுணத்துக்குஉபலக்ஷணம். [மடவார்கள்] இது-நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு முதலான ஆத்மகுணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். மடவாரென்கிற பஹுவசநத்தாலே - ஒருவர்க்கு உற்றுனையிராமை சொல்லுகிறது. நீ அதஸ்மிம்ஸ்தத்புத்தி பண்ணும்படி பண்ணுவிப்பதே அவர்கள் சிலர். இவனுடைய அலமாப்பைக்கொண்டே அவர்களுடைய லைலக்ஷண்யத்தை அநுமிக்கிறாளிறே. பாவியேன், உன்னை இங்ஙனே இடையிலே பிச்சேறித் துடிக்கப் பண்ணினார் ஆரோ? [மின்னிடைமடவார்கள்] - இவனோடு ஸம்பந்தமுடையாருடைய தேஹ குணங்களையும் ஆத்மகுணங்களையும் ஸாபபாஸ்ரயமாக நினைத்திருந்தபடி தோற்ற வார்த்தை சொன்னபடியென் தான் ! ப்ரணயரோஷம் புறவாயிலே செல்லா நிற்கச் செய்தேயும், அகவாயில் நினைவு இதிறே. அகவாயிலும் த்வேஷமேயானாலும் வஸ்துஇருந்தபடி சொல்லவேணுமே; த்வேஷத்தாலேசொல்லு மன்றும் † '' தரணைளரவிவ

---

† ப்ர.—[முதற் பாட்டு] - [மின்னிடை மடவார்கள்] - ஆரணையுகாணெ [௧௬] ஜநஸ்லாநெஹ்ராதரம் வாரம்ஸ்ரீதிஸ்ரவுணவா, '' ஐதி ஹ்ராதரவுவ ஸ்ரீஸவா ஸ்ரீஸ்ரவுவ விஶேஷதி: ! தத்ஸ்ரீஸ்ரவுணவாவாகூர் ஸவொஷ்ட திஷ

இரண்டு தாத்பர்யம். அதில், அவன்சொன்னவார்த்தை அஸ்த்திரமாகையாலே, உன்னுடைய மின்னிடைமடவார்களல்லோம் நாங்கள் என்று முந்தினஹாவம்; அத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள் பாடேற இத்யாதி. இடையிலே நடுவேஎன்றும், இடையிலேஎன்றும் அர்த்தத்வயம். இத்தனைகால் தாழ்ந்தாலென்றது - எங்கள்பக்கல் ஸ்நேஹமின்றிக்கே தாமஸித்தாலென்றபடி. போரநெருக்குண்புதிகிடாயென்றது - 'நீ அந்யாஸக்தன்'' என்று அவர்கள் உன்னை முகம்பாராமையாலே போர நோவுபடுவுதி கிடாய் என்றபடி. ''மின்னிடைமடவார்'' என்றுவர்ணித்ததுக்கு ஹாவம் - அவர்கள் தங்கள் இத்யாதி. படி - வடிவு. விவரணம் - ஒவ்வொரு இத்யாதி. ஆத்மகுணம் - பய்யதைமுதலாடக்கமானவை. உற்றுனையிராமை - பொருந்தினவனாயிராமை. ''மின்னிடைமடவார்'' என்றதுக்கு - இவன் அபிமத விஷயங்களோடே கலந்து பிரிந்துவந்து தன்னைக்கண்டு அவர்களாக ப்ரமித்துச்சொல்லுகிறானென்று த்விதீயதாத்பர்யம் - நீ அதஸ்மிந் இத்யாதி. ''மின்னிடைமடவார்கள்'' என்று அவர்கள் லைலக்ஷண்யத்தை இவர்கள் அறிந்தபடியென்னென்ன - இவனுடைய இத்யாதி. அலமாப்பாவது - அதஸ்மிம் ஸ்தத்புத்தி பண்ணுகை. '' நீ அதஸ்மிம்ஸ்தத்புத்தி'' இத்யாதிவாக்யத்துக்கு உஸோக்தியாக விவரணம்— பாவியேன் இத்யாதி. இடையிலேபிச்சேறி - நடுவேப்ரமத்தென்றும், இடையைக்கண்டு பிச்சேறி என்றும் அர்த்தத்வயம். பதோபாதாக பூர்வகமாக ஸ்வாபதேஶம் - மின்னிடைமடவார்கள் இவனோடு ஸம்பந்தம் இத்யாதி. நினைத்திருந்தபடி - ஆழ்வார் நினைத்திருந்தமை என்றபடி. ப்ரணயரோஷம் செல்லாநிற்க, ஸாபபாஸ்ரயமாக நினைக்கக்கூடுமோ? என்ன - ப்ரணயரோஷம்புறவாயிலே இத்யாதி. பட்டர் நிர்வாஹத்திலே ப்ரணயரோஷமன்றோ, ஸ்வீகரிக்கலாமோ? என்ன - அகவாயிலும் இத்யாதி. ஸத்ருஶத்ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - த்வேஷத்தாலே இத்யாதி. ''தரணைளரவிவஸவ

ஸம்பஜநை" (தருணைளருபஸம்பந்நை) என்றல்லது சொல்லவொண்ணாதே. [மின்னிடைமடவார்கள்] - தங்கள் பாடுகிட்டினால், "இதோநிடையே! இதோருகுண மே!" என்று அவனழங்கால்படும் துறையறியுமே; "அப்படியேயிறே இவன்போனவிடத்தி லும்" என்றிருக்கிறார்கள். இங்ஙனன்றாகில் எதிர்த்தலையைக் கண்டு சொல்லுகிறாளன் றே. இப்படி இருப்பாருமுண்டோ புறம்பே என்ன, [நின்னருள்சூடுவார்] - உன்னுடைய ப்ரஸாதத்துக்கு பாத்ரபூதைகளாயிருப்பார். இவ்வளவில் "உன்தலையிலே கால்வைக்கப் பிறந்தார்" என்றுசொல்லவிறேஅடுப்பது; அங்ஙன்சொல்லுமன்று; அது அவனுக்குஇடமாமே: அதாவது - இவள்காலைத் தன்தலையிலே எடுத்துவைத்துக்கொள்ளுமென்கை. உறவுதோற் றாமல் இருக்கிறவள் அங்ஙன்சொல்லாளிறே. பாவபந்தம் அடியாகவந்த கலவியாகை யாலும், நினைவும்அத்தலையாலே வந்தாகையாலும், அவன்வார்த்தையாகநடுவோன்றில்லை யேயாகிலும் இடையீடுபொறுக்கக்கடவது. ஆனாலென்? அவர்களிங்கு இல்லையேயென்றான். [முன்பு] - எங்களை அவர்களாகநினை. நாங்கள்காண் அவர்களென்கிறாள். அவையெல்லா மிங்கேயிறே" என்னவேண்டியிருக்க, தனக்கு வேறே சிலர் உண்டாகச் சொல்லுவானேன்? என்னில்; பல கேட்க நினைத்திருக்கிறவன் ஒருவார்த்தையோடே தலைக்கட்டானே;

ஸ்ரவீச ॥ கக ॥ தருணைளருபஸம்பந்நை ஸுகுமாரைள ஸேஹாவேஶை । பாணுரீகவிஶாலாக்ஷை ஸ்ரகூஷாஜிநாம்பரை ॥ கச ॥ மலயஜரஜஸா நளஹாஜை தாவஸளயஜிதுவாரிணை । பாதுள ஶுஶுரயுஸ்ரூஷாஸுஹ்ருதிஸளராஜிதாக்ஷணை ॥ கரு ॥ மலவபுராஜவ்ருதிளைவாயிதுவவ்ருஜுநாதிதை । ஜெவளவாஹாநவளவாதை தகதகயிதாசிதுஹ்ஸுஹை ॥ கசு ॥

ஸுளஸுகுமாரைள ஸேஹாவேஶை । பாணுரீகவிஶாலாக்ஷை ஸ்ரகூஷாஜிநாம்பரை

இந்தாரண்யகாண்டே வரம்ப்ரதி சூர்ப்பணகா. அவர்கள் லைலக்ஷண்யத்தை இவர்கள் அறிந்தபடி என்? என்கிறசங்கைக்குப் பரிஹாராந்தரம் - தங்கள்பாடு இத்யாதி. "அநுபவிக்கிறாள்" என்று கொள் ளாதவர்களுக்கு அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார் - இங்ஙனன்றாகில் இத்யாதி. 'உறவுதோற்றாமல்' இத்யாதி வாக்யாந்தரம், 'அங்ஙன்சொல்லுமன்று' இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்திப்பது. ப்ரத்யுத்தரமாக அவன் வார்த்தை இல்லாமலிருக்கப் பரிஹரிக்கக் கூடுமோ? என்ன - பாவபந்தம் இத்யாதி. அதாவது- ஸ்நேஹபூர்வகமான கலவியாகையாலே பாவகர்ப்பபோக்தியாயிருக்கும் என்றபடி. நினைவும் அத்தலை யாலே வந்தாகையாலும் என்றது - இவர்கள்சொல்லவும் அவன்வார்த்தைக்கு ப்ரத்யுத்தரமாகையாலும் என்றபடி. அதாவது - ப்ரணயதாரையில் வ்யக்தைகள் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே, இவர்கள் சொல்லு நாயகனுடையநினைவை அநுவிதாநம்பண்ணி அவ்வுக்திக்கு ப்ரத்யுக்தியாயிருக்கும் என்றபடி. நினைவென்றது - நினைவின்கார்யமான்சொல்லவை நினைவென்று - சொல்லவைச்சொல்லுமோ? என்ன; - "'இந்தவார்த்தையை அங்கேநினைப்பிடு' என்றால் - அங்கேசொல்லென்றபடியிறே" என்று அருளிச்செய்வர். இடையீடு பொறுக்கக்கடவதென்றது - நடுவே அவன்வார்த்தையை அத்யாஹரித் துக் கொள்ளக்கடவது என்றபடி. ஆனாலென்றது - அவர்கள் "அர்யாஸக்தன்" என்று முகம்மாறி யிருந்தாலென்றபடி, பூர்வவாக்யவிவரணம் - நாங்கள்காண் இத்யாதி. அதாவது - உன்னுடைய வ்யாபாரங்களெல்லாம் நாங்களறிந்தாற்போலே, நீஇங்குச் செய்தவையும் அவர்கள் அறிவர்கள் என்றபடி. அவையெல்லாம் இத்யாதி சங்காவாக்யத்துக்குஸாவம்—வேறேசிலருண்டாகச்சொல்லுகை ப்ரணயித் வத்துக்குச் சேராதென்று. இதுவார்த்தை இட்டு வார்த்தைகொள்ளுகைக்காகச் சொன்னது அத்தனை யொழிய, தனக்கு வேறேசிலருண்டென்று சொன்னவார்த்தை அன்று என்று பரிஹரிக்கிறார் - பல கேட்க, இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. நான்ஒளித்துச்செய்கிறவை அவர்களறிவர்களோ? என்ன.

இட்டீடுகோள்ளுகையிறே இவன்தனக்கு தாரகம். [முன்பு] - நீ செய்யுமவை யெல்லாம் மறைக்கப் போகாதுகாண். நீ அங்குச்செய்தவை எல்லாம் கண்டாயே நாங்கள் அறிந்தபடி; இப்படியே, நீ இங்குச் செய்யுமவையெல்லாம் அவர்கள் அறிவர்கள் காண். அவர்களுக்கு உன்னைப்போலே வேறு அந்யபரதை இல்லைகாண். உன்னைப் போலே நினையாதே கொள்ளாய் அவர்களை. உன்னைக் கலந்து பிரிந்தார் உன்னை ஸாக்ஷாத் கரித்தபடியே இருப்பர்கள்காண்; "பிரிந்தொன்றுநோக்காது தம்முடைய பின்னே திரிந்துழலும் சிந்தனையார்" என்றிறே இருப்பது. அவர்களுக்கு வேறுவிஷயமில்லாமையாலே ஸர்வ காலத்துக்கும் ஸ்மிருதிவிஷயம் நீயேகாண். ஆனாலென்? உங்களுக்கு என்னோடொரு ஸம்பந்தமில்லைஆனபின்புஅத்தால்வருவதொன்றில்லையே?என்றான்: [நானதஞ்சுவன்]-உன்னைப் போல் அல்லோம்காண் நாங்கள். நீ இங்கே சிறிதுபோது கால்தாழ்த்துப் போனால், அவர்க ளுன்னை அரைக்ஷணம் முகம்மாறினால், நீ பொறுக்கமாட்டாமல் கிடந்து துடித்தும்துடிப்பு நான் காணமாட்டேன்: கலந்துபிரியவல்லாயும் துடிப்பக்காணவல்லாயும் நீயேகாண்; பரா நர்த்தங் கண்டால் பொறுக்கமாட்டோங்காண் நாங்கள். உன்னோடு உறவு இல்லையேயாகி லும் நீ படும் அலமாப்புக்கண்டால் பொறுக்கமாட்டோம்;சிலர் கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒரு குரல் கூப்பிடும்போது உறவுவேணுமோ? அவர்கள் பக்கல் முகம்பெறாதே நிற்கும் தமோற் றத்தை 'ஆற்றேன்'என்கிறாள். அரைக்ஷணம் இத்தலையையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாதே சேல் லாமையையுடைய என்னைப்பொய்யனாக்கிப் புறம்போக்கி வார்த்தைசொல்லுவதே! என்றான்.

நீ செய்யுமவை இத்யாதி. "எங்களையவர்களாகநினை" என்ற வாக்யவிவரணம் - நீஅங்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவர்களுக்கு வேறுபாடாகில்லையோ? என்ன - அவர்களுக்கு இத்யாதி. அந்யபரதை இல்லாமைக்கு ஹேது உன் வைலக்ஷண்யம் என்கிறார் - உன்னைக்கலந்து இத்யாதி. பகவதேக பரதைக்கு ப்ரமாணம் - பிரிந்தொன்று இத்யாதி. வேறொன்றைநோக்காதே தம்முடையபின்னே இடைவிடாமல் திரிந்து தம்மாறிற்ற மகன்மனை உடையவர்களென்றபடி. பெரியதிருவந்தாதி ஐம்பதாம் பாட்டு. நம்மைக்கலந்துபிரிந்தார் நம்மை ஸாக்ஷாத்கரித்தபடியே இருக்கிறதுஎத்தாலே? என்ன - அவர்களுக்கு வேறுவிஷயம் இத்யாதி. கீழில் பதத்தையும் அநுசரித்து, "நானதஞ்சுவன்" என்ற தற்கு அவதாரிகை - ஆனால் இத்யாதி. ஆனாலென்றது அவர்களறிந்தாலென்றபடி. அத்தால் வருவது ஒன்றில்லையே என்றது - அவர்கள் முகம்பாராமையால் வரும் வ்யஸனம் உங்களுக்கில்லையே என்றபடி. இதுக்கு உத்தரமாக - நீ இங்கேசிறிதுபோது இத்யாதிவாக்யத்தைச்சொல்லிக் கொண்டு, அநந்தரம் உன்னைப்போலல்லோங்காண்நாங்கள் என்கிறவாக்யம் அநுஸந்திப்பது. துடிப்புக்காண மாட்டாமைக்குஅடி ஏதென்ன, - எங்கள் ப்ரக்ருதிஸ்வபாவம் என்கிறார்கள். உன்னைப்போலல்லோம் காண்நாங்கள் என்ற இத்தைவிவரிக்கிறான் - கலந்து பிரியவல்லாயும் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. துடிப்பென்றது - "அது" என்றதைப்பற்ற. கலந்து பிரியவல்லாயும் இத்யாதிவாக்யம் - "நான தஞ்சுவன்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந ஸாவமாயிருக்கிறது. "ஆனாலென்? உங்களுக்கு என்னோடு ஒரு ஸம்பந்தமில்லையானபின்பு" என்கிற ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம்வதாயிற்று என்ன - உன்னோடு உறவில்லையே இத்யாதி. இந்தவாக்யம், நீயிங்கேசிறிதுபோது இத்யாதிவாக்யத்துக்கு விவரணமா யிருக்கிறது. உறவில்லாத இடத்திலே தயை உதிக்குமோ? என்ன - சிலர்கிணற்றிலே இத்யாதி. "மின்னிடை" இத்யாதிக்கு - மின்போலே நுடங்குமிடையையும் ஆத்மகுணங்களையும் உடையராய், உன்னருளை பரிஸரவர்த்திக்கும்அவர்கள் ஸந்நிதியில் நீ பண்ணின வ்யாபாரம் அறிந்திருக்கிற நான், நீ இங்குப்பண்ணும் அநிஷ்டங்களை அவர்கள் அறிந்து நீ பரிதிலஞ்செய்யாமல் உனக்கு முகங்கொடாதே வெறுப்பர் என்கிறதைப் பற்ற 'அஞ்சாநின்றேன்' என்ற ஶப்தார்த்தம். "என்னுடையிலங்கை" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - அநாகுலனாய் இந்தலையை இத்யாதி. "மின்னிடைமடவார்" என்று - எங்களையவர்களாக ப்ரமித்தாய் என்கையாலே, பொய்யனாக்கி என்றது. "மின்னருள்கூடுவார்" என்கை

[மன்னுடையிலங்கையரண்காய்ந்தமாயவனே]-"என்தான்? நீ பொய்யனல்லையோ?" என்றாள். "நான் என்னோடு பரிமாறினாரில் இதுக்குமுன்பு ஆர்க்குப் பொய்செய்தேன்?" என்றான்; "நீதான் ஆர்க்கு மெய் செய்தாய்" என்றாள்; "என்தான், "உண்ணாதுறங்கா தொலிகடலையூடறுத்து" என்று, ஏக தாரவ்ரதனாய்க்கொண்டு நான் பட்டதெல்லாம் பொய்யோ?" என்றான். "அதுதான் நீ வேண்டிச்செய்தாயோ? ஒருநாறாயிரவரோடு ஒருமெய் பரிமாறாவிடில், நமக்கு மேல் உள்ளதெல்லாம் ஒருதோகையில் அகப்படாதென்று செய்தாயத்தனையன்றோ? அபலைகளை அகப்படுத்திக்கொள்ள இட்டவழியன்றோ?" [மன்னுடையிலங்கையரண்காய்ந்த] - நிலமிதிதா னெதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படியாய், அதுக்கு மேலே "லங்காம்ராவணபாலிதாம்" (லங்காம்ராவணபாலிதாம்) என்றுகொண்டு, ஸிம்ஹங்கிடந்த முழஞ்சுபோலே பையலுணர்ந்து நோக்குகிற ஊரையழியச்செய்த. [மன்னுடை] - மன்னனையுடைய. [மாயவன்]-க்ருத்ரிம வ்யாபாரத்தைஉடையவன். "அழகிது: ஒருமெய்யுமுண்டாகச்சொன்னாயே; அத்தைஇங்கே செய்தேனானாலோ? மேலுள்ளாரும் எல்லாவாகைக்காக" என்றான். [உன்னுடைய சுண்டாயம் நானறிவன்]-அது உனக்குச் செய்யலாவது சேவ்வேபரிமாறும் அவர்களோடுகாண்; நீசெய்கிறவையெல்லாம் பண்டே எனக்கு ஏகநாதங்காண்; நீ செய்கிறவையெல்லாம் "மெய்" என்றிருப்பாள் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள்காண்; உன்னுடைய க்ருத்ரிமங்களெல்லாம் நானறிவன். சுண்டாயம்-ஸ்வார்த்தபரத்வம். "அறிந்தேன், அறியாவிடிலென்? ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றே" என்றான்: [இனியதுகொண்டுசெய்வதென்]-"ஸாத்யமாயிற்று அதிறே" என்றான்: "சாத்யாம்ஶத்துக்கு ஒருப்ரயோஜநம் கண்டிலோமி" என்றாள். † (அதாவது - நானறிந்த பின்பு உன்க்ருத்ரிமத்தை முன்னிட்டு என்பக்கல் ப்ரயோஜநமில்லையென்கை. அவளும் ஒன்றைநினைத்து, "ஆகில் எனக்கு ஸாத்யாம்ஶமாகான் இல்லையோ?" என்றான்; † (என்றவளந்தாத்தே கைப்பட்ட பந்தையும் கழலையுங்கொண்டுபோகப்புக்கான்) [என்னுடையபந்துங்கழலும்]-கைப்பட்ட பந்தையும் கழலையும் போரவிருப்பப் புக்கான். "போவியேன், நீ எங்கே செய்யக்கடவத்தை எங்கேசெய்கிறாய்? அவை நீ நினைக்கிறவர்களதன்று காண்: அவைஎன்னது காண்" என்றாள். "அதுதான், மெய்யே" என்றான்: இவன் விருப்பத்துக்கு அதுதானேயிறே

யாலே, ப்ரம்பாக்கி என்றது. "மாயவன்" என்றது - சரம உத்தியிப்ராயத்தாலே யாகையாலே, தத்பூர்வபாவியான உக்திகளை அருளிச்செய்கிறார் - "என்தான்? நீ பொய்யன்" இத்யாதி. அபலைகளை இத்யாதி வாக்யம் - சரம உத்தியிப்ராயமான "மாயவன்" என்றிறுதிக்குத் தாத்பர்யம். தொகை - ஸங்க்யை. ஸப்தார்த்தம் - நிலமிதி இத்யாதி. நிலமிதி - நிலத்தின் ஸ்வபாவம். வீரகேஷத்ரம் என்றபடி. முழஞ்சு - புதர். "மன்னுடையிலங்கையரண்காய்ந்த" என்றதுக்கு அவதாரிகை - ஊரிது இத்யாதி. ஆனால், நீ எப்படிக்கொத்தவன் என்ன - நீ பொய்யிறுவை இத்யாதி. சேவ்வே பரிமாறும் அவர்கள் ஆர்? என்ன - நீசெய்கிறவை இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - உன்னுடைய இத்யாதி. ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றே என்றது - ஆலோகாலாபாதிகள் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றே என்றபடி. ஏதத்விவரணம் - ஸாத்யமாயிற்று அதிறே என்றான் என்றது. இதுக்கு அநந்தரம், இனி அதுகொண்டுமேயாவதென்? என்றது அநுஸந்தேயம். ஒருப்ரயோஜநங்கண்டிலோமி என்றது - ஸம்பாஷணாதிகளாற் பெற்ற ப்ரயோஜநம் ஒன்றுங் கண்டிலோமி என்றபடி. அதாவது - ஸம்ப்ஸ்லேஷவாரணமென்றபடி. ஒன்றை நினைத்தென்றது - கைப்பட்ட பந்தையும் கழலையும் நினைத்தென்றபடி. கைப்பட்டபந்தையும் இத்யாதி வாக்யாந்தரே - என்னுடையபந்துங்கழலும் என்றது அநுஸந்தேயம். மெய்யேயென்றது - மெய்யோவென்றபடி. மெய்யானாலென்? என்ன - இவன்விருப்பத்துக்கு இத்யாதி. அதெப்

---

† குண்டலீக்ருதத்வயம் ஸ்வாசித்தம்.

வேண்டுவது; "யஸ்யைதே தத்ஸ்யதத்தநம்" (யஸ்யைதேதஸ்யதத்தநம்) என்று மற்றையது அநந்தரத்தே வருமிறே. †(அதாவது-ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய உன்னுடைய மமகாரவிஷயம் அடங்கலும் என்னதன்றோ என்று போகத்தோடங்கினான்.) இனிப்ரவேசத்திலே, "முடியப்பார்க்கிறாள்" என்று சொல்லிற்று ஒன்றுண்டு: அது - இப்பதத்திலே தோற்றுகிறது. அவன் ஸந்நிதியிலே "என்னது" என்று சொல்லுதைக்கு மேற்பட்ட முடிவில்லை இறே; *"யுக்ஷாரஸ்துபவேந்நிருத்யு" (த்வ்யக்ஷரஸ்துபவேந்நிருத்யு) இறே. "மமகாரவோ ஹ்யாவாவெரவ" (மமகாரோ ஹ்யாவாவெரவ)- என்கிறவிட்டத்துக்குச் சிறியாத்தான் சொல்லும்படி- "என்னுடையவர்களென்றும் பாண்டவர்களென்றும் பிரித்தான், அது இறே விநாசபர்யந்தம் ஆக்கிவிட்டது" என்று. இதுதான் தத்த்வகதையேஅன்று, ப்ரணயகோஷ்ட்டியிலும்; கலவியிலேவந்தால் "உன்னது, என்னது" என்கையிறே உறவறுகையாவது. [என்னுடைய பந்துங்கழலும்] - "ஆத்மேத்யேவதுக்ருஹ்ணீயாத்" (ஆத்மேத்யேவதுக்ருஹ்ணீயாத்) என்கிறபடியே ஒன்றையொன்று உபாசியாநிற்கச்செய்தே, தன்னை உபாசித்ததென்று சொல்லலாம்படியிறே இரண்டுவஸ்துவுக்கும் ப்ரத்யாஸத்தி இருந்தபடி. ஸ்வரூபம் விஶதமானால், "நான்" என்னவுமாய் "அடியேன்" என்னவுமாய்க்காணும் இருப்பது. [தந்துபோகு நம்பீ] - நீ இங்கே கால்தாழாநின்றாய்: இதுக்கொரு தாத்பர்யம் அறியாதே உன்னையுபேக்ஷிக்கத் தொடங்குவர்கள்: அதுக்குமுன்னே போ. [நம்பீ]-முகப்பழக்கமும் இன்றிக்கேஇருந்தது; முதலியாருமாயிரா நின்றீர்: கடுகப்போகப் பாரும். "கண்டகாட்சி புல்லெழுந்துபோனபடி

படி என்ன.- யஸ்யைதே இத்யாதி. "ஸ்ரீயஃபதயே நாராயணாய நாராயணாய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணவே நம: । யஸ்ய ஸ்மரணமாத்ரேண யஸ்யைதே தஸ்ய தத்தநம்" இத் யுத்யோகபர்வணி த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதிவிதுரர். யஸ்யைதே இத்யாதிவாக்யத்துக்கு - இவர்கள் அவனுடையவர்கள், ஆனால் இவர்களது அவனுடையதாகிறே என்று கருத்து. மற்றையது என்றது - ஶேஷபூதனுடைய ஶேஷியதானை என்றபடி. அநாகாங்க்ஷையே இத்யாதி வாக்யத்தாலும் - "தந்துபோகு" என்றதுக்கு அவதாரிகை. இப்பதத்திலே என்றது - "என்னுடைய" என்றபதத்திலே என்றபடி. அதெப்படி என்ன - அவன் ஸந்நிதி இத்யாதி. "என்னது" என்றால், முடிவாம்படி எங்ஙனே? என்ன; அஹங்கார மமகாரங்கள் விநாஶகரமென்று ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாமகையாலே என்கிறார் - யுக்ஷாரஸ்து இத்யாதி "யுக்ஷாரஸ்துபவேந்நிருத்யு ஸ்வயுக்ஷாரம் ஸ்மரேத் । ஸர்வஸ்ய யுக்ஷாரோராஶ்ச யுக்ஷாரஸ்ஸர்வஸாரகம்" இதி பாகவதாத்பர்யம். அஹங்கார மமகாரங்கள் விநாஶகரமென்றுமதுக்கு ஸம்வாதம் - ஸர்வகா இத்யாதி. "யதி க்ஷேத்ரக்ஞயோர்க்ஷேத்ர ஸர்வைதாயாஸ்ஸுகம் । ஸர்வகா: பாஸவாவெரவ்யக்தகுணவ்ருத ஸஜ்ஜய" இதி பாவத்கீதாஸு ப்ரதமே. இதுதான் ஸ்வாபதேஶத்தில் அன்றிக்கே அந்யாபதேஶத்திலும் விநாஶகரமென்கிறார் - இதுதான் கந்த்வ இத்யாதி. தத்த்வகதையிலே "என்னது" என்கை-உறவறுகையானால், உறவறுதப்ரகாரம் எதென்ன?—ஆத்மேத்யேவ இத்யாதி. அதாவது - சேதநன் ஈசுவரனை உபாசியாநிற்கச்செய்தே தன்னையே உபாசித்தது என்னலாம்படியன்றோ ஶரீரஶரீரிஸம்பந்தத்தால் வந்த ப்ரத்யாஸத்தி இருக்கிறபடி; இப்படி ஶரீரபூதனாய் அவன் அபிமாநத்திலே அந்தர்ப்பூதனாயிருக்கை உறவறுமையாவது என்றபடி. ஆத்மேத்யேவ தாமுபாஸீயாத் ஸ்வயுக்ஸ்வ தநிவ்ருத்தே:" இதி வாக்யகாரவசநம். ஆனாலும், அவன் அபிமாநத்திலே அந்தர்ப்பூதனாயிருக்கும் ஆகாரம்தோற்றுவது - அடியேன் என்றாலன்றோ? என்ன- ஸ்வரூபம் இத்யாதி. "போகு" என்றதுக்கு ஸாவம் - நீ இங்கே இத்யாதி. "நம்பீ" என்றதால் பலிதமான தாத்பர்யம் - முகப்பழக்கம் இத்யாதி. முன்பு முகப்பழக்கமில்லையோ? என்ன - கண்டகாட்சி இத்யாதி. பெரியமுதலியார் - ஆள

யிறே இவள் இங்ஙன் சொல்லுகிறது" என்று பெரியமுதலியார்வார்த்தை. என்னுடைய பந்துங்கழலும் என்றவிடம் - அவன்போகடுகைக்குச் சொன்னவார்த்தை. தந்துபோகு என்ற விடம் - அவன்விரும்பினவைபொழியத் தனக்குச்செல்லாது என்றுமிடம் தோற்றுகிறது. [கம்பீ] - "ஷொஶஶ்ரீஸஹஸ்ரணி" (ஷோடசஸஹஸ்ரீஸஹஸ்ராணி) என்று உமக்குப் போனவிடம்எங்கும் கொண்டாட்டத்தால் குறையில்லை, எங்களுக்கு உம்மைக் கிடையாது; இனி உம்முடைய கரஸ்பர்சம் உண்டாய்ப் போகட்டவை கொண்டாகிலும் எங்களுக்கு ஜீவித்துக் கிடக்கவேணும்; ஆனபின்பு அவற்றை எங்களுக்குத் தந்துபோம். "உயிரைவைத்துப்போம்" என்பாரைப் போலே. இவன் இவை கைவிட்டுப் போகமாட்டான் என்று அறிந்து, மர்மஜ்ஞரை ஆகையாலே 'தந்துபோ' என்கிறாள்.

இரண்டாம் பாட்டு.

போகு†நம்பீ! உன்தாமரைபுரைகண்ணினையும் சேவாய்முறுவலும்
ஆகுலங்கள்செய்ய அழிதற்கேநோற்றோமோயாம்?
தோகைமாமயிலார்கள் நின்னருள்சூடுவோர் சேவியோசைவைத்தெழ
ஆகள்போகவிட்டுக் குழலூதுபோயிருந்தே.

ஆ.—(போகுநம்பீ) - இப்படி. எம்பெருமானை உத்தேசித்து நான் ஒரான்ன வார்த்தைகளாகிற அம்ருதவர்ஷத்தாலே அவன் உஜ்ஜீவித்து கிளர்ந்தபடியாலே இருக்கணுமாய், புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையும் உடையனாயிருக்கவிடத்தில், இதுவெல்லாம் அவர்களாகக் கழுறி இவனுக்கு வந்ததாகக்கொண்டு, 'இவ்வழகை ஆசைப்பட்டுப்பெறாத அவளங்கனைகளாய் முடிந்திருக்கவர்கள்தான் தாங்கள்; இவ்வழகைக்கண்டு வாழப்பெறாதவர்கள் அல்லோம்; தோகைமாமயிலார்கள் நின்னருள் சூடுவார்; நீயும் அங்கேபோய் அவர்களோடே கலந்து பரிமாறு' என்று இவள்சொல்ல,

---

ப்ர.—ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணே வஸுதேவம் ப்ரதி வஸுதேவஸ்ய,
"வஸுதேவ ஸுஜாதஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய ஸாம்ப்ரதம் । ஜ்ஞாதுமிச்சாமி ஸுமஹத் ஸ்வரூபம் யதுநந்தன ॥ ௧௬ ॥ ஷொடஶஸ்ரீ ஸஹஸ்ராணி ஶதமேகம் ச யோஷிதாம் । தாவதீபிஸ்ஸமம் ரேமே வாணீபிரிவ வாக்பதிஃ ॥ ௧௭ ॥

வந்தான். "என்னுடைய பந்தும் கழலும் தந்துபோகு" என்கிறவளுடைய வார்த்தையாவது— என்னுடைய பந்தும் இத்யாதி. விவரணம் - ஷொடஶ இத்யாதி. "ஷொடஶஸ்ரீ ஸஹஸ்ராணி ஶதமேகம் ச யோஷிதாம் । தாவதீபிஸ்ஸமம் ரேமே வாணீபிரிவ வாக்பதிஃ" இதி பஞ்சமேஸ்லோ. "தந்துபோகு" என்றதற்கு - ஸ்வ ஸாத்ம்யத்தை நிரீக்ஷிக்காகத் தந்துபோ என்கிறாளென்று கீழ் அருளிச்செய்து, அவன் போகாமைக்காகச் சொல்லுகிறாள் என்ற ஹாவாந்தரம் - உயிரைவைத்து இத்யாதி. என்னுடையலக்ஷ்மி - ஸ்ரீராமையுடைய லக்ஷ்மி. நன் - ராஜா. கண்டாயம் - க்ருத்ரிமமும், லீலையும், ஸ்வார்த்தப்பிரயுக்தியும். கழல் - கழற்சேவடி. (௧)

---

† 'நம்பீ' என்றும் பாடமுண்டு.

பிள்ளையும் அவனொடுங்கூடி நின்றவாறே, "போருமல், அவர்களைச் சந்திக்கைக்கு உபாயம் அறியாமே நிற்கிறாயோ? ஆகில், நல்லதோர் உபாயமுண்டு; அது என்னென்னில் பசுக்களைக் குறியாய்ப்போகவிட்டு அவற்றை அழைக்கிறாயாய்* ஆய்ச்சியர்க்கேவலதும் அக்குழலைப் போரிருந்து ஊது" என்று சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—[போருகம்பி] - இப்பாசுரம் "போருகம்பி" என்ற முதல் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு, அவனும் "போரேறோம்" என்று சிறிது கிட்டவர, "உறவு உடையாரைப்போலே எங்களைக்கிண்டாதே கடக்கநில்லும்" என்ன, "நன்னைக்கிட்டவேண்டா" என்று இவள் நிஷேதித்த நிஷேதவசனத்தைக்கேட்டு, கமர்பிளந்தவிடத்திலே ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே இவனுக்குத் திருக்கண்களிலும் திருப்பவளத்திலும் பிறந்த புதுக்கணிப்பைக்கண்டு அவர்கள் ஈடுபட, அதைக்கண்டு "ஈடுபடாநின்றவைத்து, என்னோடு உறவில்லை என்கிறபடி எங்ஙனே?" என்று அவன் அருளிச்செய்ய, "நாங்கள் உன் அழகைக்கண்டால் ஈடுபட்டு ஸம்ப்ரமிக்கும்படி உறவையுடையவர்களல்லோம்; உன்னழகைக் கண்டு ஈடுபட்டு மறிதலைகளாய்ப்போகப் பிறந்தோமிறே" என்று பராங்முகிகளாய் நிற்க, எம்பெருமானும் "நீங்கள் ஆரானாலாகிறீர்; இதெல்லாம் மயிர்முடியிருந்தபடியென்?" என்ன, "போலியைக்கண்டு ப்ரமிக்கும்படி உன்னை இப்படிப் பிச்சேற்றும் மயிர்முடியை உடையராய் உனக்கு ஸத்ருசைகளாயிருக்கும் அவர்களோடே போய் ஸம்ப்ரமிக்கி" என்ன, "அவர்களைச் சந்திக்கவல்ல விரகுபெறுந்தனையும் இங்ஙனே யிருக்கிறோம்" என்ன, "நீ உனக்கு ஆசிமகைகளாயிருக்கிறவர்களை விப்ரலம்பித்து நோவுபட்டாராதே அவர்களோடே ஸம்ப்ரமிக்கைக்கு உபாயஞ்சொல்லக்கேளாய்; 'அதெங்ஙன்?' என்னில், குழலை ஊதி அக்குழலோசைவழியே அவர்களையடைய மெய்க்கட்டுக்கொண்டு அவர்களோடே ஸம்ப்ரமிக்கி" என்ன, அவனும், "பெண்களையொழிக்கைக்குக் குழலாகிறான்' என்பர்; அது கடன்று" என்ன, "நீ மேய்க்கிற பசுக்களைக் கூவி அழைத்து அழைக்கிறாயாகப் பெண்களெல்லாம்வந்து நிரைவைத்துக்கொண்டு நிலங்கிளறிப்பாய்ந்து இருந்து குழலாகி அவ்வழியாலே அவர்களையழைத்து அவர்களோடே ஸம்ப்ரமிக்கி" என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், இவள், போகச்சொன்னவிடத்திலும் போகாதே இவளைப் பார்த்து மந்தஸ்மிதம் பண்ணின அதிலே மயிதிலகிக்கையாய்; எங்களையொழியாதே, உன் னபிமகைகள் இருந்த பரிஸரத்திலேபோய் அவர்களுக்கு ஈடாக இருந்து குழலை ஊதென்கிறாள்.

நம்பீ - (எங்களையொழியக் குறைவாளன் அன்றியே) பூர்ணனான நீ, போரு - ("போ" என்றுசொல்லப்போகாதிருக்கிறதென்? எங்கள் அருகினின்றும்) போ; உன் - இங்கேநின்று எங்களைப் பார்ப்பது முறுவலிப்பது ஆகிற உன்னுடைய, தாமரைபுரை - தாமரைபோலே ஓர்ஸாம்யமான, கண்ணிணையும் - கண்களும், செம் - சிவந்த, வாய் - வாயிலே பரக்கிற, முறுவலும் - முறுவலும் (கண்டு உகக்கும்படி பாக்யம்பண்ணினவர்கள் அன்றியே), யாம் - நாங்கள் (நின்றநிலையைக்குலைத்து), அகுலங்கள் - அலமாப்புக்களை, செய்ய - பண்ண, அறிதற்கு - அறிந்துவிடுகைக்கு, நோற்றோமே - நோற்றே வைத்தவர்கள் அல்லோமோ, (உங்களை அறிக்கைக்கோ? நான்வந்தது, உங்கள் மயிர்முடி கண்டு உகந்தேன் அதுதனையன்றோவென்னில்;- அவர்கள் நாங்கள் அல்லோங்காண்), தோகை - தோகைவிரித்த, மா - நல்ல, மயிலார்கள் - மயில்போலே அலங்கரித்த குழலையுடையவர்கள், நின் - உன்னுடைய, அருள் - அருளை, சூடுவார் - சூடுமவர்களல்லரோ, (அவர்கள் அலங்கரிக்கைக

ன்றோ? என்னில்; - அவர்கள்), ஓசை - த்வநி, செவிவைத்து - கேட்டு, எழுந்து - எழுந்திருந்துவரும்படியாக, ("அவர்களைக்குறித்துஊதுகிறான்" என்று நாட்டுக்குத்தெரியாதபடி), ஆகள் - பசுக்களை, சேரகளிட்டு - தூரத்திலேசேரகளிட்டு, (அவறாமலைப்பிரிவிலே), சேரய் - அங்கேசேரய், இருந்து - இருந்து, குழல் - குழலை, ஊது - ஊதி. "அதுவறிந்தேகயாகாதோ" என்றியாகேகொள்ளன்று கருத்து.

இ.— இவ்வண்ணமாயபடியால், "தக்குவிரோதமு நம்மி!" என்றான்; அவனும் "சேரலோம்" என்று கிட்டவரகின்றான்; ப்ரணயபரவசையில் ஸ்வவைஹாரமும் ப்ரதிபத்தியும் ஸ்வாபத்திவேளையிற்போலன்றிறே இயலறியும் அவனுகையாலே, "வார்த்தை சொல்லேலாம்" என்றிருக்கவல் வார்த்தைசொல்லக்கடவளாய் "சேர" என்றானாகில், இவளிச்சொல்வதென்னி" என்று வர நின்றான். [சேரகுநம்மி] - என்கிறான். நீர் பரபரப்பாய் முதலிகளாயிருப்புதிர்; உறவு உடையாரைப்போலே நிண்டாடுகிறபோம், எத்தனைபேனாத் நின்றுளீரென்று அறியோம்: எங்கள்மேல் புடைவைபட்டாலே சேரய்; முன்பட "சேரகுநம்மி" என்றவாறே வரகின்றான்; பின்பு "சேரகுநம்மி" என்றவாறே தொட்டான். [உன் தாமரைபுரை கண்ணிணையும் செவ்வாய்முறுவலும்] - இவளுடைய அங்குலிதாமரைகளை நிஷேதவசனம் கேட்டவாறே, ஒரு நீர்ச்சாலியிலே ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே அவயவங்கள் விக்ருதமாயிற்றின. "ஸகேவா ஹாஸ்யஸ்ய" என்றதிலே உபேக்ஷிக்கக்கிடையாத ஸம்ஸாரத்திலே இவ்வளவு அவகாஹித்து ப்ரணயரோஷத்தாலே "போ" என்பாரைப்பெற்றால் விக்ருதனாகச் சொல்லவேணுமோ? [தாமரைபுரை கண்ணிணையும்] - விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, பரிமளம் இவற்றை உடைத்தாகை. [செவ்வாய்முறுவலும்] - ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாமல் அதரத்தில் பழுப்பேறித்தோற்ற ஸ்மிதகர்ப்பண்ணி நின்றவிடமே. [அருவிக்கொள்ளவிரைவுற்றிக்கு சேரற்றோமேயாம்] - இவளுடைய நிஷேதவசனத்தாலே அவனுக்கு ஆர்த்தியுண்டாயிற்று; இவர்களுக்கு ஆர்த்தியுண்டாயிற்று: இவர்களுக்கு ஸர்வாவயவங்களும் ஶிதிலமாயிற்று; அதனை அழிக்கிறாளாகையாலே விக்ருதமாயிற்று: இவர்களுக்கு ஸர்வாவயவங்களும் ஶிதிலமாயிற்று; அதனை அழிக்குமது. "சேரகுநம்மி" என்று உறவற்ற வார்த்தைக்கும், "அழிக்கிற்க சேரற்றோமேயாம்" என்கிறவிதுக்கும் ஒரு சேர்த்தி இல்லையே! என்னை, [சேரற்றோமேயாம்] - "உன்னழகைக்கண்டு ஈடுபட்டு ஸம்ப்ரலேஷிக்குமுறவுடையவர்கள் அல்லோம் நாங்கள்: இங்ஙனே அழிந்து போம்படி பாபத்தைப்பண்ணினாய் நீ" என்றாள் [பிரிவு கலவிக்கு உறுப்பாமவர்களன்று: ஆற்றாமையோடே முடிந்து போனாலும் நீ கொன்றாய்! "ஜெ ஹ்ரூவெவிஶ்ரு ஸாவெ ந காவிவ ஹ்ரெஷ்ரஸ்ரஜ்ஜ்வ ஜ்ரு" என்னாமவர்களல்லோம்; "ஸகூ ஜ்ரு ஸ்ரஜ்ரு வஹ ஜ்ரு ஜெ" என்று முடிந்து போமவர்கள்" என்று தாங்களழிந்தபடி. சேரக அவனறியாதபடி முகத்தைத் திரியவைத்து நின்றார்கள். அதுதான் அவன் பாக்யமேலமாயிற்று; பெருக்காற்றை எதிர்செறிப்பாரைப்போலே கண்ணுங்கண்ணீரும் பேணாத வடிவும் கண்டால் இவன் ஆற்றமாட்டானே; "கிஶ்ரு ஹ்ரு ஸ்ரவ்ரு ஜ்ரு" என்று கண்டார்க்கு ஆற்றவொண்ணாதபடியிருப்பதை இவன்தானே கண்டால் பாடாற்றவல்லனோ? [சேரகைமாயமிலார்கள்] - "இதெதாருமாயிருமுடி இருந்தபடியே!" என்றான்; நீ சேரவி கண்டு ப்ரமிக்கும்படி மாயிருமுடி உடையார் ஆனோர் "அங்ஙனே சிலருண்டோ?" என்ன, [நின்னருள்சூடுவோர்] - உன்னோடே ஸம்ப்ரலேஷித்து ப்ரியிலே இப்படி ப்ரீதராய்ப் பண்ணினவர்கள். "அவர்களைப் பிரிந்து சேரவுபடாதே அவர்களோடே ஸம்ப்ரலேஷி"

என்ன, "அவர்களைக்கிட்டுமளவும் இங்கேயே இருக்கிறேன்" என்று நினைத்திருக்கிறான்; "அவர்களோடே கிட்டும் விரகென்?" என்றிருக்கிறாயானால், அவர்களைக்கிட்டும் விரகு சொல்லுகிறேன், கேள்" என்ன, "அதெதுவோ" என்ன - [நெஞ்சினை நோக்கி வைத்தி தமது குறையாது] - "எங்களுக்கே ஒருகாலம் வந்து வாய்த்து பின்குழல் இன்னிலை நீயாகாதே" என்று குழல்களுக்கு என்ன, "பெண்களோடு கலவி என்ன - பரிபாயம், அது கூடும்" என்ன, அதுக்கு உபாயம் சொல்லுகிறார்: - [அதுகண்டு நீயாகவிட்டு நிற்றுமன்னாது] - பகுக்களைக் கைகழியவிட்டுக் குழல் ஊது. கண்டவர்க்கு பகுக்களைக் குழல்வாதுகிறாயாய், அதுக்கு ஸ்வாபதேசம் - பெண்களை அழைக்கையாக ஊது. "நெஞ்சினை வைத்து தெழுகை மூலமாய், குழல்ஊதுகை உபாயமாயிருந்தது; அதுதான் அணிமாதிவிஷயத்தைப்பற்றவன்றோ செய்வது; இங்கே இருந்து ஊதுகிறேன்" என்று குழலைவாங்கி ஊதினான். [போயிருந்தே - குழலூது] - ஒன்றைச்சொல்ல ஒன்றைச்செய்கிறதென்? உனக்கு அணிமாதிகள் திரளுகைக்கு நீர்வாய்ப்பான நிலங்களிலேபோயிருந்து ஊதாய்.

ஈடு ... இரண்டாம்பாட்டு. நோக்குப் பெறாதவன் முகம் பார்க்கப் பெற்றான்; வார்த்தை கேட்கப் பெறாதவன் 'போ' என்னவும் பெற்றான்; இனி இதுக்கு மேற்பட க்ருதார்த்தனாகை இல்லையிறே. "போ என்றால் அவ்வார்த்தையே யன்றோ இவன் புத்தி பண்ணுவது; அதில் அகவாயில் ஓடுகிறதும் அறியும் அவனிறே". "இன்னம் என் கையகத்தீங்கு ஒருநாள் வருதியேல் என்சினம் தீர்வனோ" என்று இதனை உய்ந்தபிள்ளை பாடாநிற்கச்செய்தே, காலாலே உதைப்பது கையாலே தள்ளுவதாய் அபிநயித்துக்காட்டினார்; இத்தை எம்பார் கேட்டருளி, "அங்ஙனன்றோ அதுபின்னைப் பெற்றானாகில் அவன் நெடுநாள் ப்ரார்த்தித்துக் கிடந்ததன்றோ; ஆனபின்பு, அதன்று பொருள்" என்று முகத்தைத் திரியவைத்துக் காட்டினார். "நீயகலநின்று பண்ணினவை எல்லாம் உன்ஸந்நிதியிலே உன்னைப் பண்ணுவேன் என்கிறாள்" என்று அருளிச் செய்தார். எம்பார் தாம் பாஹ்யவிஷயங்களில் ருசி இல்லாமையாலே பதார்த்தஜ்ஞாநம் இன்றிக்கே இருப்பர்: இப்படி இருக்கையாலே "'ஸ்த்ரீகளுக்குஅஸாதாரணமான சிஹ்நங்களோங்ஙனேயிருக்கும்படி' என்றுசிங்கப்பிரானைக்

இரண்டாம்பாட்டு - போதுநம்மீ இத்யாதி. இவர்களாலே திரஸ்க்ருதராயிருக்க, "தாமரை புரைகண்ணினையும் செவ்வாய்முறுவலையும்" என்று ப்ரீதியாலுண்டான நேத்ரவிகாஸமும் மந்தஸ்மிதமும் உண்டாகக் கூடுமோ? என்ன - நோக்குப்பெறாதவனோ இத்யாதி. ஆகிலும் "போகு" என்று தள்ளாநிற்க, க்ருதார்த்தனாகக்கூடுமோ? என்ன - போயஸ்ரீஸ் இத்யாதி - திரஸ்காரமே க்ருதார்த்தனைக்குமேலாது என்றாமளுக்கு ஸம்வாதம் - இன்னமென்னகையகத்து இத்யாதி. அன்றிக்கே, நோக்குப் பெறாவிடில் அக்ருதார்த்தனாய் இருக்குமென்றாமளுக்கு ஸம்வாதமாதல். இன்னமென்னகையகத்து இத்யாதிக்கு - நீ நியத ஸ்வரூபவனல்லாமையாலே என்கையிலேயும் ஒருநாளகப்படக் கூடுமிறே. ஆனபின்பு இன்னமென்கையிலே இங்கொருநாள் வந்தகப்பட்டாயாகில் என் கோபம் தீருவன் நான் என்று ஸம்தாநம். பெருமாள்திருமொழி, ஆறாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு, "என்னைவருக" இத்யாதி. 'அதுபின்னைப்பெற்றானாகில்' என்றவிடத்திலே - "ஸாஹஸைகரஸாவேஶவைஶத்ரீ | யஸ்யாஸ்தி கேதயிதயா ப்ரணயாவரோயா | ஸ்ரீஸ்தஸ்ய தாஸ்ரயதி ஸாஹஸவாதகேஶ்ரீ:" என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். கீழ்வகையத்துக்கு ஸாயம் - நீயுமலறிவாய் இத்யாதி. எம்பார்க்கு இவ்வர்த்தம் அறியக்கூடாதென்கைக்காக அவருடைய இதர விஷயவைராக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - [illegible] இத்யாதிவாக்யத்தாலே, இப்படி விரக்தராயிருக்கிறவர், ப்ரேங்கணவிதக்தரிலுங்காட்டில் இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரேமடராய் அரு

கேட்டருளினார்'' என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும்; இப்படி இருக்கிறவர்தாம் * மின்னிடை மடவார் அருளிச்செய்யப்புக்கால், ''இந்த ஸந்யாஸி பிரட்டுப்பாடத்தொடங்கினார்'' என்ப ராம்பிள்ளையுறங்காவில்லிதாசர். இவருடைய பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹநம் இருக்கும்படி! ஒரு க்ஷுத்ரவிஷயத்திலேநாலுநாள் வாசனை பண்ணினார்கள் போரவிதக்கராய் இராநின்றார்கள், அவ்வளவு அல்லவிறே ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனோடே நெடுநாள் வாசனை பண்ணினார்க்கு இருக்கும்படி. ஈர்பார் ''(ஈஶ்வரன் முன்னேவந்துநின்றாலும்) 'வா' என்பாரையும் கிடையாத ஸம்ஸாரத்திலே, (அவனல்பம்தாழ்த்தானென்று) 'போ' என்பாரைப்பெறுவதே!'' என்பர்.

[போகுநம்பீ] - '' 'போகுநம்பீ'' என்று முன்பே சொல்லச்சேர்த்தே, தீர்யவும் சொல்லும்போது ஒன்று இரண்டடி வரவிட்டுக் கிட்ட நின்றாலுகவேணுமிறே. வாரீர்! எத்தனைபேரைத் தீண்டிவந்தீரென்று தெரியாது; புடைவைபடாமே கடக்கநில்லும் என்றாள். ''போ'' என்ன வாராநிற்கக்கடவன், ''தீண்டாதேகொள்ளும்'' என்றால் என்படுமோ? [நம்பீ] - எளியார் செய்வதை நீர் செய்யக்கடவீரோ? நீர் நிரபேக்ஷரன்றோ? [நம்பீ] - எங்கள்பக்கலில் இப்படி கால்தாழ்க்க நீரேதேனும் குறைவாளரோ? நாங்கள் வேண்டியிருந்ததோ உமக்கு? ''உயிரிறுற் குறைவிலம்'' என்று * ஏழுலகுமிறையோனிலே, தம்மை அழிக்கப்பார்த்தார்; அது அவனுண்டாகையாலே அழிந்ததில்லை; * மாசறுசோதியிலே - அதுக்கடியான அவன்தன்னை அழிக்கப்பார்த்தார்; இங்கு - அவன்வரக்கொள்ள, ''போ'' என்றுநின்றார்; இதுக்கடி என்னென்று அறிகிறிலோம். இவர்கள் இப்படி [நம்பீ] என்று சொல்லி இருக்கையாவது - இக்கோஷ்டிக்கு அநர்ஹனாகையிறே தாழ்ச்சியே மேன்மையாய் இடத்தில் முதன்மை கொண்டாடுகை போராதே. [உன்தாமரைபுரைகண்ணிணையும் செவ்வாய் முறுவலும்] - காணப்பெறாதே விடாய்த்து உருவின கண்களும், கண்டு செவ்விபெற்றுக் குளிர்ந்தன; அகவாயில் ஹர்ஷத்துக்குப் போக்காக ஸ்மிதம் பண்ணையும் பெற்றான். இவர்

ளிச்செய்யும் வார்த்தைகளுக்கு ஹேது அருளிச்செய்கைக்கு உபோத்காதம் - இப்படியிருக்கிறவர் தாம் இத்யாதி. இதுக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - இளமையுடைய இத்யாதி. அவர்வரவுக்கு தெரியுமோ? என்ன - ஒருக்ஷணத்தை இத்யாதி. ஆழ்வார் ப்ரணயரோஷத்தாலே ஊடி ''போகு'' என்கிற இத்தை அநுஸந்தித்த எம்பாருடைய சடுபாடு - எம்பார் வாலென்பாரையும் இத்யாதி.

முதல் ''போகுநம்பீ'' என்றபாதே வந்தான்: அவனோமீளவும் ''போகுநம்பீ'' என்று சொல்லுகிறதுக்கு ஸாவம் - வாரீர் இத்யாதி. என்படுமோவென்றது - தீண்டிவிடுமென்றபடி. ''நம்பீ'' என்றதுக்கு - பூர்ணரென்றர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - எளியார் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே; எளியார் - சப்பரர். * மின்னிடைமடவாரால் பூர்ணரென்றார்த்தாந்தரமாதல், கீழ்வாக்யவிவரணமாதல் - எங்கள்பக்கலில் இத்யாதி. இவர் ப்ரவணயாதிஶயம் என்னென்ற வ்யாக்யாதாவின் சடுபாடு - உயிரினால் இத்யாதி. இதுக்கடி என்னென்றறிகிறிலோம் என்றது - நெடுநாள்பட விஶ்லேஷத்தையாலே ப்ரணயரோஷம் தலையெண்டைவிட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தையன்றோ? என்றபடி. ''கடியன் கொடியன்'' என்றாற்போலே சொல்லாதே, ''நம்பீ'' என்கிற இது - கொண்டாட்டமாயிருக்க, உறவறச்சொல்லுகிற வார்த்தையோ? என்ன - இவர்கள்இப்படி இத்யாதி. இதுக்கு உபபத்தி - தாழ்ச்சியே இத்யாதி. விஶ்லேஷவேளையிலே இவன் கண் விகஸிதமாகைக்கு ஹேதுவந்தரம் - காணப்பெறாதே இத்யாதி. முந்தினவேளையது - அவர்களுடைய கோக்குப் பெறுமையாலே உருவிச்சிடுந்தவன் அவர்கள் தன் முகம்பார்க்கப் பெறுமையாலே ஸந்தோஷித்தான் என்று; இத்தை அருளிச்செய்தார் - அவதாரிகையிலே. இவர்கள் ப்ரஸந்நராகாதேயிருக்க, ஹர்ஷம் பிறக்கும்படி என்? என்ன - இவர்

கள் நிஷேதவசனமாகிற அர்ருதபாகத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த வேறுபாடு இருக்கிறபடி. "வா" என்பாரையும்கூடக் கிடையாத ஸர்வஸாத்திலே "போ" என்பாரைக்கிடையாதிறே. ஒருப்ரயோஜநத்துக்காகவோ தன்னைக்கொண்டிவை இன்றிக்கே ஒருகிறதிடத்தே, தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப்பற்றி இப்படிப் படுவாரைக் கிடையாதிறே. [ஆகுலங்கள்செய்ய] - ஆகுலம்-பூசலும், வருத்தமும், துக்கமும். வேறாய் இரண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஸர்வகரணங்களும் அழியாமின்றிக்கே. அவனுக்கு ஒன்றிலுண்டாயிற்று விக்ருதமாயிற்று; இவர்க்கு ஸர்வாவயவங்களும் விக்ருதமாயிற்று. அறைவறிந்தாரைப்போலன்றிக்கே அறிப்பது. "வாரீகோள்! உங்களுக்கென்றேனோடு ஒன்றில்லை என்றுரைக்கிறிகோள்: ஸாவவேஷம் உடையாரைப்போலே வார்த்தை சொல்லாநின்றிகோள்: வ்யாஹதமாயிருந்ததீ! 'போதுநம்பீ' என்றுநின்றிகோள்: 'ஆகுலங்கள்செய்ய' என்றுநின்றிகோள்: இதுக்கடியென்?" என்றான். "வாராய்! நாங்கள்தாம் ஸாவஷ்டம்பமுண்டாய்ச் செய்கிறோம் என்றிருக்கிறாயோ? சந்த்ரஸூர்யாதிகளுக்கு சந்த்ரகாந்தம் உருகுகிறதுஎன்னை ஸாவஷ்டம்பமுண்டாய்? "ஸவஸ்ருஷ்டிநாவலோகேவ" (அவஸ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்கிற விதியைத்தப்பவொண்ணாதோ?" [அழிதற்கேகோற்றோமேயாம்]-எங்களுக்கிது பொருதிகாண். இராப்பகலாக் காடேறப் போகாத அன்றன்றோ எங்களால் அழியா திருக்கலாவது? "[illegible]" * (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் [illegible]) இறே. நோன்பாக்கறது - பூர்வஜந்மத்தில் உள்ளதிறே. இவர்கள் இப்படி சொன்னவாறே, "அம்மழிவு ஸர்வஸ்வார்த்தமிறே" என்று பார்த்து, அவன், "நம் ஸர்வநாசத்திலே இத்தனை வேறுபாடு உண்டான பின்பு மேலுள்ளதெல்லாம் செய்து கொள்ளக்கிடாதோ?" என்றான்; அதுவோ உன்நினைவு! நாங்கள் அவர்களாய்க்கொண்டு காண்! [illegible] அவர்கள்தாமாக நோற்றோம் காண்!

[illegible]

கள்ந்தேதை இத்யாதி. [illegible] "போதுநம்பீ" என்றதை [illegible] - வாரீரென்பாரையும் இத்யாதி. அதுவா, [illegible] விகாரம் வரக்கூடுமோ? என்ன - வாரீரென்பாரையும் இத்யாதி. [illegible] - ஒருப்ரயோஜநத்துக்கு இத்யாதி. "ஆகுலங்கள்" [illegible] - வேறாயிருக்கச்செய்தே இத்யாதி. வேறாயிருக்கச்செய்தே [illegible] - ஆகுலம் - விகாரம். விவரணம் - [illegible] இத்யாதி. இதுக்குமேற்றாவதென்ன - [illegible] இத்யாதி. [illegible] - வாரீகோள் இத்யாதி. [illegible] - போதுநம்பீ இத்யாதி. "அழிதற்கே" என்ற திலே நோக்காக ப்ரத்யுத்தரம் - வாராய் இத்யாதி. பாவபந்தமின்றிக்கே [illegible] கூடுமோ வென்ன, கூடுமென்றார்க்கு த்ருஷ்டாந்தம் - சந்த்ரகாந்தத்தில் இத்யாதி. ஆகில் இது வருவானென்? என்ன - அவஶ்யம் இத்யாதி. "ஸவஸ்ருஷ்டிநாவலோகேவ" "[illegible]" "அழிதற்கேகோற்றோமேயாம்" என்கிற அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் - [illegible] என்று. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இளையபெருமாள் இத்யாதி. அவர் காடேறப்போனதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வா இத்யாதி. "ஸவஸ்ருஷ்டிநாவலோகேவ" என்கிறவாக்யவிவரணம் - [illegible] இத்யாதி. "அழிதற்கே" என்கிற அவதாரணத்திலே நோக்காக [illegible] - இவர்களைப்போல இத்யாதி. மேலுள்ளதெல்லாம் இத்யாதிக்கு [illegible] ஜாக [illegible]

[யாம்] - உன்னைப்பிரிந்தால் தலைக்கைக்கு நோற்றார் வேறேசிலர் தாமுளரென்கிறார். நேரும் போது இவர்கள்பேச்சுக்கேட்கையால் உண்டான ஹர்ஷந்தோற்றப் பார்த்துக்கொடு நின்றான்: "நம் ஊர்ஸுகம் இவனுக்குஆஶ்வாஸஹேதுவாய் இருந்தது" என்று, முகத்தைமாறிப் பின்னோக்கி இருந்தாள்; அவ்வளவில் அவன் நெஞ்சிலே மலர்ப்பாடு உண்டாயிற்று. [தோழைமாமயிலார்கள்]- "நம்ளவவர்ண்யமும் கண்ணீரும் இவன் காண்பானல்லன்: அதுவேயோ கத்தால் காணுமவற்றை நம்மால் செய்யலாவதில்லை யிறே" என்றுத் திரிய இருந்தாள்; அதுதானே இவனுக்குக் கார்யமாயிற்று. † (பெருக்காற்றை எதிர்எதிப்பாரைப் போலே, கண்ணுங்கண்ணீரும், பேணுதலடிவுங்கண்டால் அவன் ஆற்றமாட்டானே.) முறுவலுக்கும் கண்ணுக்கும் இலக்காய் அழிந்து போகாதே. திரியவிருந்ததும் நின்றுஅநுபவிக்கைக்குஉட லாயிற்று. "நங்கார்யம் தலையாகப்போயிற்று" என்று இருக்கிறானிறே அவன். "ஊரு லுரசுஹாஜுவாஹுலுரஜுவயொயரள" (ஊருப்யாமுதரம்சாத்யபாவுப ப்யாஞ்சபயோதரௌ) என்றுகொண்டு 'அவனுடைமை ஆகாப்பக்ருதிகள் காணவொண் ணாது' என்று மறைக்கக் கடவ அவள், "இவன்தான்காணவொண்ணாது" என்று மறைக் கும்படி காணும், ப்ரணயரோஷம் தலைமண்டை இட்டபடி. [தோழைமாமயிலார்கள்] - "நீறுநாஹாலயாவெணுர" (நீலநாகாபயாவேண்யா) என்று, பேணுதல் அமைவிருக்கிற

ப்ர.—[தோழைமாமயிலார்கள்]—ஸுநுரகாவெணு[கஉ]"தெகாஜுவெவு வவெவெஹீராவணம் ராகுஹாயிவுவு ஜுரவெவுதவுராரொஹாஜுவாவெகுஉஜீ யயாஉ॥ ஊரு லுரசுஹாஜுவாஹுரஜுவொஹாஜுவாஜுவெயொயரள உவெவிஜுரா விஶா லாகுஹீரு லுஹீவுரவணிஜுநீ ॥ ங ॥ ஒயஜீ வுரு லுரவெவெஜுவரீ ரகுஹீ ரகுஹீ ஸீஹவெணுஃ। ஒஒஶ ஜுஹீ நாரு ஊரு வொஜுஜுரு நாரவுஸஹாஜீவாணஜுவெ ॥ ச ॥

ஸம்ப்ரேஷத்தை உண்டாக்காதோ? என்று. "யாம்" என்றதற்கு வ்யாவர்த்தியம் [illegible] தால் இத்யாதி. முகம்மாற வைத்ததற்கு ஹேது - "தாமரைபுரைகண்ணரிடையும் செவ் வாய்முறுவலும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து முந்தினது - நிகுரம்பரநாம் இத்யாதி. மயிர்முடி - மயிரின் வைலக்ஷண்யம். "ஆகுலங்கள்செய்யவறிதற்கே கோற்றோடேயாம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, பின் னோக்கியிருந்ததற்கு த்விதீயஹேது - நாம் வைவர்ண்யமும் இத்யாதி. பின்னோக்கியிருந்தாலும் லோக்யமான மயிர்முடி காண்பனே என்ன - ஸுகமாகத்தால் இத்யாதி. திரியவிருந் தாள் - திரும்பி யிருந்தாள். கார்யமானபடியைக் காட்டுகிறார் - புறவாக்கும் இத்யாதி. அதா வது - இவளுடைய முறுவலுக்கும் கண்ணுக்கும் இலக்காய் [illegible] அழியாமே தரித்துநின்ற மயிர்முடியை அநுபவிக்கைக்கு உடலாயிற்று என்றதாம். "ஆகுலங்கள்" என்ற விசேஷணம் இவர்களுக்கும் கண்ணீரும் முறுவலும் உண்டென்று விசேஷித்தம். [illegible] - நங்கார்யம் இத்யாதி. இவர்கள் அவனுக்கு லோக்யமான அவயவங்களை மறைக்கவோமோ? என்ன - ஊரு லுரசு இத்யாதி. அன்றிக்கே, வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடாதல். உவுரு லுரசுஹாஜுவாஹுரஜுவொஹாஜுவாஜுவெ யொயரள । உவெவிஜுரா விஶா லாகுஹீரு லுஹீவுரவணிஜுநீ" இதி ஸுந்தரகாண்டே. "நீறுநாஹாலயாவெணுர ஜுவெநாஹாகவெயொயரள । நீறுயா நீரஜுரா வொஜுவெவுதவுராரொஹாஜுவா உவுநீஜீவ" இதி ஸுந்தரகாண்டே. 'ஆகுலர் ஆகிறேன்' என்றது - ஸ்நேஹநிமித்தமாகவுமாம், தத் ரஹிதராக வுமாமென்றுதல்; முன்னோக்கியிருந்தாலுமாம், பின்னோக்கியிருந்தாலுமாம், நமக்கு அதுகொண்டு

படியைக் கண்டான்; "நீங்கள்முன்னமாரோராகிடுக: இதோருவிர்முடி இருந்தபடி என்தான்!" என்றான். இவள்தான் ஓதிநல்லளாயிருந்தாளே; இவள் கூழை ஆகையாலே கொண்டாடுமே. *குழல் கூழை ஓதி இறே. †(குழலென்றும் கூழையென்றும், ஓதியென்றும் மயிர்முடி இறே.) எங்கள் மயிர்முடியைக்கண்டு தந்தாம் மயிர்முடியென்று ப்ரமிக்கும்படி பண்ணுவதே அவர்கள் சிலர்! அபிமதவிஷயத்தைப் பிரிந்தால் கண்டதெல்லாம் அதுவாய்த்தோற்றுமிறே என்றார்கள். தோகைவிரித்த நல்லமயில்போலே அலைந்தகுழலை உடையவர்கள். "அங்ஙனே சிலருண்டோ?" என்றான். [நின்னருள்சூடுவார்] - உன்னோடு ஸம்ஶ்லேஷித்துப் பிரிவிலே இப்படிப் பிச்சேறும்படிப் பண்ணினவர்கள். அவர்களைப் பிரிந்து நோவுபடாதே அவர்களோடே ஸம்ஶ்லேஷி. "ஆனாலதுக்கென்? அவர்களைப்பெறுகைக்கு ஒருவிரகு பெறுந்தனையும் நான் இங்ஙனே சற்றப்போது இருந்துபோகிறேன்" என்றான்; உனக்கு இங்ஙன் விரகற்றுப் போகவேண்டுமோ? நீ கைகண்டதைப் ப்ரயோகி; "அதேது?" என்ன [சேவியோசை வைத்தெழக் குழலூது] - "எங்களுக்கே ஒருநாள் வந்துவாத உன்குழலின்னிசைபோதராதே" என்று இருக்குமவர்கள்; நீ சழலூதினால் அதுசென்று செவிப்படும்: அந்தரத்தே வருவர்கள் காண். ஸர்ப்பயாகத்தில் ஸர்ப்பங்கள் வந்துவிழுமாபோலே, நீ குழலூதவே பெண்களாடங்கலும் உன்காற்கீழேவந்துவிழுங்காண்! "குழலோசைகேட்பதுஎப்போது?" என்று சேவி கொடுத்துக்காண் அவர்களிருப்பது; உன்னைப்பிரிந்தார் ஸர்வகரணங்களும் உன்மேலே வைத்திருப்பார்கள்காண். "தூவலம்புரியுடையதிருமால் தூயவாயில் குழலோசைவழியே கோவலர்சிறுமியர் இளங்கொங்கை குதிகுலிப்ப உடலுள்அவிழ்ந்தெங்கும் காவலும்கடந்து

கார்யமில்லை என்றவாறு. அவனிப்படி கொண்டாடுகைக்கு யோ. - இவள் குழலில் வைலக்ஷண்யம் என்னுமர்த்தத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - [illegible] இத்யாதி. ஓதிஎன்று - குழலும், அத்யடகமும். இப்படி விலக்ஷணையான இவளுடைய வைலக்ஷண்யத்தை நன்றாக அறியும் அவனுக்கையாலே கொண்டாடுவானென்று என்னுமர்த்தத்தை ரஸோக்தியாகக் காட்டுகிறார் - [illegible] இத்யாதி. கூழையென்று - மயிரில் வைலக்ஷண்யம் அறிந்தவனும், சபலனும். [illegible] - கோபவாசி என்கிறதுக்கு நிகண்டு - 'குழல்கூழையோதியிறே' என்று, அவர்கள் வைலக்ஷண்யத்தால் அன்றிக்கே, இவன் ப்ராவண்யத்தாலும் ப்ரமிக்கிறான் என்று [illegible] - [illegible] இத்யாதி. தோகையுடைத்தாய் ஸ்வாபாவிகமான மயில்போலேஇருக்கிற அலங்காரத்தை உடையவர்களென்று ஸம்தாநார்த்தம். தோகை - பிஞ்சம். கீழ்வாக்யத்துக்கு பலிதம் - [illegible] இத்யாதி. கைகண்டது - அநுபூதமானது. கையிலேயிருந்த குழலென்று காட்டி, கான்றுழுதுதிரிந்து, அந்யபரைகளானவர்களுக்கு இது செவிப்படவோ? என்ன - எங்கருகுக்கே இத்யாதி. [illegible] - நீ ஸர்வஸாதாரணனென்பு உன்குழலும் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்க, எங்களுக்கே ஒரோவிடங்களிலே ஒருநாள் நாங்கள் கேட்க வந்ததவேளுறு மென்றால் நீ யுதிலும் இசை புறப்படாதபடி ஆயிற்று குழலின் ஸ்வரூபம் என்று. விவரணம் - ஸர்ப்பயாகத்தில் இத்யாதி. ஸர்ப்பயாகம்பண்ணினவன் - ஜநமேஜயன். "எங்களுக்கேயொருநாள்" இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - குழலோசைகேட்பது இத்யாதி. அதுக்கடி - அவர்களுக்கு உன்விஷயத்தில் உண்டான ப்ராவண்யம் என்கிறார்கள் - உன்னைப்பிரிந்தார் இத்யாதி. குழலோசையிலே ஈடுபட்டு அவர்கள் வருவர் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - தூவலம்புரி இத்யாதி. 'தூவலம்புரிஉடைய திருமால்'-நினைவறிந்து கார்யம்செய்யவல்ல சுத்தியையுடைத்தான வலம்புரியையுடைய ஸர்வஶக்தியானவனுடைய. 'தூயவாயில்குழலோசைவழியே' - தன் உக்தி விசேஷங்களாலே அநுகூலரை வாழப்பண்ணும் சுத்தியையுடைய திருப்பவளத்திலே வைத்ததாகிற திருக்குழலோசை வழியே. 'கோவலர்சிறுமியர்'-கோ ரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்தரானவர்களுடைய சிறுப்பெண்கள். 'இளங்கொங்கை குதிகுலிப்ப'-பரிணாமமான முலைகளானவை தங்களோடு பிற்பாடாக்கி "நாங்கள் முன்னே போகிறோம்" என்று கௌதாஹலப்பண்ண. 'உடலுள்அவிழ்ந்து'-ஶரீரமும் மநஸ்ஸும் கட்டுக்குலைந்து.

கயிறுமாலையாகிவந்து கவிழ்ந்துநின்றனர்'' என்று நீ குழலூதப்புக்காய் நிற்பாருண்டோ? உன் காற்கீழேவந்து விழுவர்காண்! அத்தைச்செய் என்றாள். ''அதெனக்கொரு விரகன்று; 'கோங்கு நறுங்குழலார்களோடு குழைந்து குழல்இனிதூதிவந்தாய்' என்ற ஒத்த தாத்தில் பெண்களுந்தானும் கலக்கைக்காக அவர்களை அழைத்துக் குழலூதாநின்றான் என்பர்கள்; நான் குழலூதுகை பெண்களையழைக்கையென்ற ப்ரசித்தம்; அதெனக்கிடன்று'' என்றான்; ஆகில் உனக்கொரு நல்விரதசொல்லக்கேள்: [ஆகள்போகவிட்டு] - பசுக்களைக்கைகழிய விடுவது, அநந்தரத்தே குழலூதுவதா? ''அறியாதார் பசுக்களை மறிக்கலாதிருப்பரென்றிருப்பர்கள்; அதறிந்துபோரும் பெண்கள் உன்பக்கலிலே வந்துகிட்டுவோர்கள். இதுதான் உனக்கு ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியுமிறே. * தீங்குழலாதிற்றும் நிரைமேய்த்ததுமிறே. ஆனபின்பு அத்தைச்செய்'' என்றாள். ''அநுஷ்ட்டேயமான உபாயஸ்வரூபம் இருக்கும்படி அறிந்தோம்: அநுஷ்ட்டாநப்ரகாரத்துக்குடான உபதேசம்பெற்றோம்; இனி உபேயாம்சத்தில் கைப்படாதது இல்லை; இனி நமக்கொருகுறையில்லை'' என்று பார்த்து, அவ்விடந்தன்னிலே இருந்து ஊதப்புக்கான். இனித்தான் வித்யதிகாரம் பண்ணும்அவனன்றே; ''தோகைமா மயிலார்கள் - செவியோசைவைக்கேழ'' என்றிறே இவர்கள்சொல்லிற்று; ''இன்ன விடத்தே'' என்றுசொல்லிற்றிலர்களே! இங்கே இருந்துஊதத்தொடங்கினான். ''அது வோ பார்த்தபடி; நீ துடியாமைக்குஒருவிரகுசொன்னோமாகில் அத்தை இங்கே கொள்ளப் பார்த்தாயோ?'' [குழலூதுபோயிருந்தே] - உனக்குப் பெண்கள் படும் வாய்ப்புள்ள இடங்களிலேபோயிருந்துஊதப் பாராய்! [தோகைமாமயிலார்கள்]-இவன் ஓதி யுணர்ந்தவனாகையாலே கொண்டாடத் தொடங்கினான்; ''இவன் ஓதியுணராமலிறே நங்குழலை இப்படிக் கொண்டாடுகிறது'' என்று, ''இது ப்ராமகவாக்யம்'' என்று அவர்கள் அந்யதாகரிக்கிறார்கள். நலையானபேச்சையிறே இவர்கள் அந்யதாகரிக்கிறது. [செவியோசைவைக்கேழ] - குழலோசையைச் செவியிலே வைத்துக்கொண்டுவா. [ஆகள் போகவிட்டுக் குழலூது] -

---

எங்கும்காவலாம்கடந்து-எங்குமுண்டான காவல்களை யெல்லாம் கடந்து. கயிறுமாலையாகி வந்து - கயிற்றிலே ஒழுங்குபடச் சேர்த்த மாலைகள்போலே நிரைநிரையாகவந்து. கவிழ்ந்துநின்றனர் - இவனைக் கண்டவாறே எஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டுநின்றார்களென்கை. பெரியாழ்வார்திருமொழி, மூன்றும் பத்து, ஆறாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு, ''நாவலம்'' இத்யாதி. ப்ரக்ருதோப ஸம்ஹாரம்-நீ ஊதாத இத்யாதி. ''ஆகள்போகவிட்டு'' என்றதுக்கு அவதாரிகை - மறைவைக்கு இத்யாதி. ''குழல் இனிதூதி - கோங்குநறுங்குழலார்களோடு குழைந்து - வந்தாய்'' என்றந்வயம். இனிதாகக்குழலூதி, பரிமளத்தையும் அழகையுமுடைய குழலையுடையவர்களோடே ஒருநீராகக் கலந்துவந்தாய் இத்யர்த்தம். கோங்கு - பரிமளம். நறு - அழகு. பெருமாள்திருமொழி, ஆறாந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு, ''மங்கலநல்'' இத்யாதி. இதுக்குஹாவம் - ஒந்நூதாத்தில் இத்யாதி. இதுக்காகப் பசுக்களை மேய்த்துக் கொண்டு திரியவோ? என்ன - இதுதானெனக்கு இத்யாதி. ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் - தீங்குழலீ இத்யாதி. 'அநுஷ்ட்டேயமான'என்றுதொடங்கி, 'இங்கே கொள்ளப் பார்த்தாயோ' என்றுமளவும் - ''போயிருந்து'' என்றதுக்கு அவதாரிகை. உபாயஸ்வரூபம் - குழலூதுகை. அநுஷ்ட்டானப்ரகாரம் - ஆகள்போகவிடுகை. அநுஷ்ட்டாநம் - உபாயத்தைச்செய்கை. இவர்சொன்ன மாத்ரத்திலே ஊதவேணுமோ என்ன - இனித்தான் வித்யதிகாரம் இத்யாதி. வாய்ப்பு - வித்தி. புகழ்ச்சி, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருள அவருக்காகவாதல், லோகத்திற்காகவாதல் பதோபாதாநம் - தோகைமாமயிலார்கள் இத்யாதி. ஓதியுணர்ந்தவன் - மயிர்க்கால்வைலக்ஷண்யம் அறிந்தவன், அர்த்த ஜ்ஞாநவான் என்றும்; ஓதியுணராமல் - எங்கள்குழலென்று அறியாமலென்றும், அத்யயாபேக்ஷை அறியாமலென்றும் அர்த்தம். ப்ராமகவாக்யம் என்றது - ப்ராந்தவாக்யம் என்றபடி. நலையான என்றது - சாடு; ப்லாக்யமான என்றும், நலைவிஷயமான என்றும். குழலூதிநேல், பசுக்கள் மேய்கை

பசுக்களைப்போகவிட்டுக்குழலூது. ஊதவே, உன்நினைவும் முடிந்து பசுக்களின் வயிறும் நிறையும். "சேவியோசை வைத்தேழுகை மெலமாய், குழலூதுகை உபர்யமா யிருந்தது; அதுதான் அஸிமதவிஷயத்தைப்பற்றியன்றோ செய்வது; இங்கே இருந்துஊதுகிறேன்" என்று குழலைவாங்கி ஊதினான். [போயிருந்தே - குழலூது] - ஒன்றைச் சொல்ல, ஒன்றைச்செய்யாதே; உனக்கஸிமதைகள் திருளுகைக்கு நீர்வாய்ப்புள்ள நிலங்களிலே போயிருந்துஊதாய். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

போயிருந்துநின்புள்ளுவம் அறியாதவர்க்குஉரைாய்பீ! நின்செய்ய
வாயிருங்கனியுங்கண்களும் விபரீதம்இர்நாள்
வேயிருந்தடந்தோளினர் இத்திருவருள்பெறவார்யவர்கொல்?
மாயிருங்கடலைக்கடைந்த பெருமானுலே.

ஆ.—(போயிருந்து.)—இப்படி இவன், மேன்மேலன இவளுடைய அர்ருதோபமமான வார்த்தைகளைக் கேட்டதினாலே வந்த நிரவயிகப்ரீதியாலே அத்யத்புத நிரவயிக ஸௌந்தர்யமயமான திருப்பவளத்தையும் திருக்கண்களையுமுடையனாய்க் கொண்டு விநீதனாய் அருளிச்செய்ய;

இவற்றையெல்லாம் உன்னுடைய க்ருத்ரிமம் அறியாதார்க்குப் போயிருந்து சொல்லென்று அவனை உபாலம்பித்துவைத்து; உன்னுடைய திருக்கண்களினுடையவும் திருப்பவளத்தினுடையவும் அழகுஇருந்தபடியென்? கண்டுகேட்டுமெ அறியாதநிதாருபடியான இவ்வழகு, திருப்பாற்கடலிலே அம்ருத மதன ஸமயத்திலே அவதீர்ணையாய் அம்ருத ஸீகராலங்க்ருதையாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமிதோதார குணபரிபூர்ணையாய் ஸர்வ திவ்யபூஷண பூஷிதையாய் ஸர்வேஶ்வரேஶ்வரியான பெரியபிராட்டியோடு அன்றுகலந்த கலவியாலும் பிறந்ததில்லை; இப்படி பெரிய பிராட்டியிற்காட்டிலும் உனக்கஸிமதைகளாய் உன்னை புஜிக்கப்பிறந்தவர்க ளாரோ? என்கிறாள்.

ஒ.—[போயிருந்து] - "'குழலூது போய்' என்று என்னைச் சொல்லுவானென்? நான் ஜாத்யுசிதமான க்ருத்தியாகையாலே குழல் ஊதுகிறேனித்தனைபோக்கி, வேறு சிலரை அழைக்கைக்காகவோ குழல் ஊதுவது? நான் உன்னையல்லது அறிவதோ?" என்று அருளிச்செய்ய; "உன்னுடையபொய் அறியும் எங்கள்பக்கல் விலை செல்லாது. உன்பொய்யில் புதியதுஉண்டறியாத அபூர்வைகள் கோஷ்டியிலேபோய் இருந்து சொல்லு" என்று பிராட்டி உபாலம்பிக்க, தன்னைக்குறித்து இவள் மேன்மேலனசொல்லுகிற அம்ருதோபமமான வார்த்தைகளைக் கேட்டதினாலே பிறந்த நிரவயிக

தவிர்ந்து வருமிறே; வந்தால் அவற்றக்குப் பட்டினி யாகாதோ என்ன-ஊதவே உன் நினைவும் இத்யாதி. உன்னினைவு முடிந்தென்றது - உன்னினைவுதலைக்கட்டி என்றபடி. நினைவுதலைக்கட்டுகை யாவது - அஸிமதைகளான பெண்களும்வருகை. "அநுஷ்டேயமான" இத்யாதி வாக்யவிவரணம்: சேவியோசை வைத்தேழுகை இத்யாதி. (உ)

ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யாஶ்சர்யமாம்படி. திருக்கண்களிலும் திருப்பவளத்திலும் பிறந்த அழகைக்கண்டு, "எங்களை யாராகக் கருதி இப்படி ஏற்றுஷ்டனாகிறாய்?" என்ன, "நீங்கள் ஆரானால் ஆகிறீர்; இது ஒருதோளழகு இருந்தபடி என்?" என்ன, அல்பஸாத்ருச்யத்தைக்கண்டு இவன் இப்படி ப்ரமிக்கும்படியான தோளழகு உடையராய் அம்ருதமயாகஸமயத்தில் பெரிய பிராட்டியாரோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தபோதும் பிறவாத பௌஷ்கல்யத்தை இவனுக்குப் பிறப்பித்து இப்படி இவனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயதமைகளாய் இருக்கிறவர்கள் ஆரோ? என்கிறாள். அம்ருத மதநத்தில் கன்னகையில் கடல்பட்டதை இவன்தன்னைப் படுத்தினவர்கள் ஆரோ? என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், "போயிருந்து - குழலூது" என்றவாறே புகுரவிருந்து சில உபச்சந்தநவாக்யங்களைச் சொல்லி, போகச்சொல்லுகிறபோதை ஹஸ்தசேஷ்டையைக்கொண்டாட; ஆசேஷாப்பமான கடலையும் கடைந்தபடி பண்ணின உன்னை இப்படி ப்ரமிக்கும்படி தங்கள்தோள்களாலே கலக்கினார் ஆரோ? என்கிறாள்.

(வேறேசிலரும் உண்டாய் அங்கேபோயிருக்கவும் சொல்லுகிறதென்? உங்களை யொழிய ஆருண்டு எனக்கு? இருப்பிடமும் உங்கள் ஸந்நிதியல்லவோ? என்ன; ஆஸந்நமாகப் புகுந்திருக்கிற இவ்விருப்பைத் தவிர்த்து), நம்பீ - ("கள்வம்பொதியறை" என்னும்படி களவால்) பூர்ணனான நீ, போய் - (எங்கள் பரிஸரத்தில் நின்றும்) போய், இருந்து- (உன்னபிமதைகள் பரிஸரத்திலே) இருந்து, நின்-உன்னுடைய, புள்ளுவம் - களவு, அறியாதவர்க்கு - அறியாதார்க்கு, உரை- (இந்தக் கள்ளவார்த்தைகளைச்) சொல்லு; (எங்களளவில்) நின் - உன்னுடைய, செய்ய-சிவந்த, வாய் - அதரமாகிற, இரு - ப்ரலாக்யமான, கனியும் - கனியும், கண்களும் - (பிறரையபிநிவேசியாமலே ஸ்வபாவமாயிருக்கும்) கண்களும், (முன்புபோலே ஏற்றுத்தாரமாயிருக்கையன்றியே), இந்நாள் - இப்பொழுது, விபரீதம் - பாதகமாயிராநின்றன. (இவ்வளவில் உன்னுடைய நிஷேதார்த்தமான எங்களுடைய ஹஸ்தசேஷ்டையைக் கொண்டாடாதே; நீ கொண்டாடும் தோளழகை உடையவர்களல்லோம் நாங்கள்); மா-அகாதமாய், இரு - விஸ்தீர்ணமான, கடலை - கடலை, கடைந்த - கடைந்த, பெருமானாலே - அதிமநுஷ்யசக்தியான இவன்தன்னாலே, இத் திருவுருள் - நெஞ்சு கலங்கி வாய்விட்டுக்கொண்டாடும்படியான அழகை, பெறுவார் - பெற்றிருப்பாராய், (அதுக்கடியான), சேய் - சேய்போலே, இரு - சுற்றுடைத்தாய், தட - நெடிதான, தோளினார்-தோளையுடையவர்கள், யவர்கொல்-ஆர்?— அவர்களைக்கண்டேனாகில், உன்னோபாதி நானும் கொண்டாடலாயிற்றேயென்று ப்ரணயரோஷத்தாலே வினவினாள் என்று கருத்து.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், "'குழலூது போயிருந்து' என்று என்னைச் சொல்லுகிறது என்? சிலரை அழைக்கைக்காகவோ குழல் ஊதுவது? ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸந்த்யாவந்தநம்போலே ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியன்றோ?" என்ன, "இவ்வஸங்கத மோஹனங்களை இங்கே இருந்து சொல்லாதே, போ" என்கிறாள்:—[போயிருந்து நின்புள்ளுவம் அறியாதவர்க்குரை] - உன்னோடாயிலே பழகின எங்கள்பக்கல் உன்பொய் விலை செல்லாது; இங்கு நின்றும்போய், உன்பொய் அறியாதவர்கள் கோஷ்டியிலே இருந்து சொல்லு. நினைவொன்றும் சொலவு ஒன்றுமான உன்னை அறியாதே ப்ரமிக்கைக்கு பந்தலக்ஷணங்குடியிற் பெண்களுண்டே! [நம்பீ] - "நமக்கு அங்ஙனே சிலருண்டோ? நான்

உன்னை ஒழிய அறிகிலேனோ?" என்ன, "உமக்கு அநேகர் அன்றோ? தூண்கள் அல்லிரோ?" என்ன; தன்னைக்குறித்து இவள்சொல்லுகிற அம்ருதோபமமான வார்த்தையைக்கேட்டு விக்ருதனானான். [நின்றொப்பவாயிருங்கனியுங் கண்களும் விபரீதமிங்கான்] - பக்வமேலம் போலே ஸோக்யமாய்ச் சிவந்த அதரத்தையும், ப்ரேமத்தாலே குதறிச்சிவந்த திருக்கண்களையும் கொண்டு, என்னை யாராகப்பாவித்து ஏறுண்டானாகிறாய்? "உன்புள்ளுவம் அறியாதவர்க்குரை" என்ற ப்ரணயகலஹத்திலே, நீ இப்படிபடிப்படி யிருப்பதே சிலர்! [விபரீதமிங்கான்] - "நாங்கள் முன்பு ஒருநாளும் இச்செவ்வி கண்டறியோமே!" என்ன;

"அவைகிடக்க, இதோருதோளழகு இருந்தபடி என்!" என்றான். [வேயிருந்தடந்தோளினாய்] - "பசுமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேபாய் நீண்டு சுற்றுடைத்தாய் உன்னை இப்படி ப்ரமிக்கும்படிபண்ணின தோளழகை உடையார் ஆரோ?" என்ன, "எனக்கு அப்படி இருப்பார்ஆர்?" என்ன; [இத்திருவருள் பெறுவார்] - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான உனக்கு அந்தப்பாக்யம் பிறக்கும்படி பண்ணினவர்கள். செய்யவாயிருங்கனியுமென்கிறவிடம் - அவன்பக்கல் இவர்களுக்குண்டான ஸாவவைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது. வேயிருந்தடந்தோளினாய் என்கிறவிடம் அவனுக்கு இவர்கள்பக்கலுண்டான ஸாவவைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது. [யவர்கொல்]-உனக்கு இப்படி ஸ்பர்ஶநீயதமைகளாயிருக்குமவர்கள் ஆரோ? இவன்பக்கல் ப்ரணயரோஷத்தாலே சொல்லுகிறார்கள்; தன்னைப் போக்கி இவளோடு கலந்தவர்களைத் தனக்கு உத்தேச்யர் என்றிறே இவர் இருப்பது. [மாயிருங்கடலைக்கடைந்த பெருமானாலே] - கடலைக்கடைந்து பிராட்டியை லபித்த போதும் கண்டிலோமே இச்செவ்வி! அகாதமாய்ப் பரந்த கடல் உன்கையிலே பட்டபாட்டைத் தங்கள்கையிலே படும்படி பண்ணினார் ஆரோ? என்னவுமாம். * பக்தரம் நாட்டியன்று மதுராக்கொழுந்தாய் கொண்ட, சுந்தரத்தோளுனடையவுன்னை மறுகப்பண்ணின தோளழகையுடையார் ஆரோ? என்னவுமாம்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. "'குழலூது போயிருந்து' என்றிறே என்னைச் சொல்லுகிறது; உத்தமானது தன்னை அநுஷ்டிக்கும் அத்தனையிறே. இனித்தான் 'உனக்குப் பெண்கள்படும் நீர்வாய்ப்புள்ள இடங்களிலே போயிருந்து ஊது' என்றிறே நீங்கள் சொல்லிற்று; அழகிது, இத்தனையிறே. நீர்வாய்ப்புள்ளவிடந்தான் எது? அத்தைச்சொல்லலாகாதோ?"

மூன்றாம்பாட்டு—போயிருந்து இத்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே, "குழலூதுபோயிருந்து" என்றவந்தரம், "போயிருந்து நின்புள்ளுவம் அறியாதவர்க்குரை" என்றதுக்குஸங்கதி. குழலூதுகையைவிட்டு வார்த்தைசொல்லப்புக்கான் என்றது, இதுஸாப்தமான ப்ரமேயம். அப்படி சொன்ன வார்த்தைதான் இரண்டு. அதாவது - "நீர்வாய்ப்புள்ளவிடமேது" என்றொருவார்த்தை; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - 'குழலூது போயிருந்து என்றிறே' என்றுதொடங்கி, 'இனியபேச்சிலே கைவைத்தான்' என்றுமளவும். "நான்சிலரை யழைக்கைக்காகவோ குழலூதுவது? எனக்கது ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியன்றோ?" என்று இரண்டாம்வார்த்தை; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நான்செய்தபடி செய்கிறேன் இத்யாதி. ஆக, "நீர்வாய்ப்புள்ளவிடமேது" என்றும், "நான்குழலூதுகை ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியாகையாலே பெண்களை அழைக்கைக்கு ஸாதகமாகமாட்டாது" என்றும்வார்த்தைசொல்லப்புக்கான்; "போயிருந்து நின்புள்ளுவம் அறியாதவர்க்கு உரை நம்பீ" என்கிறார்கள் என்றுஸங்கதி. 'குழலூது போயிருந்து என்றிறே' என்றது 'போயிருந்து - குழலூது என்றிறே' என்றபடி. 'உத்தமானதுதன்னை அநுஷ்டிக்கும் அத்தனையிறே என்றது - நீங்கள்சொன்னத்தை நான்செய்யும் அத்தனையிறே என்றபடி. இவர்கள்சொன்னதேதென்ன? அத்தை விபரீதரிக்கிறார் - இனித்தான் இத்யாதி. பெண்கள் படும்-பெண்களைப்படும். நீர்வாய்ப்புள்ளவிடங்களிலே- ஊறிக்குமிடங்களிலே, பேச்சு குழலில் இனி

என்று இரண்டடி உட்புகுரவிட்டு நம்றிக்க இருந்து, குழலில் இனியபேச்சிலே கைவைத்தான். குழலோசைபோலன்றிமே பேச்சில் இனிமை இருக்கும்படி! "நான் செய்தபடி செய்கிறேன், 'செவியோசை வைத்தேழ-குழலாது போயிருந்து' என்றுநீங்கள் சொன்னஇதுக்குக் கருத்து எனக்குப் போச்சுதில்லை; இதேனக்கு ஜாத்யுசிதவ்ருத்தி அன்றோ?" என்றான்.

[போயிருந்து நின் புள்ளுவம் அறியாதவர்க்குஉரை நம்பீ]-உன்போய்யிலேபழகின எங்கள்பக்கல் உன்பொய் விலைசெல்லாது; இங்குநின்றும் போய் உன் பொய் அறியாதவர்கள் கோஷ்ட்டியிலே இருந்துசொல்லு. நினைவோன்றும் சொலவோன்றுமான உன்னை அறியாதாரையும் கிடைக்குமிறே; பஞ்சலக்ஷங்குடியில் பெண்களுண்டாகையாலே. உன்பொய்யை "மெய்" என்றிருக்கும் அவர்களுக்கன்றோ இதெல்லாம் சொல்லுவது? "பொய்கேட்டிருந்தேன்" என்று இருப்பாரையும் கிடைக்குமே. [நம்பீ] - பூர்ணர் அல்லீரோ! உமக்கு எங்களைப் பெறாமல் இருந்தீரோ? தன்னைக்குறித்து இவர்கள்சொல்லுகிற அம்ருதோபமமான நிஷேதவசநங் கேட்டவாறே அவன்முகத்திலே ஒருல்லாஸம் பிறந்தது. [நின்செய்யவாயிருங்கனியும் கண்களும் விபரீதமிந்நாள்] † (உன்னுடைய சிவந்த அதரமாகிற ம்லாக்யமான கனியும், பிறரையழிக்கையே ஸ்வபாவமாயிருக்கும் கண்களும் முன்புபோலே ஏற்றுத்யமாயிருக்கை அன்றிக்கே, இப்போது வைலக்ஷண்யமாயிராநின்றது.)நாங்கள் இதுக்குமுன்பு ஒருநாளும் இச்செவ்வியும் வேறுபாடுங் கண்டறியோம்: இவையிருந்தபடி என்? என்றார்கள். "கழுத்துக்குமேலே ஒன்றைச்சொல்லுகிறிகோளித்தலையன்றோ! அது கிடக்கிடுங்கோள்; இதோரு தோளழகுஇருந்தபடியென்?" என்றான். [வேயிருந்தடந்தோளினார் இத்திருவருள் பெறுவார் யவர்கோல்?] - ஆரேனும் தோளழகைக்கண்டு, தந்தாம் தோளழகென்று ப்ரமிக்கும்படிக்கு ஈடான தோளழகுஉடையாராரோ? † (பசுமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேயாய் நீண்டு சுற்றுடைத்தான தோளையுடையவர்கள்.) [இத்திருவருள்பெறுவார் யவர்கோல்] - நீ கிடந்து இப்படி துடிக்கும்படி பண்ணவல்லராவதே அவர்கள் சிலவர்! செய்யவாயிருங்கனியும் கண்களும்என்ற விடம் - அவன்பக்கல் இவர்களுக்கு உண்டான பாவ

தாயிருக்குமோ என்ன - துழலோசைபோல் இத்யாதி. போச்சுதில்லை - தெரியவந்ததில்லை. 'செய்தபடிசெய்கிறேன்' என்றது - சொன்னபடி செய்கிறேன் என்றபடி.

"நின்புள்ளுவம் அறியாதவர்க்கு" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம்-உன்பொய்யிலே இத்யாதி. என்புள்ளுவம் அறியாதபேருண்டோஎன்ன - நினைவோன்றும் இத்யாதி. பலம் - உன்பொய்யை இத்யாதி. பொய்யை 'மெய்' என்றிருப்பாருண்டோ? என்ன-பொய்கேட்டு இத்யாதி. புல்லாணி எம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே-புல்லாணிஎம்பெருமானுடையபொய்யைக்கேட்டு தரித்திருந்தேன் இத்யர்த்தம். திருமொழிஒன்பதாம்பத்து காலைத்திருமொழி அஞ்சாம்பாட்டு, "விலைவிலைக்கை" இத்யாதி. "நமக்கு அக்கமேசிலருண்டோ,நாணுன்னையொழிய அவறிவரே?" என்கிறவனுடைய உக்தியை உட்கொண்டு சொல்லுகிறார்கள் - பூர்ணர் இத்யாதி. 'எங்களைப்பெறாமல்' குறைவாய் 'இருந்தீரோ' என்றுகூட்டுவது. புள்ளுவம் - பொய். "நின்செய்யவாய்" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - தன்னைக்குறித்து இத்யாதிவாயாகிற இருங்கனி - பக்வ஫லம். "இந்நாள்" என்றுவிசேஷித்ததுக்குஹேது - நாங்கள்இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. இச்செவ்வியும், வேறுபாடும் என்றிரண்டாகச்சொல்லிற்று - "இருங்கனியும், விபரீதம்" என்றதன்றைப்பற்ற. "விபரீதமிந்நாள்" என்றது - முன்புபோலே ஏற்றுத்யமாயிருக்கை யன்றிக்கே, இப்போது பாதகபாயிராநின்றன என்றபடி. கழுத்துக்குமேலே என்றது - "வாய், கண்கள்" என்றதன்றைப் பற்ற; அற்றருதயமென்ற சாடு. தோளழகு கழுத்துக்குக் கீழேயாகையாலே - ஸற்றருதயமென்றுத்வனி. வேயிருந் தடந்தோளினார் - மூங்கில்போலேநீண்டு சுற்றுடைத்தான தோள்களையுடையவர்கள் இத்யர்த்தம். தங்களுக்கு அயோக்யமுண்டான ஹேய வெந்தத்தை இருவரும்

---

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

ஸம்தம் சொல்லுகிறது ; வேயிருந்தடந்தோளினார் என்றவிடம்—இவனுக்கு அவர்கள் பக்கலுள்ள ஸாவஸம்தம் சொல்லுகிறது. இவர்களுக்குத் தன்பக்கல் ஸாவஸம்தம் தன்முகேந அறிந்தான்அவன்: தங்கள்பக்கல் இவனுக்குண்டானஸாவஸம்தம்கைமேலே கண்டுவிட்டார் அவர்கள். [யவர்கொல்] - உனக்கு இப்படி ஸ்ப்ருஹணீயதமைகளாய் இருக்குமவர்களாரோ? இவன்பக்கல் ப்ரணயரோஷத்தாலே சொல்லுகிறாளத்தனை போக்கி, இவனோடு கலந்தபரைத் தனக்கு உத்தேச்யரென்றிறே இவளிருப்பது. [மாயிருங் கடலைக்கடைந்தபெருமானாலே - இத்திருவருள்பெறுவார்யவர்கொல்] - "மந்தரம்நாட்டி அன்று மதுரக்கொழுஞ்சாறுகொண்ட சுந்தரத்தோளுடையான்" என்றுசொல்லுகிற தோளழகுடையவன் விரும்பும்படியான தோளழகு படைப்பதே! தன் தோளழகு கண்டு பெண்பிறந்தார் அடங்கலும் படும்பாட்டையடங்கலும் இவன்தன்னைப் படுத்தும்படியான தோளழகுடையார் உண்டாவதே! பெரியவன் கையிலே பெரியதுபட்ட பாடுஅடங்கலும் தங்கள் கையிலே இவன்படும்படி பண்ணவல்லராவதே! [illegible] †" என்று கொண்டு அது வாமைக்கூறனாகப் பட்டதெல்லாம் பகைகையிறே. அன்றிக்கே, மந்தரத்தைநட்டுக் கடலைநெருக்கிக் கடைந்து பெரியபிராட்டியாரை லபித்தவன்றும் இவ்வேறுபாடு கண்டிலோம்! பழையாரைப் பெற்றாற்போலன்றிறே புதியாரைப் பெற்றால் இருக்கும்படி. (க)

நான்காம் பாட்டு.

ஆலினிலையேழுலகுமுண்டு அன்று நீகிடந்தாய் உன்மாயங்கள்
சேலனையாரும் அறியார் இனியாம்பரலே?
வேலினேர்தடங்கண்ணினார் விளையாடுசூழலைச் சூழவேநின்று
காலிமேய்க்கவல்லாய்! எம்மைநீகழறேலே.

அறிந்தபடி எங்கனே? என்ன இவர்களுக்கு இத்யாதி. தன்முகேந என்றது - தன்னுடையமுகத்தாலே என்றபடி. அதாவது - தன்னுடைய முகத்தைக் கொண்டாடுகையாலே அறிந்தானென்றபடி; அவர்கள்வார்த்தையையக் கொண்டறிந்தான் என்றும். கைமேலே என்றது - சாடு, ப்ரத்யக்ஷமாக என்றும், தோளழகைக் கொண்டாடுகையாலே என்றும். இது - "வேயிருந்தடந்தோளினார்" என்றதைப் பற்ற. "மாயிருங்கடலை" இத்யாதிக்கு மூன்றுஸாவம். முந்தினது - மந்தரம்நாட்டி. இத்யாதி. தர்வாஸஸ்ஸாபோபஹதரான அன்று மந்தரபர்வதத்தைக் கடலிலேநட்டு அம்ருதமாகிற செவ்விய ஸாரம்ஸத்தைக்கொண்ட அழகியதோளுடையவன் இத்யர்த்தம். நாய்ச்சியார் திருமொழி. "சுந்தரத்தோளுடையான்" என்றதுக்குஸாவம் - தன்தோளழகு இத்யாதி. இது - கீழ்வாக்யவிவரணம். "பெருமான், மாயிருங்கடல்" என்றதைக்கடாக்ஷித்து த்விதீயதாத்பர்யம் - பெரியவன் இத்யாதி. 'கையிலே இவன்படும்படி என்றது - தோளழகிலே இவன் நடுபடும்படி என்றபடி. விவரணம் - வைதுண்ட இத்யாதி. வாமைக்கூறன் - அக்ஷரமாகச்சொல்லுகை. த்ருதீயதாத்பர்யம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. ருக்மிணிவிரண்டுபாவரும் - "வேயிருந்தடந்தோளினார்" என்றதைக்கடாக்ஷித்து. மூன்றுஸ்பாவம் - "நின்செய்யவாயிரு" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. பெரிய பிராட்டியாரைப் பெற்றதைப் பற்ற இவர்களைப் பெற்றதுக்கு ஏற்றமேது என்ன - பழையாரை இத்யாதி. மாயிருங்கடலை - அகாதமாய் விஸ்தீர்ணமானகடலை இத்யர்த்தம். (ஙு)

---

† சிலகோஸங்களிலே 'வாதிரு' என்று காண்கிறது.

ஆ.—(ஆலினிளிலை) "நம்முடையவிளம்பமிறே இவருடைய இவ்வநிபவங்கைக்குக் காரணம்" என்று பார்த்து, "நான் பாதுகாப்பன் அல்லேனோ? எனக்குப் பசு மேய்க்கப் போகவேண்டாவோ? நீ நினைத்தபோதே வரலாயிருக்குமோ? ஆகையாலே விளம்பித்தேன்; மற்றொன்றால் விளம்பித்தேன் அல்லேன்" என்று இவளருளிச் செய்ய; ஸர்வலோகங்களையும் அமுதுபெய்து ஒரு வயிற்றிலே கண்வளர்ந்தருளினை இப்பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸாய்த்தையுடைய உனக்கு "பசுமேய்க்கப் போனேன்" என்றொரு பொய்யை, கேட்டார்க்கு "மெய்" என்றிருக்கும்படி சொல்லுகை ஆச்சர்யமோ? "பசுமேய்க்கப்போனமை பொய்யோ?" என்னில்,—வேலிநேர் தடங்கண்ணிநீர் விளையாடும் மணற்குன்றுகளிலே நின்றோ காலி மேய்ப்பது! இந்தப்பொய்கள் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டா என்கிறாள்.

ஒ.—[ஆலினிளிலை] - "நாம் தாழ்கையிறே இவள் இப்படி நினைக்கைக்கு ஹேது" என்று பார்த்து, "நான் எனக்கு உரியேனோ? பசுக்களின்பின்னே போகவேண்டாவோ? நினைத்தபடி வரலாயிருக்குமோ? பசுக்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகப் போக வேண்டுகையாலே தாழ்த்தேனத்தனை; மற்று விளம்பமொன்றுமில்லை" என்று அவன் அருளிச்செய்ய; எல்லா லோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து வடவாலத்திலே கண் வளர்ந்தருளுகையாகிற ஆச்சர்யசேஷ்டிதத்தை யுடைய உனக்கு "பசுமேய்க்கப் போனேன்" என்ற அஸத்யத்தை, கேட்டார்க்கு "ஸத்யம்" என்று தோற்றும்படி சொல்லுகை விஸ்மயமோ?" என்று இவள் அருளிச்செய்ய, "நான் பசுக்களை மேய்க்கப் போனமை அஸத்யமோ?" என்று அருளிச்செய்ய, "பெண்களுடைய நோக்கிலே அகப்பட்டு அவர்களைவிட்டுப் போகமாட்டாதே அவர்கள் விளையாடுகிற மணற்குன்றுகளிலே நின்றோ பசுமேய்ப்பது? இப்பொய்களை எங்களையொழியப் புறம்பேசாதொழி" என்கிறாள். பசுக்கள் மேய்க்கைக்கு ஸம்போவனையில்லாத வேலிநேர் தடங் கண்ணிநீர்விளையாடுகிற மணற்குன்றுகளிலே நின்று பசுக்களை வாசிறுதிப்படி பண்ணவல்லன் என்று வடவாலசயநம்போலே இருப்பதொரு ஆச்சர்யோதாஹரணம் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

ப.—அகங்காரம், "ஜாத்யுசிதமாகப் பசுக்களை மேய்க்கப்போகச் சிறிதுவிளம்பித்தவளவிலே இப்படி அந்யபரனாகச் சொல்லலாமோ?" என்று அடர்த்த வார்த்தை சொல்ல, "கூடாதது கூடும்படி செய்யவல்ல உனக்கு எது சொல்லவொண்ணாது?" என்கிறாள்.

எழுலகும் - ஸமஸ்தலோகங்களையும், உண்டு -(சிறுவயிற்றிலே அடங்குமாறுபோலே) அமுதுசெய்து, ஆலின்-("இன்னாளிடத்திலே புகுந்தது" என்று தெரியாததொரு) ஆலினுடைய, நீள்-(முகிழ்விரிந்து) நீளுமளவான, இலை-இலையிலே, அன்று-(ஸர்வலோகமும் ப்ரளயங்கொண்ட) அன்று, நீ-("ப்ரளயத்திலேவிழுவோம்" என்றறியாத பொலிவையுடைய) நீ, கிடந்தாய் - நிஶ்சலங்கமாகக் கிடந்தவன் அல்லையோ! (ஏவம்விதமான), உன்-உன்னுடைய, மாயங்கள் - க்ருத்ரிம சேஷ்டிதங்களை, மேலை-அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான, வானவரும் - நித்யஸூரிகளும், அறியார் - (* தூர் மாலையாயிருந்தால் சுட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போதவிட்டிருந்தவர்களாகையாலே) அறியார்கள்; இனி - இனி, எம்-(இதுக்கு) நாங்கள் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகை, பரமே - பரமோ? (அதுகிடக்கிறது), வேலின்றேர் - வேல்போலே ஆழமிக்கும்படியான, தடம் - பெரிய, கண்ணினார் - கண்களை யுடையவர்கள் (கண்வட்டம் விடமாட்டாமையாலே), விளையாடு-அவர்கள்விளையாடு

கிற, சூழலை - மணற்குன்றை, சூழ-சூழ, நின்றேற-நின்றேற, காலி-காலிகளை, மேய்க்கவல்லாய் - வயிறுநிறையமேய்க்கவல்ல அவடிதவடாஸமர்த்த னன்றோ? (ஆகையாலே), எம்மை - இக்குத்திமம் அறிந்த எங்களை, நீ-நீ, கழறேல் - (காலிமேய்க்கப் போன என்னைக் களவுசொன்னேன் என்று சொல்லுகையாவதென்?" என்று) மேலிட்டு வார்த்தை சொல்லாதேகொள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "அரைக்ஷணம் தாழ்த்தேனாமென்று அஸங்கதஹாஸங்களைச் சொல்லுகிறதென்? நான் பரதந்த்ரன் அல்லேனோ? மாதாபிதாக்கள் 'போய்ப் பசுக்களைமேய்' என்று நியமித்தால் உங்கள்பக்கல் வரப்போமோ? இதொழிய, வேறுவிளம்பமேதுவில்லை" என்ன, "அவடிதங்களை வடிப்பிக்கை நீவல்லதொன்று அன்றோ?" என்கிறாள். [ஆலினிலையேழுலகுமுண்டு] - சிறுவடிவைக்கொண்டு ஸகல லோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தாய். [நீளிலை] - "ஆலம்பேரிலை" என்னுமாபோலே விபரீத லக்ஷணையாய், சிற்றிலை என்றபடி. [அன்று] - வெறும் ப்ரளயமொழியப் பரிவுமின்றிக்கே இருந்த அன்று. இப்படி அவடிதங்களைச் செய்யவல்ல உனக்கு "பசு மேய்க்கப்போனேன்" என்று இவ்வஸத்யத்தை, கேட்டார்க்கு "ஸத்யம்" என்னும்படிசொல்லுகை விஸ்மயமோ? "நான் அரைக்ஷணம் தாழ்த்த கோபத்தாலே 'அஸத்யன்' என்றிகோள்; எல்லாரும் அறியாரோ என் அஸத்யம்!" என்ன, [உன்மாயங்கள் மேலை வானவரும் அறியார்] - உன்னுடைய க்ருத்திரிமங்கள் ஆக்கனான ப்ரஹ்மாதிகளே அன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளும் அறியார்கள் * சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்திக்கொடு நிற்கச்செய்தே, ஈட்டிய வெண்ணெய்தொடு வுண்ணப்போருமவனல்லையோ! பழையாரை விடுகை உனக்குப் பழையதாய்ப்போருவதொன்று அன்றோ? [இனிஎம்பரமே] - இப்படி ஒருத்தர்க்கும் நிலமல்லாதக்ருத்திமங்களை அவலோகனமான நாங்கள் அறியமாட்டோமோ? "பழங்கிளை கண்வாங்குகிறதென்? அது கிடக்கிடாய், நான் பசுமேய்க்கப்போனமை அஸத்யமோ?" என்ன,-[வேலைநீளெரித்தாதி] "பெண்கள் நிரள இருக்கிற மணற்குன்றிலேயோ உன்னைப்பசுமேய்க்கச் சொல்லிற்று?" என்கிறாள். [வேலைநேர்தடங்கண்ணினார்] - ஓர் அளும் ஒருநோக்கும்நேரான கண்ணழகை உடையவர்கள். அவர்கள்நோக்கிலே அகப்பட்டு உன்கண்ணுக்கு இரையிடாயிருத்தலையன்றோ? [விளையாடுசூழலைச் சூழவேகின்று] - கண்ணுக்கிட ஒரு குருபில்லாத இடத்திலேயோ பசுமேய்ப்பது? [சூழவேகின்று] - அவர்கள் கண்வட்டத்தை விடாதேகண்டீரோ பசுமேய்க்கச் சொல்லிற்று! இப்பொய்களை எங்களையொழியச் சொல்லாய் என்கிறாள். [காலிமேய்க்கவல்லாய்] - மணற்குன்றிலே பசுக்களை வயிறு நிரப்ப வல்லவன் என்று, வடதளசயனம்போலே இருப்பதொன்றிறே இதுவும். வல்லாயென்ற ஸாமர்த்யம்தோற்ற வார்த்தை சொன்னவாறே, மிகைத்து வார்த்தைசொன்னான்: [எம்மை நீகழறேலே] என்கிறாள்; அற்றாமைக்கு உதவாததுக்குமேலே, மிகைவார்த்தை சொல்லாதேகொள். [எம்மை] - உன்னைப்பிரிந்த அற்றாமையாலே நோவுபடுகிற எங்களை [நீ] - பிரிவால்நோவு இன்றிக்கே எங்களை நோவுபடுத்துகிற நீ. [கழறேலே] - மிகை வார்த்தை சொல்லாதேகொள். அற்றாமைக்கு உதவினார்க்கன்றோ வாயுள்ளது?

ஈடு — நாலாம்பாட்டு. "நான் சொன்னவைஎல்லாம் இவர்கள் அந்யதாவாக புத்திபண்ணுகிறது, நம்மையொழியச் செல்லாமை பிறந்து நாம்அந்ரக்ஷணம் தாழ்த்தது பொறுக்கமாட்டாமை இறே" என்றுபார்த்து, "நீங்களொன்னை இங்ஙனேசொல்லலாமோ? நான் பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரனன்றோ? அவர்கள் என்கையிலே கோலைத்தந்து 'நீ போய்ப் பசுமேய்த்துவா' என்றால், என்றால் மாட்டேனென்னப்போமோ?" என்றான்; பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரராய்க்கொண்டு பசுமேய்ப்பார் மேய்க்கும்படியிதுவோ? நீசெய்யுஞ்செயல் சேர்ந்திருக்கிலிறே, நீ சொல்லுஞ்சொலவும் சேர்ந்திருப்பது.

[ஆலினீளிலையேழுலகுமுண்டுஅன்றுநீகிடந்தாய்] - ஓராலிலையாவது, அதுதான் முகிழ் விரியாதஅளவாயிருப்பது; அதிலே, ஏழுலகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்து, ஒரு யசோதாதிகளுங்கூட உதவாததசையிலேகண்வளர்ந்தருளினாய். ஜகத்தையடங்கலும் வயிற்றிலேவைத்து, சிறுவடிவைக்கொண்டு ப்ரளயத்திலே தனியேகிடக்கவல்லவனன்றோ நீ! அஸங்கதங்களை ஸங்கதமாகச்செய்யவல்ல ஸாமர்த்த்யமுடைய உனக்கு இவைஎல்லாம் சேரச் சொல்லுகை பொருளோ? நீ சொல்லுகிறவை ப்ரணயிகள்கோஷ்ட்டியில் பரிமாறுவதல்ல காண்; "விதாநாமமூர்த்தஸ்மிரோரோகஃ" (பிதாநாமமூர்த்தஸ்மிரோரோகஃ) என்றும், "ஹுரவஃகிம்கரிஷ்யந்தி" (குரவஃகிம்கரிஷ்யந்தி) என்றுங்காண்இங்குப் பரிமாறுமவை. "அன்னையென்செய்யிலென்? ஊர் என்சொல்லிலென்?" என்றிறே இங்கிருப்பது. "தக்தாநாம்விரஹாக்நிநா" (தக்தாநாம்விரஹாக்நிநா) இதுக்கு நீர்சொரிய வல்லவர்களோ அவர்கள்? அவர்களை மறைத்து வந்து கிட்டக்கடவ எங்களுக்கு இவை

ப்ர.—[நாலாம்பாட்டு] [கழறேல் ஐயுறாதி] [மழலைநீங்கள் பொழியார்கள்] ஸஹவஸீதாஸ்வஸ்ரூஷிணோ, நவைஷாரோஹணஸ்ரீதிவ்யாஸ்வாதுஸ்வாதுயாஃ உபாதத ! ஸ்ரீதொரஸ்ரீமதஸஹஸ்ரேஷு கஸிவெடு வாடநுவு ॥ எங ॥

நாலாம்பாட்டு.—ஆலினீளிலை இத்யாதி. ப்ரணயரோஷத்தாலே ஊடுகிறஇடத்திலே, பெண்களிருக்கிற மணற்குன்றிலே அவன் பசுமேய்த்த ப்ரகாரத்தையும், வடதளசயநத்தையும் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - நான்சொன்னவையெல்லாம் இத்யாதி. இத்தால் - இவர்கள் ப்ரணயரோஷம் தீருகைக்காக, தான் தாழ்த்ததுக்கு பித்ராதிகள் ஏவினதடியாகப் பசுமேய்த்தபடியை அவன்சொல்ல, அத்தை அஸங்கதோக்தியாகப் பரிஹாஸம்பண்ணுகிறவர்கள், "இவன்சொல்லும் அது அஸங்கதோக்தி" என்றுமதுக்கு உறுப்பாக, அஸங்கதப்ரயோஜநமான வடதளசயநத்தை முன்னிடுகிறார்கள் என்றபடி: செய்யுஞ்செயலென்றது - "ஆலினீளிலை" இத்யாதியைப்பற்ற.

நீளிலைஎன்றது - நீளுகிறஇலையென்றாய், முகிழ்விரியாத சிற்றிலைஎன்றபடி. ஒரு யசோதாதிகளுங்கூட உதவாத தசையிலேஎன்றது - பரிவரில்லாத தசையிலே என்றபடி. விவாணம் - ஜநந்ரூபம் இத்யாதி. ஹஸிதம் - அஸங்கதங்களை இத்யாதி. பொருளோ - அருமையோ என்றபடி. இது அஸங்கதமானபடியைக்காட்டுகிறார்-நீ சொல்லுகிறவை இத்யாதி. அதாவது - "பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரன்" என்று சொல்லுமவை ப்ரணயிகள்கோஷ்ட்டியில் பரிமாறுமவை அன்றென்றபடி. ப்ரணயிகள் கோஷ்ட்டியில் பரிமாறும்படி எங்ஙனே? என்ன - விதாநாம இத்யாதி. "ஹுரவஃகிம்கரிஷ்யந்தி" இதி பஞ்சமேஸோ [18, 22]. ப்ரமாணாந்தரம்-அன்னையென்ன இத்யாதி. மாத்ராதிகளை த்ருணீகரிக்கலாமோ? என்ன - தக்தாநாம் இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்துக்குஹஸிதம் - மறுவார்த்தையைமறுத்து இத்யாதி. நீங்கள்

வார்த்தையல்ல காண்! † ("நான் அரைக்ஷணம் தாழ்க்க, கோபத்தாலே 'அஸத்யன்' என்றி கோள்; எல்லாரும் அறியாரோ என் அஸத்யம்" என்ன), [உன்மாயங்கள் மேலைவானவரும் அறியார்] - உன்னுடையச்ருத்ரிமங்கள், ஆக்கனென இந்த்ராதிகள் அன்றிக்கே நித்யஸூரிகளும் அறியார்கள். "ப்ரஹ்மாவி நவெடிநாராயணம்வ்ருஹு" (ப்ரஹ்மாவிநுவேத நாராயணம்ப்ரபும்) என்கிறபடியே அறியாமைக்கு அவர்களும் ஒத்திருக்கச்செய்தே, உகந்தாரைக் காற்கடைக்கொள்ளுகிற ப்ரகரணமாகையாலே நித்யஸூரிகளைநிதர்ஶநமாகச்சொல்லுகிறது; "சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி" என்றுகொண்டு அவர்கள் ஸமாராதநத்துக்கு வேண்டுவனகொண்டுநிற்க, * ஈட்டியவெண்ணெய் தோடுவுண்ணப்போந்ததிறே; அது தன்னையும் விட்டிறே அடலாயர்தங்கோம்பினுக்குக் கோட்டிடையாடிற்று. பழையாரையெல்லாம் காற்கடைக் கொள்ளுகிற ப்ரகரணமாயிற்றிறே. நவப்ரியைகளை விரும்புவாரைப்போலேகாணும். [இனிஎம்பரமே] - நித்யஸூரிகளோடு ஒக்கத் தங்களையும் ஸமாராதிகரிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நிலமல்லாதது எங்களால் அளவிடப்போமோ? அவையெல்லாம் எங்களையொழியச் சொல்லாய். "என்தான்? நான்பசுமேய்த்தமை இல்லையென்கிறிகோளோ? அறிந்திலோமென்கிறிகோளோ? நான்சொன்னது பொய் என்கிறிகோளோ?" என்றான்; அவையெல்லாம் அப்படியேயானாலும் நீதான் பசுமேய்க்குமிப்படி இப்படியேயோ? [வேலினேர்தடங்கண்ணினார் விளையாடுசூழலைச்சூழவேநின்றுகாலிமேய்க்க வல்லாய்] - பெண்களுடைய கண்களிலேதுவக்குப்பட்டு அவ்வருகு போகமாட்டாதே நின்றுபோலேகாணும் பசுமேய்ப்பது! லோகத்தாக்கள் அளவல்லாதபடி பரப்பையுடைத்தாய், ஓராளுமொருநோக்கும்நேரான கண்ணையுடையராயிருக்கை. "கார்த்தண்கமலக் கண்ணனென்னும் நெடுங்கயிறுபடுத்தென்னை, சார்த்துக்கொண்டுவிளையாடும் சதன்தன்னைக்கண்டீரே" என்று, தன்கண்ணழகைக் கண்டபெண்கள்படும்பாடெல்லாம்இவன்தன்னை அவர்கள்படுத்தவல்லவர்கள். [விளையாடுசூழலைச்சூழவேநின்று காலிமேய்க்கவல்லாய்] - "உன் வயிறும்நிறைத்துப்பசுக்களின்வயிறும் நிறைத்தல்லது வாராதேகோள்" என்றன்றோ பித்ராதி

"பொய்" என்கிறாப்போலே, எல்லாரும் "பொய்" என்றார்களோ? என்ன - உன்னுடைய கீர்த்திமேன்மை இத்யாதி. "மேலைவானவரும்" என்று விஶேஷிக்கவேணுமோ? ப்ரஹ்மாதிகளும் அறியாரென்னவொண்ணாதோ? என்ன - ஸ்வாமி இத்யாதி. நித்யஸூரிகளைக் காற்கடைக்கொண்டானோ? என்ன - சூட்டுநன்மாலைகள் இத்யாதி. கோட்டிடை - கொம்பின்நடுவே. "உகந்தாரைக் காற்கடை" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - [illegible] இத்யாதி. 'பழையார்' என்கிறது - இங்கே, ஓடுகிறவர்களை. 'புதியார்' என்கிறது - அவன்பிள்ளைமடவாரை. நித்யஸூரிகளை வஞ்சித்தாற்போலே எங்களையும் வஞ்சித்தாய் என்றாவெளிசல் - நித்யஸூரிகளோடொக்க இத்யாதி. 'ஸமாராதிகரிக்கிறார்கள்' என்றது - அறியாமையில் ஸாம்யத்தைப்பற்ற. அவையெல்லாம் என்றது - மாயங்களெல்லாம் என்றபடி. அதாவது - "மாதாபிதாக்களுக்குப் பரதந்த்ரன்" என்றதொடங்கிச்சொல்லுகிற வார்த்தைகள் என்றபடி. வேலினேர் - வேலோடு ஸத்ருஶமான இத்யர்த்தம். தாத்பர்யார்த்தம் - பெண்களுடைய இத்யாதி. "வேலினேர்" என்ற பதத்துக்கு நிரூபணம் - கார்த்தண்கமலம் இத்யாதி. மேகத்திலே ஸ்ரமஹரமான தாமரைபூத்தாற்போலே இருக்கிற திருக்கண்களாகிற பாசத்திலே அகப்படுத்தி, என்கார்யம் என்புத்தியதிகமல்லாதபடி என்னைத் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொண்டு, இதுவே லீலையாகஇருக்கும் ஈசனைக் காணப்பெற்றாருண்டோ? இத்யர்த்தம். நாச்சியார்திருமொழி, பதிநாலாந்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு. "வேலினேர்" இத்யாதிக்கு இரண்டுதாத்பர்யம்; முந்தினது - பித்ருவசநபரிபாலநத்துக்காகவாநால் மனைத்தன்றிலேவந்து பசுமேய்ப்பர்களோ! இது, பொய் என்று;

கள்உன்னைச்சொல்லிவிட்டது? "இன்னவிடத்தேநின்று பசுமேய்" என்றொரு ப்ரதேசநியமம்பண்ணிவிட்டார்களோ? அவர்கள் நியமித்ததொழியச் செய்யப்பார்த்தால் அது இங்குச் செய்யலாகாதோ? கண்ணுக்கிடஒருதுரும்பும் இன்றியே, அவர்கள் விளையாடுகிற மண்ற்குன்றுகளைச்சூழநின்று மேய்க்கவேணும்போலே காணும். பசுக்கள்மேய்க்கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாத இடங்களிலே இவற்றின் வயிறுகளைநிறைத்துக்கொடுபோகையினாலே, கீழில் அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யம்போலே இதுவுமோர் ஆச்சர்யஞ் சொல்லுகிறதாகவுமாம். [வல்லாய்] - உன்னை யாரேனும் நியமித்தாலும் நீ நினைத்ததுசெய்து தலைக்கட்டவல்லான் ஒருத்தனன்றோ! என்கிறாள். இவர்கள்சொன்ன மர்மம் புத்திபண்ணாதே, "நம்முடைய ஸாமர்த்த்யந்தோற்றச் சொல்லாநின்றார்கள்" என்று, தன்மேன்மை தோற்றச் சிலசொல்லப்புக்கான்; "இவன் அழியும்படி நெடும்போதுசிலவார்த்தைசொன்னோம்; இன்னும் சில சொல்லுவானுக்கு" என்று இருந்தாள். "ஊதீவ" (இதீவ)-கீழேநெடும்போதுசிலபாசுரமிட்டுச் சொல்லிக்கொடு போந்தான்; ப்ரணயதாரையில் ஓடுமது ருசிகளாயிருப்பார்க்கு நிலமன்றே. இப்புடைகளிலே—என்கிறான். "தெவீ" (தேவீ) - வல்லபைகளுடைய பரிமாற்றம் கடக்க நிற்பார்க்குத் தெரியாதிறே. "வசநம்மஹாரார்த்தம்" (வசநம்மஹார்த்தம்)- கடக்க நிற்பார்க்கேயன்று: தேசிகரானவர்கள் தங்களுக்கும் தெரியாதபடியாயிருக்கை. "தம் வாநரேந்த்ரம்" (தம்வாநரேந்த்ரம்)-இவனோடு ஒக்கக்கடவார்ஒருத்தருமில்லை, ஸுஷித்வத்துக்கு முடிசூட்டினார்மஹாராஜரேயாகிலும், பாரதந்தர்யத்தின்எல்லையிலே நின்றான்இவனென்கை. இவ்வளவிலே இவள்முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லப்பெற்றிலளிறே அவர். "மதுராரார்த்தம்" (மதுரார்த்தம்) - அழுமியென்னாக் கைவாங்கவொண்ணாதபடியா யிருக்கை.

இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்து இத்யாதி. "விளையாடுகுழல்" என்றதனைக் கடாக்ஷித்தவாறார்த்தமாவது - ஸ்ரீவைகுண்ட இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன வ்யங்க்யங்களுக்கு ஹேதுவிது - அவர்கள்நியமித்ததொழிய இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - கோபாலகீட இத்யாதி. பசுக்கள்மேய்க்கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாத இடங்களிலே இவற்றின் வயிறுகளை நிறைத்துக்கொண்டு போகையினாலே, கீழ் அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யம்போலே இதுவும் ஓராச்சர்யம் என்று "வேவ்வேறு" இத்யாதிக்கு இரண்டாம்ஹேதுவாம் - பசுக்கள்மேய்க்கைக்கு இத்யாதி. முந்தினஹேதுவுக்குச்சேர "வல்லாய்" என்றதுக்கர்த்தம் - உன்னையாரேனும் இத்யாதி. ஆகையாலே எங்களோடும் ஸம்ஸ்லேஷிக்கலாம் என்றபடி. த்விதீயஹேதுவுக்குச்சேர "வல்லாய்" என்றதுக்கு - அகடிதகடநாஸமர்த்தன் என்றர்த்தங் கண்டுகொள்வது. த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர மோக்ஷவதாரிகை - இவர்கள்சொன்ன இத்யாதி. மர்மமென்றது - ரஹஸ்யமாகச் சொன்னவார்த்தையை யென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்துக்குச்சேர அவதாரிகார்த்தம் - இவனழியும்படி இத்யாதி. இவனழியும்படியென்றது - இவன் நிரூத்தராகும்படி என்கை. சொல்லுவானுக்கென்றது - சொல்லக்கடவனென்றபடி. இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - ஊதீவ இத்யாதி. இதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - 'தெவீ' என்று பதஸங்கதி. இவன் சொன்னவார்த்தை விரக்தனுக்கே யன்றிக்கே, உட்புகுந்தநாயகனுக்குந் தெரியாதென்கிறார் - கடக்க இத்யாதி. தேஸிகர் - பெருமான். வாநரேந்த்ரமென்னாதே, "தம்வாநரேந்த்ரம்" என்றதுக்குஹேதுவாம் - இவனோடொக்க இத்யாதி. இவனோடொக்கக் கடவார் ஒருத்தருமில்லையென்றது - பெருமானுக்கு ப்ரத்யாஸந்நன் என்னுமதுகொண்டிறே; அது மஹாராஜருக்கும் இல்லையோவென்ன - ஸுஷித்வந்துந்த இத்யாதி. அதெட்படி என்ன - இவ்வளவிலே இத்யாதி. அதாவது - மஹாராஜர்க்குப்பீபாலே யமேதவிட விநியோகார்ஹத்வம் மாத்ரமன்றிக்கே, யமேதவிட விநியுஜ்யமாநரான திருவடி வாநரேந்த்ரனென்றபடி. அவனென்றது - மஹாராஜனை: அழுமியென்னாவென்றது - "மதுரார்த்தம்" என்றதனைப் பற்ற. ஸாஸ

"உக்வா"(உக்த்வா) - அவனும் அவனுடையவர்களும் வாழும்படி வார்த்தைசொன்னாள். "ஸ்ரோதும்வாஞ்ச்ஸ்யவசோபிராமம்" (ஸ்ரோதும்புநஸ்த்ஸ்யவசோபிராமம்) - "அறிந்தானையாக்கவல்லன்" என்றுமிடம்கண்டாள்; தானழிச்சதலைஎன்னாடாம்படி வார்த்தைசொல்லவல்லமை கேட்கவேணுமென்றிருந்தாள். "ராமாயுத்தம்" (ராமார்த்தயுத்தம்)- ராமப்ரயோஜநயுத்தம்; தன்காரியம்செய்து தலைக்கட்டவல்லானொருத்தன், "விராராம" (விராராம)-நெடும்போதுதான் வார்த்தைசொல்லுகையினாலும், ஸ்வாமிவார்த்தைசொல்லும்போது மேலிட்டு வார்த்தைசொல்லவொண்ணாமையினாலும் பேசாதேயிருந்துஅவனுக்கு அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணினாள். "ராமா"(ராமா)-இவ்விட்டுநீட்டுகையொழிய வார்த்தை சொல்லாதே யிருக்கிறபோதை அழகைஅவர்தாம் காணப்பெற்றிலோம். இவனும்அடர்த்து வார்த்தைசொன்னான். [எம்மை நீ கழறேலே]- வாராய்! நோவுபடுத்தி நலிந்தார் முடிக்கவும் தேடுவர்களோ? [எம்மை]-உன்னைப்பிரிந்து ஆற்றாமைநோவுபடுகிற எம்மை. [நீ]-ஒருகாலமும் பிரியாத நீ. பிரிவால் வரும்நோவுஇன்றிக்கே இருக்கிற நீ. [கழறேலே] - விசாய்ந்து வார்த்தை சொல்லாதேகொள்; நீ இங்ஙன் மேலிட்டு வார்த்தை சொல்லப்பெறாய் காண். நீயும் நாங்களுமாறால் எங்களை நீயடர்த்து வார்த்தைசொல்ல என்ன ப்ராப்தியுண்டு? சேதநரைப்போலே வந்து வார்த்தைசொல்லுவதே! அதிலேவைத்து மிகைத்து வார்த்தைசொல்லுவதே. ஆற்றாமைக்கு உதவிஒர்க்கன்றோ வாயுள்ளது! (௪)

மானையாலே, "நிலையன்று" என்று விடப்போகாதிருத்தையென்றாகுமாறு. அவனுடையவர்களுமென்றது - திருவடியும், திருவடியுடையபெருமாள் பஞ்சாயுதங்களுமென்றபடி. தான் பெருமானை ப்ரணயரோஷத்தாலே அழித்த வார்த்தைக்கு இவன் மாறாகப் பண்ணவல்லனென்கிற இது அறிந்தபடி. எங்ஙனேயென்ன - வழிந்தானை இத்யாதி. அதாவது - வேண்டியுத்ரதத்திலே ஒருப்பட்டு முடியப்புக்க தன்னை யுண்டாக்குகையாலே, அழிந்தானை ஆக்கவல்லனென்றுமிடம் கண்டாமென்றபடி. ரூப்படியாலுகையாலே 'தானழிச்சதலை' என்றுகூட்டிக்கொள்வது. தானழிச்சதலை என்றது - "நிர்த்தயர், ஸ்வார்த்தபரர்" என்று தானழித்தபெருமானை என்றபடி. உண்டாம்படி வார்த்தைசொல்லுகையாவது - நிர்த்தேதாவாம்படி வார்த்தைசொல்லுகை. ராமப்ரயோஜநயுத்தம்-ராமனுகிற ப்ரயோஜநயுத்தமென்றபடி. பெருமியானவனை ஸ்வாதாந்ரியண்ணுதலைக் பெருமாளுடைய காரியமாகையாலே, தன்காரியம் செய்து தலைக்கட்டவல்லானென்றது. அது - "தஸ்ய" என்றதற்கர்த்தமாறால் ஸ்வரஸம். வெறுமனேயிருக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - நெடும்போது இத்யாதி ஸ்வாமி வார்த்தை யென்றது - ஸ்வாமியுடையவார்த்தை யென்றபடி. இவ்விட்டு நீட்டுகையொழியவென்றது - இவன் வார்த்தை சொல்லுகிறபோதை அழகை திருவடிசொல்லக் கேட்கையன்றிக்கே யென்றபடி. (இவனும் சிலசொல்லுவானாகவென்றிருந்தவன் - - இவனுமடர்த்துவார்த்தைசொன்னான்) என்று கீழோடே ஸங்கதி. விவரணம் - பிரிவால்வரும் இத்யாதி. விசாய்ந்து - மேலிட்டு மேலிட்டுவார்த்தை சொல்லவொண்ணாதோ என்ன, ஸாபராதனான உனக்கு அதுக்கு யோக்யதையில்லைகாண் என்கிறார் - நீஇங்ஙன் இத்யாதி. "எம்மைநீ" என்கிறபதங்களையுங்கூட்டி உக்தார்த்தவிவரணம் - நீயும் நாங்களும் இத்யாதி. ஸாபராதனான நீயும், துஃகிதைகளான நாங்களுமாறாலென்றபடி. சேதநரைப்போலே என்றது - எங்களைச் சைதந்யம் உள்ளவர்களைப்போலே எண்ணி என்றபடி. "ஆ ரீவஜெவீவஹம் ஶஹராயுஂ தம்வாநரைரநு ஂயுராராயுஂ ஶுஶுரூ । ஸ்ரோதுஂவாஞ்ச்ஸ்யுவசோ ஹிராஶஂராஶாயுயுக்தஂவிராராஶராஶா" இதி ஸுந்தரகாண்டே. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கழறேல்நம்பீ! உன்கைதலம் மண்ணும்விண்ணும் நன்கறியும்திண்சக்கர
நிழறுதோள்படையாய்!உனக்குஒன்றுஉணர்த்துவன்நான்
மழறுதேன்மொழியார்கள்நின்னருள்சூடுவார் மனம்வாடிநிற்க எம்
குழறுபூவையொடும் கிளியோடும் குழகேலே.

அ.—(கழறேல்) - இப்படி தன்னை உத்திபண்ண மேன்மேல் இவள் சொன்ன வார்த்தைகளையே தனக்குப் பற்றுகோலாகக் கொண்டு, இவருடைய கிளிகளையும் பூவைகளையும் கூடுத்து அவற்றைக்கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லுவித்து ஆர்வலனாய் நின்று கொண்டு, "என்பக்கல் பொய்யுண்டோ?" என்று தானருளிச்செய்ய, "உன்னுடைய பொய்யை அறியாதாருண்டோ? பகலை இரவாக்கவல்ல னல்லையோ? அது நிற்க, ஒரு ஹிதம் சொல்லக்கேள்! அதேதென்னில்; - உன் திருநாமங்களைக் கேட்க இருந்தாயாகில், நின்னருள்சூடுவார் மனம்வாடி நிற்க இங்கேநின்று எங்களுடைய பூவைகளையும் கிளிகளையும் உன் திருநாமங்களைச் சொல்லுவித்துக்கொண்டு கேளாதே; உன்னுடைய மழறுதேன் மொழியார்களைச் சொல்லுவித்துக்கொண்டு கேள்!" என்கிறாள்.

ஒ.—[கழறேல் நம்பீ] "நான் சொன்னவையெல்லாம், பொய்யை மெய்யாக உபபாதித்தேனாக, என்னை க்ருத்திமனாக்குவதே!" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, பிராட்டியும், முகன்மையாடுத்து "எங்களை அதிக்ஷேபித்து வார்த்தைசொல்லாதே கொள்ளும் உம்முடைய க்ருத்திமம் எங்களிலோகாணவிருக்கமன்றோ?" என்ன, அவனும், "நான் பொய்யனென்னுமிடத்துக்கொரு ஸாக்ஷிகாட்டுக்கொள்!" என்ன, "ஐயமுயலாத்தி னன்று பகலையிரவாக்கவேணுமென்று நீர் ஒருபொய்யிலே துணிய, அதுக்குப் பெருநிலைநின்று அத்தை முற்றுகக்கட்டவல்ல உம்முடையகையில் திருவாழியைக் கேட்டுக்கொள்ளும்!" என்ன, அவன் பேல்சொல்லலாவது காணாமையாலே நிருத்தரனாயிருக்க; "நீ இன்னுதாயிராதே உனக்கு ஒருஹிதம் சொல்லக்கேள்!" என்ன, அவனும், "இது ஒருபேச்சில் இனிமையிருக்குப்படியோ!" என்று கொண்டாட, போலியைக்கண்டு பிச்சேறும்படியான பேச்சுமுகமுடையவர்கள் மனம்வாடாமே அங்கே போலென்று இவள் பேசாதேயிருக்க, "நீபேசாதே யிருந்தாயேயாகிலும் எனக்கு யாரகம் இவற்றின் பேச்சே அமையும்" என்று இவருடைய பூவையையும் கிளியையும் இவன் உபலாளிக்க; இவள் "நீ நினைக்கிறவர்களினஅல்ல: எங்களின: இவற்றோடே குழகாதேகொள்" என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், "உன்பொய்க்குப் பெருநிலைநிற்கும் பரிகரத்தையுடைய நீ, அஹ்ருதயமாக எங்கள்பேச்சைக் கொண்டாடுவது: இனியபேச்சையுடைய எங்கள் பூவையையும் கிளியையும் கொண்டாடுவதாகாதே கொள்" என்கிறாள்.

நம்பீ-("பொய்நம்பி" என்றவாறு பொய்யாலே) நிறைந்தவனான நீ, கழறேல்-("என்னைப் பொய்செய்தேன் என்கைபாவமிதன்?" என்று) நீபண்ணின்றவார்த்தை சொல்லாதேகொள்; திண் - (பகலைஇரவாக்கின பொய்க்குப் பெருநிலை நிற்கும்) திண்மையை

யுடைய, சக்கரம் - திருவாழியாகிற, நிழறு - தேஜஃ ப்ரஸாரியான, தொல் படையாய் - ஆஸாதாரணாயுதத்தை யுடையவனே! [உன்-உன்னுடைய], கைதவம் - க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்களை, மண்ணும் - (அந்த மஹாஸாமாந்த ஸமாஜத்திலே) பூமியில் திரண்ட ராஜலோகங்களோடு, விண்ணும் - ஊர்த்வலோக வாஸிகளான தேவர்களோடு வாசியற, நன்கு - நன்றாக, அறியும் - அறியும்; (ஆனாலென்ன), உனக்கு - உனக்கு, நான் - நான், ஒன்று - ஒன்று, உணர்த்துவன் - அறிவிக்கக்கேள்; (எங்களவார்த்தை இளிமை கொண்டாடாதே; நாங்கள் அவர்களல்லோம்); நின்-உன்னுடைய, அருள்-அருள், சூடுவார் - சூடுகைக்கு இட்டுப்பிறந்தவர்களாய், மழறு - அஸிநவமான, தேன் - தேன்போலே யிருக்கிற, மொழியார்கள் - மொழியையுடையவர்கள், மனம் - நெஞ்சானது, வாடி - செவ்வியழிந்து விஷண்ணமாம்படி, நிற்க-நிற்க, எம்-(அவர்களதன்றியே) எங்களதாயிருப்பதாய், குழறு- (அவர்களைப்போலே உனக்குத் தெளிய வார்த்தைசொல்லமாட்டாதே,) அநக்ஷர ஸரஸமான குழறுதலையுடைத்தான, பூவையோடும் - பூவையோடும், கிளியோடும் - கிளியோடும், குழகேல் - லீலாரஸம் கொண்டாடாதேகொள். இங்கு, பூவையும் கிளியுமென்றது- ஆஸ்ரிதர்க்கு உசாத்துணையாகைக்கு யோக்யமான ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாய் ததேக ரக்ஷ்யமான ஶிஷ்யவர்க்கத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது.

இ.—அந்தாம்பாட்டில், "அஸங்கதங்களைச் செய்தேனென்றும், பொய்யை மெய்யாக உபபாதித்தேனென்றும் என்னை க்ருத்ரிமனாக்குவதே!" என்ன, [கழறேல் நம்பீ] - முதலிகளென்று அஸிஷ்டனித்து வார்த்தை சொல்லாதே கொள்ளாய். "நெஞ்சில் மறமுடையார் சொல்லுமது வார்த்தையன்று; உங்களையொழிய ஸாக்ஷியுண்டோ?" என்ன, [உன்கைதவம்மண்ணும் விண்ணும் நன்கறியும்] - உன் க்ருத்ரிமம் உலகவிலுள்ளதெல்லாம் நன்றாகவறியும். தாவும் அவனுமாகாமல் உலகவிலுள்ளதெல்லாம் நன்றாகத்திலே நிற்குமென்றிருக்கிறாளாதல், * வாயுந்திரையுகளிற்படியே யெல்லாரும் தன்னைப்போலே இழவாளரென்று இருக்கிறாளாதல். "இதெல்லாம் வேண்டா; நான்பொய்யன் என்னுமிடத்துக்கு ஒரு ஸாக்ஷி காட்டிக்காண்!" என்ன, [நின்சக்கரநிழறுதொல் படையாய்] - உன் பரிகரத்திலே காட்டுகிறேன்; ஜயத்ரயவதத்தினன்று "பகலை இரவாக்கவேணும்" என்று ஒருக்ருத்ரிமத்திலே துணிய, அதுக்குப் பெருநிலைநின்ற திருவாழியைக் கேட்டுக்கொள். [நின் சக்கரம்] - விஸ்லேஷிப்பிக்கப்போகாதவன். உன்னிலும் களவில் திண்ணியவன் என்றுமாம். [நிழறு] - இவனுடைய களவுக்கு நிழறுசெய்து கொடுக்குமவன். [தொல்படை]- * கைகழலா நேமியானிறே. [உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்] - வார்த்தைமுட்டி நிருத்தரனாய் நின்றான்: "இவனையுண்டாக்கிக் காரியம் கொள்ளவேணும்" என்று பார்த்து, "உனக்கொரு ஹிதம் சொல்லக்கேள்! கலங்கின உன்னைத்தெளியும்படி வார்த்தை சொல்லக்கேள்!" என்ன, அவனும் "இதொரு பேச்சில் இளிமை இருந்தபடி என்?" என்றான்; இவள் சொல்லும் அர்த்தத்தில் தாத்பர்யமில்லையே அவனுக்கு.

[மழறுதேன் மொழியார்கள்]-போலிகண்டு இப்படி உன்னைப்பிச்சேறப்பண்ணினவர்கள் ஆரோ? [மழறுதேன்] - மழலைத்தேன். கலங்கின தேன்போலே இருந்துள்ள பேச்சழகையுடையவர்கள். "ஆரோ" என்றவாறே "நீங்களேயன்றோ" என்று தங்கள் தலையிலே ஏறிடப்புகுகிறாளே என்று, 'நின்னருள் சூடுவார்' என்கிறாள். [மனம்வாடி நிற்க] - உன்னுகப்புக்கு இலக்கானவர்கள் ஆம்பரயமழிந்த தளிர்போலே நெஞ்சுவாடி

நிற்க. அதாவது - * மாசுறுசோதிதொடங்கி நெடுகப் பிரிவாலே நோவுபட்டு, முடியவும் பெறாதே ஸம்ப்ரலேஷிக்கவும்பெறாதே யிருந்தே என்னைப்போலையன்றியே அனிச்சம் பூப்போலே இருக்கிறவர்கள் நெஞ்சு உலர்ந்துநிற்க இங்கிராதேயோ என்று பேசாது இருந்தாள். "உன்பேச்சிலும் இவற்றின் பேச்சன்றோ எனக்கு ரஸகம்" என்று, இவளுடைய பூவையையும் கிளியையும் கொண்டாடத்தொடங்கினாள்; சிலவை ஆதரிக்கையாவது - அவர்களுடைமையை ஆதரிக்கையேயோ. [எம்குழறுபூவையோடுங்கிளியோடுங்குழகேலே] - பாவீ! எங்களினகாணிவை: நீ நினைக்கிறவர்களின அல்ல. [குழறுபூவை] - அநக்ஷர ஸரஸமாகப் பேசுகையாலே, கலங்கின உனக்குத் தெளியவார்த்தை சொல்லவல்லவையும் அன்று; அவற்றோடே, குழகாதேகொள் - செறியாதேகொள்.

ஈடு—அஞ்சாம்பாட்டு. "ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குக் குற்றத்தைக் குணமாகக் கொள்ளவுமாம்: நிஸ்ஸ்நேஹிகளுக்கு குணங்தன்னையே குற்றமாகக் கொள்ளவுமாம்: விஷயாநுகுணமாயிறே குணதோஷங்கள் இருப்பது; ஆகையாலே, நான் சொன்னவை எல்லாம் இப்போது இத்தலைக்குக் குறையாய்த் தோற்றாநிறே; ஆனாலும் மத்யஸ்த்தர்சொன்னதிறே அர்த்தமாய்த் தலைக்கட்டுவது" என்றான்.

[கழறேல்நம்பீ] - அது முன்னம் செய்தபடிசெய்ய: நீர்தாம் முதன்மைகொண்டாடி அஸிலவித்துவார்த்தைசொல்லாதேகொள்ளும்எங்களை [நம்பீ] - ப்ராபவங்கொண்டு அஸிமதம் சாதிக்கவோண்ணாதுகாணும்! 'நெஞ்சில் வெறுப்புடையார்சொல்லுமது வார்த்தையன்று; உங்களையொழிய ஸாக்ஷியுண்டோ?' என்ன, [உன்கைதவம் மன்னரும் விண்ணரும் நன்கறியும்] - உன் க்ருத்ரிமம் எங்களாலேயன்று: ஸகலலோக ப்ரஸித்தங்காண். * வாயுந்திராயுகளில் வாஸனையாலே "ஏகத்தைகையெல்லாம் கர்மவஸ்யரோலே நினைத்திருக்கிறார்" என்றிருக்கிறார். ஸம்பந்தம் அவியிஷ்டமாகையால் அப்பாவம் நினைத்திருக்க ஒருகட்டுப்பாடில்லையிறே. அன்றிக்கே, மோஷியொருவனானால் மோக்ஷவஸ்துக்கொல்லாம்ஒருபிடாரு யிருக்குமிறே; ஒரு

அஞ்சாம்பாட்டு.—கழறேல் இத்யாதி. "உன்கைதவம் மன்னரும்விண்ணரும் நன்கறியும்" என்கிறபடத்துக்கீடாக "மத்யஸ்த்தர் வேணும்" என்று அவன் சொல்லுகிறதாக அவன்வார்த்தையை யூஹித்து; "அதுக்கு வேறு மத்யஸ்த்தரைத் தேடவேணுமோ? அந்தரங்கைகளான நாங்கள் சொன்னது போராதோ?" என்று சொல்லுவர்களாக எண்ணி, "நீங்கள் சொன்னது நமக்கு விஸ்வஸநீயமாயிராது" என்கைக்குறுப்பான உபபத்தியைப் பலவார்த்தைகளாலே தர்ஶிப்பியாநின்றகொண்டு, இப்படியாகையாலே மத்யஸ்த்தர் சொன்னதே அர்த்தமாவதென்கிறான் என்றருளிச்செய்கிறார் - ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்கு இத்யாதி. ஆகையாலேயென்றது - லோகப்ரஸித்தி அநுவாகையாலே யென்றபடி. குறையாய்த் தோற்றாநிறே என்றது - "அஸங்கதங்களைச்செய்தேன்" என்றும், "பொய்யைமெய்யாக உபபாதித்தேன்" என்றும் இவ்வழியாலே குறையாய்த் தோற்றாநிறே யென்றபடி. ஆனாலுமென்றது - நீங்கள் சொன்னவார்த்தை விஸ்வஸநீயமானாலுமென்றபடி.

கழறேல் - அஸிலவித்து வார்த்தைசொல்லாதே. இது - கீழிலடுவாதம். மத்யஸ்த்தரைக் கொண்டு ஹிமதம்ஸாதித்துக்கொள்ளுகிறபோது ஸாதித்துக்கொள்ளுகிறோம்: நீ எங்களை அஸிலவித்து வார்த்தைசொல்லாதே கொள்ளென்கிறாள் - அநுபாஷணம் இத்யாதி. அது முன்னமென்றது - மத்யஸ்த்தர் சொன்னதென்றபடி. முதன்மை - பரத்வம். "உன்கைதவம்" இத்யாதிக்கவதாரிகை - நெஞ்சில் இத்யாதி. நான் க்ருத்ரிமனென்றதுக்கு உங்களையொழிய ஸாக்ஷியுண்டோ என்று கூட்டுவது. நான் "க்ருத்ரிமன்" என்றசொன்னால், எல்லாரும் அப்படி சொல்லுவர்களோ என்ன - வாயுந்திரையோ இத்யாதி. அப்படி நினைக்கக்கூடுமோ என்ன - ஸம்ப்ரதிபந்தி இத்யாதி. உபயவிபூதியும் தன்பக்கலிலே நிற்கையாலே "க்ருத்ரிமன்" என்று சொல்லுவர்களென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - ஆம்ரிக்கே

வனுக்குப் பல அடிமைஉண்டாமுல் தங்களில் எல்லாரும் ஒத்திருப்பர்களிறே க்ருதஸங்கேதிகளாய். மண்ணிலுள்ளாரும் விண்ணிலுள்ளாருமாய் அறிகிறாக அறியும். விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடுவோசியறஅறியும். "இவ்விடையாட்டம் இரண்டும் அறியாதாரையோ ஸாக்ஷியாகச்சொல்லுவது?" * அறிவிலுமுக்குறைவில்லாத அகல்ஞாலமன்றோ இது!" என்றான். [விண்ணவர்கண்டறியும்] - "ஆகையும், அவர்களிலே ஒருத்தரைச் சொல்லச்சொல்லுங்கோள் பொய்யென்று" என்றான்; ஆகையும், உலகத்துப்பலகலை பயின்றிருக்கும் அவர்களிலே ஏற்றுகிறோம் கைமேலே: [திண்டிறல்தோள்படையாய்] - தற்றுக்தன்னையே துணைமாகக்கொள்ளுவாரைக்கேள்! உன் க்ருத்ரிமத்துக்குப் பெருகிலைகிற்பார்க்கன்றோ தெரிவது! உன் நினைவு அறிந்து கையிலேவந்திருப்பது: "பகலையிரவாக்கவல்லையோ?" என்று கேட்டால் "ஓம்" என்றுகொண்டு ஆதித்யனைமறைப்பது; இப்படியேயிறே அவனுடைய வர்த்தகர். [திண்டிறல்] - அப்பொய்யிலவனைப் பேதிக்கிலும் இவனைப்பேதிக்க வொண்ணாதாயிருக்கை. ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே காரியாநுகுணமாக வறிட்டுக்கொள்ளும்அவன்: இவனுக்கு அதில்லையிறே. [நிறைதோள்படையாய்] - நிறைகையாவது - நடத்துகை. அதாவது - நிறங்கொடுக்கையாய், அலத்ய ப்ரதிஜ்ஞையிருக்கச் செய்தே ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாகிறான் காரியத்தைப் பிறப்பித்துக் கொடுக்கை. [தோள்படையாய்] - இப்படிக்குப் பழையனாய்ப் போருகை. இவன் இப்படி சொன்னவாறே "ஸ்வபக்ஷத்திலே சிலர் இப்படிநமக்குண்டாவதே!" என்று, சொல்லலாவதுகாணாமல் கவிழ்ந்துலையிட்டான். [உனக்கு ஒன்றுணர்த்துவன்நான்] - வாராய்! நீ சொலவற்றிருக்கவேண்டா; உனக்கு நான் நல்லதொரு ஹிதஞ்சொல்ல வாஎன்றான். இது செவிகொடுத்துக் கேட்டாலாகில், இதுக்குச் சொல்லலாவதொரு மறுமாற்றமில்லை; உனக்கு மேல்வாய்க்கதுசொல்லுகைக்கு ஒருபோக்கடியு

போய் [இத்யாதி. விவரணம் - ஸுபுருஷர்க [இத்யாதி விவரணம் - விஶேஷஜ்ஞர் [இத்யாதி. கீழே "விண்" என்று - [illegible] [illegible] [illegible] அர்த்தாந்தரம் - இவ்விடையாட்டம் இத்யாதி. இடையாட்டம் - வ்யவஹாரம். அறிவிலுமுக் குறைவில்லா அகல்ஞாலமென்றது - "கொஞ்சு ஞ்ஞானமில்லை" என்று, குறைவு படவும் அநுபபிக்கவும் அறியாத அகல்ஞாலமென்றபடி. 'ஏற்றுகிறோம்கைமேலே' என்றது - சரி; ப்ரத்யக்ஷமாக இகழக்கிறோமென்று சரிவுக்கு அர்த்தம்; கையில் திருவாழியைக்கொண்டு அறிவிப்பிக்கிறோம் என்று ஸ்வாபிப்பாயர்த்தம். குற்றந்தன்னையே துணைமாகக் கொள்ளுவாரைக் கேளென்றது - தோஷத்தை ஸ்வரூபமாக அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், நாட்டார் "தோஷம்" என்று நினைவாகிற, "துணை" என்றுசொல்லுமாபோல் மறைக்கும் அவர்களைக் கேளென்றபடி. விவரணம் - [illegible] இத்யாதி. அதாவது - உன் க்ருத்ரிமத்துக்கு எல்லையாம் படி பண்ணுவார்க்கன்றோ உன் தோஷத்தை மறைக்கும் ப்ரகாரம் தெரிவதென்றபடி. பெருகிலைகிற்பார் - ஸஹாயர்பண்ணுவார். பெருகிலை கிற்குப்பாடலையைக் காட்டுகிறார் - [illegible] இத்யாதி. கையிலேவந்திருப்பதென்றது - [illegible] கையிலேவந்திருப்ப தென்றபடி. * திண்டிறல் கர்த்தம் - அப்பொய்யில் இத்யாதி. பேதிக்கவொண்ணாமைக்கு [illegible] - ஸ்வதந்த்ரன் இத்யாதி. இவனுக்கதில்லையிறே என்றது - பரதந்த்ரனுகையாலே பேதிக்கப்போகாதென்றபடி. நடத்துகையாவது - பெருகிலைகிற்கை. அர்த்தாந்தரம் - அதாவது நிறங்கொடுக்கை இத்யாதி. அதாவதென்றது - நிறுகையாவதென்றபடி. 'காரியத்தைப் பிறப்பித்து' என்றவிடத்திலே - 'ஸ்ரீமஹிஷிவைஶாப' இத்யாதி யாகுமாகிறபடி. இப்படிக்கென்றது - இவ்வாகாரங்களுக்கென்றபடி. திண்ணிதான திருவாழியாகிற தேஜஸ்ஸாலான அலாதாரணாயுதத்தை யுடையவனே! என்று ஸம்தாயர்த்தம். கல்லதொரு தமிந்த வென்றது - க்ருத்ரிமங்களைப் பண்ணாதே அங்கீகரப் போ என்கையாதல், க்ருத்ரிமங்களைப்பண்ணினேனென்று சொல்லவேண்டா என்கையாதல். 'மறுமாற்றமில்லை'

மில்லை; †(இவனுக்குப் போக்கடியாவது - "நான் ஸ்வதந்த்ரன்" என்றுசொல்லுகையிறே.) இதெல்லாங் கிடக்கச்செய்தே பேசாதேபுகா "இதோரு பேச்சின்இனிமை யிருந்தபடி யென்?" என்றான். [மழறுதேன்மொழியார்கள்] - பாலியேன், நீ யாருடைய பேச்சை யாருடைய பேச்சென்று ப்ரமிக்கிறாய்! மழறுதேன் - மழலைத்தேன். கலங்கின தேன்போலே இனியபேச்சுக்களையுடையராயிருக்கை. இவன் ஸங்கிதிமாறாமையாலே கலக்கமும் மாறாதே யிருக்குமே. "அவையெல்லாம் இங்கேயிறே" என்றுமே அவன். [மொழியார்கள்] - எத்தனைபேர் உனக்கு? [நின்னருள்சூடுவார்] - ஆரேனும் பேச்சைக்கேட்டுத் தங்கள் பேச்சென்று ப்ரமிக்கும்படி பண்ணவல்லவர்கள். ஒருக்தியாலே 'ஷ்ரிதாஷ்ரிதவஷரெஹ:' (ஸ்திதோஸ்மிகதஸந்தேஹ:) என்னும்படி வார்த்தைசொல்லவல்ல உன்னை ஒருக்தியாலே கலங்கப்பண்ணவல்லவர்கள். "அதுக்கென்?" என்றான்; "அவர்களெங்களைப் போலல்ல காண்; நீ ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக இங்கே நிற்கச் செய்தேயும், இத்தை அறிந்துவைத்தும் க்ஷணமாத்ரவிஶ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே அவர்கள் மநஸ்ஸை வாடுங்காண்! ஆஶ்ரயத்தை யிழந்த தளிர்போலேகாண் அவர்கள் நெஞ்சு வாடும்படி. 'கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள் தங்குமேல் என்னுயிர் தங்கும்' என்றிருக்குமவர்களிறே அவர்கள்; அவ்வளவில் நீ உதவப்பெறாமையாலே போர நோவுபடுவார்கள்; அதுகண்டால், நீ பொறுக்கவல்லையோ?" என்றுசொல்லிப் பேசாதேயிருந்தாள். "உங்கள்பேச்சிலும் எனக்கு யாரகம் இவற்றின்பேச்சன்றோ!" என்று அவர்களைவிடாப் பூவையையும் கிளியையும் கொண்டாடப் புக்கான்; சிலரை ஆதரிக்கையாவது - அவர்களுடைமையை ஆதரிக்கை யிறே. அவற்றை ஆதரித்து வார்த்தைகொள்ளப் புக்கவாறே, வாராய்! அவைதான் நீ ஆரினவென்றிருக்கிறாய்? அவை நீ நினைக்கிறவர்களதன்று காண்! [எம்குழறுபூவையோடும் கிளியோடும் குழகேலே] - அவை உனக்குவார்த்தைசொல்லுகிறனவல்லகாண்! அவற்றுக்குஅது ஸ்வபாவங்காண்! [குழகேலே]- நாங்கள் அந்யமாக வார்த்தை சொல்லச்செய்தேயும் கண்டாயே நீ அந்யகதித்வந்தோற்ற வார்த்தைசொல்லுகிறபடி; அப்படியே இவற்

என்றது - திருவாழியாலே ஆதித்யனை மறைக்கையாலே, "ஸருத்ரிமத்தைப்பண்ணவில்லை" என்று சொல்லலாவதொரு ப்ரத்யுத்தரமில்லையென்றபடி. 'போக்கடியும் இல்லை' யென்றது - தான் ஸத்ய வாதி என்னுமதுக்கு ப்ரத்யுத்தரமில்லாதபின்பு, இவர்களோடிட்டுமேகொண்டு வார்த்தைசொல்லுகைக்கு அவகாசம் இல்லையென்றபடி. 'இதெல்லாங் கிடக்கச்செய்தே' என்றது - 'உணர்த்துவன்காண்" என்றால், "அமைதது" என்றுகேட்குதல், ப்ரத்யுத்தரம்சொல்லுதல் செய்கையாகிற இதெல்லாங் கிடக்கச்செய்தே என்றபடி. பேசாதேபுகா - பேசாதேயிருந்து. பழுலைத்தேன் - இனிமைதேன். அர்த்தாந்தரம் - கலங்கின இத்யாதி. கலங்குகைக்கு ஹேதுவென்ன - இவன்ஸந்நிதி இத்யாதி. "மொழியார்கள்" என்றதுக்கு அவதாரிகை - அவையெல்லாம் இத்யாதி. "மழறுதேன்" என்றதினர்த்தத்வயத்துக்கும்சேர ஸாவம் - ஆரேனும்பேச்சை இத்யாதி வாக்யத்வயமும் என்னுதல்; கீழ்வாக்யத்துக்குஹேதுத்வம் - ஒருக்தியாலே இத்யாதி என்னுதல். ஒருக்தியாலே - "ஶாஸ்ரஹ:" என்கிற உக்தியாலே இத்யர்த்த:. 'எங்களைப்போலல்லகாண்' என்றது - நெடுநாள்பிரிந்து நோவுபட்டு, ஜீவிக்கவும் மாட்டாதே முடியவும்மாட்டாதே யாரித்திருக்கிற எங்களைப்போலல்லகாண் என்றபடி. விவரணம் - நீ ப்ரயோஜந இத்யாதி. "வாடிநிற்க" என்றதுக்குஸாவம் - ஆஶ்ரயத்தை இத்யாதி. க்ஷணமாத்ரம் விஶ்லேஷம்பொறுக்கமாட்டாமல் வாடுகைக்கடியேதென்ன - கொங்கைமேல் இத்யாதி. நாச்சியார்திருமொழி. பாகரஸ்ய ஸ்பஷ்டோர்த்த:. இவர்களைவிட்டுப் பூவைகிளிகளையாதரிக்கிறது என்னென்ன - சிலரை இத்யாதி. "எம்" என்றதுக்குஸாவம் - வாராய் இத்யாதி. "குழறுபூவை" என்றதுக்குஸாவம் - அவை இத்யாதி. ஸ்வபாவமானபடி எப்படியென்ன - நாங்கள்அந்யமாக இத்

றின்பேச்சும் அந்யார்த்தங்காண் ! ([குழறுபூவை] - அநக்ஷரஸ்ரஸமாகப்பேசுகிற பூவை. குழகுதல் - லீலாரஸங் கொண்டாடுகை.) (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

குழகினங்கள் குழமணன்கொண்டு கோயின்மைசெய்துகன்மமொன்றில்லை
பழகியாமிருப்போம் பரமேயித்திருவருள்கள் ?
அழகியார் இவ்வுலகுமூன்றுக்கும் தேவிமை தகுவார் பலருளர்
கழகமேறேல் நம்பீ! உனக்கும் இளைதேகண்டமே.

ஆ.—(குழகி.)-முற்பட இவளையணுகக்கூசியிருந்த எம்பெருமான், இப்படி இவள் தன்னைக்குறித்துச் சிலவார்த்தைகளைச் சொன்னவாறே, அதுவேபற்றாகநிர்ப்பயனாய்ச் சென்றணுகி, இவள்பாடேயிருந்த குழமணனை எடுத்தருள ; "குழகியெங்கள் குழமணன்கொண்டு அடிக்கழிவு செய்தால் உனக்கென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு ?" என்று இவள்சொல்ல, "என்னுடைய ஆத்மதாரணார்த்தமாக எடுத்தேன்" என்று அவனருளிச்செய்ய, "நாங்கள் இப்பொய்களுக்குப் பழையோமல்லோமோ ! உன்னுடைய இந்த நிரவதிகமான அபிநிவேசத்துக்கு நாங்கள் விஷயமாகப்போதுவோமோ ?" என்று இவள் சொல்ல, "நீ யல்லது மற்றெனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயமுண்டோ ?" என்று அவனருளிச்செய்ய, "த்ரைலோக்யத்திலுள்ளாரிலும் அழகியார் உனக்கே தேவிமைக்குறுப்பாயிருப்பார் எத்தனைபேருளர் ! அதுநிற்க; நீ முந்தற எங்கள்பரிஷத்திலே வந்தேறாதே கொள்: இது உனக்கும் இளையதான கன்மம்" என்கிறாள்.

ஒ.—[குழகி] - முந்தற இப்பிராட்டியும் தோழிமாரும் அநஹிலவரீயைகளாயிருக்கையாலே அணுகக் கூசியிருந்த எம்பெருமான், தன்முகமுத்ரையாலும் ஸஞ்ஞையாய் ஹாவமர்ப்பமான பேச்சுக்களாலும் அலங்கி மருந்திடுபட்டாரைப்போலே இவர்கள் நிஷேதிக்கமாட்டாதேயிருக்க அதுவேபற்றாகக்கொண்டு நிர்ப்பயனாய்ச்சென்று அணுகி இவள்பாடேஇருந்த குழமணனை எடுத்தருள், குழகி "எங்கள் குழமணன் கொண்டு அடிக்கழிவுசெய்தால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?" என்ன, அவனும் "எனக்கு இனி இதுவேப்ரயோஜநம்; ப்ரயோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநமுண்டோ?" என்ன, "நாங்கள் இப்பொய்களுக்குப் பழையோம் அல்லோமோ? உன்னுடைய நிரவதிகமான அதிநிவேஶத்து நாங்கள் விஷயமாகப் போருவதோமோ?" என்று பிராட்டி அருளிச்செய்ய, "நீயல்லது எனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயமுண்டோ?" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, "அழகியார் இவ்வுலகு மூன்றுக்கும் தேவிமைதகுவார் பலர்உளர்: அங்கே போ" என்று இவர்கள் சொல்ல, "அங்கே போவோம்" என்று இவர்களிருந்தகோஷ்டியில் நடுவேவந்துபுகுரப்புக, "முதலிகளாயிருக்கிற நமக்குச் சிறுப்பெண்கள்சமூகத்திலே புகுருகை ஈடன்னப்போராது" என்ன, "எனக்கு முதலித்தனம்வேண்டா; நான் பயலி

யாதி. அந்யமாக - வேறாக; உறவாத என்றபடி. குழகேலே - ஆராய்ந்து வார்த்தைகொள்ளாதேகொள். குழறுமை - அநக்ஷர ஸரஸமாகச் சொல்லுகை. "ஸ்ரீதொஸ்ரீஶகஸஹஸ்ரெ ஹஹுகரிஷ்யெவ நநுவ" இதி பகவத்கீதா ஸ்லோகாதஸோ. (ரு)

யாய்ப் போகவே அமையும்'' என்று அவன் அருளிச்செய்ய, *''நீமைமெய்யும் சிரீதரனை உனக்கும் இதுவோவிஶ்வாஸம்வருத்தி'' என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், மேலுலகித்துக் குழுமணனையெடுத்த அவனைக்குறித்து, ''உன்னுடைய ஈஶ்வரத்வம் எங்களோடேகாட்டாதே; அதுக்குத்தகுவாரோடேகாட்டு'' என்கிறாள்.

குழகி எங்கள் குழுமணன் கொண்டு - விளையாட்டிலே எங்கள் குழுமணனையெடுத்துக்கொண்டு, கோயின்மைசெய்து - கைப்பட்ட ப்ரியத்தாலே மேன்மை பாவித்தால், ஒன்று-ஒரு, கன்மம்-காரியம், இல்லை-இல்லை; (உம்முடைய ஸரஸங்களும் மேன்மையும்), யாம் - நாங்கள், பழகி - பண்டேபழகி, இருப்போம் - இருப்புதோம்; இ-இந்த, திரு - அதிஶயிதமான, அருள்கள் - அருள்களானவை, பரமே - நாங்கள் பொறுக்கவல்லவை யல்ல; அழகியார்-(அதுக்கநுரூபமான) அழகையுடையராய், இ-(உம்முடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்துக்கு விஷயமான) இந்த, உலகுமூன்றுக்கும் - லோக த்ரயத்துக்கும், தேவிமை - உம்மோடொக்கமுடிசூடுகைக்கு, தகுவார் - தகுதியாயிருப்பார், பலர் - (தெவ்ஸஹஸ்ரஸ்ரு'' என்னும்படி) அநேகம்பேர், உளர் - உளர்; நம்பீ-பரிபூர்ணபாணமேன்மையையுடைய உனக்கு அவர்கள் திரளல்லவோ தகுவது! கழகம் - எங்கள் திரளில்வந்து, ஏறேல் - ஏறாதேகொள்; உனக்கும் - (பிறர்க்குத்தீமைசெய்கையே ப்ரக்ருதியான) உனக்கும், கன்மம் - இந்தச்செயல், இளைது - பால்யஸஹசகம். கழகம்- திரள், குழுமணனென்று - ஆஶ்ரிதருடைய லீலாபரிகரமும் அவனுக்கபிமதமென்று ஸமர்ப்பிக்கிறது.

இ—ஆறும்பாட்டில், முன்பு இவளும் தோழிமாரும் அநந்ரிஸவரீயைகளாயிருக்கையாலே அணுகக்கூசினவன், தன்னுடைய முகவிகாரத்தாலும் ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகளாலும் மாவமர்ப்பமான தாழ்ந்த பேச்சுக்களாலும் இவர்கள் மருந்திடுபட்டாப்போலேயாய் இவனைநிஷேதிக்கமாட்டாத ஒ-ஸையிலே நிர்ப்பயனாய்ச்சென்று அணுகி, இவர்கள் பாடே இருந்தகுழுமணனைமேல்விழுந்து எடுத்துக்கொண்டான். [குழகி எங்கள் குழுமணன்கொண்டு] - பாவீ! இது ஆரதாகவெடுத்தாய்? எங்களதுகாண்; நீ நினைக்கிறவர்களதன்றுகாண்! என்கிறாள். ''எங்களது என்றவாறே பொகட்டுப்போம்'' என்று சொன்னாள்; அதுதானே அவனுக்குவிருப்பத்துக்கு உடலாயிற்று. ''எங்கள் அநுமதி வேண்டாவோ உனக்கு?'' என்ன, ''எனக்குநிவாரகர்உண்டோ? நான்செய்தது செய்யலாமித்தனையன்றோ'' என்ன, [கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை] - நிவாரகர் இல்லையென்ன, அடிக்கழிவானசெயல்களைச்செய்தால் உனக்கு ஒருகார்யமில்லை; நீ நினைக்கிறவர்களது அல்லாமையாலே உனக்கு ஒன்றும்வாராது; எங்களநுமதி இல்லாமையாலும் ப்ரயோஜநமில்லை. ''ப்ரயோஜநமில்லையாவதென்? இதுதானே ப்ரயோஜநம்; ப்ரயோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநமுண்டோ?'' என்ன, [பழகியாமிருப்போம்] - இப்பொய்களுக்குப்பழையோம் அல்லோமோ? [பரமேயித்திருவருள்கள்]—''உங்களுடைய லீலோபகரணம் எனக்கு வேணோபகரணமன்றோ? இதுவழியவேறொரு ப்ரயோஜநம்உண்டோ?'' என்று நீசொல்லுகிற அநுநிவேஶமெல்லாம் எங்களவோ? இதுக்கு நாங்கள் விஷயமாகப்போருமோ? போலிகண்டுப்பாமிக்கும்படி உன்னைப்பண்ணினவர்கள் பக்கலிலேபோ'' என்ன, ''அவர்கள் ஆர்? அங்கேயும் சிலருண்டோ!'' என்ன, ''அவர்களைச்சொல்லித்தருகிறோம்: [அழகியா

சிவ்வுலகுமுன்றுக்கும்] - "ஜெ தூலோகாயாராஜ்யம் ஸகலம்ஸீதாயாநாவ்ரூயாதஜாழு" என்றிருக்குமவர்கள். [தேவிமைதகுவார்] - உனக்குப் பட்டத்துக்குரியராய் இருக்குமவர்கள். "ராஜவொஹ்ருதி" என்று உனக்குஸ்த்ருசைகளாயிருப்பார். [பலருளர்]- ஒருவரிருவர் அல்லர். ஓரடிப்பாடரல்லீரே! பரப்பரன்றோ நீர்!! அவர்கள் பக்கலிலே போம்" என்ன, "போவோம்" என்று இவர்கள் திரளிலே வந்து புகுரப்புக, [கழகமேறேல்]- "எங்கள் திரளிலேவருதேகொள்" என்ன, "எனக்குக்குற்றமென்?" என்ன, [நம்மி]- ஸமஷ்டிமாத்யாத்மகுணோபேதர் திரளிலேயன்றோநீர்புகுவது! அவர்களன்றோஉம்மைக்கிட்ட உரியார்; சிறுப்பெண்கள் திரளிலே புகுதக்கடன்று" என்ன, "ஆனால் நாம் செய்ததுக்கு நிவாரகர் உண்டோ?" என்ன, [உனக்குமிளைதேகண்மமே]-* தீமைசெய்யும் சிறிதரனான உனக்கும் இது வொலிஸப்ரவ்ருத்தி என்கிறாள். "ஸர்வேஸ்வரனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான அவனைச் சில பெண்கள் 'எங்கள் திரளிலே புகுராதேகொள்' என்ன, புகமாட்டாதே பேகணித்துநின்ற இந்த ஆழ்ந்தியபாரதந்த்ர்யத்தை, உத்கர்ஷம்சொல்லப்பொறாத ஸம்ஸாரத்திலே தங்களைஒழிய ஆர் விப்பலம்பிக்க எழுதியிட்டுவைத்தார்கள்" என்றாப்பட்டர் அருளிச்செய்தார்.

ஈடு.— ஆறும்பாட்டு. தங்களகவாயிலோடுகிறது தெரியாமல் மறைத்துக்கொண்டு அநமிஹவரீயைகளா யிருக்கிற இப்பிராட்டியையும் தோழிமாரையுங்கண்டு, அவன் தன்முகமுத்ரைகளாலும், பாவகர்ப்பமான உக்திகளாலும், அத்தை அநுவதித்தாற்போலேயிருக்கிற விலாஸசேஷ்டிதங்களாலுமாக இவர்கள் அபிநந்தியைக்குலைத்து, இனி இவர்கள் நான் சொன்னவையெல்லாம் "வேண்டா" என்னமாட்டாதவர்களென்னும்படி வாய்மாளப் பண்ணி, அவ்வளவிலேசென்று இவளுடைய லீலோபகரணமான குழமணனை எடுத்துக்கொண்டான்.

[குழகியேங்கள்குழமணன்கொண்டு] என்கிறார்கள். குழகுணகயாவது - யுவாக்களாயிருக்கும் அவர்கள், எதிர்த்தலை தங்களுக்கு அலவ்யமாறால் அவர்களைச் சேரவிட்டுக்கொள்ளுகைக்காகப் பண்ணும் சேஷ்டிதங்களுக்குப்பேர். மேன்மையாலேயாகவுமாம், கீழ்மையாலேயாகவுமாம்: ஏதேனுமாக இவ்வளவுகிட்டிநின்று அவர்களைக்குலைத்துக் குழமணனை எடுத்துக்கொள்ளும்படியாகக் கைப்புகுந்தானிறே. [எங்கள்குழமணன்கொண்டு] - அதுதான் நீ யாரதென்று இருக்கிறாய்? அது நீ நினைக்கிறவர்களாதல்ல காண்; அது எங்களது. உனக்குஇதினால் ஒருகார்யமில்லை. "'எங்களது' என்றவாறே போகட்டுப்

ஆறும்பாட்டு.— குழகி இத்யாதி. "குழகியேங்கள் குழமணன்கொண்டு" என்கிறபதத்திலே நோக்காக அவதாரிகை - தங்களகவாயில் இத்யாதி. "குழகியென்றது - ரூபாவம் - தன்முக இத்யாதி. அத்தை - அந்தபாவத்தை. அநுவதிக்கை - ஸமீபிப்பிக்கை. 'சொன்னவையெல்லாம்' என்றது - செய்தவையெல்லாமென்றபடி. 'வாய்மாளப்பண்ணி' என்றது - நிபெடித்தியென்றபடி.

"குழகி" என்றால் - 'முகமுத்ரைகளாலும்' என்றுதொடங்கிச்சொன்ன இவையெல்லாம் காட்டுமோ? என்ன - குழதுணகயாவது இத்யாதி. "குழகி" என்கிறஇது - ஸாமாந்யஸப்தமானையாலே, கீழ்ச்சொன்னவற்றையெல்லாம் காட்டும் என்றாகருத்து. "கோயின்மைசெய்து" என்கிறபதத்தாலே - மேன்மைதோற்றியிருக்க, முகமுத்ரைதொடக்கமானவற்றால் குழமணன்கொள்ளுகிறபடி எங்ஙனே? என்ன - மேன்மையாலே இத்யாதி. குழமணன் - மாப்பாச்சி. "எங்கள்" என்ற வநந்தரம் "கொண்டு" என்கிறபதத்துக்கு வாஸநை - எங்களதென்றுவாறே இத்யாதி. கோயின்மை

போம்'' என்று சொன்னார்கள்; அதுதானே அவனுக்குப் பற்றுகைக்குஉடலாயிற்று. "எங்களநுமதிவேண்டாவோவுனக்கு ?'' என்ன, "எனக்கு நிவாரகருண்டோ! நான்செய்வது செய்யலாமித்தனையன்றோ ?'' என்ன, [கோயின்மைசெய்து கன்மமோன்றில்லை] - நீசெய்கிற அடிக்கழிவால் உனக்கொரு ஹலமில்லை. கன்மமென்று - கன்மஹலத்தை நினைக்கிறது. ஆராய்ச்சியில்லாதவிடத்தே செய்யுமவற்றைச் செய்யாதே கொள்ளாய். அவை செய்தாலும்ஆமிறே உனக்கொருப்ரயோஜநமுண்டாகில். கோயின்மைசெய்ததாகிறது - இவர்கள் இசைவின்றிக்கே யிருக்க இவர்கள் லீலோபகரணங்களை எடுத்துக்கொள்வது, அவர்கள் வேண்டவேண்டக் கொடாதொழிவதாய் மிறக்குப்பண்ணுகை. [கன்மமோன்றில்லை] - நீ போகிறவிடத்துக்கு இவை கொண்டுபோகவொண்ணாது; உனக்கு இவைதான் வேண்டா: இனி எங்களுக்கோ அநவிமதம்; ஆனபின்புஇச்செயலாலென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? இவைகொண்டுபோனால், தங்களதல்லாமையாலே அவர்கள் முகம் பாரார்களே; நீ ஆதரித்தவிஷயத்தினதல்லாமையாலே உனக்குவேண்டா, எங்கள் இசைவோடேகொடுபோகாமையாலே எங்களுக்கு ப்ரியமன்றே! ஆனபின்பு, இத்தால்வருவதொரு பேறில்லை காணென்றார்கள். '' அதுகிடக்க; நான் முன்னம் உங்களோடுவேககண்டன்; எனக்கும் ஒருப்ரயோஜநமில்லை, இத்தை ஸாதநமாகக்கொண்டு சாதிக்கவேண்டுவதோர் அர்த்தங்கண்டு வைத்திலேன்; இதுதானேயிறே எனக்குப்ரயோஜநம்; ப்ரயோஜநத்துக்கு ஒருப்ரயோஜநமுண்டோ?'' என்றான்; அங்ஙனேயானவன்று அநவஸ்த்தைவரத்தொடங்குமிறே. [பழகியாமிருப்போம்] - இப்பொய்களுக்குப் பழகியோமல்லோமோ! எங்களுக்கன்றுகாண் இவை சொல்லுவது! நீசொல்லும் பொய்யெல்லாம் ''மெய்'' என்றிருப்பார்க்குச்சொல்லாயென்றார்கள். அவனும், '' இத்தலையையொழிய எனக்குச்செல்லாது '' என்னுமிடந்தோற்றச் சிலக்ரியைகளைப் பண்ண, [எம்பரமேயித்திருவருள்கள்] - நீ எங்களாலவல்லாத அபிநிவேசத்தைப்பண்ணி, குளப்படியிலே கடலை எடுத்தாற்போலே நீசெய்கிறவையெல்லாம் எங்களால்பொறுக்கப்போமோ? நீசெய்கிறவையெல்லாம் பொறுக்கவல்லார் வேறே சிலவர்களென்றார்கள். '' அவர்களார் ?'' என்றான்: [அழகியாரிவ்வுலகு மூன்றுக்கும்] -

---

யாவது - நியாமகர்கீழடங்காத ஆகாரமாகையாலே - 'நீசெய்கிற அடிக்கழிவால்' என்கிறார்கள். அடிக்கழிவு - அடைவுகேடு. கோயின்மைசெய்து - மேன்மைபொலித்து இத்யர்த்தம். குழகி - வசீகரண வ்யாபாரங்களைப்பண்ணி என்று ஸப்தார்த்தம். கன்மம் - கர்மம். "கன்மம்'' என்றால் - பலத்தைக்காட்டுமோ ? என்ன - கன்மமென்று இத்யாதி. "கோயின்மைசெய்து'' என்றபதத்துக்கர்த்தம் - ஆராய்ச்சி இத்யாதி. 'ஆராய்ச்சியில்லாதவிடத்தே' என்றது - அராஜகதேஶத்திலேயென்றபடி. "கன்மமொன்றில்லை'' என்றதுக்கர்த்தம் - அவைசெய்தாலும் இத்யாதி. "கோயின்மைசெய்து'' என்று இவர்கள் சொல்லுகைக்கு அவன்செய்தகோயின்மையேதென்ன - கோயின்மைசெய்கையாகிறது இத்யாதி. "ஒன்று'' என்றதுக்குபாவம் - நீபோகிறவிடத்துக்கு இத்யாதி. அடைவே கீழ்வாக்யவிவரணம் - இவைகொண்டுபோனால் இத்யாதி. மேலிற்பதத்துக்கவதாரிகை - அதுகிடக்க இத்யாதி. 'அதுகிடக்க' என்றது - எனக்கு உங்கள்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லையென்றதுகிடக்கவென்றபடி. 'அங்ஙனேயானவன்று' - ப்ரயோஜநத்துக்குப்ரயோஜநம் கல்பிக்குமன்று. 'அவஸ்த்தை'யாவது - அதுக்கும் ப்ரயோஜநம், அதுக்கும்ப்ரயோஜநமாகை. "பழகியாமிருப்போம்'' என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - எங்களுக்கன்றுகாண் இத்யாதி. "எம்'' என்றத்யாஹாரித்து - 'எம்பரமே' என்கிறார். "அழகியாரிவ்வுலகுமூன்றுக்கும்'' - உலகுமூன்றும் விலையாகப்போரும்படி அழகியாரென்றுவிவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - த்ரைலோக்யாஶ்ரயம் இத்யாதி. "ராஜ்யம்வா ஶ்ரியோகேஷு ஸ்ரீகாவாஜநகாத்மஜா । ஸ்ரீர்ஹி லோகாஸ்ராஜ்யம்ஸகலம்ஸ்ரீர்யாநாவ்யாகுலாபவேத் '' இதிஸ்மர்த்த

"ஶ்ரைலோக்ய ராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயாநாப்நுயாத்கலாம்" (த்ரைலோக்ய ராஜ்யம்ஸகலம்ஸீதாயாநாப்நுயாத்கலாம்) - மூன்றுலோகத்தையும், அத்தோடே விஶ்வ ஶப்தவாச்யனானவன்தன்னையுங்கூட ஒருதட்டாக்கினால், பிராட்டியுடைய ஒருகலா மாத்ரத்துக்கு எடை நிற்கமாட்டாது. "அவர்களெங்ஙனேயிருப்பர்கள்?" என்றான்: [தேவி மைதகுவார்]-"உனக்குப் பட்டங்கட்டப்போரும்படியாயிருப்பார்" என்ன, "ஆனால், எனக்கு உபேக்ஷிக்கைக்கும் சிலர்வேணுமே!" என்றான்: [பலருளர்] - உனக்குப்போகடுகைக்கும் விஷயமங்கே உண்டென்கிறார்கள். ஒருத்தனுக்கொன்று ஸ்வபாவமானால், அது வேறோரிடத்தே போங்காட்டில் குலையாதிறே; அப்படியே, அங்குள்ளாரையும் போகடுகை இவனுக்கு ஸ்வபாவமென்னுமிடந்தோற்றச் சொல்லுகிறாள். "ஓரடிப்பாடரல்லீரேநீர்; பரப்பரல்லீரோ! அவர்கள்பக்கலேறப்போம்" என்ன, "ஆனால், அங்குப் போம்வழியும், போனாற்செய்யும்படிகளும் எல்லாம் கேட்டுப்போகவேணுமே; இனித்தான் அந்தேவாஸிகளுக்கிறே ஒன்று சொல்லுவதும்; "பரிபூரணஸேவயா" (பரிப்ரஶ்நேநஸேவயா) என்றிறே கேட்பார்படி; ஆனபின்பு, நாலடிகிட்டநின்று கேட்கவேணும்" என்று திரளிலேவந்து புகுரப்புக்கான்: [கழகமேறேல்நம்பீ] - அவர்கள்முன்னமானாராகிடுகை; †ஏறிட்டுக்கொள்ளுவதுஎங்களுக்குப் பரமோ? நீர் முன்னம் எங்களோலக்கத்தில் புகுராதேகொள்ளும். இவ்விடத்தே பட்டரருளிச்செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு:—'ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் உபயவிபூதியுக்தனாய் ஸர்வாதிகனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் நாலிடைப்பெண்களிருந்தவிடத்தே புக்கல்லது நிற்கமாட்டாத செல்லாமை விளைய அவர்கள் 'நீயிங்குப்புகுராதேகொள்' என்ன, விலங்கிட்டாற்போலே பேரவும் திரியவும் மாட்டாதே தடுமாறிநின்றானென்கிற ஸௌஶீல்யம் † (தங்களையுமிவர்களையுமொழிய)

காண்மே. [16;14] * ஸகலஶப்தத்துக்கர்த்தம் - விஶ்வஶப்தவாச்யனான இத்யாதி. 'கலாமாத்ரத்துக்கு என்றது - அழகிலே கலாமாத்ரத்துக்கென்றபடி. அவர்களெங்ஙனேயிருப்பர்களென்றது - அவர்கள் நமக்கு உபேக்ஷாவிஷயமாயிருப்பார்களோ? ஆதரவிஷயமாயிருப்பர்களோ? என்றபடி. தேவிமை - தேவியானகைக்கும். ஆகுமென்றது - அவர்களெனக்கு ஆதரவிஷயமாகுமென்றபடி. உபேக்ஷிக்கிறதுக்குத் தாங்களே விஷயமித்தனையொழிய, அங்குள்ளாரை இவன்போகடுமோ? என்ன- ஒருத்தனுக்கு இத்யாதி. "அழகியார்" இத்யாதிக்கு - இவ்வுலகம்மூன்றும் விலையாம்படியான அழகையுடையராய்; தேவியானகைக்கும் தகுதியாயிருப்பார் அநேகம்பேருளர் என்ற ஶப்தார்த்தம் தேவியானகைக்கும் - பட்டமஹிஷியானகைக்கும். "மூன்றுக்கும்" என்றது - மூன்றுமென்றபடி. "அழகையுடையராய்த் இந்தலோகத்ரயத்துக்கும் ஒக்கமுடிசூடுகைக்குத் தகுதியாயிருப்பார் அநேகம்பேருளர்" என்று இருந்தபடியே உரையில் ஶப்தார்த்தம். "பலர்" என்றதுக்குமெலிதம் - ஓரடிப்பாடர் இத்யாதி. அதாவது - உபேக்ஷாவிஷயமும் உண்டென்றபடி. ஓரடிப்பாடர் - சக்ருச்சிதர். தாராவிருந்துகேட்கவொண்ணாதோ? என்ன - இவர்தாம் இத்யாதி. ஆகிஞ்சந்யமாகுமல் கிட்டவரவேதகுமோ? என்ன, பரிப்ரஶ்நேந இத்யாதி. "தத்விஜ்ஞாநார்தம் ஸ குரும் ஏவாபிகச்சேத் | ஸமித்பாணி: ஶ்ரோத்ரிய ப்ரஹ்மநிஷ்ட:" இதி பகவத்கீதாஸு [4;34]. 'ஏறிட்டுக்கொள்ளுவதெங்களுக்குப் பரமோ' என்றது - இதுக்குமுன்பில்லாத ஆசார்யத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை எங்களுக்குப் பரமோவென்னுதல்; போம்வழியும் போனால்செய்யும்படிகளும் சொல்லுவத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை எங்களுக்குப் பரமோவென்னுதல். இவர்கள் "கழகமேறேல்" என்றவாறே அவன்ஸ்தப்தனாய்நின்றபடியை அநுஸந்தித்து பட்டர்ஈடுபாடு - இவ்விடத்தேபட்டர் இத்யாதி. ஶ்ரீ - ப்ராஸங்கிகம். 'நாலிடைப்பெண்கள்' என்றது - "ஆய்ச்சியோம்" என்றத்தைப்பற்ற. வ்யாஸாதிகள் என்றது - க்ருஷ்ணைவ்ருத்தாந்தத்திலே ஈடுபட்டவர்களானகையாலே. ஆதிஶப்தத்தாலே - ஆழ்வார்களைச்சொல்லு

---

† ஏறிட்டுக்கொள்ளாதது என்றும் பாடமுண்டென்பது அடையவளைந்தானரும்பதத்தாலிலம்பகிறது.

ஆரறிந்து கொண்டாட வ்யாஸாதிகளெழுதிவிட்டுவைத்துப்போனார்களோ?'' என்றருளிச் செய்வர். '' ஸர்வநியந்தாவானவன் சிலர்க்கு நியமிக்கலாம்படி எளியனானான் '' என்றால், ''இதுமெய்'' என்று கைக்கொள்ளுவாரைக் கிடையாதிறே. ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஈஶோஶி தவ்யவிபாகம்பண்ணி ஒருங்கவிடாநிற்க, அத்தலையித்தலையாகச் சொல்லுகிறதிறே இது! 'சாதுகோட்டியுட்கொள்ளப்படுவோர்' என்றுசொல்லுவது - வைஷ்ணவர்களுடைய திரளிலே ஒருவன்வந்துபுகுந்தால் துர்மாநத்தாலே மலையிட்டமுக்கிறாற்போலே இருக்கையன்றிக்கே, நீரும்நீரும் கலந்தாற்போல இவன் புகுந்தமை தெரியாதபடியிருந்து, அவர்கள்இடங் சொடுத்து அவர்கள் பரிக்ரஹிக்கையிறே ஒருவனுக்கு நன்மையாவது; இது இவர்களுக்கே யன்றியே, அவனுக்குமோத்திருக்கிறபடி; ''ஸசாவிராமஃபரிஷத்கதஶ்ஶைநர்ப்புஷயாஸக்த நாபபூவஹ'' (ஸசாபிராமஃபரிஷத்கதஶ்ஶைநர்ப்புஷயாஸக்த நாபபூவஹ) - பெருமதிப்பராய்ப் பாட்டறிந்து கொண்டாடுகைக்குப் போரும்படி பேறி வாளரான வித்வஜ்ஜநங்களுக்கு தாமுமாகப் பேரோலக்கமிருந்து பிள்ளைகளைப் பாடவிட்டுத் தாம் ஸிம்ஹாஸநஸ்த்தராயிருந்தார்; இவர்கள் தாழவிருக்கத் தாமுயரவிருந்த இடம் தமக்கு அநபிமதமாகையாலே ஸிம்ஹாஸநத்தினின்றும் மெள்ள இழிந்து, தெரியாதபடி இவர்கள் நடுவே புகுந்திருந்தார். அது என்னென்னில்:-ராஜா எழுந்திருந்தால் ஓலக்கம் கிளம்புமிறே; தாம் எழுந்திருந்தவாறே ஓலக்கம் கிளம்புகிறதாகக்கருதி, மெள்ளப்புகுந்திருந்தா ரென்கிறது. இங்ஙன்வேண்டுவானேன்? என்னில்; ஸநாவாஸலிஷயா என்னுதல், ஸவிதாஜிஹ்யா என்னுதல்-'இவர்களோடேகூடியிருந்து அநுபவிக்கைக்காக' என்னுதல், 'தாமுளராகைக் காக' என்னுதல். [நம்பீ] - உமக்கும் எங்களுக்கும் உள்ள நேவோசிபாரீர்! உமக்கொன்று கேட்கவேண்டும்படியாயிருந்ததோ? முதலிகளாயிருக்கிற உமக்கு நாங்களிருக்கிற இடத்தே

கிறது. ''ஆரறிந்துகொண்டாட'' என்பானேன்? கொண்டாடுவாரில்லையோ? என்ன, ஸர்வநியந்தா வானவன் இத்யாதி. 'ஶாஸ்த்ரஞ்சொன்னால் மெய் என்றுகொள்ளலாமே' என்ன - ஶாஸ்த்ரங்க ளெல்லாம் இத்யாதி. 'ஒருங்கவிடுகை' யாவது - ஒருதலைப்படவிடுகை. 'அத்தலையித்தலையாகச் சொல்லுகிறதிறே' என்றது - நியந்த்ருநியாம்யபாவத்தையாறுடி, அவனை நியாம்யனாயும் இவர்களை நியந்த்ரிகளாயும் சொல்லுகிறதிறே யென்றபடி. ''சழகமேறேல்'' என்கையாலே - ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்ட்யந்தர்ப்ரவேசம் ஸோஷபூதர்க்கேயன்றிக்கே ஸோஷியானவனுக்கும் உத்தேஶ்யமென்கிறார் - சாதுகோட்டி இத்யாதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலேபுகுந்தால் அவர்கள் ஸஹ்ருதயராகப் பரிக்ரஹிக் கும்படியாவர்கள் இத்யர்த்தம். பெரியாழ்வார்திருமொழி, முன்றாம்பத்து, ஆறாந்திருமொழி சாற்றுப் பாட்டு - ''குழலிருண்டு'' இத்யாதி. ''உட்கொள்ள'' என்றதற்கு பாவம் - வைஷ்ணவர்களுடைய இத்யாதி. 'துர்மாநத்தாலே' - வருகிறவனுடைய துர்மாநத்தாலே யென்றபடி. அப்படி ஒத்திருக்கு மோ? என்ன - ஸஹாவி இத்யாதி. ''தத்ஸ்ரீதளராஜவஃ ஸ்ரீவொஹிதாவமாயுதாம்ஶாரு வியாநஸம்வெஷா। ஸவாவிராமஃ வரிஷத்கதஶ்ஶைநர்ப்புஷயாஸக்தநாபை ஹலிவஹ'' இதிபாலகாண்டே. [4;31½] ''ஶைநஃ'' (ஶநைஃ) - என்றதுக்கர்த்தம் - தெரியாத படியென்று: 'அதுவென்? என்னில்' என்றது - ஸிம்ஹாஸநத்திலிருந்தவர்க்கு இங்ஙன்வேண்டுவா னென் என்னில் என்றபடி. 'இங்ஙன்வேண்டுவானென்னென்னில் என்றது - மெள்ளவாகிலும்இவர் கள்நடுவே புகுரவேண்டுவானென்? ஸிம்ஹாஸநத்திலேதானே யிருந்துவிட வொண்ணாதோ! என்ற படி. 'அநுபூஷயா'என்றவிஸர்க்கத்தைக்கூட்டினது - ''யாதாஸ்ரீநிஜாவஸமாயயா:'' என் கிற ந்யாயத்தைப்பற்ற. உத்தரார்த்தத்வயவிவரணம் - இவர்களோடே இத்யாதிவாக்யத்வயம். 'தாமுள ராகைக்காக' என்றது - ''ஹலிஸ்தாயாம்'' என்கிற யாதுவைப்பற்ற. தாத்பர்யார்த்தம் - முதலி

புகுருகைபோருமோ? என்றார்கள். "அழகிது! நான் முதலியாகிலும் ஆகிறேன்; பயலியாகிலும் ஆகிறேன்; என்னைத்தான் அறிகையில்லையோ! * 'தீமைசெய்யும்சிரீதரன்' என்றன்றோ என்னைச்சொல்லுவது? ஆனபின்பு, நாலுபேர்களிருந்தவிடமெங்கும் தீம்புசெய்கை எனக்கு ஸ்வரூபமன்றோ?" என்றான். [உனக்கு மிளைதேகன்மமே]- தீம்புசெய்கையிலே சமைந்திருக்கிற உனக்குங்கூட இதுவாலியம். தீமைசெய்வார்க்கும் ஒருப்ராப்திவேண்டாவோ? (கூ)

ஏழாம் பாட்டு.

கன்மமன்றுஎங்கள்கையில்பாவைபறிப்பது கடல்ஞாலமுண்டிட்ட
நின்மலா! நெடியாய்! உனக்கேவும்பிழைபிழையே
வன்மமேசொல்லிஎம்மைமரீஇவிளையாடுதி அதுகேட்கில்என்னைமார்
தன்மபாவமென்னார் ஒருநான்றதாடிணக்கே.

ஆ—(கன்மமன்று.) - இப்படி அவன் நிவார்யமானனாயிருக்கச்செய்தேயும் இவளுடைய பரிஷத்திலேபோறி இவளுடைய கையிற்பாவையைப் பறித்தருள, "எங்கள் கையிற்பாவை பறிப்பது உனக்கவத்யாவஹமாம்; அநந்ய ப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு ஸர்வாத்மாக்களையும் வயிற்றிலேவைத்து மஹாகுணத்தை விளைத்தாற்போலே, இத்தீமையும் உனக்கு மஹாவத்யத்தைவிளைக்கும்" என்று இவள்சொல்ல, அதன்மேலே பணிமொழிகளை இவன் அருளிச்செய்ய, "இங்கனே அதிதுர்லபமான வார்த்தைகளையே சொல்லி எம்மைமரீஇவிளையாடுதி; அதுகேட்கில் என்னைமார் இதுகூடும்கூடாது என்று பாராதே உன்னைப்பேசித்து ஒருநாளும் ஊடாகிப்பாதும் செய்யார்" என்கிறாள்.

ஓ.—[கன்மமன்று] - இவர்கள்தமக்கு இவர்களாலே நிவார்யமானனாய் ஏறப்பெறுதொழிந்த எம்பெருமான், செய்யலாவது காணுமையாலே, அவர்களுடைய லீலோபகரணமான பாவையைச் சென்றெடுக்கக்கணிசிக்க, அத்தையறிந்து பிராட்டியும் தோழிமாருமாகப் பாவையைச் சென்றெடுக்க, அத்தை இவன்தான் அவர்கள் கையினின்றும் பறிக்கப்புக, அவர்களும் எங்கள் கையில் பாவையைப்பறிப்பது உனக்குப் போராதென்றுசொல்ல, அவனும் "பலஹாகுணனானவெனக்கு அல்பதோஷம் தோற்றப்படுமோ?" என்று அருளிச்செய்ய; அவர்களும் நிர்ஹேதுகமாக ஜகத்தை ப்ரளய காலத்திலே திருவயிற்றிலேவைத்து பரிஹரிக்கை†தொடக்கமான அபரிச்சேத்யமஹாகுணங்களையுடையையாயிருந்தாயேயாகிலும் அக்குணங்களுக்கு நிறம்தருமாபோலே இப்போராச்செயலும் உனக்கு அவத்யாவஹமென்று அருளிச்செய்ய, அதுக்குமேலே சில பணிமொழிகளை எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, "இப்படிபொறுக்கவொண்ணாத வார்த்தைகளைச்சொல்லி எங்களோடே நீவிளையாடுதி: அதுகேட்கில் என்னைமார்கூடும் கூடாதென்று நிரூபியாதொழிவர்கள்," என்ன, "அதுவல்தான் வந்ததென்?" என்ன, "ஒருநாளாக அவர்க

[illegible] இத்யாதி. பயலி - பாலிசன். பாலிசமாவானென்? என்ன - தீமைசெய்வார்க்கும் இத்யாதி. [illegible]ப்பரை. கன்மம் - கர்மம். இந்தக்கார்யமென்றபடி. 'தீமைசெய்யும்சிரீதரன்' - தீம்புசெய்யும் ஸ்ரீதரனித்யர்த்தம். நாச்சியார்திருமொழி, இரண்டாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு - "ஸாமமாயிரம்" இத்யாதி. "கழகம் - திரள். இளைது - பால்யஸமசகம்" என்றுஉரையிலர்த்தம். (கூ)

† தொடக்கமானவையென்று இருக்கலாமெனத் தோன்றுகின்றது.

ளுக்கும் உனக்கும் விப்ரதிபத்தியாய் முடியும்" என்கிறாள். ஐம்மார் - ஆறுடன் பிறந்தார்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ஸர்வலோகத்தையும் ரக்ஷிக்கும் பெருமையையுடைய உனக்கு, எங்களை ஸ்பர்ஶித்துக் கையில் பாவையைப்பறிக்கிற இது கார்யமன்று என்கிறாள்.

எங்கள் - எங்கள், கையில் - கையிலிருக்கிற, பாவை - பாவையை, பறிப்பது- தீண்டிப்பறிப்பது, கன்மம் - காரியம், அன்று - அன்று; கடல் - ப்ரளயார்ணவத்திலே அழுந்துகிற, ஞாலம் - ஜகத்தை, உண்டிட்ட - அமுதுசெய்து வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, நின்மலா - அதுதானே ப்ரயோஜநமாம்படியான ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையையாய்! நெடியாய் - ("இன்னமும்செய்ததுபோராது" என்று அவற்றை வெளிநாடுகாட்டி ரக்ஷிக்கும்) பெருமையையுடையவனே! உனக்கும் - இப்படிப்பட்டஉனக்கும், பிழை - (இப்படி அபலைகளா யிருப்பாரைத் தீண்டிப்பறித்தா யென்கிற)பிழை, பிழையே - அவத்யமாயேவிடும்; நீ-(இப்படிபெரியையாயிருக்கிற) நீ, வன்மம் - ("நாணுங்களைஸ்பர்ஶிக்கலாமோ? அன்று ஆரைநினைத்திருந்திகோள்' என்று பூர்வஸம்ப்ரலேஷஸ்மரணத்தைப்பண்ணுவித்து எங்களுக்குநினைக்கவும் சொல்லவுமொண்ணாத) மர்மங்களை, எம்மை - எங்களை நோக்கி, சொல்லி - சொல்லி, விளையாடுதி - விளைகொண்டாடாநின்றாய்; என்னைமார் - எங்களுடைய ஆறுடன்பிறந்தார், அதுகேட்கில் - அதுகேட்பாராகில், தன்மபாவம் - தர்மமும்பாபமுமிமென்று, என்றார் - நினையார்கள்; ஒருநாள் - ஒருநாள் வரையிலே வந்து, தடி-தடியையெடுத்து, பிணக்குறும் - பிணங்கும்படியாம். என்னைமார் - ஆறுடன் பிறந்தார். என்னைமார் என்கிறது - ஸுறஜமான ஸர்மாதிதம்பமதாதிகள் பகவத்விரோதிகளென்று ஸூசிப்பிக்கிறது. 'பாவை' என்கிறது - ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் பரதந்த்ரமான அசித்வஸ்துவும் ஈஶ்வரனுக்கு உத்தேச்யமென்று ஸூசிப்பிக்கிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், "கழுகுமேறிக்கண்டு" என்று - தங்கள் நிரவிருந்தாவொட்டிற்றிலர்கள்; அவனும் செய்யலாவதுகாணாமையாலே அவள்கையிற் பாவையைக் கடாக்ஷித்தான்; "வ்ரேக்ஷிதஜ்ஜோஷ்ணகோஷயா?" என்று நினைவறியுமவர்களானகையாலே எல்லாருங்கூட அத்தைப்பற்ற, இவன் அத்தை அவர்கள் கையினின்றும் பறிக்கப்புக்கான். [கன்மமன்றெங்கள் கையிற் பாவைபறிப்பது]-எங்கள்கையிற் பாவைபறிப்பது கார்யமன்று, நீ நினைக்கிறவர்களது அல்லாமையாலே உனக்கொரு ப்ரயோஜநமில்லை. எங்கள் அநுமதியில்லாமையாலே பறிக்கப்போகாது. தன்னுடைய பலத்தினாலன்றி அழிக்கலாவது எதிரிகளாகிலிறே! அவைலைகள் கையில் அதுபறிக்க பலத்தனல்லேன். ஒருகலத்திலே உண்பாரைப்போலே அவர்கள்கையிலும் தன்கையிலுமாக இருக்கிறிறே ப்ரயோஜநமுள்ளது. "ப்ரயோஜநமில்லாமையே யுண்டு, உனக்கு ஊணாறாகியாய் வரும்" என்ன, "வ்ரஹ்மணனான எனக்கு அல்பதோஷம் தோற்றப்படுமோ?" என்ன, [கடல்ஞாலமுண்டிட்ட நின்மலாநெடியா யுனக்கேயும்பிழைபிழையே] - நிர்ஹேதுகமாக ப்ரளயாபத்திலே ஜகத்தையுமிற்றிலேவைத்து நோக்கினவனாய், "ஸுகாஶஉவநிஶ்ஶுஶ்" என்கிறபடியே ஹேயப்ரத்யநீகனாய், "யதோவாஇமாநிபூதாநி" என்று அபரிச்சேத்ய மஹாகுணனாயிருந்த உனக்கு வந்ததாகிலும், பிழையானது பிழையேகாண். லோகத்துக்கு ப்ரகாஶகனான சந்த்ரனுக்கு உண்டானமறுவும் லோகப்ரஸித்தமன்றோ! குணங்கள் புக்கவிடமெங்கும் குணஹாநியும் புகுங்காண். குணங்கள் உனக்கு நிறந்

கருமாபோலே இ வ்ஷாத்ரப்ரவ்ருத்தியும் உனக்கு அவத்யாவஹங்காண் என்ன, மேற் சொல்லலாவது கண்டிலன்; அவர்கள் செவியிலே, "இன்னது சொன்னான்" என்று அநுபாஷிக்க வொண்ணாதாயிருப்பதொன்றைச் சொன்னான். அதாவது - ப்ரணய வேளையிற் பணிமொழிகள்: [என்மனமே சொல்லியெம்மை நீ விளையாடுதி] - நினைக்கவுங் கூடாக் கூசவேண்டும் நெஞ்சறிந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி எங்களோடே விளையாடுதி. இவன்றோமுடிவிலே நோக்கறியாச்சொன்ன வார்த்தைகளை நங்களுக்கு அவனோடு ஸாவவைத்யம் இல்லையென்று தோற்றுகைக்காக அஸ்ஸமமாக்கி 'விளையாடுதி' என்றாள். "எங்களோடு விளையாட முறை உண்டோ?" என்ன, "பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களிலும் எனக்கு விளையாட்டு முறையில்லாதார் உண்டோ?" என்ன:— [அது கேட்கிலென்னைமார் தன்மபாவமென்றார்] - என்பந்துக்கள் அத்தைக்கேட்கில் கூடும் கூடாதென்று நினையார்கள். என்னைமார் - தமையன்மார்-ஐம்மார், ஆணுடன் பிறந்தார். "வேலைப்பிடித்தென்னை மார்களோட்டி லென்னவிளையாட்டோ?" என்னக்கடவதிறே: வைய்யக்கலைகளுக்கு உப லக்ஷணம். உன்னோடு ஸாவவைத்யம் இல்லை என்றறியாதே, உன்னுடைய சளப்ரவ்ருத்தியை "மெய்" என்று, "ஸம்ப்ரலேஷம் வ்ருத்தம்" என்று மேவினவர்கள். 'நினைத்துச்சொல்லுகை - யர்மம், நினையாதே சொல்லுகை - பாபம்' என்றாதே கேட்டமாத்ரத்திலே பொறுப்பர்கள். "அவர்கள் அறியப்புக்கா நின்றார்களோ?" என்ன, "பிறந்ததொன்று காளோட்டத்திலே அறியார்களோ?" என்ன, "ஆனால்தான் வருவதென்?" என்ன. [ஒரு நாள்] - ஒருநாளாக உன்னோடே விவாதமாய் முடியுமென்னாக. [கடிணைக்கே] - இடையர் பெருமிடுக்கரை அழியச்செய்யும்போதாம் கடியாலே அழிக்குறிக்கனை.

ஏடு.—எழாம்பாட்டு. ஸர்வோபாயங்களையும் அநுஷ்ட்டித்து பரீபரதாழ்வான் தன்பக்கல் பட்டதெல்லாம் தான் இவர்கள் பக்கலிலே பட்டான். "விநிவர்தயிதும் வயுராச" (விநிவர்த்தயிதும் - பாத்) என்று பிள்ளைகளிலே போர வருந்தினானிறே. "ஶொஷ்டுவாரஸ்வாரயாயாவலெ நநவுஸீதி" (ஶோஷ்யேபுரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்மேநப்ரஸீததி) - தாமேயிரங்கி மீளும்படிபண்ணுகிறேன்; அதுதான் கேட்டார்வாய் கேட்கவேணுமோ? 'வாரஸ்வாச' என்றானிறே. அப்படியே இவனும்ஸர்வோபாயங்களையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும் அணுகவொண்ணாதபடி கடுமைதோற்ற இருந்தார்கள்; "இனிச் செய்யலாவதென்?" என்றுபார்த்தான்; "பலத்தாலே கார்யங்கொள்ளுவோம்" என்றுநிச்சயித்து, இவர்கள்பாவையை எடுப்பாணைக் கணிசித்தான்; "வெகுக்ஷிதஜநோஸ்மி

எழாம்பாட்டு.—கஸீமம் இத்யாதி. "கன்மமன்றெங்கள்கையில் பாவைபறிப்பது" என்ற திலேநோக்காக அவதாரிகை - ஸர்வ இத்யாதி. 'ஸர்வோபாயங்களையும்' என்றது - தாய்மாரையிட்டும், வஸிஷ்ட்டாதிகளையிட்டும், சொல்லிவைக்கை தொடக்கமானவற்றை. 'ஸ்ரீபரதாழ்வான் பட்டதெல்லாம்' என்றதுக்குப்ரமாணம் - விநிவர்தயிதும் இத்யாதி. ப்ரமாணாந்தரம் - ஶொஷ்டு இத்யாதி. "ஸவெதாவாபஹுவதி-ஶுஷ்டுவிநிவர்தயிதும்வைராச । ஸகேஷாரோயுதி ஶ்ரீராணாம்ஸாயாஹுநாம்ஹுணைவதி-ஹாடு" "ஹாஹாஸோ நிராலொகொயுநஹீநொ யயாவிஜ்ஞாஶொஷ்டுவாரஸ்வாரயாயாவலெ நநவுஸீதி" இத்யயோத்யாகாண்டே. இதுக்குபாவம் - தாமேயிரங்கி இத்யாதி. கணிசிக்கை - உபக்ரமிக்கை. அவன்கணிசித்தபடியை இவர்களறிந்தபடியெங்ஙனே? என்ன - வெகுக்ஷிதஜநோ இத்யாதி. "ஜ்ஞாதஜநோஸ்மி

---

† சளம்-ஹலடு

ஸஸுராஃ '' (ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்துகோஸலாஃ) என்று நினைவறியுமவர்களாகையாலே, எல்லாருங்கூடவைத்த பாலவையைச் சென்றெடுத்துக்கொண்டார்கள்; அதுதான் "நங்கார்யம்" என்றே இருந்தான். "ப்ருதக்ப்ரயத்நாபேக்ஷிதமின்றிக்கே ஒழியப்பெற்றோம்" என்று பார்த்தான். திருக்குறளைபோலே ஆளுக்காளாய்நின்று கைப்பிடிக்க வேண்டாவாயிருந்தது; "நல்லவாய்ப்பு" என்று இவர்கள் பாலவையைச் சென்றபற்றினான்.

[கன்மமன்று] - வாராய்! உனக்கிதுகார்யமன்று கிடாய் என்கிறார்கள். "ஏன்தான் இதுகார்யமன்றிக்கே ஒழிவானேன்?" என்றான். [எங்கள்கையிற்பாலைபறிப்பது] - "இதுதான்ஆரதென்றிருக்கிறாய்? நீ நினைக்கிறவர்களாதன்றுகாண்! இதெங்களதுகாண்!!" என்றார்கள். "அதுதான் மெய்யே!" என்றான்; *யதெவைஷ்ணவாநாம் இதே. † (இவர்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞராகையாலே இவனுடையவர்களிறே). இவர்கள் "எங்களது" என்கையிறே அவன்விருப்பத்துக்கடி. "இவர்களது" என்னுமிடம் அறிதியிட்டுக்கொள்ளுகையிலேயிறே அவனுக்குத் தாத்பர்யம்; நீ நினைக்கிறவர்களாதன்று என்கையிறே இவர்களுக்குத் தாத்பர்யம். [எங்கள்கையில் பாலைபறிப்பது]-இவர்கள்கையிலே பாதிகொடுத்துப்போலே காணும்பறிப்பது! அவர்கள்விட்டுக் கடக்கறிற்கும் அதிலொருப்ரயோஜநமில்லையே; அத்தையவர்கள் ஒருதலைபற்றத் தானு மொருதலை பற்றாமன்றிறே ஒருகலத்திலே உண்பாரைப் போலே ஹோ-மாயிருப்பது. [கையில்பாலைபறிப்பது] - கிடக்கிறதெல்லாங் கிடக்க, எங்கள்கையிற் பாலைபறிப்பது கன்மமன்று. செய்யக் கடவதெல்லாதத்தைச் செய்யாநின்றாய்; உனக்கு இத்தாலொரு ப்ரயோஜநமில்லைகாண் என்றார்கள். ஆக, இத்தால் விளைந்ததென்? என்னில்;—ஒருவைஷ்ணவன் "என்னது" என்றபிமாநித்துக் கைப்பிடித்தால் "அவன் விரும்புவது" என்றபடி. "'செய்யக்கடவதல்லாதத்தைச் செய்யாநின்றாய்' என்று நீங்கள் சொல்லுவானேன்? செய்யக்கடவதுக்கும் செய்யக்கடவதல்லாததுக்கும் வாம்புகட்டினேன் நானன்றோ!" என்றான். [கடல்நுழைமுண்டிட்டு] - ப்ரபாவாத்யாபத்திலே இவற்றை

ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்துகோஸலாஃ | கலியுகாரம்பகாலத்தில் வைஷ்ணவாக்ரேஸரராகிய ஸ்ரீராமபிரானாரால் "எங்கள்" என்று - பன்மைவசகமாய், "பாலை" என்று - ஏக வசநமாயிருக்கையாலே - எல்லாருங்கூடவைத்தபாலவையை இத்யாதி. கார்யமானபடியெங்ஙனே? என்ன - ப்ருதக்ப்ரயத்ந இத்யாதி. அபேக்ஷிதமென்றது - அபேக்ஷையென்றபடி. விவரணம் - திருக்குறளை இத்யாதி.

மெய்யானால் தனக்குப்ரயோஜநமேதென்ன-யதெவைஷ்ணவாநாம் இத்யாதி. ஆகையாலே, 'இவர்களதென்றிடம்' என்று கூட்டிக்கொள்வது. இவர்கள் "எங்களது" என்றதுக்குப்பொலிமிதென்ன - நீநினைக்கிற இத்யாதி. "எங்கள்" என்றபன்மைவசநத்துக்கும், "பாலை" என்ற ஏக வசநத்துக்கும், "பறிப்பது" என்கிற வர்த்தமாநத்துக்கும் வ்யவிதார்த்தம் [illegible]கையிலே இத்யாதி. இவன் ஸக்தனன்றோ? பாதி கொடுக்கிறதென்? என்ன - அவர்கள்விட்டு இத்யாதி. விவரணம் - அத்வைதயவர்கள் இத்யாதி. "கையில்" என்றதுக்குடாவும் - கிடக்கிறதெல்லாம் இத்யாதி. "வாராயுனக்கு" இத்யாதிவாக்யத்திலே, "கன்மம்" என்று - கார்யமாக விவக்ஷித்தருளிச்செய்து, கார்யபலத்தை விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - செய்யக்கடவதல்லாதத்தை இத்யாதி. 'ஆக இத்தால்' என்றது - "எங்களது" என்றதேஹேதுவாக அவன் மேல்விழுந்து வந்தடுக்கிற இத்தால் என்றபடி. 'பலித்ததென்னென்னில்' என்றது - ஸ்வாபதேசத்தில்எந்தஅர்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்றென்னில்என்றபடி. "கன்மமன்று" என்றதின் முந்தினவர்த்தத்துக்குச்சேர மேலிற்பதத்துக்கு அவதாரிகை-செய்யக்கடவதல்லாதத்தை இத்யாதி. வாம்புகட்டுகையாவது - கடலாலேசூழப்பண்ணுகை. வாம்புகட்டினபடியைக் காட்டுகிறார் - ப்ரபாவாத்யாபத்திலே இத்யாதி. காரணியின் [illegible] ஸ்வாபதேசமருளிச்

---

† குண்டலிக்ராந்தம் க்வாசித்கம்.

யெல்லாமெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கிற்றிலேனோ? இவர்களளவும் அப்படியேயாகாதே தான். இவன்சென்று பறித்திலனாகில் அழியுமளவாகாதே அவர்களது. அது அவஸ்த்தாந் தரத்தை பஜித்தாகிலும் கிடக்குமிறே; இவர்களுக்கிவனையொழிந்தவன்று ஸத்தாநாஶமிறே யுள்ளது! "ஆபத்ரக்ஷகனன்றோநான்! ஆனபின்பு, நான் செய்யுமவையெல்லாம் ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாயன்றோ இருப்பது; ஆகையினால் எனக்கிதுதானேயிறே ப்ரயோஜநம்! ப்ர யோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வருமன்று அநவஸ்த்தையாமிறே; இத்தை ஸாதநமாக நினைத் திருக்கிலிறே நான் வேறேயொன்றை ப்ரயோஜநமாக ஸாதித்துக்கொள்வது!" என்றான்; நீ இங்ஙன்சொல்லுமது வார்த்தையன்றுகாண்; எங்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க, நீ பலத்தாலே பறிக்கிறஇதுக்கு "ஆபத்ரக்ஷகன்" என்றசொல்லுகிறஇது, நிர்ப்பந்நமாகமாட்டாதுகாண்; ஆன பின்பு,உனக்கு குணஹாநியேகாண்மேற்படுவது" என்றார்கள். [நின்மலாநெடியாய்!] "ஹேய குணனானஎனக்கு ஒருதோஷம் கிடக்குங்காட்டில் அது தெரியாநின்றதோ?" என்றான். [நின்மலா! நெடியாய்!] - நிர்மலனான சந்த்ரனுக்குமன்றோ மறு கிடக்கிறது! ஆன பின்பு, குணம்ப்ரகாசிக்குமிடமெங்கும் குணஹாநியும் ப்ரகாசிக்குங்காண்!! ஹேயப்ரத்ய நீகனாய் அபரிச்சேத்ய மஹாகுணனானவனே! [உனக்கேலும்பிழைபிழையே] - அபரிச்சேத்ய மான குணங்களையுடையையா யிருந்தாயேயாகிலும், குணஹாநி குணஹாநியாயே கிடக் குங்காண். இவர்கள் இப்படி சொன்னவாறே, இதுக்கொரு மறுமாற்றம் காணாமையாலே, பிறர்க்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதபடி இவர்கள் செவியிலே ச்லவற்றைச் சொல்லப்புக்கான்: "வன்மமேசொல்லி" என்கிறார்கள். தங்கள்நெஞ்சும் அவன்நெஞ்சும் அறியுமத்தனை; வாசாவ்யவஹரிக்கவொண்ணாது † (ப்ரணயவேதனையில்பணிமொழிகள்). [எம்மை நீவிளையாடுதி] - நீ மர்மம்சொல்லும்போது, சொல்லுகிறஉன்னையும் கேட்கிற எங் களையும் அறிந்தன்றோசொல்லுவது. ("இவன்சொன்னமர்மம்எது" என்று எம்பாரைச்சிலர் கேட்க, *"மயர்வறுமதிநலமருளப்பெற்றவர் பாசுரமிடமாட்டாமல் 'வன்மம்' என்றுநின் றார்; என்னைப்பாசுரமிடச்சொல்லுகிறிகோளோர்" என்றருளிச்செய்தார்.) [விளையாடுதி] - அவன்தன்னையழியமாறி ஒருமர்மம்சான்றானானான்; இவர்கள் அத்தையெல்லாம் விளை யாட்டாக்குகிறார்கள்; நெஞ்சிலில்லாதவை சொல்லுகிறவத்தால் உனக்கென்ன ப்ரயோஜநம்

செய்கிறார் - இவர்களளவும் இத்யாதி. வவரணம் - இவனைசென்று இத்யாதி. இவர்களளவுமப் படியே ஆகாதேதானென்றது - இவர்கள்தசையும் ஜகத்தின்படியன்றோவென்றபடி. பூமியோடு ஸம்யமன்றிக்கே ஆதிக்யமருளிச்செய்கிறார் - அதுஅவஸ்த்தாந்தரத்தை இத்யாதி. "கன்மம்" என்ற தின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர, "கடல்ஞாலமுண்டிட்ட" என்றதுக்கு இரண்டாம்அவதாரிகை-ஆபத் ரக்ஷகனன்றோ இத்யாதி. இந்தவவதாரிகாந்வயத்துக்குச்சேர, "கடல்ஞாலமுண்டிட்ட" என்றதுக்கு ஹாவம் - எங்களிசைவின்றிக்கே இத்யாதி. அதாவது, இசைவின்றிக்கே இருக்கப்பறிக்கையாலே உனக்கொருப்ரயோஜநமில்லையென்ற த்விதீயஸங்கதிக்குபரிஹாரம்; பலத்தாலே பறிக்கிறஇதுஉனக்குக் கார்யமன்றென்று முந்தினஸங்கதிக்கு பரிஹாரம். "பிழைபிழையே" என்றதன்றை - "கடல்ஞாலமுண் டிட்ட, நின்மலா, நெடியாய்" என்றபதத்ரயத்திலும் அந்வயிப்பது. நின்மலா - ஹேயப்ரத்யநீகனான வனே. நெடியாய் - பெரியோனே; ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனே. உனக்கேலும் பிழைபிழையே - இப்படிப்பட்டஉனக்கும் அபலைகளைத் தின்றுப்பறிக்கிற இநதத்தப்பு அவத்யமாயேவிடுமென்று ஸம் தார்த்தம். சிலவற்றையென்றது - ப்ரணயவேதனையிற் பணிமொழிகளை. வன்மம் - மர்மம். அந்தவன் மமேதென்ன - தங்கள்நெஞ்சும் இத்யாதி. ஸுஸஹஸ்யமென்றபடி. 'சொல்லுகிறவுன்னையும்' இத்ய திக்குக்கருத்து-உனக்குமெங்களுக்கும் உறவுஉண்டானாலன்றோ ஹாஸ்யம்பண்ணலாவது. உறவில்லாத விடத்திலே ஹாஸ்யம்பண்ணலாமோவென்று. விளையாட்டாக்குகைக்குஹேதுவேதென்ன - நெஞ்சி

---

† குண்டலி க்ரந்தவ்யம் ப்ரகாசிப்பது.

உண்டென்கிறார்கள். திரியவும் சிலவற்றைச்சொல்லப்புக்கான்: [அதுகேட்கிலென்னைமார்] - சொல்லுகிறவையெல்லாம் எங்கள்பந்துக்கள் கேட்பார்களாகில் சாலத் தப்பாய்விடுங்கிடாய். என்னைமார் - ஆணுடன்பிறந்தார். [தன்மபாவமென்றோர்] - உன்பக்கலேங்கருத்து ஸாவ ஹேந்தமில்லை என்னுமிடம் அறியார்கள். நீ மேல்விழுகிறத்தைக் கண்டு, "இதுசெய்யலாம், இதுசெய்யவொண்ணாது" என்றுபாராதே நலிவர்கள்கிடாய். "ஆனாலென்? அவர்கள் அது அறியாநின்றார்களோ? அவர்களிங்கில்லையே!" என்றான். [ஒருநான்று] - அதுவோ! முதலிலே தவிரில் அறியாதொழியுமத்தனைபோக்கி. எல்லாம் செய்தாலு முண்டானாலொரு நாள்வரையிலே அறிவர்கள்காண். "அழகிது; அறிந்தால்தான் வருவதென்?" என்றான். [தடிபிணக்கே] - பின்னைக்குத்தும் பூசலுமாயன்றோ தலைக்கட்டுவது. ராமாவதாரத்தில் ஸர்வவ்யாபாரங்களும் விற்கொண்டே வ்யாபரிக்குமாபோலே, க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே தடிகொண்டே கார்யங்கொள்ளுமத்தனை. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பிணக்கியானையும்பிறரும் பிறையாமல்பேதித்துப்பேதியாதகாலும்
கணக்கில்கீர்த்திவெள்ளக் கதிர்ஞானமுத்திமிறும்! [தோமை
இணக்கிளம்மைளம்தோழிமார் விளையாடப்போநாரினென்னப்போர்
உணக்கிநீவளைத்தால் என்சொல்லாருகவாதவரே!

அவ.—(பிணக்கி.)-"இப்படி இவன் க்ருஷ்ணம்சொல்லி நம்மை இங்கிருந்து விளையாடவொட்டானாகில், நாமிங்கு நின்றும் போகலாம்" என்று பார்த்துத் தன் தோழிமாரோடேகூடப் போகப்புக, "நாம்போகவொட்டேன்" என்று இவன் தங்களை வளைத்தருள, "அறியாதே விளையாடப்போக்கு எங்களை உன்னுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தாலே இழுவித்துக்கொண்டு, ஸர்வேஶ்வரனான நீ வளைத்தால், உன்னை உகவாதவர் உனக்கென்ன பழிசொல்லார்? உனக்கெங்களோடே ஸம்ப்ரலேஷம் வ்ருத்தமென்றும் சொல்லுவாரிறே! ஆனபின்பு இதுகூடல்ல" என்று அவனை உபாலம்பிக்கிறாள்.

ஓ.—[பிணக்கியானையும்.]-"நாமிருக்கிலிறே இங்கு இவனுக்கு நம்மை நலிய லாவது; நாம் போவோம்" என்று தோழிமாரும்தானுமாகப் போக உபக்ரமிக்க, வம்பிடுமாறும் அவர்கள் போகிற வழியைக்கொண்டு அவர்களைப் போகவொட்டாதே வளைக்க, அவர்களும் சேதநர்சேதநங்களை தேவதிர்யங்மனுஷ்யாதி விஷயங்களை ஒழிந்து ஒன்றாய்ப் படிகலசி, "அழிக்கத்து ஸ்ருஷ்டித்தது" என்று தெரியாதபடி, ஸம்ஹாரகாலத்துக்கு முன்பு இருந்தபடிகளில் ஒருவாசிபடாதபடி ஸ்ருஷ்டித்து இதில் ஓராயாஸப்படாதபடி

ஸிஸ்லாதவை இத்யாதி. திரியவும் சிலவற்றையென்றது-பத்தாயிரங்குடியிற்பெண்களும் எனக்குஉறவன்றோ? என்னை, என்னைமாரென்றது - வெம்மங்களுக்குமுடியாமலிருக்கிறவர்கள். "தன்மபாவமென்றோர்" என்றதுக்குபாவம் - உண்பங்கல் இத்யாதி. பாவபேதமென்றது - ஸம்ப்ரலேஷமிடமென்றபடி. ஸம்ப்ரலேஷ முண்டென்று நிரூபித்துச்செய்கை - தர்மம், நிரூபியாமல்செய்கை - பாபம். இரண்டிலும்தாமே படிப்பர்களென்றபடி. தடியென்? ஆயுதமில்லையோவென்னா - ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி. என்னைமார் - இணுடன்பிறந்தார். தமையன்மாரென்றபடி. தடியினைக்கு தடிச்சொன்னாள். (ஈ)

மஹாப்ரபாவமான விலக்ஷணஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனான நீ, 'தோழிமார் தங்களோடே கூடிக்கொண்டு விளையாடப் போருங்கோள்' என்ன அறியாதே போந்த எங்களை உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே வெருக்கி எங்களைப் போக வொட்டாதொழிந்தால் இத்தை ஸஹியாத உன்னுடைய மின்னிடைமடவார் இம்மாத்ரத்தையே கொண்டு, யோக்யதையாலே, "ஸம்ஶ்லேஷம் வ்ருத்தம்" என்று சொல்லி உன்னை உபேக்ஷிப்பார் என்கிறாள்.

ப—அநந்தரம், "இவன் ஸந்நிதியிலிருக்கிலன்றோ மர்மம் சொல்லுவது?" என்றுபோகத்தேட, இவர்கள் போகிறவழியைக் கட்டித்தகைந்த அவனைநோக்கி; "எல்லாம் அறிவீர் ஈதேயறியீர்" என்று ஸர்வஜ்ஞனான நீ யெங்களைத் தகைந்தால்உகவாதார் என் சொல்லாரென்கிறாள்.

யாவரும் யாவையும் - ஸகல சேதநாசேதநங்களையும், பிணைத்து-(ஸம்ஶ்லேஷ்ய வஸ்துக்களிலே நாமரூபவிஶேஷாதிகளை ஒன்றாகப்படி) கலந்து, (ஸ்ருஷ்டியில்வந்தவாறே), பிழையாமல் - (அவ்வோ சேதநருடைய கர்மங்களுக்கு ஸாங்கர்யம்) பிறவாதபடி, பேதித்தும்- தேவதிர்யகாதிபேதத்தைப் பண்ணினாவிடத்தும், பேதியாதது - (தத்ஸ்தம்தோஷத்தால்) ஸ்வரூபத்துக்கு பேதம்வாராதபடி, ஓர் - அத்விதீயமாய், கணக்கு இல் - அபரிச்சிந்நமான, கீர்த்திவெள்ளம் - கீர்த்திஸமுத்ரத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, கதிர் - ப்ரபாரூபமான, ஞானம் - ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தை, மூர்த்தியினாய் - வடிவாகவுடையவனே! எம் - ஸஜாதீயைகளாய் ஸமாநதுக்கைகளான, தோழிமார் - தோழிமார், எம்மை இணக்கி - நாங்கள் இசையும்படி வார்த்தைசொல்லி, 'விளையாட- விளையாட, போதுமின்-போங்கோள்' என்ன - என்றுவிலக்கை வ்யாஜமாகச் சொன்னபடியாலே, போந்தோமை - (நீ இங்கு நிற்பதறியாதே விலாபரைகளாய்) வந்த எங்களை, உணைக்கி - உன்னைவிமோட்டாதே உணங்கும்படிபண்ணி, நீ-நீ, விளைத்தால் - தகைந்தால், (இச்செய்திகண்டு), உகவாதவர்-உகக்கமாட்டாத நாட்டார், என் - என்ன, சொல்லார் - சொல்லார்? உகவாதவர் - உன்னுடைய மின்னிடை மடவாரென்றுமாம். இங்கு, இணைக்கி எம்தோழிமாரென்றது ஸாஜாத்யத்தாலே கலந்து விலாஸ வ்யபதேஶத்தாலே பாகவதவிஷயத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், "நாம் இங்கிருக்கிலிறே இவனுக்கு மர்மங்களைச் சொல்லி நலியலாவது; நாம் போவோம்" என்று, எல்லாரும்கூடப் போகப்புக்கார்கள்; இவர்கள் போகிறவழி ஓடிப்பரப்பாய் ஒழுகப்போகவேண்டுகையாலே, வழியைக்கட்டி யிருவிலங்காகக்கிடந்தான்; அவனைப்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிறார்கள்:—[பிணைக்கி இத்யாதி]. [யாவையும்யாவரும் - பிணைக்கி] - சேதநாசேதநங்களை சேவாதிவிஶேஷமற்று "தஶ்ஶ. வாகீஹவதி" என்று தன்னோடே அவிஶேஷமாம்படி கலந்து. [பிழையாமல் பேதித்தும்] - ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே ஒருத்தன் கர்மம் வேறொருவன் அநு஭வியாதபடி, பேதித்தும் - ஸ்ருஷ்டித்து மென்றபடி. [பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்திவெள்ளக் கதிர்ஞான மூர்த்தியினாய்] - ஸம்ஹாரகாலத்தில், அசித்ஸமமான ஸூக்ஷ்மபரிணாமம், சேதநஸமமான அஜ்ஞாநம்: ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில், அசித்ஸமமான ஸ்வரூபாந்யதாபாவம், சேதநஸமமான ஸ்வபாவாந்யதாபாவம்: ஆக, இப்பேதங்கள் ஒன்றுமின்றிக்கே ஏகரூபமாய் அத்விதீயமாய் அநவயியான ஏகரூபத்வமாகிற கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடையையாய்,

ப்ரஹ்மரூபமான ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்துக்கு ஆச்ரயமானவனே! இத்தால் - விஸ்லேஷதசையில் கலக்கமும், ஸம்ஸ்லேஷதசையில் ஹர்ஷரூபவிக்ருதியு மின்றிக்கே ஏகரூபனென்கை. [இணக்கி இத்யாதி] - "உன்னோட்டை கலவி யுபாயம்" என்று அறியாத எங்களை உன்னோடே சேர்த்து. இவ்வளவாக விளைத்தவர்களைச் சொல்லாதே உன்னைச் சொல்லுகிறதென்? ஸர்வவிஷயத்தில் வைராக்யம் பிறந்தால் உபகாரகனைக் கொன்றாடுமென்னும் அர்த்தமிறே உள்ளோடுகிறது. "பிரகாயபீயமாணஸ்ஸ்மாணைரபீயது"; [எங்கோழிமார்] - ஸஜாதீயராயிறே சேர்ப்பது. [விளையாடப்போதுமி னென்னாப் போந்தோமை] - "க்ருஷ்ணனுண்டு" என்றறிந்தோமாகில், வாரோம்; இவ்வகப்பாட்டை அறிந்திருந்தோமாகில் வாராதொழியலாயிற்று. "அந்தால் வந்ததென்?" என்ன, [உணக்கி நீ வளைத்தால்] - உணக்குகையாவது - யுரிக்கமாட்டாதே துவளும்படி பண்ணுகை. உன்முகம் பார்த்து அநுஸரிக்கப்பெறாமையாலே யுரிக்கமாட்டுகிறிலோம்; நீ வளைக்கையாலே போகமாட்டுகிறிலோம். [என்சொல்லாருகவாதவரே] - நீயும் நாங்களுமாக இருக்கக்கண்டால் உகவாதவர் என்றொல்லார்? "உங்கள் ஸங்கியுமாத்ரமே யன்றோ உள்ளது: இதுக்குச் சொல்லுவதெந்தை?" என்ன, யோக்யதையாலே 'ஸம்ஸ்லேஷம் ஸுகம்' என்று உன்னுடைய மின்னிடைமடவார்கள் உபேக்ஷிப்பர்கள்; பிரிவாற்றாமையாலே கண்ணுஞ்சுழலே இடுகிறவர்கள் எத்தைச் சொல்லார்? உன்மேன்மையையும் குணவத்தாப்ரதைகையையும் இழக்கக்கிடாய்புகுகிறாய். ஆப்பான், "இவனை இவர்கள் கடந்துபோனார்களாகிற் செய்வதென்?" என்ன, ஜீயர், "அது ஆர்க்கு ஆறுகு?" என்று அருளிச்செய்தார். நின்றார்களாகில் நினைத்தது பெற்றாகிறான்; கடந்து போனார்களாகில் ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான க்ருஷி தலைக்கட்டிற்றாகிறது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. கிட்டிநின்ற இவர்களைச் சிலமிறுக்குக்களைப் பண்ணப் புக்கான்; 'இங்கே யிருக்கிலன்றோ இதெல்லாம் வேண்டுவது' என்றடாய்த்து. ஒருவரொருவராகப் போகப்புக்கார்கள்; "இதுவோ பார்த்தபடி!" என்று வழியைப்பற்றி இருவிலங்காகக்கிடந்தான். உத்யாநமாகையாலே வழி ஓடிப்பாடாயிருக்குமிறே. இப்பாட்டை ஜீயர் அருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே ஆப்பானிருந்தவர் "இவர்களிவனைக் கடந்துபோனார்களாகிற்செய்வதென்?" என்றுகேட்க, "அது ஆர்காரியம்? பின்னை இரண்டத்தொன்று ஸித்திக்கும் என்றன்றோ அவன்தான்கிடந்தது!" என்றருளிச்செய்தார். † (நின்றார்களாகில் நினைத்தது பெற்றாகிறான்; கடந்துபோனார்களாகில் ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான க்ருஷி தலைக்கட்டிற்றாகிறது.)

நீ வழியைப்பற்றிக் கிடவாநின்றாய்; நீசெய்கிறவையெல்லாம் உறவுஉண்டாய்ச் செய்கிறாயென்றிருப்பர்கள்கிடாய்; நீஸர்வவிஷயமாகப்பண்ணும் லீலைக்கோரளவுஉண்டோ?

எட்டாம்பாட்டு.—பிணக்கி இத்யாதி. "உணக்கிநீவளைத்தால்" என்றிருக்கையாலே - இவன் அவளைவளைத்துக்கிடக்கும்போது, இவன்மிறக்கடியாக இவர்கள்போகப்புக்கார்களாகவேணுமென்கிறார் - கிட்டிநின்ற இவர்களை இத்யாதிவாக்யத்தாலே. மிறக்குக்களை - நிஷ்டுரோக்திகளை. இருவிலங்கு - பெருவிலங்காதல், இரட்டைவிலங்காதல். வேறுவழியில்லையோ? என்ன - உத்யாநம் இத்யாதி. இரண்டத்தொன்றுவன்றது - தலைகவுபட்டு நிற்கையாதல், கடந்துபோய்போது ஸ்பர்ஶமாதல்; ஸ்பர்ஶித்தல்லது போகக்கூடாதிறே.

"பிணக்கி" என்றுதொடங்கி, "பேதியாதது" என்றாளவுக்கும் அவதாரிகை - நீவெறுமையாய் பின்னி இத்யாதி. "பேதித்தும் பேதியாதது" என்றதுக்கு ஸமாதாநமாவும் - அப்படியிறே இத்யாதி.

---

† குண்டலிதக்ரார்த்தம் ப்ரகாஶிப்பது.

உன்னையொழிந்த வஸ்துக்களெல்லாவற்றுக்கும் கோடிலிகாரத்தைப்பண்ணி, அவிக்ருதனாயிருப்பானொருவனிறே; அப்படியே எங்களை விக்ருதராகப்பண்ணி நீ அவிக்ருதனாயிராநின்றாய்! [யாவையும்யாவரும் - பிணக்கி] - தன்பக்கல்பொருந்துகைக்கு நினைவில்லாதவற்றையும், நினைவாலே பொருந்தாதவற்றையுங்கூட்டி, "தமேவைகேவலம்" (தமபேரேதேவ ஏகீபவதி) என்று தன்னோடு அவிபக்தமாம்படி கலசி. [பிழையாமல் பேதித்தும்] - தப்பாமல் பிரித்தும். வயிற்றிலே வைத்துப்புறப்படவிடுதல், ஸர்வரித்துப்புறப்படவிடுதல். ஓரோகேஷாபங்களிலே யமர்ந்துநிலங்களிலே குடிவாங்கிப் பின்புதெளிந்தவாறே ஸ்வஸ்த்தாநங்களிலேபுகுந்து, விட்டகார்யங்களிலே அதிகரிப்பாரைப்போலே. ஒருத்தன் பண்ணினகர்மம் வேறொருத்தன்சென்று புஜியாதபடி தன்பக்கலினின்றும் பிரித்தும். [பேதியாததோர்கணக்கில் கீர்த்திவெள்ளக்கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய்] - கார்யாவஸ்த்தமானதுவே காரணாவஸ்த்தமானாலும், அசித்ஶதமான ஸூக்ஷ்மபரிணாமம், சேதநஶதமான அஜ்ஞாநம், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அசித்ஶதமான ஸ்வரூபாந்யதாபாவம், சேதநஶதமான ஸ்வபாவாந்யதாபாவம், ஆக இப்பேதங்கள் ஒன்றும் இன்றிக்கே. ஏகரூபமாய், அத்விதீயமாய், அநவதியான கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடைத்தாய், ப்ரபாரூபமான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஶ்ரயமானவனே! *எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற்சிதையாத மனந்செய் ஞானமிறே. இத்தால் - விஶ்லேஷஶையில் கலக்கமும், ஸம்ஶ்லேஷஶையில் ஸோஶரூபவிக்ருதியுமின்றிக்கே ஏகரூபனென்கை. [கணக்கில் கீர்த்திவெள்ளம்] - "இப்படிப்பட்ட குணங்களை அளவிடுவோம்" என்றுபார்த்தாருண்டாகில் இளைத்துக் கால்வாங்குதம்படி இருக்கை. [கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய்] - இப்படி கூட்டுவனகூட்டிப் பிரிப்பன பிரித்தாலும், ஜ்ஞாநத்துக்கோரு குறைவற்றிருக்கை. [கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய்] - கார்யங்கொண்ட தென்னாமழுங்காதிருக்கை: கார்யங் கொள்ளக்கொள்ளப் புகர்த்துவருகை. [கதிர்ஞானமூர்த்தி

நீ அவிக்ருதனாயிராநின்றாயென்றது - விஶ்லேஷத்தால் வந்தகலக்கமும், ஸம்ஶ்லேஷத்தால்வந்த போகரூபவிக்ருதியும் இன்றிக்கேயிராநின்றாயென்றபடி. அசேதநங்களை முந்தறச்சொல்லி சேதநரை அநந்தரம்சொன்னதுக்குபாவம் - ந்யாபந்தல் இத்யாதி. அதாவது - இரண்டிவர்களுக்கும் பொருந்தாமை ஸமாநமாகையாலே அசேதநங்களோடே சேதநரையுங்கூட்டி அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. நினைவாலேயென்றது - நினைவு உண்டாயிருக்கச்செய்தேயென்றபடி. கூட்டியென்றாதே, "பிணக்கி" என்றதுக்குபாவம் - தமேவ இத்யாதி. பிணக்கி - கலசி. மஹாப்ரளயபக்ஷத்திலே, பிணக்குகை - கலக்கை; அவாந்தர ப்ரளயபக்ஷத்திலே, பிணக்குகை - வயிற்றிலேவைக்கையென்று கண்டுகொள்வது. இதுக்குச்சேர அர்த்தத்வயம் - வயிற்றிலே இத்யாதிவாக்யத்வயம். 'வயிற்றிலேவைத்துப்புறப்படவிடுதல்' என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஓரோகேஷாபங்களிலே இத்யாதி. ஸம்ஹரித்துப்புறப்பட விடுதலென்றபக்ஷத்தில், "பிழையாமல்" என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருநாள் இத்யாதி. பிரிக்கை - ஸ்ருஷ்டிக்கை. "பேதியாதது" என்றதுக்கர்த்தம் - 'கார்யாவஸ்த்தம்' என்றுதொடங்கி, 'ஆக இப்பேதங்களொன்றுமின்றிக்கே' யென்றுபளவும். கார்யாவஸ்த்தமானதுவேயென்றது - கார்யாவஸ்த்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்றபடி. காரணாவஸ்த்தையில் 'அசித்கதமான ஸூக்ஷ்மபரிணாமம்' என்றுகூட்டுவது. ஏகரூபனுமாய் அத்விதீயனுமாய், கீர்த்திஸமுத்ரத்தையுடையனுமாயென்று திருத்துவது. ஸ்வரூபாந்யதாபாவமாகிறது - ஸ்தூலபரிணாமம். இது - ஸூக்ஷ்மபரிணாமம் என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி. ஸ்வபாவாந்யதாபாவமாகிறது - ஜ்ஞாநவிகாஸம்; இது - 'சேதநகதமானவஜ்ஞாநம்' என்றதுக்குப்ரதிகோடி. "பேதியாதது" என்றத்தால் ஹேதுவிதம் - 'ஏகரூபமாய்என்று. "ஓர்" என்றுதொடங்கி உண்டானபதங்களுக்கெல்லாம் ஶப்தார்த்தம் - அத்விதீயமாய் இத்யாதி. "பேதித்தும் பேதியாதது"என்றதுக்குப்ரமாணம்- எல்லாப்பொருள்களுமிறே இத்யாதி. "கணக்கில்" என்றதுக்குபாவம் - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. "கதிர்" என்றுவிஶேஷித்ததுக்குபாவம் - 'இப்படி கூட்டுவன' இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. "இப்படி

யினாய்] - ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயுள்ளவனே! [இணைக்கியித்யாதி] - நீ செய்கிறவற்றால் ப்ரயோஜந முள்ளது நீ யிருந்தவிடத்தே நினைத்துத் தேடிவந்தாருண்டாகிலன்றோ! [இணக்கி] - இசையும்படி வார்த்தைசொல்லி. "அவ்விடம் கிருஷ்ணன் வாராத விடம்" என்றுகிடீர் சொல்லிக்கொண்டுபோந்தது. [எம்மை] - உன்னோட்டைக்கலவி அபாயம் என்றறியாத எங்களை. [எந்தோழிமார்] - உன்னைவெறுக்கிறதென்? உன்பக்கல் குற்றமுண்டோ? சேர்த்தாராலேவந்ததுகிடீர்! பகவத்விஷயத்தில் வைலக்ஷண்யம் நெஞ்சிலேபட்டால் உபகாரகரைக்கொண்டாடுமென்னும் அர்த்தமிறே உள்ளோடுகிறது. "நித்ய யதீயவரணைளஶரணம்மதீய" (நித்யம்யதீயசரணௌஶரணம்மதீயம்) என்று இங்கோடு அங்கோடு வாசியற அவர்களாலே வருமதிறே. [எந்தோழிமார்]-ஸஜாதீயராயிறேசேர்ப்பது. [விளையாடப்போதுமி னென்னப்போந்தோமை] - அவர்கள் உனக்குப் பெருநிலை நிற்பதறியப் பெற்றிலோம். சொலவுக்குமேல்அகவாய் ஆராயப்பெற்றிலோம். "நீயுண்டு" என்றறிந்தோமாகில் இவ்விடமென்று நினையோம்; "அவர்களுனக்குப்பார்வை" என்னுமிடம் அறியப்பெற்றிலோம். "போகடுங்கோள்; ஆனாலென்? அவர்கள்சொல்லப்போந்திகோளாகில் உங்களுக்கு வந்த அநர்த்தமென்?" என்றான்: [உணக்கிநீவளைத்தால்]-உணக்குகையாவது - யரிக்கமாட்டாதே துவளும்படி பண்ணுகை. எங்களுக்கு இதுக்குமேல் வருவதென்? கால் வாங்கிப்போகப் பெறுகிறிலோம்; கிட்டிநின்று முகம்பார்த்து அநுபவிக்கப்பெறுகிறிலோம். இதுகாணவேண்டாதவர்கள் என்சொல்லுவர்கள்? "எத்தைச் சொல்லுவது: என்னை 'ஈஶ்வரன்' என்றிகோளாகில், உங்களை 'இடைச்சிறுபெண்கள்' என்றிகோளாகில், இனி எத்தைச்சொல்லுவது?" என்றான். "நீ ஸர்வேஶ்வரனானாலும், நாங்கள்இடைப்பெண்க

கூட்டுவன" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - 'கார்யங்கொண்டது 'இத்யாதிவாக்யந்வயம். ஞானமூர்த்தியினாய்" என்றதுக்கு - ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஶ்ரயமானவனென்று நிற்அநுஸந்திசெய்து, ஸ்வரூப பரமாகவர்த்தாந்தரம் - 'ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயுள்ளவனே' என்று; ஏதத்ஸ்ருதாவர்த்தம் பரிதாபாதரம் - கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய் என்று. "பேதியாததோர் கணக்கில்கீர்த்திவெள்ளம்" என்றபதங்கள் - யோஜநாந்வயத்திலும், ஸ்வரூபவிசேஷணங்கள். "இணக்கி" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - நீ செய்கிற இத்யாதி. விவரணம் - அவ்விடம் இத்யாதி. இணக்கி - இசையும்படிவார்த்தைசொல்லி. 'கலவி அபாயமென்றறியாத' என்றது - கலவியாகிறஅபாயம் வருமென்றறியாத என்றபடி. "எம்" என்றதுக்குபாவம் - உன்னை இத்யாதி. ஸ்வாபதேஶபரம் - பகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. ஆஶ்ரயணதசையிலொழிய போகதசையிலும் ஆசார்யன்வேணுமோ என்ன - நித்ய்யயதீய இத்யாதி. "ஸ்ருவரஸ்ருவாவி" என்றதுக்கர்த்தம் - இங்கோடு இத்யாதி. தோழிமாராகவேணுமோ சேர்ந்தைக்கென்ன - ஸஜாதீயராய் இத்யாதி. "விளையாடப்போதுமினென்னப்போந்தோமை" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம்- அவர்கள்உனக்கு இத்யாதி. பெருநிலை-ஸஹாயம். "விளையாடவாருங்கோள்" என்னாநிற்க, இவனுக்குப் பெருநிலையென்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனேயென்ன - லொலனுக்கு இத்யாதி. அகவாயாராய்ந்தால் நீங்கள் செய்வதென்? என்ன - நீயுண்டென்று இத்யாதி. "உனக்குப்பெருநிலைநிற்பது" என்றதை விவரிக்கிறார்-அவர்கள்உனக்கு இத்யாதி. பார்வை-பக்ஷிக்ரஹணஸாதநமான பக்ஷிமுதலானது. உணக்கி-துவளப்பண்ணி. "உணக்கி" என்றதுக்குபாவம் - எங்களுக்கு இத்யாதி. "பிணக்கியாவையும் யாவரும், விளையாடப்போதுமின்" என்றபதத்வயத்தையுங்கடாக்ஷித்து யோக்யதையில்லையென்கிறார் - என்னை ஈஶ்வரன் இத்யாதி. அதாவது - ஸர்வாதிகனான எனக்கு அதிக்ஷுத்ரைகளான உங்களோடு ஸம்ஶ்லேஷயோக்யதையில்லாமையாலே அபவாதவசநமில்லை என்றகருத்து. அவன்சொன்னதுக்கு உத்தரம் - நீ ஸர்வேஶ்வரனானாலும் இத்யாதி. இதுக்குபாவம் - ஸர்வேஶ்வரனுக்கைத்தம் நப்பின்னைப்பிராட்டியைக் கைப்பிடிக்கையாலே, இடைப்பெண்களானதுவே போதும் என்றபடி. மலி

ளான இதுவுமேயிறே சொல்லுகைக்கு ஹேதுவும்." ஈஸ்வரனோடொக்கப் பழிசொல்லுகைக்கு இவர்கள்தாம் ஒரு நப்பின்னைப்பிராட்டிபோல்வார்ஆகாதேதான். "அது என்தான்? என்னோடு உங்களுக்கு ஸாவஸ்யந்தமில்லை என்னாநின்றிகோளாகில் இத்தால் வருவதென்?" என்றான்: [என்சொல்லாருகவாதவரே] - "உன்பக்கல் எங்களுக்கு ஸாவஸ்யந்தமில்லை" என்று அறிவார்களோ உகவாதார்? நீ அல்பம்கால்தாழ்த்த இதுவே ஹேதுவாக "ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று" என்னார்களோ? வளைக்கிற உன்னையும், வளைப்புண்கிற எங்களையும் அறிந்தோ அவர்கள் வார்த்தைசொல்லுவது? [என்சொல்லாருகவாதவரே] - உன்னுடைய மின்னிடைமடவார் உன்னை நெகிழ வார்த்தை சொல்லுவர்கள். பிரிவாற்றாமல் கண்ணுஞ்சுழலையிடுகிறவர்கள் எத்தைச் சொல்லார்? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

உகவையால்நெஞ்சமுள்ளுருகிஉன்தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின்
அகவலைப்படுப்பான் அழித்தாயுன்திருவடியால்
தகவுசெய்திலைஎங்கள்சிற்றிலும் யாமடுசிறுசோறுங்கண்டு நின்
முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்துநின்றிலையே.

ஆ.—(உகவையால்.)-தன்னை எம்பெருமான் இப்படி வளைக்கச் செய்தேயும் அவனைக் கடாக்ஷியாதே யிருந்து தன் தோழிமாரோடேகூடச் சிற்றிலிழைத்துச் சிறுசோறிட்டு விளையாடாநிற்க, இவளுடைய கடாக்ஷமல்லது தனக்கு ஆத்மதாரணம் இல்லாமையாலே, "ஏதேனுமொருபடியால் இவள் நம்மைக் கடாக்ஷிக்கவுமைபாம்" என்று பார்த்து, இவள் தன்னைப்பார்க்கவுமாம்படியாக இவளுடைய சிற்றிலைத் தன்னுடைய திருவடிகளாலேயழித்தருள, இவளும் அவனுடைய திருமுகத்தைப்பார்த்து அவனுடைய திருக்கண்களினழகாலே வசீகரிக்கையாய், "உன்பக்கலுள்ள ப்ரீத்யதிசயத்தாலே நெஞ்சுருகிக்கொண்டு உன்தாமரைத்தடங்கண் விழிகளாகிற வலையிலே நாங்கள் அகப்படுகைக்காக, எங்கள் சிற்றிலும் யாமடுசிறுசோறும் உன்திருவடியாலழித்தருளினாய்; நாங்கள் விளையாடுகிறபடியைக் கண்டு உகந்துகொண்டு நிற்கமாட்டிற்றில்லை; ஒன்றும் க்ருபையில்லையாகாதோ?" என்றுகொண்டு, தன்னுடைய அநுபவஸாயத்தை, எம்பெருமான் தன்னழகாலே அழித்ததாக அவனையின்னுகாகிறாள்.

ஒ.—[உகவையால் நெஞ்சமுள்ளுருகி] - எம்பெருமான் தன்னைப் போகவொட்டாதொழிய, அவனைக் கடைக்கணியாதிருந்து, தானும் தோழிமாரும் சிற்றிலிழைக்கை தொடக்கமான லீலாவிநோதங்களாஜத்தாலே அந்தபரைகளைப்போலே யிருக்க,

---

தம் - ஈஸ்வரனோடொக்க இத்யாதி. த்விதீயாவதாரிகையாகப் பழிசொல்லாமைக்கு ஹேதுவந்தரம் - அது என்தான் இத்யாதி. விவரணம் - நீ அல்பம் இத்யாதிவாக்யத்வயமும். கீழ், உகவாதாரென்ற - லௌகிகராகவருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் - உன்னுடைய மின்னிடை இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்தில் பழிக்குவிஷயம் - ஈஸ்வரன், வளைக்கிறஇவளையும் வளைப்புண்கிற இவர்களையும் அறிந்தால் "பாவபந்தமில்லை" என்ற நிஶ்சயிக்கலாயிருக்க, அதுசெய்யாதே "பாவபந்தமுண்டு" என்றுசொல்லுகிறபடி எங்ஙனே? என்ன - பிரிவாற்றாமல் இத்யாதி. (அ

இவளுடைய விரஹதாபங்களைப்பொழியத் தான் பரிக்ரஹமனல்லனாகையாலே, இவள்கடாக்ஷிக்கைக்காக இவளுடைய சிற்றிலையும் சிறுசோற்றையும் தன் திருவடிகளாலே சிதற, சிற்றிலழித்த சீற்றத்தாலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தைமறந்து, அவன்முகத்தைப் பார்த்து அவன் கண்ணழகிலே ஈடுபட்ட பிராட்டி,"நாங்கள் ப்ரீத்யதிசயத்தாலே நெஞ்சு உருகி தாமரைத்தடாகம்போலே மலர்ந்தரமான உன்னுடைய திருக்கண்களின் நோக்காகிற வலையுள்ளே அகப்படும்படி பண்ணுகைக்காக எங்கள் சிற்றிலையும், நாங்கள் அடுகிற சிறுசோற்றையும் உன் திருவடிகளாலே அழித்தருளினாய்; எங்களுடைய விலாஸிநோ தங்களைக்கண்டு ப்ரீதனாய் உன்னுடைய முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்து நின்றிலை; இங்ஙனே செய்தவிடம் தக்கோர்மைசெய்தா யல்லை"என்றுசொல்லி, "எம்பெருமானோடு ஸம்ச்லேஷியேன்" என்று தான்பண்ணின ஸங்கல்பத்தையும் அவன் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே ஶிதிலமாக்கினபடியைச்சொல்லி அவனை இன்னுதாகிறாள்.

ப.—அநந்தரம், இவன் தகைந்தவாறே நடக்கப்போய்ச் சிற்றிலிழைக்க, "நம்மை அநுவர்த்தித்துப்போகாதே அநாதரித்தார்கள்" என்கிற சீற்றத்தாலே சிற்றிலை யழிக்க, நாங்கள் உன்முகசோபையைப் பார்த்திருந்து சிற்றிலிழையாதபடி இத்தை யழித்தாயே! என்றின்னுதாகிறாள்.

உகவையால் - அகவாயிலுகப்பாலே, நெஞ்சம் - நெஞ்சானது, உள்ளுருகி - உள்ளுருகி, உன் - உன், தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, தட - பெரிய, கண் - கண்ணினுடைய, விழிகள் - பார்வைகளாகிற, வலை - வலைக்குள்ளே, அகப்படுப்பான் - அகப்படுத்துகைக்காக, எங்கள் - எங்கள், சிற்றிலும் - சிற்றிலையும், யாம் - நாங்கள், அடு-அடுகிற, சிறுசோறும் - சிறுசோற்றையும், கண்டு - கண்டு, நின் - உன்னுடைய, முகம் - திருமுகத்தில், ஒளிதிகழ - ஒளிதிகழும்படி, முறுவல் - முறுவல், செய்து - செய்து, நின்றிலை - பார்த்துக்கொண்டுநில்லாதே, உன் - உன், திருவடியால் - திருவடிகளாலே, அழித்தாய் - அழித்தாய்; தகவுசெய்திலை - இதிலோர் இரக்கமறச்செய்தாய், இத்தால் - ஆஶ்ரிதருடைய விலாஸபூதியிற் பாரிப்பை அழிக்குமென்னுமிடம் தோற்றுகிறது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "'போகவொட்டேன்' என்றால், நினைத்தபரிமாற்றம் பெற்றாலன்றோ இவளுக்கு ப்ரயோஜநமுள்ளது; ஒருதேசவிசேஷத்திலே முக்தர் ஸம்ஸாரிகளோடு உறவாற்றிருக்குமாறேபோலே, அந்யபரனாக பண்ணுவோம்" என்று சிற்றிலிழைக்கத் தொடங்கினார்கள்; இவர்களுடைய விரஹதாபங்களைப்பொழியத் தரிக்கச் செல்லாமையாலே, இவர்கள் கடாக்ஷிக்கைக்காகச் சிற்றிலையும் சிறுசோற்றையும் தன் திருவடிகளாலே அழித்தான்; அந்தாலே இவர்களுக்குச் சீற்றம்பிறந்து, தங்கள் ஸங்கல்பத்தை மறந்து அவன்முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள்: [உகவையால் நெஞ்சமுள்ளுருகி] - பிரிந்து நெஞ்சைப் புண்படுத்துகையால்வந்த உருகுதல் ஒழிய, எங்களுகவையால் நெஞ்சமுள்ளுருகி. [உன் தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்] - தாமரைத்தடாகம்போலே மலர்ந்தரமான உன்னுடைய கண்ணில் நோக்காகிற வலையுள்ளே அகப்படுத்துகைக்காக. த்ருஷ்டிஸௌந்தர்யத்தாலேயிறே அநந்யார்ஹமாக்குவது. [அழித்தாயுன் திருவடியால்] - உன்சிற்றிலைழிக்கவேண்டும் பரிகாரம் அணையாதோ? இதுக்கு ஜாதுபஸம்ஹாரம் பண்ணுவது ஸங்கல்பத்தாலேயிறே. ஸங்கல்பத்தாலே

யாதல், கையாலேயாதலழிக்கலாகாதோ? [தகவுசெய்திலை] - நிர்ஈயர்செய்வதைச் செய்தாய். பிரிந்தபோதே ப்ரணயித்வம் போயிற்றிறே. நீர்மையுடையார் செய்வதும் செய்திலை. "நான்செய்த குறையென்?" என்ன:—[எங்கள் சிற்றிலுமித்யாதி] - எங்கள் லீலைகளைக்கண்டு ப்ரீதனாய், நின்முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்து நிற்க, நாங்கள் சிற்றிலைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்து கடைக்கண்ணாலே உன்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வைத்திலையே. முழுக்கப்பார்க்கில் எல்லாரோபாதியுமாமே. ப்ரணயியைப்பார்ப்பது கடைக்கண்ணாலேயிறே. உன்னுடைய லீலைபோலே என்றிருந்தாயோ எங்களுடைய லீலையை? கர்மநிவேத்யநமாகையாலே த்யாஜ்யமிறே இது. "உன்னோடு ஸம்ஶ்லேஷியேன்" என்று நான்பண்ணின ஸங்கல்பத்தை அழகாலே அழித்தாய்; லீலைகளைத்திருவடிகளாலே அழித்தாய் என்று இன்னுதாகிறான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "இவன் 'போகவொட்டேன்' என்று வளைத்துக்கிடந்ததுக்கு ப்ரயோஜநமுள்ளது இவனுக்கு நினைத்தபடி பரிமாறப் பெற்றானன்றோ? ஒரு தேசவிசேஷத்திலே முக்தர் ஸம்ஸாரிகளோடு உறவற்றிருக்குமாபோலே இவன்முகம் பாராதேயிருக்கிறோம்" என்றத்யவஸித்துப் பேசாதேயிருந்தவாறே, "தன்னை நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம் என்றிருக்கும்இவன்" என்று "அந்யபரதைதோற்றச் சிற்றிலிழைப்போம்" என்று இழைக்கப்புக, "என்னைப்பாராதே இருப்பதுமன்றிக்கே சிறிது அந்யபரதை பண்ணுவதே!" என்று சிற்றிலையும் சிறுசோற்றையும் தன்திருவடிகளாலே அழிக்க, அத்தாலே அவர்களுக்குச் சீற்றம்பிறந்து, தங்கள் ஸங்கல்பத்தை மறந்து அவன்முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். அவனுடைய அபிமதசித்திக்கும் ஸாதநம் திருவடிகள்காணும். அடியுடையார்க்கெல்லாம் சாதித்துக்கொள்ளலாமே.

[உகவையால் நெஞ்சமுள்ளுருகி) - வாராய்! உன்ப்ரவ்ருத்தி வ்யர்த்த ப்ரவ்ருத்திகாண்; பிரிந்து நெஞ்சைப் புண்படுத்துகையாலே வந்த உருகுதலொழிய, எங்களுக்கு உகவையால் நெஞ்சமுள்ளுருகிப் பண்ணவிறே நீ பார்த்தது; அதுசெய்யப்போகாது. [உன்தாமரையித்யாதி] - பகற்கண்டகுழியிலே விழவிட்டகப்படுத்துவான்; த்ருஷ்டிபந்தத்தாலேயிறே அநந்யார்ஹமாக்குவது. தாமரைபோலே பரிமளத்தையும் குளிர்த்தியையும் சிவப்பையு முடைத்தாய், போக்தாக்களாலுண்டறுக்கவொண்ணாத போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தையுடைய திருக்கண்களின் நோக்காகிற வலையுள்ளே அகப்படுத்துகைக்காக. [அகவலை] - வலைக்குள்ளே. அகவலை - அகலியவலை என்றுமாம். *கண்ணென்னும் நெடுங்கயி

ஒன்பதாம்பாட்டு - உகவை இத்யாதி. "அழித்தாயுன் திருவடியால்" என்றதைக்கடாக்ஷித்து, தத்தநுகுணமாக அவதாரிகை - இவன்போகவொட்டேன் இத்யாதி. சிற்றில் - சிறியக்ருஹம். ராஸோக்தி - அவனுடைய இத்யாதிவாக்யத்வயமும். அடியுடையார்க்கு - ஐஶ்வர்யமுடையார்க்கென்றும், திருவடிகளையுடையார்க்கென்றும் அர்த்தத்வயம்.

இவனுடைய ஸங்கல்பவாக்யத்தைச் சொல்லுமவர்களுடைய உட்கருத்தை இவர்கள் வார்த்தையாலே அருளிச்செய்கிறார் - வாராய் இத்யாதி. இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திதன்னையும், அதவ்யர்த்தமானபடியையும் அடைவே சொல்லுகிறார்கள் - பிரிந்து இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. உகவை- உகப்பு. "உன்தாமரைபுரைகண்ணிணையும் செவ்வாய் முறுவலுமாகுலங்கள்செய்ய" என்றதைப் பற்ற - 'பகற்கண்டகுழியிலே' என்றது. கண்ணாலே அகப்படுத்துமோ? என்ன - த்ருஷ்டிபந்தத்தாலே இத்யாதி "தாமரைக்கண்களுக்கற்றத்தீர்த்தும்" என்னக்கடவதிறே. விழி - நோக்கு. "வலை - அகப்படுப்பான்" என்றுதல் - "அகலிய - வலைப்படுப்பான்" என்றுதல். படுப்பான் - படுத்துகைக்காக இத்யர்த்தம். அகலியவலை - நெடியவலை. அப்படிநெடியவலையாயிருக்குமோ? என்ன - கண்

றிறே கண்ணிலே யகப்பட்டால், ஜ்வரஸந்நிபாதிதரைப்போலப் பிதற்றுமித்தனையிறே ; "தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவுந்தலைமகனை" என்கிறபடியே. [அழித்தாயுன் திருவடியால்] - ஸங்கல்பத்தாலழிக்கலாவது தன்சிற்றிலிறே; இவர்களுடைய சிற்றில் ஸ்பர்ஶித்தழிக்கவேணுமே: உன்சிற்றிலழிக்கும் பரிகரமமையாதோ இதுக்கு? ஜகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணுவது ஸங்கல்பத்தாலேயிறே. ஸேஷபூதனுக்குத் திருவடிகள் உத்தேஶ்யமானவோபாதி, ப்ரணயிநிகளுக்கும் திருவடிகளுந்தேஶ்யமாயிறேயிருப்பது. [அழித்தாய்] - வெறுஞ்சிற்றிலையன்றுகாண் நீ யழித்தது ; எங்களகவாயையும் அழித்தாய்காண் ; * சிற்றிலோடெங்கள் சிந்தையும் சிதைத்தாய்காண். காலாலே சிற்றிலையழித்து, கண்ணாலே யெங்களபிஸந்தியையும் அழித்தாய்காண் என்கிறார்கள். [தகவுசெய்திலை] - க்ருபையுடையார் செய்வதைச்செய்திலை. பிரிந்தபோதே ப்ரணயித்வம்போயிற்றிறே ; இனிக்கண்ணுடையார் செய்வதும் செய்திலை. கண்படைத்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் நல்லதுகண்டுகொண்டிருக்கவன்றோ ? * உன்முகத்தனகண்களல்லவே ! "நான் செய்ததுறையென்?" என்ன,- [எங்கள்சிற்றிலித்யாதி] - உன் ஸ்ருஷ்டிபோலே அநுபாதேயமோ எங்கள்ஸ்ருஷ்டி? உபாதேயமன்றோ ? "என்னுடைய ஸ்ருஷ்டி அநுபாதேயமானபடியென் ? உங்கள்ஸ்ருஷ்டி உபாதேயமானபடியென் ?" என்னுமே அவன் ; உன்னைப்போலே நெருப்பும் காற்றும் அன்னலுந் துன்னலுமாகவிட்டே கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டித்ததோ இது ? * வண்டல் நுண்மணல் தெள்ளி யாம் வளைக் கைகளால் சிரமப்பட்டதன்றோ இது! [யாமடுசிறுசோறுங் கண்டே]- நீ யடுசிறுசோறு நிர்மால்யத்தோபாதி புறம்பு ஒருத்தர்க்கு புஜிக்கலாகாது; நீயே புஜிக்கு மத்தனை ; † (அத்தாபரமாத்மாவிறே). நாங்களடுசிறுசோறு *மூடநெய்பெய்து முழங்கை வழி

ணைன்னும் இத்யாதி. கண்களாகிற நெடியபாயிறென்றபடி. நாச்சியார்திருமொழி, "கார்த்தண்" இத்யாதி. அப்படி கண்ணழகிலே ஈடுபடுவர்களோவென்ன - கண்ணிலே இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - தாமரைக்கண்ணனை இத்யாதி. ஸங்கல்பத்தாலே அழிக்கவொண்ணாதோ? என்ன - ஸங்கல்பத்தால் இத்யாதி. "திருவடியால் - அழித்தாய்" என்றவர்களுடையவொர்த்தபாவம் - உன் சிற்றில் இத்யாதி. அவன்சிற்றில் - ஜகத்தென்னுமத்தையும், அழிக்கும் பரிகரம் - ஸங்கல்பமென்னுமத்தையும் வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஜகதுபஸம்ஹாரம் இத்யாதி. ப்ரணயிநியானவள் காலாலென்னாதே, "திருவடியால்" என்று பூஜ்யமாகச்சொல்லுவானென்? என்ன - ஸேஷபூதனுக்கு இத்யாதி. ஹார்த்தபாவம் - வெறுஞ்சிற்றிலை இத்யாதி. விவரணம் - சிற்றிலோடு இத்யாதி. நாச்சியார்திருமொழி. சிதைத்தாய் - அழித்தாய் இத்யர்த்தம். அழித்தபிரகார மேதென்ன - காலாலே இத்யாதி. ப்ரணயிநி க்ருபைசெய்திலை யென்னலாமோ? என்ன - பிரிந்த இத்யாதி. தகவு - க்ருபை. "தகவு" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - இனிக்கண்ணுடையார் இத்யாதி. தகவு - ந்யாயம்: ஏகார்த்தமாதல். கண்ணுடையாரென்றது - ஸ்ரீலக்ஷ்மீ; கண்ணுறுவர்க்கும், தலையக்கும்பேர். விவரணம் - கண்படைத்ததுக்கு இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, கண்படைத்தார்க்கு யோக்யமானது செய்திலையென்று ஸாப்தார்த்தம். நல்லதுகாணுதபோது கண்படைத்ததுக்கு ப்ரயோஜநமில்லையோ? என்ன - 'உன்முகத்தனகண்களல்லவே' என்று. உன்முகத்திலிருக்கிறவை கண்களல்லவோ இத்யர்த்தம். நாச்சியார்திருமொழி. "எங்கள்சிற்றில்" என்றதுக்கு வாஸனை - உன்ஸ்ருஷ்டிபோலே இத்யாதி. அன்னல் - வெய்யில். துன்னல் - சிறுதிவலை. 'வண்டலித்யாதி' - நாச்சியார்திருமொழி; "குண்டுநீர்" இத்யாதி. பாசுரத்துக்கர்த்தம் - வண்டலிலுள்ள நுண்ணியபணலைத்தெள்ளி தர்ப்பலைகளான கங்கள் வளையையுடைய கைகளாலே க்லேஶப்பட்டிட்டதன்றோவென்று. "யாமடு" என்றதுக்கு ஹேதுவம் - நீ யடு இத்யாதி. நீயேபுஜிக்குமத்தனையென்றது- 'யஸ்ஸ்வயம் ஸ்வாதுபுங்க்தே ஸ்வயமுபஹரதே நாந்யதேஹ்யந்யதர்ஹி' என்றதைப்பற்ற. 'மூடநெய்பெய்து' இத்யாதிக்கு-பால்சோறு மூடநெய்யையிட்டுக் கலந்து முழங்கை வழியிலே நெய்பெருகும்படி கூடியிருந்தென்றார்த்தம். ஸ்வாபதேஶத்தில், அவன்சிற்றிலாவது - லீலா

வாரக் கூடியிருந்து புஜிக்குமதன்றோ? [கண்டு நின்முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்துநின்றி லையே] - எங்களுடைய லீலாவிநோதங்கண்டு ப்ரீதனாய், உன்னுடைய முகவொளிதிகழ மந்தஸ்மிதம்பண்ணி நிற்கமாட்டிற்றிலையே; இங்ஙன்செய்தவிடம் தக்கோர்மை செய்தா யல்லையே என்று இன்னுதாகிறார்கள். [தகவுசெய்திலை] - நாங்கள் சிற்றிலிழைக்கிறோமாகப் பாவித்துக் கடைக்கண்ணாலே உன்முகவொளியையும் முறுவலையுங் கண்டுகொண்டிருக்க வொட்டிற்றிலையே. முழுக்கப்பார்க்கில் எல்லாரோபாதியுமாமே: ப்ரணயியைப் பார்ப்பது கடைக்கண்ணாலேயிறே? எங்ஙனே பாராதேயிருந்து சிற்றிலிழைத்தார்கள்தான்!

பத்தாம் பாட்டு.

நின்றிலங்குமுடியினாய்! இருபத்தோர்கால் அரசுகளைகட்ட
வென்றிநீள்மழுவா!வியன்ஞாலம் முன்படைத்தாய்! [கடல்!
இன்றிவ்வாயர்குலத்தை வீடுய்யத்தோன்றியகாமரமாணிக்கச்
நின்தன்னால்நலிவேபடுவோம் என்றும் ஆய்ச்சியோமே.

ஆ.—(நின்றிலங்கு.) இப்படி - எம்பெருமானுடைய அழகாலும் ஸ்வவிஷ்
லேஷஜநித நிரவதிகாவஸாதத்தாலுமாகத் தன்னுடைய ஊடலெல்லாந்தீர்ந்து, தன்னை
யகப்படுத்தின அவனுடைய அழகையும் பெரும்பயகாருண்ய வாத்ஸல்யாதிகுணங்களையும்
பேசி, இப்படியே குணவானாய் யிருந்துவைத்து, விஶ்லேஷபரம்பரைகளாலே எங்களை
யென்றும் இங்ஙனே நலிவேபடுத்தாயோ; ஆய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்து நாங்கள் உன்
னாற்பட்டது உன்னைப்பிரிந்தார்படும் வ்யஸநம் அறியாத மீ யறியாய்காண் என்கிறாள்

ஓ.—[நின்றிலங்கு முடியினாய்] - அந்யபரைகளாய் நேராகப்பாராதேயிருந்த
இப்பிராட்டியும் தோழிமாரும் நேரப்பார்க்கைக்காக, இழைக்கிறசிற்றிலைத் திருவடி
களாலே அழித்தருள, அவ்வந்யாயப்பாடறிவிப்பாரைப்போலே, அவனைத் திருவடிகளை
தொடங்கித்திருமுடியளவும் நோக்குகையாலே அவனுக்குப்பிறந்த வழகையும், மேன்மை
யையும், தாங்கள் இவளோடேஸம்ஶ்லேஷிப்போலல்லோமென்று அஸிஹிஷ்ணுபண்ணியிருந்த
அந்தை அழித்த ப்ரஸங்கத்தாலே இருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்ரியகுலத்தையெல்லாம்
கோளியறுத்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும், பண்டு ப்ரளயகாலத்தில் அஸத்கல்பமான
ஜகத்தை உண்டாக்கினாற்போலே இடைச்சாதியடையத்தலையெடுக்கும்படிவந்து திருவவ
தாரம் பண்ணியருளின உபகாரத்தையும் பேசாநின்றுகொண்டு ஊடல்தீர்ந்து, அவனோடு
ஸம்ஶ்லேஷித்து, ஏவம்விஶிஷ்ட உன்னால் இடைப்பெண்களான நாங்கள் நலிவேபடப்
பிறந்தோமென்று தங்களுடைய ஆர்த்தியெல்லாம்தீரத் தாங்கள்பட்டநோவை அறிவிக்
கிறாள்.

விபூதி. "எக்கள்சிற்றில்" என்றுதொடங்கி, "நின்றிலை - தகவுசெய்திலை" என்றந்வயித்துமாவம் - எங்களுடைய இத்யாதிவாக்யத்வயம். நிகழுகை - ப்ரகாரிக்கை. தக்கோர்மை - க்ருபை, ந்யாயமும். இன்னுதாகை - வெறுக்கை. கீழ்வாக்யவிவரணம் - நாங்கள்சிற்றில் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபோடு - எங்ஙனே இத்யாதி.

பா.—அநந்தரம், "முகவொளிதிகழ்முறுவல்செய்து நின்றிலையே" என்று முகம்பார்த்து வார்த்தைசொன்னவளவிலே தங்களகவாயில் மறந்தீர்ந்து, தங்களை பஹு முகப்ரவ்ருத்தியாலே அவளுபிமுக்யம் பண்ணுவித்தபடியை நினைத்து, ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனானஉன்னாலே நாங்கள் இப்படிநலிவுபடுவதே! என்று ஸமாஹிதையாய் வார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

(ஸமஸ்த ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கும் ஒருநாளும் தாழ்வில்லாமையாலே), நின்று - நிலைநிற்க, இலங்கு - விளங்குகிற, முடியினாய் - திருவபிஷேகத்தையுடையையாய், இருபத்தோர்கால் - இருபத்தொருபடிகால், அரசு - ராஜாக்களை, களைகட்ட - உன்மூலநம் பண்ணின, வென்றி - வென்றியையுடைத்தான, நீள் - பெரிய, மழுவா - மழுவையுடையையாய்! விரல் - விஸ்தீர்ணமான, நோலம் - ஜகத்தை, முன் - ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே, படைத்தாய் - உற்பாதித்தவனாய், இன்று - இக்காலத்திலும், இ - இந்த, ஆயர்குலம் - இடைக்குலமானது, வீடு - தங்கள்குடியோடே, உய்ய - உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, தோன்றிய - அவதீர்ணனான, கருமாணிக்கச்சுடர் - நீலரத்ந ப்ரதீபோஜ்ஜ்வலமான வடிவையுடையவனே! நின்தன்னால் - (இப்படி ஸர்வப்ரகாரரக்ஷக னானகாரணத்தாலே எங்களுக்கு நாயகனுமாய் எங்கள்மறத்தையும் அழித்த அழிந்தஸத்தையுமுண்டாக்கி நாங்களோடொக்கும் உடையையாய் அநுபாவ்யமான வடிவையுமுடைய) உன்னாலே, ஆய்ச்சியோம் - அறிவில்லாத இடைக்குலத்திலே பிறந்த நாங்கள், என்றும் - என்றும், நலிவு - நலிவு, படுவோமே - படும்படியாவதேயென்று ஸமாதிதையானபின்பு முன்புபட்ட நலிவை நினைத்துச் சொன்னாளாகிறது

"நானதுஞ்சுவன்" என்று முதற்பாட்டிலேவந்த ஒருமைக்குப்பின்பு வந்த பன்மையெல்லாம் - ஆற்றாமிறாமையாக மாதர், தோழிமார்களை யுங்கூட்டி அவர்களுக்காகச் ரணைக்குச்சொன்னவார்த்தை.

இ.—பத்தாம் பாட்டில், விலேனைத் திருவடிகளாலே அழித்த பிற்றைநாளே முன்புத்தையவற்றை மறந்து, அவ்வவ்யவஸ்தையாட்டை அறிவிப்பாரைப்போலே, "இவனை முகம்பாரோம்" என்ற ஸங்கல்பமழிந்து முகத்தைப் பார்த்தார்கள்; நெஞ்சில் மறதியெல்லாம்போய் அந்தத்திருவடிகளை தொடங்கித் திருமுடியளவும்பார்க்க, அத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த விஸ்லேஷத்தைச்சொல்லுகிறாள்: [நின்றிலங்கு முடியினாய்] - என்னைத் தோற்பிக்கையாலே நிலைநின்று விளங்காநின்ற திருவபிஷேகத்தை உடையவனே! அலிவிக்தக்ஷத்ரியர் விஜயாபிஷேகம் பண்ணினாற்போலே, எங்களைத் தோற்பித்த பின்பு முடியும் நற்றரித்து விளங்குவதுஞ்செய்த தென்கை. இத்தலையில் ஸத்தை உண்டாம் அத்தாலே ரக்ஷகத்வம் நிலைநின்றபடி. [இருபத்தோர்கால் இத்யாதி] - "உங்களாலினங்யினையக்குலைத்து முகம்பார்க்கப் பண்ணினேனிறே" என்ன, உன்னோடு எதிரிட்டாரில் உன்னைவென்றாருண்டோ? இருபத்தோர்படிகால் க்ஷத்ரியகுலத்தைக் கோலியறுத்த ஆண்பிள்ளையல்லையோ? எதிரிகளை மழுவாலே அழித்தாற்போலே, அநுகூலரை அழகாலே அழிப்பதி. "வாமலாக்ஷ்வஹிவி ரூவஹாரிணி" என்று அவர்களை அழிக்கக்கடவீ, அவைலைகளை அழிக்கச்சொல்லவேணுமோ? [வியன்நோலமுண்டாய்] - ப்ரளயத்திலே உருமாய்ந்து கிடந்த ஸமுதாயத்தை உண்டாக்கினாற்போலேயிறே ப்ரணயரோஷத்தாலே அழிந்த எங்களை உண்டாக்கினபடி. வியன் - விஸ்மயம். ப்ரளயங்கொண்ட ஸமுதாயத்தை எடுத்தாற்போலேயிறே விரஹப்ரளயங்கொண்ட எங்களை எடுத்த

படி. அங்கு விலக்குவாரில்லாமையாலே செய்யலாம்; நிஷேயிக்கச்செய்தேயன்றோ உண்டாக்கிற்று. [இன்று இத்யாதி] - இன்று இவ்விடைச்சாதி ஸப்ரிகரமாக உஜ்ஜீவிக்கும்படி தோன்றினவன். வீடெய்ய - ஸப்ரிகரமாக உய்ய. [கருமாணிக்கச்சுடர்] - ப்ரணயரோஷத்தாலே இருப்பத்திருக்கிற எங்களை மேல்விழுந்து உன்னழகை அநுபவிப்பித்தவனே! [நின்றன்றால் நவிலே பழிசொலாமென்றாம்]-இவ்வநுபவம் ஸ்வப்ரகல்பமாய், ஆற்றாமையிறே யெங்களுக்கு நிலைநின்று போருவதென்று நாங்கள் பட்டதோனவை அறிவிக்கிறார்களென்றுதல்; "ஜீதனெ" என்றும், "தோற்றோம்மடநெஞ்சம்" என்றும் தாங்கள் தோற்றபடியை அவன்தனக்குச் சொல்லுகிறார்களாகவுமாம். [ஆய்ச்சியோமே] - இடக்கையும் வலக்கையும் அறியாத நாங்கள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. "நின்முகவொளிதிகழமுறுவல்செயதுநின்றிலையே" என்று விழுக்காடறியாதே வாய்தப்பச் சொல்லிக்கொண்டு நின்றார்கள்; காலால் அழித்தது சிற்றிலையன்றே: இவர்கள்நெஞ்சில் மறத்தையேயிறே; அந்த மறம் போனவாறே மேல் நோக்கி பாதாதிகேசாந்தமாகப் பார்த்தார்கள்; தங்களை ஜயிக்கையாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலேதோற்றும்படி நின்றான்; அவ்வடிவில் பிறந்தவேறுபாட்டைச் சொல்லுகிறார்கள்.

[நின்றிலங்குமுடியினாய்] - இவர்களை ஜயிப்பதற்குமுன்பு தலைச்சுமையாய்க் காணும் கிடந்தது; இப்போதாயிற்று நற்றரித்து ஒளிவிடத் தொடங்கிற்று. சில ராஜாக்கள் தந்தாமெதிரிகளை யழித்து வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமும் பண்ணி நிற்குமாபோலே, முன்பே முடிசூடியிருக்கச்செய்தேயும் இவர்களைத் தோற்பிப்பதற்குமுன்பு அஸத்ஸமமாய்க் காணும் இருந்தது. ராவணாதிகளை ஜயித்ததுக்குச் சூடினமுடிபோலல்லவிறே ப்ரணயிகளை ஜயித்ததுக்குச்சூடின முடியிருப்பது; இவர்கள் அபராஸந்தனையைக் குலைத்துப் பொருந்தவிட்டுக் கொண்டபின்பு காணும் மேன்மையையுடையனாய் உஜ்ஜ்வலனாமாய் முடியும்நற்றரித்தது. ஸுலிஷிவ்வுவறு ?ாயாம்ராக்ஷிவெஸ்ட்ரம் விபீஷணம்கூ,ரு தக்கூ,ரு?" (அபிஷேச்யச லங்காயாம்ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம் க்ருதக்ருத்ய?)- "ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே 'நான் முடிசூடேன் நீர்முடிசூடும்' என்று முடிக்குஇருக்கிற் செய்வதென்?" என்று உடம்புவெளுத்

பத்தாம்பாட்டு.—நின்றிலங்கு இத்யாதி. "நின்றிலங்குமுடியினாய்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நின்முகம் இத்யாதி. 'விழுக்காட்டறியாதே'யென்றது - மேல் ஸம்ஸ்லேஷிக்குமதறியாதேயென்றபடி. வாய்தப்பச்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - காலாலழித்தது இத்யாதி. இந்தப்பாட்டுக்கவதாரிகை - அநந்தரம் இத்யாதி.

ஸுஸ்த்திரமாய் ப்ரகாசியாநிற்கிற முடியையுடையவனே என்றபடி. இப்போது ஸுஸ்த்திரமாய் ப்ரகாசியாநிற்கிறதென்கையாலே-இதுக்குமுன்பு அதில்லையென்று தோற்றிற்றிறே; அத்தையருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "நின்றிலங்கு" என்கிறதத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் - இவர்களை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "நின்று, இலங்கு" என்கிறபதத்வயத்துக்குமர்த்தம்- 'நற்றரித்து ஒளிவிடத்தொடங்கிற்று' என்று. உக்தத்துக்குத்ருஷ்டாந்தம் - சிலராஜாக்கள் இத்யாதி. வீராபிஷேகம் - அபிமந்யுவுக்கும், விஜயாபிஷேகம் - அர்ஜுநனுக்குமாக விலாஹங்கண்டுகொள்வது. அபலைகளைஜயித்து முடிசூடினானென்றது அதிசயமோ? என்ன - ராவணாதிகளை இத்யாதி. "நின்று, இலங்கு, முடியினாய்" என்றபதத்தாய்ர்த்தத்தையும் அவரோஹணக்ரமத்தாலே விவரிக்கிறார் - இவர்கள்அபிஸந்ந்தியை இத்யாதி. இவர்களைப்பொருந்தவிட்டுக்கொண்டு அத்தாலே க்ருதார்த்தனாயிருந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸுஹிவதிவ்வு இத்யாதி. "ஸுஹிவதிவ்வுக்ரூ,கக்ரூ,து?" என்கிறதென்? அபிஷேகம்பண்ணுகிற தருந்தலோவென்ன - ஸ்ரீபரதாழ்வானை இத்யாதி. உடம்புவெளுத்திருந்த பெரு

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

துக்காணும் இவரிருந்தது; "ஒருபடி அத்தலைச்சுமையைக் கழித்துப்போந்தோம்; இதுவும் தலைச்சுமையாகிற் செய்வதென்?" என்று. இக்ஷ்வாகுவம்ஶயர்க்குப் பணியிறே முடிக்கு இறுய்க்கை. அடிக்கு இறுயாதிருக்கையும் முடிக்குஇறுய்க்கையுமிறே ஸ்வரூபம். "அதுகிடக்க; உங்கள் அலிஸந்ஶியையக்குலைத்து உங்களைவென்றோமிறே" என்றான். [இருபத்தோர்காலித்யாதி] - மிடுக்கரான ராஜாக்களை இருபத்தொருபடிகால்வென்ற உனக்கு அவலைகளான எங்களை வெல்லுகை பெரியபணியோ? "எனக்கு" என்றிருப்பாரையும் உனக்காக்கிக்கொள்ளவல்ல உனக்கு உனக்கேயாயிருப்பாரை வெல்லுகை பெரியவுற்றமோ? ஆசுரப்ரக்ருதிகளாய் நாட்டைப் படஅடித்துத்திரிகிற க்ஷத்ரியகுலத்தைக் கிழங்கெடுத்த மிடுக்கனே! களைகட்டுகையாவது - எடுத்துப் போகடுகை. ராஜாக்களை வென்றவுனக்கு இடைச்சிகளை வென்றுயென்பது ஓரேற்றமோ? † (ராஜாக்களை யுந்மூலமாம்படிபண்ணின வெற்றியையுடைத்தான பெரியமழுவையுடையவனே!) [வியன்ஞாலமுன்படைத்தாய்]-ப்ரளயத்திலே உருமாய்ந்துகிடந்த பூமியையுண்டாக்கினாற்போலேயிறே ப்ரணயரோஷத்தாலேயழிந்த எங்களையுண்டாக்கினபடி. வியன் - விஸ்மயம். ப்ரளயங்கொண்ட பூமியையெடுத்தாற்போலே, விரஹப்ரளயங்கொண்ட எங்களை யெடுத்தபடி. அங்கு விலக்குவார்இல்லாமையாலே செய்யலாம்; "கழகமேறேல்" என்று நிஷேதிக்கச்செய்தேயன்றோ உண்டாக்கிற்று? [இன்றித்யாதி] - "பஹுஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம்) என்று போதுவானஸ்ருஷ்டி தேடிப்போகவேணுமோ? இவ்விடைக்குலத்தேவந்து பிறந்து, இன்று இவ்விடைச்சாதியை ஸபரிகரமாக வடிவைக் காட்டி ரக்ஷித்தவனன்றோ? ஆஶ்ரிதவிஷயத்திற்பண்ணின ஓரம் தன் பேறு என்னுமிடம் வடிவிலேதோன்றும்படி காணும்இருக்கிறது. [வீடுய்ய]-"ஸவாதுவளதுஸ்ஸமனை?"

மாளுடைய வுட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஒருபடி அத்தலை இத்யாதி. 'உடம்புவெளுத்துக்காணும் இவரிருந்தது' என்றவாக்யத்தை - மேலில்வாக்யத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது. ஸ்ரீபரதாழ்வான் முடிக்கிறுய்த்தால்இவர்க்கு முடிக்கிறுய்க்கவேணுமோ? என்ன - இக்ஷ்வாகு இத்யாதி. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை இக்ஷ்வாகுவம்ஶஜ ரென்றது - "ஸுவ்யாஹிதிகதெ நராக்ஷஸாநாம்வைரவைரவை" என்றதைப்பற்ற. அவர்கள்தான் முடிக்கிறுய்க்கைக்கு அடி யேதென்ன, ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்த வரப்பெற்றிறார் - அடிக்கிறுயாது இத்யாதி. அதுகிடக்கவென்றது - "நின்றிலங்குமுடியினாய்" என்றெண்ணைக்கொண்டாடுகிறது கிடக்க என்றபடி. "உங்களைவென்றோம்" என்று சொன்னவனுக்கு மூன்றுவகையாகவுத்தரம் சொல்லுகிறார்கள் - மிடுக்கரான இத்யாதியாலும், எனக்கேன்றிருப்பாரை இத்யாதியாலும், ராஜாக்களை இத்யாதியாலும். அதாவது - காயிகமும்மாநஸமும் ஜாதிப்ரயுக்தமுமான தோல்விகளென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - ஆசுரப்ரக்ருதிகளாய் இத்யாதி. இருபத்தொருதலைமுறை ராஜாக்களை யுந்மூலநம்பண்ணினவெற்றியையுடைத்தான பெரியமழுவை யுடையையாய் இத்யர்த்தம். தங்கள் ப்ரணயரோஷத்தைப்போக்கிச் சேர்த்துக்கொண்டபடி சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறதுக்குபாவம் - ப்ளயத்திலே இத்யாதி. தங்களுக்கு ப்ளயமுண்டோவென்ன - ப்ளயங்கொண்ட இத்யாதி. முன்படைத்தாய் - மஹாப்ளயாந்தத்திலே படைத்தாயென்றபடி. வியன்ஞாலம் - விஸ்மயநீயமான பூமியென்னுதல், விஸ்தீர்ணமான பூமியென்னுதல். ஜகத்ஸ்ருஷ்டியத்தனை அருமையுண்டோவென்ன, அதிலும் இது அதிகமென்கிறார் - அங்குவிலக்குவார் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "கருமாணிக்கச்சுடர்" என்றதுக்கு மூன்றுபாவம். தன்வடிவழகாலே இடைக்குலத்தை வசீகரித்தவனென்று பூர்வபாவியாக ஒருபாவம்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - ஸபரிகரமாக இத்யாதியாலே. இத்தை உஜ்ஜீவிப்பித்தபின்பு அவன்வடிவு புகர்பெற்றதென்று அபரபாவியாக இரண்டாம் பாவம்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் இத்யாதி. இடைக்குலத்தை உஜ்ஜீவிப்

(ஸபுத்ரபௌத்ரஸ்ஸகணஃ) என்கிறபடியே ஸபரிகரமாகவுய்ய. [தோன்றிய] - ஆவிர்ப்பவித்த. ப்ரணயரோஷத்தாலே "சேரோம்" என்றிருக்கிற தங்களைச் சேர்த்தபடியாலே 'கருமாணிக்கச்சுடர்' என்கிறார்கள். [நின்தன்னொலித்யாதி] - சத்ருக்களாய் முடிந்துபோகப் பெறாதே, ஸம்ஸாரிகளாய் அந்யபரராய்ப்போகப் பெறாதே, நீ நலியவும் நாங்கள்நோவுபடவுமாம்படி சமைந்துவிட்டதிறே! 'இரண்டுதலையுங்கூடி மேல்விழுந்தணைத்துக்கொண்டு நின்று சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. இவ்வளவும் தங்கள் வெற்றியேயிறே சொல்லிப்போந்தது; இப்போதிறே தங்கள்தோல்விக்குஇசைந்தது. †(இவ்வநுபவம் ஸ்வப்நகல்பமாய்ஆற்றாமையிறே எங்களுக்கு நிலைநின்று போருவதென்று, தாங்கள் பட்டநோவை யறிவிக்கிறார்களென்னுதல்; அன்றிக்கே, "ஜிதஸ்தே" (ஜிதந்தே) என்றும், "தோற்றோம்மடநெஞ்சம்" என்றும் தாங்கள் தோற்றபடியை அவன்றனக்குச் சொல்லுகிறார்களாகவுமாம்.) [நலிவேபடுவோம்] - இதுதான் எங்களுக்கு மேய்யாகப்புகாநின்றதோ? எங்களுடையதேயிறே எங்களுக்கு ஸித்தித்துவிடுவது. இவர்களுடையதாவது - "கூடிலும் நீங்கிலும் யாம்மேலிதும்" என்று மேலிவேயாயிருக்கை. [ஆய்ச்சியோமே] - இடக்கையும் வலக்கையும் அறியாத நாங்கள்.

(கo)

பித்தவனாய், எங்கள் ப்ரணயரோஷந்தீர்க்கையாலே "தாற்றவலனானவனே" என்று மூன்றாம்ஸாவோம்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - ப்ரணயரோஷத்தாலே இத்யாதி. பூர்வபாகியான அர்த்தவிவரணமாதல். "கருமாணிக்கச்சுடர்" என்று - ஸம்புத்தி. "நின்தன்னொலி நலிவேபடுவோம்" என்றவர்களுடைய ஸமர்த்தனாவாதல், "நலிவே" என்ற அவதாரணத்துக்குஸாவகாசமாதல் - சத்ருக்களாய் இத்யாதி. "அரசு நலைகட்டு வியன்ஞாலம்" என், பதங்களைப்பற்ற - சத்ருக்களாய் என்றும், ஸம்ஸாரிகளாய் என்றும் அருளிச்செய்தது. இத்தால் - ராஜாக்களையும் ஸம்ஸாரிகளையும் வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று கருத்து; "நலிவேபடுவோம்" என்றது - ப்ரணயரோஷத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தையோ? என்ன - இரண்டுதலையும் இத்யாதி. இதுக்குநியாமகமேதென்ன - இவ்வாறும் இத்யாதி. ஸம்ஶ்லேஷம் ஸித்தித்திருக்க, "என்றும் - நலிவேபடுவோம்" என்பானென்? என்ன - இதுதான் இத்யாதி. என்றும் - ஸர்வகாலமும். "நலிவேபடுவோம்" என்று - தங்கள் துக்கம்சொல்லுகிறார்களாதல், தோல்வி சொல்லுகிறார்களாதல்; முந்தினது - 'சத்ருக்களாய்' இத்யாதிவாக்யத்திலேகண்டுகொள்வது. அதாவது - ஸம்ஶ்லேஷாநுபவமாய், தாங்கள் பட்டநோவே அதிகமென்றறிவிக்கிறார்களென்றபடி. தோல்வி சொல்லுகிறது - 'இவ்வளவும் தங்கள்வெற்றியேயிறே' இத்யாதிவாக்யத்திலே கண்டுகொள்வது. 'கூடிலும்நீங்கிலும்யாமெலிதும்' - திருவிருத்தம்பதினாறும்பாட்டு, "பலபலவூழிகளாய்" இத்யாதி. 'கூடிலும்நீங்கிலும்யாமெலிதும்' என்றதுக்கர்த்தம் - கூடில் "மேல்பிரிவுவருகிறதோ?" என்னும்பயத்தாலும், நீங்கில் விஶ்லேஷவ்யஸநத்தாலும் மெலிவுதோபென்றபடி. ஆய்ச்சியோம் - அறிவில்லாத இடைக்குலத்திற்பிறந்தநாங்கள், என்றும் - நலிவேபடுவோம் இத்யந்வயம். "நானதஞ்சுவன்" என்ற ஏகவசநத்துக்குப் பின்புசொன்ன பன்மையெல்லாம் - ஆதரநிமித்தபஹுவசநமாதல், தோழிமாரையுங்கூட்டிக்கொண்டாதல்.

(கo)

பதினோராம் பாட்டு.

ஆய்ச்சியாகிய அன்னையால் அன்றுவெண்ணெய்வார்த்தையுள்சீற்றமுண்
கூத்தஅப்பன் தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன் [டழு
ஏத்தியதமிழ்மாலை ஆயிரத்துள் இவையுமோர்பத்து இசையோடும்
நாத்தன்னால்நவிலஉரைப்பார்க்கு இல்லைநல்குரவே.

ஆ—(ஆய்ச்சியாகிய.) - அதிஸ்நேஹிதியான யசோதைப்பிராட்டி, "வெண்ணெய்களவுகண்டாய்" என்று பொடிந்தபோதுபோலே, ஆழ்வார் தாம் ப்ரணயரோஷத்தாலே "எம்பெருமானோடு கலப்பேனல்லேன்" என்றுஅகல, அது பொறுக்கமாட்டாமே தளர்ந்த தளர்த்தியை அநுஸந்தித்து இனியராய் அவ்வெம்பெருமானை ஏத்தின இத்திருவாய்மொழியை, இப்பாவவ்ருத்தியின்றிக்கே சொன்னார்க்கும், எம்பெருமான் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கச்செய்தே †பிறங்கித் தாம்பட்ட துக்கம் படவேண்டாவென்கிறார்.

ஒ.— [ஆய்ச்சியாகிய அன்னையால்] - அதிஸ்நேஹிதியான யசோதைப்பிராட்டி 'வெண்ணெய் களவுகண்டாய்' என்று பொடிந்தபோதுபோலே ஆழ்வார் தாம் ப்ரணயரோஷத்தாலே "எம்பெருமானோடே கலப்பேனல்லேன்" என்றகல, அதுபொறுக்கமாட்டாமை தளர்ந்த தளர்த்தியை அநுஸந்யித்து இனியராய், எம்பெருமானை ஏத்தின இந்திருவாய்மொழியை இப்பாவவ்ருத்தியின்றிக்கே வாங்மாத்ரத்தாலே சொன்னார்க்கும் எம்பெருமான் ஸந்நிஹிதனாய் இருக்கச்செய்தே † பிறங்கி ஆழ்வார் தாம்பட்ட துக்கம் படவேண்டாவென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இந்திருவாய்மொழியைச்சொல்லுமவர்களுக்கு பகவதலாபரூபமான தாரித்ர்யமில்லையென்றுஷலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆய்ச்சியாகிய - இடைக்குலத்திலேபிறந்த, அன்னையால் - யசோதையாகிற தாயாராலே, அன்று—, வெண்ணெய்வார்த்தையுள் - வெண்ணெய்க்களவு வார்த்தை பிறந்தவளவிலே, சீற்றமுண்டு-சீறப்பட்டு, அழு - அழுகை தோப்புக்கண்டமிட்ட, கூத்தன்-கூத்தையுடையவனான, அப்பன்தன்னை - லோகோபகாரகனை, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், ஏத்திய - ஸ்தோத்ரரூபமாகவருளிச்செய்த, தமிழ்மாலை - த்ராவிட ஸந்தர்ப்பரூபமான, ஆயிரத்துள்ளும் - ஆயிரத்துள்ளும், இவை - (விமுகரை அபிமுகராக்கிக் கொண்ட அத்விதீயமான) இவை, ஓர்பத்தும்-பத்தையும், இசையோடும் - இசையோடே கூட, நாத்தன்னால் - நாவுக்கு ப்ரயோஜநமாக, நவில - சொல்ல, உரைப்பார்க்கு - உரைப்பார்க்கு, நல்குரவு - பகவதலாபமாகிற தாரித்ர்யம், இல்லை - இல்லை. இது - ஆசிரியத்துறை.

இ.—நி஗மத்தில், இப்பத்தை ஸாதரமாகக்கற்றுமவர்கள், நான் பட்ட க்லேஶம் படார் என்கிறார்.

[ஆய்ச்சியாகிய அன்னையால்] - அன்னையென்று பொதுவிலே சொன்னால் தேவகிப்பிராட்டிபக்கலிலும் ஏறுமென்று; 'ஆய்ச்சியாகிய' என்று விசேஷிக்கிறார். முலையுண்டு வளர்ந்த விடத்திலேயிறே அச்சமுள்ளது! [அன்று வெண்ணெய் வார்த்தையுள் சீற்றமுண்டு] - வெண்ணெய் களவுபோயிற்றென்கிற வார்த்தையிலே "இவனே

† பிறங்கல்-செறிதல். ஸ்வாரசித்தல்

செய்தான்" என்று தாயார் பொடியப் பொடியுண்டு கண்ணும் கண்ணீருமாய் நின்றாற் போலேயாயிற்று, இன்று இவர்கள் "கிளரிற்புகுரவேண்டா" என்றபோது நின்றநிலை. [அழுகூத்தவப்பன்] - அழுகிற தசையில் கால்மாறியிட்டபோது வல்லாராடினாற்போலே யிருந்தபடி. [அப்பன்தன்னை] - அந்நிலையைக்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு தம்மையுண்டாக்கினபடி. [குருகூர்ச்சடகோப னைத்திய தமிழ்மாலை] - ப்ரணயரோஷம் போனவாறே, "போருநம்பீ" என்றும், "புள்ளுவம்பேசாதே" என்றும் சொன்னவை வத்திற்றாய்விட்டது. [இவையுமோர் பத்து] - அக்விதியாமானபத்து; ஆழ்ந்திகரோடுண்டான ஹாவவைந்யத்தை வெளியிட்ட பத்து. [இசையொடும்] - வாய்மாத்ரத்தாலே. [நவில உரைப்பார்க்கு] - ஸாதரமாகச் சொல்லுவார்க்கு. [இல்லை நல்குரவே] - தாதுவிட்டு, அவன் - வரக்கொண்டு, "புகுரவொட்டோம்" என்று பட்ட க்லேசம் படவேண்டா. சோறும் புடைவையும் கிடைக்கு மென்கிறதன்று: ஐஶ்வத்தாரித்ர்ய மில்லை யென்கிறது. "சென்றொன்றி நின்ற திரு" என்கிறபடியே அவன் தானேவந்து மேல்விழ, நித்யாநு஭வம் பண்ணப்பெறுவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை ஸாதரமாகச் சொல்ல வல்லார்க்கு பகவத்தாரித்ர்ய மில்லை யென்கிறார்.

[ஆய்ச்சியாகியஅன்னையால்]-க்ஷத்ரியஸ்திரீ யொருதாயும் இடைச்சி யொருதாயுமாகையாலே, பொதுவறுத்து இடைச்சியாகிய தாயாலேயென்கிறார். தேவகிப்பிராட்டியாரடிக்கில் இத்தனை நோவாதுகாணும். "தாயெடுத்தசிறுகோலுக்குளைந்தோடி" என்கிறபடியே "இவள் நம்மை யதட்டுவதே!" என்றுஉளைந்திற கிடப்பது. தைவமறியத் தாயானதே யிறே தேவகியார்பக்கலுள்ளது; முலைச்சுவடறிந்ததும் முகம்பழகிற்றும் வார்ந்தது மெல்லாம்இங்கேயிறே. [அன்றுவெண்ணெய்வார்த்தையுள்]-ஊரிலே "வெண்ணெய்களவு போயிற்று" என்றார்கள்; அவ்வளவிலே "நாமிறே இதுக்குஇலக்கு" என்ற அழப்புக்கான். "மடம் மெழுகுவாரார்" என்ன, "அம்மரோத்ரியன்" என்றார்கள்; "இப்பரப்பெல்லாம் என்னாலே மெழுகப்போமோ?" என்றான், அதுபோலே. ஆரேனுமேதேனும் செயலிலும் இவனைச் சொல்லும்படியிறே இவன்தீம்புதான்; "பல்லாயிரவர் இவ்வூரில்பிள்ளைகள்தீமைகள் செய்வாரெல்லாம் உன்மேலன்றிப்போகாது" என்னும்படியிறே யிருப்பது. [சீற்றமுண்டழு

நிகமம் - ஆய்ச்சி இத்யாதி. "நவிலவுரைப்பார்க்கில்லைக்குரவு" என்றதைக் கடாகதித் தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி. 'பகவத்' அநுபவ 'தாரித்ர்யம்' என்றுகூட்டுவது.

அன்னையாலென்னாதே, "ஆய்ச்சியாகியவன்னை" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - க்ஷத்ரியஸ்த்ரீ இத்யாதி. "இடைச்சியாகிறதாய்" என்றதுக்குச் சருத்தேதென்ன - தேவகிப்பிராட்டியார் இத்யாதி. யசோதைப்பிராட்டியடித்தால் நோயோ? என்ன - தாயெடுத்த இத்யாதி: திருமொழி எட்டாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி அஞ்சாம்பாட்டு, "வாயெடுத்த" இத்யாதி. உளைந்து - சுடுபட்டு, பயப்பட்டென்றபடி. சிறுகோல் - வைக்கோலென்றபடி. மாத்ருத்வம் உலகஸாதாரணமாயிருக்க, அவளடித்தால் பொறுக்கப்போகாதென்கைக்குஹேதுவேதென்ன - தைவமறிய இத்யாதிவாக்யத்வயம். வெண்ணெயுண்டழுவென்னாதே "வார்த்தையுள் அழு" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஊரிலே இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. தன்னை யென்னாதிருக்க, ப்ரகஸ்கமாத்ரத்தாலே தன்மேலே யாரோபித்துக்கொள்ளுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மடம்மெழுகுவார் இத்யாதி. தன்னையென்னாதிருக்கத் தன்பேரிலே எறிட்டுக்கொண்டுஅவன் அழுகைக்கு ஹேதுவது? என்ன - ஆரேனும் இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - பல்லாயிரவர் இத்யாதி. பஞ்சலக்ஷங்குடியான இவ்வூரில் தீமைசெய்யுமவர்களான பிள்ளைகள் அநேகமாயிரம்போக்கறிதே. 'எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது' - தாம்தாம்செய்த

கூத்தவப்பன்தன்னை] - தாயார் போடியப் போடியுண்டழுகிற தசையில் "பையவேநிலையும்" என்கிறபடியே நிற்கிற நிலை வல்லாராடினாற்போலே இருந்தபடி. அன்றிக்கே, அழகையாகிற கூத்தையுடைய மஹோபகாரகனை யென்றுமாம். இதுஒன்றுக்கு நிதர்சநமாகச்சொல்லுகிறது: "போகாம்பீ" என்றும், "கழகமேறேல்நம்பீ" என்றும் இவர்கள் சொன்னபோது நிரபேக்ஷனானவன் கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே நின்ற நிலைக்கு த்யோதகம். [அப்பன்தன்னை] - அந்நிலையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு தம்மையுண்டாக்கினபடி. [குருகூர்ச்சடகோபன் ஏத்தியதமிழ்மாலை] - ப்ரணய ரோஷத்தாலே "போகாதீர்பீ" என்றும், "கழகமேறேல்நம்பீ" என்றும், "உன்புள்ளுவமறியாதவர்க்குஉரைநம்பீ" என்றும் சொன்னவையெல்லாம் அந்தரோஷம்போனவாறே ஏத்தாய்விட்டது. [ஆயிரத்துள்இவையுமோர்பத்து] - ஆஸ்ரிதரோடுண்டான ஸ்நேஹவைந்தத்தை வெளியிட்ட அத்விதீயமான பத்து. [இசையோடும்]-வாங்மாத்ரத்தாலே. [நவிலவுரைப்பார்க்கு] - ஸாதரமாகச்சொல்லுவார்க்கு. [இல்லைநல்குரவே] - தாரித்ர்யமில்லை. அதாவது-ஓதுவிட்டு, அவன்வரக்கொண்டு "புகுரவோட்டோம்" என்று பட்ட க்லேசம்படவேண்டா. சோறும் புடைவையும் கிடைக்குமென்கிறதன்று;பகவத்தாரித்ர்யமில்லையென்கிறது;"உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னுந்வெற்றிலையு மெல்லாங்கண்ணன்" என்றிருக்கிற இவருடைய நல்குரவிறே யாகையாலே. அதிகாரானுகூலமாயிறே அந்நடாநாதிகளுமிருப்பது. "உண்டியேயுடையேயுகந்தோடு மிம்மண்டலத்தோடுங்கூடுவதில்லையான்" என்கிறவர்கள் இத்தை ஐஸ்வர்யமாக நினையார்களே. "சென்றொன்றிநின்றதிரு" என்கிறபடியே, அவன் தானேவந்து மேல்விழ நித்யாநுபவர்பண்

தீமைகளை நீசெய்தாய் என்று உன்மேலே வையாநின்றார்கள். ஆகையாலே அவர்கள் செய்கிற தீமைகளெல்லாம் உன்மேலே ஏறுமதொழியப் புறம்புபோகாது என்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி. சீற்றமுண்டி - தாயாலே கோபிக்கப்பட்டு. அழுகை கூத்தாகமாட்டாமையாலே, அழுகிறபோது "பையவேநிலையும்" என்கிறபடியே நிற்கிற நிலையென்கிறார்-தாயாரிபோடிய இத்யாதி. அதாவது-"ஸ்ரீ ஸ்ரீதிவசோதரழி" [ஸாரா.கூ.ச0,ச்க] என்கிறபடியே தாங்குஆர்வகமாயிருக்கையாலே-"கூத்து" என்கிறாரென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ஸ்நேஹம்-ஸர்வ நியந்தாவானவனுக்கு போதயோக்யதையில்லாமையாலே யழுகிறாளாக பாவித்தானென்றபடி. இப்போது,"அழுகூத்தவப்பன்"என்று வர்ணிக்கிறதென்? என்ன - இதுஒன்றுக்கு இத்யாதி. "அப்பன்" என்றதுக்கு உபகாரகனென்று கீழருளிச்செய்து, 'ஜநகன் என்றார்த்தாந்தரம் - அந்நிலையைக்காட்டி இத்யாதி. ப்ரணயரோஷத்தாலே திருவாய்ப்பாடி வார்த்தைசொல்லாநிற்க, "ஏத்திய" என்கிறதென்? என்ன - ப்ரணயரோஷத்தாலே இத்யாதி. அதாவது - தம்முடையரோஷம்போய் அவனைக்கண்டவாறே, ஸ்தோத்ரம்பண்ணினாற் பிறக்கும் ப்ரீதி அவனுக்குண்டாகையாலே "ஏத்திய" என்கிறாரென்றபடி. "இவையுமோர்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஆஸ்ரிதரோடு இத்யாதி. 'வாங்மாத்ரத்தாலே' யென்றது - அர்த்தஸஹிதமாக வன்றிக்கே யென்றபடி. நவிலுகை - விரும்புகை. 'பகவத்தாரித்ர்ய மில்லையென்கிறது' என்றவகந்தாம் - அதாவது இத்யாதிவாக்யமாறுளக்தேயம். ஐஸ்வர்யதாரித்ர்யம் இல்லையென்கிறதோவென்ன - சோறும் இத்யாதி. சோறும் புடைவையும் கிடைக்குமென்றாலோ வென்ன - உண்ணும்சோறும் இத்யாதி. கீழ் அந்வயத்தாலே யருளிச்செய்து, வ்யதிரேகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - உண்டியே இத்யாதி.சோறுபுடைவைமுதலான ப்ராக்ருதபோகங்களையேவிரும்பிக்கொண்டு திரிகிற இஜ்ஜகத்தோடும் கூடுவதில்லை இத்யர்த்த. பெருமாள்திருமொழி. நல்குரவில்லையாகிற் பெறுகிறதேதென்ன - கேசன்றொன்றி இத்யாதி. தானேவந்து மேல்விழுந்து ஒருநாளும் விடாதேநிற்கும் பகவானாகிற ஸம்பத்தென்றபடி. நான்முகன் திருவந்தாதி அறுபத்தோராம்பாட்டு "மனக்கேதம்" இத்யாதி. "நல்குரவு" என்ற முழுச்சொல்லு- அழுகூத்த இத்யாதி. "அழுகூத்தவப்பன்" என்றதின் முந்தின வர்த்தத்திலே "முழுதும்வெண்ணெய்" இத்யாதியை யோஜித்துக்கொள்வ தென்றபடி. பெருமாள்திருமொழி, ஏழாம்

ணப்பெறுவர்கள். 'அழுகூத்தவப்பன்' என்கிறவிடத்திலே "முழுதும் வெண்ணெயளைந்து தோட்டுண்ணும்" என்கிற பாட்டை யோஜித்துக்கொள்வது.

திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. 'முழுதும்வெண்ணெய் அளைந்து தொட்டுண்ணும் முகிழிளஞ் சிறுத் தாமரைக்கையும்' - வெண்ணெயிலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே குடத்தில் வெண்ணெயெல்லா வற்றையுமளைந்து, "மாருமோ" என்னும் சாபலத்தாலே தொட்டுண்கிற இளந்தளிர்போலேயும் தாமரைப்பூப் போலேயும் இருக்கிற சிறுக் கையும், 'எழில்கொள் தாம்புகொண் டடிப்பதற்கெள்கு நிலையும்' - அவன் திருமேனியில் ஸ்பர்ஶத்தால் வந்த காந்தியையுடைய தாம்பைக்கொண் டடித்ததுக்கு ஈடுபட்டுநிற்கும்நிலையும், 'வெண்டயிர்தோய்ந்தசெவ்வாயும்'- வெளுத்த தயிர்படிந்த சிவந்த திருப்பவளமும், 'அழுகையும்' - "கள்ளனுக்குவதே கம்மை" என்றழுகையும், 'அஞ்சிநோக்கு பங்கோக்கும்' - அழப்புக்கவாறே "வாய், வாய்" என்ன, அத்தாலே பயப்பட்டுப் பார்த்துக்கொடுநிற்கும் அந்தநோக்கும், 'அணிகொள்செஞ்சிறுவாய்கொளிப்பதுவும்' - அழாதிருக்கவும்மாட்டாதே யழவும்மாட்டாதே அழகிய சிவந்த சிறுத்திருப்பவளத்தை கொளிக்குமதுவும், 'தொழுகையும்' - அபராதபரிஹாரார்த்தமாகப் பண்ணுகிற அஞ்சலியும், 'இவைகண்டயசோதை' - இவற்றை யிங்கே ஸாக்ஷாத்கரித்த யசோதைப் பிராட்டி, 'தொல்லைவின்பத்திறுதிகண்டாளே - பாபபதத்தில் நிரவதிகமான ஆநந்தத்தினவதி கண்டாளிறே இத்யர்த்தம். தொல்லை - பெருமை. 'வெண்ணெய்வார்த்தையுள் - அன்று - ஆய்ச்சியாகிய வன்னையால் - சீற்றமுண்டழுகூத்தவப்பன்தன்னை' என்றந்வயிப்பது. வெண்ணெய் நலவுபோன வார்த்தை பிறந்தவளவிலே இடைச்சியாகிற தாயாலே கோபிக்கப்பட்டழுகிற கூத்தை யுடைய உபகாரகனையென்று ஸப்தார்த்தம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—காவஜிஹ்வைஸ்ஸகுரு ஸ்ரீணயெந ரொஷாத்ஸ்வஸ்ஸாரதகலேவிகுரயாவிநிஜ்ஜ । தெநஸ்வஸ்ஸுஜிஜெநாரயிநாஜி தீ யெ ஸாஜெநாகிஜிஸ்ஸிநாநீயஸ்ஸாஹிதொஜுக ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—வாமுணகுவாஜொவநா ஸீஜநஸ்ஸுஹகயாஜொஜநாஜவொரொஸ்ஸுஜொரயாஜொ ஶயகுவாஜாஸி ஸுஹகத யா ஸ்ரீஜிஹீவஸுஹகுவாஸ் । நிஜெஸுவொதொஜுஜொவாஜிரவயிகயஶஸ்ஸுஜிஶீகாரி உஸுகுவாஜெநாகுஜஸ்ஸுஜொஜுஜயாஜுஸ்ஸுயஜிஜிஸ்ஸுரீதுயாஜுகுஸுஷஸ்ஸாரி॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

மின்னிடையார்சேர்கண்ணன் வெந்தெனவந்தானென்று
தன்னிலைபோய்ப்பெண்ணிலையாய்த்தான்தள்ளி - உன்னுடனே
கூடேனென்றாடுங் குருகையர்கோன்தாள் தொழுவே
நாள்தோறும் நெஞ்சமேநல்கு.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், சீயர் திருவடிகளேஶரணம்.

அ.—(நல்குரவும்.) - இப்படி "எம்பெருமான் திறத்துப் படுவோமல்லோம்" என்று இருந்த ஆழ்வார், தம்மோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காகத் திருவின்னகரிலே எழுந்தருளின எம்பெருமானுடைய நிரவயிகரிஸௌந்தர்யத்தாலும் ஸ்வஸம்ப்ரேஷணாலாய ரதி தமான அவஸாதத்தாலும் நிவ்ருத்த ப்ரணயரோஷராய் அவரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து, தத்ஸம்ஶ்லேஷஜநித நிரவ்ருதிப்ரீதியாலே, ஸஸம்ப்ரமமாக அந்தத் திருவின்னகரிலே தாம் அவனைக்கண்டு ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியையும், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஜகதைகப்ரவர்ப்பகத்தையும், அசேஷதோஷ ப்ரத்யநீகத்வ ஸௌந்தர்யாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும் பேசுகிறார்.

ஒ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ப்ரணயரோஷம் தலைவெடுத்து "ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் எம்பெருமானோடு ஸம்ஶ்லேஷிப்போமல்லோம்" என்றிருந்த தம்மை, தன்னுற்றுமையையும் தன்னழகையுங்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியைக் கண்டு, "'தன்னோடு சேர்வோமல்லோம்' என்பாரையும் சேர்த்துக்கொள்ளவல்ல திருவின்னகரப்பனுடைய விருத்த வைபவாஸாமர்த்யம் இருந்தபடியென்?" என்று விஸ்மிதராக, இப்ரஸங்கத்தாலே "இன்னமும்பாரீர்" என்று தன்னுடைய விருத்த விஶேஷிதத்வத்தைக் காட்டியருளக்கண்டு, பண்டு "தன்னைப்பிரிந்து மஹாவஸாதத்துக்கு உதவிற்றிலன்" என்றின்னாதான ஆழ்வார், இப்படி உபகாரகனாய்க்கொண்டு தானே தமக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் மற்றுமெல்லாமாய் இருக்கிறபடியையும், அவனுடைய விருத்த விஶேஷிதத்வத்தையும், அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தையும், மற்றுமுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளையும் ப்ரீதராய்க்கொண்டு பேசுகிறார்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி விருதாரான தம்மை அபிமுகராம்படி பண்ணிக்கொண்ட விருத்தாகாரப்ரஸங்கத்தாலே, ப்ரஸ்துத விருத்தமான பதார்த்தங்களைத் தனக்கு விபூதியாக வடிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கவல்ல ஈஶ்வரனுடைய அவ்வடிவடநாசக்தியை யநுஸந்தித்து, அதுக்கடியான ஸர்வவ்யாபகத்வத்தையும், இதரவிலக்ஷணதியதையையும், உஜ்ஜ்வல கீர்த்தித்வத்தையும், அதிமாநுஷ க்ருபாயோகத்தையும், விலாவிபூதிநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதாநுபாவ்யமான ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும், ஸர்வலோக ஶரண்யத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதபவ்யதையையும், நிருபமோபகாரகத்வத்தையும், ஹேதுகாரண ரக்ஷகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, இவ்வோவாகாரங்களாலே அவ்வடிவடங்களை வடிப்பிக்கவல்லவன், நித்யஸம்ஸாரிகளான நம்மையும் நித்யஸூரிகளோடே சேர்க்கவல்லவனென்று அவனுடைய ஸுலப்ரதத்வஶக்தியை யநுஸந்தித்து, தாம் கண்டபடியே உபதேசித்தருளுகிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்ப்ரணயரோஷத்தாலே "அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷிப்போமல்லோம்" என்றிருந்த தம்மைத் தன்னுற்றுமையையும் அழகையுங்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டபடியைக் கண்டு விஸ்மிதராக, "நீர் இது ஒன்றுமிகொண்டோ விஸ்மிதராகிறது? நாம் சேராதவற்றையெல்லாம் சேர்த்து அளவல்லோம் காணும்" என்று தன்விருத்த விஶேஷிதத்வத்தைக்காட்டக் கண்டு, முன்பு "பிரியாவிலைங்க அவனாகிலும் துக்கு உதவிற்றிலன்" என்று வெறுத்தவர், "ஸர்வாநுஷ்ட்ட ஸூக்ஷ்மதர்ஶிநாஸௌ ஸர்வ

ப்ருஷ்டனாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான இவனே நமக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் மற்றுமுள்ள ஸர்வவிதபந்துவும்" என்று அவன்பெருமையை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய்க்கொண்டு பேசுகிறார். நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போனவன்றும் * மயர்வறமதிநலத்தை நிர்ஹேதுகமாக அருளி என்னைப்பொருந்தவிட்டுக் கொண்டான்; * வளவேழுலகில் அயோக்யனான எனை அநுஸந்தித்து அகலப்புக, தன்னீர்மையைக்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டான்; இப்போது ப்ரணயரோஷத்தாலே அகன்று முடியப்புக, தன்னுடைய ஸர்வபரத்வயோகத்தாலே சேரவிட்டுக்கொண்டான். அவைபோலன்றிறே ப்ரணயரோஷம்: அகலவொண்ணாதே அணுகவொண்ணாதே இருப்பதொன்றிறே. இத்தாற்சொல்லிற்றாயிற்று - "அகன்று முடிந்துபோவோம்" என்பானையும் "உடையவன் முடியவிட்டுக் கொடான்" என்கிறது. முதல் திருவாய்மொழியிலே, பரத்வத்தை அநுஸந்தித்து, *பத்துடையடியவரிலே வெளுவுத்தை அநுஸந்தித்தார்; இங்கு, *பின்னிடைமடவாரிலே ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து, இத்திருவாய்மொழியிலே பரத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறார். இப்படி கண்ணழிவற்ற நன்மையும் நீர்மையுமுள்ளது இவனுக்கே யென்று அநுஸந்தித்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பேசுகிறார்.

ஈடு.—" 'இப்படி தாழநின்றவன் ஸர்வேஶ்வரனென்கிறார்' என்று பிள்ளான் பணிக்கும்" என்றருளிச்செய்வர். அதாகிறது - யாவையும்யாவரும்பிழையாமல் - பிணக்கி" என்று கீழே ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் என்று. "இதிலே ஒருவாசிதோற்ற பட்டரருளிச்செய்வர்" என்று சீயரருளிச்செய்வர். அதாவது - "சேரோம்" என்ற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்ட ஆஶ்சர்யத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறாரென்று. சேரவிட்டுக்கொண்டபடிதான் அநேகமிறே: முதல்தன்னிலே தம்மையும் அறியாதே அவனையும் அறியாதேயிருக்க, தன்படிகளையறிவித்துக் கூடவிட்டுக் கொண்டான்; உள்ளே புகுர நின்ற ஸ்வநிகர்ஷத்தையும் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து "நாம் அங்குத்தைக்கு அயோக்யர்" என்று அகல, தன்செல்லாமையைக்காட்டிப்

கல்குரவுப்ரவேஶமோ, மேழ நீர்மையைச்சொன்னவர், இங்கே ஸர்வேஶ்வரத்வத்தைச்சொல்லுவானென்? என்கிற சங்கையிலே, பெரியவனெளிமையே குணமாவதென்கிற விவக்ஷையாலே பரத்வத்தைச் சொல்லுகிறாரென்னுமத்தை ஆப்தஸம்வாதமுகேன ஊர்ப்பிக்கிறார்-இப்படி தாழநின்றவன் இத்யாதி. இப்படி தாழநின்றவனென்றது - "போகுகப்பீ," "கழகமேறேல்கப்பீ" என்னலாம்படி தாழநின்றவனென்றபடி. தாழநின்றவனோ காபுருஷனன்றோ; 'ஸர்வேஶ்வரன்' என்கிறார்-என்ற கூட்டுவது. விவரணம்- அதாகிறது இத்யாதி. ஒருவாசிதோற்றவென்றது-பரத்வப்ரதிபாதகமாயிருக்கச்செய்தே விருத்தவிபூதிஸத்வத்தை யருளிச்செய்கையாலே ஒருவிசேஷந்தோற்றவென்றபடி. 'இதிலேயொருவாசிதோற்ற' என்கையாலே இவ்வர்த்தத்தை யங்கீகரித்தமை தோற்றுகிறது. அதாவது இத்யாதிவாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம் - இதில் ஸர்வேஶ்வரத்வத்தைச்சொல்லுகிறாராகில் உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனென்கிற இவ்வளவைச்சொல்லவமைந்திருக்க, "கல்குரவும்செல்வும்" என்றுதொடங்கி இத்திருவாய்மொழி முடிய விருத்தவிபூதிகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அடைவுபடாமையாலே, ப்ரணயரோஷத்தாலே "சேரோம்" என்று முடிந்துபோகப்புக்க தம்மைத் தன்னுடையசக்திவிசேஷத்தாலே சேரவிட்டுக்கொண்டமைக்கு த்யோதகமாக விருத்தவிபூதிஸத்வத்தைக் காட்டித்தந்தானென்று. மேழையும்சேரவிட்டுக்கொண்டதில்லையோ? அதில் இதுக்கு வாசியேது? என்ன, வாசியை அறிவிப்பாராக அநிஷ்டமகை - சொல்லிட்டு இத்யாதி. அவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்களோ விசதமாக ஊர்ப்பிப்பியாகின்று

பொருந்தவிட்டுக்கொண்டான்; † (*வளவேழுலகிலே.) இனி, அலைபோலன்றிறே இது; ஒன்றால் பரிஹரிக்கலாமதன்றே. அகலில் குற்றம், அணுகில் குற்றமா யிருப்ப தொன்றிறே! ஜாதிசண்டாளனைநோக்கினால் ப்ராயஶ்சித்தமுண்டு; ப்ரணயாபராதசண்டாளர்க்கு அதுவு மில்லை. ஆக, இப்படிகளாலே தன்செல்லாமையைக்காட்டி அவன்பொருந்தவிட்டுக் கொண்டபடியைக்கண்டு விஸ்மிதராகிற இவர்க்கு, "இவ்வளவல்லதானும் நம்முடைய ஆஶ்சர்யங்க ளிருக்கும்படி; லோகத்தில் தன்னில்தான் சேராத விருத்தபதார்த்தங்களுமெல்லாம் நம்மோடே சேர்ந்திருக்கிறபடி பாரீர்; ஆனபின்பு, நம்மோடுசேராதாரில்லைகாணும்!" என்று தன்னுடைய விருத்தவிபூதிகத்வத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, "இது இருந்தபடி என்?" ‡ கொடுத்த சைதந்யத்தைக்கொண்டு அகலுகைக்குஉடலாயிருக்கிற இவற்றையெல்லாம் கூடவிட்டுக்கொடு நிற்கிற படிகளும், —இனிநிமித்தமானது உபாதானமாகமாட்டாது; உபாதானமானது நிமித்தமாகமாட்டாது; இங்ஙனேயிருக்க—இவையெல்லாம் தானாயிருக்கிறபடியையும், இவற்றோடுகூடியிருக்கச்செய்தேயும் இவற்றில்தோஷங்கள் தனக்கு ஸ்பர்ஶியாமலிருக்கிறபடியையும், தோஷந்தட்டாமல் கடக்கவிருக்கையன்றிக்கே நியந்தாவாயிருக்கிறபடியையும், —இனி நாட்டில் ப்ராப்யமானது ப்ராபகமாகமாட்டாது: ப்ராபகமானது ப்ராப்யமாகமாட்டாது; இங்ஙனேயிருக்க—ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டும் தானேயாயிருக்கிறபடியையும், மற்றும் இவனுடைய ஸௌந்தர்யஶீலாதிகளையும் அநுஸந்தித்து, 'இப்படி உபகாரஶீலனான ஸர்வேஶ்வரன் திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானான். இவ

கொண்டு, அவற்றிலுமிதுவே யரிதென்கிறார் - முதல்தன்னிலே இத்யாதிவாக்யங்களாலே. 'முதல்தன்னிலே' இத்யாதிக்கு - * மையல்வற மதிலைமருளிச்சேரவிட்டுக்கொண்டமையிலே நோக்கு. 'உள்ளேபுகுர' இத்யாதிக்கு - * வளவேழுலகிலே நோக்கு. 'இனியலையபோலன்றிறே' இத்யாதிவாக்யத்துக்குக் கருத்து - தன்ஸ்வரூபாதிகளையும் தனக்கு இவர்பக்கலுண்டான வ்யாமோஹத்தையும் அறியாதே யகன்ற இவரை அவற்றை யறிவித்துக் கூடவிட்டுக் கொண்டதாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன இரண்டும் ஸுலபம்; இது, தன்பக்கல் பாவாந்தம் முருடுகொள்ளாநின்ற அகன்றவராகையாலே ஒருஹேதுக்களாலும் பரிஹரிக்கப்போகாதாகையாலே யரிதுஎன்று. இதுபரிஹரிக்கப்போகாதென்னுமத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் - அகலில் இத்யாதி. "பாவியேன்மனத்தே" என்றதற்கைக் ஸடாகூடித்து. ஈஶ்வரன் மேல்விழாநிற்க முகம் மாறியிருந்த இது, நிவ்ருத்தியில்லாத பாபமென்கிறார் - ஜாதிசண்டாளனை இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. நோக்கினால் - திருத்தப்பார்த்தால் இத்யர்த்தம். 'ப்ரணயாபராத' இத்யாதிவாக்யத்துக்குஹாவும் - காயகவிஷயத்தில் காயகிக்கு உண்டான ப்ரணயகோபத்துக்கு பரிஹாரமில்லையென்று. ப்ரணயத்தாலேபிறந்த கோபமாகிற அபராதத்தாலே பாபிஷ்டரானவர்க்கு ப்ராயஶ்சித்தமில்லையென்று ஸப்தார்த்தம். "ப்ரணயாபராதசண்டாளன் என்று ஈஶ்வரனைச் சொல்லுகிறதென்னில்; - அதுசேராது: 'பாவியேன் மனத்தேயுறைகின்ற' என்கையாலே ஆழ்வார் ப்ரணயகோபத்தன்னையே சொல்லுகிறது" என்றருளிச்செய்வர். 'ஆக'வென்றது - கீழ் சேரவிட்டுக் கொண்டதைப்பற்ற; இது அவுடிதமாயிருக்கச்செய்தேயு மென்றபடி. இப்படிகளாலேயென்றது - கீழில் திருவாய்மொழியிற்சொன்ன ப்ரகாரங்களாலேயென்றபடி. 'விஸ்மிதராகிறஇவர்க்கு - காட்டிக்கொடுக்க' என்றந்வயம். "எண்ணமாய்மறப்பாய்" என்றதைப்பற்ற- கொடுத்த சைதந்யத்தை இத்யாதி. "பெய்தகாவுகண்டீர்" என்றதைப்பற்ற - இனிநிமித்தமானது இத்யாதி. "அல்லலுய்" இத்யாதியைப்பற்ற - இவற்றோடு இத்யாதி. "பரஞ்சுடர்" என்றதைப்பற்ற - தோஷந்தட்டாமல் இத்யாதி. "என்சரண், என்னையாளுடை" என்றதைப்பற்ற - இனிநாட்டில் இத்யாதி. "பொன்னப்பன்" இத்யாதியையும், "தந்தனன் தனதாள்நிழல்" என்றதையும்பற்ற-ஸௌந்தர்யஶீலாதிகளையும் என்றது. "என்னப்பனெனக்காயிகுளாய்" என்றதைப்பற்ற - பாமபந்துக்களில்லை என்றது.

---

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம். ‡ இங்கு 'என்ற' என்பதை அத்யாஹரித்து, 'அநுஸந்தித்து' என்பதனோடு அந்வயிக்கவேணுமென்று தோன்றுகின்றது.

ஸல்லது நமக்கு பரமபந்துக்களில்லை' என்று அறுதியிட்டு, 'இவன்திருவடிகளல்லது பற்றில்லை' என்று பேசுகிறாராயிருக்கிறது.

முதல்திருவாய்மொழியிலே பாத்வாநுஸவம்பண்ணி, மூன்றாந்திருவாய்மொழியிலே ஸௌலப்யத்தை யநுஸந்தித்து "எத்திறம்" என்றுகிடந்தார். இங்கு, "போகநம்பீ" என்று தள்ளச்செய்தேயும் கால்வாங்கமாட்டாதே நின்ற நீர்மையை அநுஸந்தித்து, அதுக்குஎதிர்த்தட்டான பாத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறார்; * மயர்வறுமதிநலமருளப்பெற்றவரிறே; மேன்மையை அநுஸந்திப்பது நீர்மையை அநுஸந்திப்பதாமத்தனையிறே.

முதற் பாட்டு.

தல்குரவும்செல்வும் நாறும்சுவர்க்கமுமாய்
வெல்பகையும்நட்பும் விடமும்அமுதமுமாய்ப்
பல்வகையும்பரந்த பெருமான்என்னையாள்வானைச்
செல்வம்மல்குகுடித் திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே.

அவ.—*சாரித்ர்ய ஸம்பந்நரான ஸ்வர்க்காஸ்ரேஷ்ரான விரோதிகளுக்கு ப்ரகாசிக்கிறபடி விரோதிகளுக்கு ஆத்மபூதனாய், ஸர்வேச்வரனாய் பிரகாசிக்கிற என்னோடே ஸம்பந்தித்த எம்பெருமானை, தத்கைங்கர்ய ரதிக்வஸம்பத் ஸம்ருத்த திவ்யஜந பரிபூர்ணமான திருவிண்ணகரிலே கண்டேனென்கிறார்.*

ஓ.—முதற்பாட்டில், விருத்த விலக்ஷணனான ஸர்வேச்வரனைத் திருவிண்ணகரிலே காணப்பெற்றேன் என்கிறார். [தல்குரவும்] - சாரித்ர்யமும். [செல்வும் நாறும்] - செல்வமும் பணிவும் உறவும். [பல்வகையும் பரந்த பெருமானென்னை யாள்வானை] - இப்படி விலக்ஷணி முதலுக்கு பலபடியும் விஸ்தீர்ணனான ஸர்வேச்வரனாய் பிரகாசித்து வைத்து "நான் அல்லேன்" என்று அகலப்புகுந்த நான் மேல்விழுந்து என்னை சேர்த்துக்கொண்டு அடிமைகொள்ளுகிறவனை. [செல்வம்மல்கு] - ஸம்பத்து நிறைந்த.

ப.—முதற்பாட்டில், ப்ரீத்யப்ரீதிஹேதுவான விருத்தார்த்தங்களை விலக்ஷணியாகவுடைய ஸர்வேச்வரனைத் திருவிண்ணகரிலே கண்டேனென்கிறார்.

தல்குரவும் - பதார்த்தஸங்கோசரூபசாரித்ர்யமும், செல்வும் - † தத்விகாஸரூபமான ஸம்பத்தும், நாறும் - தேஹஸம்பந்தாபமானநாறமும், சுவர்க்கமும் - சுகஸ்பர்சமான ஸ்வர்க்கமும், ஆய்-ஆய், வெல் - எதிர்த்தலைமாய்க்கும், பகையும் - மாத்ரவமும், நட்பும் - அதுக்கெதிர்த்தட்டான மைத்ரமும், விடமும் - முடிக்கும்விஷமும், அமுதமும் - உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் அம்ருதமும், ஆய்-ஆய், (இப்படி), பல்வகையும் - பலவகையாலும், பரந்த - வ்யாப்தனான, பெருமான் - ஸர்வாதிகனாய், என்னை - இவ்வாகாரத்தையுடையனக்கு

"கழல்களன்றி மற்றோர்களை கணிலம்" என்றதனைப்பற்றி - இவன் திருவடிகளல்லது இத்யாதி.

'பரத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறார்' என்றவளவுக்காம், 'இப்படி வ்யுத்க்ரமமாக அருளிச்செய்கிறதுக் கடியேதென்னில்?' என்று கூட்டுவது. மேல்பரிஹாரம் - மயர்வற இத்யாதி. அதாவது - மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவராகையாலே ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே யருளிச்செய்கையாலே தோஷமில்லையென்றபடி.

---

† 'தத்ஸம்பத்திருபமான ஹ்யுபவர்யமும்' என்றும் பாடம்.

ப்ரகாசிப்பிக்கு, ஆள்வானை - (அடிமைகொண்ட) ஸ்வாமியானவனை, செல்வம் - ப்ரபவ தநுபவரூபஸ்வார்யம், மல்கு - மிகாநிற்கிற, குடி.-ஸஜ்ஜநஸமுதாயத்தையுடைய, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, கண்டேன் - அபரோக்ஷிக்கப்பெற்றேன். ஆயென்கிறது - ப்ரதிபதம் சேர்த்துக்கொள்வது.

இ.—முதற்பாட்டில், விருத்தவிலக்ஷணனான ஸர்வேஶ்வரனைத் திருவிண்ணகரிலே காணப்பெற்றேன் என்கிறார். [நல்குரவும்] - சாரித்ர்யமும். [செல்வும்] - அதுக்கு எதிர்த்தட்டான ஐஶ்வர்யமும். [நரகும்] - துஃகாநுபவம் பண்ணும் நரகமும். [சுவர்க்கமும்] - ஸுகாநுபவம் பண்ணும் ஸ்வர்க்கமும். [வெல்பகையும்] - ஸமாயானத்தால் மீளுமதன்றிக்கே வென்றேவிடவேண்டும் பகையும். [நட்பும்] - அதுக்கு எதிர்த்தட்டான உறவும். [விடமும்] - முடித்தேவிடக்கடவதான விஷமும். [அமுதமும்] - முடியாதபடியும் காத்து ஶோக்யமுமாயிருக்கும் அம்ருதமுமாய். அநிஷ்டமான சாரித்ர்யாதிகளோடு இஷ்டமான ஐஶ்வர்யாதிகளோடு வாசியற தநீயத்வாகாரேண இவர்க்கு உத்தேஶ்யமாயிருக்குமிறே. இதில் தோஷாம்ஶம் அஸஹ்யம்அன்றோ? என்னில்,-தன்னை தேஹவிஶிஷ்டனாக அநுஸந்யித்தபோது த்யாஜ்யமாம்; ஶேஷத்வவிஶிஷ்டனாக அநுஸந்யித்தபோது உபாதேயமாகக்கடவது. ராஜபுத்ரனுக்கும் பிதாவினுடைய நுலக்கத்தோடு சிறைக்கூடத்தோடு வாசியற "பிதாவின் ஐஶ்வர்யம்" என்றிருக்குமிறே.

[பல்வகையும் பரந்த] - இப்படி விலக்ஷணமுமாத்தாலே பலபடியும் விஸ்தீர்ணனானவன். 'நாஸ்யாந்தோவிஸ்தரஸ்யாந்தஃ' என்று என்விலக்ஷணத்துக்கு எல்லையில்லையென்றிறே தானும்சொல்லுவது. [பரந்தபெருமா னென்னையாள்வானை] - ஸர்வாதிகனானது தமக்காக என்றிருக்கிறார்; ஒருவனைப்பிடிக்கை சுட்டி ஒருநாரை வளைவாரைப்போலே. இப்படி ஸர்வாதிகனான பெருமையையுடையனாய்வைத்து, ப்ரணயரோஷத்தாலே அகன்று முடியப்புக்கவென்னைத் தாழநின்று சேர்த்துக்கொண்ட உபகாரகனை என்றுமாம். [செல்வம்மல்குகுடி] - நிரவயிகஸம்பத்தை உடையதேசம். பிறிந்து தூதுவிட வேண்டாதே, ப்ரணயரோஷத்தாலே கிட்டவொட்டோம்" என்று வ்யஸநப்படவேண்டாதே நித்யாநுபவம் பண்ணலாமிடமென்கை. "அகூஷணோ அகூதிஸம்வஸந்ஃ" என்கிறபடியே இடைவிடாதலமமஹாநுபவரூபியிறே ஸம்பத்தாகிறது. [திருவிண்ணகர் கண்டேனே] - ஓரிடத்திலேகாண ஆசைப்பட்டு ஓரிடத்தேகாண்கையன்றிக்கே, தூதுவிட்ட அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேன்.

ஈடு.—விருத்தவிலக்ஷணனான ஸர்வேஶ்வரனைத் திருவிண்ணகரிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

[நல்குரவும் செல்வும்] - சாரித்ர்யமும், அதுக்குஎதிர்த்தட்டான ஐஶ்வர்யமும். [நரகுஃசுவர்க்கமும்] - துஃகைகதாநமான நரகமும், ஸுகைகதாநமான ஸ்வர்க்கமும். [வெல்பகையும்நட்பும்] - ஸமாதாநத்தாலே மீளுமதன்றியிலே வென்றே விடவேண்டும்பகையும், அதுக்குஎதிர்த்தட்டான உறவும். [விடமும் அமுதமுமாய்] - முடித்தே விடுவ

முதற்பாட்டு.—நல்குரவு இத்யாதி. நல்குரவுதொடங்கி, "திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே" என்னுமளவும் படாகூடித்தவதாரிகை - விருத்த இத்யாதி.

அம்ருதம் ஶோக்யமாமதொழியப் போனவுயிரை மீட்கவற்றாயுமிருக்குமோ? என்ன - போனவுயிரை இத்யாதி. அதாவது - அம்ருதத்துக்கு இரண்டாகாரமுமுண்டென்றபடி. இவ்விடமான

தானவிஷமும், போனவுயிரை மீட்கவற்றான அம்ருதமுமாய். போனவுயிரைமீட்டுத் தான் ஸேவ்யமுமாயிறே அம்ருதமிருப்பது. அநிஷ்டமான சாரித்ர்யாதிகளோடு இஷ்டமான ஐஶ்வர்யாதிகளோடுவோசியற நிதியத்வாகாரத்தாலே இவர்க்கு உத்தேஶ்யமாயிருக்குமிறே. 'ஆய்' என்றது, ப்ரதிபதம் சேர்த்துக்கொள்வது. [பல்வகையும் பரந்தபெருமான்] - ஜ்ஞாநாதிகளான தானுங்கூட விஶேஷணங்களைப்பேசப்புக்கு "ஸர்வஜ்ஞோ ஜ்ஞாநவிஶேஷவாந்" (ஸர்வஜ்ஞோவிஸ்தாஸ்யமே) என்று இவைகளுக்கு ஸமவாயினத்தை, இந்தனை ப்ரேமத்தில் கனமுடைய இவர்க்குச் சொல்லப்போகாதிறே. ஆனாலும் சிறிதுபேசினாராகவும் வேணுமிறே. வஸ்துதனக்கு விஶேஷணத்தையொழிய ப்ரதீதியில்லையிறே; "நிர்விஶேஷம் வஸ்து" (நிர்விஶேஷம்வஸ்து) என்று விஶேஷணரஹிதமாக மாயாவாதம்சொல்லுகிறாரன்றே. அங்ஙனேயாகில், மோக்ஷஶாஸ்த்ரந்தான் வேண்டாவே. வஸ்துஸத்஭ாவங் கொள்ளும்போது விஶேஷணம் வ்யாவர்த்தகமாயல்லதிராது. ஒன்றுக்கொன்று விஶேஷணமாம்போது அந்யயோகவ்யவச்சேதம்பண்ணிக்கொண்டல்லது விஶேஷணமாகமாட்டாது; இங்கு இவனுக்கு ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களடங்கலும் விஶேஷணமாயிருக்கையாலே அந்யயோகவ்யவச்சேதம்பண்ணவொண்ணாது; ஆனால், விருத்தவிஶேஷணங்கள் ஏகவ்யக்தியிலே ஸங்கதமாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்,—அந்யயோகவ்யவச்சேதம் பண்ணிக்கொண்டு ஸங்கதமாகிறது இவர்தாம் அவனை அநு஭விக்கலாகில்இழிகிறது, இவ்விருத்தவிஶேஷணங்களைச் சொல்லுகிற இவற்றால் ப்ரயோஜநந் தான்? என்னில்,—அவனையுள்ளபடிகண்டு அநு஭விக்க

ஐஶ்வர்யாதிகளையொழிய அநிஷ்டமான சாரித்ர்யாதிகளைச்சொல்லுவானென்? என்ன - அநிஷ்டமான இத்யாதி. யதவா, பிள்ளான்நிர்வாஹத்திலே, பரத்வத்தைச்சொல்லுகிறாராகில் விருத்தவிபூதிகத்வம் சொல்லுவானென்? என்ன - அநிஷ்டமான இத்யாதி. என்னுதல்: இன்னம் சிலவற்றைச்சொல்லாநின்ற, "பல்வகையும்பரந்த" என்றதுதானாகச்சொல்லுவானென்? என்ன - ஜ்ஞாநாதிகளான இத்யாதி. "ஸர்வஜ்ஞோ ஜ்ஞாநவிஶேஷவாந் விஶேஷணாநி ஸமவாயாத் ஸர்வாணி ஸர்வாணி ஸர்வாணி

வேணுமே. ராஜபுத்ரனுக்கு ராஜாவினுடைய ஹோகஸ்த்தாநமான ஓலக்கத்தோடு சிறைக் கூடத்தோடு வாசியற "என்பிதாவினைச்வர்யம்" என்றிருக்குமிறே. இவர் தமக்கு இங்கு ண்டான அநுஸந்யாநம், முக்தனுக்கு லீலாவிபூத் யநுஸந்யாநம்போலேயிறே. †"தெ ஸ ஜ ஸ்ஸ ஸ ஹிஷ்ணுரஸீரஷு" (நோபஜநம்ஸ்மரந்தி தம்யபரீரம்) என்றுநிற்கச்செய்தே, முக்தனுக்கு லீலாவிபூதி ததீயத்வாகாரத்தாலே உத்தேச்யமாகாநின்றதிறே; இவர்க்கும் அப்படி முக்தரோடொக்க ததீயத்வாகாரமொழிய ஆகாராந்தரஸ்ம்ருதி இல்லாதபடி, இங்கேயிருக்கச்செய்தே * மயர்வறத்துக் கொடுத்தான். ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே பார்த்தபோது கால் வாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி த்யாஜ்யமாய்த் தோற்றும்; ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களுக்குத் தப்பாதுவான இவ்விருப்பைக்கழித்து, அதுக்குக் கலக்கமில்லாத தேசத்திலேபோகையிலே த்வரிக்கக்கடவனிறே. [பல்வகையும் பரந்தபெருமான்] - இப்படி விஷமதிமுகத்தாலே பலபடியாக விஸ்த்ருதனானவன். [பரந்தபெருமா னென்னை யாள்வானை] - இந்த வ்யாப்திபோலேயாம் தம்மை யகப்படுத்தவென்றிருக்கிறார்: ஒருவனை அகப்படுத்தினவைத்தார் வலையை வளையுமாபோலே. [செல்வம்மல்குகுடித் திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே] - மருவுமியிலே பொய்கை கண்டாற்போலே. [செல்வம்மல்குகுடி] - மிக்கஸம்பத்தையுடைத்தான குடிகளையுடைத்தான திருவிண்ணகர். "முயவ்ஸ்ரீ னைரமுயவ்ஸ்ரீஸ ஸ்ரீ" - (லக்ஷ்மணேந லக்ஷ்மீஸம்பந்நஃ) என்னுமாபோலே ஸம்பந்த மொத்திருக்கச்செய்தே கடக்கக்கிடந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலன்றிக்கே, கிட்டநின்று அடிமைசெய்யும் இளையபெருமாளைப்போலே [திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே] - "காணவேணும்" என்னுமாசையோடே யிருந்து தேஶாந்தரப்ராப்திபண்ணி தேசாந்தரத்திலே போய்க் காணுகையன்றிக்கே, பசித்தவிடத்தே சோறுபற

†ப்ர. — ஹாஹோஹெ, [அ-கஉ] "ஜகத்ஸ்ரீபத ஸ்ரீரோணஸ்ரீஹிவ-ூாயாவெந வ-ூாஜ்ஞாஸ்ரீஹிவ-ூாவெநாவெஜாமஸ்ஸ ஸ்ரீஷ்ணுஸ்ரீரஷு"

இத்யாதி. ஹேயமான இத்தைக்கூட்டி அநுபவிக்குமிப்போது துக்ரூபமாயிராதோ? என்ன - ராஜபுத்ரனுக்கு இத்யாதி. ததீயத்வாகாரத்தாலே உத்தேச்யமாவது முக்தனுக்கன்றோ? என்ன - இவர்தமக்கு இத்யாதி. "அவன்தானே நினையான்" என்றுசொல்லுகிறதே! என்ன - வெநாவெஜாமஸ்ஸ இத்யாதி. ஆக, இத்தால் - கர்ம ஸம்பந்தமான ஆகாரத்தாலே ஸ்மரியான்; ததீயத்வாகாரத்தாலே உத்தேச்யமென்று அநுபவிக்குமென்றபடி. அது இவர்க்குத் திருவேங்கடமுடையானோடே ஸம்ஸ்ரேஷிக்கக் கூடுமோ? என்ன - இவர்க்கும் அப்படி இத்யாதி. ஆகில், "இவர்ஸ்ரீவைஷ்ணவரல்லரோ" என்று த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே இத்யாதி. த்யாஜ்யமாகச் சொன்னதுக்கு ஹேதுவந்தரம் - ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களுக்கு இத்யாதி. "பரந்தபெருமான்" என்று - வ்யாப்தியைச்சொன்னவந்தரம், "என்னையாள்வான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - இந்த வ்யாப்தியெல்லாம் இத்யாதி. இவரொருத்தரை யாளுகைக்கு ஸமஸ்த வ்யாப்தி வேணுமோ? என்ன - ஒருவனோ இத்யாதி. திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலேயென்றபடி. "கண்டேனே" என்றதுக்கு ஹாவம் - மருவுமியிலே இத்யாதி. "குடி" என்றது - தேஶவாஸிகளை. மிக்கஸம்பத்தாவது எது? என்ன - ஆகுதண இத்யாதி. "ஸவ-ூபி யகாரஸ்ஸ ராஸ்ஸ்ரீராவி ஶரீரதஃ। ஆகுதணோ ஆகுதிஸ்ஸ ஸ்ரீ ஸ்ரீரோவெநாவெஹிஃ ஸ்ரீராணஆவாவராஃ" இதி பாலகாண்டே. [கஅ;உஅ] ஸ்லோகத்துக்கு ஹாவம் - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. "திருவிண்ணகர்க்கண்டேன்" என்றவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - காணவேணும் இத்யாதி. ஆசைப்பட்டவிடத்தே அநுபவிக்கப்பெற்ற பேருண்டோ? என்ன - நாண்டென்று இத்யாதி. வைமுக

மாபோலே ஆசைப்பட்டவிடத்தே அநுபவிக்கப்பெறுகை. "நான்சென்று நாடி நறையூரிற் கண்டேன்" என்றுமாபோலே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்டஇன்பம்துன்பம் கலக்கங்களும்தேற்றமுமாய்த்
தண்டமும்தண்மையும் தழலும் நிழலுமாய்க்
கண்டுகோடற்கரிய பெருமான்என்னையாள்வானூர்
தெண்திரைப்புனல்சூழ் திருவிண்ணகர்நன்னகரே.

அ.—(கண்டஇன்பம்.) - உபலப்யமான ஸுகதுக்க காலுஷ்ய ப்ரஸாத நிக்ரஹாநுக்ரஹ ரீதோஷ்ணத்யந்யோந்ய விருத்த வஸ்த்வந்தராத்மலாபதனாய், ஸுதுர்த்தர்ஶனனாயிருந்த ஸர்வேஶ்வரனை நான் கண்ணாலேகண்டு அடிமை செய்யும்படி புகுந்தருளின திருநகரி திருவிண்ணகரென்று திருநகரியை அநுஸந்திக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், விருத்தமான விஸாதிவிஸ்தாரங்களையுடையனாய் ஸ்வஸாஹாயவைலக்ஷண்யத்தால் ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடி அறப்பெரியனாயிருந்து வைத்து என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவனுடைய ஊரான திருவிண்ணகர் அவனுடைய திவ்யநகரங்களெல்லாவற்றிலும் நல்ல நகரம் என்கிறார். [கண்டஇன்பம்] - பரிச்சின்ன ஸுகம். [தண்டமும் தண்மையும்] - கொடுமையும் கண்ணளியும். [தழலும் நிழலும்] - உஷ்ணிக்கும் நெருப்பும் குளிரும் நிழலும்.

ப.—அநந்தரம், அந்த ப்ரீதியாலே திருவாய்மலர்ந்தருளுகிற அநுபவத்திற்குவரும் பதார்த்தங்களை விஸாதியாகவுடையனாய், தத்ஸஜாதீயதயா த்ரஷ்டுமஶக்யனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அஸாதாரணதேஶம் திருவிண்ணகரென்கிறார்.

கண்ட - லோகத்ருஷ்டமான, இன்பம்துன்பம் - ஸுகதுக்கங்களையும், கலக்கங்களும் - துக்கமடியாகவரும் சித்தவ்யாகுலங்களையும், தேற்றமும் ஆய் - ஸுகமடியாக வரும் தெளிவுகளுமாய், தண்டமும் - (அக்கலக்கமடியாகவரும்) கோபமும், தண்மையும் - (தேற்றமடியாக வரும்) ப்ரஸாதமும், தழலும் -(கோபஸமமான ஔஷ்ண்யத்தையுடைய) அக்நியும், நிழலும் - (ப்ரஸாதஸமமான ஸௌம்யத்தையுடைய) நிழலும், ஆய் - ஆய், கண்டுகோடற்கு - ஸ்ஜாதீயதயா காண, அரிய - அரியனாயிருக்கிற, பெருமான் - ஸர்வேஶ்வரனாய், என்னை - என்னை, ஆள்வான் - அடிமைகொண்டவன், ஊர் - ஊர், தெண் - தெளிந்தும், திரை - திரைக்கிளப்பத்தையுமுடைய, புனல் - ஜலத்தாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகராகிற, நல்நகர்-திவ்யநகரம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸ்வயத்நத்தால் ஒருவர்க்குங் காணவொண்ணாத பெருமையையுடையனாய் வைத்து, என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவன் ஊரான திருவிண்ணகர் ஸர்வவிலக்ஷணமென்கிறார்.

யம் பண்ணித்திரிந்த நான் தேடிச்சென்று திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேனென்றபடி. திருமொழி ஆறும்பத்து, எட்டாந்திருமொழி, "மான்கொண்ட" இத்யாதி. (க)

[கண்ட இன்பம்] - பரிச்சின்னஸுகம். ப்ரத்யக்ஷஸித்தமன்றிக்கே ஸாமான்ய ஸித்தமாய் அபரிச்சிந்நமான ஸுகத்திலேயிறே தமக்கு அந்வயம். [துன்பம்] - அநுகூலமல்லாத துக்கம். [கலக்கங்கள்] - அஜ்ஞாநங்கள். [தேற்றம்] - ஜ்ஞாநம். [தண்டம்] - கோபம். [தண்மை] - ப்ரஸாதம். [தழலும்] - உஷ்ணத்தைப்பண்ணும் அக்நியும். [நிழலும்] - ஶீதஸ்வபாவமான நிழலும். [கண்டுகோடற்கு அரிய பெருமானென்னையாள்வாரவர்] - ஸ்வயத்நத்தாலேகாண ஆசைப்பட்டார்க்கு அரியனாயிருக்கிற வுண்கிறார், தான் மேல்விழுந்து என்னைக்காண ஆசைப்படுகிறான்; கண்டுகொள்வதற்கரிய ஸர்வேஶ்வரனாய் என்னை அடிமைகொண்டவரவர். [தெண்திரை இத்யாதி] - தெளிந்ததிரையை யுடைத்தான ஜலத்தாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகர். பரமபதமுத்தேஶ்யமானவாறே விரஜையுமுத்தேஶ்யமாமாபோலே, அவ்வூர் உத்தேஶ்யமானவாறே அங்குள்ள ஜலஸம்ருத்தியும் உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறதிறே இவர்க்கு. [நன்னகரே]- * கலங்காப் பெருநகரம் இதுக்கு ஸத்ருஶமன்று; விடாய்த்தவிடத்திலே விடாய்தீரலாம்படி இருக்கிற ஏற்றமுண்டிறே இதுக்கு.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸ்வயத்நத்தாலே ஒருவர்க்கும் காணவொண்ணாத பெருமையையுடையவனாய்வைத்து என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவன் ஊரான திருவிண்ணகர் ஸர்வவிலக்ஷண மென்கிறார்.

[கண்டஇன்பம்] - "ஐங்கருவிகண்டவின்பம்" என்னுமாபோலே பரிச்சிந்நஸுகம். [துன்பம்] - காமபேதமாத்ரமாய் அத்தோடொத்த துக்கம். [கலக்கங்களுந்தேற்றமுமாய்] - இதரவிஷயங்களினுடையஅலாபத்தால் வரும் கலக்கமும் அவற்றினுடைய லாபத்தால் வரும் தேற்றமும். [தண்டமுந்தண்மையும்] - கோபமும், ப்ரஸாதமும். [தழலுந்நிழலுமாய்] - உஷ்ணத்தைப் பண்ணக்கடவதான அக்நியும், ஶைத்யத்தைப் பண்ணக்கடவதான நிழலுமாய். [கண்டுகோடற்கரிய பெருமான்] - இவையெல்லாவற்றாலும் அவனுடைய அபரிச்சேத்யதை சொல்லிற்றாயிற்று. இவருடைய ஜ்ஞாந ஸைஶத்யமிருந்தபடி என்தான்! இங்கே சில விஶேஷணங்களைச் சொல்லா, கண்டுகோடற்கரிய பெருமானென்று அவனைச் சொல்லாநின்றார்; கீழே சிலவற்றைச்சொல்லா, "பல்வகையும் பரந்தபெருமான்" என்றாநின்றார்; இதென்ன அநுஸந்தாந க்ரமந்தான்! இவனையொழிந்ததுஒருவஸ்துவுக்கு ஸத்ஸாவமின்றிக்கேயிருக்கிறபடியிறே. நல்லாரும் நம்பிபூர்வஸோ

இரண்டாம்பாட்டு.—கண்டஇன்பம் இத்யாதி. "கண்டுகோடற்கரிய" இத்யாதிமேலெல்லாம் கடாகஶித்தவதாரிகை - ஸ்வயத்நத்தாலே இத்யாதி.

இன்பமென்றாதே, "கண்டஇன்பம்" என்றதுக்கு ஸ்வரூபம் - ஐங்கருவி இத்யாதி. "இன்பம் துன்பம்" என்று ஒக்கவெடுக்கையாலே - மோக்ஷாபேக்ஷயாவிரண்டும் துஃகமாயிருக்குமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - காமபேதமாத்ரம் இத்யாதி. 'இவையெல்லாவற்றாலும்' இத்யாதி, "கண்டுகோடற்கரிய" என்றதுக்கவதாரிகையிற்சொன்ன அர்த்தமொழிய இதுவும்ஓர்அர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. இவையெல்லாவற்றாலுமென்றது - * கண்டஇன்பந்தொடங்கி உக்தமான இவையெல்லாவற்றாலுமென்றபடி. அதாவது - "இவ்வளவு" என்று எல்லைகாணமுடியாதவிஸ்தாரத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனென்றபடி. "கண்டஇன்பம்" என்றுதொடங்கி, "தழலும் நிழலும்" என்ற - விஶேஷ்யவிஶேஷணங்களைப் பிரிய நினையாதே சொல்லிக்கொடுபோந்து, "கண்டுகோடற்கரியபெருமான்" என்ற - விஶேஷ்யமானவனை அருளிச்செய்தபடியை அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு- இவருடைய இத்யாதி. ஸைஶத்யமாவது - ஸர்வமும் ப்ரஹ்மாத்மகத்வேந தோற்றுகை. விவரணம் - இங்கேசில இத்யாதி. இவ்வநுஸந்தாநக்ரமத்துக்கடியேது? என்ன - இவனையொழிந்தது இத்யாதி.

பதிதாஸருங் கூடத் திருமலைக்குப் போகாநிற்க, ஸ்ரீஸேநாபதிதாஸர் தண்டையிட்டுத்தூற்றை யடிக்க, நல்லார் "அர்த்தகாமநிமித்தமான த்வேஷம் இத்தோடின்றிக்கேயிருக்க, நிர்நிபந்தநமாக ஈஶ்வரவிஶ்ரமதியை நலிவதே!" என்ற வார்த்தையை நினைப்பது. †(ஸ்வயத்நத்தால் கண்டுகோடற்கரிய ஸர்வேஶ்வரன்). [என்னையாள்வானூர்] - என்னை இழக்கமாட்டாமல் * மின்னிடைமடவாரில் மிறுக்கெல்லாம்பட்டு என்னை அடிமைகொண்டவனூர். [தெண்திரையித்யாதி] - தெளிந்த திரைகளையுடைத்தான புனல்களாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகராகிற நன்னகர். [தெண்திரைப்புனல்சூழ்] - திவ்யநதியானவிரஜைக்குப் போலியான ஆறும்உண்டாகப்பெற்றது. அங்கிருக்கிறவன் இங்கேவந்துநின்றால் அங்குள்ளவையெல்லாம் இங்கே உண்டாகத்தட்டில்லையே. [திருவிண்ணகர்நன்னகரே] - இவ்வளவில் முசங்காட்டாத ஸ்ரீவைகுண்டமும் ஒருதேஶமாயிற்றதோ ? அவன் விரும்பினவிடம் ப்ராப்யபூமியாமித்தனையிறே. (௨)

மூன்றும் பாட்டு.

நகரமும்நாடுகளும் ஞானமும்மூடமுமாய்
நிகரில்சூழ்சுடராய்இருளாய் நிலனாய்விசும்பாய்ச்
சிகரமாடங்கள்சூழ் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான்
புகர்கொள்கீர்த்தியல்லாலில்லை யாவர்க்கும்புண்ணியமே.

ஆ.—(நகரமும்.)-நகரஜநபதஜ்ஞாநஅஜ்ஞாந தமஃப்ரகாஶஅவநிமஹாந ஸர்வநியந்தாவாயிருந்த, சிகரமாடங்கள்சூழ் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரானுடைய நிரவயிக காருண்யமல்லது மற்று உஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்று, தமக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமான காருண்யகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

ஓ.—மூன்றும்பாட்டில், திருவிண்ணகர்சேர்ந்த பிரானுடைய கல்யாணகுணங்களை ஓதிய ஒருவர்க்கும் உத்காரமில்லை என்கிறார்.

[நகரமும் நாடுகளும்] - சிறுமை பெருமையாலே விரோதஞ்சொல்லிற்று. [நிலனாய் விசும்பாய்] - ரூபியான நிலனும் அரூபியான விசும்பும்ஆய். [புகர்கொள்

ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு ப்ராப்தாத்மகமாய்த் தோற்றுமென்றதுக்கு ஐதிஹ்யம் - நல்லாரும் இத்யாதி. திருவிண்ணகரை பரமபதத்தோடொத்ததாக மேலேயருளிச்செய்கையாலே, இங்குத்தையில் ஆறும் விரஜையோடொத்ததென்கிறார் - திவ்யநதியான இத்யாதி. இவ்விடத்தைப் பரமபதமென்றும், இங்குத்தையாற்றை விரஜையென்றும் சொல்லுவானென் ? என்ன - அங்கிருக்கிறவன் இத்யாதி. திருவிண்ணகராகிறநன்னகரென்று - கீழ் அருளிச்செய்து, திருவிண்ணகரே நன்னகரென்றர்த்தாந்தரம் - இவ்வளவில் இத்யாதி. பரமபதமே நன்னகரமொழிய, இத்தைநன்னகரமாகச் சொல்லலாமோ ? என்ன - அவன்விரும்பினவிடம் இத்யாதி. யத்வா, லீலாவி஭ூதியிலிருப்பு பரமபதம்போலே உத்தேஶ்யமாமோ ? என்ன - அவன்விரும்பின இத்யாதி. திருவிண்ணகரான நன்னகர் - என்னையாள்வான் வாழ்வென்றுதல்; என்னையாள்வான் வாழான திருவிண்ணகரே நன்னகரென்றுதல். (௨)

---

† குண்டலிக்ரந்தம் க்வாசித்கம்.

கீர்த்தி] என்றது - திருநாட்டுக்காட்டில் திருவிண்ணகரிலே புகுந்தபின்பு அவனுடைய கல்யாண குணங்கள் நிறம்பெற்றபடி.

ப.—அநந்தரம், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநாநுவேந்திபதார்த்தங்களை விஸ்ருஷ்டியாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய உஜ்ஜ்வலமான குணப்ரதையையொழிய வேறு ஒருவர்க்கும் உத்தாரகமில்லையென்கிறார்.

நகரமும் - விசேஷஜ்ஞப்ரசுரமான நகரமும், நாடுகளும் - அவிசேஷஜ்ஞப்ரசுரமான நாடும், (தத்ததாகாரசேஷதுவான), ஞானமும்-ஜ்ஞாநமும், மூடமும்-மௌக்த்யமும், ஆய்-ஆய், (அந்த ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந ஸாம்யத்தையுடைத்தாய்), நிகர் - ஒப்பு, இல் - இன்றியே, சூழ்-பரந்த, சுடர் - ப்ரகாசமும், ஆய்-, இருள் - (தமோவிதமான) இருளும், ஆய்-ஆய், நிலன் - (இருளுக்கு ஸ்த்தாநமான) பூமியும், ஆய்-, விசும்பு-(ப்ரகாசஸ்த்தாநமான) ஆகாசமும், ஆய்-ஆய், சிகரம் - சிகரங்களையுடைத்தான, மாடங்கள் - மாடங்கள், சூழ்-சூழ்ந்த, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - பொருந்திவர்த்திக்கிற, பிரான் - ஸர்வேஶ்வரனுடைய, புகர் - ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை, கொள் - உடைத்தான, கீர்த்தி - குணப்ரதையை, அல்லால் - ஒழிய, யாவர்க்கும் - ஸர்வர்க்கும், புண்ணியம் - உஜ்ஜீவநஹேதுவான ஸுக்ருதம், இல்லை - இல்லை.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருவிண்ணகர் அப்பனுடைய கல்யாண குணங்களையொழிய வேறு ஒருவர்க்கும் உத்தாரகமில்லை என்கிறார். [நகரமும்நாடுகளும்] - சிறுமை பெருமையால்வந்த விசேஷமாதல்; நகரிகர் லோகப்ரயோஜநராய் உத்க்ருஷ்டராயிருப்பர்கள்; நாட்டிலுள்ளார் அபக்ருஷ்டராய் தேஹயாத்ரைமாத்ரமேப்ரயோஜநமாயிருக்குந்தாழ்வு உண்டு; அத்தால்வந்த விசேஷமாதல். [ஞானமும் மூடமுமாய்] - ஜ்ஞாதாக்களும் அஜ்ஞருமாய். [நிகரில் சூழ்கடலாயிருளாய்] - ஒப்பின்றிக்கே சூழப்பட்ட ப்ரளயத்தையுடைத்தான தேஜஸ்ஸாய், அதுக்கு எதிர்த்தலையான தமஸ்ஸாய். [நிலனாய் விசும்பாய்] - கடிநமான ஸ்ரீமியாய், அச்சமான ஆகாசமாய். [சிகரமாடமிடையாநின்ற] - சிகரங்களைச் சேரவைத்தாற்போலே இருக்கிற மாடங்கள் சூழ்ந்த திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற உபகாரகன். [புகர்கொள்கீர்த்தி] - ஸத்மாவஸேஷமாகிற பரமபதத்திலுள்ளது; அந்த்யகாரத்தில் தீபம்போலே புகர்பெற்றது, இங்கேயிறே கீர்த்தி. [அல்லாலில்லையாவர்க்கும் புண்ணியமே] - * மின்னிடைமடவாரில் இழந்த மகிழ்ச்சி அன்றியே, இதில் இழியாதார்க்கும் கீர்த்தியல்லது உஜ்ஜீவந ஸாயநமில்லை.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. திருவிண்ணகரப்பனுடைய கல்யாண குணங்களையொழிய வேறு ஒருவர்க்கும் உத்தாரகமில்லை யென்கிறார்.

[நகரமும் நாடுகளும்] - லோகப்ரதாநராய் ஸுகித்திருக்கும் நகரத்திலுள்ளார், கர்ஷகராய்க்கொண்டு தேஹயாத்ரை போக்கியிருக்கும் நாட்டிலுள்ளார். அன்றிக்கே, பரிச்

மூன்றாம்பாட்டு.—நகரமும் இத்யாதி. "திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான் புகர்கொள்கீர்த்தி" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவிண்ணகரப்பனுடைய இத்யாதி. 'ஒருவர்க்கும் - வேறு - உத்தாரகமில்லை' என்றந்வயிப்பது. கீழிற்பாட்டிலே "நன்னெஞ்சே" என்று - ப்ராப்யத்வமும், இப்பாட்டிலே, "யாவர்க்கும்புண்ணியம்" என்று - ப்ராபகத்வமும் சொல்லுகிறது.

விருத்தவிபூதிகத்வம் சொல்லுகிற இதிலே "நகரமும் நாடுகளும்" என்கிறாரிறே; இதுக்கு விரோதமேது? என்ன: - இரண்டிலுமகையாகவிரோதமுண்டென்கிறார் - போகப்ரதாநராய் இத்யாதி

சிந்நமாயுள்ளவையும், அபரிச்சிந்நமாயுள்ளவையும் என்றுமாம். [ஞானமும் மூடமுமாய்] - பதார்த்தஸ்வஹாவத்தையுள்ளபடி க்ரஹிக்கக் கடவதான ஜ்ஞாநமும், அத்தைவிருத்தமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவதான அஜ்ஞாநமும். [நிகரில்சூழ்சுடராயிருளாய்] - உபமாந ரஹிதமாய்க் கொண்டு எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கிற தேஜஸ்ஸாய், அதுக்கு எதிர்த்தட்டான அந்யகாரமாய். [நிலனாய் விசும்பாய்] - ரூபவதியான பூமியும், அரூபியான ஆகாசமுமாய் கடினையான பூமியும், அச்சமான ஆகாசமுமாய் என்றுமாம். [சிகரமித்யாதி] - பர்வத சிகரங்களைக் கொண்டுவந்து சூழ வைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே பொருந்திநிற்கிற உபகாரகன். [புகர்கொள்கீர்த்தியல்லாலில்லை] - பரம பதத்தில் புகழ் மழுங்கியாகாதே கிடப்பது; அங்குள்ளாரில் தன்னிற்குறைந்தாரில்லையே; "ஸமஸ்தாயஸ்ய ஶுபாமதா:" (மமஸாதர்ம்யமாகதா:), "வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி" (பாமம்ஸாம்யமுபைதி), "தம்மையேயொக்கவருள்செய்வர்" என்று தன்னோடு ஸாம்யா பந்நராயிறே அங்குள்ளாரிருப்பது. குறைவாளர்க்கு முகங்கொடுத்தாலிறே புகழ் கிறர்பெறு வது? [யாவர்க்கும் புண்ணியமே] -† (*மின்னிடைமடவாரிலிருப்பத்த நம்தேயன்றிக்கே) ஸர்வர்க்கும் உத்தாரகம் அதுவல்லதில்லை. தாந்தாம்தேடிக் கொள்ளுமவையெல்லாம் கழுத் துக்கட்டியா மத்தனை; *மின்னிடைமடவாரில் - அவன்வர, "வேண்டா" என்று முடிந்து போகப்புக்கதிறே; இவன் பார்க்குமுபாயம் இவனுக்கும் கழுத்துக்கட்டியாம்; அவன் காட்டுமுபாயம் அவனுக்கும் காற்கட்டாம்; இதிறே உபாயத்தில் அடிப்பாடு.

வாக்யத்வயத்தாலே. "நிலனாய்விசும்பாய்" என்றதுக்கும் இரண்டுவகையாக விரோதமருளிச்செய்கிறார் - ரூபவதியானஇத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. * கீர்த்தியாவது - நயாதிகுணங்கள். "திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் புகர்கொள்கீர்த்தி" என்கையாலேஸாவம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. மழுங்குகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன - அங்குள்ளாரில் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இக்குப்புகருண்டானைக்குஹேது - தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கையாலேயென்கிறார் - குறைவாளர்க்கு இத்யாதி. "ஸமஸ்தாயஸ்ய ஶுபாமதா: । ஸமிதுவிநாவஜாயதெவுஉயெநவுயுஇவ" இதிவசனத்தினாலாம் உதர்த்தபோ.[2] "ரிபமு உவெபமஸாஸ்ய வாஸுதேவெதி" இதி முன்டோப நிஷதி. 'தம்மையேயொக்கவருள்செய்வர்' - தம்மோடு ஸாம்யாபத்தியைத் தந்தருளுவர் இத்யர்த்த:. திருமாலை பதினேராம்பத்து முன்றாந்திருமொழி அநுசந்தாபட்டு, "தம்மையேநாணுவரைந்தி" இத் யாதி. ஸர்வர்க்குமென்றது - * மின்னிடைமடவாரில் இருப்பத்த நம்மோடு, இதிலிருப்பாத அல்லாதா ரோடு வாசியற எல்லார்க்குமென்றபடி. "யாவர்க்கும் புண்ணியம்-இல்லை" என்றந்வயம். வேறுஉபாய மில்லையென்கிறதென்? உபாயாந்தரங்களுண்டேயென்ன - தாந்தாம் இத்யாதி. அப்படி கழுத்துக் கட்டியோ? என்ன - மின்னிடை இத்யாதி. "ஸ்வயத்நம் ப்ரதிபந்தகம், அவன்கீர்த்தியேபுபாயம்" என் கிறஇத்தால் - இவன்பார்க்கிற வுபாயத்தினுடைய பந்தகத்வத்தையும், அவன்காட்டு முபாயத்தினுடைய ஏற்றத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - இவன்பார்க்கும் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அவனுக்கும் காற் கட்டாமென்றது - "போகுமாபோலே" என்றாலும் போகமாட்டாமையை நினைத்து. அடிப்பாடு - பதவி.(க.)

நான்காம் பாட்டு.

புண்ணியம்பாவம் புணர்ச்சிபிரிவென் றிவையாய்
எண்ணாமாய்மறப்பாய் உண்மையாய்இன்மையாய்அல்லனாய்
திண்ணமாடங்கள்சூழ் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான்
கண்ணனின்னருளேகண்டுகொண்மின்கள்கைதவமே.

அ.—(புண்ணியம்.) - புண்யபாப தத்பலஸுஹ்ருதுஷ்ஸஹ விஷய ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷ ஸ்மரணவிஸ்மரண ஸாவாஸாவாதி ஸகலபதார்த்தாந்தர்யாமிதயா வ்யாப்தனாயிருந்துவைத்தே தத்ஸுகதோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருந்த, திண்ணமாடங்கள்சூழ் திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரானுடைய க்ருபையாலே ஸகலபுருஷார்த்த ஸாதநபூத கரணகளைபரப்ரப்ருதி ஸர்வபதார்த்தங்களும் ஸ்ப்ருஷ்டமான இவ்வர்த்தம் திருவிண்ணகரிலே ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், புண்யபாப ரூபாதியால் எம்பெருமானுக்கு விசேஷணத்வேந தோற்றுகிற விஶேஷங்களெல்லாம் அவன் க்ருபையாலே உண்டாயிற்று; இது பொய்யல்லாமை ஆராய்ந்து பார்த்துக்கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[புணர்ச்சி பிரிவு] - புண்யபாப மூலரூபமான ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்கள். அல்லனாயென்கிறது - புண்யபாபாதிகளுக்கு நியாமகனாய் அவற்றுக்கு வஶ்யனன்றிக்கே யிருக்குமென்கிறது. இன்னருளென்கிறது ஒருகாரணமறப்பண்ணும் க்ருபை.

ப.—அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன புகர்கொள் சீர்த்தியாவது - புண்யபாபாதி பந்தி பதார்த்தவிஶேஷாதிகளான க்ருஷ்ணனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபை யென்கிறார்.

புண்ணியம்பாவம் - இஷ்டாநிஷ்ட ஹேதுவான புண்யபாபங்கள், புணர்ச்சி பிரிவு - தத்க்ருதமான தத்தத்ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்கள், என்று - என்று, இவை ஆய் - இவையாய், எண்ணாம் - ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷகுணகையாய், ஆய் —, மறப்பு ஆய் - விஸ்மரணமுமாய், உண்மை ஆய் இன்மை ஆய் - தத்தத்ஸுகதுக்கங்களுடைய ஸத்பாவாஸத்பாவங்கள் ஆய்வைத்து, அல்லன் ஆய் - தத்தத்கர்மவஶ்யனன்றிக்கே இருப்பானாய், திண்ணம் - ஸ்திரமான, மாடங்கள் - மாடங்கள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - சேர்ந்த, பிரான் - ஸர்வாதிகனான, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுடைய, இன் - அதிமாநுஷ சேஷ்டிதமாய், அநந்யப்ரயோஜநமான, அருளே - க்ருபையையே, கண்டுகொண்மின்கள் - கீழ்ச்சொன்ன உத்தரக சீர்த்தியாகக்கண்டுகொள்ளுங்கோள். கைதவமே - இது கைதவமோ? பரமார்த்தமென்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இவ்விஶேஷங்கள் அவன் க்ருபையாலே உண்டாயிற்று: இது பொய்யல்லாமை பார்த்துக்கொள்ளுங்கோள் என்கிறார். [புண்ணியமித்யாதி] - ஸுகதுக்கஹேதுவான புண்யபாபங்களும், தத்ஸம்பந்தமான அநிமித்தஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்களும், அநுகூலவிஷயமான எண்ணமும், ப்ரதிகூலவிஷயமான விஸ்மருதியும், ஸத்பாவாஸத்பாவங்களுமாய். [அல்லனாய்] - புண்யபாபங்களை அநுபவியாநிற்கச்செய்தே † தான் அகர்மவஶ்யனாய். [திண்ணமித்யாதி] - ப்ரளயத்திலும் அழியாத மாடங்கள். [பிரான் கண்ணன்] - அவ்வைதாபத்துக்குப் பிறந்தட்டனான்றோப்

பெறுகைக்காகத் திருவிண்ணகரிலேவந்து நிற்கிற க்ருஷ்ணனான உபகாரகன். [இன்னருளே]-தன்பேறாகப்பண்ணும் க்ருபையாலே இதுஅடங்கலுண்டாயிற்று. [கைதவமே]- இதில் அர்த்தவாதமுண்டோ? இல்லையிறே. [கண்டுகொண்மின்கள்] - ஆராய்ந்துகொள்ளுங்கோள்.

௩௫.—நாலாம்பாட்டு. புண்யபாபாதியாய் எம்பெருமானுக்குவிபேஷணத்வேந தோற்றுகிற விஹாதியெல்லாம் அவன்க்ருபையாலே உண்டாயிற்று என்கிறார். [புண்ணியம்பாவம்] - ஸுகஸாதநமான புண்யம், துஃகஸாதநமான பாபம். [புணர்ச்சிபிரிவு] - புண்ய஫லமான ஸம்ஶ்லேஷம், பாப஫லமான விஶ்லேஷம். [எண்ணமாய் மறப்பாய்] - அபிமதவிஷயத்தில் ஸ்மிருதி, அநபிமத விஷயத்தில் விஸ்மிருதி. [உண்மையா யின்மையாய்] - அஸ்திஶப்தவாச்யமுமாய், நாஸ்திஶப்தவாச்யமுமாய். ஸத்஭ாவாஸத்஭ாவ மென்னுதல். சேதநாசேதநங்களென்னுதல். [அல்லனாய்] - புண்யபாபாதிகளுக்கு நியாமகனாய், அவற்றுக்கு வஶ்யனன்றிக்கே யிருக்குமென்கிறது. [திண்ண மித்யாதி] - "வாஸுதேவஹ்ருஹம்வேகம் ப்ரளயாவயதிஸ்ஸ்தி ரம்" (வாஸுதேவக்ருஹம்த்வேகம்ப்ரளயாவயதிஸ்ஸ்தி ரம்) என்கிறபடியே, ப்ரளயகாலத்துக்கும்அழியாதபடி திண்ணிதான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே சேர்ந்து நிற்கிற உபகாரகனான க்ருஷ்ணன். [இன்னருளே] - புண்யபாபாதிகளாய்க்கொண்டு அவனுக்கு விபூதியாய்த் தோற்றுகிறவையெல்லாம் அவனுடைய க்ருபையாலே உண்டாயிற்று. பாபமும் அவன் க்ருபையாலேயோ என்னில்?— அதுவும்அப்படியே; சேதநனுடைய பூர்வ கர்மாநுகுணமாக ப்ரவர்த்திப்பிக்கையினாலே அதுவும்அவன் க்ருபையாலேயாமத்தனை. எல்லாம் செய்தாலும், தீமை அவன்க்ருபையாலே வரக்கூடுமோ என்னில்?— தீயத்தைக்காட்டி வெதுப்பி நல்வழிபோக்குகையினாலே கூடுமிறே. [இன்ன

நாலாம்பாட்டு.—புண்ணியம் இத்யாதி. "புண்ணியம்பாவம்" என்றுதொடங்கி, "கண்ணனின்னருளே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - புண்ய பாபாதியாய் இத்யாதி.

"உண்மை, இன்மை" என்கிற தர்மவாசகஶப்தத்துக்கு - தர்மிபரத்வம் ஸ்வரஸமென்றென்று 'ஸத்பாவாஸத்பாவமென்னுதல்' என்கிறார். "அஸ்திஶப்தவாச்யமுமாய்" இத்யாதியின் விவரணம் - 'சேதநாசேதநங்களென்னுதல்' என்று. "புண்ணியம்" என்று தொடங்கி, "அல்லனாயிருக்கிறவன் - கண்ணன்" என்று வாக்யசேஷம்பண்ணி, ஏவம்விதமானவையெல்லாம் அவன்க்ருபையாலேயுண்டாயிற்றுஎன்றுஅந்வயம் விவக்ஷித்த அர்த்தம்-†பிராணிகளாய் இத்யாதி. தீமை அவன்க்ருபையாலே வரக்கூடுமோ? என்றது - தீமை அவன் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தாலே வரக்கூடுமோவென்றபடி. அதுவும் ஹிதரூபமாகையாலே கூடுமென்று பரிஹரிக்கிறார் - தீயத்தை இத்யாதி. 'தீயத்தைக்காட்டி' என்றவிடத்திலே - "ஸுஹ்ருதிவநிமஜ்ஜாநெ ஹ்ருஃ" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'கண்டுகொண்மின்கள்' ஶாஸ்த்ரங்களிலே இதி ஶேஷம். "கைதவமே" என்கிற ஸ்வரத்துக்கர்த்தம் - நான்சொல்லுகிற இத்யாதி. இந்தஅர்த்தத்தில், ஏகாரம் - †பிரிநிலையிலே. கைதவமே - கைதவமோ. இது கபடமோ என்றபடி. பரமார்த்தமென்றுகருத்து. கைதவம் - கபடம். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, கைதவமென்று - க்ருத்ரிமமாய், க்ருத்ரிமமாவது - க்ருதகமாய் பண்ணப்பட்டவையடங்கலும் என்றபடி. இப்படி விசேஷணமாய்த் தோற்றுகிற புண்யபாபாதிகளெல்லாம், புண்ணியமென்றுதொடங்கி, அல்லனாய்க்கொண்டிருக்கிற திண்ணமாடங்கள் வரைதொடங்கி, கண்ணனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே யுண்டாயிற்று; கைதவமேயென்று காரியாம்ஶத்தை அத்யாஹரித்துக் கொள்வது. அன்றிக்கே, கைதவமென்று

---

† விஶேஷணங்களால் எதிர்மறையிலே என்று இருக்கலாம்.

ருள்] - நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம். [கைதவமே] - நான்சொல்லுகிற இதில் அர்த்தவாதமில்லை. [கண்டு கொண்மின்கள்] - நீங்களும் எல்லாங் கண்டுகொள்ளுங்கோள்; அன்றிக்கே, [கைதவமே] - க்ருதகமென்றபடியாய், பண்ணப்பட்டவை யடங்கலும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தாலே. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கைதவம்செம்மை கருமைவெளுமையுமாய்
மெய்பொய்இளமைமுதுமை புதுமைபழமையுமாய்
செய்ததிண்மதிள்சூழ் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான்
பெய்தகாவுகண்டீர் பெருந்தேவுடைமூவுலகே.

ஆ.—(கைதவம்.) - ஆர்ஜவாநார்ஜவ விதநீல ஸத்யாஸத்ய யௌவநவார்த்தக நவத்வாநவத்வாதிரூபனான எம்பெருமான் ப்ரஹ்மாதி ஸ்தம்பபர்யந்த நிகிலஜந்து பரிபூர்ணமான ஸர்வலோகங்களுக்கும் ரக்ஷக னென்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், சிறியார் பெரியார் என்றாதே எல்லார்க்கும் ரக்ஷகன் திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரான் என்கிறார். [பெய்தகாவு கண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகே] - ப்ரஹ்மாதிபிபீலிகாந்தமான ஸகல ஜந்துக்களும் அவனுக்கினிதாமே. எல்லாரையுமொக்க ஸ்யாவரமாகப் பேசுகையாலே தந்தாமுடைய ஸர்வ நிர்வாஹகத்வமும் ஸமவயீநமென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ரூப ஸமஸ்தவஸ்துப்ரகாரகனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸகலஜகத்தும் லீலோத்யாநமென்கிறார்.

கைதவம் - (அபக்ருஷ்டமான) கௌடில்யமும், செம்மை - (உத்க்ருஷ்டமான) ஆர்ஜவமும், (தத்தத்ஸத்ருஶமான), கருமை வெளுமையும்ஆய் - கருமை வெளுமையும் ஆய், மெய்பொய் - அப்படி உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டரூப ஸத்யாஸத்யங்கள், இளமை முதுமை - யௌவநவார்த்தகங்கள், புதுமைபழமையும்ஆய்- அபிநவத்வ ஜீர்ணத்வங்களும் ஆய், செய்த - தொழிற்படச்செய்யப்பட்டு, திண் - சிக்கெனவையுடைத்தான, மதிள் - மதிளாலே, சூழ்-சூழப்பட்ட, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - சேர்ந்த, பிரான் - ஸர்வேஶ்வரன், பெய்த - வைத்த, காவுகண்டீர் - லீலோத்யாநங்கிடீகோள், பெருந்தேவு - ப்ரஹ்மாத்யுத்க்ருஷ்ட தேவதைகளை, உடை - உடைத்தான, மூவுலகு - த்ரைலோக்யமும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், சிறியார் பெரியார் என்றாதே ஸர்வர்க்கும் ரக்ஷகன் திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரான் என்கிறார். [கைதவம்] - க்ருத்ரிமம். [செம்மை] - ஆர்

க்ருதகமான இந்தலோகமெல்லாம் - புண்ணியமென்ற தொடக்கி, கண்ணனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயுண்டாயிற்று என்றஅநத்யாஹாரேண யோஜித்துச்சொன்னதல். "பொவயாசாஸ்ஸதாம் ஶுத்ரூயாம் ஆராகாஹ்ஸிவொஹாஉயிஃ । வாஸுதேவஸ்ஸுஹ்ருதாம் ஸ்வாவயதிஸ்வாஶ்ரயட்" இதி பஞ்சமேம்ஶே. [ரூ அ-கூ] (ச)

ஜவம். [கருமை வெளுமை] - கறுப்பும் வெளுப்பும். [மெய் பொய்] - ஸத்யாஸத்யம். [இளமை முதுமை] - பால்யவார்த்தகம். [புதுமை பழமை]- அத்யதனமும் புராதனமும். [செய்ததிண்மதில்] - புதிதாகச் செய்தாற்போலே தொழிலை யுடைத்தாய்த் திண்ணிதான மதில். [பெருந்தேவுடை மூவுலகு - பெய்த காவுகண்டீர்] - ப்ரஜாபதி ஸ்யாவராந்தமான ஜந்துக்கள் அவனுக்கின சோலை. மூவுலகு - மேலும் கீழும் நடுவும். பெய்தகாவு - உண்டாக்கின சோலை. ஸர்வரையும் ஸ்யாவரமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸர்வருடைய ரக்ஷணமும் ஐகவதநிரம் என்கை. மின்னிடை மடவாரில்—"பொருந்தோம்" என்றதுவும் ஸ்வாபாவிகமென்றென்கை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. சிறியார் பெரியா ரென்றுதே ஸர்வர்க்கும் ரக்ஷகன் திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரா னென்கிறார்.

[கைதவம்சேம்மை] - அநார்ஜவார்ஜவங்கள். [கருமைவெளுமை] - கறுப்பு வெளுப்பு. [மெய்பொய்] - ஸத்யாஸத்யம். [இளமை முதுமை] - பால்யவார்த்தகம். [புதுமைபழமை] - அத்யதனமும், புராதனமும். [செய்தவித்யாதி] - காலம் செல்லச் செய்தேயும் இப்போது செய்தாற்போலே யிருக்கிற தொழிற் புதுமையைச் சொல்லுகிறது. †(சிக்கெனவை உடைத்தான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே சேர்ந்த ஸர்வேஶ்வரன்) [பெய்தகாவுகண்டீர்] - வைத்தாக்கினசோலைகிடீர். (காவு- சோலை.) [பெருந்தேவுடை மூவுலகே] - ஈஶ்வராபிமாநிகளான தேவர்களையுடைத்தான த்ரைலோக்யம். (மூவுலகு - மேலும் கீழும் நடுவும்.) இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றென் என்னில்?—அச்சோலையானது தனக்கு வேண்டும் ரக்ஷணையையறிவிக்கமாட்டாதிறே; நின்றவிடத்தே நின்று வாடிக்காட்டுகையும், பின்பு வைத்தாக்கினவனே அதுக்குவேண்டும் ரக்ஷணபண்ண வேண்டுகையும் இத்யாதிகளை யுடைத்தாகை; அப்படியே ஈஶ்வரேஶிதவ்ய விபாகமற அவன் புத்த்யதீநமென்றபடி. (*மின்னிடை மடவாரில் "பொருந்தோம்" என்றதுவும் ஸ்வாபாவிகமன் றென்கை.)

அஞ்சாம்பாட்டு.—கைதவம் முதலாதி. "பெரியபிரதவதைகளை யுடைத்தான த்ரைலோக்யமும் அவனுண்டாக்கினசோலை" என்கையாலே வெளிப்படாவும் - சிறியார் இத்யாதி. "மூவுலகு" என்றத்தைப்பற்ற - சிறியார் என்றது. பெரியார் என்றது - "பெருந்தேவுடை" என்றத்தைப்பற்ற.

வார்த்தகம் - வ்ருத்தத்வம். "எல்லாமாய்க்கொண்டிருக்கிற திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான் பெய்தகாவு" என்கையாலே, ஸ்வரூபைக்யமன்று; கார்யகாரணஸாமாந்யத்தாலே ஸமாநாதிகரிக்கிறதென்றதாயிற்று. பெய்தல் - இடுதல். இத்தால் - "பெய்தகாவு" என்றத்தாலென்றபடி. உக்தார்த்தத்தை ப்ரக்ருதத்திலேயதிதேசிக்கிறார் - அப்படியே இத்யாதி. (☸)

---

† குண்டலிக்ரந்தம் க்வாசித்கம்.

ஆறும் பாட்டு.

மூவுலகங்களுமாய்அல்லனாய் உகப்பாய்முனிவாய்
பூவில்வாழ்மகளாய்த் தன்னையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய்
தேவர்மேவித்தொழுந் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான்
பாவியேன்மனத்தே உறைகின்றபரஞ்சுடரே.

அ.—(மூவுலகங்களுமாய்.)-நித்யலீலாலோக ததந்தர்வர்த்தி ப்ரீத்யாப்ரீதி லக்ஷணயலக்ஷணீ கீர்த்யகீர்த்தி ப்ரப்ருதி கல்யாணஹேய ஸகலபதார்த்தாந்தராத்மபூதனாய், கல்யாணபதார்த்தாந்தர்வர்த்திதையாலே யாதொருபடி தோஷந்தட்டாதே யிருக்கும், அப்படியே ஹேயபதார்த்தாந்தர்வர்த்திதையாலும் நிர்த்தோஷனாயிருக்கும், அதெங்ஙனே யறிந்தபடி என்னில்? - ஸமஸ்தஹேயாஸ்பதமான என்னுடைய நெஞ்சிலேபுகுந்து வைத்து ஒருதோஷமுந்தட்டாதே நிரதிசய தீப்தியுக்தனாயிருக்கையாலே என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், "நான் அல்லேன்" என்னச் செய்தே தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் காட்டி மறக்க வொண்ணாதபடி என்னோடே கலந்து அத்தாலே கிருதார்த்தனாய் அத்யுஜ்வலனாயிருக்கிறவன் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் கண்டீர் என்கிறார். [அல்லனாய்] - அவ்வளவன்றிக்கே மற்றும் விலக்ஷணமான விஷயங்களையுடையனாய். [பூவில் வாழ் மகளாய்த்தன்னையாய்]— ஸ்ரீயும் அஸ்ரீயும் ஆய். [புகழாய்ப் பழியாய்]-கீழ்ச் சொன்ன இரண்டையு முடையவர்களுக்கு வரும்இரண்டையுஞ் சொல்லுகிறது. [தேவர்மேவித் தொழுந்திருவிண்ணகர்]-அயர்வறுமரர்களுக்கும் வந்து தொழும்படியான திருவிண்ணகர், எம்பெருமான் மேல்விழுந்தெய்தீக, நான் "அல்லேன்" என்றிருந்த இருப்பை நினைத்து 'பாவியேன்' என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷணவிலக்ஷண பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன் ஆஶ்ரிதவ்யதையால்வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை உடையவனென்கிறார்.

மூவுலகங்களும்ஆய் - (ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வ குணக்ரியாத்மகத்வாதிகளாலே அவிலக்ஷணமான) த்ரைலோக்யமும் ஆய், அல்லன் ஆய் - தத்ப்ரதிபடநித்யவிபூதியுக்தனும் ஆய், உகப்பு ஆய்முனிவு ஆய்- அப்படி விலக்ஷணவிலக்ஷணாத்மகமாகத்தேவைஷங்களையும் ஆய், பூவில்வாழ்மகளாய் - ஸ்ரீதேவிதாயான லக்ஷ்மியையும் ஆய், தன்னை ஆய் - அஸ்ரீதேவிதாயான ஜ்யேஷ்டையையும் ஆய், (தத்தத்கார்யமான), புகழ் ஆய் - புகழையும் ஆய், பழி ஆய் - பழியையும் ப்ரகாரமாகவுடையனாய், (இந்தவிபூதியோகத்தாலே வந்த நீர்மையை யநுபவிக்கைக்காக), தேவர் - ஸுரிகள், மேவி-பொருந்தி, தொழும் - தொழாநிற்கிற, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த-சேர்ந்த, பிரான் - ஸர்வேஶ்வரன், பாவியேன் - தான் மேல்விழுந்தாலிலும் வைமுகத்யம்பண்ணும் பாபத்தையுடையேனான என், மனத்தே-நெஞ்சிலே, உறைகின்ற - நித்யவாஸம் பண்ணாநின்றுகொண்டு, பரஞ்சுடர் - அத்தாலே நிரதிசய ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையனானான்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், "நான்அல்லேன்" என்னச்செய்தேயும் தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி, மறக்கவொண்ணாதபடி கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறான்

திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரான்கிறேன் என்கிறார். [மூவுலகங்களுமாய்] - க்ருதகம் அக்ருதகம் க்ருதகாக்ருதகம். [அல்லனாய்]-இவற்றைச்சொல்லி, அல்லனாயென்னகையாலே, இவ்வளவன்றிக்கே அஸாதாரணமான நித்யவிபூதியையுடையனாய். [உகப்பாய் முனிவாய்] - ராகத்வேஷங்களாய். [பூவில் வாழ்மகளாய்த் தவ்வையாய்]-ஸ்ரீயும் அஸ்ரீயுமாய். தவ்வை-அஸ்ரீ. [புகழாய்ப்பழியாய்] - பிராட்டி கடாக்ஷத்தாலே வந்த புகழாய், அஸ்ரீஸம்பந்தத்தாலே வந்த பழியாய். [தேவர் மேவித் தொழும் திருவிண்ணகர்] - நித்ய ஸூரிகள் நித்யவிபூதிபோலே பொருந்தித் தொழும். ப்ரஹ்மாதிகள் வரை நாற்றம் பொறுக்கமாட்டாத தேஶத்திலே, திருவிண்ணகரின் நீர்மையை அநுபவிக்க நித்யஸூரிகள் படுகாடு கிடக்கிறபடி. [திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரான்] - திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறஉபகாரகன். நித்யஸூரிகள் மேல் விழ இருக்கிறவன் தான் மேல்விழ, "அல்லேன்" என்றிருந்த படியை நினைத்து "பாவியேன்" என்கிறார்.

[மனத்தே உறைகின்ற]-'போகுநம்பீ' என்று சொல்லிற்று, என் நெஞ்சை விடமாட்டாதவனைக் கிடீர்! [பரஞ்சுடரே]-நித்யஸூரிகளோடு கலந்திருக்கிற காட்டில் கிடீர் என்னைப்பெற்ற பின்பு பிறந்த புகர். "நின்றிலங்கு முடியினாய்" என்றதிறே.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. "நானல்லேன்" என்னச்செய்தே தன்குணசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி மறக்கவொண்ணாதபடி கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவன் திருவிண்ணகரிலே நின்றருளின ஸர்வேஶ்வரன்கிடீ ரென்கிறார்.

[மூவுலகங்களுமாய்] - த்ரைலோக்யத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய். க்ருதகம் அக்ருதகம் க்ருதகாக்ருதகமென்றும். [அல்லனாய்] - அல்லாத உபரிதநலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய். இவற்றைச்சொல்லி, அல்லனாயென்னகையாலே - இவ்வளவன்றிக்கே அஸாதாரணமான நித்யவிபூதியையுடையனாயென்றும். [உகப்பாய்முனிவாய்] - அநுக்ரஹ நிக்ரஹங்களாய். [பூவில்வாழ்மகளாய்த்தவ்வையாய்] - ஸ்ரீயுமஸ்ரீயுமாய். தவ்வை - அஸ்ரீ. [புகழாய்ப்பழியாய்] - ஸ்ரீயினுடைய கடாக்ஷமுடையார்க்கு வரும்புகழ். தவ்வையினுடைய கடாக்ஷமுடையார்க்கு வரும்பழி. [தேவரித்யாதி] - இந்த்ராதிகள் இங்குள்ளாருடைய ஹவிஸ்ஸாகொள்ளும்போது மூன்றுயோஜநம் அவ்வருகேநின்று முகத்தைத் திரியவைத்துவாங்கி சர்த்திபண்ணியாயிற்றுப்போவது; அப்படியிருக்கிறவர்களுடைய கந்த

ஆறாம்பாட்டு.—மூவுலகும் இத்யாதி. "பாவியேன்" என்றதைப்பற்ற - நானல்லேன் என்னச்செய்தேயென்றது. "மனத்தேயுறைகின்ற" என்றதைப்பற்ற - தன்குணசேஷ்டிதங்களை இத்யாதி. "பரஞ்சுடர், திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான்" என்றதைப்பற்ற - அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாய் இத்யாதி.

அர்த்தாந்தரம் - க்ருதகம் இத்யாதி. க்ருதக... வ ஏ - அவாந்தரப்ரளயத்திலேயழிந்து ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே பண்ணப்படுமது. இது ஏழேழுலோகமும் மேல்மூன்றுலோகமும். அக்ருதகமாவது - அவாந்தரஸ்ருஷ்டியில் பண்ணப்படாதது. இதுதானஸ்தபஸ்ஸத்யலோகங்கள். க்ருதாக்ருதகமாவது - அவாந்தரப்ரளயத்தில் குடிவாங்குகையாலே க்ருதகமென்றும், க்ருஹங்களுக்கு ஸ்வரூபநாஶமில்லாமையாலே அக்ருதகமென்றும் சொல்லப்படும் மஹர்லோகம். "ஸெ ஏஷ ஸர்வாகூ ஸேத ஏஷ ஸர்வாகூ ஸேத ஏஷ ஸர்வாகூ ஸேத

மும் பொறுக்கமாட்டாத நித்யஸூரிகள், திருவிண்ணகர்பூமியிலேயாகையாலே இங்கே வந்து பொருந்திவர்த்தியாநிற்பர்கள். அப்படிப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற உபகாரகன். [பாவியேன்மனத்தே] - * மின்னிடைமடவாரில் அவன்மேல் விழத் தாம்இருப்பதடியைநினைத்து, 'பாவியேன்' என்கிறார். நித்யஸூரிகள் தன்பக்கலிலேவந்து மேல்விழ, அத்தைத் தள்ளித் தான் என்பக்கலிலேவந்து மேல்விழாநிற்கக் கிடீர் நான் "அல்லேன்" என்றது. [மனத்தேயுறைகின்ற] - இப்போது நித்யஸூரிகளும் அந்த இருப்புங் கிடக்கக் கிடீர் என்னெஞ்சிலேபுகுந்து நித்யவாஸம்பண்ணாநின்றான். [பரஞ்சுடரே] - தனக்குப்புறம்புண்டான வாஸஸ்த்தாநங்கள் கிடக்க, என்னெஞ்சிலே புகுந்துநின்றது எனக்குக் கார்யஞ்செய்தாலாயிருக்கையன்றிக்கே, "தன்பேறு" என்று தோற்றும்படி உஜ்ஜ்வலனாநான். *மின்னிடைமடவாரில் - "இவரையிழக்கிறோமோ?" என்று வந்தஉருவுதல்தீர, இவரைப் பெற்றபின்பு அத்தாலே "நின்றிலங்குமுடியினாய்!" என்கிறபடியே வடிவிலேபிறந்த வேறுபாடு இருக்கிறபடி. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

பரஞ்சுடர்உடம்பாய் அழுக்குப்பதித்தஉடம்பாய்
கரந்தும் தோன்றியும் நின்றும் கைதவங்கள் செய்தும்விண்ணோர்
சிரங்களால் வணங்கும் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான்
வரங்கொள்பாதமல்லால்இல்லை யாவர்க்கும்வன்சரணே.

ஆ.—(பரஞ்சுடர்.) - நிரவயிகநிரதிசயமான திவ்யரூபனாய், ஸமஸ்தஹேயாஸ்பதமான ஸர்வஜகச்சரீரனாய், ஸமஸ்தஹேயரஹிதனாய், ஆர்ஸ்ரிதர்க்கு ஆஸ்ரிதர்க்கு மாகப் பிறந்தருளியும் அவர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தும் ப்ரதிகூலர்க்குக் கைதவம்செய்தும், விண்ணோர் சிரங்களால் வணங்கும் திருவிண்ணகர்சேர்ந்த பிரானுடைய திருவடிகளல்லது ஒருவர்க்கும் ஆத்மரக்ஷகமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எத்தனையேனுமளவுடையார்க்கும் வலிய புகல் அவனல்லதில்லையென்கிறார். [பரஞ்சுடருடம்பாய்] - அப்ராகிருதமான திருவுடம்பை யுடையனாய். [அழுக்குப்பதித்த வுடம்பாய்] - ஜகச்சரீரனாய். [கரந்துந்தோன்றியும் நின்றும் கைதவங்கள்செய்தும்] - அதீந்திரியனாயும் கண்காணவந்து திருவவதாரம்பண்ணியும் ஆஸ்ரிதர்க்காக அத்திருவுடம்போடே நெடுநாள் வர்த்தித்தருளியும் இப்படி ஸுலபனாய் வைத்து, தன்னை உகவாதார்திறத்து வஞ்சநங்கள் பண்ணியும்.

என்றதுக்கும்அடைவே யர்த்தவ்யம் - அஸ்லாத இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "தண்டமும், தண்மையும்" என்றத்தோடு புநருக்தமாகையாலே, அநுக்ரஹநிக்ரஹங்களாயென்றது - அவற்றின்கார்யமான ப்ரீத்யப்ரீதிகளைச் சொல்லுகிறது. "மேலித்தொழும்" என்றதுக்கு பாவம் - இந்த்ராதிகள் இத்யாதி. பூமியிலேயாகையாலே யென்றது - பூமியிலேயிருக்கையாலே பூமியுத்தேச்யமென்றபடி. "பாவியேனென்றது - * மின்னிடைமடவாரிலே இருப்பதடியை நினைத்து" என்பானென்? என்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. "உறைகின்ற" என்ற வர்த்தமாநநிர்த்தம் - இப்போது நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. மேற்வாக்யவிவரணம் - மின்னிடை இத்யாதி.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஅநாஶ்ரிதவிஷயமான ஆகாரபேதத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளே ஸர்வர்க்கும் ப்ரவேலாஶ்ரயமென்கிறார்.

பரஞ்சுடருடம்பு ஆய் - ஆஶ்ரிதாநுகூலம்யமான அப்ராக்ருதவிக்ரஹத்தையும், (அநாஶ்ரிதர்க்கு அநுகூலம்யமான), அழுக்கு - ஹேயதையால், பதித்த - பூர்ணமான, உடம்பு ஆய் - ஜகதாகாரத்தையும் உடையனாய், கரந்தும் - (அநாஶ்ரிதவிஷயத்தில்) ப்ரகாசியாதேயும், தோன்றியும் - (ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில்) ப்ரகாசித்தும், நின்றும் - (ப்ரகாசிக்கும் விஷயத்தில்) ஸ்த்திரனாயும், கைதவங்கள் செய்தும் - (இதரவிஷயத்தில்) அஸ்த்திரனாயும், ஆய் - இருப்பானாய், விண்ணோர் - ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், (ஸ்வாபிமத ஸித்த்யர்த்தமாக), சிரங்களால் - தந்தாந்தலைகளாலே, வணங்கும் - வணங்கும்படி, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - சேர்ந்த, பிரான் - ஸர்வேஶ்வரனுடைய, வரம் - ஸமாப்யயிக ஶரீரமான ப்ரகாரத்தை, கொள் - உடைய, பாதம் - திருவடிகள், அல்லால் - ஒழிய, யாவர்க்கும் - ஸர்வசேதநர்க்கும், வன் - அவியஸ்த்தலமாம்படி ப்ரவேலமான, சரண் - புகலிடம், இல்லை - வேறில்லை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் வலியபுகல் அவனல்லதில்லை யென்கிறார்.

[பரஞ்சுடரும்பாய்] - நிரவயிக தேஜோரூபனாய்: அப்ராக்ருதமான திருமேனியையுடையனாய். "தெஜஸாம்ராஶிஶுஜ்ஜ்வல" [அழுக்குப்பதித்த வடம்பாய்] - ஜகச்ச்ரீரனாய். [கரந்தும்] - "யோ ஹ்ருதி" என்று அவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு அந்தராத்மாவாய் நின்றும். [தோன்றியும்] - "ஜுவிஶுஜ்ஜ்வல கம்ஶுஹா கூ" என்று ராமக்ருஷ்ணாதிகாரங்களைப் பண்ணியும். [நின்றும்] - அவ்வோவிடங்களிலே பதிந்தோராயிருக்கிறார். [கைதவங்கள்செய்தும்] - தன்படிகள் ஶிஶுபாலாதிகளுக்குத் தோற்றாதபடி பண்ணியும், ஆஶ்ரிதர்க்குத் தோற்றும்படி பண்ணியும். கைதவம் - வஞ்சகம். [விண்ணோர் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் தலையாலே வணங்கும்படி திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற உபகாரகன். [வரங்கொள் இத்யாதி] - வரையாதே எல்லார்க்கும் ஆச்ரயிக்கலாம்படியான ப்ரதேஶமான திருவடிகள். [யாவர்க்கும் வன்சரணே] - சிறியார்பெரியார் என்று அன்றிக்கே எல்லார்க்கும் தஞ்சமான புகல் வேறில்லை. அவ்வாதலை ஓட்டை ஓடத்தோடே ஓடுகலோடமாய்க் கழுத்துக்கட்டியாயிறே யிருப்பது.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டு. எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் வலியபுகல் அவனல்லதில்லை யென்கிறார்.

[பரஞ்சுடருடம்பாய்] - சுத்தஸத்த்வமயமான அஸாதாரண திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய். "தெஜஸாம்ராஶிஶுஜ்ஜ்வல" (தேஜஸாம்ராஶிஶுர்ஜ்ஜ்வலம்). [அழுக்குப்

ஏழாம்பாட்டு—பரஞ்சுடர் இத்யாதி. "வரங்கொள்பாதாவல்லாலில்லை" இத்யாதியைப்பற்றி அவதாரிகை - எத்தனையேனும் இத்யாதி. மேலே "அழுக்குப்பதித்தவுடம்பாய்" என்ற - ஹேயமாய் ரஜஸ்தமோ மிஶ்ரமான உடம்பைச் சொல்லுகையாலே, ஸத்ப்ரதிகோடித்வேந விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - சுத்தஸத்த்வ இத்யாதி. நிரவதிக தேஜோரூபமான திருமேனியை யுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். இதுக்குப்பிரமாணம் - தெஜஸாம் இத்யாதி. தோன்றாதபடி நிற்கிறவன் தோன்றுகிறதெதத்

பதித்தவுடம்பாய்] - குணத்ரயவஶ்யமான ஜகச்சரீரனாய். [கரந்தும்] - இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்கு நிற்கச் செய்தே, "யஶாத்மா ந வேத" (யஶாத்மா ந வேத) என்று இவற்றுக்குத் தோன்றாதபடி நின்று, இவற்றின் ஸத்தையை நோக்கியும். [தோன்றியும்]- *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்திருப்பார்க்குக் காணலாம்படி ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணியும். [நின்றும்]-நூறாண்டு பதினாராயிரமாண்டு நின்றும். அவ்விடங்களிலே, [ஈகதவங்கள் செய்தும்] - க்ருத்ரிமங்களைப்பண்ணியும். அதாவது - அவதரித்துநிற்கச்செய்தே தன்படிகள் சிசுபாலாதிகளுக்குத் தோற்றாதபடி பண்ணியும், ஆஶ்ரிதர்க்குத் தோற்றும்படிபண்ணியும். [விண்ணோரித்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் 'தலைபடைத்தப்ரயோஜநம் பெற்றோம்' என்று வணங்கும்படி திருவிண்ணகரிலே நிற்கிற உபகாரகன். [வரங்கொள்பாதமல்லாலில்லை] - எத்தனையேனும் தண்ணியாரும் கிட்டலாம்படி ஶ்ரேஷ்டமான திருவடிகளல்லது. [யாவர்க்குமித்யாதி] - எத்தனையேனும் கிழார் கிழார்க்கும் அதுவல்லது வலியபுகலில்லை. அவனை யொழிந்த ஶரண்யரடங்கலும் இவனைக் கொண்டு முழுகும்போர்; இவனைக் கொண்டு கரையேற்றவல்ல வலியபுகல் அவன்திருவடிகளல்லதில்லை. அடியே பிடித்து ஜீவிக்கில் ஜீவிக்குமத்தனை. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வன்சரண்சுரர்க்காய் அசுரர்க்குவேங்கூற்றுமாய்
தன்சரண் நிழற்கீழ் உலகம் வைத்தும் வையாதும்
தென்சரண் திசைக்குத் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான்
என்சரணென்கண்ணன் என்னையாளுடை என்னப்பனே!

அ.—(வன்சரண்.) - தன் திருவடிகளை ப்ரார்த்திக்கைக்கு விரோதியான ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்கி ஆஶ்ரிதரைத் தன் திருவடிகளின் நிழலிலே வைத்தருளும் ஸ்வபாவனாய், ஆஶ்ரிதவிரோதிகளைத் தன் திருவடிகளிற் பொடிபடுத்த அவர்களுக்கு அதிபயங்கர ம்ருத்யுபூதனாயிருந்த எம்பெருமான், தென்திசைக்குப் புகலிடமாகத் திருவிண்ணகரிலே புகுந்தருளியிருந்து எனக்கு ப்ராப்யமாய், எனக்கு த்ருஷ்டியாய் என்னைக் கொண்டு ஸர்வபோஷணம்பண்ணி எனக்கு ஸ்வாமியானான் என்கிறார்.

ஆ.—எட்டாம்பாட்டில், எனக்கு ஶரணாகை மாத்ரமேயல்ல; மற்றுமெல்லாம் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் என்கிறார். [தன்சரணிழற்கீழ்உலகம்வைத்தும்

ப்ர.—[பரந்தடருடம்பாய்]—வ்யூஹமாராணாகை, "யஸ்ய ராஶரீரம்யகூதா நகிஞ்சிதொரோயயேதி - யஶாத்மாநவேத" காக? என்ன - காணவாராயி இத்யாதி. அவ்விடங்களிலே - ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களிலே. ஆஶ்ரிதர்க்கு - அர்ஜுநாதிகளுக்கு வணங்குகிறது தலையாலேயாயிருக்க, "சிரஸ்ஸால்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. வரங்கொள் - வரமான. திருவடிகளுக்கு ஶ்ரேஷ்டத்தையேதென்ன - எத்தனையேனும் இத்யாதி. கிழார்கிழார்க்கும் - பெரியவர்க்கும் பெரியரானவனுக்கும். கிழார் - பெரியவர். "வன்சரண்" என்றதுக்குஹாவம் - அவனையொழிந்த இத்யாதி. ஸோக்தி - அடியே இத்யாதி. திருவடிகளையேபிடித்தென்றும், முதலிலே பிடித்தென்றும். (ஸ)

வையாதும்] - அநந்யப்ரயோஜநனை பரிக்ரஹித்தும் அல்லாதாரை வெறுத்துக்கரித்தும். [தென்சரண் திசைக்கு] - தெற்குத் திக்குக்கு சரணாக. [என்கண்ணன்] - எனக்குஸுலபனாய். [என்னையாளுடை யென்னப்பனே] - என்னை அடிமைகொண்டு உபகரித்தவன்.

ப.—அநந்தரம், அநுகூல ப்ரதிகூல விஷயங்களான ஸ்வபாவங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரனாய் ஆஶ்ரிதவத்ஸலனான க்ருஷ்ணன் எனக்கு அஸாதாரணமான புகலிடமென்கிறார்.

சுரர்க்கு - அநுகூலமான தேவர்களுக்கு, என் - அப்ரதிஹதமான, சரண் - புகலிடம், ஆய் - ஆய், அசுரர்க்கு - ப்ரதிகூலமான அசுரர்களுக்கு, வெம் - க்ரூரமான, கூற்றமும் - ம்ருத்யுவும், ஆய் - ஆய், உலகம் - தாத்ருஶ விபாகத்தையுடைய லௌகிகரை, தன் - தன், சரண்நிழல்கீழ் - பாதச்சாயையிலே, வைத்தும் - ஒதுக்கியும், வையாதும் - ஒதுக்காதும், ஆய் - இருப்பானாய், தென்திசைக்கு - தெற்குத் திக்குக்கு, சரண் - புகலிடமான, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - சேர்ந்த, பிரான் - ஸர்வேஶ்வரனாய், என் - என்னை யங்கீகரிக்கைக்காக, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாய், என்னை ஆளுடை - என்னை யடிமைகொண்ட, என்னப்பன் - ஸ்வாமியானவன், (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்), என் - எனக்கு, சரண் - ஸாயாரணமான புகலிடம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், எல்லார்க்கும் புகலென்ற மாத்ரமன்றிக்கே, எனக்கு விசேஷித்துப் புகலென்கிறார்; எனக்குப் புகலான மாத்ரமன்றியிலே மற்றுமெல்லாம் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் என்கிறார். [என்சரணிணித்யாதி] - தேவஜாதிக்குத் தன்னை யழியமாறி ரக்ஷிக்கும் புகலாய், தநுப்பாதிகளுக்கு வெங்கூற்றம் - "அந்தகன் தன்னோடு" என்னும்படியான கூற்றமாய், தன்பாதச்சாயையிலே அநந்யப்ரயோஜநனை வைத்தும் அல்லாதாரை வெறுத்தும். [தென்சரண் திசைக்கு] - "உக்ஷிணாதிகூ] தாவெந்த ஶரணாவுணாவுகூ உணா" என்கிறபடியே தெற்குத்திக்குக்கு ஶரணமான. [என் சரண்] - எனக்குப் புகலானவன். [என் கண்ணன்] - எனக்குலாவியனானவன். [என்னையாளுடையென்னப்பனே] - என்னை அடிமைகொண்டு போகிறவன், எனக்கு உபகாரகன்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. எனக்குப் புகலான மாத்ர மன்றிக்கே மற்றுமெல்லாம் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரா னென்கிறார். † (எல்லார்க்கும் புகலென்றமாத்ரமன்றிக்கே, எனக்கு விசேஷித்துப்புகலென்கிறா ராகவுமாம்.)

[என்சரண்சுரர்க்காய்] - தேவர்களுக்காகத் தன்னை அம்புக்கு இலக்காக்கி அவர்களைநோக்கும் வலியரக்ஷகனாய். [அசுரர்க்கு வெங்கூற்றமுமாய்] - ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு "அந்தகன்தன்னோடு" என்னும்படி வெவ்வியகூற்றமுமாய். [தன்சரணித்யாதி] -

---

எட்டாம்பாட்டு.—என்சரண் இத்யாதி. "என்சரணென்கண்ணன்" இத்யர்தியைக்கடாஸித்து அவதாரிகை-எனக்குப்புகலான இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில்-எல்லார்க்கும்புகலென்றார்; இதில் - எனக்குப் புகலானமாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வவிதபந்துவுமென்கிறாரென்றபடி. தேவர்களுக்குஶரணனென்ற ப்ரகாரத்தைக் காட்டாநின்றுகொண்டு ஶப்தார்த்தம் - தேவர்களுக்காக இத்யாதி. "வெங்கூற்றம்" என்றதுக்குமாவும் - ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு இத்யாதி. அந்தகன் தன்னோடென்றும்படியென்றது -

---

† குண்டலிதசக்ரந்தம் ப்ரமாணம்.

தன்னுடைய பாதச்சாயையுள்ளே, அநுகூலரான அர்ஜுநாதிகளையிட்டுக்கொண்டும், ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே, ப்ரதிகூலரான துர்யோதநாதிகளைப் புறம்பிட்டும். [தென்சரண் திசைக்கு] - "தக்ஷிணாதிக்ரூதாயெந ஶரணாயவாணாகுடுணா" (தக்ஷிணாதிக்க்ருதாயேநஶரண்யாபுண்யகர்மணா) என்கிறபடியே, "தென் - திசைக்கு - சரண்"-தெற்குத்திக்குக்குப் புகலிடமான திருவிண்ணகரிலே கிட்டின உபகாரகன். [என்சரண்] - எனக்குப் புகலிடம். [என்கண்ணன்]-எனக்கு ஸர்வஸ்வமானவன். [என்னை யாளுடை] - என்னை யடிமைகொள்ள உரியவன். [என்னப்பன்] - எனக்கு உபகாரகன். உலகமென்பது - உயர்ந்தோர்மாட்டு. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

என்னப்பன்னெக்காயிகுளாய் என்னைப்பெற்றவளாய்
பொன்னப்பன்மணியப்பன் முத்தப்பன்என்னப்பனாய்
மின்னப்பொன்மதிள்சூழ் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தஅப்பன்
தன்னொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன்தன தாள்நிழலே.

ஆ.— (என்னப்பன்.)-*கட்டுவைத்த கண்ணாடிபோலுள்ளமையும் அத்யுஜ்ஜ்வலமான ரத்நத்தினொளியையும் முலைத்தடம்போல் முலையையுமுடையவளாய், அழகியவனாய்த் தன்னொப்பாரின்றியே யிருக்கிற திருவிண்ணகர் சேர்ந்த அப்பன், தன்னைமுகாலே யடைந்தவர்க்கு ஸ்வாமியாய், தன்னுடைய வைபவத்தாலே பெற்றாரையும் வைத்தாரையும் பண்ணைக்கடவ ஸ்நேஹத்தை யன்பர்களிலே பண்ணி, ஸ்வவிப்ரலம்஭நீயமான யன்னுடைய நிரவயிக ஸந்தாபமெல்லாம் போம்படி அதிஶீதளமாய் மந்ருதஸஞ்சாரமான தன் திருவடிகளின் நிழலை எனக்குத் தந்தருளினானென்கிறார்.

ப்ர.—[என்சரண் இத்யாதி]—[தென்சரண் திசைக்கு]— ஶரணாயகாவெ- [கக] "நிஶ்ஶஸ்ய தரஸாஶ்ரிதாநாம் லொகாநாம் ஹிதகாரியா । தக்ஷிணாதிக்ரூதா யெந ஶரணாயவாணாகுடுணா ॥ தவெஸ்ய-கரூபாஶ்ரயவேஶம் ப்ரஸாவாஶ்ரயஸ்ய ராக்ஷவெஸ்ய । நிமியம் தக்ஷிணாதூராஸா ஶ்ரீஶைலநாதவஸுஜ்ஜ்வலதா ॥ அ உ ॥"

ம்ருத்யுவானவன் குளிர்ந்தவனென்னும்படியென்கை. "தென் - திசைக்கு - சரண்" என்றந்வயம். ஸப்ரமாணமாக இதுக்கர்த்தம் - தக்ஷிணா இத்யாதி. "தக்ஷிணாதிக்ரூதாயெந ஶரணாயவாணாகுடுணா - தவெஸ்ய தகரூபாஶ்ரயவேஶம் ப்ரஸாவாஶ்ரயஸ்ய ராக்ஷவெஸ்ய" இத்யாரண்யகாண்டே. என்னையாளுடை - என்னையாளுடையவனித்யர்த்தம். "உலகம்" என்றது - அநுகூலரான அர்ஜுநாதி வாசகமாமோ? என்ன - உலகமென்பது இத்யாதி. உயர்ந்தோர்மாட்டு - பெரியோரிடத்திலே வாசகமாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கு மென்றபடி. (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எண்ணுடைய ஶ்ரமமெல்லாந்திரும்படி தன்னுடைய பாதச்சாயையை எனக்கு, "நானல்லேன்" என்ன, வலியத்தந்தானென்கிறார்.

[என்னப்பனெனக்காய்] - எனக்கு உறுதியான என்பிதாவாய்.

[இகுளாய்] - தோழியாய். [பொன்னப்பன் மணியப்பன் முத்தப்பனென்னப்பனுமாய்] - பொன்னும்மணியும் முத்தும்போலேயும் ஹோக்யனும், எனக்கு அவ்வளவன்றிக்கே மிகவும் உபகாரகனும். [திருவிண்ணகர் சேர்ந்தவப்பன்] - என்போல்வார்க்குளியனும்படி திருவிண்ணகரிலே வருகையாகிற உபகாரத்தைப்பண்ணினவன். [தன்னொப்பாரில்லப்பன்] - உபகாரகனுடைத்தில் தனக்கு ஒப்பில்லாதவன்.

ப.—அநந்தரம், பரஸ்பரவிருஷோகாரமான வைந்துவர்க்கமும் ஸப்ருஹணீய வஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனான தன்னுடைய உபகாரகத்வத்துக்கு ஒப்பில்லாத ஸர்வேஶ்வரன், தன்னுடைய பாதத்ராணையை எனக்குத் தந்தருளினானென்கிறார்.

எனக்கு - எனக்குஅஸாதாரணனாய், என் - ஸத்தாஹேதுவாயிருந்துள்ள, அப்பன் - பிதா, ஆய் - ஆய், இகுள் - அந்தரம்ஸ்த்வத்துக்கு விருத்தமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய செவிலித்தாயானவள், ஆய் - ஆய், என்னைப் பெற்றவள் ஆய் - அவளைப்போலே வளர்த்து விடுகையன்றிக்கே பெற்றவளான வேறுபாட்டையுடைய நற்றாயாய், பொன் அப்பன் - பொன்போலே தன்னுடையஸ்ப்ருஹணீயதையை ப்ரகாசிப்பித்தும், மணி அப்பன்-(அதிற்காட்டில் ஔஜ்ஜ்வல்யத்தாலும் மஹார்ஹதையாலும் வேறுபட்ட) ரத்நம் போலே தன்னுடைய தேஜஸ்ஸினையை ப்ரகாசிப்பித்தும், முத்து அப்பன்-(அதிற்காட்டில் நீர்மையாலும் குளிர்த்தியாலும் ஸ்யாமளமான) முத்துப்போலே தன் சீதளமான நீர்மையை ப்ரகாசிப்பித்தும், என் அப்பன் ஆய் - (இப்படி பலவுமுகமாக) எனக்குப்பகாரகனும், ஆய் - ஆய், மின்ன - ஒளிவிடும்படி, பொன் - பொன்னான, மதில் - மதிளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - வர்த்திக்கிற, அப்பன் - ஸர்வஸ்வாமியாய், (இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வத்துக்கு), தன் - தனக்கு, ஒப்பாரில் - ஒப்பில்லாத, அப்பன் - மஹோபகாரகனானவன், தன் - தன், தாள் - திருவடிகளின், நிழல் - நிழலை, தந்தனன் - எனக்குத் தந்தருளினான்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எனக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனாய், தன்பாதச்சாயையை, "அல்லேன்" என்ன, வலிய எனக்குத் தந்தானென்கிறார்.

[என்னப்பனெனக்காய்]-"ஸுஹிதாநாம்யொஉவ்யஃஹிதா" என்கிறபொதுவன்றிக்கே, எனக்கேஉன பிதாவாய். [இகுளாய்] - தோழியாய். இது தமிழர் நிர்வாஹம். நம்முடையவர்கள் "செவிலித்தாய்" என்று நிர்வஹிப்பர்கள். தாய்க்குத்தோழியாயிருக்குமிறே செவிலித்தாய்: அத்தைச்சொல்லுகிறது. [என்னைப் பெற்றவளாய்] - உடம்பு நொந்து பெற்றவளாய். [பொன்னப்பன் இத்யாதி] - பொன்னும்மணியும் முத்தும்போலே எனக்குஉபகாரகன். [மின்னப்பொன் இத்யாதி] - மின்னுநின்ற பொன்மதிள்சூழ்ந்த திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாகிற உபகாரத்தைப் பண்ணினவன். [தன்னொப்பாரில்லப்பன்] - உபகாரகரில் தன்னோடொப்பாரில்லாத உபகாரகன். ப்ரணய ரோஷத்தாலே நான் அகலப்புக, தாழநின்று பொருந்தவிட்டுக்கொண்டவன். [தந்த

னன் தனதாள்நிழலே] - தன்தாள்நிழல் தந்தான்; தன் பாதச்சாயையைத்தந்தான். "அழித்தா யுன்திருவடியால்" என்கிறபடியே என்மமேயாத்தைத் திருவடிகளாலே அழித்துத் தன்திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்டான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. எனக்குஶரணமான மாத்ரமல்ல, மற்றுமெல்லாம் அவனேயென்கிறார். எனக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனாய், தன் பாதச்சாயையை, "அல்லேன்" என்ன, வலிய எனக்குத் தந்தானென்கிறார்.

[என்னப்பனெனைக்காய்]-எனக்கு அஸாதாரணனாய் ஸத்தாஹேதுவாயுள்ளபிதா வாய். க்ஷாமகாலத்திலே ப்ரஜைகளை விற்றுண்ணும் தமப்பனைப்போலன்றியே, தன்னை யழியமாறியும் என்னைநோக்கக்கடவ பிதாவாய். [இகுளாய்] - இகுளையென்று தோழிக் குப்பேராய், அத்தைக்குறைத்து, இகுளென்றுகிடக்கிறது. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - எனக்கு வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணுகைக்குத் தோழியுமாய். [என்னைப்பெற்றவளாய்]-வளர்த் துக்கொள்ளியான தாயைப்போலன்றியே, பத்துமாஸம் வயிற்றிலேவைத்து நோக்கிப்பெற்ற தாயாய். [பொன்னப்பனித்யாதி] - வேறே ஹேயமாய்க்கொண்டு உபகாரகமாவன சில வஸ்துக்களுள; எனக்குஅவ்வோமுகங்களெல்லாம்தானாய்நின்றுஉபகரித்தவன்.†(பொன்னும் மணியும் முத்தும்போலே எனக்குபகாரகன்.) [மின்னப்பொன்னித்யாதி] - மின்னுநின் றுள்ள பொன்மதிளாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகரிலேநின்ற உபகாரகன். [தன்னைப்பா ரில்லப்பன்] - சிலர்க்கு ஒன்றை உபகரித்தமிடத்தில், தன்னோடொக்க உபகரிக்கவல்லார் இல்லாதபடியான மஹோபகாரகன். இதுக்குச் சீயரருளிச்செய்யும்படி; - "மின்னிடை மடவாரிலே அவன்வந்துமேல்விழ, 'நீ எனக்குவேண்டா' என்று நான் தள்ளத்தள்ள; நீஉனக்கு ஹிதமறிந்தாயோ? நான்உனக்குவேணுங்காண் என்றுதன்னையேஎனக்குத்தந்தவன்" என்று. [தந்தனன் தனதாள்நிழலே] - "உன்னையொழிந்தவெய்யிலே யெனக்கனையும்" என்று நான் அகலப்புக, "அழித்தாயுன்திருவடியால்" என்று தன்னுடைய திருவடிகளாலே என்மமதையைப்போக்கி, பாதச்சாயையை எனக்குத்தந்தான். அடிபட்டவாறே, "எனக்கு" என்று வைத்தவற்றையும் போகவேர்களோ. (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—என்னப்பனை இத்யாதி. "என்னப்பனெனைக்காயிகுளாய்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - எனக்கு ஶரணம் இத்யாதி. "தந்தனன் தனதாள்நிழல்" என்றத்தைப்பற்றி அவதாரிகாந்தரம் - எனக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இத்யாதி.

என்னப்பனென்றதே, "எனக்கு"என்று விசேஷித்ததுக்குஹேதுவும் - க்ஷாமகாலத்திலே இத்யாதி. எனக்கேயான வென்னப்பனையென்று ஶப்தார்த்தம். "இகுளாய்" - இகுளையாயவென்றபடி. "பெற்றவன்" என்றதுக்குவாஸனை - வளர்த்துக்கொள்ளி இத்யாதி. 'ஹேயமாய்க்கொண்டு'- சுகத் தைக்கொடுத்து. 'உபகாரகமாவன' என்று கூட்டுவது. "தன்னைப்பாரில்லப்பன்" என்கைக்கு - அல் லாதாரிற்காட்டில் இவன்பண்ணின உபகாரமேதென்ன-இதுக்குச் சீயர் இத்யாதி. "தந்தனன்" என் கையாலே - வலியவே தந்தானென்கிறார். நிழலுக்கு ப்ரதிகோடித்வேக 'வெய்யில்' என்றது. "திரு வடிகளாலே மமதையைப்போக்கினான்" என்னுமத்தை ரஹஸ்யார்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - அடிபட்ட வாறே இத்யாதி. அடியென்று - திருவடிகளுக்கும், ப்ரஹாரத்துக்கும் பேர். (கூ)

---

† குண்டலவிக்ரந்தம்க்வாசித்கம்.

பத்தாம் பாட்டு.

நிழல்வெய்யில்சிறுமைபெருமைகுறுமைநெடுமையுமாய்
சுழல்வனநிற்பனமற்றுமாய் அவையல்லனுமாய்
மழலைவாய்வண்டுலாம்திருவிண்ணகர்மன்னுபிரான்
கழல்கள் அன்றிமற்றோர்களைகணிலங்காண்மின்களே.

ஆ.—(நிழல்.)-ஹ்ரயாதபஅல்பமஹத் தீர்க்கஹ்ரஸ்வ சராசரங்களை ப்ரகாரமாகவுடையனாய், மதுரமாகப்பாடுகிற வண்டுகள்வாழுகிற திருவிண்ணகர் என்றோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெற்ற தேச மானகயாலே "இனி ஆக்மாந்தமாக இவ்விடத்தை விடேன்" என்றுஎழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது நமக்கு மற்றொரு கதியில்லை. அவனுடைய கடாக்ஷம் பெறுவதற்குமுன்பு என்னுடைய ஸத்தையில்லாமையாலும், அவன் கடாக்ஷித்தருளினவாறே காணுமளவுகையாலும் நமக்கு அவனல்லது கதியில்லை என்னுமிடம் எல்லார்க்கும் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய திருவடிகளல்லது மற்றொருரக்ஷகமில்லை என்னுமிடத்தை புத்திபண்ணுங்கோளென்கிறார். [சிறுமை பெருமை] - அணுத்வ மஹத்த்வங்கள். [குறுமைநெடுமை]-நடுவுள்ள ஹ்ரஸ்வதீர்க்கங்கள். [சுழல்வனநிற்பன]- ஸ்யாவரஜங்கமங்கள். [அவையல்லனுமாய்] - இவற்றில்இவனுக்கு வ்யாப்திகர்மநிவேந்த்ரமல்லாமையாலே தன்பக்கல் அவற்றின்தோஷம் தட்டாதொழிகை. [மழலைவாய் வண்டு] - இனியபிடற்றோசையையுடைய வண்டு.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ப்ரஸ்ப்ரஸிருத்தாகாரமான ஸகலசராசரங்களையும் விபூதியாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளல்லது வேறுரக்ஷகமுடையோமல்லோம்; இத்தை நிரூபித்துக்கொள்ளுங்கோளென்று உபதேசித்து முடிக்கிறார்.

நிழல் - தாபஸாந்திகரமானசாயையும், வெய்யில் - தாபகரமான ஆதபமும், சிறுமை - சிறுமைக்கெல்லையான அணுத்வமும், பெருமை - பெருமைக்கெல்லையான மஹத்த்வமும், (மத்யமபரிமாணங்களிலுண்டான), குறுமை - ஹ்ரஸ்வத்வமும், நெடுமையும் - தீர்க்கத்வமும், ஆய் -, சுழல்வனநிற்பன - சராசராத்மகமான, மற்றும் - மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களும், ஆய்—,(இப்படி ஸர்வப்ரகாரியாகாநிற்கச்செய்தே), அவை - அவற்றினுடைய ஸ்வபாவத்தை, அல்லனும் - உடையவனல்லாதவனும், ஆய்—, மழலை - முக்யமான, வாய் - வாக்வ்யவஹாரத்தையுடைய, வண்டு - வண்டுகள், வாழ் - ஸ்வலோகப்ராப்திகாலே வாழும்படியான, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, மன்னு- நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - ஸர்வேஶ்வரனுடைய, கழல்கள் - திருவடிகளை, அன்றி - ஒழிய, மற்று - வேறு, ஓர் - ஒரு, களைகண் - ரக்ஷகவஸ்துவை, இலம் - உடையோமல்லோம்; காண்மின்கள் - (இது) நிரூபித்துக்கொள்ளுங்கோள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு ரக்ஷகமில்லையென்று புத்திபண்ணுங்கோள் என்கிறார். [நிழல் வெய்யில்] - சீதஹேதுவான நிழலும், உஷ்ணஹேதுவான வெய்யிலும். [சிறுமை பெருமை]-அணுத்வமஹத்த்வங்கள். [குறுமை

நெடுமை]-மத்யமபரிமாணவஸ்துக்களிலுண்டான ஹ்ரஸ்வதீர்க்கங்கள். [சுழல்வனநிற்பன]-ஸ்யாவரஜங்கமங்கள். [மற்றுமாய்] - அநுக்தமான ஸர்வமுமாய். [அவையல்லனுமாய்] - கடிகதொரெஷாரஸம்ஸ்ரவுஷ்ணுயிருக்கை. [மழலைவாய் வண்டுவாழ் திருவிண்ணகர்] - மழலைப்பேச்சையுடைய வண்டுகள் தந்தாம்அநிமதங்கள்பெற்று வாழ்கிற ஊர். [மன்னுபிரான்இத்யாதி]-நித்யவாஸம்பண்ணுகிற உபகாரகன் திருவடிகளல்லது வேறுபுகல்இல்லை. "மாமேகம்ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிறவனன்றிக்கே, திருவடிகள்தானே தஞ்சமென்கை. [காண்மின்களே] - இத்தை எல்லாரும் புத்திபண்ணுங்கோள்.

ஈடு —பத்தாம்பாட்டு. அவன்திருவடிகளல்லது மற்று ரக்ஷகமில்லை யென்னுமிடத்தை புத்திபண்ணுங்கோ ளென்கிறார்.

[நிழல் வெய்யில்] - சீதஹேதுவான நிழலும், உஷ்ணஹேதுவானவெய்யிலும். [சிறுமைபெருமை] - அணுத்வமஹத்த்வங்கள். [குறுமைநெடுமை] - மத்யமபரிமாணத்திலுண்டான ஹ்ரஸ்வதீர்க்கங்கள். [சுழல்வனநிற்பன] - ஜங்கமஸ்த்தாவரங்கள். [மற்றுமாய்] - அநுக்தஸமுச்சயம்; சொல்லப்படாததெல்லாமாய். [அவையல்லனுமாய்] - அவற்றுக்குஅந்தர்யாமியாய் நிற்கச்செய்தே அவற்றின்தோஷம் தட்டாதபடிநிற்குமென்று கீழே சொல்லிற்றிறே; இனியிங்குஎன்? என்னில்,—அவற்றுக்கு வரும் அவஸ்த்தைகளையு முடையனல்லனாய்என்றபடி. அவையாவன - சேதநாநுதமாயுள்ள ஸு஖ித்வ துஃ஖ித்வாதிகளும், அசேதநாநுதமான பரிணாமாதிகளும். [மழலைவாய்வண்டுவாழ்] - பருவத்தில் இளமையாலே இனியபேச்சுக்களை யுடைத்தான வண்டுகள் வர்த்தியாநின்றுள்ள திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற உபகாரகன்திருவடிகளையொழிய வேறுரக்ஷகரையுடையோமல்லோம். [கழல்களன்றிமற்றோர்களைகணிலம்]-"மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ" (மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ) என்னுமவனன்றிக்கே, திருவடிகள்தானே தஞ்சமென்கை. [காண்மின்களே] - இது அர்த்தவாதஞ் சொல்லுகிறேனன்று; நீங்களுந் பாருங்கோள்.

பதினொராம் பாட்டு.

காண்மின்கள்உலகீர்! என்று கண்முகப்பேநிமிர்ந்த
தாளிணையன் தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
ஆணையாயிரத்துத் திருவிண்ணகர்ப்பத்தும்வல்லார்
கோணையின்றிவிண்ணோர்க்கு என்றுமாவர்குரவர்களே.

பத்தாம்பாட்டு.—நிழல் இத்யாதி. "கழல்களன்றிமற்றோர்களைகணிலம்" இத்யாதியைப் பற்ற அவதாரிகை - அவன் திருவடிகளல்லது இத்யாதி.

"சிறுமைபெருமை" என்றுசொல்லி, "குறுமைநெடுமை" என்கையாலே மத்யமபரிமாணம் என்கிறது. கீழும் "அல்லனாய்" என்றது, இங்கும் "அல்லன் - ஆய்" என்றது; இரண்டுக்கும் பேதமென்னென்னிலென்றபடி. கீழ் - அகர்மவஶ்யதைசொல்லிற்று, இங்கு - தத்ஸ்வபாவ ஸுகதுஃகாஸஹித்யஞ் சொல்லுகிறதென்றபடி. மன்னுபிரானன்றியென்றதே, "கழல்களன்றி" என்றதுக்குஹாவம் - காரணம் இத்யாதி. அதாவது— திருவடிகளாலே நதியரைச்சொல்லி, ஈஶ்வரனன்றிக்கே நதீபாபிமானமே உத்தாரகமென்கை. 'பாருங்கோள்' மகஸ்வி லென்றபடி. (௪௦)

அ.—(காண்மின்கள்.)- ஆஸ்ரிதஅநாஸ்ரிதவிபாகமின்றியே ஸர்வாத்மாக்களுங் கண்டு வாழுங்கோளென்று அவர்கள் கண்முகப்பே நிமிர்ந்த தாளிணையன்தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்துள் எம்பெருமானுடைய ஸர்வநியந்த்ருத்வத்தைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் * அயர்வறுமமரர்களுக்கு நிஸ்ஸம்ஶயமாக ப்ரதமபூஜ்யராவரென்கிறார்.

ஒ.— நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழிவல்லார் அயர்வறுமமரர்களுக்குலோக்ய ராவர் என்கிறார். [காண்மின்களுலகீரென்று கண்முகப்பே நிமிர்ந்ததாளிணையன்தன்னை]- லோகத்திலுள்ள எல்லீரும் கண்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள் என்று அவர்கள் கண்ணெதிரே வளர்ந்த திருவடியையுடையவனை. [ஆணையாயிரத்துத் திருவிண்ணகர்ப்பத்தும் வல்லார்] - ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் அவனுடைய ஜகந்நிர்வாஹகத்வத்தைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழிவல்லார். [கோணையின்றி] - மிறுக்கு இன்றிக்கே. [குரவர்கள்] - கௌரவ்யர்.

ப —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஸூரிகளுக்கு நித்யகௌரவ்யராவர்களென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

உலகீர்-லோகத்தீர்! காண்மின்கள் - இத்தைக்காணுங்கோள், என்று-என்று, கண்முகப்பே - பரஸ்பர விருத்தரானவர்கள் கண்ணெதிரே, நிமிர்ந்த - வளர்ந்த, தாளிணையன்தன்னை - திருவடிகளை யுடைய த்ரிவிக்ரமாவதாரத்திற்போலே பரஸ்பரவிருத்த பதார்த்தங்களிலே பலவகையும் பரந்த ஸர்வேஶ்வரனை, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகனான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், ஆணை - ஹகவ காஜ்ஞாரூபமாயிருக்கிற, ஆயிரத்து - ஆயிரத்தில், திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகர் விஷயமான, பத்தும் - பத்தையும், வல்லார் - வல்லவர்கள், கோணை - ஒருமிறுக்கு, இன்றி - அற, விண்ணோர்க்கு - நித்யஸூரிகளுக்கு, என்றும் - என்றும், குரவர்கள் - கௌரவ்யர், ஆவர் - ஆவர்கள். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு கௌரவ்யரென்கிறார்.

[காண்மின்கள் இத்யாதி] - நோக்குவித்தை காட்டுவாரைப்போலே; இதோ ராஶ்சர்யம் பாருங்கோளென்று லௌகிகர் எல்லாருடையவும் கண்ணெதிரே வளர்ந்த திருவடிகளையுடையவனை. "உங்கள் தலையிலே திருவடிகளை வைக்க வாருங்கோள்" என்றுமேசை வாரில்லையே. [குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன]- இந்த ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்தவர் சொன்ன வார்த்தையாகையாலே ஆப்தமென்கை. [ஆணையாயிரத்து] - "ஶிஷ்டாஸ்ஸாஸ்த்ர தஃவவதெ" என்கிறபடியே ஆயிரத்திலும், ஜகந்நியமனத்தைச்சொன்ன, திருவிண்ணகரை விஷயமாக உடைய பத்து. இத்தை அப்யஸிக்கவல்லார். [கோணையின்றி] - மிறுக்கின்றிக்கே, நித்யஸூரிகளுக்கு என்றுமொக்க கௌரவ்யராவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு நாள் தோறும் கௌரவ்யராவரென்கிறார்.

நி஗மம் — காண்மின்கள் இத்யாதி. "பத்துவல்லார் - விண்ணோர்க்கென்றுமாவர்குரவர்கள்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

[காண்மின்களுலகீரேன்று கண்முகப்பேநிமிர்ந்த தாளிணையன்தன்னை] - "உங்கள்தலையிலே நான்காலைவைக்கக்கோடுவோருங்கோள்" என்றால் இசையாரென்று பார்த்து, நான் காட்டப்புகுகிறதொரு விஸ்மயம் பாருங்கோள் என்பாரைப்போலே இவர்கள் கண்முகப்பே நிமிர்ந்த திருவடித்தாமரைகளையுடையவனை. [காண்மின்கள்] - இதொருவிஸ்மயம் என்ன வேண்டிற்றுக் காணும் "தலையிலேயடிபடப்புக்கவாறே இருப்பர்கள்" என்று. [குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - இந்தஸைலப்பத்தை யநுஸந்தித்தவர்சொன்ன வார்த்தையாகையாலே ஆப்தமென்கை. [ஆணையாயிரத்து] - ஈச்வரனுடைய ஜகதநுஶாஸநத்தைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழிவல்லார். விண்ணோருண்டு - நித்யஸூரிகள், அவர்களுக்கு காலதத்த்வமுள்ளதனையும், குருக்களாவர் - கௌரவ்யராவர். இதில், கோணையில்லை - ஒருமிறுக்கில்லை. ஆவதென்? அஸ்ப்ருஷ்டதோஷ கந்தரான நித்ய ஸூரிகளுக்கு, நித்யஸம்ஸாரியானவன் இத்தைக் கற்குங் காட்டில் கௌரவ்யமுண்டாம்படி யெங்ஙனே? என்னில்,—அங்கேயிருந்துவைத்தே ததீயத்வாகாரத்தாலே லீலாவிபூதியநுஸந்தாநம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டராம் நிலையுள்ளது முக்தர்க்காகையாலே, இங்கேயிருந்தேயவர்கள் அநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணுகிற இவனை, "ஸம்ஸாரத்தே யிருந்துவைத்தே நாம்படி யொருவனுக்குஉண்டாவதே!" என்று கொண்டாடியிருப்பர்கள். (கக)

கண்முகப்பேநிமிர்ந்தவென்றதே, "காண்மின்களுலகீர்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேதுவாம் - உங்கள்தலையிலே (இத்யாதி. சாடுவாக உக்தார்த்தவிவரணம் - இதொரு இத்யாதி. துராபிமாநிகளாகையாலே - 'இருப்பர்கள்' என்றபடி. அடி - திருவடிகளை, ப்ரதைரையும். இந்த ஸைலப்பத்தை - திருவுலகளந்தருளின ஸைலப்பத்தை. ஆணை - ஐஶ்வர்யம். "ஆயிரத்து - ஆணை - திருவிண்ணகர்ப்பத்து" என்றந்வயிப்பது : ஐஶ்வர்யமாகத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற பத்தென்றபடி. விவரணம் - 'கௌரவ்யராவர்' என்று. மிறுக்கு - அநுபபத்தி. ப்ரஸக்தஸ்யாநிஷேதோ: அன்றோ! அநுபபத்திக்கு ப்ரஸக்தி யேது? என்ன,—ப்ரஸக்தியை ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ஆஸ்ப்ருஷ்ட - ஸ்பர்ஶம். குரவர்கள் - குருக்கள். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— "கௌவம் ஶிஶ்ரூணயஜ ப்ரஶயூ
ஷ்ஸாயீநகாஶிதநாதெ ஸவிஸ்யஸ்ஸ: । ஸ்யாம்விராஜஜஹ்ஹாக்ஷ்ரீதாஸ்ய
தெநஸாநுஶி-தாஶிநாஸைலுவஶாநிஷ்ஷ்ரீயெ॥"

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— ஸ்ரீநாரிஶ்ரூஸாவா
ஶ்ஸாவஸாவக்ஷ்ரெஃ வ்ரதநஶ்ராஶியாவா ஶ்ரூணாவாணாவாதிஶாவா ஶ்வடஜிஜ்ஞா
தயாஸவ-ுலொகாதிஶாவாஸ் । ஶிவ்யாதிவ்யாஹ்வ ஶாநாரதி-ிஜ்ஞணஸ்ரிஶ்ரூத்ரூஸ்ய
ஶிரஸ்ரா ஸாயாஶ்ரயாதிஶாவாஶ்வபி ஶிவ்ட நாஶ்ரூஸாஜ்ஞக்ஷ்ரூஸ்ஸாரிஃ.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

நல்லவலத்தால்நம்மைச் சேர்த்தோன்முன்நண்ணாரை
வெல்லும்விருத்தவிடுதியனென்று—எல்லையறத்
தானிருந்துவாழ்த்துந்தமிழ்மாறன்சொல்வல்லார்
வானவர்க்குவாய்த்தகுரவர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ.—(குரவை.) இப்படி திருவிண்ணகரில் எம்பெருமானைக்கண்டு, அவனுடைய ஸர்வநியந்த்ருத்வ ஸௌஶீல்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்களை அநு஭வித்து நிரதிஶய ப்ரீதியுக்தராய் ஸம்ஶ்லேஷார்த்தரான ஆழ்வாரைக்கண்டு எம்பெருமான் ப்ரீதனாய் * பிறந்தவாற்றில் இவருடைய இழவெல்லாந் தீரும்படி, தன்னுடைய திவ்யாவதாரந் தொடங்கித் திருநாட்டில் எழுந்தருளுகை பர்யந்தமாக நடவுள்ள ஸர்வதிவ்யசேஷ்டிதங்களையுங் காட்டியருளக் கண்டநு஭வித்து, தஜ்ஜநு஭வஜநித நிரவயிக நிர்வ்ருதியாலே, பரிபூர்ண மநோரதனானே னென்கிறார்.

ஒ.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், ராமவ்ருத்தாந்தத்தில் திருவடியைப் போலே க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்திலே ஸக்தரான ஆழ்வார், தாம் ப்ரணயகோபத்தாலே * மின்னிடைமடவாரில் "எம்பெருமானோடு ஸம்ஶ்லேஷிப்பேனல்லேன்" என்று மிறங்கின தம்மை "ஆவேன்" என்னப் பண்ணியருளின உபகாரத்தை * நல்குரவிலே அநுஸந்யித்து, * மாசறுசோதியில் "சேணுயர்வானத்திருக்கும்" என்கையாலே - தூரஸ்தனென்று இன்னாதான ஆழ்வார், அணியரா யெண்ணிமுடிக்கவொண்ணாதனவாயுள்ள க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தங்களைக் காட்டியருளக்கண்டு, "தொல்லருணல்வினையால் சொலக் கூடுங்கொல்" என்று மநோரதித்தபடியே இனிதாகப்பேசி அநு஭விக்கிறார். * பிறந்தவாற்றில் - பலஹாநியாலே பேசமாட்டிற்றிலர்; * குரவையாய்ச்சியரில் - ப்ரீதியாலே எல்லா சேஷ்டிதங்களையும் தரித்துப்பேசுகிறார்.

ப.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் - விருஷ்டிவிநியோகத்தாலே தன் அவ்யாஹதவிபுலசக்தியைக்காட்டி "மஹாப்ரதாநஸமர்த்தன்" என்கிற ப்ரதிபத்தியைப்பிறப்பித்த ஸர்வஸ்மாத்பரனுடைய ஸுஸமத்வஸுஶீலாதிகளாக அவனுடைய அநந்தஸுகாயித்வத்தையும், ஆப்ரார்ய ஆகாரவத்தையையும், அதிஶயித ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அப்ராக்ருதவிக்ரஹவத்தையையும், அர்த்திகளுக்கபேக்ஷிதகரத்வத்தையும், அநாஹிமாநநிவர்த்தகத்வத்தையும், அதிஶயிதலோகாகாரத்தையும், அர்த்தியாயும் அபேக்ஷிதந் தலைக்கட்டிக் கொள்ளும்படியையும், அஸாதாரணசிஹ்நயோகத்தையும், பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபவத்தையையும் அநுஸந்யித்து, 'ஏவம்ப்ரகாரனான க்ருஷ்ணனுடைய மநோஹாரியான அகிலசேஷ்டிதங்களையும் இங்கேயிருந்து அநவரதாநுபவம் பண்ணப்பெற்ற எனக்கு ஆர் இனி நிகராவர்?" என்று ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு, அவனுடைய ஸுபஸ்ஸுத்வத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், * பிறந்தவாற்றிலே - ஶரணங்களையரித்து நின்று அநு஭விக்கவல்லனாம்படி பண்ணியருளவேணுமென்று ஶரணம்புக்கார்; திருவண்வண்டூரிலே தூதுவிட்டார்; அவன் வரக்கொண்டு * மின்னிடைமடவாரிலே ப்ரணயரோஷத்தாலே அகலப்புக்க தம்மைச் சேரவிட்ட உபகாரத்தை அநுஸந்யித்தார், "ஸர்வநியந்தாவான மேன்மையையுடையவன் என்னைத் தாழநின்று பொருந்தவிட்டுக்கொள்வதே!" என்று உபகாரஸ்மிருதியாலே ஏத்தினார்; இதில் - க்ருஷ்ணாவதாரசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்யித்து ப்ரீதராகிறார். 'ஸுவோ நாநுஸ்ருதுஹ்ருதி" என்று - திருவடி ராமாவதாரத்திலே ப்ரவணனாயிருக்குமாபோலே இவரும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ப்ரவண

ராயாயிற்றிருப்பது. * மாசுமுசோதியிலே, "சேணுயர்வானத்திருக்கும்" என்று - தாமன்யனென்று இன்னதான இழவுதீர இந்த லோகத்திலே ஸ்ரீப்ருந்தாவனத்திலே பெண்களோடே பரிமாறின பரிமாற்றத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க அநுஸந்யித்து ப்ரீதராகிறார். * மானேய்நோக்கிலே, "தொல்லருணல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்" என்று - நாம் தீர்வந்து திருநாமம்சொல்லுவது என்றோ வென்று ஆசைப்பட்ட இழவுதீர க்ருஷ்ணமுகங்களை அநுபவித்துப் பேசி ப்ரீதராகிறார். * சன்மம்பலபலவிலும் "ஓர் குறைவிலன்" என்றார்; இதிலும் "என்ன குறைவு எனக்கு" என்றார். அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியென்? என்னில், - அங்கு ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தனாகப்பெற்றேன் என்றார்; இதில் குணாநுபவப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, எனக்கு ஒருகுறைவு இல்லை யென்கிறார்.

ஈடு:—இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ஸ்ரீவால்மீகிபகவானோடொப்பர். அவனும் ராமாவதாரமல்லது போக்கியறியான்; அவனுடையப்ரபந்தமும் அப்படியே; இவரும் க்ருஷ்ணாவதாரமல்லதறியார்; இத் திருவாய்மொழி - க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தமொழிய வேறொன்றைச் சொல்லாது. "ஸாவொநாநுதுமுஹதி" (பாவோநாந்யத்ரகச்சதி) என்றுகொண்டு 'பரதனையுங் கூட வேண்டேன்' என்ற திருவடியைப் போலேயாயற்று இவரும் க்ருஷ்ணாவதாரமொழிய வேறொன்று அறியாதபடி.

"சேணுயர் வானத்திருக்கும் தேவபிரான்" என்கிறபடியே-கிட்டிநின்று அநுஸந்திக்கப் பெற்றிலோமென்கிற இழவுதீர, பூமியிலேயாகப்பெற்றது; "தொல்லருணல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்?" என்றிறே இவர் ஆசைப்பட்டது; அநாவது - நாம் தீர்வந்து திருநாமம்சொல்லுகையாகிறது ஸம்பந்தாலாபமிறே. *பிறந்தவாற்றில் இவர்க்கு உண்டான இழவெல்லாம் தீரும்படி ஸ்ரீப்ருந்தாவநவ்ருத்தாந்தத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு, அது பூதகாலமாய்த் தோற்றுகையன்றிக்கே ஸமகாலம்போலே கிட்டிநின்றநுஸந்திக்கிறார். * மின்னிடைமடவாரிலே - "அஸ்லோம்" என்ற அகன்று முடிந்து போகப்புக்க நம்மை "ஆவோம்" என்னப்பண்ணிச் சேரவிட்டுக்கொண்டபடியை யநுஸந்யித்து, இப்படி வல்லார் இவனல்லதில்லைகிடீரென்று தலைக்கட்டுகிறாராயிருக்கிறது. * சன்மம்பலபலவிலும் இப்படியிருப்பதொரு ஹர்ஷமுண்டே; அதில்இதுக்கு வாசியென்? என்னில் - அங்கு - இதர வ்யா

குரவையாய்ச்சியர்ப்ரவேசம்; இத்திருவாய்மொழியிலே, க்ருஷ்ணகுணங்களிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிற இவர்க்கும், க்ருஷ்ணகுணைகப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழிக்கும் த்ருஷ்டாந்தமாக, ஸ்ரீவால்மீகிபகவானையும் ஸ்ரீராமாயணத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - 'இத்திருவாய்மொழியென்று தொடங்கி, வேறொன்றைச்சொல்லாதென்னுமளவும்'. விவரணம் - அவனும் இத்யாதி. த்ருஷ்டாந்தம் - ஸாவொநாநுதுமு இத்யாதி." ஸ்வஸுகாவேஷாசோராஜநு ஸுயிநிதுயுஸ்ரு திஷ்ஷிதஃ । ஹகிஸுநியதாவீரஸாவொநாநுதுமுஹதி" இத்யுத்தரஸ்ரீராமாயணே.

இத்திருவாய்மொழியில் * மாசுமுசோதிதொடங்கி, * மின்னிடைமடவார் அளவுமுண்டான வ்யஸநங்களெல்லாந்தீர அநுபவிக்கிறாரென்கிறார் - "சேணுயர் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. பூமியிலேயாகப்பெற்றதென்றது - அவதரிக்கப்பெற்றதென்றபடி. 'ஸுக்ருதபலமிறே' ஆகையாலே ஆசைப்பட்டபடியே திருநாமங்கள் சொல்லப்பெற்றதென்றபடி. பிறந்தவாற்றில் இவர்க்குண்டான இழவெல்லாம் என்றது - யரித்துநின்றநுபவிக்கமாட்டாத இழவெல்லாமென்றபடி. * மின்னிடைமடவாரோடு இதுக்கு ஸங்கதியேதென்ன - மின்னிடைமடவாரிலே இத்யாதி. 'தலைக்கட்டுகிறாராயிருக்கிறது' - * கல்குரவிலே தலைக்கட்டுகிறாராயிருக்கிறதென்றபடி. * மின்னிடைமடவார்க்கும் இதுக்கும் சேரே

ருத்தி மாத்ரத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநலாபத்தால் வந்த ஹர்ஷம்; இங்கு - அவன் தன் குணங்களை நேரே இவரை நெருங்கியநுபவிப்பிக்க, ஸ்வவசமல்லாதபடி அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய் வாய்விடுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

குரவையாய்ச்சியரோடுகோத்ததும் குன்றமொன்றேந்தியதும்
உரவுநீர்ப்பொய்கை நாகங்காய்ந்ததும் உள்படை மற்றுமல்ல
அரவில் பள்ளிப்பிரான்தன் மாயவினைகளையேயலற்றி
இரவும்நன்பகலுந் தவிர்கிலம்என்னதுறைவுஎனக்கே

ஆ.—நாகபர்யங்கமாயியான பரமபுருஷன் ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனாய் வந்து பிறந்தருளி, ப்ரணயிஜநஸம்ப்ரலேஷைகலோலனாகையாலே திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகளோடே திருக்குரவைகோத்து ஸம்ப்ரலேஷித்தருளினபடியையும், ப்ரணயிஜந பரித்ராணார்த்தமாகையாலே தந்ஸம்ப்ரலேஷத்திற்காட்டிலும் தனக்கு லோகத்யமான கோவர்த்தநமஹாகிரி ஸமுத்தரணமும், விஷாநலஜ்வாலாநலிஹவியே மஹாஸர்ப்ப நிவாஸி காளிய நிரஸநப்ரயுக்தயாஸ்சர்ய ஸர்வதிவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிங்கதனாய் அவற்றையேயலற்றி இரவுநன்பகலும் நான் தவிர்கிலன்; எனக்கு இனி என்னகுறை யுண்டு என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், 'ப்ரீதிபூர்வகமாக இரவும்பகலும் க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கப்பெற்றேன்: எனக்கு இனி என்னகுறை யுண்டு?' என்கிறார்.

உரவுநீராவது - விஷஜலம், வலியநீர் என்றுமாம். [அரவில்பள்ளிப்பிரான்] - திருவவதாரம்பண்ணுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவன். * நாகணை மிசை நம்பிரான் ப்ரத்யஜிஜ்ஞாஸுபண்ணுகிறது. [மாயவினைகள்] - ஆஶ்சர்யமான சேஷ்டிதங்கள். [இரவுநன்பகலும்] - எம்பெருமானைப்பெற்று அநுபவிக்கிற காலமாகையாலே நன்றான இரவும் பகலும்.

ப.—முதற்பாட்டில், 'அவதாரகந்தமான அநந்தமாயித்வத்தையுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களை ப்ரீதிப்பேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லி அவிச்சிந்நமாக நடக்கப்பெற்றோம்; நமக்கென்னகுறை உண்டு?' என்கிறார்.

ஆய்ச்சியரோடு - ஆய்ச்சியரோடேகூட, குரவை - திருக்குரவையிலே, கோத்ததும் - (எல்லாப்பெண்களும் தன்கைகோத்தாராம்படி வகைமாலைபோலே இடையிடையே தன்னைக்கலந்து) கோத்ததும், (இந்தப்பெண்களோட்டை ரஸத்துக்கு விலக்காக வந்த மழையைத் தடுக்கைக்காக), ஒன்று - ஒரு, குன்றம் - மலையை, ஏந்தியதும் - எடுத்தெழுநாள் அநாயாஸேந ப்ரிதத்துக்கொண்டு நின்றதும், உரவு - முதிர்ந்த, நீர் -

---

ஸக்தி; கல்குரவு ப்ராஸங்கிகம். கீழேயும் இப்படிப்பட்ட ஹர்ஷமுண்டே; இதுக்கு வாசி யேதென்கிற ஶங்கையையநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - தன்மம்பல இத்யாதி. இதரவ்யாவ்ருத்தியாவது -

* சொன்னால்விரோதத்தில் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகளில் தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி.

ஜலத்தையுடைத்தான, பொய்கை - பொய்கையில், நாகம் - காளியனை, காய்ந்ததும் - முனிந்து நியமித்தப்ரகாரமும், உள்பட - முதலாக, மற்றும் - மற்றும், பல - பலவாய், ("நாமவாரூ ஜ ஸ்ரீ ஸ்வ ஜ") என்கிறபடியே அவதாரார்த்தமாக), அரவில்பள்ளி - கண் வளர்ந்தருளின நாகபர்யங்கத்தை, பிரான்தன் - விட்டுவந்த உபகாரகனான க்ருஷ்ணனுடைய, மாயம் - ஆச்சர்யங்களான, வினைகளையே - சேஷ்டிதங்களையே, அலற்றி - ப்ரீதிபரவசனாய்க்கொண்டு சொல்லி, நன் - குணகதநத்துக்கு உறுப்பான நன்மையையுடைய, இரவும் - இரவும், பகலும் - பகலும், தவிர்கிலம் - ஒய்கிறிலோம்; நமக்கு - நமக்கு, என்ன - என்ன, குறை - குறைவு, உண்டு - உண்டு? அநுஷ்஠ாநவ்யஸநங்கோயுத்தால் வரும் குறையுண்டோ? அநுபவவிச்சேதத்தால் வரும் குறையுண்டோ என்று கருத்து. "தவிர்கிலனென்னகுறைவெனக்கு" என்றும் பாடந்சொல்லுவர்.

இ.—முதற்பாட்டில், அநேகாராத்ரம் க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாக அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு என்னகுறை உண்டு என்கிறார்.

[குரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும்] - * பின்னிடைமடவாரிலே அகலப்புகக் தாழநின்று பொருந்தினபடி, இடைப்பெண்களோடே பொருந்தினாற்போலே இருக்கிறதாயிற்று. தன்னோடே அவர்களைக்கோர்க்கையன்றியே, அவர்களோடே தன்னைக் கோத்தபடி. பஞ்சலக்ஷங்குடியில் பெண்களோடே கலந்த ப்ரீதியுண்டாயிற்று இவரோடேகலந்த ப்ரீதி. கோக்கை - தொடுக்கை, கைகோத்துக்கொண்டு ஆடுங்கூத்தே-குரவைக்கூத்தாவது. [குன்றமொன்று இந்தாதி] - அவர்களை அநுஸந்திக்கையன்றிக்கே, அவர்களுக்குவந்த ஆபத்தைப் போக்கினபடி. இந்த்ரன் பசுக்ராஹத்தாலே அழியவர்ஷிக்கத்தொடங்கினவாறே, முன்னேநின்றுதொழுமலையை எடுத்து ரக்ஷித்தபடி. [வந்தியதும்] - ஏழுவயஸ்ஸிலே ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையை எடுத்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தேயும், ஆஸ்ரிதார்த்த ப்ரவ்ருத்தியானகையாலே வருத்தமற்றிருந்தபடி. [உரவுநீர்]-வலியை உடைத்தான நீர். விஷத்தாலே ஸ்வாதுகமான வலியாதல், முதுநீர் அகையாலே வலிய நீர் என்றுதல். உரவு - விஷமென்றுதல், வலியென்றுதல். [நாகங்காய்ந்ததும்] - "பெண்களோட்டை ஜலக்ரீடைக்குவிரோதி" என்று காளியனை ஓட்டினதுவும். [உள்பட மற்றும்பல] - இவைமுதலான சேஷ்டிதங்களுக்குத் தொகையில்லை. * பிறந்தவாற்றில் - பாலஹாநியாலே சொல்லமாட்டாதிருப்பர்: இங்கு - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே யாரித்துச்சொல்லமாட்டாதொழிகிறார். [அரவிற்பள்ளிப்பிரான்] - அவதரிக்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவன். ஆஸ்ரிதவிரோதியான ஸர்ப்பத்தைப் போக்கினான், அஜ்ஜாதியிலே ஒருவனுக்கு உடம்பு கொடுத்தான்: ஜாதிப்ரயுக்தமன்று நிரஸநம், ஆஸ்ரிதவிரோதி யென்று. * பிறந்தவாற்றில் * நாகணைமீசைநம்பிரானை ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணுகிறார். [மாயவினைகளையேயலற்றி] - ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களை ப்ரீதியாலே அடைவுகெடச்சொல்லி. [இரவுநன்பகலும்] - நல்ல இரவும் நல்லபகலும்: "சுடர்கொளிராப்பகல்" என்று - விரஹத்தில் அக்நிகல்பமான அநேகாராத்ரம்போலன்றிக்கே. [தவிர்கிலம்] - விடுகிறிலேன். [என்னகுறை வெனக்கே] - காலலோகமுள்ள தேசத்திலேயிருந்து ஏகரூபமாக அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு "ஒருதேசத்திலே போகவேணும்" என்னுங் குறையுண்டோ?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அஹோராத்ரம் க்ருஷ்ண குணங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாக அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி ஒருகுறையில்லை என்கிறார்.

[குரவையாய்ச்சியரோடுகோத்ததும்] * பிறந்தவாறும் என்றாற்போலேதொடங்கி ஓரவதாரம்முன்னாக இழியாதே, இதிலேஇழிவானேன்? என்னில்,—*மின்னிடைமடவாரி லுண்டான தம்முடையப்பாலையரோடெல்லைப்போக்கித் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்டபடி, திருக்குரவையிற் பெண்களோடே கலந்து அவர்களை அநுபவிப்பித்தாற்போலே யிருக்கையாலே, அதுமுன்னாகப் பேசுகிறார். தாம் அநுஸந்திக்கிலிறே ஓரடைவாக இழிவது! அவை ணநுபவிப்பித்தபடியே பேசுகிறாராகையாலே; திருக்குரவையிற் பெண்களோடுண்டான கலவியையாயிற்று இவர்க்கு முதலிலே காட்டிக்கொடுத்தது. பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களெல்லாரோடுங்கலந்த ப்ரீதியுண்டாயிற்று, இவரொருவரோடே கலந்த ப்ரீதி. தன்செல்லாமையாலே இடைப்பெண்களுடைய மாலையிலே தன்னை அப்ரதாநனாக்கிக்கொண்டு கோத்ததும். "குரவைபிணைந்தகுழகும்" என்றுஆசைப்பட்டபடியே அநுபவிக்கிறார். பெண்களுடைய மாலையிலே இடையீடாகத் தன்னைக்கோக்கிறபோது, "விஜாதீயனொருவன்கலந்தான்" என்று தோற்றாதபடி அவர்களோடே யொரு நீராகக் கலந்தபடி. பெண்களும் பெண்களுமிறே கைகோத்துவிளையாடுவார். திருக்குரவையில் இவனையொழியப் பெண்களுக்குச் செல்லாதாப்போலே காணும் * மின்னிடைமடவாரில் ஆழ்வாரையொழிய இவனுக்குச் செல்லாமைவிளைந்தபடி. கோக்கை - தொடுக்கை. கைகோத்துக்கொண்டாடும் கூத்திறே - குரவைக்கூத்தாகிறது. [குன்றமொன்றேந்தியதும்] - ஸ்வர்க்கம் என்றுகொண்டு ஒரு லோகபுரியாய், அங்கே அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடே கழகமிருந்து புண்யபலாநுபவங்கள்பண்ணி ஸுகப்பாதாநரு யிருப்பான் இந்த்ரனென்றொருவன் உண்டிறே; அவ்வநுபவத்தைப் பூரியிலே ஒருபருவத்திற்பெண்களோடேகூட ஸ்வைரமாக அநுபவித்திருக்கிற இருப்பைக் கண்டு, அது பொறுக்கமாட்டாமை அஸூயையைவர்த்தித்து, "நமக்கிட்ட சோற்றை யுண்டான்" என்று ஒரு வ்யபதேசமாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பித்தான்; அப்போது கைக்கு எட்டிற்றொருமலையையெடுத்துத் தரித்துக்கொண்டு நின்றபடி. ஒருவன் இங்கே ஒருநாள் மூக்குப் புதைக்குங் காட்டில், "நம்முடைய லோகம் பகுந்துபோகப்புகாநின்றது" என்றுஅஞ்சி அவரை உவரை வரவிட்டுக் கலக்குமவனிறே. "இப்படி யநுபவிக்கிறான் ஸர்

முதற்பாட்டு.—குரவை இத்யாதி. "அரவிற் பள்ளிப்பிரான் தன் மாயவினைகளையேயலற்றி" இத்யாதிகளைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அஹோராத்ரம் இத்யாதி.

இதிலே - திருக்குரவையின் வ்ருத்தாந்தத்திலே. கீழ்ஸங்கைக்குப்பரிஹாரமாக்தாம் - தாம் அநுஸந்திக்கிலிறே இத்யாதி. அவன்தான் இத்தைமுந்தறஅநுபவிப்பானென்? என்ன - பஞ்சலக்ஷமும் இத்யாதி. "ஆய்ச்சியரோடு" என்றஅப்ரதாநக்ஷேத்ரத்தையைக்குறிக்கிறவும் - தன்செல்லாமையாலே இத்யாதி. ஆய்ச்சியர்க்கு உண்டான அப்ரதாந்யம் தனக்கு உண்டாம்படி கோத்தானென்ற கருத்து. * பிறந்தவாற்றில் இழவும் இதிலேசிருகிறதென்கிறார் - குரவைபிணைந்த இத்யாதி. "கோத்ததும்" என்றதுக்குஹாவம் - பெண்களுடைய இத்யாதி. விவரணம் - பெண்களும் இத்யாதி. "குரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும் என்ற பதப்ரயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம்" - திருக்குரவையில் இத்யாதி. கீழிற் பதத்தையுங்கூட்டி "குன்றமொன்றேந்தியதும்" என்றதுக்குஹாவம் - ஸ்வர்க்கமென்று இத்யாதி. "ஒன்று" என்றதுக்குஹாவம் - கைக்கெட்டிற்று இத்யாதி. இந்த்ரன் அப்படி அஸூயாளுவோ? என்ன - ஒருவன் இங்கே இத்யாதி. மூக்குப்புதைக்கை - ப்ராணாயாமம்பண்ணுகை. அவரை உவரையென்றது - அப்ஸரஸ்ஸுக்களையென்றபடி. ஸாஹாயியிடத்திலொழிய ஸர்வேஸ்வரனிடத்திலே அஸூயையிறக்குமோ? என்ன - இப்படி. அநுபவிக்கிறான் இத்யாதி. அதியமாட்டாமைக்குஹேது

வேஶ்வரன்'' என்று அறியானிறே; இவன் தன்னை மநுஷ்யஸஜாதீயனாக்கிவைத்துக் கொண்டிருக்கையாலே. அன்றைக் கல்வர்ஷத்தில் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் வந்த ஆபத்தைத் தீர்த்தாற்போலேயாகாதே, இவர்க்கும் *மின்னிடைமடவாரில் வந்த ஆபத்துத் தீர்த்தபடியும். [ஏந்தியதும்] - பரார்த்தமாகையாலே கைக்குஓராபரணம்போலேயாயிற்று. அது தான் வருத்தமற்றிருந்தபடி. பூ ஏந்தினாற்போலே யிருந்தது. ஏழுவயஸ்ஸிலே ஏழுநாள் ஒரு படிப்பட தரித்துக்கொண்டிறே நின்றது! [குன்றமோன்றேந்தியதும்] - ''இப்படி ஏழுவயஸ்ஸிலே ஏழுநாள் யரித்ததுக்கு என்செய்வோம் நாம்'' என்று ஒருவர் நெஞ்சாரல்படாதபடி ஸகோத்ரியாய் நின்றிறே இவன் இவற்றை ரக்ஷித்தது. [உரவுநீர்] - தறைகாணவொண்ணாமையாலுண்டான ஆழத்தையுடைத்தான மிடுக்கையுடைய நீரென்னுதல்; அன்றியே, காளியன்விஷத்தாலே ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாத வலியென்னுதல்; முதுநீராகையாலே வலியநீர்என்னுதல்; † (விஷத்தாலே பாதகமான வலியென்னுதல்.) உரவு - விஷமென்னுதல். [நாகங்காய்ந்ததும்] - நாகத்தையோட்டியதும். பாம்படித்து மேலிட்டுக் காணும் பெண்களோடே ஜலக்ரீடை பண்ணிற்று. [உள்படமற்றும்பல] - இவைமுதலான சேஷ்டிதங்களுக்கு ஓர்எண்ணில்லை. * பிறந்தவாற்றில் - பலஹாநியாலே சொல்லமாட்டிற்றிலர்; இங்கு உகப்புத் தலைமண்டையிட்டுச் சொல்லமாட்டுகிறிலர். மற்றும்இப்படி பெண்களோட்டைக் கலவிக்கு விரோதிகளான தண்ணீர்த்துறும்பறுத்தவை அநேகங்கள். [அரவில்பள்ளிப்பிரான்]-நாட்டார்உறக்கம் தமோகுணபூயிஷ்டமாய் ஸ்வார்த்தமாயிருக்கும்; இவன் உறக்கம் பிறருடைய ரக்ஷணார்த்தமாயிருக்கும். * உறங்குவான்போல் யோகுசெய்தபெருமான்இறே. உறங்கினானாகில் பரரக்ஷணத்துக்கு உடலாயிருக்கும்; உணர்ந்திருந்தானாகிலும் அப்படியே; இதென்ன உபகாரந்தான்! [அரவிற்பள்ளிப்பிரான்] - கீழ் ஒருபாம்போடுண்டான சேராமை சொல்லிற்று; இங்கு ஒருபாம்போடுண்டான சேர்த்தி சொல்லுகிறது. அங்கு - லோகத்தைக் காற்கடைக்கொண்டமை சொல்லிற்று; இங்கு லோகப்ராவண்யம்

வேதென்ன - இவன்தன்னை இத்யாதி. இந்தபதப்ரயோகத்துக்கு ஹார்த்தமாவும் - அன்றைக்கல்வர்ஷத்தில் இத்யாதி. யரித்தென்னாதே, ''ஏந்தியதும்'' என்றதுக்குஹாவம் - பரார்த்தம் இத்யாதி. ''கைக்குஓராபரணம்''என்றதை விவரிக்கிறார் - பூ இத்யாதி. வருத்தத்துக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - ஏழுவயஸ்ஸிலே இத்யாதி. பரார்த்தமாக யரித்ததினெல்லையை சாடுவாக அருளிச்செய்கிறார் - இப்படிஏழு இத்யாதி. ஸகோத்ரியாய் - ஸகோத்ரனாயென்றும், ஸஜாதிவர்க்கனென்றும். கோத்ரம் - குலமும், பர்வதமும். ''உரவு'' என்று - மிடுக்காய், அத்தை மூன்றுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - தறைகாண இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. முதுநீர் - பழையநீர். அத்தால் - வகுவாயிராதே பலத்தையுடைத்தாயிருக்குமென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - 'விஷமென்னுதல்' என்று. உரவுநீர் - விஷமிஸ்ர ஜலமென்று த்விதீயார்த்தம். ''குரவையாய்ச்சியரோடு'' என்றதோடேகூட்டி ரஸோக்தியாகாவும் - பாம்படித்து இத்யாதி. காளியனைமேலிட்டடித்துக்காணு மென்றபடி. * பிறந்தவாற்றிற்போலே இங்குபலஹாநியில்லையே; சேரச்சொல்லாதே, ''மற்றும்பல'' என்கிறதென்? என்ன - பிறந்தவாற்றில் இத்யாதி. மற்றுமிப்படி என்றது - கோவர்த்தநோத்தாரணம் காளியமர்த்தநம்போலே பின்னையுமிப்படி என்றபடி. விரோதிகளான தண்ணீர்த்துறும்பறுத்தவையென்றது - தண்ணீர்த்துறும்பு போலே விரோதிகளானவற்றைப்போக்கினை. வ்யாபாரங்களென்றபடி. உணர்ந்தஸமயத்திலொழிய, நித்ராஸமயத்திற்செய்கிற உபகாரமேதென்ன - நாட்டாருறக்கம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இவனுறக்கம் பரரக்ஷணார்த்தமாயிருக்கு மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - உறங்குவான் இத்யாதி. வ்யாக்யாநாவின் சாடுபோடு - உறங்கினானாகில் இத்யாதிவாக்யத்வயமும். ''காகல்காய்ந்ததும், அரவில்பள்ளிப்பிரான்'' என்ற பதத்வயத்தையுங்கூட்டிஹாவம் - கீழ்ஒருபாம்போடு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ரஸோக்தியாக பூர்வவாக்யத்வயவிவரணம் - அங்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். போகம் - ஸர்ப்பத்தினுடலும், அது

சொல்லுகிறது ப்ரதிகூலனான காளியனைப் பறக்கவோட்டினான்; அநுகூலனானவனைப் படுக்கையாகக்கொண்டான். இவன்தான் அநந்தமுகமாக அநுகூலிக்கும்; அவனும் அநந்தமுகமாக அடிமைகொள்ளும். * ஆயிரம் பைந்தலைய அனந்தனிறே. [அரவிற்பள்ளிப் பிரான்] - அவதாரங்களுக்கு அடி திருப்பாற்கடலாகையாலே அத்தைச்சொல்லுதல்; அன்றியே, "நாகணைமிசைநம்பிரான்சரணேசரண்" என்றத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறாராதல். [தன்மாயவினைகளையேயலற்றி] - அவனுடைய ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களையே வாய்விட்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணி. [இரவுநன்பகலும் தவிர்கிலம்] - பகவதநுபவத்துக்கு உறுப்பாகாதஅன்றிறே * சுடர்கொள் இராப்பகலாயிருப்பது; அநுபவயோக்யமான காலமாகையாலே - நல்ல இரவும் நல்லபகலுமென்கிறார். விச்லேஷித்தபோதிறே நெருப்பையுருக்கி எறட்டினாற்போலேயிருப்பது. [என்னகுறைவு எனக்கே] - "நகாலஸ்ய தத்ரவைப்ரபு:" என்று கொண்டு பகலும் இரவும் நடையாடாததொரு தேஶவிசேஷந்தேடி அநுபவிக்கைக்குப் பட்டைப்பொதிசோறு கட்டவேண்டும்படி குறைவாளனாயிருந்தேனோ? ஏகாகாரமான அநுபவமிறே அங்குள்ளது; "விஜஹாரவை ஹமிதுரதமிது" (விஜஹாரபஹுஸந்ருதாந்) என்கிறபடியே, அவ்வோகாலங்கள்தோறுமுண்டான அநுபவவிஶேஷங்களை புஜிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? பரத்வாநுபவமிறே யங்குள்ளது: ஶீலகுணாநுபவமுள்ளது இங்கேயிறே. (க)

பவமும், இரண்டும் பாம்பாயிருக்க, இப்படிசெய்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ப்ரதிகூலனான இத்யாதிவாக்யத்வயம். இவன் அநுகூலிக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன இவன்தான் இத்யாதி. இவன் இப்படி யநுகூலிக்கையாலே அவனும் பஹுமுகமாகவடிமைகொள்ளுவனென்கிறார் - அவனும் இத்யாதி. அநந்தமுகமுண்டோவென்ன-ஆயிரம்பைந்தலைய இத்யாதி. விஸ்தீர்ணமான ஆயிரந்தலைகளையுடைய அனந்தனென்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, காலம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி பத்தாம்பாட்டு - "ஆயிரந்தோள்பரப்பி" இத்யாதி. க்ருஷ்ணாவதாரமல்லது பேசாதிருக்கிற இவர் க்ஷீராப்திநாதனைச்சொல்லுவானென்? என்ன - அவதாரங்களுக்கு இத்யாதி. ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணுகிறாராதலென்றது - †அக்கவாபற்றோடே அநுஸந்தித்த இழவுதீர, இங்கேதரித்துநின்றநுபவிக்கிறாரென்றபடி. அஹோராத்ரங்களுக்கு சன்மையேதென்ன; - பகவதநுபவத்துக்குஉறுப்பாகையால் வந்த சன்மையென்னுமத்தை அர்வயவ்யதிரேகங்களாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார்-பகவந்இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. "சுடர்கொள்இராப்பகல்" என்றதுக்குஅர்த்தம் - விஸ்லேஷித்த இத்யாதி. சுடரென்று - அக்நியாய், "அக்நியை எறட்டினாற்போலேயிருக்கிற இராப்பகல்" என்றஇங்கே இப்படி யருளிச்செய்கையாலே இதுவுஞ்சொல்லார்த்தமாகக் கண்டுகொள்வது. பட்டைப்பொதிசோறு-பாக்குப்பட்டையிற்கட்டுகிறசோறு. அதுக்கடியேதென்ன-ஏகாகாரமான இத்யாதி. காலக்ருதபரிணாமமில்லாமையாலே ஏகாகாரமானவென்றபடி. இரண்டாம் பாவம் - பாத்வாநுபவம் இத்யாதி. "காலஸ்வபாவதேதத்ர நகாலஸ்ய தத்ரவைப்ரபு:" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. தவிர்கிலம் - ஒழிகிறிலோமென்றபடி. (க)

---

† பிறந்தவாற்றிலே, நாகணைமிசைநம்பிரான் என்று திருவனந்தாழ்வானைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு குணாநுபவம்பண்ணவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்த அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய அங்கத்தின் லாபம்.

இரண்டாம் பாட்டு.

கேயத்தீங்குழலூதிற்றும்நிரைமேய்த்ததும் கெண்டையொண்கண்
வாசப்பூங்குழல்பின்னைதோள்கள்மணந்ததும் மற்றும்பல
மாயக்கோலப்பிரான்தன் செய்கைநினைந்துமனங்குழைந்து
நேயத்தோடுகழிந்தபோதுஎனக்குஎவ்வுலகம்நிகரே ?

ஆ.—(கேயத்தீங்குழல்.)—சேதநாசேதநஸமஸ்தவஸ்துக்களும் நீராயுருகும்படி குழலூதிக்கொண்டு, * திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்பு உகந்து நிரைமேய்த்தருளின படியையும், பசுமேய்க்க எழுந்தருளின ஆயாஸத்தால் வந்த ஶ்ரமமும் நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பிரிகையால்வந்த ஸந்தாபமும் திருமுகக்கு ஶிஶிரோபசாரமாக அவளுடைய நிரதிஶய ப்ரேமகர்ப்பாதி ஶீதளதிவ்யாவலோகநாம்ருத வர்ஷாபிஷிக்தனாய் நதீய புண்யகந்தவாஸிதாநந்ததிகந்தாள கவைரீபரிமளாநுலேபநிரதனாய்க்கொண்டு அவளுடைய நிரதிஶய ஸுகஸ்பர்ஶமான திருத்தோள்களோடே புணர்ந்ததும் உள்பட மற்றுமுள்ள ஸர்வதிவ்யசேஷ்டிதங்களையும் நினைந்து மனங்குழைந்து இப்படி ஸ்நேஹத்தோடே காலத்தைப்போக்கப்பெற்ற எனக்குத் திருநாட்டிலேதான் ஸந்நிஹரானோர் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "தொல்லருணல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்" என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே பெறுகையால், திருநாட்டில்தான் என்னோடு ஒப்பாருண்டோவென்கிறார். [கேயத்தீங்குழலூதிற்றும்] - மாநத்தோடே இனியகுழலை ஊதிற்றும். [நிரைமேய்த்ததும் கெண்டையொண்கண்வாசப்பூங்குழல் பின்னைதோள்கள் மணந்ததும்]-பசுமேய்த்துவந்த இளைப்புத்தீரும்படி அவனைத் தன்னுடைய முக்யமான அழகிய கண்களாலே அம்ருதத்தை வர்ஷித்தாற்போலே குளிர நோக்கித் திருக்குழலில் பரிமளம் அவன் திருமேனியெல்லாம் வெள்ளமிடும்படி தழுவின நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய தோள்களிலே கலந்ததுவும். [மாயக்கோலப்பிரான்] - நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே அத்யாஶ்சர்யமான அழகையுமுடையனாய் அநுக்ரஹஶீலனாயிருக்கை. [நேயத்தோடு கழிந்தபோது] - இனிமையோடே போன காலம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்சர்யமான ஆகாரத்தையுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய, நினைத்தார்நெஞ்சை நெகிழப்பண்ணும் சேஷ்டிதங்களை ஸஸ்நேஹாநுஸந்தாநம்பண்ணிக் காலமெல்லாம்போகாநின்றது; நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற விலக்ஷணதேஶம் எனக்குஎன்றைக்கு ஸுலபமோ ? என்கிறார்.

(பெண்கள்நெஞ்சு ஸரீக்ருதமானகாரணம்), கேயம்-(தாழ்ச்சிதோற்றின)கேயங்களைவைத்து, தீம்-இனிதாம்படி, குழல் - குழல், ஊதிற்றும் - ஊதினதும், (அக்குழல் வழியே பெண்கள்வருமோபாதி பசுக்களும்வரும்படி யக்குழலையூதி), நிரை-நிரை, மேய்த்ததும் - மேய்த்ததும், கெண்டை - கெண்டைபோலே, ஒண் - முக்யமான, குழல்-திருக்குழல்களையுடைய, பின்னைதோள்கள் - நப்பின்னைப்பிராட்டி திருத்தோளோடே, மணந்ததும் - ஸம்ஶ்லேஷித்த இதுவும், மற்றும் - பின்னையும், பல - ஏற்றுக்யமாய்க்கொண்டு பலவாயிருப்பனவான, மாயம்கோலம் - ஆஶ்சர்யரூபத்தையுடையவனான, பிரான்தன் - க்ருஷ்ணனுடைய, செய்கை - நித்யாநுபவாஸ்பசேஷ்டிதங்களை, நினைந்து - நினைத்து,

மனம் - நெஞ்சு, குழைந்து - நெகிழ்ந்து, நேயத்தோடு - ஸ்நேஹத்தோடே, போது - போதுகள், கழிந்த - போகாநின்றன; எனக்கு - எனக்கு, ஏ-ஏந்த, உலகம் - லோகந்தான், நிகர் - ஒப்பு ஆவது? பரமபதந்தான்ஒப்போ? என்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், "தொல்லருணல் வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்" என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே பெறுகையாலே, திருநாட்டிலேதான்என்னோடொப்பாருண்டோ? என்கிறார். [கேயத்தீங்குழல் ஊதிற்றும்]-கேயமென்று ராகம்: தீங்குழல்-இனியகுழல். "பரதந்த்ரனாய்ப்பசுமேய்க்கப்போகையாலே வரவுதாழ்த்தேன் இத்தனை" என்றாற்போலே சிலபாசுரங்களை நெஞ்சைஉருக்கும் இசையோடேகூட்டிப்பெண்கள் நெஞ்சில்மறம்மாறும்படி குழல்ஊதிற்றும். [நிரைமேய்த்ததும்]-அக்குழலோசையே யாரகமாக வளருமவையாயிற்று பசுக்கள்; பெண்களும் அக்குழலோசைவழியேசேருமவர்கள்; ஒன்றைக்கொண்டு எல்லாக்காரியமும் செய்யவல்லவனிறே. [கெண்டை இத்யாதி] - பசுமேய்த்தவிடாய்தீருவது நப்பின்னைப்பிராட்டிதோளேடே அணைந்தாயிற்று. நப்பின்னைப்பிராட்டி முக்யமான அழகியகண்ணாலே குளிரநோக்கி, அழகிய திருக்குழலில் பரிமளத்தாலே திருமேனியை வாஸிதமாக்கி, பசுமேய்த்துவந்த ப்ரமங்தீர. "ஸதபாஸம்வாஸிஷ்வஜே" என்கிறபடியே அணைக்க, அவள்தோளோடே கலந்ததும். [மற்றும்பல] - மற்றுமுண்டான பிராட்டிமாரோடே கலந்தபடி. [மாயக்கோலப்பிரான்] - நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டைக் கலவியால்வந்த ஒற்றுமஞ்சலும் மாளிகைச்சாந்துமான அத்யாஶ்சர்யமான ஒப்பனையையுடையனாய் உபகாரசீலனானவனுடைய. [தன்செய்கை யித்யாதி] - க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை நினைத்து அத்தாலே நெஞ்சுநெகிழ்ந்து. [நேயத்தோடு கழிந்தபோது]- இனிமையோடே கழிந்த காலம். [எனக்கெவ்வுலகம் நிகரே] - ஒருதேஶவிசேஷத்திலே தான் எனக்குஎதிருண்டோ? ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயஸாரஸ்யத்தாலே அநுபவவேளையிற்போலே ஸ்மருதிவேளையிலும் இனிமையோடே செல்லக்கடவதானால் எனக்குஎங்கே எதிர்?

ஈடு—இரண்டாம்பாட்டு. "தொல்லருணல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்" என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே பெறுகையாலே திருநாட்டிலேதான் என்னோடொப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

[கேயத்தீங்குழலூதிற்றும்]-கேயமென்று பாட்டு: தீமென்று இனிமை; இனிமையையுடைய பாட்டென்றபடி. தான்நினைத்த பெண்களுடையபேரைவைத்துப்புணர்த்துச்சுவைப்பாட்டாகவைத்துஊதிற்றும். [நிரைமேய்த்ததும்]-பெண்களையழைக்கைக்கும் பசுமேய்க்கைக்கும் ஒன்றே பரிகரம்; குழலூதுதலே பசுக்கள்வயிறுநிறையும். சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு வில்லு கைவந்திருக்குமாபோலேயாயிற்று, க்ருஷ்ணனுக்குக் குழல் கைவந்திருக்கும்படி.

இரண்டாம்பாட்டு.—கேயத்தீங்குழல் இத்யாதி. "கேயத்தோடு கழிந்தபோது எனக்கெவ்வுலகம்நிகர்" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-தொல்லருள் இத்யாதி.

பாட்டுக்களை வைத்து இனிதாகக் குழலூதினதும் என்று ஸப்தார்த்தம். கேயம் - கேயம். காநமென்றபடி. மனுஷ்யகைக்கு விஷயங்காட்டுகிறார்—தான் நினைத்த இத்யாதி. சுவைப்பாட்டாக - ரஸவத்காநமாக. கீழிற்பதத்தையுங்கூட்டி பதச்சேர்த்திக்குலாவும் - பெண்களை இத்யாதி. பெண்களை உழைக்கைக்கொழிய, பசுமேய்க்கைக்கும் பரிகாரமாகக்கூடுமோ? என்ன - தூதுலே இத்யாதி. குழலொழிய வ்யாபாராந்தரமில்லையோ? என்ன - ஸகீரவர்த்தி இத்யாதி, "நிரைமேய்த்ததும்" என்றத்

[கெண்டையித்யாதி] - கரவதத்தின்அன்றுபிராட்டி "ஹதபுராரம்வரிஷைஷ்வஜெ"(பர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜே)என்றுஅணைத்தாற்போலேயாயிற்று,பசுமேய்த்துவந்த ஶ்ரமமெல்லாம் போம்படி நப்பின்னைப்பிராட்டி முக்யமான அழகிய கண்ணாலே குளிரநோக்கி அழகியதிருக்குழலில் பரிமளத்தாலே திருமேனியை வாஸிதமாக்கித் தன்தோளோடே யணைத்ததுவும். [கெண்டையொண்கண்] - கெண்டைபோலே அதிமுக்யமாய்அம்ருதத்தைவர்ஷித்தாற்போலே குளிரநோக்குகிற கண்கள். [வாசப்பூங்குழல்] - * வாசஞ்செய்பூங்குழலிற்காட்டிலும் பொலிவையுடைத்தான தன்னேற்றமுடைய குழலையுடையவள். [பின்னை தோள்கள் மணந்ததும்] - அவளுடைய தோள்களுடனே கலந்ததுவும். மணத்தல்-கலத்தல். "தோளி" என்கிறபடியே இவளுக்குஅழகு கைவிஞ்சியிருக்குமே. [மற்றும்பல] - மற்றைப்பிராட்டிமாரோடு கலந்தபடி. சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு அத்யயநம், ஆசார்யஸேவை அஸ்தரஶஸ்த்ராப்யாஸங்களுண்டாமாபோலே,இவனுக்கு எல்லாமிவையேயிறே. [மாயக்கோலப்பிரான்]- நப்பின்னைப்பிராட்டியோடுகலந்த ஒற்றுமஞ்சளுந்தானுமான அத்யாஶ்சர்யமான ஒப்பனையுடைய வுபகாரகன். [மாயக்கோலப்பிரான்]-நப்பின்னைப்பிராட்டியோடு கலந்தாற்போலே, அல்லாதபிராட்டிமார் "கோங்கைமேல்குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தோருநாள், தங்குமேலென்னுவிதங்கும்" என்றிருக்குமவர்களுடைய திரு முலைத்தடத்தில் குங்குமக் குழம்பும் கோயிற்சாந்துமாய் நின்ற அழகைச் சொல்லவுமாம். [தன்செய்கைநினைந்து மனங்குழைந்து நேயத்தோடுகழிந்தபோது] - அவன்செயல்களை நினைத்தவாறே நெஞ்சு தன்வசமின்றியழியும்படி. "நினைதோறும் - நெஞ்சிடிந்துகும்" என்றிறேயிருப்பது. [நேயத்தோடு கழிந்தபோது] - ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயரஸ்யதையாலே ஸ்மரணந்தான் இனிதாய்க் கழிந்த

ப்ர.—[கெண்டை இத்யாதி]—ஶ்ரவணகாலத்தே, [ங.ப]"ஸம்ஹ்ருஷ்டாஶ்ரு ஹதபுராரம் ஶுஶ்ரூஷுணாம் ஸு஖ாவஹம் । வைஶ்ரவணஹ்ருஷ்டாவெவ ஹரீஹதபுராரம் வரிஷஷ்வஜெ॥ங.கூ॥"

தையுங் கூட்டிஹாவம் - கரவதத்தின் இத்யாதி. ஶப்தார்வாஹம் - கெண்டைபோலே இத்யாதி. கெண்டைபோலே அழகிய கண்களையும், பரிமளத்தையுடைத்தாய் அழகிதான குழலையுமுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய தோள்களுடனே ஸம்ஶ்லேஷித்ததுமென்று ஶப்தார்த்தம். வாசஞ்செய்கிற குழலென்றுதே, "வாசந்தானுகுழல்" என்கையாலே - பிராட்டி திருக்குழலிற்காட்டிலும் நப்பின்னைப்பிராட்டி திருக்குழலுக்குஏற்ற முண்டென்கிறார் - வாசஞ்செய் இத்யாதி. வாசம் - பரிமளம். பொலிவு - ஸம்ருத்தி. பூவென்று - அழகு. அவயவாந்தரங்களிருக்க, "தோள்கள்" என்று விஶேஷித்ததுக்குஹாவம் - தோளி இத்யாதி. கைவிஞ்சியிருக்கும் - தோளிலே விஞ்சியிருக்குமென்றும், அதிகமாயிருக்குமென்றும் அர்த்தத்வயம். இவனுக்கு வேறு அத்யயநாதி வ்யாபாரமில்லையோ? இதுவோ க்ருஷி? என்ன - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. "பின்னைதோள்கள் மணந்ததும்" என்றத்தோடேகூட்டி, "மாயக்கோலம்" என்றதுக்குஹாவம் - நப்பின்னை இத்யாதி. "மற்றும்பல" என்றத்தோடே கூட்டி ஹாவார்த்தம் - நப்பின்னைப்பிராட்டியோடு கலந்தாற்போலே இத்யாதி. "நேயம்" என்று - ஸ்நேஹமாய், இனிமையை லக்ஷிக்கிறது. அப்படி நெஞ்சு பிதிலமாமோ? என்ன - நினைதோறும் இத்யாதி. அநுபவத்தாலுண்டாகக்கடவ ப்ரீதி, ஸ்மரணத்தாலே கூடுமோ? என்ன - ஸ்மர்த்தவ்யவிஷய இத்யாதி. நேயத்தோடு கழிந்தபோது-ஸ்நேஹத்தோடே போதுகள் போகாநின்றனவென்று ஶப்தார்த்தம். நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற நித்யஸூரிகளைப்பற்றத் தமக்கு அநிசயம்வது? என்ன-அநுபவவேளை இத்யாதி. எவ்வுலகம் நிகரே - எந்தலோகந்தானொப்பாவது? பரமபதந்தானொப்போவென்று நிஜஶப்தார்த்தம்; இனியும், "உலகம்" என்று லோகத்திலுள்ளாரைச் சொல்லி, எனக்கு எந்த லோகத்திலுள்ளார் தன்

போது. நேயம் - நேசம். [எனக்கெவ்வுலகம்நிகரே]- ஒருதேஶவிஶேஷத்தில்தான் எனக்கு எதிருண்டோ? அநு஭வவேளைபோலே ஸ்மிருதிவேளையிலும் இனிமையோடே செல்லக்கடவதானால் எனக்குஎங்கே எதிர்? ஆகாஶவாயர்எனக்குஎதிரோ!வாய்-இடம் பரமாகாஶமென்கிற பரமபதமாகிற இடத்திலுள்ளார்தான் எனக்குஒப்பாரோ!! உலகமென்பது உயர்ந்தோராகையாலே, ஸூரிகளென்றபடி. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நிகரில்மல்லரைச்செற்றதும் நிரைமேய்த்தும், நீள்நெடுங்கைச்
சிகரமாகளிறட்டதும் இவைபோல்வனவும்பிறவும்
புகர்கொள்சோதிப்பிரான்தன் செய்கைகளைந்துபுலம்பி என்றும்
நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேன் எனக்குஎன்னினிநோவதுவே?

ஆ — (நிகரில்.)-பசுமேய்த்தருளி விளையாடினாற்போலே அநாயாஸேந செய்தருளின அதிபலபராக்ரம மல்ல நிரிவாஸத்ருஶ நிரவத்யகேவல குவலயாபீட ப்ரப்ருதி ப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வரூப ஸர்வதிவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் அநுசந்தித்து, அவ்வநுசந்தாந ப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிங்கதனாய்க்கொண்டு அலற்றி அநு஭விக்கப்பெற்ற எனக்குஇனி ஒருநோவுமில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம் பாட்டில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு எனக்குக் காலமெல்லாம் போகப்பெற்றேன்; "இன்னது பெற்றிலேன்" என்று நோவ வேண்டுவதில்லை யென்கிறார். [நிகரில்மல்லரைச்செற்றதும் நிரைமேய்த்ததும்] - தங்கள்மிடுக்குக்கு லோகத்தில் ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கிற மல்லரைச்செற்றது பசுமேய்த்தாற்போலே வருத்தமில்லாத லீலாமாத்ரமே. [புகர்கொள்சோதி] - ப்ரதிகூலநிரஸநத்தாலே ஒளிபெற்ற தேஜஸ்ஸை. [நுகர வைகல் வைகப்பெற்றேன்]-அநுபவிக்கைக்கு ஈடாகக்காலம்நெடுகப்பெற்றே னென்றுமாம்.

ப—அநந்தரம், நிரதிஶயஔஜ்ஜ்வல்யவிஶிஷ்டனான க்ருஷ்ணனுடைய நித்யாநுலாவ்யசேஷ்டிதங்களை அநுலவிக்கைக்கு உறுப்பாகக் காலம் நெடுகப்பெற்றேன்; எனக்குஎதுக்கு நோவுபடவேணு மென்கிறார்.

(மிடுக்குக்கு), நிகர் - ஒப்பு, இல் - இல்லாத, மல்லரை - மல்லரை, செற்றதும் - கொன்றதும், (விரோதிகள் தன்னை "எளியன்" என்று நினைத்திருக்கும்படி),

---

ஒப்பு; பரமபதத்திலுள்ளவர்கள் தான் ஒப்பர்களோ? என்று அர்த்தங்கண்டுகொள்வது. "எவ்வுலகம்" என்றால் - தேசத்தைக் காட்டுமதொழிய, ஸூரிகளைக் காட்டாதேயென்ன;—"ஶஶ்வாஃக்ரோஶஸி" என்கிற ந்யாயத்தாலே காட்டுமென்னுமத்தை ஶ்லோகத்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - ஆகாஶ இத்யாதி. ஆகாசத்தைப் பார்த்து வாயைத் திறந்துகொண்டிருக்கிறவர்கள்; தரித்ரரென்றபடி. "ஆகாசவாயர்" என்றதுக்கு வாஸ்தவமான அர்த்தத்தையருளிச் செய்கிறார்-வாய் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இன்னமொருவழியாலே, உலகம் என்றது ஸூரிகளைக் காட்டுமென்கிறார் - உலகமென்பது இத்யாதி. உயர்ந்தோர் - உத்க்ருஷ்டர். ஆக, உலகமென்று - லோகத்திலுள்ளாரென்றுதல், பெரியோரென்றுதல் என்றபடி. (ஊ)

நிரை - பசுவின்பின்னே, மேய்த்ததும் - கோல்கொண்டுமேய்த்ததுவும், (அந்த கோபாலதசையிலே), நீள் - உத்துங்கமாயிருப்பதாய், நெடு - நெடிய, கை - கையையுமுடைத்தாய், சிகரம் - பர்வதசிகரம்போலே ப்ரபலமாய், மா - (ஆகாத்திரிபோலே) ஸ்லாக்யமான, களிறு - யானையை, அட்டதும் - அழித்ததுவும், இவைபோல்வனவும் - இவைபோலே யதுஸாம்யமுமாய், பிறவும் - மற்றும் பலவாயிருப்பனவுமாய், புகர்கொள் சோதி - அத்யுஜ்ஜ்வலதேஜோரூபனான, பிரான்தன் - க்ருஷ்ணனுடையதான, செய்கை - சேஷ்டிதங்களை, நினைந்து - அநுஸந்தித்து, புலம்பி - வாய்விட்டலற்றி, என்றும் - நாடோறும், நுகர - புஜிக்கும்படியாக, வைகல் - காலம், வைக - மிகவும் நெடுக, பெற்றேன் - ; இனி - இனி, எனக்கு - எனக்கு, என் - எதுக்கு, நோவது - நோவவேணும்? அநுபவகாலமில்லாமல்நோகிறேனோ? அநுபவம் ஸரஸமல்லாமல்நோகிறேனோ? என்று கருத்து.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு காலம் போக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு விப்ரலேஷமாகிற நோவு இல்லை என்கிறார். [நிகரில் மல்லரைச்செற்றதும்] - மிடுக்குக்கு ஸத்ருசமின்றிக்கே இருக்கிற மல்லரைச்செற்றதும். கூத்திய ஜந்மத்துக்கு அநுரூபமாக விரோயிநிரஸநம் பண்ணினதும். [நிரைமேய்த்ததும்] - கோபஜந்மத்துக்கு அநுரூபமாகப் பசுமேய்த்ததும். பசுமேய்த்த அநாயாஸத்தோடு யாதியாயிற்று, மல்லரைஸீலையாக நிரஸித்ததும். [நீள்நெடுங்கை] - விப்ஸையாலே அறநெடிய கையென்கை; கடக்கப்போனாலும் எட்டிப்பிடிக்க வல்ல கை. அவன் அதுக்குத் தப்பினபின்பும் இன்று இவர் வயிறுபிடிக்கிறார். [சிகரமாகளிறட்டதும்] - பர்வதசிகரம்போலே உரத்துப்பெருத்திருக்கிற குவலயாபீடத்தை நிரஸித்ததும். [இவைபோல்வனவும் பிறவும்] - இவைபோலே மற்றுமுண்டான கேசிநிரஸநாதிகளும். [புகர்கொள்சோதி] - விரோயிநிரஸநத்தாலே ஒளிபெற்ற தேஜஸ்ஸை. [பிரான்] - உபகாரபரன். [தன்செய்கைகளை] - தன் சேஷ்டிதங்களை அநுபவித்து காலந்தோறும் அனுபவிக்கப்பெற்று. [நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேன்] - அநுபவத்தோடே காலம் கழியப்பெற்றேன் என்றதல்; அநுபவிக்கலாம்படி காலம் நெடுகப்பெற்றேன் என்றதல். [எனக்கென் இனி நோவதுவே] - ப்ரீதிப்ரேரிதனாய் அநுபவிக்கிற எனக்கு இப்படி காலம் நீக்யமானபின்பு, விப்ரலேஷமாகிற நோவு உண்டோ?

ஈடு—மூன்றாம்பாட்டு. க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களையே அநுபவித்துக்கொண்டு காலம் போக்கப்பெற்ற எனக்கு "இன்னது பெற்றிலேன்" என்ற நோவவேண்டுவதில்லையென்கிறார்.

[நிகரில் மல்லரைச் செற்றதும்]-மிடுக்குக்கு ஸத்ருசமின்றிக்கே யிருக்கும் மல்லரைச்செற்றதும். † ஶவ்ய ஸேவையாலே ம்ருதுஸ்வபாவராயிருப்பார்இரண்டுபிள்ளைகளிறே: அவயவஸௌஷ்ட்டவங்களாலும் ஶாஸ்த்ராஸ்த்ர ஶிக்ஷைகளாலும் மலைபோலே திண்ணிதான தோளையுடைய மல்லரைப் பொடிபடுத்தினார்கள்; புழுக்குறித்தது எழுத்தாறேற்போலே இங்

மூன்றாம்பாட்டு—நிகரில் இத்யாதி. "நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேன்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை இத்யாதி.

"நிகரில்" என்கையாலே - இவர்களை ஜயித்தது ஆப்ஸரா ஶிஷ்டர் என்கிறார். ஸ்ரீ இத்யாதி. முக்யராகையால் அவர்கள் பொடிபடுவிப்பது யெங்ஙனே? என்ன - [illegible] இத்யாதி. வாய்த்துக்

† கோஸேவையாலேஎன்று பாடமிருக்கலாம்.

நனே வாய்த்துக்கொண்டு நிற்கக்கண்டதித்தனை; இல்லையாகில் சில முக்யருடைய வ்யாபார மாகமாட்டாதிறே. "நஸமம் யுத்தமித்யாஹு:" (நஸமம் யுத்தமித்யாஹு:) என்று கொண்டு ஸர்வரும் அஞ்சும்படியிறே அத்தைச்செயல். "எவிற்றுச்செய்வானேன்றெதிர்ந்து வந்த மல்லரை"-ஸ்வதந்த்ரராய்வந்து மேல்விழிலிறே "முடியாது" என்றுகைவாங்கலாவது? கம்ஸனுக்குப் பரதந்த்ரராய் வருகையாலே இங்குத் தோற்றார்களாகில் அவன் அங்கே தோள்களைக் கழிக்குமாயிற்று; ஆனபின்பு, "கோவைகளாய்க் கொலையுண்பதில் முகந்தோடேமுடிவு வமையும்" என்று மேலிட்டார்கள். "சாவத்தகர்த்தசாந்தணிதோள்சதுரன்"-கூனி சாத்திவிட்ட சாந்து குறியழியாமேகாணும் அவர்களோடேவ்யாபரித்தது. மல்லரோடேகூட ஸர்வாவயவங்களும் பொருந்தி வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தே, சாத்தின சாந்து குறியழிந்ததில்லைகாணும். கூனி சாத்திவிட்ட அநந்தரத்திலே பெண்கள் கண்ணாலே இலச்சினையிட்டு விடுகையினாலே இவனாலழிக்கவும் போகாதிறே. இவர்கள் கண்ணாலே இலச்சினையிடுகையாவது- அவன்தோளிலே சேலும்கயலுமிடுகையிறே. இவன் மல்லரோடே அழித்தானாகிலும், "மற்றெங்கேனும் அழித்தான்" என்றிறே அவர்கள் இருப்பது. இது அழித்துப்போனானாகில், பின்பு பெண்கள் கோஷ்டிக்கு ஆளாகானே. என்று எதிர்ந்துவருகையாவது - போரக்கடவோமென்று நெஞ்சிலே துணிந்துவருகை. [நிரைமேய்த்ததும்] - முதற்பிறவிக்கூடாகச் செய்த செயலும், இரண்டாம் பிறவிக்கூடாகச்செய்த செயலும்: க்ஷத்ரியஜந்மத்துக்கூடாம்படி மல்லரோடே யுத்தம்பண்ணினான்; கோபஜந்மத்துக்கு ஸத்ருசமாம்படி பசுக்களை மேய்த்தான். பசுமேய்த்தபோதை ஆயாஸமாகாதே, மல்லரோடு பொருதபோதுமுள்ளது. [நீள்நெடுங்கைச் சிகரமாகளிறட்டதும்] - மல்லர்க்குத் தப்பிலும் தப்பவொண்ணாதுகிடீர் இதுக்கு. [நீள்நெடுங்கை]-தூரப்போய்த்தப்பவொண்ணாதபடி கையாலே வளைத்துக்கொள்ளவற்றாயிருக்கை. 'நெடுங்கை' என்னாநிற்கச்செய்தே, 'நீள்நெடுங்கை' என்கிறதிறே-இதின்

கொண்டு - லித்தித்துக்கொண்டு. வாய்த்ததென்று சொல்லவேணுமோ? இவர்கள் நிரவித்தார்களென்னவொண்ணாதோ? என்ன - இல்லையாகில் இத்யாதி. ஆகையாலே 'நஸமம் யுத்தம்' என்று கூட்டுவது. பரதந்த்ரராய் வருகையாவும் ஸ்வதந்த்ரரவாய் அவ்வாறு செய்தென்றாலிவைகளித்து, அதுக்குப்ப்ரமாணம் எவிற்று இத்யாதி. ஏவினத்தைச் செய்கைக்காக வுத்யோகித்தெதிர்ந்து வந்த மல்லரைக் குற்றுயிராக்கிவிடாதே முடியும்படியாகத் தகர்த்த. சாந்தால் அணியப்பட்ட தோளையுடைய சாதுர்யமுடையவனுடைய மலை இத்யர்த்த: பெரியாழ்வார் திருமொழி, நாலாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி ஆறும்பாட்டு. "எவிற்றுச் செய்வான்" என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஸ்வதந்த்ரனாய் இத்யாதி. "சாவத்தகர்த்த" என்றவுக்தரம், "சாந்தணி தோள்சதுரன்" என்கையாலே - சாந்தழியாமல் பொருதபடியாயிற்று. இவனுடைய ஸாமர்த்த்யமென்று வ்யாக்யாதாவின்னபடியோ - கூனி இத்யாதி. மேலெழுந்தவாரியாக இவர்களோடே யுத்தம் பண்ணுகையாலே சாந்தழியாதிருந்ததென்றாலோ? என்ன - மல்லரோடே இத்யாதி. குறியழியாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன கூனிசாத்திவிட்டவநந்தரத்திலே இத்யாதி. இலச்சினை - அடையாளம். இலச்சினையிடுவதாவது எது? என்ன - இவர்கள்கண்ணாலே இத்யாதி. சேலும்கயலுமிடுகையாவது - தத்துல்யங்களான கண்களாலே பார்க்கை. மல்லயுத்தத்திலழிந்தால் இவர்கள்செய்வதேதென்ன - இவன்மல்லரோடே இத்யாதி. இவர்களிப்படியிருந்தால் இவனுக்கு ஒரர்த்தமேதென்ன - ஒருவழிந்து இத்யாதி. விவரணம் - [illegible] இத்யாதி. பதச்சேர்த்திக்கு தாத்பர்யார்த்தம் - [illegible] இத்யாதி. "மிகவும் பெரிய கையையுடைய ஆனை" என்றதுக்கு ஒரர்த்தமாவும்-மல்லர்க்கு இத்யாதி. அதுக்குஹேது - தூரப்போய் இத்யாதி. "வளைத்துக்கொள்ளவற்று" என்னாமதுக்கு ஸப்தார்த்தம்? என்ன-நெடுங்கையென்னாநிற்க இத்யாதி. "சிகரமாகளிறு" என்றதுக்கு ஒரர்த்தமாவும் - ஒருமை இத்யாதி "பர்வ

பெருமை யிருக்கிறபடி! [சிகரமாஸிறட்டதும்]-ஒருகை வேணுமோ? இதுதன்னைக் காண வமையாதோ? "ஆனைமாமலை" என்னக் கடவதிறே. பர்வதஸிவரம்போலே யாயிற்றுப் பெருத்திருக்கிறபடி. [அட்டதும்]-முடித்ததும். [இவைபோல்வனவும்பிறவும்]-இவை தொடக்கமான கேஶிகிரஸநாதிகளும். [புகர்கொள்சோதி]-குவலயாபீடநிரஸநத்துக்கு அநந்தரம்வடிவிற்பிறந்த ஒளிபெற்ற தேஜஸ்ஸை. [பிரான்] - உபகாரஶீலன். "ஸவ்யுவேஶ்ரு" (ஸக்யுஃ பஶ்யத) என்னும்படி யிருக்குமிறே. "ஸ்வேதாம்புகணிகாசிதம்" (ஸ்வேதாம்புகணிகாசிதம்) - ஆனையோடே பொருதாலும் இங்ஙனேயோ வேர்ப்பது? முலையாகிற மலையோடு பொருதத்தோடு ஆனையாகிறமலையோடு பொருதத்தோடு வாசியில்லைகாணும் இவனுக்கு. [தன்செய்கை நினைந்து புலம்பி]-உபகாரஶீலனானவனுடைய சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, அதுஉள்ளடங்காமை புலம்பி. [என்றும் நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேன்] - நாடோறும் புஜித்துக்கொண்டு, வைகலானது வைகப்பெற்றேன்: காலமானது கழியப்பெற்றேன். வைகலென்பது - காலம். வைகுதகையாவது - கழிகை. அன்றிக்கே, அநுஸவிக்கைக்குப்போரும்படி காலமானது நெடுகப்பெற்றே னென்றுமாம். அப்போது, வைகுதகையாவது - நெடுகுகை. [எனக்கென் இனி நோவதுவே]-"காலம் நெடுகுவது குறுகுவதாகாத இடந்தேடி யநுஸவிக்கப்பெற்றிலேன்" என்கிற அத்ருப்தியுண்டோ எனக்கென்கிறார். [எனக்கென் இனி நோவதுவே] - அவனுக்கு வரும் நோவிறே, இவர்க்கு நோவாவது; அது கழியப்பெற்றதிறே. இவர்நோவு போக்கும் அவனுக்கு வரும் நோவிறே. இவர்க்கு நோவாவது: அதுபோகவே இவர்க்கு நோவு போயிற்றதாமிறே. உயிருக்கு வரும் நோவு உடம்புக்கு நோவாமிறே. (க.)

தனிகரம்போலே பெருத்திருக்கும்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - புகர் இத்யாதி. ஒளிபெற்ற தேஜஸ்ஸென்றது - மிக்கதேஜஸ்ஸென்றபடி. உபகாரஶீலனென்றது - புகர்கொள்சோதியை உபகரித்தவனென்றபடி. ஆர்க்குஉபகரித்தான்? என்ன; - மதுரையிற் பெண்களுக்கு உபகரித்தானென்று விவக்ஷித்து, அவர்கள் அதிலே ஈடுபட்டு இருந்தமையைச் சொன்ன ப்ரமாணத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஸவ்யு இத்யாதி. "ஸவ்யுஃ பஶ்யு தக்ஷுஷ்ஷு ஶிவமிதி கூஷணு । ஶஜ்ஜ-ஷ்ஷு க்ஷுதாயாஸ்ஸ்வேஷு ஶ்ரு கணிகாவிகு" இதிபோலேயாம். [21 54] "பஶ்யு" என்கையாலே - உபகாரந் தோற்றுகிறது. 'இங்ஙனேயோ வேர்ப்பது?' என்றது - தங்கள் கலையாலே வேர்க்கக் கண்டிருக்கையாலே, தங்கள் முலையிலே ஸம்ஸ்லேஷித்தாற்போலேயோ? என்றபடி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபோடு - முலையாகிற இத்யாதி. புலம்பி - அக்ஷமமாகக்கூப்பிட்டு. "திகரில்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து ஹாவாந்தரம் - அவனுக்குவரும் இத்யாதி. அவனுடைய நோவு இவரதாமோ? என்ன; - த்வேதா பரிஹரிக்கிறார் - இவர்நோவு இத்யாதி வாக்யத்தாலே. (ங.)

---

† திருவாய். 8, 4, 1.

நான்காம் பாட்டு.

நோவ ஆய்ச்சியுரலோடார்க்க இரங்கிற்றும், வஞ்சப்பேண்ணைச்
சாவப்பாலுண்டதும் ஊர்சகடமிறச்சாடியதும்
தேவக்கோலப்பிரான்தன் செய்கைகளினைந்து மனங்குழைந்து
மேவக்காலங்கள் கூடினேன்எனக்குஎன்னினிவேண்டுவதே?

ஆ.—(நோவ ஆய்ச்சி.) - உரலோடே கட்டிவைக்கலாம்படி ஆழ்ந்திர்க்குப் பரமசுலபனானபடியும், தக்ஷிணோதி பூதனா ஶகடாதிகளைப் பண்ணினபடியும், தொடக்கமாகவுள்ள திவ்யசேஷ்டிதங்களை ஸ்நேஹத்தோடே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி வேண்டுவதுஉண்டோ? என்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், யசோதைப்பிராட்டிக்கு அத்யந்தம்பவ்யனாய் அவ்விருப்பிலே ப்ரதிகூலனை மாய்த்த க்ருஷ்ணனை, அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி அவாப்தவ்யம் இல்லை என்கிறார். [தேவக்கோலப்பிரான்] - ஊருகிற சகடத்தைத் தப்பாதபடி நிரஸித்திருந்த அப்ராக்ருதமான அழகை உடையான்.

ப.—அநந்தரம், அப்ராக்ருதவிக்ரஹனான க்ருஷ்ணனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கைக்குக் காலங்கூடப்பெற்றேன்; எனக்குஇனி அபேக்ஷிதமுண்டோ? என்கிறார்.

நோவ - நோம்படியாக, ஆய்ச்சி - ஆய்ச்சியானவள், உரலோடு - உரலோடு, ஆர்க்க - இறுகக்கட்ட, இரங்கிற்றும் - அதுக்கு ஈடுபட்டிருந்ததுவும், வஞ்சம் - (தாய் வடிவுகொண்டு) வஞ்சனையாய்வந்த, பேண்ணை - பேய்ச்சியை, சாவ - சாம்படியாக, பால் - முலைப்பால், உண்டதும் - அமுதுசெய்ததுவும், ஊர் - அசுரவேஷத்தாலே ஊர்ந்துவருகிற, சகடம் - சகடமானது, இற - முறியும்படி, சாடியதும் - திருவடிகளாலே பாய்ந்ததுவுமாயுள்ள, தேவக்கோலம் - அப்ராக்ருத விக்ரஹயுக்தனான, பிரான்தன் - க்ருஷ்ணனுடைய, செய்கை - சேஷ்டிதங்களை, நினைந்து - அநுசந்தித்து, மனம் - நெஞ்சு, குழைந்து - நெகிழ்ந்து, மேவ - பொருந்தும்படியாக, காலங்கள் - காலங்கள், கூடினேன் - சித்திக்கப்பெற்றேன்; எனக்கு - எனக்கு, என் - எது, இனி - இனி, வேண்டுவது - அபேக்ஷிதமாக உண்டு? நித்யாநுபவமே புருஷார்த்தம் என்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆழ்ந்திருப்பவனான இருப்பிலே ப்ரதிகூலனைமாய்த்த க்ருஷ்ணனை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு அவாப்தவ்யம் உண்டோ என்கிறார். [நோவ] - தாயார்க்கு ப்ரேமம்உள்ள அளவும் சிற்றம் உண்டிறே. இவர் தம்திருமேனியிலே கட்டினாற்போலே நோவுபடுகிறார். [ஆய்ச்சியுரலோடார்க்க இரங்கிற்றும்] - தாயார்கட்டின கட்டுக்கு ப்ரதிக்ஞையை இல்லாமையாலே நோவுபட்டு நிற்கனாய் இருந்ததும். ஆழ்ந்த கர்மபந்தமும் ப்ரதிகூலர் பந்தித்தபந்தமுமிறே அறுக்கலாவது. [வஞ்சமித்யாதி] - தாய் வடிவு கொண்டுவந்த பூதனை முடியும்படி நச்சுப்பாலுண்டதும், ஶகாஸுரனைகையைப்போலே பின்பிருந்து தூசல்விளைக்கவையாதே முடிக்கப்பெற்றபடி. [ஊர்சகடமித்யாதி] - பரிஹாரமாகவைத்த சகடம் அஸுராவேசத்தாலே வந்து நலியப்புக, திருவடிகளாலே

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

துகளாம்படி சாடியதும்; முலைவாவுதாழ்க்கத் திருவடிகளை நிமிர்த்தமாத்ரத்திலே சகடாஸுரன் அழிந்தபடியாலே - சாடியது என்கிறார். [தேவக்கோலப்பிரான்] - விரோதியை அழிக்கையால்வந்த அப்ராக்ருதமான அழகை எனக்கு உபகரித்தவன். அவன் சேஷ்டிதங்களை அநுபவித்து நெஞ்சுநெகிழ்ந்து இச்சேஷ்டிதங்களோடே பொருந்தும்படி காலங்களைக்கூடப்பெற்றேன்; இனி, எனக்கு வேண்டுவதுஎன்? இவ்வநுபவத்தோடே காலம் செல்லப்பெற்ற எனக்கு அவாப்தவ்யம் உண்டோ?

ஈடு:—நான்காம்பாட்டு. ஆஶ்ரிதபவ்யனான இருப்பிலே ப்ரதிகூலரை மாய்த்த க்ருஷ்ணனையநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு அவாப்தவ்யமுண்டோ? என்கிறார்.

[நோவஆய்ச்சி உரலோடார்க்க இரங்கிற்று] - சீயர்இப்பாட்டை இயலருளிச் செய்யப் புக்கால் "நோவ" என்றருளிச்செய்யும் அழகுகாணும். நோவவென்கிறார்காணும் ஆழ்வார், தம்திருமேனியிலே கயிறுஉறுத்தினாற்போலே. [ஆய்ச்சிஉரலோடார்க்கஇரங்கிற்றும்] - ஒருத்வேஷமுண்டாய்க் கட்டுகிறாளல்லளிறே, ஸ்நேஹகார்யமான கோபமாகையாலே ஸ்நேஹமுள்ளவளவும்இடைநிற்குமிறே கோபமும். * தாயெடுத்த சிறுகோலுக்குளைந்தோடியிறே,'விளியாவார்க்கவாப்புண்டு விம்மியழுதான்':வாய்விட்டழமாட்டாததிறே இவரை வருத்துகிறது. †(விளியாவார்க்க-கோபித்துக்கட்ட.) [ஆய்ச்சியுரலோடார்க்க] -"தறியார்ந்தகருங்களிறேபோலநின்று தடங்கண்கள்பனிமல்கத் தன்மையானை" - ஒரு மத்தகஜத்தைத் தறியோடே சேர்த்தாற்போலேகாணும் இவன் கட்டுண்டு நின்ற நிலை! ஓர்அபலை கட்டின கட்டுஅவிழ்த்துக்கொண்டுபோகமாட்டாதே, நின்றழகையே ஸ்வபாவமாயிருந்தபடி. "யதிஶக்நோஷி" (யதிபக்நோஷி) என்றாளிறே. [உரலோடார்க்கஇரங்கிற்றும்]-உர

நாலாம்பாட்டு "தாயெடுத்த" இத்யாதி "நோவவாய்ச்சி" இத்யாதியிலேயும், "வெந்நரகம்வெம்சேறு" இத்யாதிகளிலேயும், "எனக்கென்னவிளிவென்றிவை" என்றதனையும் கடாக்ஷித்தவாறாகை - ரூபிதம் இத்யாதி.

ப்ரகாஸங்கிகம் - சீயர் இத்யாதி. நோவவென்று அருளிச்செய்யும் அழகுகாணும் என்றது - நோவவென்று சீயர் ஈடுபட்டு அநுஸந்திக்கும்போது நன்றாயிருக்குமென்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வரென்றபடி. சீயர் ஈடுபட்டதுக்கு ஹேது - நோவவென்கிறார் இத்யாதி. ப்ரியபரையானவள் நோவக் கட்டுவாளென்? என்ன - ஒரு த்வேஷமும் இத்யாதி. இடைநிற்குமிறே - ஸத்ருபமாயிருக்குமிறே. எவ்வளவு ஸ்நேஹமுண்டு, கோபமும் அதுக்கொத்திருக்கு மென்றபடி. இத்தால் - கோபாதிஶயத்தாலே நோவக்கட்டினாள் என்றுதல். தாயார் மெள்ளக் கட்டினாலும் பொறுக்க வொண்ணாமையாலே நோவாயிருக்குமென்றுதல்; இந்தவர்த்தத்துக்கு ஸாதகம்-தாயெடுத்த என்கிற ப்ரமாணம். ப்ரியபரையான தாய் பரிபவித்தால் பொறுக்கமாட்டாமல் இந்நலம் ப்ரகாரத்துக்குத் திருமொழியில் ப்ரமாணத்வயம் - தாயெடுத்த, விளியாவார்க்க, தறியார்ந்த இத்யாதி. உலைந்தோடி - பயப்பட்டோடி. விளியாவார்க்கவாப்புண்டு - அழைத்துக்கட்டக்கட்டுண்டு, விம்மியழுதான் - விக்கியழுதான் இத்யர்த்தம். "விம்மி" என்றதுக்கு ஹேது - வாய்விட்டு இத்யாதி. விம்மியழுதானோ? என்ன - தறியார்ந்த இத்யாதி. தறியோடே சேர்ந்த கறுத்த ஆனைபோலே நின்று தடங்கண்களினின்றும் நீர் பெருகுகையை ஸ்வபாவமாகவுடையவன் இத்யர்த்தம். "தறியார்ந்த" இத்யாதிக்கு அர்த்தம்-ஒருமரத்தகஜத்தை இத்யாதி. "தன்மையானை" என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஓரபலை இத்யாதி. தாயெடுத்தவித்யாதி:எட்டாம்பத்து முன்றாந் திருமொழி அஞ்சாம்பாட்டு, "வாயெடுத்த" இத்யாதி. விளியாவார்க்கவித்யாதி: ஆறாம்பத்து ஏழாந் திருமொழி நாலாம்பாட்டு, "ஒளியாவெண்ணெய்" இத்யாதி. தறியார்ந்தவித்யாதி: இரண்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி ஆறாம்பாட்டு, "உறியார்ந்த" இத்யாதி. அவிழ்த்துக்கொண்டு போகமாட்டாததுக்கு ப்ரமாணம் - யதிஶக்நோஷி இத்யாதி. "யதிஶக்நோஷிஹஸ்தேந ஸ்ரஜம் ஸ்வயமிவாவிதா" இத்யாதி

லோடேகட்ட இரங்கிற்றும்: துர்யோதநாதிகளுடைய பந்தமாகிலிறே அறுக்க விரகு சிந்திப்பது. [இரங்கிற்றும்] - மாநஸபீடையை அநுசந்தித்தபடி. இரக்கம் - ஏடுபோடு. [வஞ்சப்பெண்ணைச் சாவப்பாலுண்டதும்] - கெட்டேன்! பேய்த்தாய்பக்கலிலும் அங்ஙனிருந்தாளாகில் என்படக்கடவதுதான்? [சாவப்பாலுண்டதும்] - சூர்ப்பநகையைப்போலே அங்கஹாநியைப் பண்ணிவிட்டுப் பூசலைவிளைப்பியாதே முடித்துவிடப் பெற்றபடி. [பாலுண்டதும்] - யசோதைப்பிராட்டிமுலை யுண்ணும்போதும் தான்உயிர்பெற உண்ணுமாபோலேகாணும் இவள்முலை யுண்கிறபோதும் தான்உயிர்பெற முலையுண்டபடி. * பெருமுலையூடுயிரைவற்ற வாங்கியுண்டவாயானிறே. இவன் பிள்ளையாயே முலையுண்டானத்தனை; வஸ்துஸ்வபாவத்தால் ப்ரதிகூலர் முடிந்ததித்தனையிறே. [ஊர்சகடமிறச்சாடியதும்] - ப்ரேரகர் வேண்டாதபடி தானே வந்து நலிந்தபடி. ஒருமநுஷ்யவடிவுகொண்டு வந்து நலியிலிறே பரிஹரிக்கலாவது. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாக பாதகத்வத்தில் உறைப்புச் சொன்னபடி. [இறச்சாடியதும்]- "துளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசுரர் உடல் வேறுப் பிளந்து" என்ற சொல்வக்கடவதிறே. [சாடியதும்] - அநாயாஸேந திருவடிகளை நிமிர்க்கச்செய்தேயும், ஒருமுக்கனுடைய வ்யாபாரமாகையாலே போரப் பொலியச் சொல்லுகிறார். "பேர்ந்தோர் சாடிறச் செய்யபாதமொன்றால் செய்த நின்சிறச்சேவகமும்" என்னக்கடவதிறே. [தேவக்கோலப்பிரான்] - ப்ராக்ருத ஸஜாதீயனாய்நின்றுசெய்யவும் பெற்றதில்லையே. அதிவாலயத்திலே செய்த செயலாகையாலே அப்ராக்ருதமா யிருப்பதோர்

ப்ர. — [நோவ இத்யாதி] — [ஆப்ரியாரலோடார்க்க] — வளவ்சேஎஸ [சு]

"ஊர்சகடமிறச்சாடியதும் [வஞ்சப்பெண்ணைச் சாவப்பாலுண்டதும்] [இரங்கிற்றும்] [வஞ்சப்பெண்ணைச் சாவப்பாலுண்டதும்] [சாடியதும்] [பாலுண்டதும்] [தேவக்கோலப்பிரான்] [பெருமுலையூடுயிரைவற்ற வாங்கியுண்டவாயானிறே] [ஊர்சகடமிறச்சாடியதும்] [இறச்சாடியதும்] [சாடியதும்] [ஆப்ரியாரலோடார்க்க] [நோவ இத்யாதி]"

பஞ்சமேம்ஸோ. இரங்குவானென்? அவிழ்த்துக்கொண்டு போகவொண்ணாதோ? என்ன - துர்யோதநாதிகள் இத்யாதி. "வஞ்சப்பெண்ணை" இத்யாதிக்கு ஏகார்த்தபாவம் - கெட்டேன் பேய்த்தாய் இத்யாதி. அங்ஙனிருந்தாளாகிலென்றது - தாய்பக்கல்போலே யிருந்தாளாகிலென்றபடி, "சாவ" என்றதுக்கு வாஸனை - சூர்ப்பநகையை இத்யாதி. "உண்டதும்" என்றதிலே ரஸோக்தி - யசோதை இத்யாதி. தாய்முலை யுண்ணும்போது தன்னுயிர்பெறவுண்டான், பேர்முலையுண்ணும்போது அவளுயிரைத் தான்பெறவுண்டானென்றபடி. உயிர்பெற வுண்டதுக்கு ப்ரமாணம் - பெருமுலை இத்யாதி. திருமொழி மூன்றாந்திருமொழி முதற்பாட்டு, "முற்றமூத்து" இத்யாதி. பாசுரஸ்ய ஸ்பஷ்டோர்த்தம். இவன் முக்யனாய் முலையுண்டால் அவள் முடியக்கூடுமோ? என்ன - இவன்பிள்ளையாயே இத்யாதி. "ஊர்" என்றதுக்கு பாவம் - ப்ரேரகர் இத்யாதி. "சகடம்" என்று - அசேதநமாகச்சொல்லுகையாலே, அபரிஹார்யமான ஆபத்தென்கிறார் - ஒருமநுஷ்யவடிவு இத்யாதி. மநுஷ்யவடிவென்றது - பூதனையைக் கடாக்ஷித்து. "ப்ரேரகர்" இத்யாதிவாக்யத்தால் பலிதம் - இத்தால் இத்யாதி. இத்தாலென்றது - "ஊர்" என்கிறஇத்தாலென்றபடி. முறியச் சாடினத்துக்கு ப்ரமாணம் - துளர்ந்தும் இத்யாதி. சாடியதும் - உதைத்ததும். "சாடியதும்" என்று இத்தைப் பெருக்கச்சொல்லுவானென்? என்ன - அநாயாஸேந இத்யாதி. போரப் பொலியச் சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் - பேர்த்தோர் இத்யாதி. "சிறச்சேவகம்" என்றதிலே நோக்கு. "தேவக்கோலம்" என்றதுக்கு பாவம் - ப்ராக்ருத இத்யாதி. அதாவது - ப்ராக்ருத ஸஜாதீயனாயிருக்கச்செய்தேயும் வ்யாபாரம் அதிமாநுஷமாயிருக்கிறதென்றபடி. விவரணம் - அதிவாலயத்திலே இத்யாதி. மேவுகை - தாக்ய ப்ரயோஜநனாகை. 'உடைகுலைப்

ஒப்பனைபோலேயிருக்கிறபடி. † (அப்ராக்ருதமான அழகை எனக்கு உபகரித்தவன். கோலம் - ஒப்பித்த விக்ரஹம்.) [தன்செய்கைநினைந்து மனங்குழைந்துமேவக்காலங்கள் கூடினேன்] - அவனுடைய சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்தித்து அகவாயுடைகுலைப்பட்டு அந்ய ப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு காலம் போக்கப்பெற்றேன். நெஞ்சு நெகிழ்ந்து சேஷ்டிதங்களோடே பொருந்தும்படி காலங்களைக் கூடப்பெற்றேன். [எனக்கென்னினிவேண்டுவதே] - இனி அவாப்தவ்ய மொன்றில்லை யென்கிறார். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வேண்டித்தேவரிரக்கவந்துபிறந்ததும் வீங்கிருளாய்
பூண்டுஅன்றுஎன்னைடலைம்பம்பேய் அங்கோபாலர்க்குலைப்படுக்கதும்
காண்டலின்றிவளர்ந்து கஞ்சனைத்துஞ்சவஞ்சவஞ்சேய்ததும்
சண்டநான் அலற்றப்பெற்றேன் எனக்கென்னை இகழ்வுமாதே?

அ:—(வேண்டி) - தூயாமதிர்றையறுத்துமாக தூவிரிலைவந்து திருவவதாரம் பண்ணி யருளவேணுமென்று தேவர்கள் அர்த்திக்கத் தான் அநுசம்மதிகொண்டு ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமாளிகையிலேவந்து பிறந்தருளினபடியையும், "ஸுபாத்மாவான கண்ணன் காணிற்செய்வதென்?" என்று ஸ்ரீவஸுதேவருந் தேவகிப்பிராட்டியும் பயந்து அலற்ற அவர்களுடைய பயம்தீரப்பிறந்தருளி, அதுகண்டு, கண்ணன் மத்யராத்ரியிலே தன்னுடைய சதுர்ப்புஜ திவ்யரூப நிரஸ்தாதுள்ளபடியே திருவாய்ப்பாடியிலே யெழுந்தருளினபடியும், அங்கே கண்ணபிரானுக்கு ப்ரதிகூலர் அறியாதபடி வளர்த்தருளிக் கஞ்சனைத் துஞ்ச வஞ்சஞ்செய்ததும், இவையெல்லாவற்றையும் இங்கேயலற்றப்பெற்றேன்; எனக்கு இனிஒரு துக்கமுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாய்ப்பாட்டில், திருவவதாரம் பண்ணியருளின பின்பு கண்ணன் அறியாதபடி வளர்ந்து கம்ஸனை மாய்த்தபடி இன்று இருந்து அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி ஒருகுறையில்லை யென்கிறார். எதிர்காலம் என்றபடி. [வேண்டித்தேவரிரக்க வந்து பிறந்ததும்] - தேவர்கள் இரக்கத் தாமே யுகந்து வந்து பிறந்ததும். இருளிலேவந்து பிறந்தான் என்றபடி. கண்ணபிரானும், "விரும்பிலைவிக்கிறான்" என்னும் வ்யஸநத்தாலும் கட்டிக்கொண்டு தாயார் கதற இருளிலே போனான் என்னவுமாம். [ஈண்டு நானலற்றப்பெற்றேன்] - ஸமகாலத்திலேயிருந்து பயப்படாதே இப்போது நிர்பயனாய் இனிதாக அநுபவிக்கப்பெற்றேன்.

ப.—அநந்தரம், அர்த்திகார்த்தகாரனான க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரப்ரபாவ கம்ஸவதபர்யந்த சேஷ்டிதங்களை இங்கே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்குஎன்ன விரோதம் உண்டென்கிறார்.

பட்டு'—குலையென்று - கரையாய், கரையுடைப்பட்டென்றபடி; கொந்தளிக்கிற்றென்றபடி. பேரு அநந்யப்ரயோஜநனாய்ப் போரும்படியாகவென்றபடி. தேவர்க்கோலப்பிரான்தன் - அப்ராக்ருதவிக்ரஹ யுக்தனாய் உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய இத்யர்த்தம். (௧)

தேவர் - தேவர்கள், இரந்து-, வேண்டி - தன்னிச்சையாலே, வந்து - (சுதீஷ்ணனை வந்தில் நின்றும்) வந்து, பிறந்ததும் - அவதரித்ததுவும், அன்று - அப்பொழுதே, அன்னை - பெற்றதாயாரான தேவகியானவள், தூண்டு - (கம்ஸ பயத்தாலே) எடுத்தூட்ட, புலம்ப - கூப்பிட, விம்ம - சொரிந்த, இருள்வாய் - இருளிடத்திலே, போய்-, அங்கு - கம்ஸனிருக்கையான தேசத்தன்னிலே, நல் - (அவனுக்கு அநிஷ்டமாகை மறைந்து வளர்த்துவைக்கும்படி) ஆத்மிதீயமான, ஆயர்குலம் - இடைக்குலத்திலே, புக்கதும் - பிரவேசித்ததுவும், காண்டல்-அந்தக்கம்ஸனுடையகாட்சி, இன்றி - இல்லாதபடி, வளர்ந்து-, கஞ்சன் - கம்ஸன், தாஞ்ச - முடியும்படியாக, வஞ்சம் - வஞ்சனை, செய்ததும் - செய்ததுவும், ஈண்டு - இங்கேயிருந்து, நான் - நான், அலற்ற - வாய்விட்டுச்சொல்ல, பெற்றேன் - பெற்றேன்; எனக்கு - எனக்கு, என்ன - என்ன, இகல் - விரோதம், உளது - உண்டு? உண்டாகில் கம்ஸன்பட்டது படுமென்று கருத்து.

இ.—அந்தராம்பாட்டில், அவதரித்து, கம்ஸன் அறியாதபடி வளர்ந்து கம்ஸனை மாய்த்தபடியை இன்று இருந்து அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு எதிர் இல்லையென்கிறார்.

[வேண்டி இத்யாதி] - தேவர்கள் அர்த்திக்க, வேண்டிவந்து தன்னுகப்பாலே பிறந்ததுவும். "விதாரம்ரோதயாமாஸ", "ஸம்ஸ்ரவ்ஷேஜகதாம் ஸ்வராவரவஶு", "வஸிதூரணாயஸாய-ஏநாது," [விம்மிருள்வாய்] - வளருகிற இருளிலே. விம்மி இருள்வாய் பிறந்ததும் என்றுகூறல், விம்மிருள்வாய் அர்த்குலம் புக்கதுவும் என்றுகூறல். "விங்கிருளிலுமன்கலியாய்" என்று பாசுரத்துவான இருள் அன்றிக்கே, பயகிலங்குக்கு உடலான இருளிலே. [தூண்டன்று அன்னை புலம்ப] - பிறந்த அன்றே தேவகியார், முன்பே அபாயசங்கைகளை இரண்டுகையாலும், வயிறுவாய்க்கு வைத்தாலும், கம்ஸ பயத்தாலும் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கதற. [போய்] - முலைச்சுவடு அறியாமையாலே இவனுக்குப் போகலாம்றே. [அங்கோராயர்குலம்புக்கதும்] - அந்தக்கரையிலே அஞ்சினான் புகலிடமாயிருப்பது ஓர் இடைச்சேரி உண்டாவதே! கம்ஸனுக்குக் குடிமக்களாய் இருக்கச்செய்தேயும் "அவனுக்கு அநிஷ்டம்" என்று பாராதே மறைத்துவைத்து அடைக்கலம் தேடிக்கவல்ல ஊர். [காண்டலின்றி வளர்ந்து] - கம்ஸன் வஞ்சித்து வரக்காட்டின துஷ்ப்ரக்ருதிகள் அறியாதபடி வளர்ந்து. [கஞ்சனைத்துஞ்சவஞ்சம் செய்ததும்] - கம்ஸன் அழைத்து வஞ்சிக்கநினைக்க, அவன் நினைவை அவன்தன்னோடே போக்கினதுவும். ராமாவதாரம்போலே "செவ்வைப் பூசல் அல்லது அறியான்" என்று இராமையிறே பிழைத்தது. [ஈண்டுநான் அலற்றப்பெற்றேன்] - இங்கேஇருந்து அநுபவித்து ப்ரீதியாலே அடைவுகெடப் பேசப்பெற்றேன். ஈண்டு - இங்கு என்றபடி: இப்போது என்னவுமாம்; இக்காலத்திலே: அதாகிறது- தேவகியாரையும் ஸ்ரீவஸுதேவரையும்போலே ஸமகாலத்திலே இருந்து வாயிறு வெளியாதே, கம்ஸவிஜயபர்யந்தமாக இக்காலத்திலே அநுபவிக்கப்பெற்றேன். [எனக்கென்ன இகலுளதே] - எனக்கு என்ன எதிர்உண்டு என்றுதல், எனக்கு என்ன க்லேஶம் உண்டு என்றுதல். இகல் - யுத்தம்: யுத்தத்தாலே வரும் க்லேஶமாதல், யுத்தத்தில் வரும் எதிர்ஆதல்.

ஈடு:—அஞ்சாம்பாட்டு. அவதரித்து கம்ஸனையறியாதபடிவளர்ந்து கம்ஸனை மாய்த்தபடியை இன்றுஇருந்தநுலவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஓரெதிரில்லை யென்கிறார்.

[வேண்டித்தேவரிரக்கவந்துபிறந்ததும்] - தேவரிரக்க வேண்டி வந்துபிறந்ததும். "எங்களளவறியாதே ஒருவனுக்கு வரங்கொடுத்து அவனையுயரப்பார்த்தோம்: எங்களுக்குக் குடியிருப்பு அரிதாயிற்று" என்று தேவஜாதி கப்படங்கட்டிக்கொண்டு செல்ல "வி தாரம் ரொரயாமாஸ" (பிதாம்ரோசயாமாஸ) என்கிறபடியே தான் அர்த்தியாய்வந்துபிறந்தது வும். "ஆத்மமாயயா" (ஆத்மமாயயா)என்னும்படியிறே; ஆத்மேச்சயா என்றபடி; "மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்" (மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்). இரக்கிறவர்களளவுபார்த்தல், தன்னளவு பார்த்தல் செய்கையன்றிக்கே வந்து பிறந்தபடிகாணும், இவரைவருத்துகிறது. தான்இரப்பாள னாய்க் காரியஞ்செய்யுமவன், பிறந்தால் பொறுக்கமாட்டானிறே. [பிறந்ததும்வீங்கிருள் வாய்] - "யுஷ்மாகத்ரவிலாயாரெ ஜாயமாநெ ஜநார்தநே" (மத்யாராத்ரே கிலாதாரேஜாயமாநேஜநார்த்தநே) என்னும்படியிறே "இவனைக் கிழக்காடறியாதே யகப் பட்டுக்கொடுநின்றான், கம்ஸபயமும் ப்ராப்தமாயிராநின்றது. இருளாலேயிறே நாம் பிழைத் தது! இனி இவ்விருளைச் சரணம்புகுரித்தனையிறே" என்று பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் பணிப்பராம். * ஊரெல்லாந்துஞ்சியில் கூற்றமான இருள்இவர்க்கு இப்போது ஆதரத்துக்கு விஷயமாயிற்றிறே. வீங்கிருள்வாய் பூண்டன்றன்னை புலம்பப்போய் என்றாராம்; "மக்களறு வரைக் கல்லிடைமோத விழந்தவள்" என்கிறபடியே பெற்றுப்பெற்றுஇழந்தவளாகையாலே,

---

அஞ்சாம்பாட்டு.—வேண்டி இத்யாதி. "காண்டவின்றிவளர்ந்து" இத்யாத்யுத்தரார்த்தத் தைக் கடாகரித்தவதாரிகை - அவதரித்து இத்யாதி.

தேவர்களிரக்கும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - எங்களளவு இத்யாதி. கப்படம் - கார்ப் பண்யசூசகபடவிசேஷம், கப்பரையும். "வேண்டி-வந்து" - அர்த்தியாய்வந்தித்யர்த்த. "வ்ரஜ விலாலாக்ஷ: க்ருஷ்ணாநாம் ஸ்ரத்தாவிஷ்யதி । வி தாரம்ரொரயாமாஸ தஸ்மாத்ஜாயயா நுவ" இதி பாலகாண்டே. "வேண்டி-வந்து" என்றதுக்கு - இச்சித்துவந்தென்றர்த்தார்தரம் - ஆத்மேச்சயா இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - ஆத்மேச்சயா என்றபடி என்று. சாயா ஶப்தம் - இச்சா வாசகமாமோ? என்ன - சாயாவயுநம் இத்யாதி. "தேவர்" என்றதுக்கு பாவமாதல், "வந்து பிறந்ததும்" என்றதுக்கு ஒருார்த்தபாவமாதல் - இரக்கிறவர்களளவாவது - "ஈஶ்வரோஹம்"என்றஇருக்கிற ஸர்வாதிகதேவதை: தன்னளவாவது - தன்பெருமை. இருவரளவும் பாராமல்வந்து பிறக்கைக்கு அடி என்ன - தாமியப்பாளாயி இத்யாதி. "வீங்கிருள்வாய்" - ப்ரவ் ருத்தமான இருளிலே. வளருகிற இருளிலேயோபிறந்தான்? என்ன - யுஷ்மாகத்ர இத்யாதி. "யுஷ்மாகத்ரவிலாயாரெ ஜாயமாநெ ஜநார்தநே । ஸ்ரஜ்ஜ்ஜ்ரஜ்ஜ்ஜ்

இவனையும்இழக்கிறோமோ!'' என்று விரஹகாதரதையாலே காலைப்பூண்டுகிடந்து கூப்பிடப் போய். பிள்ளைபக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே இவள் கூப்பிட, இவன் முலைச்சுவடறியாமையாலே போனபடி. வீங்கிருள் - வளர்கிறஇருள். [அங்கோராய்க்குலம்புக்கதுக்] - அவ்வவஸ்த்தையிலே இடையிலே வொருகைக்குழந் அந்நிஞன்புகலிட முண்டாவதே! [ஆய்க்குலம்]-''கம்ஸன்வோயகன்'' என்று பயப்படவறியாதவர்கள். ''குடிவாய்உடன்படவிருந்தாஞகில் இருக்கிறான், இல்லையாகில் உழக்கோலாலே நகர்க்கிறோம்'' என்றிருப்பர்கள். [காண்டலின்றிவளர்ந்து]- கம்ஸனும் அவன்வரக்காட்டினவோ, கவர்க்கமும் காணாதபடி வளரப்பெறுவதே! [கஞ்சனைத்துஞ்ச வஞ்சம் செய்ததும்] - ஸ்ரீநாரதபகவான் அறிவித்த பின்பு ஒருபோதுதாழாதேவந்து, அவன்தான் நினைத்தவஞ்சனையை அவன்தன்னோடே போக்கினதும். கம்ஸன் முடியும்படியாக வஞ்சனைசெய்தது, ராமாவதாரம்போலே ''செவ்வைப்பூசலல்லதறியேன்'' என்றிராமையிறே [ஈண்டுநான்ஆற்றப்பெற்றேன்] - தேவகியாரைப்போலே ஸமகாலத்திலேயிருந்து பயப்படாதே, இப்போது பயங்கெட்டிருந்து அநுபவிக்கப்பெற்றேன். ஈண்டு - இப்போது. [எனக்கென்ன இகலுளதே] - கம்ஸன்பட்டபின்பு எனக்கு ஶத்ருக்களுண்டோ? இகல் - சத்ரு. † (எல்லாரும் பேஷபூதராகையாலே தமக்கு சத்ருவில்லை. அவனும் நாராயணனாகையாலே அவனுக்கு சத்ருவில்லை. இனி யிவர் சத்ருக்கள் பகவத்விமுகரிறே.) கம்ஸனைமுடித்தபடியை இன்றுஇருந்து அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்குஇனி ஒரு மிடியில்லை என்கிறாராகவுமாம். (௫)

ஆறாம்பாட்டு.

இகல்கொள்புள்ளைப்பிளந்ததும் இரிலோகங்கள்சேற்றுகளும்
உயர்கொள்சோலைக்குருந்தொசித்ததும் உட்படமற்றுமுள்ள
அகல்கொள்வையமளந்தமாயன் என்னப்பன்தன்மாயங்களை
பகலிராப்பரவப்பெற்றேன் எனக்கென்னமனப்பரிப்பே?

ஆ.—(இகல்கொள்.) - கம்ஸப்ரேரிதரான ப்ரதிகூல விநோதங்களிலே விசேஷ துர்த்தம்ருஷ குந்தலுபாஸுரகிரஸுர ப்ரபாருதி பரமபுருஷ. திவ்யசேஷ்டிதங்களை ஸர்வகாலமும் ஏத்தப்பெற்ற நான் அவாப்தகாமன் நமக்கோரு குறைவுண்டோ என்கிறார்.

ஓ.—ஆறாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரதிகூலநிரஸந ப்ரகாரங்களை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி ஒரு மிடிதுக்கமில்லை என்கிறார். [இகல்கொள் புள்ளைப்பிளந்ததும்] - எதிரிட்டபுள்ளைப் பிளந்ததும். இரிலோகம் என்று கருக்கைச்சொல்லு

பிராட்டியுடையவென்றபடி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. அஞ்சாம்பத்து, மூன்றாந் திருமொழி, ''தூக்கச் சுழலை'' இத்யாதி. காலைப்பூண்டு - க்ருஷ்ணனுடைய காலைப்பூண்டு. இவள்கூப்பிடுகிறதுக்கும் அவன் போனதுக்கும் வேறுவேதென்ன - பிள்ளைபக்கல் இத்யாதி. ''ஓர்'' என்றதுக்கு ஸார்த்தபாவமாதல், ஸமபோடாதல் - அவ்வாவஸ்த்தையிலே இத்யாதி. அஞ்சினன்புகலிடம் - பயம்தன்புகுமிடம். பயப்படவறியாமையின் எல்லையைக்காட்டுகிறார் - குடிவாயுடன் இத்யாதி. குடிவாய் உடன்படவிருந்தாஞகிலென்றது - குடிமக்களோடொத்திருந்தாஞகிலென்றபடி. குடிவாய் - குடிமக்கள். உழக்கோல் - நாற்றுக்கோல். நாரதபகவான்சொன்னது கம்ஸனோடே. மிடி - க்லேஶம். (௫)

கிறது. [உயர்கொள்சோலைக் குருந்தொசித்தவும்] - ஸ்ரீகிருஷ்ணனாயிருந்து உயர்ந்து தழைத்துநின்ற குருந்தின்வடிவைக்கொண்ட அஸுரனை முடித்தவும்.

ப.—அநந்தரம், பூர்வாவதாரத்திலே அக்ரூரனாகி வந்தவனான க்ரூர விக்ரமத்தைப் பண்ணின க்ருஷ்ணனுடைய விசித்திரசரித வ்யாபாரங்களை அநுபவிக்கப்பெற்றேன்; எனக்குஎன்ன மனோரதமுமுண்டு என்கிறார். இகல் - யுத்தத்திலே, கொள் - ஒருப்பட்டெழுந்த, புள்ளை - பகாசுரனை, பிளக்கவும் - வாயைக்கிழித்தவும், இகில் - (செருக்கடியான) விசேஷமுடைய, கறுகள் - கறுகளை, செற்றவும் - செறுத்துக் கொன்றவும், உயர் - உயர்ந்தவை, கொள் - உடைத்தாய், சோலை - தழைத்த, குருந்து - குருந்தை, ஒசித்தவும் - முறித்தவும், உட்பட - முதலாக, மற்றும் - பின்னும், பல - விசித்திரங்களுடனாய்க்கொண்டு பலவாயுள்ளனவாய், அகல் - விஸ்தாரத்தை, கொள் - உடைய, வையம் - பூமியை, அளந்த - அளந்து மஹாபலியபிமானத்தை யழித்துக்கொடுத்த, மாயன் - ஆச்சர்யபூதனை த்ரிவிக்ரமனும், என் - அவ்வவதாரத்தோடொத்த ஔந்நத்தியத்தை யொக்கும் ப்ரகாசியிக்க, அம்மான்தன் - மஹாராஜகுமாரனை க்ருஷ்ணனுடைய, மாயங்கள் - அம்மாதிரி சேஷ்டிதங்களை, பகல்இரா - பகலோடு இரவோடு வாசியற, பரவ - ஸ்துதிக்க, பெற்றேன் - பெற்றேன்; எனக்கு - எனக்கு, மனப்பரிப்பு - மநோரதமும் உண்டு? பகலுக்கு ராத்ரியும் ப்ரதிபக்ஷமாகையிற்றே மநோரதமுமுள்ளதென்று கருத்து.

இ.—ஆழ்வார்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரதிகூல நிரஸன பரம்பரையை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருமநோரதமும் இல்லை என்கிறார்.

[இகல்கொள் இத்யாதி] - யுத்தோத்யோகத்தோடு வந்த பகாஸுரனை வாயைக்கிழித்தவும். பகுதிவேஷத்தாலே வந்து எதிரிட்டானாயிற்று பகாஸுரன்; அவனை அநாயாஸேந கொன்றான். [இகிலேறு இத்யாதி] - கண்டார்க்கு ஸுகாவஹமான கறுத்துக்களையுடைய விஷயங்களை நிரஸித்ததும். இகில் - கறுத்த. [உயர்கொள் இத்யாதி] - ஓங்கித்தழைத்திருந்துள்ள குருந்தை முறித்ததும்; திவ்யமானான ஸ்த்தாவரவேஷத்தைக் கொண்டு வந்த மஹாஸுரனை முடித்ததும். [உட்பட மற்றும் பல] - கன்றாயும் விளவாயும் வந்த அஸுரர்முதலாக வேறும்நிரஸித்தவை அநேகங்கள். இந்த திவ்யக்ஸ்த்தாவரங்களை திவ்ய ஸூரிகள் கைங்கர்யத்துக்காக பரிக்ரஹிப்பர்கள்; இங்கு ப்ராணிகளுக்குத்தூணாகக் கொண்டவடிவுகளிறே இது. இதுக்கு பாபப்ராசுர்யம் அடி; அதுக்கு இச்சை அடி. [அகல் கொள் இத்யாதி] - பரப்பையுடைத்தானபூமி அடங்கலும் தன் திருவடிகளின்கீழேயிட்டுக் கொண்ட ஆச்சர்யத்தையுடையவன். வரையாதே தீண்டும் ஸ்வபாவ ஸாம்யத்தாலே சொல்லுகிறது. [என்னப்பன்] - இவ்வபதாநம் தமக்குஉதவ ஸித்தித்தது என்று இருக்கிறார். [மாயங்களே] - ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களையே. [பகலிரவு இத்யாதி] - இரவோடு பகலோடு வாசியற அநுபவித்து ப்ரீதியாலே அடைவுகெடப்பேசப்பெற்றேன். [எனக்கென்ன மனப்பரிப்பே] - எனக்குஎன்ன மநோரதமுண்டு. பரிவு என்கிறதை சந்தஸ்ஸுக்குச்சேர 'பரிப்பு' என்று சொல்லுகிறது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரதிகூல நிரஸந பரம்பரையை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு மநோதுஃகமில்லையென்கிறார்.

[இகல்கொள்புள்ளைப்பிளந்ததும்] - (இகல் - யுத்தம்.) கேவலம் புள்மாத்ரமாய்வந்து தோற்றுகை யன்றிக்கே, யுத்தோந்முகமாய்க்கொண்டு எதிரிட்ட புள்ளை நிரஸித்ததும். அசுராவேசத்தோடே வரச்செய்தேயும் 'பாதிக்கவருகிறது' என்று பிறரஞ்சாத வடிவு கொண்டு வந்தபடி. * பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்டுவந்தது. [இரிலேறுகள் செற்றதுவும்] - கருத்தையுடைத்தான வ்ருஷபங்களைச் செற்றதுவும். [உயர்கொள்சோலைக் குருந்தொசித்ததும்] - ஒக்கத்தை யுடைத்தாய்ச் சோலைசெய்துநின்ற குருந்தை முறித்ததும். "முக்யராயிருப்பார்க்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்" என்று தழைத்துநின்றது; "இனியிந்தைமுறித்துக் கார்யங்கொள்வோம்" என்று பொடிபடுத்தினான். [உட்படமற்றும்பல] - இப்புடையிலே மற்றுமுண்டான ப்ரதிகூலநிரஸநங்கள் அநேகமிறே. [அகல்கொள்வையமித்தியாதி] - பரப்பையுடைத்தான பூமியடங்கலும் அநாயாஸேநவளர்ந்த ஆஶ்சர்யபூதனான உபகாரகனுடைய ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களையே. [பகலிராப்பாவப்பெற்றேன்] - நாட்டார் அபிமத விஷயங்களை புஜிக்கைக்கு 'பகல் இரா' என்று கூறிட்ட காலம்இரண்டும் இவ்விஷயத்திலே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு, இரவைபகல் புறம்பே விஷயங்களோ யநுபவிப்பாருடைய மநோதுஃகமுண்டோ? பரிவென்று - துஃகம். அதிலே ஒரு †ஒற்றெழுத்தேறினாலும் அவ்வர்த்தத்தையே காட்டக்கடவது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மனப்பரிப்போடு அழுக்குமானிடரதியில்தான்பிறந்து
தனக்குவேண்டுருக்கொண்டு தான்தனபிற்றத்தினைமுடிக்கும்
புனத்துழாய்முடிமாலைமார்பன் என்னப்பன்தன்மாயங்களே
நினைக்கும்நெஞ்சுடையேன் எனக்கினியார்நிகர்நீள்நிலத்தே?

ஆ.—(மனப்பரிப்போடு.) - ப்ரணதஜநஸமீஹிதங்களை நிர்வர்த்தநவிஷய மநோரதமுண்டாக்கொண்டு, ஸுரேசஸுரேதரஸோஸ்பத மநுஷ்யஜாதியிலே ஸ்வாஸாதாரண திவ்ய ரூபத்தோடே வந்துபிறந்தருளி, ஸ்வாதிமத க்ரியா ரூப சதுர்ப்பாஜாதியுபாயங்களை யாஸ்ரயித்தாகம்பண்ணிக்கொண்டு விரோதிநிரஸநம்பண்ணி பரிபூர்ண மநோரதனாகையாலே,

---

ஆறும்பாட்டு-இகல் இத்யாதி. "இகல்கொள்" என்று தொடங்கி, "மற்றும்பல" என்றுளவுங் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-க்ருஷ்ணனுடைய இத்யாதி. "எனக்கென்ன மனப்பரிப்பு" என்றதனை எனக்கொரு மநோதுஃகமில்லையென்கிறாரென்றது. இகல் - யுத்தம். புள்ளென்றதே, "இகல்கொள் புள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேதுவம்-கேவலம் இத்யாதி. "புள்" என்றதுக்கு ஹேதுவம்-அசுராவேச இத்யாதி. அஞ்சாத வடிவுகொண்டு வந்ததுக்கு ப்ரமாணம் - பள்ளத்தில்மேயும் இத்யாதி. நீர்த்தாழ்வுகளிலே இரைதேடித் திரிகிற ஒரு மாதிரி பக்ஷியின் வடிவைக்கொண்டு இத்யர்த்தம். பெரியாழ்வார் திருமொழி, இரண்டாம்பத்து அநுசந்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு. சோலை செய்து நிற்கைக்கு ஹேது வேதென்ன - முக்யராய் இத்யாதி. "பகலிரா" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேதுவம்-நாட்டார் இத்யாதி. கூறிடுகையாவது - அபிமதவிஷயங்களுக்குக் கொடுக்கைக்கு நடுப்பாக அர்த்தவிநியோகம்பண்ணுகைக்குப் பகலையும், அவற்றை அநுபவிக்கைக்கு ராத்ரியையும் அவச்சேதிக்கை யென்றபடி. (க)

அதிபரிமள துலஸீமாலாலங்க்ருதனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஆஶ்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதங்களையே நினைக்கும் நெஞ்சாகிற மஹாநிதியையுடையனான என்னோடொக்க இந்த லோகத்தில் யாரேனுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—வழாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதருடைய தோஷ பொறுக்கமாட்டாமை அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்யாநத்தோடே கூட தானேவந்து பிறந்தருளி, ஆஶ்ரிதவிரோயி நிரஸநத்தைப் பண்ணியருளினவனுடைய சேஷ்டிதங்களை நினைக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு ஆர் நிகர் நீள்நிலத்து? என்கிறார். [தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு] - தனக்கு அபிமதமான திவ்யஜநாதிரூபங்களைக்கொண்டு. [தான் தனசிற்றத்தினை முடிக்கும்]-ஆஶ்ரிதருடையவிரோயிகளைப் போக்கினால் அவர்களுக்கு ஒரு காரியஞ்செய்தானாயன்றிக்கே தன்னுடைய சீற்றத்தை முடித்தானாயிருக்கும். [புனத்துழாய் முடிமாலை மார்பன்] - ஆஶ்ரிதருடைய விரோயிகளைப்போக்கித் திருமஞ்சனமாடி யருளி ஒப்பித்த அழகிய திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலும் திருமார்பிலும் உடையவன்.

ப.—அநந்தரம், அதிபவித்ர மோக்ஷகாரனான க்ருஷ்ணனுடைய ஆஶ்ரிதவிரோயிநிரஸநார்த்தமான அவதாரவைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய எனக்கு பூமியில் ஸத்ருசமுண்டோ? என்கிறார்.

("ஹ்ரஸ்வஸம்ஸ்வகிரணாஶ்ரிதம்" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற துக்கத்தைக்கண்டு பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வரூபமான), மனம்பரிப்போடு - நெஞ்சில் துக்கத்தோடே, அழுக்கு - ஹேயமான, மானிடசாதியில் - மநுஷ்யஜாதியிலே, தான்-(ஹேய ப்ரத்யநீகனான) தான், பிறந்து - தத்ஸஜாதீயனாய்ப் பிறந்தவிடத்திலும், தனக்கு வேண்டு - தன் இச்சாநுரூபமான, உரு - அபிமதவிக்ரஹங்களை, கொண்டு - பரிக்ரஹித்து, தான் - (ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்ய க்ஷமாதாயுடைய) தான், (ஆஶ்ரிதவிரோயி நிரஸநத்தாலே), தனதன், சீற்றத்தினை - சீற்றம், முடிக்கும் - முடிப்பானாயிருப்பானாய், புனம்-தன்னிலத்தில் நின்றாற்போலே செவ்விபெற்ற, துழாய்-திருத்துழாய் மாலையையுடைத்தான, முடி-திருமுடியையும், மாலை- அந்தத்திருமாலையையுடைத்தான, மார்பன் - திருமார்பையுமுடையனாய், என் - அவ்வழகையெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த, அப்பன்தன் - உபகாரகனானவனுடைய, மாயங்கள் - ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களை, நினைக்கும் - நினைக்கும்படி விலக்ஷணமான, நெஞ்சு-நெஞ்சை, உடையேன் - அஸாதாரணமாகவுடையேனான, எனக்கு - எனக்கு, இனி-இனி, நீள்நிலத்து-இந்தமஹாப்ரதிவிஸ்தீர்ணத்தில், நிகர் - ஒப்பாவார், ஆர்-ஆர்?

இ.—வழாம்பாட்டில், ப்ரதிகூலர் அநுகூலரை நலியாமல் பொறுக்கமாட்டாமை அவதரித்து, அவர்களை அழியாமலெயாயும் சேஷ்டிதங்களை நினைக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு ஸீமியில் ஸதிர் இல்லை என்கிறார். [மனப்பரிப்போடு] - "நமக்கு அநந்யார்ஹ போஷமாயிருக்கிற இவ்வஸ்து, தேஹாவஸாநத்தாலே வேறாமுலமாக நிகழப்படுவதே!" என்னும் மநோதுக்கத்தோடேயாயிற்று திருவவதரித்தது. [அழுக்குமானிடசாதியில்] - ப்ரஹ்மாதிகளுங்கூட அருவருக்கும் மநுஷ்யஜாதியிலே. [தானபிறந்து] - ஹேயப்ரத்யநீகனான தான் அப்பராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்யாநத்தோடே முரட்டுவாஸம் பண்ணிக்கொண்டு அவதரித்து. "சாநுஷேஷேஷு கேஷுசித்". தன்ஜந்மத்தை அநுஸந்யிக்க, ஸம்ஸாரிகளுடைய ஜந்மஸம்பந்தம் ஸோபாதிகமான தான்பிறந்து. [தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு] - சதுர்பாஹுவது, த்விபுஜனாவது, ஸோபாலனாவது, வைஶ்ரவ

ருப்பயத்தைக் கொள்ளதானாக. இவைதான் ஆபாதிதார்த்தமானகையாலே தனக்கு அபிமதமாயிருக்கும். [வேண்டுரு] - ஐச்சம் என்றுமாம். [தான் தனிற்றத்தினை முடிக்கும்] - ஆபாதிதவத்ஸலனான தான் ஆபாதிதவிரோயிகளைப்போக்கி, அந்தாலே தன்னினம் திரத்தாக்கி இருக்கும். ப்ரஜையை நலிந்தவர்களைத் தாய் 'தனக்குபகாரு' என்று இருக்குமாபோலே. [புனத்துழாய் முடிமாலைமார்பன்] - ஆபாதிதவிரோயிகள் போகப்பெற்றவத்தாலே ஒப்பித்திருக்கிறபடி. [தன்மாயங்களை] - அவனுடைய ஆப்ரமேயசேஷ்டிதங்களையே இடைவிடாமல் அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சுடையேன். "கோபுணாவைபவமிதோ கூ ஏயா:" என்கிறபடியே தனமை தவிர்ந்து, ஆஸ்ரயணமான நெஞ்சைப்பெற்றேன். [எனக்கு இனியார் நிகர் நீள்நிலத்தே] - பஞ்சாபத்கோடி விஸ்தீர்ணமான ஸுமியில் எனக்கு எதிர்ஆர்?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ப்ரதிகூலர் ஆபாதிதரை நலியுமது பொறுக்கமாட்டாமை அவதரித்து அவர்களை யழியச்செய்யும் சேஷ்டிதங்களை நினைக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு பூமியில் நிகரில்லை யென்கிறார்.

[மனப்பரிப்பேறு அழக்கு மானிடசாதியில்தான் பிறந்து]- நாட்டாரை அழக்குடம்பு கழிக்கும் தான்கிடீர் அழுக்கு மானிடசாதியிலே வந்து பிறந்தான். ப்ரஜை கிணற்றிலேவிழுந்தால் எடுக்க வருந் தாய் கூந்தலொன்றுவந்து எடுக்குமாபோலே, "இவற்றுக்கு உதவப்பெற்றிலோம்" என்றும் திருவுள்ளத்தில் தளர்த்தியோடே வந்து பிறக்கை. [தான பிறந்து]- ஹேயப்ரத்யநீகனான தான் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தோடே ஸர்ப்பவாஸம் பண்ணிக்கொண்டவதரித்து: பிறக்கைக்குக் கர்மம்பண்ணிவைத்தவருங்கூட அருவருக்கும் ஜந்மத்திலே கிடீர் அகர்மவஶ்யனான தான்பிறந்தது; இதுக்கடி காருண்யமிறே. [தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு]-அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு. அப்படி பிறந்தால் ஒருபடிப்பட்டிருக்கக் பெற்றோமோ!. "ஸ்வ ஜ்ஜாவாவத ஸுஜ்ஜாவா" (த்விபுஜோவா சதுர்ப்புஜோவா) என்றும்படியிறே பட்டபடி. ஈஶ்வரத்வத்தைக் கைகழிய விட்டபின்பிறே இவனுக்கு இங்கு இடங்கொடுத்தது. இவனைதான் ஆபாதிதார்த்தமானகையாலே தனக்கபிமதமாயிருக்கும். ஐச்சமென்றுமாம். [தான் தனிற்றத்தினைமுடிக்கும்]-

---

ஏழாம்பாட்டு [மனப்பரிப்பேறு] இத்யாதி. "மனப்பரிப்பேறுக்கு" என்று தொடங்கி, "நினைக்கும் நெஞ்சுடையேன்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ப்ரதிகூலர் இத்யாதி.

"தான்" என்றதுக்கு ஸ்வயம் நாட்டாரை இதயாதி. நாட்டாரை யென்கிறது "ஹேயமான வுடம்பைக் கழிக்கவேணுமே" என்று ப்ரார்த்திக்கிற முமுக்ஷுக்களை. "மனப்பரிப்பேறு" என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஸ்வயம் - ப்ரபந்நர் இத்யாதி. இவற்றுக்கென்றது - தனக்கு அநந்யார்ஹமேஶஷமாய் வைத்து மேநாவுபகிற இவற்றுக்கென்றபடி. "தான்" என்றதுக்கு - அகர்மவஶ்யனான தான் என்று அர்த்தாந்தரம்-ப்ரமாணங்காட்டி இத்யாதி. "தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். † அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு என்றுதல்; த்விபுஜனாதல் சதுர்ப்புஜனாதல் வேண்டினபடியாய்க்கொண்டு வென்றுதல். ஒரு படிப்பட்டிருக்க வில்லையோ? என்ன-த்விபுஜோவா இத்யாதி. சதுர்ப்புஜனானவன் த்விபுஜனாகைக்கு அடியேயென்ன - ஸம்ஸாரத்தினுடைய கொடுமை யென்கிறார்-ஸர்வாத்மவத்தாலே இத்யாதி. "மனப்பரிப்பேறு" இத்யாதிக்கு - "ஸம்ஸாரிகளுடைய துஃபோபஶமத்தால் வந்த மநோதுஃகத்தோடே, ஹேயமான மநுஷ்ய ஜாதியிலே, ஹேயப்ரத்யநீகனான தான் தத்ஸஜாதீயனாய்ப் பிறந்து, அவ்விடத்திலும் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யமான அநிமிதவிக்ரஹங்களை பரிக்ரஹித்து" என்று உரையிலே ஸம்தர்ப்பம். கைகழியவிட்ட என்றது - ஸ்வீகரிக்கும்; கைகொக்கழிய விட்ட என்றும், கைகழியும்படிவிட்ட என்றும். இதுக்கு - "உபஸம்ஹாரஸுவ ஸூதாநு ஸுவ

ஆஸ்ரிதவிரோயி போக்கினனுயிருக்கையன்றிக்கே தன்சினந் தீர்ந்தானுயிருக்கை; மாதா வானவள், ப்ரஜைகளை நலிந்தவர்களைத் தான் நலிந்து தன்சினந்தீருமாபோலே. கோவ ஸ்யவஶமேயிவாநு'' (கோபஸ்யவஶமேயிவாந்). [புனத்துழாய்முடிமாலைமார்பன்] - ஆஸ்ரிதவிரோயிகளைப் போக்கித் திருமஞ்சனம்பண்ணியொப்பித்து, திருமேனியின் ஸ்பர்ஶத்தாலே தன்நிலத்திலே நின்றாற்போலே சேவ்விபெற்றிருக்கிற திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலும் திருமார்பிலுமுடையனுய், அவ்வொப்பனையாலே என்னையெழுதிக்கொண்டவன். [தன்மாயங்களே நினைக்கும்நெஞ்சுடையேன்] - ''காரணம்வைஸுதேவஶோகஷயோ:'' (காரணம்பந்தமோக்ஷயோ:) என்று பொதுவாகையன்றிக்கே, அவனுடைய ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களையே அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடையேன். [எனக்குஇனியார்நிகர் நீள்நிலத்தே]- பூமி பரப்புடைத்தென்னு, எனக்குஒப்பாருண்டோ? பரமபதத்தையொன்றாக நினைக்கிறிலர்; தம்மைப்போலே கவிபாடியடிமைசெய்வாரில்லாமையாலே, ஸம்ஸாரத்தேயிருந்து கவிபாடியடிமைசெய்யப்பெற்ற எனக்கு, பூமியில்ஓர் எதிருண்டோ? என்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நீணிலத்தோடுவான் வியப்ப நிறைபெரும்போர்கள்செய்து
வாணனுயிரந்தோள்துணித்ததும் உட்படமற்றும்பல
மாணியாய்நிலங்கொண்டமாயன் என்னைப்பன்தன்மாயங்களே
காணும்நெஞ்சுடையேன் எனக்கினியென்னைகலக்குமுண்டே?

அ.—(நீள்நிலத்தொடு.) - வாணவிஜய ப்ரமுகமான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களையும், மற்றும் ஸ்ரீவாமநனுடைய ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களையும் நினைக்கும் நெஞ்சுடையேனான எனக்கு இனி கலக்கமுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வாணவிஜய ப்ரமுகமான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களையே அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய எனக்கு இனி கலக்கம் உண்டோ? என்கிறார். [காணும் நெஞ்சுடையேன்] - அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சுடையேன்.

ப.—அநந்தரம், அர்த்தியாயும் அநேகஸஹஸ்ரம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளுமாறுடைய வாணாஸுரத்தப்ரமுகசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய எனக்கு ஒரு கலக்கமுண்டோ? என்கிறார்.

ஸேதுஸ்து ஸுஹ்ருஜ்ஜி'' என்றதிலே நோக்கு. ''தணிந்தறத்திலோ'' என்றதுக்குவாஸனை - ஆஶ்ரித விரோயி இத்யாதி. இதுக்கு திருவுள்ளக்கருத்து-மாதாவானவள் இத்யாதி. ஆஶ்ரிதவிரோதிகளைத் தன் விரோதிகளாக நினைத்துச் சீறின விடம் உண்டோ? என்னை கோவஸ்ய இத்யாதி. ''தவ தாரா ஶோகஹாரிணீ ராவணேந ஹ்ருதா ஸுதா । ஏஷ ஸுக்ரீவஸாஹாய்யம் கோவஸ்ய வஶமேயிவாநு'' இதி யுத்தகாண்டே. நிக-கா-க. ''புனத்துழாய்-மாலையை - முடியிலேயும் - மார்பிலேயுமுடையவன்'' என்றந்வயம். ''மாயங்களே'' என்றவவதாரார்த்தம்-காரணம் இத்யாதி. ஏஷவாவஶ்ரு ஷ்ருணாம்காரணம்வைஸுதேவஶோகஷயோ: இத்யாதி. கீழே ''எனக்கெவ்வுலகம் நிகர்'' என்றாரே; இங்கே ''நீணிலத்து'' என்பானென்? என்ன-பரமபதத்தையே இத்யாதி அநுகூலியேதென்ன-தம்மைப் போலே இத்யாதி. (ஏ)

நீள்-பெரிய, நிலத்தொடு - பூமியோடே, வான் - ஆகாசமும், விபப்ப - விஸ்மயப்படும்படியாக, நிறை - (வாணனொருவனுமே யெதிராயிருக்கப் படைத்துணைக்கு வந்த தனித்தனியே ப்ரதாநமான ருத்ரஸுப்ரஹ்மண்யாதிகளோடே கூட) பரிபூர்ணமான, பெரும்போர்கள் - மறுபடியுத்தங்களை, செய்து - பண்ணி, வாணன் - பாணனுடைய, ஆயிரந்தோள் - (யுத்தகண்டிப்பமான) ஆயிரந்தோள்களையும், துணித்த - துணித்ததுமும், உட்பட - முதலாக, மற்றும் —, பல - பலவாயுள்ளனவாய், மாணியாய் - (அர்த்தியான) ப்ரஹ்மசாரியாய், நிலம் - பூமியை, கொண்ட - பரிக்ரஹித்த, மாயன் - க்ருத்ரிமனாய், என்-அந்தக்ருத்ரிமத்தை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த, அப்பன் தன்- உபகாரகனான க்ருஷ்ணனுடையதான, மாயங்கள் - ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களை, காணும்- அபரோக்ஷித்தநுபவிக்கும், நெஞ்சு - நெஞ்சை, உடையேன்-; இனி-, எனக்கு-, என்ன-, கலக்கம்-, உண்டு - உண்டு? அவிதேயசித்தர்க்கு இதே ஸ்வரக்ஷணை ஸ்வாந்வய அந்ய ரக்ஷ்யத்வாதிகளாலுள்ள கலக்கமுள்ளது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், வாணவிஜய ப்ரமுகமான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்யிக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு ஒருகலக்கமில்லையென்கிறார். [நீணிலத்தொடு வான்விபப்ப] - பரப்பையுடைத்தான பூமியில் உள்ளாரோடே தேவர்களுங்கூட விஸ்மயப்படும்படி. பராபிபவஸாமர்த்யத்தையுடைய தேவர்களோடு, எளியரான மநுஷ்யர்களோடு வாசியற ஆஶ்சர்யப்படும்படி இருக்கை. "ரஜோ-பீயஸ்ஸுவிகு வெஶ்ச" என்று எதிரிகளுங்கூட விஸ்மயப்படும்படி இருப்பது. [நிறை பெரும்போர்கள்செய்து] - வெளிதாய்ப் பெரிதான யுத்தங்களைப்பண்ணி. [வாணன் இத்யாதி] - அப்ராப்தவிஷயத்திலே அஞ்ஜலிபண்ணினவனுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரம் பண்ணுவானாகாதோ? வாணனுடைய வாஹநாதிகளை மேலே நிரூபிக்கிறதும். உலகை பிரிந்துநின்றையாகையாலாக இதே கொல்லாதொழிந்தது.

[உட்பட மற்றும்பல] - "பாணனை வதிக்கிறேன்" என்று எடுத்துக்கொண்டு, பசுவும்குட்டியும் தானுமாக முதுகிட்டோடினபடியும், "கூஷ்மாண்ட கூஷ்மாண்ட ஸோஹாவோ வைஹா ஜாவெநக்வாவைரூபவெஷா கதே" என்று முதுகிலே அடிபட்டு கைத்தலைபுகு ஸர்வேஶ்வரனாக அறிந்தபடியும்; மேலும் அநேகம். [மாணியாய் நிலங்கொண்ட] - ஆஹ்ரிக ரக்ஷணத்திலே, ஸாயுதியாய்த்தன்னை ஸுலபனாக்கி ரக்ஷித்தவன். [மாயன்] - தன்னுடைமையைப் பிறரதாக்கி இரந்து, சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்துகொண்டும், தன் அழகாலும் பலத்தாலும் பரீக்ஷாதிகள் வார்த்தை செல்லப்பண்ணாதபடி மறுபாலினை எழுதிக்கொண்டும், இப்படி ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். [என்னப்பன்] - அவர்கள் தலையிலே திருவடிகளை வைத்து இது நம்மீபடுக நினைத்திருக்கிறபடி. இப்படி தனித்தனியே அநுபவித்துமுடிக்கவொண்ணாத ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களையே அநுஸந்யிக்கும் நெஞ்சையுடையேன். [காணும் நெஞ்சு] - அநுஸந்யிக்கும் நெஞ்சு "நெஞ்சென்னு முட்கண்" என்னக்கடவதிறே. அங்ஙனன்றியே, "*முடியாமேயிற் கரணங்களை யுடையராகையாலே, மநஸ்ஸை ஸகல விந்த்ரியவ்ருத்தியையும் லக்ஷிக்கவற்றாயபடி சொல்லுகிறது" என்று பிள்ளான் பணிக்கும். [எனக்கினிஎன்னகலக்கமுண்டே] - இதர தேவதைகளை "ரக்ஷகர்" என்று இருக்கிற கலக்கமும், ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷணத்தில் அநிஶங்கைபண்ணும் கலக்கமும், "தனக்குத்தானே கடவன்" என்கிற கலக்கமும்இல்லை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. பாணவிஜயப்ரமுகமான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களையே அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய எனக்குஒரு கலக்கமில்லை என்கிறார்.

[நீள்நிலத்தோடுவான்வியப்ப] - பூமியிலுள்ளாரோடு ஸ்வர்க்கத்திலுள்ளாரோடு வாசியற விஸ்மயப்பட. கண்டதுக்கெல்லாம் ஆச்சர்யப்படும் மநுஷ்யரோடொக்க, ஒன்றுக்கும் விக்ருதராகாதே தந்தாமைப் போரப்போலியாநினைத்திருக்கும் தேவர்களும் விஸ்மயப்படும்படி. கும்பிடுவோரோடு கும்பிடுகொள்ளுவாரோடு வாசியறும்படியாக "வியப்ப" என்று மேலேகிடக்கையாலே, * மஞ்சாக்ரோசந்திபோலே யிருக்கிறது. [நிறைபெரும்போர்கள் செய்து] - குறைவற்ற மஹாயுத்தத்தைப்பண்ணி. அதாவது - ஈச்வராபிமாநிகளான ருத்ராதிகளும் கெட்டோடும்படியான போரைச்செய்து. † (பஹுபரிகரபூர்ணமான மஹாயுத்தங்களைப்பண்ணி). [வாணனுபிரந்தோள் துணித்ததும்] - வகாதவிஷயங்களை யநுவர்த்தித்த தோள்களைக்கழித்தபடி. "இவன் கரபாதை ஆற்றமாட்டாமல் கண்டார் காலிலெல்லாங் குனிந்துதிரியாநின்றான்" என்றுஅக்கரத்தைக்கழித்துவிட்டான். [வாணனிந்யாதி] - "கைகழியப்போய் ருத்ரனை யாச்ரயித்தான். இவன் கரபாதையாற்றானை" என்று அத்தைப் பட்டைக் கடைத்துவிட்டான். [வாணனிந்யாதி] - வாணன் தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணுகையிறே அவனுக்கு இங்ஙன்கைபிழைப்பாடுவந்தது" என்று நாட்டார் ஓகைவந்தபடி செய்கைக்காகச் செய்தான். "ஈச்வராய" என்றிறே தேவஸம்பத்தியைக் கொடுத்தது. ஈச்வரன் கைவந்தபடி செய்யாதவர்களைக் கைமேலே தண்டிக்கை ப்ராப்தமிறே. ஸர்வேச்வரன் தன்னை ஆச்ரயிக்கைக்காக இவனோடே கைசெய்திறே அடியிலேவிட்டது. "அத்தை

எட்டாம்பாட்டு - நீள்நிலத்தோடு இத்யாதி. "வாணனுபிரந்தோள் துணித்ததும்" இத்யாதியைக் கடாகரித்தவதாரிகை - பாணவிஜய இத்யாதி.

பூமியில் இத்யாதி. "ஜனாநாமேகராஜ்ஜி" என்றாற்போலே "நீள்நிலம், வான்" என்கிற தென்று கருத்து. அவர்களுக்கு வாசி யேதென்னை - கண்டதுக்கெல்லாம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "நீலம், வான்" என்கிற ஶப்தம் - தேவமநுஷ்யர்களை வ்ரிக்கும்படி. என்? என்னை - வியப்ப இத்யாதி. "நிறை" - பரிகரபூர்ணமான. தலையையறுத்தே தோள்களைக் கழிப்பானென்? என்னை - வகாத இத்யாதி. வகாத விஷயங்களை - அப்ராப்த விஷயங்களை. "அப்ராப்த விஷயங்களை யநுவர்த்திக்கைக்கடி - யுத்தகண்டூதியால் வந்த செருக்கு" என்று அத்தைக் கழித்துவிட்டானென்றுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச் செய்கிறார். இவன் கரபாதை இத்யாதி. கரம்-இறையும், கையும். "வகாத விஷயங்களை" இத்யாதி வாக்யத்தை விவரியாநின்றாரொன்று, கரத்தைக் கழித்தது திவ்யாயுதங்களாலே என்றுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார். மகுடியாலே பாம்பு இத்யாதி. பணை யென்று - ஆயுதமும், சேனையும். பணைகளைக் கடைத்துவிட்டான் - இருவாயிரத்துச் செலவிட்டானென்றும், சேனைக்குச் செலவிட்டானென்றும். அடைத்துவிடுவக - செலவிடுகை. "அப்ராப்த விஷயத்தை யாச்ரயித்த கைகள்" என்று இவற்றை சேதித்தால் நாட்டார் கைவந்தபடி தொழுகைக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்று செய்தானென்றுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - வாணன் இத்யாதி. கைபிழைப்பாடு - கைகள் அவனைவிட்டுப்போகை. கைவந்தபடி - கைக்குத்தகுதியானபடி. கைவந்ததெதுக்காக? என்னை - ஈச்வராய இத்யாதி. அப்ராப்த விஷயத்தைத் தொழுத கைகளை ஈச்வரன் சேதிக்கை யபங்யாயமாயிரா தென்றுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - ஈச்வரன் இத்யாதி. கைவந்தபடி - சொன்னபடியென்று சாடுவுக்கர்த்தம். கைமேலே - ப்ரத்யக்ஷமாகவென்றும், ஸத்யஃ என்றும் சாடி; கையை சேதிக்கவென்று ஸ்வபாவார்த்தம். "ஶரஸ்ஸராய நிவேதிதாஃ" என்கிற ஶ்லோகார்த்தத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன் இத்யாதி. கைசெய்தென்றது - கையை இவனோடே கூட்டியென்றும், அலங்கரித்தென்றும். சாஸ்த்ரவஶ்யனன்றிக்கே, யுத்த கண்டூதியாலே வந்த அஹங்காரமுடையவனாகையாலே

மதித்திலன், இவன் அறக்கைவிஞ்சினன்" என்று தண்டித்துவிட்டான். தேவதாந்தரத்தை யாச்ரயித்துக் கைபிலே மலம்பெற்றுவிட்டான். ஸர்வத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகைக்குக் கைம்முதலில்லாமைவிட்டானன்றே. † (ருத்ரனையாச்ரயித்ததொன்றுமேயிறே அவனைக் கைதப்பிற்று.) [உட்படமற்றும்பல] - அவனுக்கும் பெருநிலைநின்றாரையும் முதுகுகாட்டும்படி பண்ணுவித்தபடி: "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ" (க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணமஹாபாஹோ)-என்று பின்பிறே அவன் இவனையுள்ளபடியறிந்தது. [மாணியாய்நிலங்கொண்ட மாயன்] - பெறில் ஜீவிப்பானாய்ப்பெறாவிடில் முடிவானாம்படியாய், இரப்பிலே தழும்பேறின வடிவைக்கொண்டு. இவர் அவ்வவதாரத்தில் கால்வாங்குகிறாரல்லர்; கண்ணழிவற்ற அழகாலும், வரையாதே பெல்லாரையும் தீண்டுகையாலும், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தி லோரத்தாலும், செய்யும் ஆனைத்தொழில்களாலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடொத்திருக்கையாலே ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [நிலங்கொண்டமாயனென்னப்பன்] - "திருவுலகளக்க" என்றொருவ்யாஜத்தைப்பிடி அளந்துகொண்டது தம்மையென்றிருக்கிறார். [அப்பன் தன்மாயங்களே காணும் நெஞ்சுடையேன்] - "* முடியானேயிந்தாணங்களோயுடைய ஆழ்வாராகையாலே, நெஞ்சுதானேநினைக்கவும்வற்றாய்க் காணவும் வற்றாயிருக்கும்' என்று பிள்ளான்பணிக்கும்" என்றருளிச்செய்வர். அதவா, "கட்கண்" என்றும், "உட்கண்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே நெஞ்சுதன்னையும் கண்ணாகச்சொல்லக்கடவதிறே; அதாகவுமாம். [எனக்கினியென்னகலக்கமுண்டே] - "இவ்விஷயத்தைக் காணப்பெற்றிலோம்"

ப்ர.—[நீள்நிலத்தொடு இத்யாதி]—[உட்படமற்றும்பல]—வஸுதேவஸுதாயஸ்மை, "ஹிரண்யபாஹுவதே நத ஸுரஸங்கயோஸ்ஸுஹ்ருத் । ஸுரஸுரக்ஷுபுராணநாஶாய விஜ்ஞாதஸர்வபுராணவிஷயாய ॥ ௧௩॥ ஸஉவைதுராஸுரோராஜா விநஷ்டோஸ்மாந்தவாந்தவ । ஸுரஸுரக்ஷுபுராணாம்ஸ்ரோஷ்யாமி ॥ ௧௪॥ விஷ்ணுராஸ்ரயதாம் ஸர்வ ஸுரா வவஷிதுண்டி ॥ ௧௫॥ ரூபாணி ॥ க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநே ஸர்வாம்பராஸ்ஸுரா । பரிஸ்ஸம்பராஸுரா நஸுநாதி நிய நம்பராழ் ॥ ௧௬॥

இவன் கையைக் கழித்துவிட்டான் என்றுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - அத்தை மதித்திலன் இத்யாதி. கைவிஞ்சினன் - கைக்கடங்காதவனானென்றும், கைகளாலே அதிகனானென்றும். அவன் பண்ணின தேவதாந்தரபஜநத்துக்கு கரச்சேதமே ஹேதுவாய்விட்டதென்றுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - தேவதாந்தரபஜநத்தை இத்யாதி. கைபிலே மலம் பெற்றுவிட்டான் - கையிலே மலம்பெற்றுவிட்டானென்றும், கரச்சேதமாகிற மலம்பெற்றுவிட்டானென்றும். இக்கைகள் பகவத் ஸம்ஶ்ரயணார்ஹமல்லாமைவிட்டானன்று; கர்வத்தாலே விட்டானென்றுமத்தையும் ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார்-பகவத்ஸம்ஶ்ரயணம் இத்யாதி. கைம்முதலில்லாமை - மூலபுராதில்லாமை என்றும், முதலிலே கையில்லாமலென்றும். விட்டானன்றே - கர்வத்தாலே விட்டானென்றபடி. பெருநிலை நின்றாரையும் - ஸ்தாணுவாய் நின்ற ருத்ராதிகளையும். "ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ ஜ்ஞாநஸ்வரூபிணே" என்னும்படியிருக்கிறவன் ஸர்வேஶ்வரனோடு எதிரிடுவானென்? என்ன - க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண இத்யாதி. "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநே ஸர்வாம்பராஸுரா । பரிஸ்ஸம்பராஸுரா நஸுநாதி நிய நம்பராழ்" இதி, ருத்ரபேஞ்சமேம்ஸோ த்ரயஸ்த்ரிம்ஶோ. "மாணியாய்" என்றதுக்கர்த்தம்-பெறில் இத்யாதி. க்ருஷ்ணாவதார ஸந்தானான இவர் வாமநாவதாரத்தே போவானென்? என்ன - இவ்வவதாரத்தில் இத்யாதி. அதுக்கடியேதென்ன - கண்ணழிவில்லை இத்யாதி. நெஞ்சாலே காணக்கூடுமோ? என்ன-முடியானேயில் இத்யாதி. பரிஹாரமாகிறது - கட்கண்ணென்றும் இத்யாதி. "நெஞ்சென்று

என்கிறகலக்கம்எனக்குண்டோ? அதவா, தேவதாந்தரங்களை "ரக்ஷகர்" என்றிருக்கிற கலக்கமும், ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணும் கலக்கமும், "தானே தனக்குக்கடவன்" என்னும் கலக்கமும்இல்லை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கலக்கவழ்கடல்வழ்மலை உலகேழுங்கழியக்கடாய்
உலக்கத்தேர்கோடுசேன்றமாயமும் உட்படமற்றும்பல
வலக்கையாழிஇடக்கைச்சங்கம் இவையுடைமால்வண்ணனை
மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளரோ இம்மண்ணின்மிசையே?

ஆ.—(கலக்க.) - வைதிகபுத்ராகயநார்த்தமாக எழுந்தருளுகிற படியைக் கண்டு ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே சேதநாசேதந ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் க்ஷுபிதமாம்படி, ஸர்வலோகங்களையுங் கழிய அநாயாஸேந திருத்தேரைத் திருநாட்டிலே செல்லக்கடாவி யருளின ஆஶ்சர்யமுட்பட மற்றுமுள்ள ஸர்வதிவ்யசேஷ்டிதங்களையும், ஆழ்ந்தவார்த்தையை ஸ்வபாவஞானையாலே தத்விரோயி நிரஸநார்த்தமாக சங்க சக்ராதி ஸர்வதிவ்யாயுதங்களையும் ஏந்திக்கொண்டிருக்கிற அழகையும், எம்பெருமானையுங்கூட ஈடழிக்கும்படி * செவிக்கினிய செஞ்சொல்லால் ஏத்தப்பெற்ற என்னோடு ஒப்பாருளரோ இந்த லோகத்தில்? என்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரனை மலைக்கப்பண்ணும் நாவீறுடைய எனக்கு, பூமியில் எதிர்உண்டோ? என்கிறார். [கலக்கவழ் கடலேழ் மலையுலகேழுங் கழியக்கடாய்] - ஏழுகடலையும் ஏழுமலையையும் ஏழுலோகங்களையும் கழியத்தள்ளியிலே நடத்தினாற்போலே ஓக்கநடத்தி. இவையெல்லாம் கலக்க என்றுமாம். ஆவது - அதிருகை. உலக்க - முடிய. [மால்வண்ணனை]!- கறுத்த திருநிறத்தை உடையவனை.

ப.—அநந்தரம், பரத்வஅஸாதாரணசிஹ்ந யுக்தனான க்ருஷ்ணனுடைய வைதிகபுத்ராகயந ப்ரமுகமான அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை ஸ்துதிக்கும் நாவையுடைய எனக்கு இப்பூமியில் எதிராவாரார்? என்கிறார்.

ஏழ்-ஏழு, கடல் - கடலையும், ஏழ்-ஏழு, மலை-மலையையும், ஏழ்-ஏழு, உலகும் - லோகத்தையும், கலக்க - (ஜலஸ்தம்பனம் தெரியாதபடி) பொருந்தும்படியாக, கழிய- அண்டகபாலத்துக்கவ்வருகே போம்படியாக, கடாய் - நடத்தி, (காரணமான அவ்யக்த பர்யந்தமாக), தேர் - கார்யகரதசமான தேரை, கொடு - கொண்டு, உலக்க - முடிய, சென்ற - சென்ற, மாயமும் - ஆஶ்சர்யமும், உட்பட - முதலாக, மற்றும் - மற்றும்,

---

முட்கண்" என்னக்கடவதிறே. "என்ன கலக்கம்" என்றதுக்கு பாவம் - இவ்விவியத்தை இத்யாதி. பாவாந்தரம்-அதவா இத்யாதி. முன்னிரண்டு கலக்கமும் - வாணனுக்கு. மூன்றும் கலக்கம் - மறைவலிக்கு. (அ)

பல - (வைதிகபுத்ரர்களுடைய ஸ்ரௌதாகயநாளிலம்பாகமந்ருபமான) பல சேஷ்டிதங்களையும், (பரத்வசிஹ்நமான), வலக்கை ஆழி இடக்கை சங்கம் இவை - வலக்கையில் திருவாழியும் இடக்கையில் திருச்சங்கமுமாகிற இவ்வலாதாரணசிஹ்நங்களையும், உடை - உடைய, மால்வண்ணனை - ஸ்யாமளவிக்ரஹயுக்தனை, மலக்கும் - ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே யலமாக்கும்படியுண்ணும், நா - நாவிறு, உடையேற்கு - உடைய எனக்கு, இ-இந்த, மண்ணினின் - பூமியின், மிசை - மேலே, மாறு - எதிர், உளரோ - உண்டோ? ஸர்வாதனுக்கு மநோஹாரியான வாக்கையுடையார் வேறுபூமியிலில்லையென்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், வைதிகபுத்ராகயநக்ஷத்ரதாடக்கமான அபதானங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை மலக்கும் நாவிறுடைய என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார். [கலக்க இத்யாதி] - ஏழுகடலையும் ஏழுமலையையும் ஏழுலோகங்களையும் கழிய, கறையிலே நடக்கிறாற்போலே நடத்தி நீருக்கும்மலைக்கும் ஆகாசத்துக்கும் வாசிதெரியாதபடி நடத்தி. கலக்கவென்றாய் - எங்குஞ்சென்று அதிரநடத்தினன்றுமாம். [உலக்க இத்யாதி] - தமஸ்ஸுக்கு அவ்வருகே சொல்லறியத் தேஜஸ்கொண்டு சென்ற ஆச்சர்யமும். உலக்க - பறிய. காரியரூபமான தேஜஸைக் காரணத்திலே கார்யாகாரம் குலையாமல் நடத்தின ஆச்சர்யம். [உட்பட மற்றும்பல] - வைதிகபுத்ரர்களை இத்தேஜஸ்தில்நின்றும் கொடுபோருகையும், போனசெவ்வியிலே கொடுவந்து கொடுக்கையும், ப்ரஹ்லாதஸ்ஸுவந்தனுக்குப்பின்பு மாத்யந்திநஸுவநத்துக்கு முன்னே இது அடங்கச்செய்கையும். [வலக்கையாழி இத்யாதி] - "கஸ்ஸுவோரஸோயாதா ஸுஹ்ருதுர்ஹ்ருதயாரஹ:" என்று - ஸர்வாபிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாயிற்று திவ்யாயுதங்கள். வலக்கையிலே திருவாழியும் இடக்கையிலே பாஞ்சஜந்யமும் இவற்றையுடையவனாய், கறுத்திறக்கை உடையவனை. "'மால்வண்ணனை' என்ன அமைந்திருக்க, திவ்யாயுதங்களைச்சொல்லுவதென்? " என்று கருத்தாய்வண்டிவைப்பிருமாள் பட்டரைக்கேட்க, "அவிக்ருதவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமிறே திவ்யாயுதங்கள்" என்றார். [மலக்கு நாவுடையேற்கு] - "கவாகு)நாஹ:" என்கிற ஸர்வாபிகவஸ்துவை விக்ருதமாக்கும்நாவி லுடையவெனக்கு. தோளிலக்ஷணமிறேனை யுரைக்கக்கூடாமண்ணவல்ல நாவையுடைக்க வெனக்கு. [மாறுளரோ] - பூமியில்வேறுண்டோ? ஸர்வாதன் உருக்காக்கும்படி. கவிசொல்லவல்லார் தம்மையியாதியாகிலும் இல்லாமையாலே, வேறு என்றேனோ? ஒப்பாரில்லை என்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ராகயந முதலான அபதானங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை மலக்கும் நாவிறுடைய என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

[கலக்கவேழ்கடலேழ்மலையுலகேழும்கழியக்கடாய்] - ஏழ்கடலேழ்மலையுலகேழும் கலக்க கழியக்கடாய். கலக்க - ஒக்க: அதாவது - தேரைநடத்துகிறபோது நீரோடு மலையோடு தரையோடு வாசியற ஒக்கநடத்தினபடி. அன்றிக்கே, கலக்க - ஏழ்

ஒன்பதாம்பாட்டு —கலக்கஇத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக்கடாகூறித்து அவதாரிகை-வைதிக இத்யாதி. "மலக்குநாவுடையேற்கு" இத்யாதியைப்பற்ற - மலக்கும் நாவிறுடைய இத்யாதி.

"ஏழ்கடலேழ்மலையுலகேழுங் கழிய நடத்துகிறபோது - கலக்க - கடாய்" என்ற ப்ரதமத்ருதியார்த்தங்களுக்கு அந்வயம். ஒக்கநடத்துகையாவது - நீருக்கும்மலைக்கும் ஆகாசத்துக்கும்

கடல் என்று கடலுக்குவிசேஷணமானபோது, சேஷாலத்தை யுடைத்தான கடல் என்ற படி. அங்ஙனுமன்றிக்கே, ஏழ்கடலேழ்மலையுலகேழையும் கழியநடத்துகிறபோது அதிர நடத்தியென்றுமாம். [உலக்கத்தேர்கோடுசேன்றமாயமும்] - கார்யமான தேரைக்காரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே நடத்துகிறவிடத்தில் அறியாதபடி நடத்தின ஆச்சர்யமும். உலக்க-முடிய. [உட்படமற்றுமல்லது] - வைதிகப்ரார்த்தனை இத்தேசத்தினின்றும் கொண்டு போருகையும், போனசேவ்வியிலே தொடுவந்து கொடுக்கையும், பாரதஸ் ஸமரத்துக்குப் பின்பு மாத்யந்திநஸவநத்துக்கு முன்பே இருடங்கச்செய்கையும். [வலக்கை யீத்யாதி] - இவ்விடத்தை பட்டாருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே கஞ்சனூரில் வண்டுவரைப்பேருமாளிருந்தவர், "'மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேன்' என்னவகையாகோ, 'வலக்கையாழியிடக் கைச்சங்கமிவையுடை'என்கிற இதுக்குத்தாத்பர்யமென் ?" என்ன:— "சோளேந்த்ரசிங்கனை யுளுக்காக்கப்பண்ணுகிறேன் என்கிறார்காண்!" என்றருளிச்செய்தார். ஸர்வாயிக வஸ்துவுக்கு லக்ஷணமிறே சங்க சக்ரங்கள். "அவாக்யநாதர:" (அவாக்யநாதர:) என்கிற ஸர்வாயிகவஸ்துவை விக்ருதமாக்கும் நாவிறுடையேனென்கிறார். [மால்வண்ணனை] - கறுத்த நிறத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை. [மலக்குநாவுடையேற்கு] - இவருக்தியில் கலங்குமாகாதே அவன்தான். இவர் கலங்கிச்சொல்லச் சமைந்தாற்போலே யாகாதே அவனும் கலங்கிக் கேட்கச் சமைந்தபடி. [மாறளதோ இம்மண்ணின்மிசையே] - பரமபதத்தில் அநுபவம் வாய்ப்புகுந்தாகையாலே அத்தை யொன்றுகநினைத்திருக்கிறிலர். † (இனியுண்டாகில் பூமியிலே; அதிலுமில்லையென்கிறார்.) [இம்மண்ணின்மிசை - மாறளதோ] - "ஒப்புண்டு, இல்லை"என்று அதிசங்கைபண்ணுகைக்குத்தான் விஷயமுள்ளது நித்யவிபூதியிலேயன்றோ ?

(கூ)

தறைக்கும் வாசிதெரியாதபடி கடத்துகை. கழிய - அதிக்ரமிக்கும்படி. திவிஷயார்த்தத்துக்கு, கலக்கத்தை - கேஷாபத்தை உடையவென்றபடி. ப்ரலயங்காணாதை இருப்பாய் - ஒன்றிடத்தையு மிருப்பாதி. சோளேந்த்ரசிங்கனென்ற - பெருமாளுடைய ஆனை. உருக்காக்க - இருக்கும்படி. அதாவது ஸர்வமறுகிற மத்தகஜமானது படிந்துகொடுக்கும்படி பண்ணுகிறேனென்றபடி. "வலக்கையாழி" இத்யாதியாலே - சங்கசக்ர விசிஷ்டனான ஆகாரந் தோற்றுமதொழிய, பெருமை சொல்லிற்றில்லையே? என்ன-ஸர்வாயிக இத்யாதி. "சோளேந்த்ர" இத்யாதிவாக்யத்தால் ஸவிதம் - அவாக்யநாதர இத்யாதி. "மால்" - கறுப்பு. இவருக்திமாத்ரத்திலே ஸர்வாயிகன் கலங்குமோ? என்ன-இவருக்தியில் இத்யாதி. ஸர்வாயிகன் கலங்குகைக்கு ஹேது - வ்யாமோஹமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு இவர் தம்மை த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக்கொண்டருளிச்செய்கிறார்-இவர் இத்யாதி. உபயவிபூதியிலும்ஒப்பில்லையென்றதே,"மண்மிசைமாறில்லை" என்பானென்? என்ன-பரமபதத்தில் இத்யாதி. வாய்ப்புகுதீர்-வாயாவுறுவும். அதாவது - உர்மஸ்தகாநுபவமென்றபடி, பரிஹாராந்தரம் - ஒப்புண்டு இத்யாதி. ஆக, "மண்ணின்மிசை - மாறளதோ" என்றதுக்கு - பரமபதத்திலநுபவம்உர்மஸ்தகமாய், யரித்திருந்தநுபவிக்கப் போகாமையாலே யத்தைவிட்டு, யரித்திருந்தநுபவிக்கலான இந்தவிபூதியில் வைக்கெதிருண்டோ ? என்கிறாரென்று முந்தின பாவம். "இம்மண்ணின் மிசை - மாறளதோ" என்கையாலே - "எதிருண்டு, இல்லை" என்று சங்கிக்கைக்கு விஷயம் பரமபதத்தில் உண்டாகுமல் உண்டித்தனை யொழிய, இங்கில்லையென்கிறார் என்று இரண்டாம்பாவம். மலக்குநாவுடையேற்கு - அலமாக்கும்படி பண்ணுகிற நாவுடைய எனக்கு என்று ஸப்தார்த்தம்.

(கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

மண்மிசைப்பெரும்பாரம்நீங்க ஓர்பாரதமாபெரும்போர்
பண்ணிமாயங்கள்செய்து சேனையைப்பாழ்படநூற்றிட்டுப்போய்
விண்மிசைத்தன தாமமேபுக மேவியசோதிதன்தாள்
நண்ணிநான்வணங்கப்பெற்றேன் எனக்கார்பிறர்நாயகரே?

அ.—(மண்மிசை.)—பூபாராவதரணார்த்தமாக சுதர்ஶநேந பாஸ்கராச்சாத நாதிகளைப் பண்ணியருளி மஹாபாரதயுத்தத்தைப் பண்ணுவித்து ஸர்வலோகங்களையும் நசிப்பித்து ப்ரதிகூலவிஜய ஜநிதநிரதிஶய தேஜஃபரிவ்ருதனாய்க்கொண்டு ஸ்வகீய திவ்ய பரம வ்யோமத்திலே எழுந்தருளின எம்பெருமானுடைய ஸர்வதிவ்யாவதாரங்களையும் ஸர்வ திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் ஸர்வதிவ்யகல்யாணகுணங்களையும் ஸர்வகாலமும் அநுபவிக்கப்பெற்ற என்னில் மேற்பட்டாருண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்திலுள்ளேவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி, நிரபாயமான திருநாட்டிலே போய்ப்புக்கபடியை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு வேறு சில நிர்வாஹகர் வேண்டும்படி குறையுடையேனல்லேன் என்கிறார். [மாயங்கள் செய்து] - ஜயத்ரதவதத்தினாலும் திருவாழியாலே ஆதித்யனை மறைக்கை தொடக்கமான மஹா ஆஶ்சர்யங்களையுடையவனை. [நூற்றிட்டு] - மந்த்ரித்து.

ப.—அநந்தரம், பூபாரநிர்ஹரணார்த்தமாக பாரதசமரத்தைப் பண்ணிப் போய் ஸ்வாஸாயாரணயாமத்தை ப்ரவேசித்த பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபனான க்ருஷ்ணன் திருவடியைக்கிட்டி யநுபவிக்கப்பெற்றேன்; எனக்கு வேறுநியாமகருண்டோ? என்கிறார்.

மண்-பூமியின், மிசை-மேலே, பெரு-(விஶ்வம்பரையானவளுக்கும் பொறுக்க அரிதாம்படி) பெரிதான, பாரம் - பாரம், நீங்க - நீங்கும்படியாக, ஓர்-அநந்விதீயமான, பாரதம் - பாரதம், ஆ-ஆகிற, பெரு-பெரிய, போர் - யுத்தத்தை, பண்ணி-உண்டாக்கி, மாயங்கள் - (சங்கல்பம்குலைந்து ஆயுதமெடுக்கை பகலையிரவாக்குகை தொடக்கமான) ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களை, செய்து - செய்து, சேனையை - எல்லாச்சேனையும், பாழ்பட - பாழ்படும்படிக்கீடாக, நூற்றிட்டு - சூழ்ந்து முடித்து, போய் - வந்தகார்யம் சமைந்தவாறே யெழுந்தருளி, விண்மிசை - பரமாகாசத்திலே, தன - தனக்கஸாதாரணமான, தாமமே-வாஸஸ்தாநத்திலே,புக மேவிய[மேவி-புக்க]சென்றுப்ரவேசித்த,சோதிதன் - ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபனான க்ருஷ்ணனுடைய, தாள் - திருவடிகளை, நண்ணி - கிட்டி, நான்., வணங்க - சேஷவ்ருத்திபண்ண, பெற்றேன் - பெற்றேன்; எனக்கு - (இப்படி கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப்பெற்று * ஸ்வராட்டான) எனக்கு, பிறர்-வேறு, நாயகர் - நியாமகர், ஆர்-ஆர்? நான் * அநந்யாயிபதியன்றோவென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்திலேவந்து அவதரித்து நிரபாயமாகப் பரமபதத்திலே புக்கபடியை அநுஸந்யிக்கப்பெற்ற எனக்கு வேறு சிலர் நிர்வாஹகர் வேண்டும்படி குறையுடையவனோ நான்? என்கிறார். [மண்மிசைப் பெரும்பாரம்நீங்க]- த்ரிபாத்விபூதியிலே, "யத்ரவாஞ்சிவ ஸுஸாயுராஸுகிதெவா:" என்கிறபடியே கனத்

தார் உண்டாய் இருக்கச்செய்தேயும் பாரமில்லையிறே, அறைங்காரம்பண்ணுமவனாய் இல்லாமையாலே. ஆனையிறே - மண்மிசைப் பெரும்பாரம் என்று விசேஷிக்கிறது. [பெரும்பாரம்] - விஸ்வம்பரனை பொறுக்கவொண்ணாதிருக்கை. [ஓர் பாரதம்] - மறைபாரதம்: அதாகிற பெரும்போரை விளைத்து. [மாயங்கள்செய்து] - பகலை இரவாக்கியும், "ஆயுதம் எடேன்" என்று ஆயுதம் எடுத்தும். [சேனையைப்பாழ்படுத்து] - உபயலேனையிலும் உள்ள பூபாரம் அடங்க வெறுக்கறையாம்படி. [தூற்றிட] - மந்திரித்து. "யஸ்ய ஜ்ஞாநே ஜகந்நாஸ்தி" என்னக்கடவதிறே. "ஆயுதம் எடுக்கவொட்டேன்" என்னகையாலே, சூழ்ச்சியாலே அழித்தான்.

[போய் விண்மிசை] - பொய்ப்பாலனம் இவ்வார், பரிவிலாமையான ரக்ஷகத்தை விட்டுப்போய், பரிவுமேயான பரமபதத்திலே. [தன்னதாம்பேரதி மேவியபேரதி] - "ஹ்ருதஸ்வஸ்வாநாம் ஹ்ருஷீகேஶ" என்கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமான ஸ்தாநத்திலே போய்ப்புக்கான். அவன் திருவாழ்வான்கிட்டு வந்து, ஆதரிக்கப்பெற்றிருந்தும், எனக்கு வேறு நியந்தாக்கள் என்கிறேனோ? புருஷார்த்த விஷயமாக ஆசையை விளைத்திருக்கையாலே, அவர்களைப் பிறர் என்கிறிலர்.

ஏடு.—பத்தாம்பாட்டு. அபாயபஹமான ஸம்ஸாரத்திலே வந்தவதரித்து, நிரபாயமாகப் பரமபதத்திலேபோய்ப் புக்கபடியை யநுஸந்தித்தக்கப்பெற்ற எனக்கு மேலே சிலர் நிர்வாஹகர் வேண்டும்படி குறையுடையவனோ என்கிறார்.

[மண்மிசைப்பெரும்பாரம்நீங்க] - 'விஸ்வம்பரை' என்றும், 'தரணை, பொறை' என்றும் பேரையுடைத்தாய்ப் பரிக்கப்படுவதான பூமியாலும் பொறுக்கவொண்ணாதபடியிறே துர்வர்க்கம்திரண்டபடி. த்ரிபாத்விபூதியில் "யத்ர ஸுரஸ்ரேஷ்ட: ஸ்ரீஸஹாய: ஸ்ரீநிவாஸ:" (யத்ர ஸுரஸ்ரேஷ்ட: ஸ்ரீஸஹாய: ஸ்ரீநிவாஸ:) என்கிறபடியே - தனக்கு தாருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், பாரமில்லையிறே அறைங்காரம்பண்ணுமவனாய்க்கொண்டு யாலே. தங்கள்பாரத்தை அவன்தலையிலே வைத்திருக்கும் அவர்களிறே யவர்கள். [ஓர் பாரதமாபெரும்போர்பண்ணி] - அத்விதீயமான மறைபாரதமாகிற மஹாயுத்தத்தைப்பண்ணி. [மாயங்கள்செய்து] - பகலையிரவாக்குவது, "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுப்பது, கதிரியுடைய மர்மத்தைக்காட்டிக்கொடுப்பது ஆனவை தொடக்கமானவற்றைச் செய்து. [சேனை

ப்ர.—[மண்மிசைஇத்யாதி]—ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே, "ஸ்ரீ ஹ்ருதயாகுஹ்ய ஸ்ரீ ஸாரோ ஹ்ருஸ்வயுக்ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ:".

பத்தாம்பாட்டு.—மண்மிசை இத்யாதி. "பொய்விண்மிசைத்தனதாமம்" இத்யாதிகளையும், "கண்ணிநான்" இத்யாதிகளையுங் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அபாயபஹமான இத்யாதி.

பாரமென்றதே "பெரும்பாரம்" என்றதுக்குபாவம் - விஸ்வம்பரை இத்யாதி. இத்தைப்பற்ற மும்மடங்குத் திருளுண்டாயிருக்கவும் நித்யவிபூதியிலும்பாரத்திருக்கவில்லையோ? அத்தைப்பற்ற இதுக்குபாரமோ? என்ன - த்ரிபாத்விபூதி இத்யாதி. இத்தால் - நமக்கு "பாரம்" என்கிறது ஜகபாரமல்ல, அஹங்காரஸம்பந்தமே பாரமென்றபடி. நித்யஸூரிகளுக்கு அஹங்காரஸம்பந்தமில்லையோ? என்ன - நாங்கள் இத்யாதி. த்ரிபாத்விபூதி இத்யாதி வாக்யத்வயமும் - "மண்மிசை" என்றவிசேஷித்ததுக்குபாவம். "ஓர் - மறைபாரதப்பெரும்போர்பண்ணி" என்று அந்வயிப்பது. "மாயங்கள் என்கிற

யைப்பாழ்படநூற்றிட்டு] - சேனை வேறுந்தறையாய்படி மந்த்ரித்து. "ய ஸ்ருதஞ்ஜீவமொ வ்யாத" (யஸ்யாமந்த்ரீசகோப்தாச) என்னக்கடவதிறே. "ஆயுதமெடுக்கவொட்டோம்" என்கையாலே, சூழ்ச்சியாலே வழிந்தான். [போய்விண்ணிசைத்தனதாமமே புகமேவியசோதி தன்தான்]-ப்ரதிகூலரை நிரஸித்ததுக்கு மேலேயன்றோ இவர்களிருந்த நிலத்திலிராதே பரம பதத்திலேபோய்ப்புகப்பெற்றபடி! என்று உகக்கிறார். போய்யாஸநமிடுவார், பரிபவிப்பாரான இந்நிலத்தைவிட்டுப்பரிவரேயான பரமபதத்தேறப் போகப்பெறுவதே! *(வந்தகார்யம் சமைந்தவாறே யெழுந்தருளி, பரமாகாசத்திலே தனக்கஸாதாரணமான வாஸஸ்த்தாநத்திலே சென்று ப்ரவேசித்த ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபனான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை.) "க்ருக்வா லாரராவதரணம்" (க்ருத்வாபாராவதரணம்) இத்யாதி. ப்ருதிவ்யாஃ - பாராவதரணம் - க்ருத்வா - ப்ருதுலோசந: - மோஹயித்வாஜகத்ஸர்வம் - ப்ரதிகூலரை யடங்கலும் உழவு கோலாலேவிழவிட்டு, அநுகூலரையடங்கலும் கண்ணாலேவிழவிட்டுப்போனான். "மத வ்ஸ்வ்ரதஸ உதஸு" (கதஸ்ஸ்வர்ஸ்த்தாநமுத்தமம்)- விண்ணிசைத்தனதாமமேபுக. "உத ஸு" - கம்ஸாதிகள்துர்யோதநாதிகளால்வரும்அச்சமின்றியே, தனக்குப்பரிவரானவர்களிருக்கிற நிலத்திலேபோய்ப்புகப்பெற்றபடி. ஒருதீர்த்தத்தினன்று நாயிறுபோது ஆண்டானும் எம்பாரும் தங்களிலேசந்தித்து," அஹங்காரமமகாரதூரிதராயிருப்பார் பத்துக்கோடிபேர்நடுவே, அதிஸுகுமாரமான திருமேனியைக்கொண்டு பத்தூரானேழுந்தருளி, நிரபாயமாகப்புக்கருளப் பெற்றபடி கண்டதே!" என்று ஒருவரையொருவர் தண்டனிட்டுத் தழுவிக்கொள்ளாநிற்க, தீயர் கண்டேன் என்றருளிச்செய்வர். [நண்ணவிநான் வணங்கப்பெற்றேன்]-காலயவநன் ஜராஸந்தன் தொடக்கமானோரைப்போலே எதிரிட்டுக்கிட்டுகையன்றிக்கே, முறையாலேகிட்

ப்ர.— [சேனையைப்பாழ்படநூற்றிட்டு] — உஹாஸாஸரேத, [ஸ்ரு-சகு] யுக்ரராஜ்ஜு:, "யஸ்ய ஜிஹ்ரு நவெ ஹ்ருதாஸ்ஸ்வ்ரூவெ ஜ்ஜநாரு-ஹ்ரு:। ஹரிவெஸ்ரு வொகு நாயஸ்ஸகிஜ்ரு-ஹ்ரு தஸ்ரு நிஜ்ரு-ஹ்ரு தி॥ உ0॥"

பஹுவசநத்துக்குபாவம் - பகலே இத்யாதி. மந்த்ரித்ததுக்குப்ரமாணம்—யஸ்ரு ஜிஹ்ரு இத்யாதி. "யஸ்ரு ஜிஹ்ரு வொகு பாவஸ்ரு ஹ்ரு வெ வஜ்ஜநாரு-ஹ்ரு:" இத்யாதி மஹாபாரதே ராஜஸூயே ந்ருதராஷ்ட்ர:. மந்த்ரிக்கிறதென், திருவாழியாலே ஸம்ஹரிக்கவொண்ணாதோ? என்ன-ஆயுதமெடுக்க இத்யாதி. சூழ்ச்சி - உபாயமும், விசாரமும், க்ருத்ரிமமும். 'போய்" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - ப்ரதிகூலரை இத்யாதி. அங்கே போனதுக்குஉகக்கைக்குஇங்குப் பொல்லாங்கேதென்ன-போய்யாஸநம் இத்யாதி. பூபாரத்தைப்போக்கி ஸ்வஸ்த்தாநத்திலேபோனதுக்கு ப்ரமாணம் - க்ருக்வா இத்யாதி. "க்ருக்வாலாரராவதரணம் வ்ருயிவ்ரு: வ்ருயுஹ்ரு வொகு:। சொகாயிக்வாஜஹ்ரு ஸ்ரு வ்ரு ஹ்ரு தஸ்ரு ஸ்வ்ரு ஸ்ரு நிஹ்ரு தி॥" இதி மௌஸல பர்வணி. அந்வயிக்கிறார்-வ்ருயிவ்ரு இத்யாதி. ஸ்லோகார்த்தம் - ப்ரதிகூலரை இத்யாதி. அதில், ஸ்லோகார்த்தம் - விண்ணிசை இத்யாதி. "உத்தமம்" என்றதுக்கர்த்தம் - கம்ஸாதிகள் இத்யாதி. ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே ப்ரவேசப்பெற்றது உகப்பாயிருக்குமென்றுமதுக்கு ஸம்வாதம் - ஒரு தீர்த்தத்தினன்று இத்யாதி. நாயிறுபோது-அஸ்தமிக்கிறபோது, "வணங்கினான் நண்ண - பெற்றேன்" என்றந்வயித்ததுபாவம் - காலயவந இத்யாதி. "எனக்கு - பிறர்-ஆர் நாயகர்" என்றந்வயமாய் - எனக்கு வேறொருவரார் நியாமகரென்று ஸப்தார்த்தம். "எனக்கார் பிறர்

டப்பெற்றேன். [எனக்கார்பிறர்நாயகரே] - அவனுடைய அவதாரந் தொடக்கமாக, நடுவுள்ள அபாயங்களைத்தப்பி ஆஸ்ரிதரைவாழ்வித்துத் தனக்கமர்ந்த நிலத்தேபோய்ப் புக்கபடியளவும் அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்குஆர்தான் நியாமகர்? என்கிறார். "பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும்" என்கிறத்தை மறந்தார்போலேயிருந்தது; அவர்களைப் பிறராகநினையாநிற்றே.(ம்)

பதினோராம் பாட்டு.

நாயகன்முழுவேழுலகுக்குமாய் முழுவேழுலகுந்தன்
வாயகம்புகவைத்துமிழ்ந்தவையாய் அவையல்லனுமாம்
கேசவனடியிணைமிசைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
தூயவாயிரத்துஇப்பத்தால் பத்துநாவாயினவே.

ஆ.—(நாயகன்.) —கீழ்இயன்றிருவாய்மொழியாலும்சொன்ன அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறது.

நிலைபெறுவகுமாரனோடு ஒன்றாகியக்கருத்தை கிர்க்கோஷத்வாரகவாலே அநுகதஸர்வேஶ்வரத்வத்தையுடையனாய், ப்ரணதரக்ஷணாகாலைக்கேயே நித்யாலதாத நித்ய கைங்கர்யவிசிஷ்டனான எம்பெருமானைச்சொன்ன ஆயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்களை, இத்திருவாய்மொழிதானே நிகிலப்ரதிபந்தக நிரஸநபூர்வகமாகப் பரமபுருஷசரணாரவிந்தவிஷயாநந்யப்ரயோஜந நித்யஸித்த நிரவயிக பக்தியுக்தராக்கு மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைப் பேசின இப்பத்தும் கற்றார், ஆழ்வார்கண்ணைப்போலே க்ருஷ்ணனுக்கே பக்தராவர் என்கிறார்.

"நாயகன் முழுவேழுலகுக்குமாய் முழுவேழுலகுந்தன், வாயகம் புகவைத் துமிழ்ந்தவையாய் அவையல்லனுமாம்கேசவனென்றது - கீழில் திருவாய்மொழியையும் இத்திருவாய்மொழியையும் அநுபாஷிக்கிறது" என்றுஞ்சொல்லுவர். [நாயவாயிரத் திப்பத்தால்] - ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைப் பேசின இத்திருவாய்மொழியால். தவன் - குற்றம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியின் ஸாம்ப்ரதாயத்தாலே பகவதநந்ய பக்தியுக்தராவரென்று பலத்தை யநுஸந்தித்தாயிற்றாயிற்று.

முழுவேழுலகுக்கும் - ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும், நாயகன் - நிர்வாஹகன், ஆய் - ஆய், முழுவேழுலகும் - நிர்வாஹ்யமான லோகத்தை, (ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி),

---

நாயகர்" என்கிறதெத்தாலே? என்ன - அவனுடைய இத்யாதி. ததீயர் தமக்குநாயகராயிருக்க, இங்ஙனேசொல்லலாமோ? என்ன, த்வேதா பரிஹரிக்கிறார் - பயிலும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - இவ்வநுபவஜநிதப்ரீத்யதிஶயத்தாலே "யவரேலும்" இத்யாதியைமறந்தாரென்றாய்; அவர்களை ஈஶ்வரனோடொத்தியாக நினைத்திருக்குமெதுழிய வ்யதிரிக்தராக நினையாராகையாலே, இங்கு, 'பிறர்' என்கிறது தநிய வ்யதிரிக்தரையென்றாம் தாத்பர்யத்வயம். போய் - இங்குநின்றும்போய், விண்மிசை - பராகாசத்திலே, தனதாமமே - தனக்கு அஸாதாரணஸ்தாநத்திலே, புகவேவிய - சென்றுப்ரவேசித்த, சோதிதன்தான் - ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபனான தன்திருவடியிலே இதி ஸம்தர்த்தஃ. (கo)

தன்-தன், வாயகம் - வாய்க்குள்ளே, புக-புக, வைத்து - வைத்து, உமிழ்ந்து-உமிழ்ந்து, (அவற்றுக்குத் தாத்பர்யம் வாய்க்கொண்டு), அவையாய் - தத்தாத்மகனாய், அவையல்லனும் - தத்ததேதோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனும், ஆம் - ஆன, கேசவன்-கேசிவதந்தாவான க்ருஷ்ணன், அடியிணைமிசை-திருவடிகள் விஷயமாக, நூறுசூர்ச்சடகோபன்- ஆழ்வார், சொன்ன-அருளிச்செய்த, தாய-சிறப்பமான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்து, இப்பத்தால் - (அவதார சரித்ரப்ரகாரமான) இப்பத்தால், ஞாலவின்றிப்பத்தராவர்-(க்ருஷ்ணன்விஷயத்தில்) அநந்ய ப்ரயோஜந பக்தியுக்தராவர். ஞாலவின்றி - சூந்யமின்றி. இது-அநுசந்திப்பவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைப் பேசின இப்பத்தைக்கற்றார், தம்மைப்போலே க்ருஷ்ணபக்தராவர் என்கிறார். [நாயகன் இத்யாதி] - ஸகல சேதந சேதநங்களுக்கும் நியந்தாவாய், ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளிருந்து நெருக்குப்படாமே வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, ஸர்வாவஸ்தையிலும் அவற்றை ப்ரகாரமாக உடையனாய், அவற்றின் பக்கலிலே நிற்கச்செய்தேயும் அநித்தமான பரிணாமமும் சேதநகதமான குணீகிக்வாதிகளும் தன்பக்கல் கட்டாதபடி நிற்கும். இதிலே - கீழில் திருவாய்மொழியில் சொன்னது. அங்கை அநுபாஷிக்கிறது. [கேசவன்] - கேசிவதந்தாவான்றாலே, இத்திருவாய்மொழியில் க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தை யிறே சொல்லிற்று. ஆக, இவன்றி திருவாய்மொழியையும் அநுபாஷிக்கிறது என்றதல்; "கூ2ஏ- வாஸவஸிலோகாநாம்- கூ2ஏ" என்கிறபடியே க்ருஷ்ணவிஷயமே சொல்லுகிறது என்றதல். [நூறுசூர் இத்யாதி] - ஆர்கமான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும். [தாயவாயிரத்திப்பத்தால்] - தாய்மையாயிருப்பது, க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தில் கலப்பற்றிருக்கை. [ஞாலவின்றிப்பேர் - பத்தராவர்] - ஞாலம் - சூந்யம். அநாவது - பரத்வத்திலே வெந்த வெம்பலைகை. அங்கை - க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்திலே ப்ரவணராகப்பெறுவர். இது ஸாரவ்ருத்தாந்தத்திலே ப்ரவணரல்லர் இருக்கவாரோமலே.

௪௫.—நிகமத்தில் - கிருஷ்ண சேஷ்டிதங்களைப் பேசினஇப்பத்தும் கற்றார், தம்மைப்போலே கிருஷ்ணபக்தராவரென்கிறார்.

[நாயகனித்யாதி] - ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் நியந்தாவாய், ப்ரளயாபத்தில் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளிருந்து நெருக்குப்படாமே வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் ஸகலபதார்த்தங்களும் "தான்" என்கிற சொல்லிலே அடங்கும்படி அவற்றை ப்ரகாரகமான சரீரமாகவுடையனாய், இப்படியிருக்கச்செய்தே தத்ததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனான. [கேசவனடியிணைமிசை] - கேசிவதந்தாவான ஸர்வேஶ்வரன்திருவடிகளிலே. "கீழிற்றிருவாய்மொழியிற் சொன்ன ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும், இத்திருவாய்மொழியிலே - கேசிவதந்தாவான க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரத்தையும் அநு

நிகமம் - நாயகன் இத்யாதி. "இப்பத்தால் பத்தராவர்" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை—க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை இத்யாதி.

"முழுவேழுலகுக்கும் - நாயகன் - ஆய்" இத்யாதி. ஒன்று குறையாத ஏழுலகுக்கும் நாயகனாயிருப்பவனை - க்ருஷ்ணவதாரத்தைச் சொல்லுகிற இடத்திலே ஸர்வேஶ்வரத்வம் சொல்லுவானென்? என்ன - கீழில் திருவாய்மொழி இத்யாதி. அதாவது-"நாயகன்முழுவேழுலகுக்குமாய்" என்று தொடங்கி, "அவையல்லனுமாய்" என்றாளாகையால் - 'கல்குரவிற்சொன்ன ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும், "கேசவன்" என்று - *ஞாலவையாய்ப்பியமிற்றிரியன்ன க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தையுமநுவதித்துத் தலைக்

பாஷித்துத் தலைக்கட்டுகிறது" என்று சொல்லுவர். "க்ருஷ்ணஏவஹிலோகாநாம்" (க்ருஷ்ணஏவஹிலோகாநாம்) என்கிறபடியே, க்ருஷ்ணவிஷயமே சொல்லுகிற தென்னுதல். [தூயவாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராவர் துவளின்றியே]-இப்பத்தையும் அப்யஸித்தவர்கள் ஆழ்வாரைப்போலேயாவர். இப்பத்தையுடைத்தாகையாலே தூய்மை யுடைத்தான ஆயிரமென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகையாலே, தூய்மையையுடைத்தான இப்பத்தென்னுதல். [துவளின்றியே - பத்தராவர்] - துவளாவது குற்றம். அதாவது - அவதாராந்தரங்களிற் போகாதே க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தத்திலே கால்தாழ்வர். (சக)

கட்டுகிற தென்னுதல்; "க்ருஷ்ணஏவஹிலோகாநாம் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிப்ரளயவிஜாவ்யயம்" என்று - க்ருஷ்ணனையே ஸகல ஜகத்ஸர்க்க ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாகச் சொல்லுகையாலே *குரவையாய்ச்சிய ரிற்சொன்ன க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தையே யநுபாஷித்துத் தலைக்கட்டுகிறாரென்னுதல் என்றபடி. க்ருஷ்ணவிஷயமே யென்றது - இப்பாட்டெல்லாம் க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தையே, சொல்லுகிறதென்னுதல் என்றபடி. குற்றமேதென்ன - அவதாராந்தர இத்யாதி. "க்ருஷ்ண ஏவஹிலோகாநாம் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிப்ரளயவிஜாவ்யயம். க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே ஜகதிதம் விஶ்வம் பராபவ:" இதி ராஜஸூயே பீஷ்ம: ஸபா. [க.அ.உக.] (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— "ஆநந்ஶீ தஜிதவாஶநாஸுநாஸுயிய க்ருஷ்ண ஸ்ருவீரஸ்ருவ்ரசிதாநுஸரிசாஷுரெண ।—உ தம்பராஸுயிவெக்ஷிதவாநு ச்ரி ஸுமுவாஸுசோஹி நசிசிதுவஷுதாயெழு॥"

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி— ராஸ்ரீ ஶாகிக்ருவெ ஸ்ருவியசிராஜிகாவாஷுவெ ஸ்ருஷுஸுவெஜ்ஜெஹுவீவெ ஸ்ருநாஸுஹுஸுவாஸ்ரு ஜஜநநசிராவெவெ: கம்ஸுவெஷெ ஸ்ருராஜிஸுவெஜ்ஜெ: । ஸ்ருராஷ-ஸுஹுவெவெநிஸுஹீவெ நஷ்வெஸுராஸுஹுராஜிஸுநவெஷுசிராவெவெஸ்ருராஸிவெஸ்ருராகுஷெஸுஹுவஸுவி கம்ஸுஹுசிரிசிகுஸ்ருராசிஸுகாவெஸ்ருவெ ஸ்ருஸு ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஞானவெழுகலாய்க்கண்ணன் கோலச்செயல்களெல்
இரவுபகலென்னாமல் ஏன்றும் - பரவுமனம்
பெற்றேனென்றேகளிக்கும் பேதைமனமாங்குரவன் தன்
சொல்தேனில் வெந்நீரே சூழல்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அ.—(நுவளில்.)-இப்படி எம்பெருமான் திருவிண்ணகர்தொடக்கமாகவுள்ள திருநகரிகளிலே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பையும், அவனுடைய திவ்யாவதாரங்களையும், திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், ஸௌந்தர்யாதி ஸர்வகல்யாணகுணங்களையும் அநுஸந்தித்த ப்ரீதியையும், அவனோடு பாஶ்ரயஸம்ஶ்லேஷம்பெறுமையாலே வந்தநிரவயிக வ்யஸநத்தையும் அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஒருபெண்பிள்ளை "திருக்கோவலூர்வில்லிமங்கலத்தில் எம்பெருமானைக்காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதி குணங்களையும் திவ்யசிஹ்நங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் திருக்கோவலூர்வில்லிமங்கலத்தையும் சொல்லி அலற்றுகிறபடியைக்கண்டு இவளுடைய திருத்தாயாரும் பந்துக்களும் "இவளையிழக்கிறோம்" என்னும் பயத்தாலே "இவளுக்கு அவன்பக்கலுள்ள அநிகிவேஶத்தை நிவர்த்திப்பிக்கவேணும்" என்று இவளுடையதோழியை அபேக்ஷிக்க, இவளும் அவர்களை நோக்கி,

ஒ.—அந்தாந்திருவாய்மொழியில், * குரவையாய்ச்சியரில் க்ருஷ்ணகுணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பாவராய், செல்லுகிற ப்ரீத்யநுபவம் கலங்கி நோவுபடுகிற ஆழ்வார் * பொய்ந்நின்றஞானம்தொடங்கி இவ்வளவும்வர பகவத்குணசேஷ்டிதாதிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கிற தம்முடைய உஸுரையை அநுஸந்யித்து, இத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். இப்படி * குரவையாய்ச்சியரிலே க்ருஷ்ணகுணசேஷ்டிதாதிகளை அநுஸந்யித்த மிகவும் ப்ரீதராய், ஸாந்த்ரபாஶ்ரயஸம்ஶ்லேஷத்திலே அபேக்ஷையுண்டாகி, அதுபெறாமையால் தமக்கு ஒழிகிற ஸுஸுரையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார் என்றுமாம். திருக்கோவலூர்வில்லிமங்கலத்தில் ஸம்பத்திலும், அங்கு நின்று அருளுகிற தேவபிரானுடைய திருவழகிலும் அகப்பட்டு, பண்டுபடுகின்ற பழக்கத்தின் மிகுதியாலே மிகவும் ப்ரவணதிக்கையாய் இருக்கிற பிராட்டியுடையைக்கண்டு, இவளுக்கு அவன்பக்கல் உண்டான அதிமாத்ரப்ரவண்யத்தைக் தவிர்க்கைவிலே உபக்ராந்தைகளான திருத்தாய்மாரைக்குறித்து, இப்பிராட்டியுடைய கருத்தறிவாளொருதோழி, "இவள் திருக்கோவலூர்வில்லிமங்கலங்கண்ட அன்றுதொடங்கி அரவிந்தலோசனனை ஒழியப் புறம்புள்ள தொன்றறியாள் மற்று, அவனை எல்லாமாகக்கொண்டு அவன்பக்கலிலே இவளுடைய மநோரதங்கள் மிகவும் ப்ரவணமாயிற்று; இப்படி விளைபயப்படியான இவள் ப்ரக்ருதியை அறிந்துவைத்து இவளைத் திருக்கோவலூர்வில்லிமங்கலத்திலே நீங்கலைக்கொண்டுபுக்கு அங்குத்தைப்படி காட்டிக்கொடுத்து, இனி மீட்கநினைத்தால் முடியுமோ? ஆனபின்பு, இவள்பக்கலில் ஆசையறுங்கோள்" என்கிறாள்.

ப.—அந்தாந்திருவாய்மொழியில், மேலே - இப்படி க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களிலே அவகாஹித்து அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டரான இவ்வாழ்வாருடைய மாநஸாநுபவம் முதிர்ந்து பாஶ்ரயஸம்ஶ்லேஷ அநிகிவேஶத்தைப் பிறப்பிக்க, அநிகிவேஶாநுரூபாநுபவாலாபத்தாலே அவஸந்நராய், பூர்வாநுபூதமான ஸர்வேஶ்வரனுடைய அஸாதாரண சிஹ்நயோகத்தையும், விலக்ஷணாநுஸாந்யத்வத்தையும், ரக்ஷணார்த்தப்ரவ்ருத்திகளையும், உபபநீயவிக்ரஹயோகத்தையும், ஆஸாணஔஜ்ஜ்வல்யாதிகளையும், ஸாக்ஷாதுஸௌந்தர்யத்தையும், உதாரஸ்வபாவத்தையும், ஆதிக்யஸூசகமான அரவிந்தாக்ஷத்வத்தையும்,

விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், வ்யாமோஹாதிசயத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஸம்ஸித ஸ்வபாவனானவன் விஷயத்திலே அத்யந்தப்ரவணரான இவருடையநிலைமை, தூர்வாநு பவ ப்ரவர்த்தகரான பரிவர்தாங்களை அவஸாத பரிஹாரார்த்தமாக நிரூபித்தக்கால், இவருடைய ப்ரக்ருதியறிந்த ஸுஹ்ருத்துக்களானவர்கள், "அடியில் ப்ரவர்த்தகரான நீங்களே நிவர்த்தகரானால் இவர்க்கு அவ்ருத்யபாவமெங்கே வைஸம்" என்றுசொல்லி, அதுக்கடியான இவருடைய ஸகலத்ப்ராவண்யாதிசயவிகாரங்களை யறிவித்த ப்ரகாரத்தை, திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே தேவபிரானை அநுபவித்து ஈடுபட்டாள்ளொருநாயகியினுடைய ஈடுபாட்டைக்கண்டு, அடியிற் கூடக்கொண்டுபோய்ந் திருவடிதொழுவித்த தாய்மார் இவளிடுபாடு ரமிக்கைக்காக இவள்நிலைமை நிரூபித்தக்கால், இவள் பெருந்தகுதியுற்ற தோழியானவள், "அடியிலே இவளைமூட்டினபோதே ஆசையற்று மூட்டினிகோளன்றோ? இனி இவள்பக்கல் ஸங்கத்தை விடுங்கோள்" என்றுசொல்லி இவருடைய ப்ராவண்யவிகாரப்ரகாரங்களை யறிவித்த பாகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அந்தாதித்திருவாய்மொழியில், "கீழ்ப் ப்ருஹ்மஸூத்ரத்தைப் பண்ணினார். அந்தப்பிரதி உள்ளடங்காமையாலே வாஹ்யஸம்ப்ரதாயமேயாகையாலே, அது பெருமையாலே தமக்குப்பிறந்த பாரவஸ்யத்தை அத்யாரோஹத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்" என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம். பட்டர், "கீழ் நிரவயிகப்ரதிபாதியாய்ச் சென்றது: அதுக்கும் இதுக்கும்சேர்த்தி இங்கதுக்கு வொண்ணாது; தண்ணீர்குடியாநிற்க விக்கினால் ரஸாநுபவம்கலங்கி நோவுபடுமாபோலே, செல்லுகிற ப்ரீத்யநுபவங்கலங்கிப்பிறந்த பாரவஸ்யாதிசயத்தை அருளிச்செய்கிறார்" என்று அருளிச்செய்வர். அதாவது - "பொய்ந்நின்றஞானம்தொடங்கி இன்னமுள்ள பரத்வவிஷயத்தில் பூர்ணாநுபவநின்றிக்கே இருக்கையாலே தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இந்திருவாய்மொழிக்குக் கீழ் எல்லாம் - ஸர்வேஸ்வரனைப்பேசினார்; இந்திருவாய்மொழியில் - தம்மைப்பேசுகிறார். "யதோவாசோநிவர்தந்தே" என்கிற விஷயத்தை விளாக்கொலைகொண்டு பேசுகைக்குத் தாமல்லது இல்லாதாப்போலே, இவ்விஷயத்தில் தம் அநிநிவேசத்தைப் பேசுகைக்கும் தாம்அல்லது இல்லையாயிற்று. தலைமகளாயும் திருத்தாயாராயும் தோழியாயும் பிறந்த அவஸ்தைகள் அடங்க இவர்தமக்கே பிறந்த ஸ்வாவிசேஷம் என்னும்படியிறே இவர் ப்ராவண்யாதிசயம். "ப்ராவண்யத்தை விளைக்கிற திருத்தாயாரும் தோழியும் நிஷேயிக்கிறது 'ஸாயபாவோ' என்றிறே" என்று, இவள்மேல் விழுகிறது ப்ராப்யவைஷம்யாலே. இந்த ப்ராவண்யத்தை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே நின்றருளின தேவபிரானுடைய அழகிலும் அவ்வூரில் ஸம்பத்திலும் ப்ரவணசித்தையாய் இருப்பாள் ஒரு பிராட்டியை "அதிப்ராவண்யம் ஆகாது" என்று மீட்கநினைத்த திருத்தாய்மாரை, இவள் கருத்து அறிந்த தோழி, "உங்களுக்கு இவளை மீட்கமுடியாது" என்கிற பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஜநகராஜன் திருமகள் அவதரித்தவளவிலே ஜ்யௌதிஷிகரைக் கேட்க, "ஸார்வபௌமனுக்குப்புகக்கடவள்: கனக்க ஜீவிக்கும்: நடுவே வநவாஸக்லேசமும் அநுபவிக்கக்கடவள்" என்றார்கள்; அதுபோலே "இவளுக்கும் ஓர் அபம்ருத்யு உண்டு; அதாவது:—திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் இவளைக் கொண்டுபோகாதொழியில் இவள் ஜீவிக்கும்" என்றார்கள். அவ்வூரில் கொண்டு புகாதபடி அல்லாமையாலே

கொண்டுபுக்கார்கள்; அங்கே அவளையறிந்தபடியைக்கண்டு மீட்கப்புக, "இனி இவளை மீட்கமுடியாது; நீங்களும் இவள்வழியே ஒழுகப்பாருங்கோள்" என்று சோதிவார்த்தை யாய்ச் செல்லுகிறது. இத்தால் - ஸோஷத்வம் ஸத்தாப்ரயுக்தமானவோபாதி, ப்ராவண்ய மும் ஸத்தாப்ரயுக்தம் என்னும் இடத்தை நிர்வஹிக்கிறதாயிற்று.

எடு.—இத்திருவாய்மொழிக்குக் கீழும்மேலும் எல்லாம் எம்பெருமானைக் கவிபாடினார்; இத்திருவாய்மொழியில் தம்படி சொல்லுகிறார். ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத் தாலே * பொய்ந்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும்வர தமக்குண்டான விஷயத்திலுண் டான ப்ராவண்யாதிசயத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். "இத்திருவாய்மொழி - ஆழ்வார் ப்ரக்ருதிசொல்லுகிறது" என்று நம்முதலிகளெல்லாரும் போர விரும்பி யிருப்பர் கள். ஸகவத்ப்ரஸாதத்தாலே லப்தஜ்ஞாநராய் "**யதோவாசோநிவர்த்தந்தே**" (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிற விஷயத்தை மறுபாடுருவப்பேசின தாமே வேணுமா காதே தம்படி பேசும் போதும்.

ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் பிறந்த ஸமயத்திலே ஜ்யோதிர்வித்துக்களையழைத்து, "இவள் ஜீவிக்கும்படிகளென்?" என்றுகேட்க :'இவள் ஜீவிக்கும்படிகளில் ஒருகுறை யில்லை; ஸார்வபௌமனாயிருப்பானொருவனைக் கைப்பிடிக்கவுங்கடவள்; இங்ஙனே யிருக் கச்செய்தேயும் வநவாஸரஸம் அநுபவிக்கக்கடவள்" என்றார்கள்; அப்படியே இப்பெண் பிள்ளை பிறந்தபோது இவள் திருத்தாயாருள்ளிட்டார் நிதாநஜ்ஞராயிருப்பாரையழைத்து, "இவள் ஜீவிக்கும்படிக ளெங்ஙனே?" என்று கேட்க, "எல்லாம் நன்றாய்த் தலைக்கட்டக் கடவது; ஆனாலும் இவளுக்கோர் அபம்ருத்யுவுண்டு; அநுதப்பிறளாகில் ஸுகமேஜீவிக் கும். அதாவது - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திற் கோடுபோகாதே ஒரு பல்லக்கேறி யிவளைக்

தாவளில்—ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயமாவது, ஸிங்கமானது ஸங்கதி அநுஸரித்தாற்போலே. (இத்திருவாய் மொழியிற், இத்யாதிவாக்யத்தாலே, "பொய்ந்நின்றஞானம்" இத்யாதியையும், "மாயப்பிறவிக்கடல்" இத்யாதியையும், "மின்னிலைமாமதி" இத்யாதியையும் ஸங்கதி-தம்படி சொல்லுகிறார் என்றபடி. தம்படி யேதென்ன - ஸிம்ஹாவலோகந இத்யாதி. பொய்ந்நின்றஞானந்தொடங்கி யென்றது-"நைதொழுத அந்நாள்தொடங்கி" என்றத்தைப்பற்றி. தாரப்பேரறிவிலும், முன்புபோனதையெல்லாம் பார்த் துக்கொண்டு அப்பால் போமாபோலே, கீழிற்றிருவாய்மொழிகளிலுள்ள ப்ராவண்யத்தையிங்கே பேசுகையிறே - ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயமாவது. "தம்படிசொல்லுகிறார்" என்றதற்கு ஸ்வாதம் - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. தம்படிகளைத்தாமேசொன்னால் ஆத்மஸ்லாகையாகாதோ? என்ன - பகவத்ப்ரஸாதம் இத்யாதி. அதாவது - "பஸ்யாமி பரமாத்மாநம்" இத்யாதிப்படியே ஆப்தர்த்த மாகச்சொல்லுகையாலே விரோதமில்லையென்றபடி.

"பிராட்டிருந்தமைகாட்டினீர்" என்று - "திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டு போனால் இவளுக்கு அநர்த்தம்வரும்" என்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் நீங்கள் காட்டிக்கொடுத்திலீர் களென்கிறாளிறே. தாய்மாரைப்பார்த்துத் தோழியானவள், "அங்கேபோனால் இவளுக்கநர்த்தம்வரும்" என்று தாய்மாரெத்தாலேயறிந்தார்கள்? என்ன; அறிந்தவைகளை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, "சுபாவாவிஶுத்தாஸ்ஸுஜாதா ஸுஜாதா ஸுஜாதா ஸுஜாதா । வாஸுதேவாதிகுணாஸ்ஸர்வே ஸர்வே ஸர்வே ஸர்வே । ஸுகுமாரிஸுகுமாரிஸுகுமாரிஸுகுமாரி । ஸுகுமாரிஸுகுமாரிஸுகுமாரிஸுகுமாரி । ஸுகுமாரிஸுகுமாரிஸுகுமாரிஸுகுமாரி । ஸுகுமாரிஸுகுமாரிஸுகுமாரிஸுகுமாரி । ஸுகுமாரிஸுகுமாரிஸுகுமாரிஸுகுமாரி । ஸுகுமாரிஸுகுமாரிஸுகுமாரிஸுகுமாரி" இதி அயோத்யாகாண்டோக்த ஸீதாவாக்யாநுஸந்தேயம். இப்படி அறிந்திருக்கச்செய்தே கொண்டுபோவா

கிடைக்கும்" என்றார்கள். இவள் ஜீவியாதோழியிலும் திருத்தோலைவில்லிமங்கலத்தில் கொடுபோகாதோழியவல்ல குடியன்றே; "இவளங்கேபுக்கு முடியவணமையும்" என்றிருப்பார் சிலரிறே. பிராட்டி வநவொளரஸம் அநுஸந்தியாத அன்றிறே இவள் திருத்தோலைவில்லிமங்கலத்தில் புகாதோழியவல்லளாவது? ஸ்ரீநளர் வார்த்தையைநினைப்பது (†ஸ்ரீவாநரவீரர்கள், "மலையைக்கொண்டு கடலையணைசெய்கை ஸம்பாவிதமோ" என்ன:—) ஸ்ரீநளர், "பெருமாள் காடேற எழுந்தருளுகையும், பிராட்டியை ரக்ஷஸ்அபஹரிக்கையும், பெருமாள் சோகிக்கையும் ஸம்பாவிதமோ? ஏதாகிலும் வருமவை தப்பாதிறே" என்றார். இது ஸ்ரீராமாயணத்திலுண்டானவிடத்தே கண்டுகொள்வது.) தேஹாத்மாபிமாநிகளாயிருப்பார்க்கு எத்தனையேனும் அறிவு பிறந்தாலும் "ஸுகீ ஹம் துஃகீ ஹம்" என்கிற நிலை மாற்றப்போகாதாற்போலே, இவரையும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உகந்தருளின நிலங்களிலேநின்றும் த்ருஷ்டத்தில்குறைசொல்லி மீட்கப்போகாது. க்ஷேத்ரவிஷயப்ரவணராயிருப்பார் "அதர்மம்" என்றும், "பழி" என்றும், "மேல்நரகம்" என்றும் சொன்னால் மீளார்களிறே. இங்கு குணாதிகவிஷயமாகையாலே ஒருகுறைசொல்லி மீட்கப்போகாதே. "குறைசொல்லுவோம்" என்று நினைக்கிலும் குணாதிக்யத்தைச்சொல்லு மத்தனையிறே. அதுபின்னை ப்ராவண்யத்துக்கு உடலா மத்தனையிறே. பழியுமுண்டாயிடுகை, மதிப்புக்கேடுமேவருக; ஆனாலும் அதுகண்டு மீளமாட்டாத அத்யவஸாயமிறே இவளது. அங்ஙனேயாகிலும், இவர்கள் இவ்விஷயத்தில் நின்றும்

மெனன்? என்ன - இவள்ஜீவியாதோழியிலும் இத்யாதி. அக்குடியிலுள்ளார்படியேதென்ன - இவளங்கே புக்கு இத்யாதி. குடிஸ்வபாவமன்றிக்கே, தைவ கல்பிதமாகையாலும் தவிரவொண்ணாதென்று மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டி. இத்யாதி. 'ஸுகீ துஃகீ' என்றதுக்குஸம்வாதம் - ஸ்ரீநளர் இத்யாதி. "இதுக்கு - பெரியஜீயர்காலந்தொடங்கி ஸம்ப்ரதாயமில்லை; ஆனாலும் ராமாநுஜம்பிள்ளை அருளிச்செய்வதோரர்த்தமுண்டு" என்று அருளிச்செய்வர். அதாவது - ஸமுத்ரராஜன் தோன்றினவளவிலே, "விப்ரவேஷமாவின் மகனென நளன் சேதுபந்தனத்துக்கென்று கல்பிதனாயிருக்கிறான். அவனைக்கொண்டு என் பக்கலிலே சேதுபந்தநம் பண்ணிக்கொள்ளும்" என்று சொல்லிப்போனவளவிலே, பெருமான் திருவடிகளிலே நளன்வந்து ஸேவித்து, "ஸமுத்ரராஜோக்தி ஸத்யமே: நான் சேதுபந்தநம் பண்ணவல்லேன்" என்றுசொன்ன வார்த்தையை நினைப்பதென்றபடி. அதாவது - "வாவதி ஸுகுஸதி ஸுவெ ஸுணாதி தாவ நலஸேது: । ஸுவ்ரவீஆ நரவெஸ்ரு ஸ்ஸோவாகுணாரிம்ஹிஸாவேலு: ॥ ஸஹம்ஸெ தஸ்ய கரிஷ்யாமி விஷ்ணுர்வாமணாலயெ । யிதஸ்ஸாஸ்ரு ஸாஸாகுக்ஸ்ரு ஸாஸாஹிஸெலோஹயி:" என்றவார்த்தை. அங்கேகொண்டுபுக்காலும், அவ்விஷயத்துக்கு ஏதேனுமொரு குறைசொல்லி மீட்கவொண்ணாதோ? என்ன - தேஹாத்மா இத்யாதி. அத்யவஸாயமிறே யிவளதென்னுமளவும். அதுக்கடியேதென்ன - க்ஷேத்ரவிஷய இத்யாதி. 'மீளார்களிறே' க்ஷேத்ரவிஷயங்களினின்றும்இதிசேஷம். த்ருஷ்டத்திற்குறையாவது - ஐஸ்வர்யத்திற் குறை. த்ருஷ்டத்திற் குறைசொல்லி மீட்கப்போகாவிட்டாலும், விஷயத்திற்குறைசொல்லி மீட்கவொண்ணாதோ? என்ன - இங்குகுணாதிக இத்யாதி. குணாதிகவிஷயமாகிலும் "கடியன்கொடியன்" என்றாற்போலே சிலகுறைகளைச் சொன்னாலோ? என்ன - குறைசொல்லுவோமென்று இத்யாதி. "அவனென்றேகிடக்கும்" என்றதைப்பற்ற - அதுபின்னை இத்யாதி. ப்ராவண்யத்தால் மீட்கப்போகாதாற்போலன்றிக்கே, அத்யவஸாயாதிசயத்தாலும் மீட்கப்போகாதென்கிறார் - பழியுமுண்டாயிடுக இத்யாதி. அங்ஙனேயாகிலுமென்றது - குடிதானே அங்கேகொண்டுபோய் மூட்டுகையாலும் தைவவசத்தாலும் இவளுடைய ப்ராவண்யத்தாலும்

இவளை மீட்கப் பார்க்கிறது என்? என்னில்,— "பருவர்நிரம்பாதிருக்கச்செய்தேயும் நம்மாள வல்லாத அதிமாத்ரப்ராவண்யம் இவளுக்கு விளையாநின்றது; அது இவளையிழக்கவிரிற்செய்வதென்?" என்னும் அச்சமாயிற்றுஇவர்களுக்கு ஓடுகிறது. இனித்தான் அதிமாத்ரப்ராவண்யம் ஸாதகர்கையிலே கிடக்கக்காண்கையாலே "இவள்ஸாதநபுத்த்யாப்ரவர்த்திக்கிற்செய்வதென் ?" என்னுர்ப்பயத்தாலே மீட்கவும்பார்ப்பரே: "இப்ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரேகியாகிலிறே ஸாதநத்தில் அந்வயிப்பது" என்றிறேயிருப்பதிவள். "ஸ்வரூபபேதத்துக்கு இசைந்தால் ஸ்வரூபாநுரூபமான கார்யங்களுக்கு இசையவேண்டாவோ ?" என்றுகாணும் இவள் கருத்து. சேஷிக்கு உபாயபாவம் ஸ்வரூபாநுபந்தியானபின்பு, சேஷபூதனுக்கும் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாநுபந்தியாகக்கடவதிறே. இனித்தான் கீழ்ஸ்திருவாய்மொழியோடு இத்திருவாய்மோழி ஸங்கதமானபடியென்? என்னில்:—க்ருஷ்ணகுணாநுபவத்தைப் பண்ணுநிற்கச்செய்தே, குடிக்கிறதண்ணீர் விக்கி அதுதானே பாரவஶ்யத்தை விளைப்பிக்குமாபோலே, அவ்வநுபவந்தானே ரஸாந்தரத்தேமூட்டத் தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை யந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். அதாவது - * பொய்ந்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வாறெல்லை, ஸகலவத்விஷயத்தில் பூர்ணாநுபவமின்றிக்கே யிருக்கையாலே, தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயத்தை அருளிச்செய்கிறார். அன்றிக்கே, கீழநுபவித்த அநுபவந்தான் மாநஸாநுபவமாத்ரமாய், பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேக்ஷைபிறந்து, அது பெருமையால்வந்த கலக்கத்தை யந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார் என்றுமாம். இப்பெண்பிள்ளை ப்ரக்ருதியறியச்செய்தேயும் தாய்மார்விழுக்காடறியாமையாலே திருத்தோலைவில்லிமங்கலத்திலேகொடுபுக, அவள் "அரவிந்தலோசந" என்பது, "தேவபிரான்" என்பது: நீர்மையைச்சொல்லுவது, மேன்மையைச்சொல்லுவது, ஒப்பனைவாசியறிந்தமைதோற்றச்சொல்லுவதாய் வாய்வெருவ, இவள் நிலைஇருந்தபடியால் "இவளைக் கிடக்கமாட்டாதாகாதே" என்று தாய்மார் வெறுத்துத் தோழிபாடேவந்து, "இவள்படி யுனக்குத்தெரியாமையில்லை: இவளைமீட்கலாம் விரகு

அத்யவஸாயத்தாலும் இப்படி அபரிஹாரணீயமாயிருக்கச்செய்தேயு மென்றபடி. ஸ்வாபதேசத்திலே மீட்கப்பார்க்கிறதுக்கு ஹேதுத்வந்தரம் - இனித்தான் இத்யாதி. "அதிமாத்ரப்ராவண்யம் ஸ்வரூபவிருத்தமாகிற்செய்வதென் ?" என்கிறபயம் மகளுக்கும் ஒவ்வாதோ ? என்ன - இப்ப்ராவண்யம் இத்யாதி. ஸ்வரூபாதிரேகியென்றது - தமேதமாத்மாநம் ஸ்வரூபாதிரிக்த மாகிலிறேயென்றபடி. "ஸ்வரூபாதிரேகியன்று" என்றதுக்குக்கருத்தேதென்ன - ஸ்வரூபபேதத்துக்கு இத்யாதி. ஸ்வரூபபேதத்துக்கென்றது - "அவன்சேஷி, நாம்சேஷபூதர்" என்கிறஸ்வரூபபேதத்துக்கென்றபடி. கார்யங்களுக்கென்றது-ப்ராவண்ய தத்கார்யங்களுக்கென்றபடி. இவளுக்குஇப்படி கருத்தாநுலும், வஸ்துகத்யாஸாதகத்தி லந்வயியாதோ? என்ன - கேஶிக்கு இத்யாதி. கீழ்-எல்லாத்திருவாய்மொழிகளோடும் ஸங்கதியருளிச்செய்து, கீழிற்றிருவாய்மொழியோடு இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதியேதென்று சங்கித்து, அத்தையிரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இனித்தான் இத்யாதி. இந்தஸங்கதிதவயமும் அடியிலே யநுஸந்தேயம். முந்தினசங்கதி - பட்டர்நிர்வாஹம்; இரண்டாவது - பூர்வர்கள்நிர்வாஹம். ரஸாந்தரத்தேயென்றது - மோஹத்திலேயென்றபடி. அர்ச்சாவதாரகுணாநுபவத்திலேயென்றுதல். "இவள் அங்கேபுக்கு முடியவமையுமென்றிருப்பாரிலரிறே" என்கிறவாக்யத்தோடேயாதல், "இவளைக்கிடைக்குமென்றார்கள்" என்கிறவாக்யத்தோடேயாதல். 'இப்பெண்பிள்ளை' இத்யாதிவாக்யத்துக்கு ஸங்கதி. ஜ்யோதிர்வித்துக்கள் சொன்னபின்புஇவர்கள் செய்ததென் ? என்ன-இப்பெண்பிள்ளை இத்யாதி. "அரவிந்தலோசந," "தேவபிரான்" என்றத்தைப்பற்ற - நீர்மை, மேன்மை என்றது. ஒப்பனைவாசியென்றது - "இழைகொள்சோதி" என்றத்தைப்பற்ற. 'வாய்வெருவ' என்றது - "நாடொறும் வாய்வெரீஇ" என்றத்தைப்பற்ற. நீங்களே இவளுக்கு ப்ராவண்யத்தையுண்டாக்கினீரென்றது - "பிரா

சொல்லவேணும்" என்ன; தோழி, "நீங்களோ இவளுக்கு ப்ராவண்யத்தையுண்டாக்கி இப்போதாக இவளைமீட்க ஆசைப்படுகிற இந்தால் ப்ரயோஜநமென்? ஏற்கவே பரிஹரிக்கப் பெற்றதில்லை; இனி இவள்பக்கல் நசையறுங்கோள்; இவளை நிஷேதிக்கப்பாராதே நீங்களும் ஸஹகரித்து இவள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணப்பாருங்கோள்!" என்கிறாள். தாய் மார்கேட்கத் தோழியிறேசொல்லுகிறாள்: பகவத்விஷயக்கதைக்கு "பழையார், புதியார்" என்றில்லை; தேசிகர்சொல்ல ஆதாமுடையார் கேட்டறிந்தனர். "ஆவவசேஷமஸ்ஸ ஹ்ரவம் ஶுஶ்ரூஷுணாஸ்ஸஹ ஹ்ருதா" (ஆசசேஷதஸத்பாவம்லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மந:) என்று இளையபெருமாள்படியை ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளிறேசொல்லுகிறார். "ஆவவசேஷ" (ஆசசேஷ) - வாக்இந்திரியத்துக்கு நிலமல்லாததும் சொல்லவாமாகாதே. "அஶ" (அத) - ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்வபாவம் அறிந்தபின்பு. "ஸத்ஸ்ரவ" (ஸத்பாவம்)-"வாலுகாஸ்வாதுஸ்ரவ திவஸாஸ்ரிதம்" (பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்தம்) என்றும், "பரவாநஸ்மி" (பரவாநஸ்மி) என்றும், ஸத்தையோடு வ்யாப்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொன்னான். "ஶுஶ்ரூஷுணாஸ்ஸஹ ஹ்ருதா" (லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மந:) - கடலைக் கையாலேயிறைக்கத்தொடங்கினான். "ஹ்ரதாயாவ்ரவேயாய" (பரதாயாப்ரமேயாய) - "இன்னாரின்னார்க்குபதேசிக்க" என்றில்லையாகாதே. "ஹ்ரவெஹ்ரஹ்ரநவெஹ்ரவரா" (குஹோகஹநகோசர:) - காட்டில் மரங்களில் வாசியறியுமவர் இவர்கள் நிலையறியும்படி நிலவராணார். அன்றிக்கே, ராமவிரஹத்தாலே ஒருதூற்றடியிலேகிடந்தவன், தேசிகரைப்பெற்றவாறே தலையெடுத்துப்புறப்பட்டானென்றுமாம். † ("ப்ராப்யத்வரையினுடைய முறுகுதலுக்கடியான அதிமாத்ரப்ராவண்யம், ஆஶ்ரயணீயப்படிவருதல் உபாயத்திலே முதலிடுதல் செய்யுமாகில் அவத்யகாரமாய்முடியும்" என்றுபார்த்து, "இத்தை உபாயாத்யவஸாயாநுகுணமாக அமைத்து நடத்தவேணும்" என்றுகருதி ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தோடேசேர்ந்த உபாயாத்யவஸாயம் பார்த்தவிடத்து முதலிலே ப்ராப்யத்வாஸஹித

ப்ர.—[துவளின்மாமணிப்ரவேஶம்]—வாலுகாவெண்ணை [கஅ] "வாலுகாஸ்வாதுஸ்ரவ திவஸாஸ்ரிதம் ஸுகுமாரவயஸ்கம் । ராமஸ்ய லோகராமஸ்ய ஸ்ரீமதோ ஜ்யேஷ்ட ஸுஸ்ஸ்ரவ ॥" ஆரணவுகாவெண்ணை [கரு] "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த யிவஷ்யாமி ஶுஶ்ரூஷணம் । ஸ்வயம் தாராவிரஹிதோ ஜ்யேஷ்ட ஸ்ரீ யதாதிதி ॥"

னிருந்தமைகாட்டினீர்" என்றதைப்பற்ற. "இனி - நமக்காகையில்லை" என்றதைப்பற்ற - ஏற்கவேபரிஹரிக்கப்பெற்றதில்லை என்றதும், நசையறுங்கோள் என்றதும். மேல்இதிலே ஸ்வரூபாநுரூபமானவர்த்தம் ஸிகிஷிப்பதாக அதிஷ்டிக்கை - தாயிமார் இத்யாதி. வயோதிகரான தாய்மார்க்கு ஸ்ரீலையானதோழிபக்கலிலே பகவத்விஷயங்கேட்கலாமோ? என்ன - பகவத்விஷயத்துக்கு இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு அநுஷ்டாநங்காட்டுகிறார் - ஆவவசேஷ இத்யாதி. "ஆவவசேஷயஸ்ஸ்ரவ ஸ்ரவஸ்ய ஶுஶ்ரூஷுணாஸ்ஸஹ ஹ்ருதா । ஹ்ரதாயாவ்ரவேயாய ஹ்ரவெஹ்ரஹ்ரநவெஹ்ரவரா" இத்யயோத்யாகாண்டே. [அக-க] ஸ்லோகத்துக்கர்த்தம்-வாசிந்த்ரிய இத்யாதி. "ஶுஶ்ரூஷுணா" என்கையாலே - நிலைமை லக்ஷணமோதுகிறது. ஆக்ஷேபதாத்பர்யத்திலேயாய் "சொல்லலாமாகாதேயென்றது" சங்கித்து சொன்னானென்றபடி. "ஸத்ஸ்ரவ" ஸத்தயாவ்யாப்தோ பாவஸ்ஸத்பாவ:. பாவசப்தம்-ஸ்வபாவவாசி. ஸத்தையோடு வ்யாப்தமான ஸ்வபாவமாவது-பெருமாள்பக்கல் ப்ரேமமும் பாரதந்த்ர்யமும். "வாலுகாஸ்வாதுஸ்ரவ திவஸாஸ்ரிதம்

மாக குணாதிகவிஷயத்திலே யவகாஹித்து அந்த்வரதன்னை இவ்வவஸ்த்தாபந்நை யாக்கினபின்பு, உபாயாத்யவஸாயத்தின்கீழ் இத்தை யமைக்கப்போகாது; இனித்தான் ப்ராப்தவிஷய ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபமாகையாலே அவத்யகரமன்று: ஶ்லாக்யமாகித்தனை'' என்று தாம் அநுஸந்தித்தருளினர்.)

முதற்பாட்டு.

துவளில்மாமணிமாடமோங்கு தோலைவில்லிமங்கலந்தொழும்
இவளைநீர் இனி அன்னைமீர்! உமக்காசையில்லைவிடுமினோ
தவளவொண்சங்குசக்கரமென்றும் தாமரைத்தடங்கணென்றும்
குவளையொண்மலர்க்கண்கள்நீர்மல்க நின்றுநின்று குமுறுமே.

அ.—நிரவத்ய நிரதிசய விசிகாமலிவை நிகர விரசித லௌகிகோபேதமான திருக்கோலைவில்லிமங்கலத்தைத் தொழுகையே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற இவள், அவனுடைய அதிநிர்மலமாய் அதிரமணீயமாயிருந்த திருச்சங்கு திருவாழியாகிற திவ்யசிஹ்நங்களையும், புண்டரீகலோசநங்களையும் சொல்லி யலற்றி, அத்தாமரைகளின் நிழலிலே வளரக்கடல் குவளைபோலேயிருந்த அழகிய கண்கள் நீர்மல்க நின்றுநின்று குமுறாநிற்கும்; இவளை யாசைப்படவேண்டா என்கிறாள்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், திருக்தாய்மாரைக்குறித்து இவளுடைய தோழியானவள், இவள் ப்ரக்ருதி அறிந்துவைத்து இவளுக்குத் திருக்கோலைவில்லிமங்கலத்தைக் காட்டின நீங்கள் ஹிதோபதேசம்பண்ணினால் உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநம் இல்லை என்கிறாள்.

[துவளில்மாமணி] - பழிப்பற்ற ப்ரலாக்யமான மணி. [தொழுமிவளை] - தொழுகையே ஸ்வபாவமான இவளை. [தவளவொண்சங்கென்று மேலுக்கு]-அதிசயவளமாய் அழகிதாயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்றும் திருவாழியென்றும் தாமரைத்தடாகம் போலேஇருக்கிற திருக்கண்கள் என்றும்சொல்லிப்பின்னையும் இவற்றை "காணவேணும்" என்றுசொல்ல உபக்ரமித்து, மாட்டாதே குவளைபோலே இருக்கிற அழகிய கண்கள் நீர்மல்கும்படியாக தன்னுடைய துஃபத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாதே நிரந்தரமாகக் குமுறாநின்றாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், அரவிந்தலோசநன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருக்கோலைவில்லிமங்கலத்தை அநுபவித்து, அவனுடைய அஸாதாரணசிஹ்நங்களிலே யகப்பட்ட இவளை இனி யாசைப்படவேண்டுவதில்லை, விடுங்கோளென்று தாய்மாரைக்குறித்துத் தோழி சொல்லுகிறாள்.

ஸுஸ்ரீஷ்ரூஷணைரேவ ஸுக்ஷ்மவ்ரதநிஷ்ட:" இத்யாதி. "வரவாநஸ்ரீகாக்ஷ்ரயயிவஷ்டுஸ்ரு தம்ஸ்ரீதெ" இத்யாதி, ஆரண்யகாண்டே [கஅ-வ].

துவள்இல் - நிர்த்தோஷங்களாய், மா - மறையாக்கங்களான, மணி - மணிக்கங்களாலே சமைந்த, மாடம் - மாடங்களானவை, ஓங்கு - உயர்ந்திருக்கிற, தொகுவில்லி மங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை, தொழும் - தொழுதிற்கிற, இவளை - இவளை, நீர் - அடியிலே கொடுபோய்க்காட்டின நீங்கள், இனி - இவள் அதிமாத்ர ப்ரவணையானபின்பு, அன்னைமீர் - "பெற்றவர்களான நமக்கு நியமிக்கலாம்" என்றிருக்கிற, உமக்கு - உங்களுக்கு, ஆகை - நியமத்திலானவளாயிருக்கை, இல்லை - இல்லை; விடுமின் - "விடுதலை" என்றிருக்கிறதத்தை விடுவிப்பீர்கள் ; (அதுக்காகியென்? என்னில்). தவளம் - வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தாய், ஒண் - ஊர்ஜிதமான, சங்கு - திருச்சங்கு, சக்கரம் - திருவாழி, என்றும் - என்றும், தாமரை - தாமரைபோலேயாய், தடம் - அத்யந்த விசாலமான, கண் - திருக்கண்கள், என்றும் - என்றும், (அர்த்தோக்தியளவிலே), குவளை - நெய்தலினுடைய, ஒண் - அழகிய, மலர் - பூப்போலேயிருக்கிற, கண்கள் - கண்களானவை, நீர் - நீர், மல்க - விஞ்சப்படி, (களர்த்தியாலே,) நின்று நின்று - (ப்ரதிக்ஷணம் அத்யயாரணைப்பண்ணி) நின்று நின்று, குமிறும் - நெஞ்சில் நினைவை வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாதவர்த்தியாலே உள்ளே குமிறாநிற்கும். "உகும், இறும்" என்று †பதவ்யாஸமாய், "க்ஷயக்ஷயமாய், தளர்ந்து விழாநிற்கும்" என்றும் சொல்லுவர். தவளவொண் சங்குரதக்கமென்று வெளுப்பும் ஒண்மையும், சங்குக்கும், சக்கரத்துக்கும் அடையாகவுமாம். குவளை - நெய்தல்.

இ.—முதற்பாட்டில், இவள் ப்ரக்ருதி அறியாதே திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் காட்டினபின், உங்கள் ஸ்ரீகுவசநத்துக்கு இவள் மீளுமோ? என்கிறாள்.

[துவளில் மாமணிமாடம்] - குற்றமற்று இருக்கையாலே பெறுமிலேயானை மணியாலேசெய்த மாடம். மணிக்குநீர்மையாவது - வந்து கழிக்கதன்றிக்கே ப்ராகபாவமும் அன்றிக்கே, அத்யந்தாபாவமாயிருக்கை. முக்கலையுடைய அழகையுடையவர்களிலே அன்றிக்கே, ஸர்வவிதமுடைய அழகையுடையவர்களிலே யிருக்கை. இவை ரத்நவிசேஷம் பண்ணைவொண்ணாதபடி ப்ரகாசமான மாடம். [ஓங்கு] - ஆகாசாவகாசம் அடையும்படியான மாடம். கலந்து பிரிகிறதோ, 'உள்ளது' என்ன; - அவனிளமை சொல்லுகைக்காக, "அவ்வூரில் மாடங்களின் கீழல்லதோ இது?" என்றாளாயிற்று. [தொலைவில்லிமங்கலந் தொழுமிவளை] - வாஸ்வ்ய விஷயங்களிலே தொழுகையன்றி அல்லள்; அது தன்னிலும், உள்ளுநிற்கிற அபிநிவேசமாகிற அளவாகிலன்றோ மீட்கலாவது; அவனோடு ஸம்பந்தமுள்ளவிடம் எங்கும்புக்கு அவகாஹிக்கவளை மீட்கப்போமோ? விஷயம் பரிசாகமாய் "எட்டாதுகாண்" என்று மீட்கவோ? "ப்ரத்யக்ஷ விஷயம், பரிச்சின்னம்" என்று மீட்கவோ? [தொழுமிவளை] - ஏழுநாளாகத்தங்களுக்கு முன்னே நிரூபகமிறே பாரதந்த்ர்யம்; தொழுகையே நிரூபகமாயிருக்கிறவள். "ஹாஹொ ஹாவாஸுஹெவஸ்ய," "ப்ரஜ்ஞாம்ப்ரஹ்ஹாஸீது". ஒன்றை உருகுபதத்திலே பிடித்தால், வளித்தாலும் அப்படியே உருவிற்றாயிற்று. [நீர்] - இவளுடைய ப்ராவண்யத்திலே ஸாதநவொஷிபண்ணுகிற நீங்கள். [இனி] - இவளுக்கு இவ்வுணர்க்காட்டினபின்பு. [அன்னைமீர்] - ப்ராப்த யௌவனையானாலும், "பெற்றோம்" என்கிற ப்ராப்தியைக்கொண்டு மீட்கப்போமோ? அவ்வருகுபட்டாலும் நியந்த்ருதையைக்கொண்டு மீட்கவோ? [உமக்காகையில்லை] - வருத்தவன் கைக்கொண்டால் உமக்கு ஆகையில்லை. [விடுமின்] - ஸ்ரீகம்

† பதவ்யாஸம் - பதப்பிரிவு.

சொல்லுகிறத்தை விடுங்கோள். அருகுகூவிக்கப்பாருங்கோள். பெற்ற எங்களை "விடுங்கோள்" என்கிறதாவது எத்தைக்கொண்டு? என்ன,-[தவளவெண்ணகை] இத்யாதி.]- ப்பரமாமான திருநிறத்துக்கு பரமபாமமான திருநிறத்தையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [ஒன்றுங்கு]- "உண்பது சொல்லி ஓலகளந்தான் வாயமுதம்" என்று-பிராட்டிமாரும் ஆசைப்பட்டுச்சீறுபாதென்னும் செல்வையுடையவன். [சக்கரம்]-அங்கன் ஒருவிரோதனைவிட்டுச் சொல்லவொண்ணாத திருவாழி. [என்றும்] - "இவற்றைக்காணவேணும்" என்னுதல், "இவற்றோடே வரவேணும்" என்னுதல் சொல்லமாட்டுகிறிலள், பலஹாநியாலே. [தாமரைத் தடங்கணென்றும்] - தாமரையை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாய், போக்தாக்கள் அளவன்றிக்கே இரண்டாழ்வார்கள் அளவும் அலையெறிகிற திருக்கண்கள். 'என்றும் என்றும்' என்கையாலே - தூர்வலன் மலையை எடுத்தாற்போலே இருக்கிறபடி. [குவளை இத்யாதி] - குவளையும் ஒப்பாகமாட்டாத அழகிய கண்கள் நீர்மல்கும்படியாக; தாமரைத்தடங்கண் நீர்மல்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இவள் கண்ணீர்பாய்வதே! இவள் "ஜீதவெ" என்பது கண்ணைநீராலே ஆயிற்று. "சியஃபம்கவெநதுராஸ்ரூபி" - இவளை மீட்கப் போமோ? [நின்றுநின்று குமிறுமே] - கன்றைக் கிட்டக்கட்டிவைத்தால் ஸுரபிபோலே படாநின்றாள். பெருவெள்ளத்தில் சுழிக்குமாபோலே அகவாயில் உள்ளது வெளியிடமாட்டாதே நின்று சுழிக்கிறபடி. "உகும், இறும்" என்றாற்போலே சிலர் சொன்னார்கள்; அவர்கள் இவளுக்கு ஓடுகிற பாவவ்ருத்தி அறியாமையாலே சொல்லுகிறார்கள். இவள் இப்படி அவஸாதித்தபின்பு, மீட்கப்பாராதே பின்செல்லப் பாருங்கோள் என்கிறாள்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இவள் ப்ரச்ருதியறியாதே திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் காட்டினபின்பு உங்கள் ஏறிதவசநத்துக்கு இவள் மீளுமோ? என்கிறாள்.

[துவள் இத்யாதி] - "உனக்குஇப்போதுஉதவாதபடி தூரஸ்த்தம்" என்னுதல், "பூதகாலத்தில் அவதாரங்கள்" என்னுதல், உகந்தருளின நிலங்களிலே உள்ளுநிற்கிறவனாவிலே ப்ரவணையாதல் செய்தாளாய் மீட்க நினைக்கிறிகளோ? அசலிட்டுத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை விரும்புகிற இவளை யெங்ஙனே மீட்குர்படி? சரமாவதியிலே நிற்கிற இவளை ப்ரதமாவதியிலேநிற்பார் மீட்கவோ? துவளொன்பது - குற்றம்: அதின்றிக்கே யிருக்கை. அவ்வூர்ச்சரக்கிலே குற்றமுண்டாகிலன்றோ இவளைமீட்கலா

முதற்பாட்டு—துவளில் இத்யாதி. "உமக்காகையில்லைவிடுமினோ" என்றதிலே மோக்ஷாக அவதாரிகை - இவள்ப்ராக்ருதி இத்யாதி.

"தொலைவில்லிமங்கலந்தொழுமிவளை" என்றவைத்து, "உமக்காகையில்லை" என்ற தோழியுடைய ஹார்த்தபாவம் - உனக்கிப்போது இத்யாதிவாக்யத்வயம் அதாவது - பரத்வத்திலே ப்ரவணையானாளாகில் "உனக்கிப்போதுஉதவாதபடிதூரஸ்த்தம்" என்று மீட்கலாம்; அவதாரத்திலே ப்ரவணையானாளாகில் "பூதகாலத்திலேயுள்ளதொன்று" என்று மீட்கலாம்; அங்குநிற்கிற எம்பெருமானிடத்திலே ப்ரவணையானாளாகில் "ப்ராப்யகுவிஷயம்பரிச்சிந்நம்" என்றுமீட்கலாம்; இவற்றையெல்லாம் பஹிர்த்தனமாக்கித் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே ப்ரவணையான இவளை மீட்கவிரகுண்டோ? என்றபடி. அசலிட்டு - தேவபிரானையும் புறம்பாக்கி யென்னுதல்; அவனுக்குஅசலாகவிட்டு-தரியமென்றென்னுதல். "தொலைவில்லிமங்கலந்தொழுமிவளை - நீர்" என்றகூட்டி ஹார்த்தபாவம் - சரமாவதி இத்யாதி. "குற்றமில்" என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - அவ்வூர் இத்யாதி. "இல்" என்று - அத்

வது? குற்றமுண்டாய்க் கழிந்ததல்ல. ஜீவபரர்களிருவர்க்கும் அபஹதபாப்மத்வாதிக ளுண்டா யிருக்கச்செய்தே ஜீவாத்மாவுக்கு ஹேயமுண்டாய் ஸுகவதநுக்ரஹத்தாலே கழியும்:பரமாத்மா ஹேயஸம்ஸர்க்காநர்ஹனாயேயிருக்கும்; அப்படியேயாயிற்று, அவ்வூரில் மாடங்களில் ரத்நங்களும். [மாமணி] - ஒளியேயல்ல, பெருவிலையனுமாயிருக்கும். [ஓங்கு] - அவ்வூரில் மாடங்களின்றிழலீடு திருநாடியளவும் வந்துகாணுமிருப்பது. "இடமணித்து" என்றாபோலேகாணும் நாயகன் பிரிந்தது. மாளிகையின் நிழற்கீழேயிட்டு வைத்துக்காணும் பிரிந்தது. அவன் பிரிந்தபோது தொடங்கி அவ்வூரையும் அவ்வூரில் மாடங்களையும் அவற்றில் மாணிக்கங்களையும் பார்த்து, வைத்தகண் வாங்கமாட்டாதே யிருந்தாள்போலே காணும். [தோலைவில்லிமங்கலம்] - துருப்புக்கூடாக அவ்வூரையன்றோ இவள் உகந்தது. [தொழுமிவளை] - "கறுத்திருக்கும், வெளுத்திருக்கும்" என்னுமாபோலே, தொழுகை நிருபகமாயிருக்கை. "ஆராஜயந்ப்ரஹ்ஸாஸீநம்" (ப்ராஞ்ஜலிம்ப்ரஹ்வமாஸீநம்) என்னுமாபோலே; "கணபுரங்கைதொழும்பிள்ளை" என்னுமாபோலே. [இவளை] - இவளை மீட்கப்பார்ப்பதே, இவள்படியை புத்திபண்ணியன்றோ மீட்பது! [தொழுமிவளை]- இவள்படி கைமேலே காணுநிற்கச்செய்தே நீங்கள் மீட்கத் தேடுகிறபடி யெங்ஙனே? [இவளை நீர்] - பழிசொல்லப் பணைக்கிறவள் இவள், பழி பரிஹரிக்கப்பார்க்கிறிகோள் நீங்கள். [இனி] - தொழுகை தேஹயாத்ரையாதற்குமுன்னேயன்றோ மீட்கப்பார்ப்பது. [அன்னைமீர்]-ஸுகவத்விஷயத்திலே யவகாஹிக்க என்றொன்றில்லையோ? நியந்த்ரு நியாம்ய

ப்ர.—[தொழுமிவளை]—சுயோர்யுராகாணை [ச] "ஆதெயுவசிஂஸெஸோ ஸாதெ ஔஸாரசோஹ ராதரஸிஷ்வ வீஸ। ஆராஜயிம்ஆஹ்ஸாஸீநஸிஹிவீக்ஷ்யுஸ்யஸ்ரிவ॥ ஆகூஸெணைசாஂசியாஸாயஃ ஆஸாயிக்வவஸுஸுரயாழ் । ஸிரீயாவிஸேஸுஸாதாநம் கவாரியாஸ்ரீரஸுவைஸ்ரீதாசாக॥"

யந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - குற்றமுண்டாய் இத்யாதி. உக்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் ஜீவபரர்கள் இத்யாதி. "துவளில்" என்னையாலே-ஒளியுண்டென்று விசேஷம். ஔகதத்தின் சரமாவதி - அவ்வூரில் இத்யாதி. இத்தால் பலித்தபாவம் - இடம்அணித்தென்று இத்யாதி. வ்வாணம் - மாளிகை இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றையுங் கடாக்ஷித்து, "தொழும்" என்றவர்த்தமாகத்துக்குபாவம் - அவன் பிரிந்த இத்யாதி. "தொலைவில்லிமங்கலந்தொழுமிவளை - ஆகையில்லை" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - துருப்பு இத்யாதி. துருப்புக்கூடு - தாற்றுப்போலி. அதாவது - இன்னார்ஒளியாலென்றாலே அவ்வூரிலெல்லாரையும் விரும்பினாள் என்றபடி. "தொழுமிவளை" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - கறுத்திருக்கும் இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்த த்வயம் - 'ஆராஜயிம்' த்யாதி. "ஆதெயுவசிஂஸெஸோ ஸாதெ ஔஸாரசோஹ ராதரஸிஷ்வ வீஸ । ஆராஜயிம்ஆஹ்ஸாஸீநஸிஹிவீக்ஷ்யுஸ்யஸ்ரிவ" இத்யயோர்யாகாண்டே. திருமொழி 'கணபுரம்' இத்யாதி. பூர்வமேவார்த்தோ விகிதஃ. "தொழுமிவளை—ஆகையில்லை" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - இவளை இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. அதில் சாடு - இவள்படி இத்யாதிவாக்யத்வயம். படி - சரீரமும், ப்ரகாரமும். கைமேலே - ப்ரத்யக்ஷமாகவென்று சாடு. "இவளைநீர்" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - பழிசொல்ல இத்யாதிவாக்யத்வயம். 'தொழுமிவளை - இனி" என்றகூட்டிபாவம் - தொழுகைதேஹயாத்ரை இத்யாதி. "தொழுமிவளை - அன்னைமீர்" என்றகூட்டிபாவம் - பகவத்விஷயத்திலே இத்யாதி. அவகாஹிக்கவென்றொன்றில்லையோ? என்றது - அவகாஹித்தானா மீட்கப்போகாதென்கிற தொன்றில்லையோ? என்றபடி. ஆகையும், பெற்ற

லாவமேயோ வேண்டுவது; பேற்றவர்களென்று, அசக்யங்களிலே விழியக்கடவதோ? [உமக்காசையில்லை] - ப்ராப்தயௌவநைகளானுர்பக்கல் பேற்றவர்களுக்கு ப்ராப்தி யுண்டோ? புக்கவிடத்தே ப்ரவணையாகாநிற்க, பேற்ற ப்ராப்திகொண்டுமீட்கவோ? [விடு மினோ]-இவ்வளவில் நீங்கள் கைவாங்கவமையும். பேற்றதாய்மார் "விடுமின்" என்னுங் காட்டில்விடார்களிறே; பின்னையும் நிர்ப்பந்திக்க, வேண்டா, இவளுக்கு ஓடுகிற ரஸத் தைக் கண்டுகொடுநிற்கப் பாருங்கோள்: இவளுடைய அநுபவத்துக்குத் தண்ணீர்த் தும்பாகாதே இத்தைக்கண்டுகொடுநிற்க வமையுமென்கிறாள். எங்களை "ஆசைப்பட வேண்டா, விடுங்கோள்" என்றதென்? என்னில்:—இவள் பேச்சிலும் நினைவிலும் நீங்க ளாதல் நாணுதலுண்டோ? † (உங்களையாதல் என்னையாதல், சொல்லுதல் நினைத்தல் செய்கிறாளோ;) "தியக்த்வாபுத்ராம்ஶ்சதாராம்ஶ்ச" (த்யக்த்வாபுத்ராம்ஶ்சதாராம்ஶ்ச) என்னும் நிலையன்றோ இவளது! [தவளவோண்சங்கு] - ஶ்யாமமான திருமேனிக்குப் பர பாகமான வெண்மையையுடைத்தாய், "உண்பதுசொல்லில் உலகளந்தான்வாயமுதம்" என்கிற அழகையுடைத்தான சங்கு. [சக்கரம்] - அங்ஙனம்ஒரு விசேஷணமிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாத அழகையுடைய சக்கரம். [என்றும்] - "இவற்றைக்காணவேணும்" என் னுதல்; "இவற்றோடேவரவேணும்" என்னுதல் சொல்லமாட்டுகிறிலள், பலஹாநியாலே [தாமரைத்தடங்கணென்றும்]- அந்த ஆழ்வார்க ளாவும் வந்துஅலையெறிகிற திருக்கண்கள். தாமரையை யொருவகைக்கு ஒப்பாகச்சொல்லலாய், ஹோக்தாக்களாவனிக்கே யிருக்கிற திருக்கண்கள். [என்றும் என்றும்] - ஒருமலையெடுத்தாற்போலே, சொல்லுக்குச்சொல்லு தளர்ந்து நடுநடுவே விச்சேதித்தாயிற்றுச் சொல்லுவது. திவ்யாயுதங்களையும் கண்ணழ கையுங் காட்டியாகாதே இவளைத்தோற்பித்தது. [குவளையித்யாதி] - இக்கண்களைக்கண் டால் * தாமரைத்தடங்கணென்றோ நீர்மல்கவடுப்பது? கண்ணும்கண்ணுமிருமாய் இவளிருக் கிற இருக்கை கண்டுகொண்டிருக்கவன்றோ உங்களுக்கு ஆடுப்பது? "ஶுபாஶ்ரயஶுபதேஶ

ப்ர.—யாவகுணெ [கவ] "வைராஜவைபவவிதவைஸத ஶாஸவஶாஸ

ரோதிதஃ। தியக்த்வாபுத்ராம்ஶ்சதாராம்ஶ்ச ராகவம் ஶரணம்கதஃகச॥"

எங்கள் வார்த்தை கேட்கவேண்டாவோ? என்ன - பேற்றவர்களென்று இத்யாதி. என்று - என்ற மாத்ரத்திலே. "உமக்காசையில்லை" என்றதுக்குபாவம் - ப்ராப்தயௌவநைகள் இத்யாதி. ப்ராப்தி யில்லையோ? என்ன - புக்கவிடத்தே இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - பேற்றதாய்மார் இத்யாதி; கண்டுகொடுநிற்க வமையுமென்றாளென்றுமாயும் விவரணம் - இவளுடைய இத்யாதி. அவதாரி காந்தரம் - எங்களை இத்யாதிவாசயத்யபி. "தியக்த்வாபுத்ராம்ஶ்சதாராம்ஶ்ச ராகவம் ஶரண ஂகதஃ" இத்யாதிவிவரணம். உண்பதுசொல்லில் இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. ஸ்பஷ்டோர்த்தஃ. "தாமரை" என்றசொல்லைவைத்து, "தடங்கண்" என்கையாலே - இது ஸ்த்ரீலோபமானமென்கிறார்- தாமரையை இத்யாதி. இது - ஸப்தார்த்தமும். திவ்யாயுதங்களையும் திருக்கண்களையும் வர்ணிக்கிற துக்கு பாவம் - திவ்யாயுதங்களையும் இத்யாதி. "குவளையொண்மலர்" என்கிற விசேஷணத்துக்கு பாவம் - இக்கண்களை இத்யாதி. முந்தினவவதாரிகைக்குச்சேர "கண்கள்நீர்மல்க" என்றதுக்குபாவம்- கண்ணுங்கண்ணுநீரும் இத்யாதி. இவ்வாகாரம் தர்பநீயமாயிருக்குமோ? என்ன - ஶுபாஶ்ர இத் யாதி. "ஶுபாஶ்ரயஶுபதேஶாஂஶ் வாஶுவிஶுத்தாத்மா ஶுவாநு। ஸஶா வாரமா ணாவிஷ்டா ஶுஷ்டவ்யுஸ்ஸவ-ஶுதெஹிஹிஃ" இத் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே. ஶுலோகத்துக்குபாவம்-

ஆ॥ "ஆஹ்லாதமிதநேத்ராம்பு" இத்யாதி. ஸதாதர்மாநுத்துக்குஒருதேசந்தேடிப்போக வேண்டாகாணும். குவளைப்பூப்போலே அழகியகண்கள் நீர்மல்க. அவள் தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தைக் காற்கடைக்கொள்ள, நீங்கள் எங்ஙனே மீட்கப்பார்க்கும்படி? கண்ணநீர்பாய்கையாவது - ஸ்த்ரீத்வமழிகையிறே. [நின்றுநின்றுகுமிறுமே] - பேச்சுப்போய்க் கண்ணநீராய், கண்ணநீர்போய்த் தடுமாறுகிற அவஸ்த்தையிலே மீட்கப்போமோ? ராஜகோஷ்டியிலே "உகும், இறும்" என்று சிலர் பொருள் சொல்ல, விக்ரமசிங்கனென்பானொருவன், "அங்ஙனல்ல, கன்னறக்கடக்கக் கட்டிவைத்தால் முலைக்கண் கடுத்துப் பசு அலமந்து படுமாபோலே, உள்ளோடுகிற க்லேசம் வாய்விடமாட்டாதே நோவுபடுகிற இவளுக்கு இதுவார்த்தையோ?" என்றான். பெருவெள்ளத்தில் சுழிக்குமாபோலே, அகவாயிலுள்ளது வெளியிடமாட்டாள். உள்ளேநின்று சுழிக்கிறபடி. தோலைவில்லிமங்கலந் தொழுமென்கையாலே - காயிகவ்யாபாரம் சொல்லிற்று; தவளவொண்சங்குசக்கரமென்றும் தாமரைத்தடங்கணென்றும் என்று சொல்லுகையாலே - வாசிகவ்யாபாரம் சொல்லிற்று; குமிறு மென்கையாலே - மாநஸவ்யாபாரம் சொல்லிற்று. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

குமிறுமோசைவிழவொலித் தெழுலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்கு
அமுதமென்மொழியாளை நீருமக்கு ஆசையின்றியகற்றினீர்
திமிர்கொண்டாலொத்துநிற்கும்மற்றிவள் தேவதேவபிரானென்றே
நிமியும்வாயொடுகண்கள்நீர்மல்க நெக்கநெக்கிநைகுவளையுமே.

ஆ.—(குமிறும்.) - கம்பீர விநிநாதமங்களவாத்ய ப்ரமுதித ஜநகோஷத்தையுடைத்தான மஹோத்ஸவம் செல்லாநிற்கத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலேகொண்டு புக்கிர்கோள்; அன்றுதொடங்கி விவாஹவ்யவஸாயத்தாலே சித்தார்ட்டபிதையைப்போலே ஒரு சேஷ்டிதக்ஷமையன்றியேநின்று, அதிமயூர ஸ்வரமாக, தேவதேவபிரானென்றே சொல்லிச்சொல்லிக்கொண்டு அழுதுநெக்கநெக்கிநீராயுருகாநிற்கும்; ஆதலால் அங்கேகொண்டு புக்கு வலிய இழந்திர்கோள்; இனி இவளை யாசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ? என்கிறாள்.

ஸிதாதர்மாநுத்துக்கு இத்யாதி. இரண்டாமவதாரிகைக்குச் சேரபாவம் - அவள்தன்னுடைய இத்யாதி. காற்கடைக்கொண்டபடி யெங்ஙனே? என்ன - கண்ணநீர் இத்யாதி. "நின்று நின்று" என்றதுக்கு பாவம்-பேச்சுப்போய் இத்யாதி. "தடுமாறுகிறவவஸ்த்தை" என்றதுக்கு ஸம்வாதம்-ராஜகோஷ்டியிலே இத்யாதி. "உகும், இறும்" என்றபக்ஷத்திலே ஶப்தார்த்தம்; உகும் - உக்கிப்போகாநின்றாள், இறும் - மறியாநின்றாள்என்று குமிறுகையாவதேதென்ன - பெருவெள்ளத்தில் இத்யாதி. குமிறும் - உள்ளேநின்றுசுழியாநிற்குமென்றபடி. "நின்றுநின்று" - ப்ரதிக்ஷணம்ஆத்மயாதனைம்பண்ணிநின்று. "உகும், இறும்" என்றதுக்கு - "தாவத்ஸ்வயமாய்த் தளர்ந்துவிழாநிற்கும்" என்று உரையில் ஶப்தார்த்தம். "சிந்தையாலும்" இத்யாதிக்குச்சேர, கரணத்ரயமும் மங்கேப்ரவணமானபடி சொல்லுகிறதென்கிறார் - தோலைவில்லி இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. 'அன்னைமீர், நீர் - தவளவொண்சங்கு'என்று தொடங்கி, குமிறும்; ஆலகையாலே - 'துவளில்'என்றுதொடங்கி, வடுவிலே இத்யந்வயம். (க)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவளைத் திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே திருநாளிலே கொடுபுகுவார் உண்டோ? என்கிறாள். [குமிறுமென்று தொடங்கி] - எழுத்துப்சொல்லும் பொருளும் தெரியாதே ஒன்றுக்கொன்றுகிற த்வனியை உடைத்தான திருநாளில் ஆரவாரத்தை உடைத்தான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே தான் அறியாதிருக்கிற இவளை, நீங்களோ கொடுபுக்கு. [அமுதமென்று தொடங்கி] - இவளுடைய இனியபேச்சுக்கள், கேட்க ஆசையில்லாமையாலே நீங்கள் இவள் அருகுலாவப் பண்ணினிகோள். [திமிர்கொண்டாலொத்துநிற்கும்] - ஸ்தம்பையாறுபோலே இருக்கும். [மற்றென்று தொடங்கி] - பின்னையும் இவள் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லவென்று உபக்ரமித்து முடியச்சொல்லமாட்டாதே கண்கள் நீர்மல்கி உள்ளோடுகிற அவஸாதத்தின் மிகுதியாலே மயிலிலையுமாய் நீராகா நின்றாள். நிமிகை - உதடுநெளிக்கை.

ப.—அநந்தரம், நித்யசூரிகளுக்கு ஆராதநீயனான தேவபிரான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே மஹோத்ஸவத்திலே கொண்டுபுக்கு இவளை யகலும்படி பண்ணினிகோளென்கிறாள்.

குமிறும் - கம்பீரமான, ஓசை - நாலுவிதகோஷத்தையுடைய, விழவொலி - உத்ஸவகோலாஹலத்தையுடைத்தான, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே, கொண்டு - கொண்டு, புக்கு - புக்கு, அமுதம் - அம்ருதம்போலே ஸரஸமாய், மென்-மிருதுவான, மொழியாளை - பாஷணத்தையுடையஇவளை, நீர் - (இவள்வார்த்தை யினிமையறிந்து போந்த) நீங்கள், உமக்கு - உங்களுக்கு, ஆசை-(அதில்)ஆசை, இன்றி-இல்லாமையாலே, அகற்றினீர்-(உங்களோடு)உறவற்றகலும்படி பண்ணினிகோள்; (இவள் உறவறுதியறிந்து படியென்? என்னில்;) இவள்-இவள், திமிர்கொண்டாலொத்து - திமிர்கொண்டாற்போலேயாய், நிற்கும் - பேசாதேநில்லாநிற்கும்; மற்று - மற்று, (இவள் வார்த்தைசொல்லில்), தேவர் - தேவர்களான நித்யசூரிகளுக்கும், தேவர் - தேவர்களான விஷ்வக்ஸேநாதிகளுக்கும், பிரான் - தன்னை யநுபவிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிற மஹோபகாரகன், என்றே - என்கிற அர்த்தோக்திமாத்ரத்திலே, நிமியும் - நெளிந்த, வாயொடு - வாயையுடையளாய், கண்கள் - கண்கள், நீர்-நீர், மல்க-மல்கும்படியாக, நெக்கு - கட்டுக்குலைந்து, ஒசிந்து - தளர்ந்து, கரையும் - நீர்ப்பண்டமாகாநின்றாள். நிமிதல் - நெளிதல்.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், அவ்வூரில் கொண்டுபுக்கதுக்குமேலே, திருநாளிலேகொண்டு புகுவார் உண்டோ? என்கிறாள். [குமிறுமோசை விழவொலி] - ஒத்துச்சொல்லுவார், ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுவார், பாடுவாராய், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி விரவிக்கொண்டு எழுகிற த்வநியையுடைய திருநாளில் ஆரவாரம். [தொலைவில்லிமங்கலங் கொண்டுபுக்கு] - பரமபதத்திலே கொண்டுபுக்கிர்கோளாகிலும் மீட்கலாயிற்று. [கொண்டுபுக்கு] - இவள் அறியாதிருக்க, நீங்களே கொண்டு புக்கு. [அமுதமென்மொழியாளை] - இவள் பேச்சைக்கேட்டால் போன உயிரும் மீளுமாயிற்று. [மென்மொழி] - அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி; ப்ரவணயோக்யமாயிராதே அம்ருதம். [நீருமக்காசையின்றி யகற்றினீர்] - "யோராயோராயோவொ" என்று இவள் பேச்சைக்கேட்க ஆசைப்பட்டிருக்குமவனை பெற்றுப்போனான்; நீங்கள் ஆசை

இல்லாமையாலே அகற்றினிகோள். தங்காமுக்கு அநர்த்தத்தைத் தாம்தாமே விளைத்துக் கொள்ளுவார் உண்டோ? அகற்றுகையாவது - அகலும்படி பண்ணினிகோள் என்கை. அதாவது - இவ்வூரிலே புக்கறிந்து இவர்களோடே வார்த்தை சொல்லத்தவிர்ந்தாளாயிற்று. [திமிர்கொண்டா லொத்து நிற்கும்] - ஸ்தம்பீபூதனாற்போலே நிற்கும். வ்யாபாரக்ஷமையன்றியே இராநின்றாள். "ஸ்வைரவ்ருத்தகதிரபி ஜ்ஞாநவிரக்தாஸ்ஸ்" என்கிறபடியே பரிபூர்ண ஜ்ஞாநையாய்ப்போலே இராநின்றாள். [மற்றிவள்] - வேறு இவள் வார்த்தைசொல்லப் புக்காளாகில். [தேவர்தேவபிரானென்றே] - இங்கே கண்டாலும், "*அயர்வறுமமரர்களதிபதி இங்கேவந்து ஸுலபனானான்" என்றாயிற்று இவள் வெறுப்பண்ணுவது. [என்றே நிமியும்] - அந்த சீலவத்தையைச் சொல்லப்புக்குத் தலைக்கட்டமாட்டாதே உதடு நெளிக்கும். உதடுநெளிக்கிற வாயோடே கண்ணநீர்மல்க. [நெக்கு] - ஸிதிலையுமாய். [ஒசிந்து] - பரவசையுமாய். [கரையும்] - நீராகாநின்றாள். [நெக்கொசிந்து கரையுமே] - பெருவெள்ளத்தில் கரையானது நெகிழ்ந்து ஒட்டுவிட்டு ஒசிந்துபொசிந்து அவயவியாகாதபடி. கரைந்து போமாபோலே யழிந்துபோகாநின்றாள். இப்படி இவள் கரையாநிற்க, வன்னெஞ்சரான நாம் இதுக்குப்பாசுரமிடுவது, நீட்டித்தேடுவது ஆகாநின்றோமிறே!

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. அவ்வூரில் கோடுபுகவேண்டினால், திருநாளிலே கோடுபுகுவாருண்டோ? என்கிறாள்.

[குமிறுமோசைவிழவொலி]- "தெஷாம்புண்யாஹகோஷோத கம்பீரமதுரஸ்வநஃ| அயோத்யாம்பூரயாமாஸ ஹர்யநாநாநுநாதிதஃ" (தேஷாம்புண்யாஹகோஷோத கம்பீரமதுரஸ்வநஃ- அயோத்யாம்பூரயாமாஸஹர்யநாநாநுநாதிதஃ) என்று, ஒத்துச்சொல்லுவார், ஸங்கீர்த்தநம்பண்ணுவார், பாடுவார், இயல்விண்ணப்பஞ் செய்வாராய், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி விரவிக்கொண்டெழுகிற த்வநியையுடைய திருநாளில்ஆரவாரம். பாவியேன்! இத்த்வநி செவிப்பட்டால் சொண்டுமீளவன்றோ அடுப்பது! "இவ்விடம் பிள்ளைகொல்லி" என்று கூப்பிடுமாபோலேகாணும் த்வநியிருக்கிறது. அவ்வூரும் திருநாளும் அங்குள்ளார்படுகிறதுங் கண்டுவைத்து இவளைக்கொண்டு புகுவாருண்டோ? [கொண்டுபுக்கு] - இவளை அறியாதிருக்க நீங்களேகொண்டுபுக்கு. [அமுதமென்மொழியாளை] - இவள்மொழி, கேட்டார்க்கு நித்யத்வத்தைக்கொடுக்குமே இவ்விணியபேச்சைக் கேளாதபடி ஸாக்யஹீநைகளாவதே நீங்கள். அதாவது - அவ்வூரிலே

இரண்டாம்பாட்டு.—குமிறும் இத்யாதி. "குமிறுமோசைவிழவொலி" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவ்வூரில் இத்யாதி.

குமிறுமோசையுண்டாகைக்காடியேதென்ன - தெஷாம் இத்யாதி. "தெஷாம்புண்யாஹகோஷோத கம்பீரமதுரஸ்வநஃ|அயோத்யாம்பூரயாமாஸ ஹர்யநாநாநுநாதிதஃ" இத்யயோத்யாகாண்டே[சு-அ]. "குமிறும்" என்றதுக்கர்த்தம்-ஸுஸ்வரம் இத்யாதி. "கொண்டுபுக்கு" என்றதுக்குபாவம் - பாவியேன் இத்யாதி. "குமிறுமோசை" என்றதுக்குபாவம் - இவ்விடம் இத்யாதி. "கொண்டுபுக்கு" என்னுமளவாக பதப்ரயோகத்துக்கு பலித்தபாவம் - அவ்வூரும் இத்யாதி. அம்ருதத்தினுடைய, நித்யத்வப்ரதத்வம், போக்யத்வமாகிற ஆகாரத்வயத்தையும்பற்ற பாவத்வயம்-இவள்மொழி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. திருவாய்மொழியைக்கேட்டார்க்கு புநராவ்ருத்தியில்லாத ஸ்த்தாநமுண்டாமென்று - ஸ்வாபதேசம். 'அதாவது அவ்வூரிலே' இத்யாதிவாக்யத்துக்கு

புக்கபின்பு இவர்களுடன் வார்த்தைசொல்லத்தவிர்ந்தாளாயிற்று. "மதுராமதுராலாபா" (மதுராமதுராலாபா) என்னும்படிகாணுமிருப்பது. இதுகேட்க் ஆசைப்பட்டிருக்கும்மவன் பெற்றுப்போனான். [மேன்மொழி] - அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. ஸ்ரவணயோக்ய மாயிராதே அம்ருதம்: வேணுமாகில் ரஸ்யதைக்கு ஒருசொல்லுக்கு நிற்கிறது, மாதுர்யம் இதுக்கேயுண்டுஇத்தனை. [நீருமக்காசையின்றி யகற்றினீர்] - இவள் பேச்சுக்கேட்டுப்போருகிற நீங்களே உங்களுக்குஇவள் வழிபடாதபடி பண்ணினிகோள். [திமிர்கொண்டாலொத்து நிற்கும்]- "ஸ்தப்தோஸி" (ஸ்தப்தோஸி) என்னுமாபோலே, அநுஷ்஠ாவ்யவிஷயத்தை யநுஷ்஠ிக்கவும்மாட்டாதே ஸ்திமிதையாய் நில்லாநின்றாள். "ஸ்தப்தோஸ்யுத" (ஸ்தப்தோஸ்யுத) என்கிறபடியே, பரிபூர்ணஜ்ஞாநரைப்போலே யிராநின்றாளென்றுமாம். [பற்றிவள்] - இவள்இதுக்குமேலேவார்த்தைசொல்லில். [தேவதேவபிரானேன்றே] - இங்கே கண்டாலும் *அயர்வறுமமரர்களதிபதி யிங்கேவந்து ஸுலபனானான்என்றுபிற்றுஇவள்புத்தி பண்ணுவது. நாயகனுடைய மேன்மைக்குத்தோற்றவார்த்தைசொல்லுகிற இவளை மீட்கப் போமோ? [என்றேநிமியும்]- "அப்பெரியவள்இப்படி ஸுலபனாய் சீலவானாவதே!"என்று, அந்தசீலவத்தையைச்சொல்லப்புக்குத் தலைக்கட்டமாட்டாதே உதடுநெளிக்கும். உதடு

ப்ர.—[அமுதமென்மொழியாளை]— ஸுஹ்ருதுக்ஷணை [சுசு] "யோஷாயோஷாலாவாகிசாஹசிஹாதி நீ। உவிஹீநாவராரொஹாஹநுசிநு கயுயவுஸுசோ"

ப்ர.—[திமிர்கொண்டாலொத்துநிற்கும்]—ஹாஹெஹ [சுக] "ஶ்வுதகெதுஹபூராணெயக்ஷுஸ। தம்ஹவிதொவாவ ஶ்வுதகெகெதொ வஸுவ்ரஹுரயும் நவெவெஹொசாஸ்ஸ கூலீநொ நநுவ்யுவ்ரஹுவ்யுஸுரிவஸுவதீதி॥ ஸஹஹாடிஶ வஷுஉவெதுவ கூலிபுஶாதி வஷுஸ்ஸவபூநு வெஷாநயீதுசிஹாசிநாகுநுவா நசொ நீஸ்ஸுவுஸுயாய। தம்ஹ வ்விதொவாவா ஶ்வுதகெகெதொயஸுஹொசெவுஉம்சிஹா சிநாகுநுவா நசொ நீஸ்ஸுவ்யுஸ்ஸுகதசொஶெஶசிவ்ரொக்ஷுவாயெநாஸ்ரூகம்ஸ்ரூகம் ஸவதுசிகம்சிக சிவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதகீதி."

பாவம் - தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொடுபுகுகையாலே யங்கே ப்ரஜையாய் இவர்களோடே வார்த்தைசொல்லத்தவிர்ந்தாளானதையாலே, அம்ருதமான இவள்பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிராதே அங்கே கொடுபுக்கு இவள்பேச்சை யிழந்திகோளிறேயென்கிறாளென்றபடி. வார்த்தை பொய்யமா யிருக்குமோ? என்ன - யோஷா இத்யாதி. "யோஷாயோஷாலாவாகிசாஹசிஹாதி நீ" இத்யாதி, சுந்தரகாண்டே ராமன். 'நீருமக்கு ஆசையின்றி' என்கையாலே ப்ரதிகோடித்வேந பாவம் - இது கேட்க இத்யாதி. வ்யாவ்ருத்தி யெத்தாலே? என்ன - ஸ்ரவண இத்யாதி. மொழியாகையாலே ஸ்ரவணயோக்யமா யிருக்கும் இதுஎன்றபடி. "ஸ்தப்தோஸி"என்கிற லௌகிகபரிபாஷையாலேகீழ்பாவமருளிச்செய்து, ஸ்ருத்யுபஜீவகோர்த்தாந்தரம்-ஸ்தப்தோஸ்யுத இத்யாதி. அன்றிக்கே, "ஸ்தப்தோஸ்யுத" என்கிறஸ்ருதிக்கே இரண்டர்த்தமாய், அதாவது - "யதுநாநுபஶ்யதி" என்கிறபடியே அநுபவத்தால் ஸ்தப்ததையாதல், ஜ்ஞாநபூர்த்தியாலே பரபரப்பற்றிருக்கிற ஸ்தப்ததையாதல். இந்த இரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்தப்தோஸி என்னுமாபோலே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. நம்முடைய புத்த்யதீநமா யிருக்கிறவனை - "தேவதேவபிரான்" என்கிறதென்?

நெளிக்கிற வாயோடே கண்கள்நீர்மல்க. [நெக்கு] - சிதிலையுமாய். [ஒசிந்து] - பரவசையாய். [கரையும்] நீராகாநின்றாள். [நெக்கோசிந்துகரையுமே] - பெருவெள்ளத்தில் துரையானது நெகிழ்ந்து ஒட்டுவிட்டொசிந்து பொசிந்து அவயவியாகாதபடி கரைந்துபோமாபோலே, ஓரவயவியாக்கிக்காணவொண்ணாதபடி கரைந்துபோகாநின்றாள். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

கரைகொள்பைம்பொழில்தண்பணைத் தொலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்
உரைகொளின்மொழியாளிநீர் உமக்காசையின்றியகற்றினீர் [கு
திரைகொள்பௌவத்துச்சேர்ந்ததும் திசைஞாலந்தாவியளந்ததும்
நிரைகள்மேய்த்ததுமேபிதற்றி நெடுங்கண்நீர்மல்கநிற்குமே.

ஆ.—(கரைகொள்.) - அதிமநோஹர ஸுமநோஹராஹிராமாதிசிதள விடப விராஜித வகுள சம்பகாதி தருநிகர பரிவ்ருத பர்யந்தத்தை யுடைத்தான தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்க அன்றுதொடங்கி, அவனைப் பிரிந்த வ்யஸநத்தாலே அப்ரக்ருதிங்ஹனையாய்க்கொண்டு, அத்யந்த மநோஹரமான சொற்களாலே, திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியும், இந்தலோகத்தை யளந்தருளினபடியும், பசுமேய்த்தருளினபடியும், முதலாகவுள்ள திவ்ய சேஷ்டிதங்களையே யலற்றித் தன்னுடைய திருக்கண்கள் பரப்புமாறுபடி நீர்மல்கி நிற்கும். ஆகையால், அங்கே கொண்டுபுக்கு இவளை வலிய இழந்திகோ ளென்கிறாள்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்துக்குக் கொடுபோகிற நீங்கள், திருச்சோலையில் உள்ளிட்டுக்கொடுபோய்க் கெடுத்திகோள்! என்கிறாள். [கரையென்று தொடங்கி] - திருப்பொருநற்கரையை விழுங்கிக் குளிர்ந்த திருச்சோலையையும் ப்ரமஹரமான நீர்நிலத்தையுமுடைய திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு. [உரைகொள் இன்மொழியாளை] - "ஒருத்தி பேர்சே!" என்று நாடெல்லாம் உரைக்கும்படி யிருந்த இன்மொழியாளை, பொருளின்றி உரையே கொள்ளப்படும் மழலை வார்த்தை யுடையாள் என்றுமாம். [திரைகொள்ளென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஸங்கல்பாநுகூலமாகக் திரைமோதாநின்றுள்ள திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியும் திக்குக்களோடுகூடின ஜகத்தையெல்லாம் கொண்டருளினபடியும் பசுமேய்த்தருளினபடியு மாகிற அடைவுகெடச்சொல்லித் தன்கண்ணிற் பரப்பெல்லாம் அநாயாஸேந வளர்ந்து அளந்து அழகிதார்த்தப்ரவ்ருத்திகளையே நீர்மல்கப் பிதற்றவும்கூடாமையன்றிக்கே நிற்கும்.

என்ன - இங்கேகண்டாலும் இத்யாதி. "தேவதேவபிரான்" என்றவனுடைய ஔதார்த்யபாவம் - நாயகனுடைய இத்யாதி. "நெக்கு, ஒசிந்து, கரையும்" என்ற மூன்றையும் த்ருஷ்டாந்தத்திலே காட்டுகிறார் - பெருவெள்ளத்தில் இத்யாதி. 'திமிர்கொண்டால்' என்றுதொடங்கி, 'ஆசையின்றி யகற்றினீர்' இத்யந்தம். (உ.)

ப.—அநந்தரம், ரக்ஷணார்த்தமான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய ஸர்வேச்வரன் வர்த்திக்கிற சோலையையும் கழனியையுமுடைய தேசத்தைக் காட்டினிகோ ளென்கிறாள்.

கரை - திருப்பொருநற்கரையை, கொள் - விழுங்கும்படியான, பை - பரந்த, பொழில் - பொழிலையும், தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலத்தையுமுடைய, தொலைவில்லி மங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே, கொண்டு - கொண்டு, புக்கு - புக்கு, உரை கொள் - லோகமெல்லாங் கொண்டாடும்படியான, இன் - இனிய, மொழியாளை - மொழியையுடையவளை, நீர் - (இவள்வார்த்தை வாசியறியும்) நீங்கள், உமக்கு - உங்களுக்கு, ஆசை - அதில்ஆசை, இன்றி - இன்றியே, அகற்றினீர் - தூரஸ்த்தையாம்படி பண்ணினிகோள்; (அதுவென்னென்னில், அர்த்திகள் கூக்குரல் கேட்கும்படி), திரை - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே கிளம்பினதிரையை, கொள் - உடைய, பௌவத்து - கடலிலே, சேர்ந்ததும் - (அவன் ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளினபடியையும், திசை - திக்குக்களோடுகூடின, ஞாலம் - பூமியை,(அநாயாஸேந), காவி-கவட்டிக்கு, அளந்ததும் - அளந்துகொண்டு அநந்யார்ஹமாக்கினபடியையும், நிரைகள் - பசுக்கிராள்களை, மேய்த்ததுமே - மேய்த்தபவ்யதையையுமே, பிதற்றி - (பரவசையாய்க்கொண்டு) பிதற்றி, (தன்னுடைய), நெடு-நெடிய, கண் - கண்கள், நீர் - நீர், மல்க - மறும்படி, நிற்கும் - ஸ்தம்பையாகாநிற்கும்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திருநாளிலேதான் கொண்டு போகிறிகோள்: திருச்சோலை யுள்ளிட்டு இவளைக் கொண்டுபோய்க் கிகடுத்திகோள்! என்கிறாள். [கரை கொள் இத்யாதி] - திருப்பொருநற்கரையை விழுங்கிப் பரந்து இருந்துள்ள சோலையையும் நீர்நிலங்களையும் உடைத்தான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே இவளைக் கொண்டு புக்கு. போகிற நீங்கள் திருச்சோலையுடே கொண்டுபோக வேணுமோ? [உரைகொள் இன்மொழியாளை] - கேட்டாரடங்க "இது ஒரு பேச்சே!" என்று கொண்டாடும்படியான இனியமொழியை யுடையவள் என்னுதல்; அர்த்தத்தில் இழியவேண்டாதே, ஶப்தமே அமைந்திருக்கும் என்னுதல். "பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்" என்று, நின்றார் நின்ற துறைகளிலே ஈடுபடும்படி இருக்கை. மாற்றும் உரையும் அற்றபேச்சு என்னுதல். உரை என்று - ஸ்ரீராமாயணமாய், அது குத்தண்ணும்படி இருக்கும் என்னுதல். [உமக்காசையின்றி யகற்றினீர்] - அவ்வூரிலே கொடுபுகுகையும், இவள்பக்கல் நசையறுகையென்றும் பர்யாயமன்றோ. இவளை வேண்டாமையிறே கொடுபுக்கது. [திரைகொள் பௌவத்துச் சேர்ந்ததும்] - வ்யூஹவிபவங்களையும் இங்கே அநுபவிக்கும்படியிறே இவள் அவகாஹித்தது. ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே திரைக்கிளர்த்தியையுடைத்தாய்க் களித்து வருகிற திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளிற்றும். பரமபதத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கைக்காக வந்துகிடக்கிற நீர்மையிலே ஶய்யிலையாகாநின்றாள்.

[திசைஞாலம் இத்யாதி] - "மஹாவெளியாலே பூமி அபஹ்ருதையாயிற்று" என்று கேட்டவாறே அப்படிக்கையில் பொருந்தாதே, திக்குக்களோடேகூடின பூமியை அநாயாஸேந எல்லை நடந்துகொண்டதும், அது பரதசையென்னும்படி ஶோபஸஜாதீயனாய்க் கையிலே கோலைக்கொடுத்து "பசு மேய்த்தவா" என்னலாம்படியான நீர்மையையும் அநுஸந்யித்து: இப்படிப்பட்ட ஆஶ்ரிதார்த்தப்ரவ்ருத்திகளை "ஜாஶ்ரிதாநாம் ஸுஜநதா" ஃ"

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

என்கிறபடியே அடைவுகெடச்சொல்லி. [நெடுங்கண்நீர்மல்க] - இக்கண்ணில் பரப்பையுடைய நீர்மல்கும்படி. [நிற்குமே] - பிதற்றவும் சூன்யமன்றிக்கே ஸ்திப்பையாய் இராநின்றாள்.

ஈடு. — மூன்றும்பாட்டு. திருநாளிலே தான் கொண்டுபோகவேண்டினால், திருச்சோலையுள்ளிட்டுக் கோடுபுகுவா ருண்டோ? என்கிறாள்.

[கரைகோள்பைம்பொழில்] - திருப்பொருநற்கரையைப் பொழில் விழுங்கியிருக்கை. கரையைப் பொழில்கொண்டாற்போலே, இவளைக் குணங்கொண்டபடி. அத்திருச்சோலையை யுங்களுடைய ஹிதவசநத்தாலே பேர்த்துக்கோடுபோமன்றன்றோ இவள் நிலையை யுங்களால் பேர்க்கலாவது! பரந்த பொழிலையும் குளிர்ந்த நீர்நிலங்களையுமுடைய திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கோடுபுக்கு. [உரைகோள்இன் மொழியாளை] - "வாலெ மெயெவலியாரழ" (பாட்யேகேயேசமதுரம்)என்னும் ஸ்ரீராமாயணம் குத்துண்ணும்படியான பேச்சென்னுதல்; அர்த்தத்திலிழியவேண்டாதே, "உரையேயமையும்" என்னும்படியான பேச்சென்னுதல். †(பரவ்யூஹவிபவங்களையும் இங்கேயநுபவிக்கும்படியிறே இவள் அவகாஹித்தது) "இதோருரையே! - பேச்சே!" என்று நாட்டார் கொண்டாடும்படியானபேச்சென்னுதல். அப்பேச்சில் வாச்யமிந்து அநுஸந்திக்கமாட்டாதே, நீங்களே யாசையின்றி அகற்றினிகோள். [உரைகோள்இன்மொழி]- மாற்றம்உரையும் அற்றபேச்சென்னுதல்; உரை- அடைவுசொல். [உமக்காசையின்றியகற்றினீர்] - அவ்வூரிலே கோடுபுகுகையும், இவள் பக்கல் நசையறுகையென்றும் பர்யாயம். ஆயிட்டு, "இவளைவேண்டா" என்றன்றோ கோடுபுக்கதென்கிறாள். [திரைகோளித்யாதி] - ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே கிளராநின்றவுள்ள திரைகளையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கும்படியாகக் கண்வளர்ந்தருளினதுவும், இவர்களார்த்திகேட்ட பின்பு இந்த்ராதிகளுக்குக் குடியிருப்புப் பண்ணிக் கொடுக்க அடியிட்டபடியும். [திசைஞாலம்தாவியளந்ததும்] - திக்குக்களோடே கூடின பூமியைஇரப்பாளனாயிரந்து அநாயாஸேந வளர்ந்துஅளந்தபடியும். [திசைஞாலம்தாவியளந்ததும்] - "இந்த்ராதிகளை ரக்ஷிக்கவேணும்" என்றஆசையோடேகாணும் பூமியைஅளந்தது.

மூன்றும்பாட்டு. — கரைகோள் இத்யாதி. "கரைகொள் பைம்பொழிற்றண்பணை" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருநாளிலே இத்யாதி.

"கரைகொள்" என்கிறவிடத்திலே, கொள்கை - க்ரஹிக்கையாய், க்ரஸிக்கையைச்சொல்லுகிறது. பதப்ரயோகத்துக்கு ஹார்த்தபாவம் - கரையை இத்யாதி. பணை - நீர்நிலங்கள். குணங்கொண்டபடியென்றது - "நிரைகள் மேய்த்ததுமேபிதற்றி" என்றத்தைப்பற்ற. "பொழில்" என்றதிலே போக்காக ஹார்த்தபாவாந்தரம் - அந்திருச்சோலையை இத்யாதி. "உரைகொள்" என்றதுக்கு அஞ்சார்த்தம். முந்தினதுக்கு, உரை - ஸ்ரீமத்ராமாயணம்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீராமாயணம் குத்துண்ணும்படியான என்று. இரண்டாவது - அர்த்தத்தில் இத்யாதி. அதாவது - உக்தியே நெஞ்சை யபஹரிக்கும்படியான என்றபடி. உரை - உக்தி. மூன்றாவது - இதோருரையே இத்யாதி. அதாவது - லௌகிகஸ்லோகோக்தியை யுடைய என்றபடி. உரை - லௌகிகருடைய ஸ்லோகோக்தி; கொள்கை - உடைத்தாகை. நாலாவது - மாற்றும் இத்யாதி. உரையென்று - மாற்று; கொள்கை - ஜயிக்கை. அஞ்சாமர்த்தம் - உரையுடைவுசொல் என்று. அதாவது - இப்பாட்டில் "கரை, உரை, திரை, நிரை" என்றாற்போலே சொன்னவை. கொள்கை - உடைத்தாகை. நாங்களகற்றினோமோ? என்ன - அவ்வூரிலே இத்யாதி. ஆயிட்டு - ஆனபின்பு. மேலுக்கவதாரிகை - இவர்களார்த்தி இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - திக்குக்களோடே இத்யாதி. "திசை" என்றதிலே ரஸோக்தி - இந்த்ராதிகளை

ஆசை - திக்கு. "இவன்திருவடிகளாலே நம்மை ஸ்பர்ஶிக்கவேணும்" என்றாசைப்பட்டுக் காணும் கிடக்கிறது பூமி. படுகை - உடைத்தாகை. பூமியினுடைய ஆசையாவது - திக்குப்பட்டிமிறயிருப்பது. அவ்வளவன்றிக்கே, அறிவுகேட்டுக்குத் தலையான பசுக்களோடே சேர்ந்து வர்த்தித்தபடியுமேசொல்லி யடைவுகெடக்கூப்பிட்டு. [நெடுங்கண்நீர்மல்க] - இக்கண்ணில் பரப்படங்கலும் பரப்புமாற ஜலதத்த்வமுண்டாவதே! [நிற்குமே]-பிதற்றவும் கூஷமையன்றிக்கே, கண்ணநீர்மல்குகை "ஸ்வஸ்த்ததை" என்னும்படி ஸ்தப்தையாய் நில்லாநின்றாள். (ரு)

நான்காம் பாட்டு.

நிற்கும்நான்மறைவாணர்வாழ் தோலைவில்லிமங்கலங்கண்டபின்
அற்கமோன்றும்அறவுருள் மலிந்தாள்கண்டீர் இவளன்னைமீர்!
கற்குங்கல்வியெல்லாம்கருங்கடல்வண்ணன்கண்ணபிரானென்றே
ஒற்கமோன்றுமிலள்உகந்துகந்து உள்ளமகிழ்ந்துதுழையுமே.

ஆ.—(நிற்கும்.) - அபௌருஷேய நித்தீதாஷாரேஷ வேதவேதார்த்த ப்ரவர்த்தகரான திவ்யஜநங்கள் வேதவேதாந்தமான பகவத்ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டு வாழுகிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் கண்டபின், ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமான மர்யாதையைக்கடந்து ஒருவர்க்கும் விரோதமாயன்றிரே, சொல்லும்சொல்லெல்லாம் கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரானென்றே சப்தமாத்ரமும் சொல்லி, ஒரு ப்ராந்தியுமின்றிரே அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லச்சொல்ல மேன்மேல் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யந்தம் அவஸன்னையாகாநின்றாள்; இப்படி அவன் திறத்தில் அபிநிவிஷ்டையான இவளை என்றால் நிவர்த்திப்பிக்கவொண்ணாதென்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தையும், அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸமஷ்டியையும் யாதொருநாள் கண்டாள், அன்றுதொடங்கித் தடை நிற்கை தவிர்ந்தாள் என்கிறாள் [நிற்குமென்று தொடங்கி] - அபௌருஷேயமாய் நித்ய மான வேதங்கள் தாங்களிட்ட வழக்காகையாலே வ்யாஸபதஞ்செலுத்தவல்லராயுள்ள வர்கள் அந்த வேதார்த்தமாகிறதனான எம்பெருமானைப்பெற்று வாழுகிற திருத்தொலை

இத்யாதி. ஆசையோடேயென்றது - ஸ்லேஷம். இன்னமும் ஒருவழியாலே ரஸோக்தி - இவள் இத்யாதி. திக்குப்பட்டிறே - அடைவுபட்டிறே இத்யர்த்த:. ஸ்வபாவார்த்தம் - திக்கையுடைத்தாகை. "நெடு" என்றதுக்கு பாவம் - இக்கண்ணில் இத்யாதி. திரைகொளென்றுதொடங்கி, அகற்றினீ நித்யர்வயர். பௌவம் - கடல். "வாரியுமெயெவயியாரம் வூபாரெணைஸ்ரீ ஹிரஸிதி। ஜாதிஹிஸ்வ ஹிரு ஸ்கம் தஸ்ரீ லயஸிஸிதி" இதி பாலகாண்டே [ஸ-அ]. (ரு)

வில்லிமங்கலத்தைக் கண்டபின் ஒன்றும் தடைநில்லாள்; அன்னைமீர்! இவள் நம்மைக் கைகடந்தாள்கிடீகோள். [கற்குமென்று தொடங்கி] - சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம் திருநாமங்களேயாய்ச் செல்லாநின்றாள். வருத்தம் ஒன்றும் இன்றிக்கே அந்திருநாமங்களைவழியே அவன் அழகையும் அவன் குணங்களையும் அநுஸந்தித்து மேன்மேலென ப்ரீதையாய் அந்தக்கரணமும் ப்ரீதமாய் அந்த ப்ரீத்யதிசயத்தாலே அழியாநிற்கும்.

ப.—அநந்தரம், ஆச்சர்ய விக்ரஹவிசிஷ்டனான க்ருஷ்ணனுடைய விலக்ஷண புருஷார்தாஸமான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் கண்டபின்பு ஒருவர்க் கடங்காதபடி கைவிஞ்சினாளென்கிறாள்.

நிற்கும் - நித்யமாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, மறை - வேதங்களுக்கு, வாணர் - நிர்வாஹகரானவர்கள், வாழ் - (பகவதநுபவத்தாலே) வாழாநிற்கிற, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை, கண்டபின் - கண்டபின்பு, அற-மிகவும், அற்கம் - அடக்கம், ஒன்றும் - ஒன்றும், உறாள் - உறாதிலள்; இவள் - இவள், மலிந்தாள் - கைகழியவிஞ்சினாள்; (இவள் இப்படியாய்ப்படி), அன்னைமீர்-பெற்றுவளர்த்தீர்கள், கண்டீர் - கண்டீர்கோளிறே! கற்கும்-(இவள்) அப்யஸிக்கும், கல்வி-வார்த்தை, எல்லாம்-எல்லாம், கரு-ஸ்யாமளமான, கடல் - கடல்போலேயிருக்கிற, வண்ணன் - வடிவையுடையவனும், கண்ணன் - ஆஸ்ரிதபரவசனான க்ருஷ்ணனாகிற, பிரான் - மேன்மைக்காரகன், என்றே-என்று, (அவனுடைய ரூபலாவண்யத்தையும் ஆத்மகுணத்தையும் சொல்லி), ஒன்றும் - ஒருப்ரகாரத்தாலும், ஒற்கம் - ஒடுக்கம், இலள் - இலளாய்க்கொண்டு, உகந்து உகந்து - அந்தகுணாநுஸந்தாநத்தாலே மேன்மேலுமுகந்து, (அத்தாலே), உள் - நெஞ்சிலே, மகிழ்ந்து - ஆற்றலாதம் மிக்கு, குழையும் - அநுஅடியாக சிதிலையாநிற்கும். அற்கம்-அல்குதலாய், அடங்குதலென்றபடி. ஒற்கம் - ஒல்குதலாய், ஒடுங்குதல் என்றபடி.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அவ்வூரையும் அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கண்டபின், தடைநிற்கை தவிர்ந்தாள் என்கிறாள். [நிற்கு நான்மறை] - அபௌருஷேயமாய் நித்யமான வேதங்கள். [வாணர்] - வேதங்கள் தாங்களிட்ட வழக்காய்ச் செல்லுகையாலே வ்யாஸபதஞ் செலுத்தவல்லவர்கள். [வாழ்தொலைவில்லிமங்கலம்] - வேததாத்பர்யஸீமகுணனவனைக்கண்டு நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற ஊர். "வ்ஸாயுயாயோதோ ஹாஸீத" என்னுமளவன்றிக்கே, "யோகாச்வ்ஸாயுயாயஸோ ஹெநச" என்று ஆநுடயோகராயிருக்குமவர்கள். [கண்டபின்] - அவ்வூரில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் அவனுமான சேர்த்தியைக் காட்டிக்கொடுத்துக் கெடுத்திகோள். [அற்கமொன்றும் அறவுறாள்] - அற்கம் - அல்குதல், அடங்குதல், நாயார்சொல் வழிவருமத்தை ஒன்றையும் அறவிட்டாள். [மலிந்தாள் கண்டீரிவள்] - இவளுடைய ஸாஹஸப்ராவண்யம் எனக்குத் தெரியாதபடி விஞ்சினாளிகிடீகோள். [அன்னைமீர்!] - மீட்கத்தேடுகிற உங்களோடு, இவள் கருத்தறிந்தேனாய்ச் சொன்ன என்னோடு வாசியில்லை தெரியாமைக்கு. நித்யஸூரிகள் யாத்ரை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரியிலன்றோ நமக்கு இவள் அளவுதெரிவது? [கற்குங் கல்வி இத்யாதி] - சொல்லும் சொல்லெல்லாம் திருநாமமேயாய், அதுதன்னிலும், வடிவழகுக்கும் ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரியத்துக்கும் வாசகமான திருநாமங்களையே சொல்லாநின்றாள். "க்ருஷ்ணனாகில் ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரன்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. [பிரான்] - உபகாரஶீலன். [என்றே ஒற்கமொன்றுமிலள்] - திருநாமங்களை இடைவிடாதே

சொல்லாநின்றாள், இளைப்பு ஒன்றுமின்றிக்கே இராநின்றாள். ஒற்கம் - ஒல்குதல், அதாவது - ஒடுங்குதல், இளைப்பு. [உகந்து உகந்து] - திருநாமங்களின் வழியே அவன் ஆழகையும் குணங்களையும் நினைத்து மேன்மேலென ப்ரீதையாய். [உள்மகிழ்ந்து குழையுமே] - அந்தகரண ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஆஶ்ரயம் அழியாநிற்கும்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அவ்வூரையும் அங்குள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் யாதொருநாள் கண்டாள், அன்றுதொடங்கித் தடைநிற்கை தவிர்ந்தாளென்கிறாள்.

[நிற்கும்நான்மறை] - நித்யமான நாலுவேதங்கள். நித்யத்வமாவது-பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்தைப்பற்ற உத்தரோத்தரோச்சார்யமாணத்வம். ஆகையாலே நித்யமான வேதம். அபௌருஷேயமாகையாலே நிர்த்தோஷமாயிருக்குமிறே. [வாணர்] - வ்யாஸ பதஞ் செலுத்தவல்லராயிருப்பர்கள். [வாழ்] - வேதார்த்தபூதனைக் கண்ணாலேகண்டு வாழாநிற்பர்கள். [வாழ்தொலைவில்லிமங்கலம்] - வேததாத்பர்யபூதனைக்கண்டு நித்யாநுபவம்பண்ணுகிறவூர். "ஸ்வாத்யாயாதெ்யோ மாஸீத" (ஸ்வாத்யாயாத் யோக மாஸீத) என்னுமளவன்றியே, "யோ மாஸ்வாத்யாயமாமநேத்" என்று ஆருடயோகராயிருக்குமவர்கள். [கண்டபின்] - அவ்வூரில் வைஷ்ணவர்களும் அவனுமான சேர்த்தியைக் காட்டிக்கொடுத்துக் கெடுத்திகோள். [அற்கமொன்றும் அறவுருள்]-அற்கம் - அல்குதல். அதாவது - அடக்கம். 'நம் சொல்வழி வந்திருக்கும் இருப்

ப்ர.—[நிற்கும்இத்யாதி]— [நான்மறைவாணர்வாழ்தொலைவில்லிமங்கலம்]— ஸ்ரீவிஷ்ணுவாராணைஷஷ்ஷைஶெ [சு] ஶெவேதுயம்ப்ரதிவராஶராஃ:"ஸ்வாத்யாய ஸம்யோஹ்யாம் ஸஹ்ஶ்ரயதெ வாராஷொ ஹ்ஃ । தஸ்ப்ரவ்திகாரணம் ப்ரஹ்ம தஶெ தஶ்திவ்ரதெகா ஸ்வாத்யாயாதெ்யோ மாஸீதியோ மாஸ்வாத்யாயமாமநெத் । ஸ்வாத்யாயயொ மஹஸம்வ்ரதாவராஶ ஸ்ரவ்ரகாஶதெ ॥ உ ॥ தீக்ஷணாயஸ்வாத்யாயஶ்ரு ஷுரெ்யோ மஹஸ்யாவராழ் । நரோ ஸஸ்ரவ்ரஷுரஷ்ரு ஷ்ரு ஸ்ரவ்ரகாஶதெ॥"

நாலாம்பாட்டு.—நிற்கும் இத்யாதி. "நிற்கும்நான்மறை" என்றுதொடங்கி "அற்கமொன்றும் அறவுருள்" என்னுமளவுங் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவ்வூரையும் இத்யாதி.

"நிற்கும்" என்கிறவார்த்தமாகத்துக்கர்த்தம் - நித்யமான இத்யாதி. ஶப்தம் த்ரிக்ஷணவஸ்தாயியாயிருக்க, நித்யமாகக்கூடுமோ? என்ன; - ஆநுபூர்வீநித்யத்வமே நித்யத்வமென்கிறார் - நித்யத்வம் இத்யாதி. த்ரிக்ஷணவஸ்தாயித்வமாவது - உத்பந்நமாகையும், அநந்தரக்ஷணத்திலே விநஷ்டமாகையும், அநந்தரம் நஷ்டமாகையும். ஆநுபூர்வீ நித்யத்வமாவது - உபாத்யாயன் முன்னே யுச்சரிக்க, பஶ்சாத் ஓதுகிறவர்கள் உச்சரிக்கிறவடைவு தப்பாமல்வருகை. நித்யத்வத்தால் மெலிதம் - அபௌருஷேயம் இத்யாதி. 'நிர்த்தோஷமாயிருக்கும்'- பௌருஷேயத்வமடியாகவந்த ராகத்வேஷாதிகளின்றிக்கேயிருக்கும் இத்யர்த்தம். வாழ்ச்சியைக்காட்டுகிறார் - ஸ்வாத்யாயாத் இத்யாதி. "ஸ்வாத்யாயாதெ்யோ மாஸீத யோ மாஸ்வாத்யாயமாமநெத் । ஸ்வாத்யாயயொ மஹஸம்வ்ரதாவராஶ ஸ்ரவ்ரகாஶதெ" இதி ஷஷ்டீம்ஶே ஷஷ்டீத்வாயே. அஸ்யார்த்தம் - ஸ்வகீயஸாகாத்யயநாத், யோகம் - தத்ப்ரதிபாத்யபரமாத்மத்யாநம், ஆஸீத - குர்யாத்; யோகம்-த்யாநம். "யொ மஹஸ்ஸ ஸ்வாத்யாயாநாவாயயுாந ஸஹ்ரதியாஷிஷ்ரு" இதி அமரம். யோகஸவபவாதகதிதஸாகாந்தரார்த்தஞ்ச, ஆமநேத் - ஸாக்ஷாத் க்ருத்யமநம்குர்யாதிதி. "கண்டபின் அற்கமொன்றும் அறவுருள்" என்றதுக்குஅநுரார்த்தமாவது- அவ்வூரில் இத்யாதி. "அற்கத்தை வகேதசமும் மிகவுடையாள்" என்றுமதுக்குநியாமகம் - நம்மேசொல்வழி

புத்தவிர்ந்தாள். * (தாயார்சொல்வழிவருமத்தை யொண்ணையுமறவிட்டாள்.) [மலிந்தாள்] - நம்மால் ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கவொண்ணாதபடி மிக்காள். மீட்கைக்கு யோக்யதையுமில்லாதபடி யானாள். [மலிந்தாள்கண்டீர் இவள்] - இவளுடைய பகவத்ப்ராவண்யம் எனக்குத் தெரியாதபடி விஞ்சினாள்கிடீகோள். [அன்னைமீர்] - மீட்கத்தேடுகிறவுங்களோடு, இவள்கருத்தறிந்தேனாகச் சொல்லுகிற என்னோடு வாசியில்லை தெரியாமைக்கு. நித்யசூரிகள் யாத்ரை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரியிலன்றோ நமக்கு இவள்அளவு தெரிவது! [கற்குமித்யாதி]- சொல்லும் சொல்லெல்லாம் திருநாமமேயாய், அதுதன்னிலுண்டான வடிவழகுக்கும் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் வாசகமான திருநாமங்களையே சொல்லாநின்றாள். "க்ருஷ்ணனாகில் ஆஶ்ரிதபவ்யன்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. [பிரான்] - அவ்வடிவழகைத்தாழநின்று என்னை அநுபவிப்பித்த வுபகாரகன். [என்றேயொற்கமொன்றுமிலள்]-திருநாமங்களை இடைவிடாதே சொல்லாநின்றால் இளைப்பொன்றுமின்றிக்கே யிராநின்றாள். "விரஹதேளர்ப்பல்யத்தாலே திருநாமத்தை முட்டச்சொல்லமாட்டாள்" என்றிராநிற்கச்செய்தே, வருத்தமறச் சொல்லாநின்றாள். திருநாமந்தான் தரிப்பைக்கொடுத்துச் சொல்லுவிக்கும்போலேகாணும்; *பாடியிளைப்பிலமிறே. ஒற்கம் - மிடி: இளைப்பின்றிக்கே யென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஒற்கமாகிறது - ஒடுக்கமாய், தாய்மார்முன்பே 'இப்படிசொல்லாநின்றோமே' என்னும் லஜ்ஜையின்றிக்கே யென்னுதல். [உகந்துகந்து] - திருநாமத்வாரா அவன் ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளை யநுஸந்தித்து மேன்மேலென ப்ரீதையாகாநின்றாள். [உள்மகிழ்ந்துகுழையுமே] - அந்தஃகரணப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஆஶ்ரயம் அழியா நிற்கும். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

குழையும்வாள்முகத்தேழையைத் தோலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்கு
இழைகொள்சோதிச்செந்தாமரைக் கண்பிரான்இருந்தமைகாட்டினீர்
மழைபெய்தாலொக்குங்கண்ணநீரினோடு அன்றுதோட்டும்மையாந்துஇவள்
நழையுஞ்சிந்தையள் அன்னைமீர்தோழும் அத்திசையுற்றுநோக்கியே.

ஆ.—(குழையும்.) - நிரவயிகஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய ஸாரஜந்மபூமியான திருமுகத்தையுடையளாய், பண்டு எம்பெருமான்திறத்தில் அதிசபலையாயிருந்த இவ

இத்யாதி. "அற்கமொன்றும் அறவுருள்" என்றதுக்கும் "மலிந்தாள்" என்றதுக்கும் வாசியேதென்ன - மீட்கைக்கு இத்யாதி. பாவார்த்தம் - இவளுடைய இத்யாதி. ஆனாலும் எக்களிற்காட்டில் அந்தரங்கையன்றோநீ? உனக்குத்தெரியாமை யுண்டோ? என்ன; - கீழிற்பதத்தையுங்கடாக்ஷித்து, "அன்னைமீர்" என்றதுக்குஹாவம் - மீட்கத்தேடுகிற இத்யாதி. தெரியாமையின்சாமாவது - நித்யசூரிகள் இத்யாதி. கற்கை - சொல்லுகை. "கண்ணன்" என்றால் - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்ய வாசகமாமே? என்ன - க்ருஷ்ணனாகில் இத்யாதி. "என்றேயொற்கமொன்றுமிலள்" என்றதுக்குஹாவம் - திருநாமங்களை இத்யாதி. "என்றே" என்றவவதாரணார்த்தம் - இடைவிடாதே என்ற. இளைக்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - விரறை இத்யாதி. வருத்தமறச்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - திருநாமந்தான் இத்யாதி. எங்கே கண்டோமென்ன - பாடி இத்யாதி. "மிடி" என்றதின்விவரணம் - இளைப்பின்றிக்கேயென்னுதல் என்ற. உகப்புவருகைக்குஹேதுவேதென்ன - திருநாமத்வாரா இத்யாதி. "உகந்துகந்து" என்றதை யநுவதிக்கிறது - "உள்மகிழ்ந்து" என்று. என்றேயொற்கமொன்றுமிலள் - சொல்லியேயொருப்ரகாரத்தாலும் ஒடுக்கம் இலளாய்க்கொண்டு. உகந்துகந்து - மேன்மேலுமுகந்து. (ச)

ளைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு, தன்னுடைய திவ்யபூஷணங்களினுடைய நிரவயிகதேஜஸ்ஸின்வெள்ளமெல்லாம் தன்னுள்ளேயடங்கும்படி பெருகுகிற நிரவயிகமான ஜ்யோதிஸ்ஸின் வெள்ளத்திலே, பரிபூர்ணமாயலர்ந்ததொரு தாமரைத்தடாகத்தினுடைய குளிர்த்தியையும் அழகையு முடைத்தான திருக்கண்களையுடையனாயிருந்த எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த இருப்பைக் காட்டினீர்; அன்று தொடங்கி, மழைபெய்தாலொக்குங் கண்ணநீரோடுமயங்கி, அக்கண்களையே நினைத்து அந்தத் திக்கைநோக்கித் தொழாநிற்கும்; இனி இவளை யாரைப்பட்டால் கிடைக்குமோ? வென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிந்துவைத்து, இவளைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொடுபுக்கு எம்பெருமானுடைய அழகைக் காட்டிக்கொடுத்துக் கெடுத்திகோள் என்கிறாள்.

[குழையுமென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய மார்த்தவத்தாலே நையும் ஸ்வரூபவையாய் நிரதிசயதீப்தியுக்தமான திருமுகத்தை யுடையளாய் அதிசபலையுமாயிருக்கிற இவளை திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு வேறு ஓர் ஆபரணம் வேண்டாதே தானே ஆபரணமான தேஜஸ்ஸையுடையனாய்ச்சிவந்ததாமரைப்பூப்போலே இருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய் கண்களைக்காணவே அறிந்து கொள்ளலாம்படியான தண்ணளியையும் உடையனாயிருக்கிறவனுடைய, ஒருவர்க்கும் கோசரமன்றிக்கேயிருக்கிற இருப்பில் அழகையும் நீங்களே காட்டிக்கொடுத்திகோள். [இழைகொள்சோதி] - ஆபரணத்தின்ஒளி தன்னுள்ளே அடங்கின சோதி என்றுமாம். [இருந்தமை] - அவன் படிகளை எல்லாம் என்றுமாம். [மழைபெய்தாலென்று மேலுக்கு] - அன்னைமீர்! வர்ஷயாரைபோலே மிக்கிருந்துள்ள கண்ணநீரோடே அன்றுதொடங்கி மயங்கி அவ்விருப்பிலும் ஸ்வபாவத்குணங்களிலே உட்புகாநின்ற சிந்தையையுடையளாய்த் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தின் திக்கை எகாக்ரசித்தையாய்க்கொண்டு நோக்கி அநுநிவேபமத்தாலே தொழாநிற்கும்.

ப.—அநந்தரம், திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலேயிருக்கிற அரவிந்தலோசனனுடைய ஒப்பனையழகைக்காட்டினீர்; அன்றுதொடக்கமாக இவள் விக்ருதையாகாநின்றாளென்கிறாள்.

குழையும் - ஸ்வாபாவிகமான மார்த்தவத்தையுடையளாய், வாள்-ஒளிவிடுகிற, முகத்து - முகத்தையுடையளாய், ஏழையை - (அநுநூதவிஷயத்திலே ஆழங்காற்படும் சாபலத்தையுடைய) இவளை, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே, கொண்டுபுக்கு-, இழைகொள் - திவ்யாபரணங்கிகாரத்தாலுள்ள, சோதி - ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையனாய், செம்-சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலும், கண்-கண்ணையுமுடையனாய், பிரான் - அவ்வழகை ஆஸ்ரிதர்க்கநுபவிப்பிக்கிறவுபகாரகன், இருந்தமை - இருந்தபடியை, காட்டினீர்—; அன்னைமீர்-! அன்றுதொட்டு - அன்றுதொடங்கி, இவள்-, மழைபெய்தாலொக்கும்-மழைபெய்தாற்போலேயிருக்கிற, கண்ணநீரினொடு - கண்ணநீரோடே, மையாந்து - மயங்கி, நுழையும் - அவனழகிலேயுட்புக்க, சிந்தையள் - நெஞ்சையுடையளாய், அ-அவனிருந்த, திசை-திக்கை, உற்று-சென்று, நோக்கி-, தொழும் - அஞ்சலி பண்ணாநிற்கும். மையாத்தல் - மயங்குதல்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவள் ஸ்வபாவத்தை அறிந்துவைத்து, தேவபிரானுடைய அழகைக்காட்டிக் கெடுத்திகோள் என்கிறாள். [குழையும் வாண்முகத்தேழையை] - ஒரு ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷம் வேண்டாதே, ஸ்வபாவஸிஶுமான மார்தவத்தாலே நையும் ஸ்வபாவையாய், "உகந்துகந்துண்மகிழ்ந்து குழையும்" என்கிற பரவதுபவத்தாலே ஒளியையுடைத்தான முகத்தை யுடையளாய், "கிடையாது" என்றாலும் மீளமாட்டாத சாபலத்தையுடையவளை; பெருங்காற்றிலே கொடுபுகுவாரைப்போலே திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொடுபுக்கு, அது தனக்குமேலே ஆழங்காணிலே கொடுபுகுவாரைப்போலே அங்கிருந்தஇருப்பைக் காட்டினீர். [இழைகொள்சோதி] - ஆபரணங்களினுடைய ஒளியை யுடைத்தாயிருக்கை என்றுதல்; வேறு ஆபரணம் வேண்டாதே தானே ஆபரணமான தேஜஸ்ஸென்றுதல்; ஆபரணவொளி தன்னுள்ளே அடங்கும்படி இருக்கும் சோதி என்றுதல். [செந்தாமரைக்கண்] - விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, ஈற்றம் இவற்றாலே தாமரையை ஒப்பாகச்சொல்லலாயிருக்கும் திருக்கண். அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாசகமான கண்கள். [பிரான்] - "மஹாநாடு" என்கிற வடிவு. [இருந்தமை காட்டினீர்] - கிடையைக்காட்டுதல்; நின்றமையைக் காட்டுதல் அன்றிக்கே, இருந்தபடியைக் காட்டினிகோள். கிடந்தாலுகில், "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்பர்கள்; நின்றாலுகில், "நிலையாரநின்றான்" என்பர்கள்; இருந்தாலுகில், "பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்" என்பர்கள்; இருந்தபடியே உத்தேஶ்யமாமித்தனை. [காட்டினீர்] - தானே கண்டு மீளவொட்டாதே, "கோக்கிருந்தபடி கண்டாயே! முறுவலிருந்தபடி கண்டாயே" என்று காட்டிக்கொடுத்துக் கெடுத்திகோள். [மழை இத்யாதி] - வர்ஷாரைபோலே மிக்க கண்ணநீரையுடையளாயிராநின்றாள். காட்டின உங்களைப்போலே குறியழியாதே இருக்கிறாளோ? "ஏழை" என்றவிடத்தை மூதலிக்கிறாள்:—[அன்று தொட்டும்]-நீங்கள்காட்டின அன்று தொடங்கி. [மையார்ந்து]-மயங்கி. "குழையும்" என்றவிடத்தை மூதலிக்கிறாள்:—[இவள் நுழையும் சிந்தையள்]-அவன் குணங்களிலே உட்புகாநின்ற நெஞ்சையுடையவள். ஸ்வரூபத்தையும் ஆத்மகுணத்தையும்ஒழிய, வடிவழகிலே இடங்கொள்ளாநின்றாள். [அன்னைமீர்!] - இவளை மீட்கப்பார்க்கிறவளவிறே உங்களது. [அத்திசையுற்று நோக்கி - தொழும்] - அவ்வூரின் திக்கை ஏகாக்ரசித்தையாய் நோக்கித் தொழாநின்றாள்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இவள் ஸ்வஸ்ரவத்தை யறிந்துவைத்து, தேவபிரானுடையஅழகைக் காட்டிக் கெடுத்திகோ ளென்கிறாள். அன்றியே, அவ்வூரில் வர்த்திப்பார் படியைக் காட்டினால், அவர்கள் ஜீவநத்தையும் இவளுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கவேணுமோ? என்கிறா ளென்றுமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—குழையும் இத்யாதி. "குழையும் வாண்முகத்தேழையை" என்கிறதிலே கோக்காக அவதாரிகை - இவள்ஸ்வபாவத்தை இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் அர்த்தத்தை யநுவதித்துக் கொண்டு, "இழைகொள்சோதிச் செந்தாமரைக்கண்பிரான்" என்றதிலே கோக்காக அவதாரிகாந்தரம்-அன்றியே இத்யாதி.

[குழையுமித்யாதி] - ஒரு ஸம்ஶ்லேஷம் வேண்டாதே ஸ்வஹாவஸித்தமான மார்த்தவத்தாலே நையும்ஸ்வபாவையாய், "உகந்துகந்து உள்மகிழ்ந்துகுழையும்" என்கிற ஸகவதநு஭வத்தாலே ஒளியையுடைத்தான முகத்தை யுடையவளாய், "கிடையாது" என்றாலும் மீளமாட்டாத சாபலத்தை யுடையவளை. [தோலைலில்லிமங்கலங்கொண்டு புக்கு]- ஸகவத்பரிக்ரஹமான தேசத்திலே கொடுபுகத் தவிராதபின்பு, பரீக்ஷைதண்டத்திலே மேன்மையைக்காட்டவன்றோ அடுப்பது! நீர்மைக்குஎல்லைநிலமானவிடத்தே கொடுபுகுவாருண்டோ? வாள் - ஒளி. [இழைகொள்சோதி] - ஆபரணங்களினுடைய ஒளியை யுடைத்தா யிருக்குமென்னுதல், வேறொராபரணம் வேண்டாதே தானே யாபரணமான தேஜஸ்ஸை என்னுதல்; ஆபரணவொளி தன்னுள்ளேயடங்கும்படியான ஸ்வா஭ாவிகமான புகரென்னுதல். [செந்தாமரைக்கண்பிரான்] - விகாஸாதிகளுக்குத் தாமரையை ஒப்பாகச் சொல்லலாயிருக்கிற திருக்கண்கள். அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாசகமானதிருக்கண்கள். [பிரான்] - "ஹதாரதாரு" (பக்தாநாம்) என்கிற வடிவு. [இருந்தமைகாட்டினீர்] - நீங்கள் கெடுத்திகோள். இவளறியாத † விஷயங்களும் நீங்களே காட்டிக் கொடுத்துக் கெடுத்திகோள். [இருந்தமை] - இருப்பில் வீறு அங்கே பர்யவஸிதம்போலே. நின்றானாகில், "நிலையாரநின்றான்" என்பர்கள்; இருந்தானாகில் "இருந்தமைகாட்டினீர்" என்பர்கள்; கிடந்தானாகில் "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்பர்கள்; அவன்ஸ்வபாவத்தைக் காட்டினி கோள்என்றுமாம். [காட்டினீர்] - நோக்கிருந்தபடி காண்டாயே, முறுவலிருந்தபடி கண்டாயே யென்று. இப்போது அதுக்கு வந்ததென்? என்னில்: [மழைபெய்தாலொக்கும் கண்ணநீரினோடு]-கண்டவநந்தரம் வர்ஷியாரைபோலே கண்ணநீர் வெள்ளமிடுகிறபடி பாரிகோள்! ஆளவந்தார் மணக்கால்நம்பி பக்கலிலே எம்பெருமானைக் கேட்டவநந்தரம்,

---

விஶ்லேஷதசையில் முகத்திலே யொளியுண்டாகைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது - உகந்துகந்து இத்யாதி. "தொலைலில்லிமங் லங் கொண்டுபுக்கு" என்றதுக்குஸ்வரூபார்த்தஸ்வரூபம் - பகவத் பரிக்ரஹம் இத்யாதி. இழைகொள் சோதியான விக்ரஹத்தை யுடையவனாய், செந்தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களையுடையதாயிருந்த விக்ரஹத்தை யநுபவிப்பித்த வுபகாரகன் என்று ஶப்தார்த்தம். "இழைகொள்சோதி" என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம்: முந்தினது - இழைகளினுடைய சோதியைக் கொண்டிருக்கிற விக்ரஹத்தையுடைய என்று; இப்போது, "இழை - சோதி - கொள்" என்றந்வயம்; கொள்கை - உடைத்தாகை; "இழைகொள்சோதி" என்கையாலே - விக்ரஹம் அர்த்தஸித்தம். இரண்டாவது - இழையாகையைக்கொண்டிருக்கிற தேஜஸ்ஸை யுடைய விக்ரஹம் என்று. மூன்றாவது - இழையென்று ஆபரணகாந்தியாய், கொள்கை - க்ரஸிக்கையாய், ஆபரணகாந்தியை க்ரஸிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹம் என்று; இப்பக்ஷத்தில், இழையென்று - ஆபரணகாந்தியை லக்ஷிக்கிறது. "செம்" என்றதுக்குபாவம் - முகவாயில் இத்யாதி. அவ்வடிவை ஆஶ்ரிதர்க்காக்கிக்கொண்டிருக்கை உபகாரமாவதென்று விவக்ஷித்து - பக்தாநாம் இத்யாதி. "நீங்கள்கெடுத்திகோள்" என்கைக்கு, நாங்களென்செய்தோம்? என்ன - இவளறியாத இத்யாதி. விஷயங்களென்றது - விசேஷங்களென்றதாய், விக்ரஹலாவண்யம், கண்ணழகுமுதலான ப்ரகாரங்களைச்சொல்லுகிறது. "இருந்தமை" என்றது - இருந்தப்ரகாரம்; இருப்பிலழகையென்றபடி. "இருந்தமை" என்றத்தால் பலிதம் - இருப்பில்வீறு இத்யாதி. "இருந்தமைகாட்டினீர்" என்கிறதென்? மற்றை யவஸ்தைகளும் ஹேயமாயிராதோ? என்ன - நின்றானாகில் இத்யாதி. "இருந்தமை" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அவன் ஸ்வபாவத்தை இத்யாதி. "இருந்தமை" என்று - இருப்பழகாதல், ஸ்வபாவமாதல். கண்டவநந்தரம் கண்ணநீர் வெள்ளமிடுகிறதுக்கு ஐதிஹ்யம் - ஆளவந்தார் இத்யாதி. விரகில்லையோவென்றாராம் என்றவநந்தரம், மணக்கால்நம்பி "வீரகுண்டு" என்ற கோயிலிலே கூட்டிக்கொண்டெழுந்தருளிப் பெரியபெரு

---

† 'விசேஷங்கள்' என்று அடையவைகாந்தாளரும்பதத்திற்பாடம்.

"உபாயம் இதுக்குமேலில்லை: இவ்விஷயத்தை இப்போதே ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரகில்லையோ?" என்றாராம். அப்படி கண்டவநந்தரம் கண்ணநீர் வெள்ளமிடப்புக்கது அத்தனை. "ஏழை" என்ற இடத்தை மூதலிக்கிறாள்:—[அன்றுதொட்டும்] - நீங்கள் காட்டின அன்று தொடங்கி. [மையாந்து]-மயங்கி. "குழையும்" என்கிறவிடத்தை மூதலிக்கிறாள்:—[இவள் நுழையும்சிந்தையள்] - அவன் குணங்களிலே உட்புகாநின்ற நெஞ்சையுடையவள். ஸ்வரூபத்தையும் ஆத்மகுணத்தையும் ஒழிய வடிவழகிலே இடங் கொள்ளா நின்றாள். அங்கே சுழித்து நின்று, "இதோருடிவழகே! இதோரோப்பனையே! இதோரு கண்ணழகே!" என்று இடங்கொள்ளா நின்றாள். [அன்னைமீர்] - இவளை மீட்கப் பார்க்கிறவளவிறே யுங்களது. [தொழும்] - "வைகுண்஠ஹ்ருதயாநுநம்ராமமேவாநுபஶ்யதி" (ஏகஸ்த்தஹ்ருதயாநுநம்ராமமேவாநுபஶ்யதி) என்கிறபடியே, அத்திக்கை மறுபாடுருவப்பார்த்துத் தொழாநிற்கும். இவள்தொழிலும் ஒரு திக்குப் பட்டல்லதிராது காணும். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

நோக்கும்பக்கமெல்லாம்கரும்போடுசேர்நெல்லோங்குசேர்தாமரை
வாய்க்கும்தண்பொருநல்வடகரை வண்தொலைவில்லிமங்கலம்
நோக்குமேல் அத்திசையல்லால் மறுநோக்கிலள்வைகல்நாடொறும்
வாய்க்கொள்வாசகமும் மணிவண்ணன்நாமமே இவளன்னைமீர்!

ஆ.— (நோக்கும்) - அம்ருதகரளைவநிர்ஶேஷகாண்ட, கநகஸத்ருஶபரிணதசாலி, ஸபுஷ்பிதஸ ஸபுத்புல்ல மகரந்தபூர பரிபூர்ணாரவிந்த பரிஶுத்தபான பொருநல் வடகரை வண்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்க அன்றுதொடங்கி, கண்களால்அத்திக்கல்லது காணாள்; வாயால் மணிவண்ணன் நாமமல்லது சொல்லாள்; இனி இவளை நிவர்த்திப்பிக்க முடியுமோ? என்கிறாள்.

மான் திருவடிகளைக்காட்டிக்கொடுக்க, கண்டவநந்தரம் கண்ணும் கண்ணநீருமாயிருந்தார் என்று ப்ரஸித்தமிறே என்று இவ்வளவும் அத்யாஹாரிப்பது. எம்பெருமானைக்கிட்டவென்றது - சரமஶ்லோகத்தையென்றபடி. "இருந்தமை" என்றதின் ஸ்வபாவபாமான அர்த்தத்தைக் கடாகஷித்து பாவம் - அவன்குணங்களிலே இத்யாதி. இருந்தமை - அழகென்றவர்த்தத்தைக்கடாகஷித்து பாவம் - ஸ்வரூபத்தையும் இத்யாதி. இடங்கொள்ளும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - மறுநோக்கு இத்யாதி. "இருந்தமை" என்கையாலே - வடிவழகு. "இழைகொள்சோதி" என்கையாலே - ஒப்பனை. "செந்தாமரைக்கண்" என்கையாலே - கண்ணழகு. இவருடைய பரிவபக்தத்தையறியாதே 'இவளைமீட்கப்பார்க்கிறவளவிறேயுங்களது' என்றபடி. "அத்திசையுற்றுநோக்கி - தொழும்" என்றந்வயித்தர்த்தம் - வைகுண்ட இத்யாதி. "வைகுண்஠ஹ்ருதயாநுநம்ராமமேவாநுபஶ்யதி" இதி ஸுந்தரகாண்டே [கஉ உரு]. ரஸோக்தி-இவள் இத்யாதி. திக்குப்பட்டல்லது-அடைவுபட்டல்லதென்றும், திக்கையுடைத்தல்லதென்றும் அர்த்தத்வயம். 'அன்னைமீர்! குழையும்' என்றுதொடங்கி, 'காட்டினீர்; அன்றுதொட்டும் - இவள் - மழைபெய்தாலொக்கும் கண்ணநீரினொடு, மையாந்து - நுழையும் சிந்தையளாய் - அத்திசையுற்றுநோக்கி-தொழும்' இத்யந்வயம். (ரு)

ஓ.—ஆழும்பாட்டில், இக்கலக்கத்திலும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை நோக்கினாளாகில் மற்று ஓர் இடமும் நோக்காள் என்கிறாள். [நோக்கும் பக்கமெல்லாம்]- பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம். [வாய்க்கும்] - ஸம்ருத்தமாகை. [நோக்குமேல்] - நோக்க ஸுலபமாகில். [வைகல் நாடோறும் என்றுமேறுக்கு] - என்றும்ஒக்க நிரந்தரமாக இவள் பரவத்வைளந்தர்யாதிகளாலே விலக்ஷணையாகையாலே வாயில்புறப்படும் சொல்லும் திருநாமமே. [வைகல் நாடோறும்] - தாழ்த்து விடுகிறநாள்தோறும் என்றுமாம். அன்னைமீர்! என்ற ஸம்போயநத்துக்குக்கருத்து - ஒருத்திபடுகண்டிகோளே! என்கிறது.

ப.—அநந்தரம், ஸம்ருத்தமான திருத்தொல்லைவில்லிமங்கலத்தைக் கண்டால் வேறொன்றும் காணமாட்டாதே, எப்போதும் இவள் வாய்விடும் சொல்லெல்லாம் ஸுக்ரஹ ஸௌந்தர்யனானவனுடைய திருநாமங்களேயாய் இராநின்றதென்கிறாள்.

நோக்கும்பக்கமெல்லாம் - பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம், கரும்பொடு - கரும்போடுகூடின, செந்நெல் - செந்நெலும், ஓங்கு - (அவற்றுக்கு நிழல்செய்யும்படி) ஓங்கின, செந்தாமரை - செந்தாமரையும், வாய்க்கும் - ஸம்ருத்தமாம்படியான, தண் - குளிர்ந்த, பொருநல்வடகரை - திருப்பொருநல்வடகரையிலே, வண் - நகர சம்பத்துக்களால் குறைவற்றிருக்கிற, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை, (தன்னாதியாலே யொன்றும் பார்க்கமாட்டாதவள்), நோக்குமேல் - பார்த்தாளாகில், அ - அந்த, திசை - திக்கு, அல்லால் - ஒழிய, மறுநோக்கிலள் - வேறொன்றும் பார்க்கிறிலள்; (இவள் த்ருஷ்டிவ்யாபாரமேயன்றியே), வைகல் - எல்லாக்காலத்திலும், நாடோறும் - ஒருநாளொழியாமல், இவள்-, வாய் - வாக்கிலே, கொள் - கொள்ளும், வாசகமும் - வாசகசப்தங்களும், அன்னைமீர் - (இவளையிப்படியாக்கின) அன்னைமீர்! மணி - நன்கு முழுகுந்தாளலாம்படி ஸுக்ரஹமான நீலரத்நம்போலும், வண்ணன் - வடிவழகை யுடையவனுடைய, நாமமே - ஸௌலப்யஸௌந்தர்யாதி ப்ரகாசகங்களான நாமங்களேயாயிராநின்றன.

இ.—ஆழும்பாட்டில், கலக்கத்தாலே முதலிலே பார்க்கமாட்டாள், பார்த்தளாகில் மற்று ஓர் இடமும் நோக்காள் என்கிறாள். [நோக்கும் பக்கமெல்லாம்] - பார்த்த பார்த்த இடமெல்லாம். "பொருநல் - நோக்கும் பக்கமெல்லாம்" என்று பாடுவாருமுண்டு. கரும்புக்கும், அத்தோடேகூட எழுந்த செந்நெலுக்கும், செந்தாமரையானது நிழல் செய்யாநின்றது; "உயர்பெற்ற மலர்க்கமலம் உலகளந்த சேவடிபோல் உயர்ந்து காட்ட" என்கிறபடியே. [வாய்க்கும்] - ஸம்ருத்தமாம் என்றுதல், இட்டதெல்லாம் ஸாதஸாலமாகப்பணைக்கும் என்றுதல். ஸ்ரமஹரமான திருப்பொருநலின் வடகரையிலே, நகரங்களுக்குண்டான சிறப்புக்களில்ஒன்றுமகுறையாத அந்தவூரை. [நோக்குமேல்] - முதலிலே பார்க்கமாட்டாள்; பார்த்தாளாகில், அத்திக்கையல்லால் வேறு ஒரு திக்கை நோக்குகிறிலள். [வைகல் நாடோறும்] - கழிகிறநாள்தோறும் என்றுதல், தாழ்த்துவிடுகிற நாள்தோறும் என்றுதல். [வாய்க்கொள் வாசகமும்] - சொல்லும் வார்த்தையும். [மணிவண்ணன் நாமமே] - குணவிஷயமாதல், விபூதிவிஷயமாதல் அன்றிக்கே, அழகுக்கு வாசகமான திருநாமங்களே இவள் சொல்லுகிறது. [அன்னைமீர்] - இவ்விஷயத்திலே இவள் அவஸ்தாஹித்தபடி கண்டிகோளே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தெளர்ப்பல்யத்தாலே முதலிலே பார்க்கமாட்டாள், பார்த்தாளாகில் மற்றோரிடமும் பாராளென்கிறாள்.

[நோக்கும்பக்கமெல்லாம்] - பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம். "திருப்பொருநல் நோக்கும்பக்கமெல்லாம்" என்று பாடுவாருமுண்டு. [கரும்புஇத்யாதி] - கரும்பும், அத்தோடேகூட இசலிவளருகிற செந்நெலும், இரண்டுக்கும் நிழல்செய்கிற செந்தாமரையும். [வாய்க்கும்] - ஸம்ருத்தமாமென்னுதல், இட்டதெல்லாம் சதசாகமாகப்பலிக்குமென்னுதல். † (அதாவது - பஹுபலவாகவுண்டென்னுதல், ஒன்றுநூறுமென்னுதல்.) [தண்பொருநல்இத்யாதி] - ஶ்ரமஹரமான திருப்பொருநல் வடகரையிலேயான ஐஶ்வர்யத்தையுடைய தொலைவில்லிமங்கலம். [நோக்குமேல்] - முதலிலேநோக்க சக்தையல்லள்; வருந்திப் பார்த்தாளாகில் அத்திக்கையொழிய முகமெடுத்துப் பார்க்கிறிலள். [வைகல்நாடொறும்] - கழிகிறநாள்தோறும். [வாய்க்கொள்வாசகமும்] - வாயாலே சொல்லுகிறசொல்லவும். [மணிவண்ணன்நாமமே] - வடிவழகுக்கு வாசகமானவற்றையே சொல்லாநின்றாள். குணவிஷயமாதல் விபூதிவிஷயமாதலன்றிக்கே, வடிவழகுக்குத் தோற்றமை தோற்றச் சொல்லாநின்றாள். இவள்நிலையேதுர் நம்நிலையேதுர் உங்களது ஸ்வரூபஜ்ஞாநம், இவளது ரூபஜ்ஞாநம்.

ஏழாம் பாட்டு.

அன்னைமீர்! அணிமாமயில்சிறுமானிவள் நம்மைக்கைவலிந்து
என்னவார்த்தையுங்கேட்குறாள் தொலைவில்லிமங்கலமென்றல்லால்
முன்னம்நோற்றவிதிகொலோ? முகில்வண்ணன்மாயங்கொலோ? அவன்
சின்னமுந்திருநாமமும் இவள்பொயனகள்திருந்தவே.

ஆ.—(அன்னைமீர்.) - நிரதிஶயஸௌந்தர்யமயநிஜவிலாஸப்ரக்ரியையாலே, வைலக்ஷண்யமுக்ய விலோசநையாயிருந்த இச்சிறுப் பெண்பிள்ளை, நம்முடைய விதி நிஷேதாதிலங்஘நியாயக்கொண்டு தொலைவில்லிமங்கலமென்னும் சொல்லல்லது மற்றொரு சொல்லும் கேளாள்; வேதங்களும் வேதவிதக்மேஸுரான ஸநகாதிகளும் ஏத்திறுப்போலே

ஆறும்பாட்டு—நோக்கும் இத்யாதி. "நோக்குமேலத்திசையல்லால் மறுநோக்கிலள்" என்றதைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தெளர்பல்யத்தாலே இத்யாதி. 'பார்க்கமாட்டாள்' என்னுமளவும் - "நோக்குமேல்" என்கிற யஜிஸப்தார்த்தம்.

ஊரை 'பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம்' என்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - திருப்பொருநல் இத்யாதி. இப்போது நோக்குகை - ப்ரவ்ருத்திக்கை. பொருநல் - தாம்ரபர்ணி. பாடுவாருமுண்டென்றது - திருப்பொருநலுக்கு விசேஷணமாக்கிச் சொல்லுவாருமுண்டென்றபடி. ஸம்ருத்தமாமென்னுதலென்றது - கரும்புமுதலானவை ஸம்ருத்தமாமென்றபடி. 'இட்டதெல்லாம்' இத்யாதிக்கு ஶப்தநிரவாஸாரம் - ஒன்றுபத்தாக வாய்க்குமென்று. "வண்ணம்" - ஐஶ்வர்யம். "நாமமே" என்கிற ஏவகாரார்த்தம் - குணவிஷயமாதல் இத்யாதி. "இவன், அன்னைமீர்" என்றதுக்குபாவம் - இவள்நிலையேது இத்யாதி. விவரணம் - உங்களது இத்யாதி. 'அன்னைமீர்! இவள் நோக்குமேல், நோக்கும்பக்கம்' என்று தொடங்கி, 'தொலைவில்லிமங்கலத்தையுடைய அத்திசையல்லால் மறுநோக்கிலள்; வைகல்நாடொறும் இத்யாரப்ய, மணிவண்ணன் நாமமே' இத்யந்தம். (ஈ)

விஶதமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாம்படி அவனுடைய திவ்யசிஹ்நங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி ஸகல குணங்களையும் அதிமதுரமான சொற்களாலே சொல்லாநிற்கும். இப்படி இவளுக்குத் தேவபிரான் திருவடிகளில் உண்டான அபிநிவேஶம், ஜந்மாந்தரக்ருத பரம புருஷாநுபவஹேது மஹாபாக்யத்தாலே வந்ததோ! அன்றியே அவனுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தைக் காண்கையாலே வந்ததோ! என்று விஸ்மிதையாய், இப்படி அபிநிவிஷ்டையான இவள் எனக்குங்கூட விதேயையல்ல ளென்கிறாள்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய சிஹ்நங்களும் திருநாமங்களுமடைய இவள்வாயிலே பட்டபின்பு நிறம்பெற்றன என்கிறாள். [அன்னைமீர் என்று தொடங்கி] - அன்னைமீர் அழகிய மானையுடைய மயில்போலே இருக்கிற இச்சிறுப் பெண்பிள்ளை நம்மை கைகடந்து அந்தரங்கையாகக்கொண்டிருக்கிற நான் சொல்லிலும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் என்னகையொழிய மற்றொன்றும் கேளாள். 'எனவார்த்தை' என்றது,- ஏதேனும் ஒருவார்த்தையாகிலும் கேளாள் என்றுமாம். [முன்னம் நோற்ற விதிகொலோ? முகில்வண்ணன் மாயங்கொலோ?] - பண்டுபண்ணின பாக்யபலமோ! எம்பெருமான் தன் வடிவழகைக்காட்டிப் பண்ணின ஆஶ்சர்யமான செயலோ! [அவன் சின்னமுமென்று தொடங்கி] - அவனுடைய திருவாழி தொடக்கமான சிஹ்நங்களும் குணசேஷ்டிதங்களுக்கு ப்ரதிபாதகமான திருநாமங்களும் நிறம்பெறும்படி இவள் வாயனாயினள்.

ப.—அநந்தரம், மஹோதாரனான ஸர்வேஶ்வரன் இவளுக்குப்பண்ணின அதிஶயமிருந்தபடி, வேறொரு வார்த்தையுங்கேளாதே அவனுடைய திவ்யசிஹ்நங்களும் திருநாமங்களும் தாம் திருந்தும்படி இவள்வாக்விஷயமாயிற்றென்கிறாள்.

அன்னைமீர் - பெற்றுவளர்த்த தாய்மாரே,! அணி - அழகிய, மா - நிறத்தையுடைத்தான, மயில் - மயில்போலே அடியிணையையாய், சிறு - முக்யமான, மான் - மான் போலேயிருக்கிற, இவள் - இச்சிறுப்பெண்பிள்ளை, நம்மை-, கைவலிந்து - கைவிஞ்சி, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலம், என்று-, அல்லால் - ஒழிய, என - ஏதேனுமொரு, வார்த்தையும் - வார்த்தையும், கேட்க-, உறாள் - உறுகிறிலள்; (இது தான்), முன்னம் - முன்பு, நோற்ற - பண்ணின, விதிகொலோ - பாக்யமோ? முகில் - உதாரஸ்வபாவமான முகில்போலே யிருக்கிற, வண்ணன் - வடிவையுடையவன்பண்ணின, மாயங்கொலோ - ஆஶ்சர்யமோ? அவன் - அவனுடைய, சின்னமும் - (அஸாயாரணமான) சிஹ்நங்களும், திருநாமமும் - (ஔதார்யாதிவாசகமான) திருநாமங்களும், திருந்த - திருத்தம்பெறும்படி, இவள்வாயனகள் - இவள்வாயன வாகாநின்றன.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் சின்னங்களும் திருநாமங்களும் இவள்வாயிலே பட்டபின்பு நிறம்பெற்றன என்கிறாள். [அன்னைமீர்] - இவள் பருவமிது, நமக்கு அவ்வருகேபோன ஆஶ்சர்யம் பாரிகோள்:, 'செஶெதூய' என்னுமாபோலே. [அணிமா மயில்சிறுமான்] - அழகிய நிறத்தையுடையளாய், முக்யமான மான்போலே அதிவாலையாயிருக்கிறவள். அழகிதாய் ஶ்லாக்யமானமாயிருக்கிற மயில்போலே இருக்கிற சிறுப் பெண் என்றுமாம்.

[இவள்நம்மைக் கைவலிந்து] - முக்யையான இவள் நம்மைக்கைவிஞ்சி. நம்மிற்காட்டிலும் அந்தரங்கையாளாய். [எனவார்த்தையும் இத்யாதி] - தொலைவில்லிமங்

கலம் என்கையொழிய, ஏதேனும் ஒருவார்த்தையும் கேட்கிறிலள் என்னுதல், என்னுடைய வார்த்தையும் கேட்கிறிலள் என்னுதல். உங்களை மறைத்ததும் சொல்லுவது எனக்கிறே. அவ்வூரை நான் சொல்லினும் கேட்கும். [முன்னம்கோற்ற விதிகொலோ]- முன்னேபண்ணின பாக்யபலமோ? "ஜநாதுரவஸஹஸ்ரெஷு," "வைஹ்ரு நாம்ஜநாநாமெஷ". [முகில்வண்ணன் மாயங்கொலோ] - அதுக்கு இக்தனை கனத்தமலம் உண்டாக மாட்டாது; அழகைக்காட்டிப் பண்ணின ஆச்சர்யமோ! ஆகில் ஸம்ஶயம்- இத்தலையாலே ஸாயித்ததுக்கு இக்தனைகனத்தமலம் உண்டாகமாட்டாதென்று: இதில் ஸம்ஶயம் - இதுக்குமுன்பு ஒரு வ்யக்தியில் இப்படி பிறக்கக்காணாமையாலே. [அவன் சின்னமும்] - "கவளவொண்சங்கு சக்கரம்" என்று - ஆபரணத்தோடே விகல்பிக்கலான ஶங்கசக்ராதிசிஹ்நங்களும். "அரவிந்தலோசநன், தேவபிரான்" என்று அவனுக்கு வாசகமான திருநாமங்களும். [திருந்தவே - இவள் வாயனகள்] - நிறம் பெறும்படி இவள் வாயனவாயின. அல்லாதார், தாங்கள் திருத்தலைக்காகத் திருநாமங்கள் சொல்லுவர்கள்; திருநாமம் திருந்துகைக்கு இவள் சொல்லவேணும். நாமும் திருநாமங்கள் சொல்லுகிறோம், இவள் வாயிலேபட்டவாறே இங்கனே உயிர்பெறவேணுமோ? என்கிறாள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன் சின்னமும் திருநாமமும் இவள்சொல்லப்புக்கவாறே நிறம்பெற்றன என்கிறாள்.

[அன்னைமீர்] - இவள் பருவம் இது; நமக்கவ்வருகேபோன ஆச்சர்யத்தைப் பாரிகோள். "மெஶெத்ரய" (மைத்ரேய) என்னுமாபோலே. † (அன்னைமீரென்கிறாள், சந்தோஷத்தாலே.) [அணிமாமயில்சிறுமான்] - அழகிய நிறத்தையுடைய பெண்பிள்ளை. அழகியதாய் ஶ்லாக்யமான மயில்போலே யிருக்கிறபெண்பிள்ளை என்றுதல். [சிறுமானிவள் நம்மைக்கைவலிந்து] - நாம்கற்பித்த திருநாமங்களையும் ‡சொப்பனர்சொல்லவாட்டாத வள் நமக்குஎட்டாதபடியாளாள். [கைவலிந்து] - கைகடந்து. [எனவார்த்தையும் கேட்குறாள்] - தன் கிளைவை நான் சொல்லிலும் மீட்கநினைத்துச் சொல்லுகிறேனென்று, என் வார்த்தையும் கேட்கத்தவிர்ந்தாள்; திருத்தொலைவில்லிமங்கலமென்னில் நான்சொன்ன

ஏழாம்பாட்டு.—அன்னைமீர் இத்யாதி. "அவன் சின்னமுந்திருநாமமும் இவள்வாயனகள் திருந்தவே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் சின்னமும் இத்யாதி.

"சிறுமானிவள், எனவார்த்தையுங்கேட்குறாள்" என்றகூட்டுபாவம் - இவள்பருவம் இத்யாதி. பாட்டெத்தோடும் "அன்னைமீர்" என்கிறதுக்குபாவம் - மெஶெத்ரய இத்யாதி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, 'அணி" என்று - அழகாய், *"மாமை"என்று - நிறமாய், "இல்" என்று - இருப்பிடமாய்: அழகியநிறத்தையுடைய என்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "அணி"யென்று-அழகாய், "மா"வென்று-ஶ்லாக்யமாய், "மயில்" என்று-மயில்போலேயிருக்கிறவளென்றாய், அழகியதாய் ஶ்லாக்யமான மயில் போலேயிருக்கிற அலகபாரத்தையுடையவளென்றபடி. "சிறுமான்" - முக்தமான மான்பேடைபோலே யிருக்கிற பெண்பிள்ளை. "இவள்பருவம்" இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - நாங்கற்பித்த இத்யாதி. ‡சொப்பன - கன்றாக. "எனவார்த்தையும்" என்கிறசப்தத்துக்குபாவம் - நான்விளைவை இத்யாதி. "கேட்குறாள்" - கேட்கவுறுகிறிலள். கேட்கை தவிர்ந்தாளென்றபடி. எல்லாம்படியோ? என்ன - திருத்

---

* இம்முதற்பொருளில் 'மாமையில்'என்பது 'மாயயில்'என்று ஐகாரத்துக்கு அகாம்பெற்று வந்ததாகக்கொள்ளவேணும். † சொப்படஎன்று இருக்கலாம்: "சொப்படத்தோன்றி" சொப்பட நான்சட்டுநைவத்தேன், சொப்படநீராடவேண்டும் என்று பெரியாழ்வார்திருமொழியில் வருதல்காண்க.

வார்த்தையுங்கேட்கும். எனைவார்த்தை - என்னுடைய வார்த்தை. [முன்னம்நோற்ற விதிகோலோ] - ஒக்கப் பிறந்து வளர்ந்தோம், பின்பு இது ஸாமிக்கக்கண்டிலோம். முன்பே பண்ணிவைத்த ஸுக்ருதபலமோ இது! "விதிவிதுயாகடு" (விதிர் விதாகம்) என்னக் கடவதிறே. இவளாலே யநுஷ்ட்டிதமான தர்மத்துக்கு இந்தனை பலம் கனக்க வுண்டாக மாட்டாது; இது ஸித்த தர்மபல மாகவேணும்; ஆகையால், [முகில்வண்ணன் மாயங் கோலோ] - பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவைக் காட்டினதோ? அதில் ஸம்ஶயம் - இத் தலையாலே ஸாதித்ததோர் அசேதநர்ரிலையக்கு இந்தனை கனத்த பலமுண்டாகமாட்டா தென்று. இதில் ஸம்ஶயம் - இப்படி இதுக்குமுன்பு ஒருவ்யக்தியில் பலிக்கக் காணா மையாலே. [அவன்சின்னமித்யாதி] - "தவளவெண்ணங்குசக்கரம்" என்பதான சிஹ்நங் களும், "அரவிந்தலோசநன், "தேவபிரான்" என்பதான திருநாமங்களும். [இவள்வாய னகள்திருந்தவே] - பண்டே திருந்தியிருக்கிறவை இவள் சொல்லப்புக்கவாறே உயிர்பேற் றிராநின்றன. ('திருந்தவே - இவள்வாயனகள்'- நிறம்பெறும்படி இவள்வாயனவாயின.) பட்டர் "அறகியமணவாளப்பெருமாள்" என்றால் திருநாமம் நிறம்பெறுமாபோலேயும், சோமாசியாண்டான் "நம்பெருமாளே" என்றால் திருநாமம் நிறம்பெறுமாபோலேயும், அநந்தாழ்வான் "திருவேங்கடமுடையான்" என்றால் திருநாமம் நிறம்பெறுமாபோலே யும்:—"யெகுவயாகீ சிதுகாமுனைவாகீ" (யேக்வயாகீர்த்திநாகுனை?) என்றுமாபோலே.

ப்ர.—[அன்னைமீர்இத்யாதி]—(இவள்வாயனகள்திருந்தவே)—ஸ்ரீ ஸஹஜ வெ, "வைஹ வெரூ ஹுலாவெஹுவ யெகுவயாகீ சிதுகாமுனைவாகீ । சிதுநவகுரு)ாகீ)ஹம் வையுவ வெகுரு)ாகுகுஹுயுகாமுநுஹுனை"

தொலைவில்லிமங்கலம் இத்யாதி. இப்போது செய்த ஸுக்ருதமாகுமோ? என்ன - ஒக்கப்பிறந்து இத்யாதி. "விதி" என்றால் - ஸுக்ருதவாசனையோ? என்ன - விதிவிதுயாகடு இத்யாதி. மேலிற் பதத்துக்கு அவதாரிகை - இவளாலே இத்யாதி. ஸர்வரனென்றுமே, "முகில்வண்ணன்" என்ற துக்கு ஸாவம்-பிடாத்தை இத்யாதி. பிடாத்தை-*பச்சைவடத்தை. "மாயங்கொலோ" - ஆஶ்சர்யமோ? "முகில்வண்ணன் மாயமோ" என்ற நிஶ்சயிக்கலாமென்று உயிருக்கு, உபந்நிஷத் வைப்பமாயிப்பானென்? என்ன - மறுமொழியாயம் இத்யாதி. ஸ்வப்நி - மறைவு. அவன் சின்னமுந் திருநாமமும் எங்கே சொன்னான்? என்ன - தவளம் இத்யாதி. "இவள்வாயனகள்" என்றது - இவள்வாயிலேயானவை களாய்க்கொண்டென்றபடி. "திருந்த"-நிறம்பெற்றன. முன்பே திருந்தி யிருக்கவில்லையோ? என்ன - பண்டே இத்யாதி. அதாவது - ப்ராவண்யத்தாலே சொன்னவை நிறம்பெற்றிருக்குமென்றபடி. "ப்ரா வண்யத்தாலே சொன்னவை நிறம்பெற்றிருக்கும்" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - பட்டர் இத்யாதி. இது வால்மீகிபகவான் பக்கலிலுங் காணலாமென்கிறார் - யெகுவயா இத்யாதி. கதிதாகீ என்றுமே, "கீர்த்தி தாகீ" என்கையாலே - குணங்கள் நிறம்பெற்றனவென்று தோற்றுகிறது. 'அன்னைமீர்'என்று தொடங்கி, 'கைவலிந்த - தொலைவில்லி மங்கலமென்றல்லால் . எனைவார்த்தையுங் கேட்குமுன். அவன் சின்னமுந்திருநாமமும்இவள்வாயனகளாய்க்கொண்டு திருந்த; முன்னம் நோற்றவிதிகொலோ? முகில்வண்ணன் மாயங்கொலோ' இத்யந்வயம். (௧)

---

* பச்சைவடம்—வஸ்த்ரவிஶேஷம்.

எட்டாம் பாட்டு.

திருந்துவேதமும்வேள்வியுந் திருமாமகளிருந்தாம் மலிந்
திருந்துபொழ்பொருநல் வடகரைவண்தொலைவில்லிமங்கலம்
கருந்தடங்கண்ணினைகதோழுத வுங்காள்தொழ வுங்கிடந்தாள்தொழவும்
இருந்திருந்து வுமிந்தலோக! என்றென்றேகொலோ நாளிங்கு நாளே.

அ.—(திருந்து.) - அவிர்ப்பாகங்களை வாங்கிக்கொண்டு மான ஸர்வதேவதைகளாலும் ஸம்ஸ்தாயமாகவும், ஸ்வாமியாகவுமிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆராதனையாகிற கிரியையைக் கொண்டு, ஸர்வகர்மங்களாலே ஸமாராதனமாய்க்கொண்டு, லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனான பரமபுருஷன் திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பிற்காட்டில் ஸர்வாதிகனாய் எழுந்தருளியிருந்து வாழ்கிற பொருநல் வடகரை வண்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே, * இழைதிகழ்சேசத்திக் கொண்டாமரைக்கட்பிராட்டி மருங்கணையப் அவிர்ந்தெழுந்து மெய்ந்நல் கடாகம்போலேயிருந்த திருக்கண்களாலே கண்டு கைதொழுதவர்கள்தொடங்கி இங்காள் தொறும், இருந்திருந்து அக்கண்களையே நினைத்து, அவிர்ந்தலோகம்! அவிர்ந்தலோகம்! என்றென்றே சொல்லி வைகுந்தவாசிகளாகிறார்கள் என்கிறாள்.

ஆ.—எட்டாம் பாட்டில், திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் திருவழுதிவளநாடு அன்றுதொடங்கி இன்றளவும் பிராட்டிக்கு உண்டான வைபவத்தைச் சொல்லுகிறாள். [திருந்து என்றுதொடங்கி] - அங்குள்ளார் பரிக்ரஹித்த ஸ்ரீக்ஷேத்ரங்களாலே நிறம்பெற்ற தேவதைகளும், வைதிகஸமாராதனங்களும், வேதியர்களாலுமாகிய தாங்கள் வளர்த்துக்கொண்டிருந்து வாழ்கிற திருப்பொருநல் வடகரையான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை; தேவதைகளும் வைதிக ஸமாராதனங்களுமாகிய அந்தக்கரணத்தை விரிந்து வாழ்ந்து நிலைபெற்ற திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் என்றபடி. [கருங்கடங்கண்ணினை கைதொழுதவர்கள் தொடங்கி யிங்காள்தொறும்] - கருத்தையும் பெருக்கிக்கொண்ட திருக்கண்களையுடைய இவளை திருவழுதிவளநாடு அன்றுதொடங்கி இன்றளவும் வேதியர்கள் கைதொழ வந்து அவிர்ந்தலோகனை என்ற இப்படி நிரந்தரமாகக் கொண்டாடி அவளையுடைய அழகையும் குணங்களையும் நினைத்து மகிழ்ந்து கொண்டாடுகிறார்கள்.

இ.—அநந்தரம், திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் திருவழுதிவளநாடு அன்று தொடங்கி யென்றும் அவிர்ந்தலோகனை என்கிற திருநாமத்தையுடையவளாய் மகிழ்ந்தவளாக நின்று கொண்டிருப்பாள்.

திருந்து-(ஸகலக்ஷணபூர்ணமான குணவிசேஷங்களையுடைய) திருத்தியுடைத்தான, வேதமும் - வேதியரும் - (அந்தணர்கள் செய்கிற கர்மங்களாகிய ஸகலகர்மங்களையுடையவனை) யாகாதிகர்மங்களும், மா-அதற்கு அநுரூபமான ஸ்வரூபத்தையுடையவளான, திருமகளிரும் - லக்ஷ்மியுமாகிற, நாம்-நாங்கள், மலிந்த - (ஸகலக்ஷணங்களையுடைய) அவிர்ந்தலோகனையுடையவளாய், இருந்து - மகிழ்ந்து கொண்டிருந்து, வாழ் - வாழுகிற, பொருநல்லா வகை - திருப்பொருநல் வடகரையில், வண் தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை, கரு-கருகி, கடம் - பெருக்க, கண்ணி - கண்களையுடையவளாய், கைதொழுத-,

அங்காள்திகாடங்கி, ஓ - இன்னமுதுண்டானை, காள்திகாமம், இருந்தி நுந்த - (அரசியலை யுரித்திருக்கமாட்டாதகண் வருந்தி) இருந்திருந்த, அரவிந்தலோசன - அரவிந்தலோசனனே! நீ வந்தென்றே - என்னுயிரைப் பிரிந்து (நீ வருவாய் என்று காத்திருக்கிறேனாகிய நீ) வரக் கண்டவுடனே, வாய்ந்து - பொருந்தி, ஓடுகின்றாய் - கெடுகின்றாய். காள்காள்ஆ - கண்ணனாகிய நீ நின்னைச் சிதைத்தல் வைராம்.

௪.—எட்டாம்பாட்டில், திருந்திதாகிய விக்கிரகங்களை திருவாய்திகாமுக அங்காள்திகாடங்கி இன்னமுதமாய் உண்டானை இவருடைய வைபவங்களைச் சிதைத்தல் ஒகிறார். [திருந்தவேதமும்] - வேதம் எட்டுவகையாகப் பிரிக்கப்பெற்றது. "ஸுப்ரபேதம் ஜயாக்யம்" என்கிற ப்ரபேதங்கள், ஜிதாக்ஷ ப்ரபேதங்கள், ஸுஹாஸுஹ ப்ரபேதங்கள், ஸுப்ரபேதங்கள், விபுலப்ரபேதங்கள் இவைபடங்க விஷய விஶேஷங்களிலே ஒருங்கவிட்டிருக்கண்டு இருக்குமவர்கள். [வேள்வியும்] - வைதிகங்களாகிய யாகங்களும். [திருமாலவனாகி நின்று தான் படைத்திருந்தவாறு] - ஆதாரபூதனான பெரியபிராட்டியாகிய தான் ஸர்வ ஜகத்துக்கும் காரணனாய் நின்று தன்னிடத்தே வைத்துக்கொண்ட வடிவை. வேதமும் வைதிக வைமாநிகங்களும் ஆகிய இவை தாம் ஸர்வ ஜகத்துக்கும் காரணமாகிய பிராட்டியை நினைத்து நடக்கிற வடிவை யென்றபடி; காரணன்றது - பிரகிருதியாகிய காரணமல்லாதது. [ஆருக்கு அங்கங்கலி] - கண்ணபிரானுக்கு ஆளாகாதவனாகி ஒழிந்தான். [அங்கங்கலி] - அவனிலும் காட்டில் வ்யாமுகத்தி; அவனை ஆதரிக்கவல்லதாகிய வடிவுக்கு: ஆர்வி நுகர்க்கு ஆதரிக்கும் ஜந்துக்கள் உண்டாகிற இக்கண்ணுக்கு. இவன் அங்கங்கலி, அவனை ஆதரிக்கவொண்ணாதவன். [கைகொடாமுக இன்னமுதாகி] - திருவாய்திகாமுக ஆய்ப்பாடிகாடங்கி இன்னமுதமாய் வந்தானாகி; அன்றிகாடங்கி இக்காலத்தில்லாம் வந்தானாகி. [இருந்திருந்த ஆரவிந்தலோசனனிவன்றே] - ஒருகால் "ஆரவிந்தலோசன" என்னவந்தேயாகு, நெடுங்காலமாகவும் பொருளாகாமல் இருந்தபடி பொலிவிலையிருக்கை. [வந்தென்றே] - இருந்த காட்டாதே கிடக்கையாகப் பொலிவாகின்றான். அங்ஙனேயாகிலும் ஆயுதங்களையும் குணங்களையும் நினைத்து கையாகின்றான். [இவ்வாறே] - ஸர்வ ரக்ஷகனாகிய நீ கெஞ்சும் ஸிபிலமாகாநின்றது.

௪௧.—எட்டாம்பாட்டு. அவ்வுரைத் தொழுக அன்றுதொடங்கி இன்றளவும் உண்டான இவருடைய வைபவங்களைச் சொல்லுகிறார்.

[திருந்தவேதமும்] - வேதம் எட்டுவகையாகப் பிரிக்கப்பெற்ற பின்பாயிற்று. ஸ்வரூபம் ஸ்தாநமாத்ரமென்கிற ப்ரகிதிகள், ஸ்தாநாத்மகப்ரகிதிகள், பேதா

எட்டாம்பாட்டு.—திருந்த இத்யாதி. "தொழவேவிக்கவியங்கவும் - வாய்திகாமுக அங்காள் தொடங்கி" இத்யாதியைக் கடாவிநின்றவாறிலை - விளிவாக இத்யாதி.

கட்டளைப்பட்ட ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - ஸ்வரூபம் ஸ்தாநமாத்ரம் இத்யாதி. ஸ்வரூபம் ஸ்தாநமாத்ரமென்கிற ப்ரகிதிகளாவன - "ஸுக்ரீவாதிகாநாம்," "விபீஷணாதயஸ்து," இத்யாதிகள். ஸ்தாநாத்மகப்ரகிதிகளாவன - "யஸ்ஸர்வ ஜ்ஞஸ்ஸர்வ வித்," இத்யாதிகள். "ஆஸ்ரிதவிரோதி", "நிஜகுணாநிகுணாநாம்", "பதிர்விபுஸ்ஸ்வ" இத்யாதிகள் - பேதப்ரகிதிகள். "தத்ஸுகுசிஸ்ஸி", "ஸ்வபுரவ்ரஜ்ஜுஸ்ஸ்வ" இத்யாதிகள் - அபேதப்ரகிதிகள். "ஸ்வாஸ்ரிதவிரோதி ஸ்வபுரநுகாசாரு", "ஸ்வைஸ்வ கவ்வாஸ்ரா" இத்யாதிகள் - ஸாமாந்யப்ரகிதிகள். "நிரவதிநிரதி

பேத ஸ்ருதிகள், ஸகுணஸ்ருதிகள், நிர்க்குணஸ்ருதிகள் இவையடங்க விஷய விஶேஷத்தாலே ஒருங்கவிட்டிருக்குமவர்கள். [வேள்வியும்] - வைதிக ஸமாராதநமும். கற்றகல்வி அநுஷ்டாநசேஷமாயிருக்கிறபடி. [திருமாமகளிருந்தாம்] - ஆராதகருடைய பௌஷ்கல்யம் இருக்கிறபடி. [திருமாமகளிருந்] - ஸம்பத்தும். ('தாம்' - வேதமும், வைதிகக்ரியையும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பதாதிவர்த்தகையான லக்ஷ்மியுமாகிற தாங்கள் ஸகவத்ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே அபிவ்ருத்தியுடையராய் ப்ரதிஷ்ட்டிதராயிருந்து வாழுகிற.) அன்றிக்கே, ஆராத்யரான பிராட்டியும் அவனுமாகவுமாம். தாம் - தான். ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாதாக்கள் குறைவற்றுவர்த்திக்கிற தேசம். (ப்ரமாதாக்கள் - அர்த்தாத்சித்தம்.) [மலிந்திருந்து] - பரமபதத்தி லுள்வெதுப்போடேபோலேயாகாதே இருப்பது. [பொருநல்வடகரை] - விரஜைக்குஅக்கரை என்றோமாபோலே. [கருந்தடங்கண்ணி] - கண்ணழகுக்கு * அஸிதேக்ஷணைபோடேயாக்கும். [தடங்கண்ணி] - அவளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. அவனை அநுபவிக்கையால் வந்ததிறே யவளுக்கு; அவளிற்காட்டில் ஏற்றமுண்டிறே, அம்ருதத்தை யநுபவிக்கையாலே இவளுக்கு; தொழப்போகாள் வழிவழகியராயிருப்பார் தொழவேணுமாகாதே. [கைதொழுத அன்றாள் தொடங்கி] - திருவடி தொழுத அன்றுதொடங்கி இன்றளவும்வா என்றுகொண்டு; தன் ஸத்தையுள்ளடான அன்று

யழு", "கிஶுணழு", "திரஸ்கு நழு" இத்யாதிகள் - நிர்க்குணஸ்ருதிகள். இவையடங்க விஷய விபாகத்தாலே யொருங்கவிட்டிருக்கையாவது - ஜ்ஞாநமாத்ரம் என்றது - "ஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரஹ்ம", "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநப்ரகாரத்தைப்பற்றவும், ஸ்வரூபம் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமென்று தேஶாந்தரங்களிலும், ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸ்வரூபத்தை நிர்தேஶிக்கவந்ததன்று என்றும்; 'வேதாந்தஸ்ருதிகளில், வேதஸ்ருதியே - பரமார்த்தம்; அவேதம்சொல்லுகிறது - ஸ்ரீ ராமாயணம் வேதாந்தத்தை ஆகச் சொன்னதித்தனை' என்றும்; 'ஸகுண நிர்க்குணஸ்ருதிகளில் ஸகுணஸ்ருதியே, ஸகுணஸ்ருதியே - பரமார்த்தம், நிர்க்குணமென்கிறது - [illegible] பற்றச் சொன்னவித்தனை; கல்யாணகுணங்களை நிர்தேஶிக்கவந்ததன்று' என்றும், இப்படி விஷய விபாகத்தாலே நிர்ணயித்திருக்கை. "திருந்துவேதமும்" என்றதற்கீடாக, "வேள்வியும்" என்றதுக்கு ஸங்கதி - கற்றகல்வி இத்யாதி. "வேள்வியும்" என்றதற்கீடாக, "திருமாமகளிருந்" என்றதுக்கு ஸங்கதி - ஆராதகர் இத்யாதி. மந்த்ரங்களைச்சொன்னே னென்கிறவிடத்தில் ஸ்வரூபம் குறைவறவுண்டாயிருக்கவேணுமே, அதனைச்சொல்லுகிறதிறே [illegible]. "திருமாமகளிருந்தாம்" என்றதுக்கு திருமாமகளிரென்றது - ஸம்பத்தாய, அதனையுடையவளாகிற ப்ராட்டியை ஸூசிப்பிக்கிற பதார்த்தம். த்விதீயார்த்தத்துக்கு - திருமாமகளிருந், தாம் - தாமும். ஸம்பந்தமென்கிற பதார்த்தம். "மலிந்திருந்து" என்றதுக்கு பாவம் - ப்ரமாணம் இத்யாதி. முன்னிலைவினைத்தொகை, ப்ரமாணம் - வேதம்; ப்ரமேயம் - வேள்வி; ப்ரமாதாக்கள் - ப்ராஹ்மணர். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, ப்ரமேயம் - ஸ்ரீ ராமாயணம்; "வேள்வி" என்றபோதே, தத்கர்த்ருத்வேந ப்ரமாதாக்களையும் அர்த்தயித்தபடி. இரண்டாம் அர்த்தத்தில், "திருமாமகளிருந்தாம்மலிந்திருந்து" என்று இங்கே மலிவுசொன்னதுக்கு பாவம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. மலிந்திருந்து - மிக்கிருந்து, வாழ் - வர்த்திக்கிற, தொல்லைவிண்ணோர் கணமென்று பதார்த்தம். "திருந்துவேதம்" இத்யாதிக்கு - "கட்டளைப்பட்டவேதமும், வேள்வியும் - வைதிகஸ்வரூபமாகிறதும், திருமாமகளிரும் - ஐஶ்வர்யமுமான, தாம் - இவையெல்லாம், மலிந்திருந்து" என்றமுற்றினைவர்த்தத்தில் பதார்த்தம் சொல்லுவாரு முண்டு. வ்யாவ்ருத்தியை ஸூசிப்பிக்கக் காட்டுகிறார் - அவளையநுபவிக்கையால் இத்யாதி. "கருந்தடங்கண்ணி" என்று - அவயவங்களையுடையதன்றாகையாலே சொல்லி, "கைதொழுத" என்றதுக்கு பாவம் - தேஹாத்மாபிமாநம் இத்யாதி. திருவடிதொழுத அன்றுதொடங்கி என்றது - அவ்வூரில் அவனைத் திருவடிதொழுத அன்றுதொடங்கி என்றபடி. ஸத்தையுள்ளடான

தொடங்கிஇன்றளவும்வரஎன்னுதல். "ஸஸநேவ" [அஸந்நேவ], "அன்றுநான்பிறந்திலேன்," இதிறே முன்புத்தை நிலை. அவன்கையிலு மன்றிக்கே, பிறர்கையிலு மன்றிக்கே, தன் கையதாயிருந்தபடி என்தான் தன்ஸத்தை! * தொழுதெழுவிறே. [இருந்திருந்து அரவிந்த லோசந என்றென்றே] - ஒருகால் "அரவிந்தலோசந" என்னும்போது, நடுவே பதின்கால் பட்டைப்பொதிசோறு அவிழ்க்கவேணாம். [என்றென்றே]-"தேனார்ப்பலவத்தாலே சொல்ல மாட்டாளோ?" என்றிருக்கச் செய்தே, சொல்லித் தலைக்கட்டாநின்றாள். அவன் அரவிந்த லோசநன்: இவள் கருந்தடங்கண்ணி. இருவரும்ஒருமுகத்திலே காணும் அகப்பட்டது. [நைந்திரங்குமே]- மனமிலையாய் அழியாநின்றாள். சரீரத்தளவுமன்றிக்கே, நெஞ்சும் மனமில மாகாநின்றது. இரக்கம் - ஈடுபோடு. (௮)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இரங்கிநாள்தோறும்வைம்மினோ! இவள்கண்ணழகுமை மறங்களும்இரங்கும்வகை மணிவண்ணனைவோ! என்றுகூறுமால் துரங்கமம்வாய்ப்பிளந்தானுறை தொலைவில்லிமங்கலமென்றுதன் கரங்கள்கூப்பித்தொழும்அவ்வூர்த்திருநாமங்கற்றதற்பின்னையே.

ஆ.—(இரங்கி) - இவளைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டு புக்கு அவ்வூர்த்திருநாமத்தைக் கீர்த்தனங்கள் கற்றிக்கக் கற்றதற்பின், விரோதியைக்கொன்ற தாலே அத்யவஸாயமுடையனாய்க்கொண்டு, கண்டீரகாமம் அவன் திருநாமத்தைக்கொண்டு வாய்க்கொருவி, அதீதநாமனை மனக்கொண்டு. இவ்வாறாய் மறைந்திருக்கையாலே, மாயவனை வைவோ! என்று கூப்பிட்டுமறைந்தவன் தன்பக்கலிலில்லாமை தோன்றப்படி எழுந்தருளியிருந்த தொலைவில்லிமங்கலமென்றுசொல்லி, தன்கைகளைக் கூப்பித்தொழா

அன்றுதொடங்கி என்றது - மேல்வரமதிநலம்பெற்ற அன்றுதொடங்கி என்றபடி. இப்போதைக்கு "தொலைவில்லிமங்கலம் - வைகுந்தமுத அந்நாள்தொடங்கி", என்றதுமேருப்படி எங்ஙனே? என்னில் இவள் சொற்கேட்கை யென்றும், தொலைவில்லிமங்கலந்தொழுகையென்றும், இரண்டிலுமேயாகை யாலே, வைஷ்ணவமிதொடங்கி இவளுக்குத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் ப்ரவணம் வைத்தாப்ரயுக்த மென்று கண்டுகொள்வது. ஏதுநாமமில்லாதபோது வைத்தையில்லையோ? என்ன - ஸஸந்நேவ இத்யாதி. 'அன்றுநான்பிறந்திலேன்' - பகவதவிஷயத்தில் ருசிபிறப்பதற்குமுன்பு நான்பிறந்திலேன். அஜ்ஞனாய் அஸத்ஸமனாய்ப்பேர்க்கே னென்றபடி. திருச்சந்தவிருத்தம் அநுபந்தங்களாய்ப்பாட்டு. "நாகிஞ்சித்ஞ வ்ருதிஸ்ஸுஷுவே" என்கிறபடியே, தொழுகையாகிற கிஞ்சித்காரத்தை விவரித்தருளிச்செய் கிறார் - அவன்கையிலும் இத்யாதி. இதனால் - தொழுகையாகிற கிஞ்சித்காரத்தாலே ஸத்தாவிஸித்தி யென்றபடி. அப்படி தொழுகை - வைத்தாலேயதுவாயிருக்குமோ? என்ன - தொழுதெழுவிறே என்று. "இருந்திருந்து" என்றதுக்குப்பாவம் - ஒருகால் இத்யாதி. பட்டைப்பொதிசோறு - பாங்குப்பட்டை யிற் கட்டின சோறு. "என்றே" என்கிற அநுபாஷணார்த்தம் - தேனார்ப்பலவத்தாலே இத்யாதி. ஒரு முகத்திலேயென்றது - பரஸ்பரம் கண்ணழகிலேயென்றபடி. கைவைக்கும், இரக்குகைக்கும் பேத மேதென்ன - விரிந்தபாணியும் இத்யாதி. (௮)

நிற்கும்; ஆதலால், அவ்வூரிலே கொண்டுபுக்கு அவ்வூர்த் திருநாமத்தைக்கற்றித்துக் கெடுத்திகோள் என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இப்பெண்பிள்ளையுடைய மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் எம்பெருமான்பக்கலிலே மிகவும் ப்ரவணமாயிற்றின என்கிறாள். [இரங்கி யென்றுதொடங்கி] - இவள் நாள்தோறும் நோவுபட்டு எம்பெருமானுடைய குணங்களை வாய்வெருவி மிகவும் கண்ணநீர்கள்பாய மயங்கலுறும்இரங்கும்படி திருநாமத்தைச்சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றாள். [நாரங்கமென்று தொடங்கி]-கேசவிஹந்தாவான க்ருஷ்ணன்வர்த்திக்கிற தேசம் என்று தன்னுடைய அழகிய கைகளைக் கூப்பித்தொழும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் என்னக் கற்றபின்பு. அவ்வூர்த் திருநாமம் என்பாளென்? என்னில்; பெண்பிள்ளை "திருத்தொலைவில்லிமங்கலம்" என்றால் உள்ள இனிமை, தன்வாயாலே சொன்னவிடத்திற் பிறவாமையாலே.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிவாசகமான திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, விரோதிநிவர்த்தகனானவன் வர்த்திக்கிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைச்சொல்லி அநந்தரம்பண்ணுகின்றாளென்கிறாள்.

இவள்-, நாள்தொறும்-, இரங்கி-நெஞ்சுருகி, வாய்வெரீஇ - (ப்ரவணமாய்க் கொண்டு வாளாகையாலே) வாய்வெருவி, கண்ணநீர்கள்-, அலைய - பாய்ந்தலைமாக்கும்படியாக, மாங்களும் - (அசேதநமான) மாங்களும், இரங்கும்வகை - இரங்கும்படி, மணி - நீலரத்நம்போலே தர்ஶநீயமான, வண்ணனே - வடிவையுடையவனே! என்று, கூவும் - கூப்பிட்டழையாநின்றாள்; (அவ்வளவேயன்றியே), தாமரை - முகிழாய்வந்தகேசியின், வாய்-வாயை, பிளந்தான் - பிளந்தக்ருஷ்ணன், உறை-வர்த்திக்கிற, தொலைவில்லி மங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலம், என்றால்-, அவ்வூர்த்திருநாமம்-, கற்றதற்பின்னை - கற்றபின்பு, (அவ்வூரைநோக்கி), தன்கரங்கள் - தன்னகரங்கள், கூப்பி-, தொழும் - தொழுதாநிற்கும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவள் மனோவாக்காயங்கள், முதலிலேதொடங்கி அவன்பக்கலிலே ப்ரவணமாயிற்றின என்கிறாள்.

[இரங்கி] - மகள்ளை நெகிழ்ந்து. [நாடொறும் வாய்வெரீஇ] - அகலாய் அழிந்தவழியுக்குப் போக்குவிடு இருக்கிறபடி. [நாடொறும்] - வாளனையே உபாத்யாயராகச் சொல்லுமளவுமாகிய, உணர்த்தியோடே சொல்வதொரு நாளுமில்லை. 'நாடொறும் வாய்வெரீஇ' என்றது - "பொய்ந்நின்றவொலக்கொடுபுகி இவ்வளவும் வரக் கூப்பிட்டு கூப்பிட்டடியேனே. [இவள் கண்ணநீர்களலைய] - கண்கள் வாய்வெருவுகிறபடி. கண்ணாலே போக்குவிடுகிறபடி. [மாங்களுமிரங்கும்வகை] - அசித்கல்பமான ஸ்தாவரங்களும் இரங்கும்படியாயிற்று, இவள் ஆர்த்தத்வனி. "கவிவ்ருக்ஷாஃவாஸிஜாநாஃ" என்று ராமவிஶ்லேஷத்தில் பட்டது அடங்க இவள் பேச்சிலே படாநின்றன. [மணிவண்ணனே வென்று கூவுமால்] - வடிவழகுக்கு வாசகமான திருநாமத்தையே சொல்லாநின்றாள். நீலமணிபோலே குளிர்ந்திருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனே! என்னாநின்றாள். [நாரங்கமென்று தொடங்கி] - கேஶிஹந்தாவான க்ருஷ்ணன், அவதாரத்தில் பிற்பாடருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக்கு நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலமென்று. [தன்கரங்கள் கூப்பித்தொழும்] - "இவள்தொழுவிற்றுக் கொள்ளுமவள்"

என்றிருக்கிறாள் தோழி. அந்தலை இந்தலையாகிறது! என்கிறாள். இதுதான் என்று தொடங்கி? என்னில், [அவ்வூர்த்திருநாமங்களுக்கு முன்னின்றேயே] - வார்த்தைகளைச் சொல்லக் கற்றபின்பு. திருநகரியிலுள்ளார் "திருக்கிரகலேவிலிலிமங்கலம்" என்றாயிற்று வார்த்தைக்கற்பது; கோயிலில் உள்ளார் "கோயில்" என்றும், "பெருமாள்" என்றும் கற்றுமாபோலே. அவ்வூர்த்திருநாமம் என்கிறது - இவள்வாயாலே "திருக்கிரகலேவிலிலிமங்கலம்" என்றமையில் உள்ள இனிமை, தான்சொன்னால் பிறவாமையாலே.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவள் மனோவாக்காய்ங்கள் முதலிலே தோடங்கி அவன் பக்கலிலே ப்ரவணமாயிற்றின என்கிறாள்.

[இரங்கி] - நெஞ்சழிந்து. [வாய்வெரீஇ] - அடியற்ற பேச்சாயிரா நின்றது. "விசிந்த்யவாசாப்ருவதீ தமேவ" (விசிந்த்யவாசாப்ருவதீதமேவ) என்னுமாபோலே மநஸ்ஸஹகாரமின்றிக்கேயிருக்கை. [நாள்தோறும்]-* மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றவன்றே அறிவுகேடும் குடிபுகுந்ததுகாணும். பக்திருபாபந்நஸ்ஞாநமிறேபெற்றது. [இவள் கண்ணநீர்களலமர]-கண்கள் வாய்வெருவுகிறபடி. நாடொறும் வாய்வெரீஇ யென்றது, * பொய்ந்நின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவெல்லாக் கூப்பிட்ட கூப்பீட்டையிறே. [மரங்களுமிரங்கும்வகை]-சேதநாசேதநவிபாகமற அழியும்படி காணும், இவள் வாய்விட்டுக் கூப்பிடும்படி. எம்பாரை "மரங்களுமிரங்கக் கூடுமோ?" என்று கேட்க, "இது அருளிச்செய்த அன்று

ப்ர.—[இரங்கிநாடொறும்வாய்வெரீஇ]— ஸுஹ்ருதகாணை [ரு உ] "ஸ்வொநவாயம் நஹிசேஷ்ஹி நிஜ்ரூபொமெகுஜ்ஜ்ஞவெநஉவீயி தாயாழ். ஸுவம்ஹி செநாஸியகொஸிஹீநாகெமெநு வொருணுபுரீகிசாமெநந ॥ கo ॥ ராசெதிராசெதிஸ்ஸெவவொ ஹ்ரவிவிஜ்ஜுவாவாவொ வதீதமெவ । சஸ்ரூபாந்ரூபொவாநு கயாரு சுயபூரு கமெயுவவொபரூரீகயாபரூ ணொரீ" இதி ஸுஹ்ருதகாண்டே ஸ்மர. "வொ வதீ" என்கிறபடத்தாலே - வாக்காலேயென்றுமது ஸித்தமாயிருக்க, "வாவா" என்று விசேஷநிஷ்டையாலே மநஸ்ஸஹகாரம் இல்லையென்றபடி. விசிந்த்யவர்த்தமாநா, வாசைவப்ருவதீ, கதுவக்துமிச்சயேதி ஸ்லோகதாத்பர்யம். "வாவாவொ வதீ" என்றமாத்ரமே இவ்விடத்திலே வேண்டுவது. "நாடொறும்" என்கிறதுக்கு அவதிமேதென்ன - மயர்வற இத்யாதி. அப்போது அறிவுகேடு குடிபுகுருகைக்கு மேறுதலேதென்ன - பக்திருப இத்யாதி. "வாய்வெரீஇ" என்றதோடேகூட்டி "இவள்கண்ணநீர்கள்" இத்யாதிக்குபாவம் - கண்கள் இத்யாதி. "அலமர" என்றது - ஸம்ருத்தமாகவென்றபடி. கீழ், "மயர்வறமதிநலம்" இத்யாதிவாக்யத்தாலே "நாடொறும் இரங்கி" என்று கூட்டியருளிச்செய்தது, "நாடொறும் - வாய்வெரீஇ" என்று மேலேகூட்டிபாவம் - நாடொறும்வாய்வெரீஇ யென்றது இத்யாதி. ஆக, "நாடொறும்" என்றதை கீழும்மேலுங்கூட்டுவது, மரங்களிரங்கக்கூடுமோ? என்னை - சேதநாசேதந இத்யாதி. "மரங்களும்" என்ற சப்தம் - சேதநரை ஸமுச்சயிக்கிறது. இதுக்கு ஸம்வாதம் - எம்பாரை இத்யாதி. மரங்களழி

ஒன்பதாம்பாட்டு.—இரங்கி இத்யாதி. "இரங்கி, கூவுமால், கரங்கள்கூப்பித்தொழும், திருநாமங்கற்றதறபின்னை" என்கிற பதக்கலைக்கடாக்ஷித்தவதாரிணை - இவள் மநோவாக்காயங்கள் இத்யாதி.

நெஞ்சழிந்தால் வாய்வெருவக்கூடுமோ? என்ன - அடியற்ற இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - விசிந்த்ய இத்யாதி. "ராசெதிராசெதிஸ்ஸெவவொ ஹ்ரவிவிஜ்ஜுவாவாவொ வதீதமெவ । சஸ்ரூபாந்ரூபொவாநு கயாரு சுயபூரு கமெயுவவொபரூரீகயாபரூ ணொரீ" இதி ஸுஹ்ருதகாண்டே ஸ்மர. "வொ வதீ" என்கிறபடத்தாலே - வாக்காலேயென்றுமது ஸித்தமாயிருக்க, "வாவா" என்று விசேஷநிஷ்டையாலே மநஸ்ஸஹகாரம் இல்லையென்றபடி. விசிந்த்யவர்த்தமாநா, வாசைவப்ருவதீ, கதுவக்துமிச்சயேதி ஸ்லோகதாத்பர்யம். "வாவாவொ வதீ" என்றமாத்ரமே இவ்விடத்திலே வேண்டுவது. "நாடொறும்" என்கிறதுக்கு அவதிமேதென்ன - மயர்வற இத்யாதி. அப்போது அறிவுகேடு குடிபுகுருகைக்கு மேறுதலேதென்ன - பக்திருப இத்யாதி. "வாய்வெரீஇ" என்றதோடேகூட்டி "இவள்கண்ணநீர்கள்" இத்யாதிக்குபாவம் - கண்கள் இத்யாதி. "அலமர" என்றது - ஸம்ருத்தமாகவென்றபடி. கீழ், "மயர்வறமதிநலம்" இத்யாதிவாக்யத்தாலே "நாடொறும் இரங்கி" என்று கூட்டியருளிச்செய்தது, "நாடொறும் - வாய்வெரீஇ" என்று மேலேகூட்டிபாவம் - நாடொறும்வாய்வெரீஇ யென்றது இத்யாதி. ஆக, "நாடொறும்" என்றதை கீழும்மேலுங்கூட்டுவது, மரங்களிரங்கக்கூடுமோ? என்னை - சேதநாசேதந இத்யாதி. "மரங்களும்" என்ற சப்தம் - சேதநரை ஸமுச்சயிக்கிறது. இதுக்கு ஸம்வாதம் - எம்பாரை இத்யாதி. மரங்களழி

தொடங்கி எத்தனை ஸாவயவ பத்தி யில்லாதார்வாயிலே புக்கதென்று தெரியாது; இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தே, யமநியமாதி க்ரமத்தாலே படிஞ்செய்யப் பார்த்தால்லும் சுக்கான் பருக்கை போலே நெகிழாதேயிருக்கிற நெஞ்சுகளும் இன்றுஅழிகிறபடிகண்டால்ஸமகாலத்தில்மரங்கள் இரங்கச் சொல்லவேணுமோ?'' என்றருளிச் செய்தார். ''மரங்கணின்று மதுதாரைகள் பாயும் மலர்கள் வீழும் வரம்கொண்டுகள்குழும்'' என்று ஸமகாலத்தில் திருத்தூதுலோகை யிற்பட்டதெல்லாம் இவ்வார்த்தநாதத்திலே படுவாயிற்று; **சுவிவ்ருக்ஷாஶ்சலேபிரே** (அபிவ்ருக்ஷாஶ்சலேபிரே) என்று, ராமலிங்கவிஜயத்தில் பட்டதெல்லாம் இவர் பேச்சில் படாநின்றன. பகவத்குணங்களிலும் குணங்கேட்டபாடு மறிந்தும்போலே [மணிவண்ணவோவென்று கூவுமால்] - இவளையோதான் சீங்கள் பிட்கப்பார்க்கிறது! வடிவழகைச் சொல்லியன்றோ கூப்பிடுகிறது. [தாரங்கரித்யாதி] - பண்டு உபகரித்தவன் இப்போது உபகரிக்கைக்கு வந்திருக்கிற தேசம். கேசிவாயை அநாயாஸேந கிழித்தவன் வர்த்திக்கிறஇடம். [தோலைவில்லிமங்கலமென்று தன்கார்ங்கள் கூப்பித்தொழும்] - (அத்தலையித்தலையாவதே! என்கிறாள்.) தன்னூரின்பேரைச்சொல்ல எல்லாரும் கைபெடுக்கும்படி பிறந்தவர் கிடீர் தான்அவனூரைச்சொல்லித் தொழுகிறாள்: இக்கைகண்டாயோ தொழுமத்தனையென்றாபோலே காணும் இவளிருப்பது. தான் தொழுவது ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராதிறே. இதுதான் என்று தொடங்கி?என்னில், [அவ்வூர்த் திருநாமம் கற்றதற்பின்னையே] - இவள் சொற்கற்றபின்பு. திருநகரியிலுள்ளார் சொற்கற்பது ''திருத்தோலைவில்லிமங்கலம்'' என்றாபோலே காணும். இவள் பேச்சுக்கற்கையென்றும், திருநாமஞ் சொல்லுகையென்றும் இரண்டில்லை. கோயிலிலுள்ளார் ''கோயில்'' என்றும், ''பெருமாள்'' என்றும் கற்குமாபோலே. தோழி, தன் வாயாலே '' திருத்தோலைவில்லிமங்கலம் '' என்றால் இவள் சொன்ன இனிமை பிறவாமையாலே, அவ்வூரென்கிறாள்காணும். என்தான்! முன்பு சொன்னதேயோயென்னில்; அது அப்படியிராமலிறே அவ்வூரென்கிறது. (௩௯)

யங்களுடைய இடமுண்டோ? என்னை; [ஒருவன்] ஒருவனாலும், மாயையினால் [ஒருவன்] ஒருவனாலே, பெரியாழ்வார்திருமொழி. ஸ்வயம்ப்ரயோஜநம். [ஒரு] - வாயாலுஞ்சொல்லி, [ஆதியாய்] சொல்லுகிறார் - பகவத்குணங்களிலும் இத்யாதி. ''வ்ருக்ஷாஶ்சலேபிரே'' என்றவிடத்திற்போலே சாரீரமான வாட்டமன்றிக்கே, ''இரங்கும்'' என்று மைப்ரஸாதிகமாய் சொல்லுகையாலே, வரியுண்டென்ற கருத்து. ''மணிவண்ணவோ'' என்றதுக்கு ஏகார்த்தபாவம் - இவளையோ இத்யாதி. விவரணம் - வடிவழகை இத்யாதி. ''கேசிவாயைக்கிழித்தவன் வர்த்திக்கிற தொலைவில்லிமங்கலம்'' என்றதுக்கு பாவம் - பண்டு இத்யாதி. கரங்கள்என்றதே, ''தன்கார்ங்கள்'' என்றவிடேஷணத்துக்கு பாவத்வயம் - தன்னூரின்பேரை இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - தன்னூரின்பேரைச் சொல்ல எல்லாரும் கைபெடுக்கும்படி பிறந்தவள்கிடீர் தான் ''தொலைவில்லிமங்கலம்'' என்று அவனூரைச்சொல்லித் தொழுகிறாள் என்றுதல்; தன் கையழகைக்கண்டுகொண்டு அவன்தொழும்படி யிருக்கக்கடவ இவள் கிடீர் இப்போது அவனைத் தொழுகிறாளென்றுதல். தான் தொழுதால் குற்றமோ? என்னை - தான் தொழுவது இத்யாதி. ''கற்றதற்பின்னையே'' என்றதுக்கு அர்த்தம் - இவள்சொற்கற்றபின்பு என்று. சொற்கற்றபின்பு என்றர்த்தமானால், ''அவ்வூர்'' என்று விசேஷிப்பானென்? என்னை - திருநகரியிலுள்ளார் இத்யாதி. சொற்கற்றே திருநாமங்கற்கவேண்டாவோ? என்னை - இவள்பேச்சு இத்யாதி. அன்றிக்கே, கீழ்வாக்யத்தால் ஸித்தமாதல். உக்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கோயிலில் இத்யாதி. திருத்தொலைவில்லிமங்கலமென்றதே, ''அவ்வூர்'' என்றிறேதல்? என்னை - தோழி இத்யாதி. 'அவ்வூர்த்திருநாமங்கற்றதற்பின்னை' 'இரங்கி'யென்று தொடங்கி, 'கார்ங்கள் கூப்பித்தொழும்' என்று அந்வயம். (௪௦)

பத்தாம் பாட்டு.

பின்னைகோல்?நிலைமாமகள்கோல்? திருமகள்கோல்?பிறர் திட்டாள்
என்னமாயம்கொலோ?இவள்கொடுமாலென்றேநின்றுகூவுமால்
முன்னிவந்தவன்நின்றிருந்துறையுந் தொலைவில்லிமங்கலம்
சென்னியால்வணங்கும் அவ்வூர்த்திருநாமங்கேட்பதுசிந்தையே.

அ.—(பின்னைகோல்.) - நீங்கள் இவளைத் திருக்கொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்க அன்றுதொடங்கி, அவளுடைய நிரவயிகமான அழகு, வாத்ஸல்யாதி குணங்களையே சொல்லிக் கூப்பிட்டு, தன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்குறுக்குக் தான் அவகாசம் பண்ணாமல் தன்னையே கொண்டுபோகாமல் பலவடிவுகளைக்கொண்டு நின்றிருந்துறைகிற திருக்கொலைவில்லிமங்கலத்தைச் சென்னியால்வணங்கி, அவ்வூர்த்திருநாமத்தை என்றோ கேட்பது? என்று நிந்தியாநின்றாள்; இப்படி எம்பெருமானை அநுபவிக்க ஒண்டான அழகிலேயீடுபட்டுத்திளைத்து அழுந்திக்கிடக்கிற இவள், கார்மின்னைப் பிராட்டியோ? நீளாப் பிராட்டியோ? பெரியபிராட்டியோ? அன்று: இவள் தாயென்று சொல்லலாமிருக்கிறாள்; எவ்வளவு மான ப்ரேமாதிசயம் கண்டோம் அறியோம்; இதென்ன ஆச்சர்யம்! என்று விஸ்மிதையாய்க்கொண்டு, இப்படி அழகிலீடுபட்டவளான இவளை என்றுமும் நிவர்த்திப்பிக்க முடியாதென்று சொல்லி முடிக்கிறாள்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், இவள் எம்பெருமானைக்கலிலே அநுபவித்தபடியையும், இவளுக்கு அவனைவிட்டு வேறொன்றும் சொல்லாதிருக்கிறபடியையும் கண்டு, இவளோடொக்க மற்று மாங்கிக்கலாவார் ஒருவரும் இல்லாமையாலே, பிராட்டிமாரிலே ஒருத்தியோ? என்று சங்கிக்கிறாள். [பின்னையென்று தொடங்கி] - இவர்களிலே ஒருத்தியோ? என்று சங்கித்து, அவர்களுக்கும் இவள்படியில்லாமையாலே லோகமெல்லாம் வாழ்கைக்கு இவள் ஒருத்தி பிறந்தாள் என்றுமாம். [என்னமாயம் என்று தொடங்கி] - இவள் திருநாமத்தைச் சொல்லி நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநின்றாள். இதென்ன ஆச்சர்யம்! [முன்னி என்றுதொடங்கி] - "இப்பிறவியில்லையைக்கிடைக்கும்" என்று முற்கோலி வந்து பதறிநின்றவளாகியும் இருந்தாளாகியும் நிரந்தரமாக வர்த்திக்கக்கூடுகிற திருக்கொலைவில்லிமங்கலத்தையும் தலையாலே வணங்குகிறாள்; அவ்வூர்த்திருநாமம் கேட்டமாத்திரத்திலே இவளுக்கு மகிழ்ச்சியுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய அதிமானுஷ வ்யாபாரங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றுகொண்டு, அவ்வூரைக்கொண்டு வணங்குவது, அவ்வூரின்பேரைப் பிறர்சொல்லக் கேட்க ஆசைப்படுவதாகாநின்றாள்; இவளுடைய அதிப்ரேமத்தாலிருக்கிறபடியால் இவள் ஸ்ரீபூமிநீளாதேவிகளிலே அந்யதமையோ? என்று அதிசங்கைபண்ணுகிறாள்.

பின்னைகோல் - நிரதிசயபோக்யபூதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியோ? நிலமகள் - பூமிக்கு நிர்வாஹகையாய், மா - ப்ரஜாக்யையான, மகள்கோல் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோ? திருமகள்கோல் - அவளுக்கு நிரதிசய ஸம்பத்ருபையான லக்ஷ்மியோ? பிறந்திட்டான் - இப்படி பிறந்திருக்கிறவள். (இது), என்ன-, மாயம்கொலோ - ஆச்சர்யமோ! இவள்-,

கெடுமாலென்றே - அவன் வ்யாமோஹாதிசயத்தைக் கண்டு, கின்று-, கூறும் - அவளாய நின்றாள்; (அவ்வளவே யன்றிக்கே அந்த வ்யாமோஹமுடையாக). அவன்-, முன்னி-அந்த பாடனாய், வந்து-, கின்றிருந்து - நிற்பதிருப்பதாய், உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருக்குடந்தையில்லிமங்கலத்தை, நினைவிலாமல் - நினையாதே, வணங்கும் - வணங்காநிற்கும்; (கான் கொல் ஏமுறுவாள்), அவ்வூர்த் திருநாமம் - அவ்வூர்த் திருநாமத்தை, கேட்டறிதல் - கேட்டறிதலை, கிட்டாக - கிடைக்காமல் நின்றாள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுலல்லது செல்லாத இவளுடைய ப்ரேமவண்யாதிசயத்தைக் கண்டு, பிராட்டிமாரிலே ஒருத்தியோ! என்று சங்கிக்கிறாள். [பின்னைகொல்] - "நப்பின்னைப்பிராட்டி பிறந்திட்டாளோ? அந்நாளன்றியே, புரிகுழலிப் பிராட்டி பிறந்திட்டாளோ? எல்லார்க்கும் இவ்வேற்றங்களைக் கொடுக்கும் பிராட்டி தான் பிறந்திட்டாளோ?" என்பர்கள் பூர்வர்கள். எம்பெருமானுக்கு ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிற மவள் பிறந்தாளோ, அதுக்கு விளைநிலமாயிருக்குமவள் பிறந்தாளோ, அவ்விளைநிலத்தி னுடைய மேலண்வருபமாயிருக்குமவள் பிறந்தாளோ? அந்நாளன்றியே, அவர்களைக் கடந்த இவள்படி. இல்லாமையாலே அவர்களோடு ஒப்பாகாது; லோகமெல்லாம் வாழ்வதற்கு இவள் ஒருத்தி பிறந்தாளோ என்றுமாம். "விஷ்ணுபத்நீ ஸ்ரீரபி" என்றாற் போலே நாய்ச்சிமார்களிலும் ஒருவகைக்கு ஒப்பாகிறவளாய்ப் பிறந்தாளாலே கதிர்பொறுக்குகிறாள். "உபேந்த்ர ஸ்ரீரபி ஷோணாம் ஸாயுஜ்ய ஸுகாமயா" என்கிற படியே எல்லார்க்கும் இவளை ஒப்பாகச்சொல்லலாம்; இவர்க்கு ஒப்பாவார் ஒருவரு மில்லை. [என்னமாயங்கொலோ] - இவள் திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றாள், இது என்ன ஆஶ்சர்யமோ? இவ்விடுதியிலே இவ்வேலையிருப்பவளையும் காணவாராதே! அவன் தன்னடக்கம் பண்ணின வ்யாமோஹாதிசயத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிட நின்றாள். [முன்னி இருப்பதி] - தன்னுடைய வ்யாமோஹத்துக்கு அவன் விஷயமாயிருக்கிறபடி. முற்பாடனாய்வந்து, அவன் நித்யநிருபாதிகவாஸத்தை நினைத்து நிற்கும் ஊர். உசியன் சேனாபதாழ்வான் பதிமாரிலே. [சொல்லியால் வணங்கும்] - தன்காதலர்கள் கூப்பிடுகிறதாகவும் ப்ரகாசமாயது; இருந்தவிடத்தே இருந்து தலையைச்சாய்க்கும்படி. யாரோ. இவள் அகவாய் குறிக்கிறது அவ்வூர்த் திருநாமங்கேட்டதையிலே. "திருநாமத்தைக் கேட்கவல்லேனே" என்றாயிற்று இவள் மரிக்கிறது. "இவள் வாயாலே சொல்லக்கடவ திருநாமத்தை நாம் சொல்லிக் கிடைக்கக் கூடாமல்போமே" என்று அவ்வூர் என்கிறாள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவனுலல்லது செல்லாத இவளுடைய ப்ரேமவண்யாதிசயத்தைக் கண்டு, பிராட்டிமாரிலே யொருத்தியோ? என்று சங்கிக்கிறாள்.

[பின்னைகோல்] - பின்னை பிறந்திட்டாளோ? அந்நாளன்றியே, புரிகுழலிப் பிராட்டி பிறந்திட்டாளோ? அன்றிக்கே, எல்லார்க்கும் இவ்வேற்றங்களைக் கொடுக்கும்

பத்தாம்பாட்டு—பின்னைகோல் இத்யாதி. "பின்னைகோல்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனுலல்லது இத்யாதி.

"பிறந்திட்டாள்" என்றதை - மூன்றுபேரிடத்திலும் அந்வயித்தபடி - பின்னைபிறந்திட்டாளோ என்று தொடங்கி. இவ்வேற்றங்களையென்றது - ரெண்டுதலையடைய ஏற்றங்களையென்று

பிராட்டிதானே பிறந்திட்டாளோ? ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸம்பத்தாயிருக்குமவள் பிறந்திட்டாளோ? அஸ்ஸம்பத்துவிளையும் பூமியாயிருக்குமவள் பிறந்தாளோ? அவ்விளைபூமியினுடைய ஸௌந்தர்யமாயிருக்குமவள் பிறந்தாளோ? அப்படியன்றிக்கே, [பிறந்திட்டாளோ] - அவர்களுக்கு இவள்படி யில்லாமையாலே அவர்களோடொப்பன்று; லோகமெல்லாம் வாழ்கைக்கு இவளொருத்தி பிறந்தாளோ! என்றுமாம். "விஶ்வ ஸ்ரஷ்டாவிஶ்வாஸ்ரீரேவ" (விஶ்வோநாஸ்ருஷ்டாவிஶ்வாஸ்ரீரேவ) என்றாற்போலே, கர்ப்பிராம் பக்கலிலேயும் ஓரோவகைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாயிருக்கையாலே கதிர்பொறுக்குகிறாள். "உபமாநமபேக்ஷ்யாணாம் ஸர்வாஸாம் நாம்யஸ்ஸதாபவத்" (உபமாநமபேக்ஷ்யாணாம்ஸர்வாஸாம்நாம்யஸ்ஸதாபவத்) என்கிறபடியே இவளை எல்லார்க்கும் ஒப்பாகச் சொல்லலாம் இவர்க்கொப்பாவார் ஒருவருமில்லைகாணும். [என்னைமாயங்கொலோ] - ஸர்வத்விபுதியில் கூடாததில்லையாகாதே! இதென்ன ஆஶ்சர்யந்தான்! [இவள் நெடுமாலென்றே நின்றுகூவும்] - தன்பிச்சைக் காற்கடைக்கொண்டு, அவன்பிச்சைச்சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றாள். [ஆல்] - ஆஶ்சர்யத்திலே, அசை. [முன்னி இத்யாதி] - தன்னுடைய வ்யாபாரமாறுத்துக்கும் அவன் க்ருஷிபண்ணின படி. முற்பாடனாய்வந்து அவன் நிற்பதிருப்பதாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவூர். பசியன், சோறுதாற்காமல் படுவாரோபோலே. [சொன்னியால்வணங்கும்] - *தன்கரங்கள் கூப்பித்தொழுகையும் ப்ராப்தமானபடி. இருந்தவிடத்தேயிருந்து தலைசாய்க்கும்படியானாள். [அவ்வூர் இத்யாதி] - அவ்வூர்த் திருநாமங்கேட்கச் செவிதாழ்க்கையிலே இவளுக்கு மநோரதம். இவள், அவ்வூரென்கிறது - பெண்பிள்ளை சொன்னாற்போலே யிராமை. ஆனால்ஒருகால் சொன்னாளோ? என்னில், "அது வறைமுறுகலாகையிறே பின்பு தவிர்ந்தது" என்றருளிச்செய்வர்.

(கம)

படி. கீழ்வாக்யத்தை ஒருவிசேஷத்தோற்ற வ்யுத்க்ரமமாகவிளக்கிறார். ஸர்வேஶ்வரனுடைய இத்யாதி. கீழே - மூன்றுபிராட்டிமாரிடத்திலும் "பிறந்திட்டாள்" என்றதனை யந்வயித்தருளிச்செய்து, அங்ஙனன்றிக்கே, "பிறந்திட்டாள்" என்றதனை ப்ரத்யேகவாக்யமாக்கி அர்த்தாந்தரம் - அங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்தில், மூவரையும் ஒப்பாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - விஶ்வஸ்ரஷ்டா இத்யாதி. "ஓரோவகைக்கு" என்கிறதென்? ஸர்வதாஸாம்யம் சொன்னாளோ? என்ன - உபமாநம் இத்யாதி. இது - இரண்டாமத்தத்துக்கு அநுகுணம். த்விதீயார்த்தத்திலே, தோழியின்னபொழு - பதவர்த்திபுதியில் இத்யாதி. ஆகவாது - அதிலிலகுத்தேயான இவள் இந்த விடுதியிலே திருவவதரிக்கையாலே, பவர்த்திபுதியில் இதென்ன ஆஶ்சர்யமென்று கருத்து. மாயம் - ஆஶ்சர்யம். உறையுமென்றுதே, "நின்றிருந்து" என்று விசேஷிக்கிறதுக்குமாயம் - பசியன் இத்யாதி. இத்தால் - நிற்பதிருப்பதாகிற இரண்டையும் ஸாஸ்த்ரத்திலே செய்தானென்னையாலே, ஸர்வாநுக்ரஹ ஆற்றாமை யநுபவிக்கையில் உண்டான விடாயெல்லாந் தோற்றநின்றதென்றபடி. ப்ராப்தமானபடியென்றது - கையெடுத்துத் தொழுகைக்கும் பலமில்லாதே போயிற்றென்றபடி. செவிதாழ்க்கையிலே இவளுக்கு மநோரதமென்றது - பலவறாகியாலே கேட்கைதானும் ப்ராப்தமாய்விட்டதென்றபடி. வறைமுறுகல் - கருகிப்போகை. அஸாரமென்றபடி. இவள் நெடுமாலென்றே நின்றுகூவும்; முன்னி வந்தவன் இத்யாதியாய், கேட்பதுநினைத்து; பின்னே கொல் என்றதொடு நின்று, பிறந்திட்டாள்; என்னைமாயங்கொலோ? என்றந்வயம். "யதீ-ஹ-ஸ்ரீ-ஸ்ரீ-ஸ்ரீ

பதிநேழாம் பாட்டு.

சிந்தையாலுஞ்சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலுந்தேவபிரானையே
தந்தைதாயென்றடைந்த வென்தமுதமன்ன சோபன்
முந்தையாயிரத்துள் இவை தொளாயிரவிப்பத்தைச்சொன்ன
செந்தமிழ்ப்பத்தும்வல்லார் அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கே.

அ.—(சிந்தையாலும்.) - மனங்மொழி மெய்களாலே தேவபிரானையே தந்தைதாயென்றடைந்த குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன வாசகமேவுகளாகிய அயிரத்திருவாய்மொழியிலும் ஸாரபூதமான இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் அடிமை ஸ்வரூபத்துக்கு யோக்யராவர் என்கிறார்.

ஓ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் கருத்தை வியக்தமாக்கி நின்று கொண்டு, இதற்றவர்கள் இதுக்கு அநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார். [சிந்தையால் என்று தொடங்கி] - மநோவாக்காயங்களினால் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் எம்பெருமானையே எல்லா உறவுமுறையும் என்று பற்றுவதும் செய்து, திருநகரியில் உள்ளார்க்கு ஸர்வஸ்வமுமான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [முந்தையாயிரம்] - அர்த்தப்பழமையாலே பழையதான ஆயிரம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஸ்ரீயஃபதிக்கு நித்யகைங்கர்யபரராவர்கள் என்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தேவபிரானையே - தேவபிரானையே, (ஸர்வாதிகத்வத்தாலும் ப்ரியதமத்வத்தாலும்), தந்தை - தந்தையும், தாய் - தாயும், என்று - என்று அறுதியிட்டு, (இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்ன வகையிலே), சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையாலும் - கரணத்ரயத்தாலும், அடைந்த - ஆச்ரயித்தவராய், என் - "அன்னையாயத்தலைவி" என்கிற ஸ்ரீமதுரகவிகளைப்போலே தம்மைப்பற்றியிருக்கிற, குருகூரவர் - திருநகரியிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், முந்தை - பழையதான ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு, தொலைவில்லிமங்கலத்தை - திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்தைப்பற்ற, சொன்ன - அருளிச்செய்த, செம் - அர்த்த ப்ரகாசத்தில் ஆர்ஜவத்தையுடைய, தமிழ் - தமிழான, இவைபத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், திருமாலுக்கு - ஸ்ரீயஃபதியான ஸர்வேச்வரனுக்கு, அடிமைசெய்வார் - அடிமைசெய்யுமவர்களாவர். இது - எழுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, இதற்றவர்கள் இதுக்கு அநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார். [சிந்தையாலும் இத்யாதி] - மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டு அவனபக்கலிலே ப்ரவணமாயிருக்கிறபடி. "இயங்கி" என்றும், "மனிவண்ணனேவாவென்று கூவுமால்" என்றும், "தன்கமலங்கள் கூப்பித்தொழும்" என்றும் - மூன்றாலும் இவர்க்கு உண்டான ப்ரவணயாதிசயமிறே இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்று. [தேவபிரான்

இத்யாதி] - * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்வைத்துத் திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே ஸுலபனாய் இருந்தவனையே ஸர்வவிதபந்துவுமென்று, அப்படியே பற்றுவதும் செய்தவர். [வண்குருகூரவர்சடகோபன்] - அவனே நமக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமானாற்போலே, அவ்வூரிலுள்ளார் "ஆழ்வாரே எல்லாவறவுமுறையும்" என்றுமிற்று இருப்பது. "அன்னையாயத்தனாய்" என்னைப்புரிந்து வளர்த்தவனாகிறபோலே. [முன்னைமறையாயிரம்] - பழையதான வேதார்த்தத்தை . அருளிச்செய்கையாலே, ஸர்வேஶ்வரன் இதர ஸஜாதீயனாய் அவதரித்தாற்போலே வேதமும் தமிழாய்வந்து இவர்பக்கலிலே அவதரித்தபடி. [செந்தமிழ்] - செவ்வியதமிழ், பசுந்தமிழ். அர்த்தத்தை விசதமாகக்காட்டுமது. இப்பத்தை அப்பயிக்கவல்லார் ஸ்ரீயஃபதிக்கு அடிமைசெய்யப்பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற்கருத்தை வ்யக்தமாக்காநின்று கொண்டு, இத்தைக் கற்றவர்கள் இதுக்குஅநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

[சிந்தையாலும் இத்யாதி] - மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்ட அவன் பக்கலிலே ப்ரவணமாயிருக்கிறபடி. "இரங்கி" என்றும், "மணிவண்ணனோ" என்றும், "தன்கரங்கள் கூப்பித்தொழும்" என்றும், மூன்றாலும் - இவர்க்குண்டான ப்ராவண்யாதிசயமிறே இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்று. [தேவபிரானித்யாதி] - *அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாயிருந்துகொண்டுத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே ஸுலபனாயிருந்தவனே ஸர்வவிதபந்துவுமென்று அறுதியிட்டபடியே பற்றுவதும் செய்தவர். [வண்குருகூரவர்சடகோபன்] - அவனே யிவர்க்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாறாற்போலே, அவ்வூரிலுள்ளார் ஆழ்வாரையே எல்லாவறவுமுறையாகப் பற்றியாயிற்றிருப்பது. "அன்னையாயத்தனாய் எனையாண்டிடும் தன்மையான்" என்றும், "ரக்ஷகாவிதாயாவதயாஸாநயா விஶுத்திஸ்ஸ்வ-ரு" (மாதாபிதா யுவதயஸ்தநயாவிபூதிஸ்ஸர்வம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இருப்பர்கள். [முன்னைமறையாயிரம்] - பழையதான வேதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாலே, ஸர்வேஶ்வரன் இதர ஸஜாதீயனாய் அவதரித்தாற்போலே, வேதமும் தமிழாய்வந்து இவர்பக்கலிலே அவதரித்தபடி. [செந்தமிழ்] - செவ்வியதமிழ், பசுந்தமிழ். அர்த்தத்தை விசதமாகக்காட்டுவது. இத்தை அப்பயிக்கவல்லார் ஸ்ரீயஃபதிக்கு அடிமை செய்யப்

நிகமம்—திருவாலும் இத்யாதி. "பத்தும்வல்லாரடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கு" என்றதைக்கடாக்ஷித்தவாறாம். - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. கருத்தையென்றது - காணத்ரய ப்ராவண்யத்தை. இது "சிந்தையாலும்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து.

"சிந்தையாலும்" இத்யாதியாலே காரணகார்யங்களையிட்டு, காரணங்களைக்கூறிக்கிறது. உக்தத்தையன்றோ நிகமிப்பது. காணத்ரயப்ராவண்யம் கீழுக்தமோ? என்ன - இரங்கி இத்யாதி. "வண்குருகூர்" என்று - * மந்ரசாக்ஷாத்காரசந்திபோலே, குருகூரிலுள்ளாரைச்சொல்லுகிறது. "அவர்" என்கிற தச்சப்தம் - ப்ரக்ருதபராமர்சியாகையாலே, கீழுக்தமான தந்தைதாயைச்சொல்லுகிறது. வண்மை- அழகு. ஆக, வண்குருகூரிலுள்ளார்க்கு, அவர்சடகோபன் - தந்தைதாயான சடகோபனென்று பரப்ரஹ்மவாலும் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - அவனையிவர்க்கு இத்யாதி. அப்படியிருப்பர்களோ? என்ன - அன்னையாய் இத்யாதி. மாதாவும்பிதாவும் என்னைவடனாகொள்ளுமாசார்யனையுமாகையே ஸ்வபாவமாக வுடையவர் இத்யர்த்தம். தாம் இப்போதருளிச்செய்ததாயிருக்க, "முன்னைமறையாயிரம்" என்கிறதென்? என்ன - பழையதான இத்யாதி. பரிணாமாந்தரம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. "பழையதான

பெறுவர். பெருமாளும் பிராட்டியும் சேவிருக்க இளையபெருமாள் அடிமைசெய்தாற் போலே, விஶிஷ்டவேஷத்திலே அடிமைசேய்யப்பெறுவர். (கக)

வேதார்த்தத்துக்கு ப்ரகாசகமானவாயிரம்" என்றபடியே பரப்பார்த்தம் ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - பெருமாளும் இத்யாதி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — கஸ்யாஶ்சித் ஸாநஸ்தயா நாராயணஸ்ய ஸாஹ்ரயுஸம்ஶ்லேஷணைகவாஸித ஸநாதீ ஶரீரஃ । ஸூதாநாராயணஜநாதி திவ்ய ஸ்வ ஹ்ருதம்நிநெயுzயிவ ஹ்ருதி திவ்ய ஸ்வணோஹ்ரு ஸெகஸஃ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — ஶாஸ்த்ரஸ்ய ஸாரபூதயாஸிஸ்ரீராயிக்ஷாஸ்ரீ தத்வெ ஹ்ரதாராஹாவாஹ்ரணஸ்ரஸ்ரீஜாக்ஷகுஷி ஸெஹ்ரநஸெஸஃ । ஸெவீஹிஸ்ஸெஸ்ரீ ஹாவாஹ்ரதிஸ்ரீ ஹ்ரயாஸ்ஸெஸ்ரீ திஸ்ரிஹ்ரஹாவாஹ்ரஸ்ரீ ஹ்ரு ஸ்ரீ ஸாநாராரிவிஹ்ரு ஸ்ரீ ஸ்ரீ திஹ்ரஸாஹி ஹ்ரு ஸெஸ்ரீ ஸாஸஃ॥ கூச॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

துவளறநின்றபால்திருந்துந்திருவின்பலத்தாலெங்கணும்
துவளறுதன்சீலமெல்லாந்துலங்கச்சான்றுநின் - துவளறவே
முன்னமனுபவத்தில்மூழ்கிநின்றமாறனதில்
மன்னுமுவப்பாலவந்தமால்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆறாந்திருவாய்மொழி: மாலுக்கு - ப்ரவேசங்கள்.

அ.—(மாலுக்கு.)-இப்படி * மாங்கனிபம்இரங்கும்வகை "மணிவண்ணவோ" என்றுகூப்பிட்டும் அவனைக் காணப் பெறாமையாலே மோஹநதசாபந்தையாய், ஆத்மாத்மீயங்களை இழந்து அத்யந்தாவஸன்னையான இவளைக்கண்டு திருத்தாயார் இவளிடம் அநிமாத்ரவ்யஸநாபிபூதையாய்க்கொண்டு, எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதங்களுக்குத் தோற்று இவளிழந்தவற்றைச்சொல்லி அலற்றுகிறாள்.

ஒ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பிறந்த வ்யஸநம் முறுகடியிலேயாலே இப்பிராட்டியும் மோஹித்து, அது பொறுக்கமாட்டாமை இவளுடைய தோழியும் மோஹித்ததனையிலும், இவளை ஜீவிப்பிக்கைக்கு விரகுகளை மநோரதிக்கையாலே தரித்திருக்கிற திருத்தாயாரானவள், இவளுடைய வ்யஸநாதிகள் காணக்காண ஶிதிலமாய்ப்போகிறபடியைக்கண்டு, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி ஶோகிக்கிறாள்.

ப. ஆறாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி கமணக்ரயத்தாலும் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணரான இவர், ப்ராவண்யஜநகமான அவனுடைய ஆஶ்ரித வ்யாமோஹப்ரகாஶகமான ஆகாரவிஶேஷங்களையும், அவர்களுக்கு போக்யமான ஆயுஶாகிபூர்த்தியையும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகோபகாரகத்வாதிஶயத்தையும், ப்ரமாணப்ரதாநாதி ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஆகர்ஷகமான அவயவஶோபையையும், அவயவஶோபையோடுகூடின ஆபரணஶோபையையும், விஶேஷதிவ்யஸகஸ்வபாவத்தையும், அபேக்ஷிதஸித்தியால்வந்த ஆநுகூல்யாதிஶயத்தையும், ஶேஷத்வபோக்யத்வாதிபரந்தமான ஸர்வாத்மபாவத்தையும் அநுஸந்தித்து, எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரன்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த நிரவதிகப்ரேமத்துக்கு ஈடுமான பாரவஶ்யாதிஶயத்தாலே, ஆத்மீய பதார்த்தங்களெல்லாம் அவனிட்டவழக்காய்படி அவற்றில் ஸ்வாம்யநிவ்ருத்தி தமக்குப் பிறந்தபடியைக்கண்ட பரிவர் வித்தராய்ச் சொன்னபாசுரத்தை, நாயகன்பிரிவாற்றாத நாயகியினுடைய ஆபரணஶோபையோடு ஆகிருப்யத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற அழிந்துவருகிறபடியைக்கண்ட செவிலி இரங்கின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவளுக்குப்பிறந்த *ஸமமுற்றி வ்யஸநம் அதிஶயிக்கையாலே மோஹங்கனதையாய், அது பொறுக்கமாட்டாமையாலே இவளுடையதோழியும் மோஹிக்க, இத்தனையிலும் இவளை ஜீவிக்க விரகுகளை மநோரதிக்கையாலே தரித்திருக்கிற திருத்தாயார், இவளுடைய வ்யஸநாதிகள் காணக்காண ஶிதிலமாய்ப்போகிறபடியைக்கண்டு, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லிக்கூப்பிடுகிறாள். நகரபத்தநாதிகள் வேவப்புக்கால், "அது விழுந்தது, உது விழுந்தது" என்றாமாபோலே, விரஹாக்நியாலே தன்மகள் இழந்தவற்றைச் சொல்லுகிறாள். கீழில் திருவாய்மொழியில் அலாபதசையோராதி, "கிடையாது" என்றாலும் விடமாட்டாதபடி தன்னுடைய மநோவாக்காயங்கள் இவ்விஷயத்திலே அதிப்ரவணமானபடி சொல்லிற்று; இதில் - அந்த அலாபத்தால் வந்த பாரவஶ்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு—கீழ் இவளுக்குப்பிறந்த ஔமுற்றி ரம்யஸநம் அதிஶயிக்கையாலே மோஹங்கதையாய்க்கிடக்க, அதுகண்டு ஆற்றாளாய் இவளுடைய தோழியும் மோஹிக்க, இத்தனையிலும் இவளை ஜீவிப்பிக்க விரகுகளை மநோரதிக்கையாலே தரித்திருக்கிற திருத்தாயார் இவளுடைய வலயாதிகள் காணக்காண சிதிலமாகிறபடியைக்கண்டு, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லிக்கூப்பிடுகிறாள். ஓரோநகர பத்தநாதிகள் வேவப்புக்கால், "ஒரு மாடம் முறிந்தது, மாளிகை முறிந்தது" என்பாரைப்போலே. (விரஹாக்நியாலே தன் மகள் இழந்தவற்றைச் சொல்லுகிறாள்). கீழிற்றிருவாய்மொழியில் அலாபஶைஶயாய், "கிடையாது" என்றாலும் விடமாட்டாதபடி தம்முடைய மநோவாக்காயங்கள் அவ்விஷயத்திலே அதிப்ரவணமானபடிசொல்லிற்று; இதில், அந்த அலாபத்தால் வந்த பாரவஶ்யத்தைச் சொல்லுகிறது. "கேடுமாலென்றே நின்றுகூவுமால்" என்று தன் வ்யாமோஹத்தைக் காட்டியாயிற்று இவளையிப்படி விளைத்தது; பெரியவன் தாழநின்றால் பொறுக்கலாயிராதிறே. "ராகவேணாஶயேத்தே ஸந்ந:" (ராகவேணாபயேதத்தே ஸந்ந:) என்று இவன் தறைப்படும்படியிறே அவன் வ்யாமோஹம் இருப்பது.

(த்வராநுகுணமான அநுபவஅலாபத்தாலே ஆற்றாமைமுறுகி, கீழ்ச்சொன்னதசை கலங்கி, ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் தரிப்புக்கு உறுப்பாகையன்றிக்கே தளர்த்திக்கு உறுப்பாய்விட, உபாயாத்யவஸாய மித்தனையும் கலங்காமலிருந்து, ப்ராப்யஅலாபவிபேந்தநமான பாரவஶ்யத்தாலே, *ஏறாளுமிறையோனில் - தாம் "வேண்டா" என்று உபேக்ஷித்த ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம், தன்னடையே அழிந்து செல்லுகிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார்.)

முதற்பாட்டு.

மாஸுக்ரு வையமளந்தாமரைமற்று
நீலக்கருநிற மேகநியாயற்கு
கோலச்செந்தாமரைக் கண்ணற்குஎன் கோங்கல
ரேலக் குழலி இழந்ததுசங்கே.

ஆ.—எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்துக்கும், ஆஶ்ரிதார்த்தமான த்ரைலோக்யவிக்ரமணரூப திவ்யசேஷ்டிதத்துக்கும், ஸ்நிக்ந மாய திகம்பீரமாய் வார்ஷிக

மாஸுக்ரு ப்ரவேஶே; கீழ் - தோழிவார்த்தையாயிருக்க, இதில் - தாய்வார்த்தையாகைக்கு ஹேதுவேதென்கிற சங்கையிலே ஸங்கதி-கீழ்இவளுக்கு இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஓரோ நகரம் இத்யாதி. 'சிதிலமாகிறபடியைக்கண்டு' என்றவளுக்தரம், 'ஓரோநகரபத்தநாதிகள்' இத்யாதி வாக்யத்தை அநுஸந்திப்பது. நகரம் - ராஜதாநி. பத்தநம் - பேட்டை. "வேவப்புக்கால்" என்றதுக்கநுகுணமாக, விரஹாக்நியாலே தன்மகளிழந்தவற்றைச் சொல்லுகிறாளென்று தார்ஷ்டாந்திகம் கண்டு கொள்வது. கீழிற்றிருவாய்மொழியும் இதுவும் - விஶ்லேஷமாயிருக்க, அதிற்காட்டில் இதுக்குவாசியே தென்ன - கீழிற்றிருவாய்மொழியில் இத்யாதி. இதுக்குஹேதுவேதென்ன - நெடுமால் இத்யாதி. அவன்வ்யாமோஹங்கண்டால் இவளுக்குறுப்பாடி ஈடுபடுகிறதுண்டோ? என்ன - பெரியவன் இத்யாதி. இத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக்காட்டுகிறார் - ராகவேண இத்யாதி. "ராகவேணாஶயேத் தேஸந்தேராராவணாந்தகஃ। விஹீஷணோ ஹிஶரணாஸ்ஸாஜ்ஞோ ஹ்யுதீரிதஃ ஸகிவலோக யது", இதியுத்தகாண்டே, [கக-க].

மான காளமேகத்தினுடைய நிறத்தையும் குளிர்ந்தியையும் பெருமையையும் அழகையு முடைத்தான திருமேனிக்கும், மேகத்திலே அழகியதொரு காமனைத்தடாகம்போலே யிருந்த திருக்கண்களுக்கும் தோற்று, அந்நிலையிலுள்ளார்க்கு ரக்ஷகத்தையுடையனான எம் பெருமானையுங்கூடத் தோற்பிக்கும் திருக்குழலழகையுடையளான என் பெண்பிள்ளை, தன்னுடைய சங்கு இழந்தா ளென்கிறாள்.

ஓ — முதற்பாட்டில், இவள் திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிலே அகப்பட்டு வளையிழந்தாள்என்கிறாள். [மாலென்று தொடங்கி]- ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் மிகவும்வ்யாமுக்தனாய் அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்கள்பண்ணி ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை முடித்துக் கொடுத்த இச்செயலாலே இவளை அகப்படுத்தி இவளுக்குபோக்தாவானவனுக்கு. [நீலக்கருநிறமென்று தொடங்கி]- அறுகெய்த்துக்கறுத்த நிறத்தையுடைய மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமானநிறத்தையும் அதினுடைய ஔதார்யாதி களையும் உடையனாய் ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதம்முடித்துக் கொடுக்கப்பெற்ற ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே அழகுபெற்ற திருக்கண்களையும் உடையவனுக்கு. விபேஷணைத்தோ றும் 'அவனுக்கு' என்கிறது, தனித்தனியே படுபேறுகளாலே. [என்னென்று தொட ங்கி] - வலம்போலே கறுநாற்றத்தைக் கமழாநின்ற குழலையுடைய என்மகள்.

ப.—முதற்பாட்டில், வ்யாமோஹகார்யமான வ்யாபாராதிகளையுடையவனுக்கு நிரதிசயபோக்யமான வேஷத்தையுடைய பெண்பிள்ளை வளையிழந்தா ளென்கிறாள்.

மாலுக்கு - ஆஸ்ரித வ்யாமோஹநிமித்தம்வந்தபனாய், (அந்தவ்யாமோஹமடி யாக), வையம் - பூமியை, அளந்த - (வேறொருவர் அபிமாநியாதபடி) அளந்து அநந்யார் ஹமாக்கி, மனுளற்கு - அவ்வபதாந ப்ரகாசநத்தாலே தனக்கு போக்தாவாய், (அந்த போகவ்யாமோஹமடியாக), நீலம் - ஸ்நிக்தமாய், கரு - கருத்த, நிறம் - நிறத்தை யுடைத்தான, மேகநியாயற்கு - மேகத்தோடு ஸாமாந்யாயமான ஆகாரத்தையுடையனாய், (அந்தவ்யாமோஹப்ரகாசகமாய்), கோலம் - ஔஜ்ஜ்வல்யாகாரமாய், செம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலும், கண்ணற்கு - கண்ணையுடையனானவனுக்கு, என் - என்னுடைய, கொங்கு - தேனையுடைத்தாயுள்ள, அலர் - மலரையுடைத்தாய், எலம் - எலம்போலே ஸ்ரமஹரகந்தமான, குழலி - குழலையுடையவள், இழந்தது - சங்கு - சங்குவளை. பதந் தோறும், அவனுக்கவனுக்கென்கிறது - தனித்தனியே அகப்படுத்தும் முறை என்கைக் காக; இப்படி மேலும் காண்பது.

இ.—முதற்பாட்டில், இவள் ஸ்ரீவாமநப்ராதுர்பாவத்தில் குணசேஷ்டிதாதி களிலே அகப்பட்டு வளையிழந்தாள் என்கிறாள்.

[மாலுக்கு] - "நீ எனக்குவேண்டா" என்று அகன்று முடியப்புகுந்த தசையிலே தன்செல்லாமையைக் காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட வ்யாமோஹத்தை உடை யவனுக்கு. அவன் தன்பிச்சைக்காட்டியாயிற்று இவளைப் பிச்சேற்றிற்று. [வையமளந்த மனுளற்கு] - உகளாதானையுங்கூட, தன்னை இரப்பாளாக்கித் தன்திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்ட வ்யாமோஹத்தாலே அநந்யார்ஹமாக்கித் தனக்குபோக்தாவானவனுக்கு. [நீலக்கருநிறமேகநியாயற்கு] - நெய்த்துக்கறுத்த நிறத்தையுடைய மேகஸ்வபாவர்க்கு. ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கையும், [illegible] உடம்பிலொருக்கை

யும். வ்யாமோஹமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவும் ஔதார்யமும் இருக்கிறபடி. [கோலச்செந்தாமரைக்கண்ணற்கு] - ஔர்ஜநீயமாய் வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்த விகாஸாதிகளை யுடைத்தான திருக்கண்களை யுடையவனுக்கு. "தாமரைத்தடம்கண் விழிகளின் அகவலைப்படுவான்" என்று கண்ணழகையாயிற்று அகப்படுத்திக்கொண்டது. விசேஷணந்தோறும் தனித்தனியே 'அவனுக்கு' என்று, தனித்தனியே அகப்பட்ட துறைகளைச் சொல்லுகிறாள். தன்மகன்போல் பட்ட காயபாணங்களை என்னுகிறாள்காணுக்காயார்! எலும்போல்காமழாநின்றுள்ள நறுநாற்றத்தையுடைய மயிர்முடியை யுடைய என்மகள். கொங்கு - பரிமளம். இவள் மயிர்முடி ஒன்றுக்கும் தோற்றுக் குனிநி நீருவன்னுமவன்கிடீர் இவளை அழித்தான்; பங்கயப்படைகொண்டு, தனிவீரஞ் செய்வாரை அழிக்குமாபோலே. [இழந்தது சங்கே] - இலளுக்குத்தோற்று அவன் இழக்கு மத்தை இவள் இழந்தாள். சங்கு - வளை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இவள் ஸ்ரீவாமநபுராணத்தில் குணசேஷ்டிதங்களிலேயகப்பட்டு வளையிழந்தா ளென்கிறாள்.

[மாலுக்கு] - மின்னிடைமடவாரிலே, நீ எனக்கு வேண்டா வென்ன, நீஎனக்கு வேணுமென்று தடுமாறி நின்றநிலையைக் காட்டியாயிற்று இவளை இப்பாடு படுத்திற்று. ஸர்வேஶ்வரனை உத்கர்ஷந்தோற்ற நின்றானாகில் இப்பாடுபடாள்கிடீர்! (வ்யாமோஹத்தை யுடையவனுக்கு). [வையமளந்தமணாளற்கு] - உகவாதாரையுங்கூட விடமாட்டாத வ்யாமோஹம். "அழித்தா யுன்திருவடியால்" என்று இவளையும் தன்காற்கீழேயிட்டுக் கொண்டானிறே. அச்செயலுக்கு எழுதிக்கொடுத்தாள் இவளொருத்தியுமேயிறே; "மூவடி மண்கொண்டளந்த மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் போன்பயந்தேன்" என்கிறாள்: அவனிரந்து மண்பெற்றான், இவளுகந்து பொன்பெற்றாள். உகப்பாலே பெறுமது உரைபெற்றிருக்குமே. [மணாளன்] - ஸோத்தா. [நீலக்கருநிறமேகநியாயற்கு] - நெய்த்துக்கறுத்துநிறத்தை யுடைய மேகஸ்வபாவற்கு. நியாயம்-ஸமம், ஒப்பு. ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கை

முதற்பாட்டு.—மாலுக்கு இத்யாதி. "வையமளந்தமணாளற்கு, இழந்தது சங்கு" என்கிற பதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவள் ஸ்ரீவாமந இத்யாதி.

"மாலுக்கு" - வ்யாமுக்தனுக்கு. அந்த வ்யாமோஹந்தான்எதென்ன - மின்னிடை இத்யாதி. வ்யதிரேகித்தஹாவம் - ஸர்வேஶ்வரனை இத்யாதி. "வையமளந்த" என்றதற்கு ஹாவம் - உகவாதாரையும் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அதாவது - விமுகரான சேதநரையும் விடமாட்டாதே திருவுலகளந்தருளி யவர்களை ஸுலபராக்கிக்கொண்டாற்போலே, ப்ரணயகோபத்தாலே விமுகையான இவளையும் "அழித்தாயுன் திருவடியால்" என்று அந்த மறத்தை மாற்றித் தனக்குஸுலபமாக்கிக்கொண்டானென்றபடி. "மணாளற்கு" என்றதற்குஹாவம் - வ்யதிரேகியாகிற இத்யாதி. மணாளன் - நாயகன். அப்படி எழுதிக்கொடுத்திருப்பளோ? என்ன - மூவடி இத்யாதி. மறைபவிபக்ஷவிலே மூவடி மண் இரந்துகொண்டளந்த மன்னனுடைய செயலுக்கே வ்யாமுக்தையாய் விவர்ணையானேன் இத்யர்த்தம். திருமொழி ஒன்பதாம்பத்து நாலாந்திருமொழி இரண்டாம்பாட்டு, "முன்னங்குறளுருவாய்" இத்யாதி. இப்பாசுரத்துக்கு ரஸோக்தியாகபாவம்-அவ்வபிநிவேசம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. உரைபெற்றிருக்கையாவது, உரையென்ற - மாற்றாய், மாற்றேறி யிருக்குமென்றதல்; உவரையென்ற - கொண்டாட்டச்சொல்லாய், ஸௌஹார்தமுடையகொண்டாட்டத்தை யுடைத்தாயிருக்கும் என்றதல். "நியாயம்" என்ற ஸ்வபாவமாக அருளிச்செய்தது, அர்த்தாந்தரம் - நியாயம் ஸமம்ஒப்பு என்ற. ஸ்வபாவமான போது, மேகம்போன்ற ஔதார்யநிலையுடையவற்கென்றும், ஒப்பானபோது, மேகம்போன்றவடிவை யுடையவற்கென்றும் அர்த்தங்கண்டுகொள்வது. மேகஸ்வபாவமேதென்ன - ப்ரயோஜந இத்யாதி.

யும், கொடுக்கப்பெறாதபோது உடம்பு வெளுக்கையும். வ்யாமோஹமின்றியே யொழிந்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவும் ஒளாஹார்யமுமிருக்கிறபடி. [நீலக்கருநிறமேகநியாயற்கு]- மஹாவலியைவடிவைக்காட்டி அபஹரித்தாற்போலேகாணும் இவளையும் வடிவைக்கர்ட்டி அபஹரித்தபடி. இவள் பிச்சேறுகைக்கிட்ட மை யிருக்கிறபடி. *மைப்படிமேனியிறே. [கோலச் செந்தாமரைக்கண்ணற்கு] - ஔர்ஜுநீயமாய், வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்து, விகாஸாதிகளையுடைத்தான திருக்கண்களையுடையவனுக்கு. "தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்" என்று கண்ணாலேயாயிற்று அகப்படுத்திக்கொண்டது. விசேஷணந்தோறும் அவனுக்குஎன்று தனித்தனியே யகப்பட்ட துறைகளைச் சொல்லுகிறாள். [மால்இத்யாதி]- தன்மகள்மேல்பட்ட அம்புகளையெண்ணுகிறாள்; இதோருகுத்து, இதோரு வெட்டு, இதோரம்பு என்று. [என்கோங்கலரேலக்குழலி] - மதுஸ்யந்தியாநின்றுள்ள பூவையுடைத்தாய், நறுநாற்றத்தையுடைத்தான குழலையுடைய என் பெண்பிள்ளை. கோங்கேன்பது - தேன். அலரேன்பது - பூ. ஏலம் - நறுநாற்றம். இவள் மயிர்முடியொன்றுக்குந் தோற்றுக் குறிழிருக்கிறாளவன்கிட்டச் இவளையழித்தான்! பங்களப்படைகொண்டு, தனிவீரம் செய்வாரை யழிக்குமாபோலே. [இழந்ததுசங்கே] - இவள் மயிர்முடிகண்டு அவனிழக்கக்கடவத்தை இவ ளிழந்தாள். சங்கு - வளை. (க)

நெய்த்து - பளபளத்து. "மாலுக்கு" என்ற பதத்திலேநோக்காக அர்த்தத்வயத்தையுங்கூட்டிபாவம் - வ்யாமோஹமின்றியே இத்யாதி. "வையமளந்தமணாளற்கு" என்றத்தோடே "நீலக்கருநிறம்" இத்யாதியைக்கூட்டிபாவம் - மஹாபலியை இத்யாதி. "நீலக்கருநிறம்" என்ற விசேஷணத்துக்குபாவம் - இவள்பிச்சேறுகைக்கு இத்யாதி. திருமேனி கறுத்திருக்குமோ? என்ன - மைப்படிமேனியிறே என்று. அஞ்சநத்தின்வடிவுபோலேயிருக்கிற திருமேனி இத்யர்த்தம். கண்ணைச்சொன்னதுக்குபாவம் - தாமரை இத்யாதி. ஓரிடத்திலே, "அவனுக்கு" என்னவமைந்திருக்க, ப்ரதிபதம் வஷட்டயத்தமாகச்சொன்னதுக்குபாவம் - விசேஷணந்தோறும் இத்யாதி. அதாவது - "மாலுக்கு" என்று தொடங்கி - வ்யாமோஹகுணத்திலும், சேஷ்டிதத்திலும், விக்ரஹத்திலும், கண்ணழகிலும் தனித்தனியே யகப்பட்ட துறைகளைச்சொல்லுகிறாளென்றபடி. "மாலுக்கு" என்றுதொடங்கி, "கோலச் செந்தாமரைக்கண்ணற்கு" என்னுமளவாக இவற்றைச்சரங்களாகருபிக்கிறார் - தன்மகள்மேல் இத்யாதி. ரீத்யந்தரேணரூபணம் - இதோருகுத்து இத்யாதி. அம்பென்றது - கண்ணை. இரண்டாலும் - குணசேஷ்டிதங்கள் ஈடுபடுத்தும் என்றபடி. கறுநாற்றம் - ஸுகந்தம். "மாலுக்கு" என்றுதொடங்கி - குணம், சேஷ்டிதம், வடிவழகு, அவயவஸௌந்தர்யம், என்ற அநேகத்தைச்சொல்லி; "ஏலக்குழலி" என்று - இவளுக்குஒன்றுசொன்னதுக்குபாவம் - இவள் மயிர்முடி. இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே, பங்களப்படை - கூளப்படையான கூட்டுப்படை பங்களப்படையென்றது - "மாலுக்கு" இத்யாதியாற்சொன்னகுணாதிகளை. தனிவீரம்செய்வாரொன்றது - * கொங்கலரேலக்குழலியை. "தனிவீரம் செய்வாரைப் பங்களப்படைகொண்டு அழிக்குமாபோலே" என்று அந்வயிப்பது. "கொங்கலர்" இத்யாதி விசேஷணங்களுக்குபாவம் - இவள் மயிர்முடிகண்டு இத்யாதி. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

சங்குவில்வாள் தண்டு சக்கரக்கைமற்று
செங்கனிவாய்ச் செய்யதாமரைக்கண்ணற்கு
கொங்கலர் தண்ணந்துழாய் முடியானுக்குன்
மங்கைபிழந்தது மானமிறமே.

அ.—(சங்கு.) - அளந்தருளுகிறபோது வளர்ந்த ரதாங்க ஶங்க ஶார்ங்காதி திவ்யாயுதங்களை வந்தின வழகுக்கும், ஸ்வசரணாரவிந்த யுகளஸம்ஸ்பர்ஶோஜ்ஜீவிதமான ஸர்வாத்மாக்களையுங்கண்ட ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்துக்கும் திருக்கண்களுக்கும், த்ரைலோக்யவிக்ரமணபாஸுரிதஸ்வரூபமாபநோதநார்த்தமாக *அயர்வறுமமரர்கள் அதிபரிமளதுலஸீமாலைகளைக்கொண்டு ஓட்டித்தருளின அழகுக்கும்தோற்று, என்மங்கை மானமை நிறமிழந்தா ளென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபஞ்சாயுத யாரணத்தாலேவந்த அழகிலே அகப்பட்டு என்மகள் தன்னுடைய அழகிய நிறத்தை இழந்தாள் என்கிறாள் [சங்கென்று தொடங்கி] - திருப்பவளத்தில் அழகும் திருக்கண்களில் அழகும்போலே தகுதியான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களைத் திருக்கையிலே யரித்த அழகையுடையவனுக்கு. இவை ஸர்வாயுதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [கொங்கலர்] - பரிமளம்மிகுகை.

ப.—அநந்தரம், ஸௌந்தர்யமான ஆயுதாதிகளையுடையவனுக்குத் தன் நிறத்தையிழந்தாளென்கிறாள்.

சங்கு வில் வாள் தண்டு சக்கரம் - ஸ்வாபிமாநாநுரூபமாய் உத்பிந்நமாய்த் தோன்றின ஸ்ரீபஞ்சாயுதத்தையுடைய, கைமற்று - திருக்கையையுடையனாய், (தாத்காலிகபோக்தாக்களுக்கு அநுபாவ்யமாய்), செம் - சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய்-திருவதரத்தையும், செய்ய - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலும், கண்ணற்கு - கண்ணையுமுடையனாய், கொங்கு அலர் - பரிமளவிகாஸியாய், தண் - ஸ்வாமஹரமாய், அம் - தர்ஶநீயமான, துழாய் - திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான, முடியானுக்கு - திருமுடியையுடையனானவனுக்கு, என்மங்கை- அவன்ஈடுபடும் பருவத்தையுடைய என்பெண்பிள்ளை, இழந்தது - இழந்தது, மானமிறம் - பெண்மைக்கு அஸாதாரணமான மாமைநிறத்தை. கொங்கு - தேனுதல், பரிமளமாதல்.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், திருவுலகளந்தருளினபோதை திவ்யாயுதங்களின் அழகிலே அகப்பட்டுத் தன்னுடைய அழகியநிறத்தை இழந்தாள் என்கிறாள்.

[சங்குவில்வாள் இத்யாதி] - ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களின் சேர்த்தியழகிலேயாயிற்று இவள் ஈடுபட்டது. இவளுடைய நிறங்கொள்ளுமைக்கு வந்தனை ஆஸ்மணாலேஸுஸ்மிதமும் நோக்கும்போலே ஆயுதச்சேர்த்தியும் தகுதியாய் இருக்கிறபடி. [கொங்கலர்] - பரிமளம் ப்ரஸரிக்கிற குளிர்ந்த திருத்துழாய் வளையத்தை யுடையவனுக்கு. ஆஸரணம்! அவயவங்கள்! ஓப்பனை! வந்தனை செயல்களினால், இவள் நிறங்கொள்ளு

கைக்கு ? [என்மங்கை] - தன்பருவத்தாலே இவற்றையடங்கத் தோற்பிக்குமவள் கிடீர். மாமை என்றும், நிறம் என்றும் - பர்யாயம் ; இவ்விடத்தில் நிறம்என்றது அழகாய், நிறத்தில் அழகை இழந்தாள்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவுலகளந்தருளினபோதை திவ்யாயுதாதிகளில் அழகிலேயகப்பட்டுத் தன்னுடைய அழகிய நிறத்தை யிழந்தா ளென்கிறாள்.

[சங்குஇத்யாதி] - ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களின் சேர்த்தியழகிலேயாயிற்று இவள் ஈடுபட்டது. இவளுடைய ஓராபரணம் வாங்குகைக்கு எத்தனையாபரணம் பூண்டு காட்டினான் ? கைக்குமேல்ஐந்துங்காட்டிக்காணும் இவளுடையஆபரணம் வாங்கிற்று. ஆபரண கோடியிலும் ஆயுதகோடியிலும்இருபுடைமெய்க்காட்டிறே இவைதாம்! [சேங்கனிவாய்ச் செய்யதாமரைக் கண்ணற்கு] - கையிலே யொன்றைஎரித்துக்காட்டி ஆகர்ஷிக்கவேண்டி யிருந்ததோ? ஸ்மிதமும் நோக்குமமையாதோ நலிகைக்கு? [கோங்கலரித்யாதி] - முயலு ஸ்யந்தியான திருத்துழாய்மாலையை, ஆதிராஜ்யசூசகமான திருவபிஷேகத்திலே யுடைய வலுக்கு. வைத்த வளையத்தைக் காட்டிக்காணும் இவள்நிறத்தை யபகரித்தது. ஆபரண சோபை அவயவசோபை ஒப்பனையழகு, எத்தனை செய்யவேணும் இவள்நிறங் கொள்ளுகைக்கு. [என்மங்கை] - தன்பருவத்தாலே இவற்றையடைய்த் தோற்பிக்குமவள் கிடீர் நிறமிழந்தாள் ! மாமைநிறம் - அழகியநிறம். மாமை - அழகு. அழகிய நிறத்தை யிழந்தாள்.

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நிறங்கரியானுக்கு நீலகுண்டை
நிறங்கிளர்வாய்ச் சிறுத்தகள்வைவைக்க
கறங்கியசக்கரக் கையவனுக்குன்
பிறங்கிருங்கூந்தல் இழந்ததுபீடே.

அ.—(நிறங்கரியானுக்கு.)-ஸர்வலோகங்களையும் அமுதுசெய்தருளின சுவடு காணலாயிருந்த திருப்பவளத்தில் அழகுக்கும், ஸகலஜந மநோஹரமாயுள்ள அந்தச் சிறிய வடிவு தனக்கும், திருவடிவிலுடைய நீலவரம்போலே யிருந்த நிறத்துக்கும்,

---

இரண்டாம்பாட்டு.—கங்கு இத்யாதி. மேலிரண்பாட்டுக்கள்தோறும் ஸ்ரீராமாவதாரங்கள் சொல்லுகையாலே, ததநுகுணமாக இப்பாட்டையும் - கீழிற்பாட்டில் அவதாரத்தோடேசேர்த்து, "சங்கு வில்வான்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவுலகு இத்யாதி.

மெலிதம் - இவளுடைய இத்யாதி. ஓராபரணமென்றது - * பாலைநிறத்தை. சாடு - கைக்கு மேல் இத்யாதி. கைக்குமேல்ஐந்துங்காட்டியென்றதுக்கு - திருக்கைகளிலிருக்கிற பஞ்சாயுதங்களைக் காட்டியென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; குறுகிறியாகிறவளாவிலே அஞ்சுக்கு இலக்காயொருபருக்கையிருந்தால், "கைமேலையஞ்சுபோட்டுவெட்டுகிறான்" என்றாற்போலே. அப்படியேபோகட்டு அத்தைவாங்குகை யென்று சாடுவுக்கு அர்த்தம். இவற்றுக்கு ஆயுதத்வயவியாபியான ஆபரணத்வமுண்டோ? என்ன - ஆபரண கோடியிலும் இத்யாதி. இருபுடைமெய்க்காட்டி - உபயகோடியையும். உபயகோடியிலும் ஆக்காட்டுகையென்று ஸம்தாரார்த்தம். அலருமை - ப்ரவணிக்கை. "சங்கு வில்வான்" என்றதொடக்கி மூன்றுக்கும் பேஷகயாக பூர்வகமாகபாவம் - ஆபரணகோடியை இத்யாதி.

(உ)

---

* கள்வனவற்கு' என்று வழங்குவர்.

ப்ரணத பரித்ராண தத்விரோதிநிரஸநங்களிலே எப்போதும் ஸத்வரமான திருவாழியை வந்தின திருக்கையினழகுக்குத் தோற்று, நீலரத்நங்களுடைய ஒளிகள் திரண்டாற் போலே விளங்குகிற திருக்குழலையுடையவளான என்பெண்பிள்ளை, தன்பெருமையை யிழந்தாளென்கிறாள்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே அகப்பட்டு, என்பெண்பிள்ளை தன்னுடைய பெருமையை இழந்தாள் என்கிறாள் [நீடுலகுண்டதிறம்கிளர்வாய்ச் சிறுக்கள்வரவர்க்குன்றுதொடங்கி] - இம்மஹாலோகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டமை தெரியும்படியான திருப்பவளத்தையுமுடையனாய் தான்சிறுத்து ஒருவர்க்கும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத அத்யாஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடையவனுக்கு. ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கையில் உண்டான த்வரையாலே எப்போதும் சுழன்றுவாராநின்றுள்ள திருவாழியைத் திருக்கையிலே உடையனானக்ருஷ்ணனுக்கு. [என் பிறங்கிருங்கூந்தல்] - வளர்ந்து பெருத்து இருந்துள்ள கூந்தலையுடைய என்பெண்பிள்ளை.

ப.—அநந்தரம், வடதளமாயிரத்வயமுக மகிஷப்ரகாரத்தை யுடையவனுக்குத் தன் பெருமையை யிழந்தாளென்கிறாள்.

(வடதளத்திலே கண்வளருங்போது), நிறம்கரியானுக்கு - ஶ்யாமளவர்ணவடிவையுடையனாய், நீடுலகு - மஹாலோகங்களை, உண்ட - அமுதுசெய்த, திறம் - ப்ரகாரம், கிளர் - தோற்றுகிற, வாய் - திருப்பவளத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு, சிறு - சிறுவடிவிலே, கள்வரவர்க்கு - பெரியலோகத்தை மறைத்து வைத்தவனாய், (இப்படி ப்ரளயாபத்தில் ரக்ஷித்தாற்போலே ப்ரளயங்கழிந்து வெளிநாடு கண்டவளவிலும்), கறங்கிய - (ஜகத்விரோதிகளை யழிக்கையிலுண்டான உத்யோகத்தாலே) சுழன்றுவருகிற, சக்கரம் - திருவாழியையுடைய, கையவனுக்கு - கையை யுடையவனுக்கு, என் பிறங்கு இருங்கூந்தல் - வளர்ந்து கறுத்த மயிர்முடியை† யுடைய என் பெண்பிள்ளை, இழந்தது - பீடு - பெருமை. பீடென்று - பெருமையாய், மறுப்பைச் சொல்லுகிறது.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், வடதளமாயிபடிகளிலே அகப்பட்டுத் தன்பெருமையை யிழந்தாள் என்கிறாள்.

[நிறங்கரியானுக்கு] - ஶ்யாமஹாரவடிவிலேயாயிற்று இவள் தோற்றது. "நீலக்கருநிறமேக நியாயத்து" என்ன வேண்டாவாயிற்று, நிறத்துக்கு ஒப்பாகவிட்டாமையாலே. [நீடுலகு] - பரப்பையுடைத்தான பூமியைத் திருவயிற்றிலேவைத்த ப்ரகாரத்தைக் கோட்சொல்லாநின்ற திருவுதரத்தையுடைய. "வையமேழுங்கண்டாய் பிள்ளையாயுளே" என்னக்கடவதிறே. ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமாகமான திருவுதரம். [சிறுக்கள்வரவர்க்கு] - சிறியவடிவிலே பெரிய லோகங்களைவைத்து, ஒருவர்க்கும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு. வடிவுக்குச்சேராத சேஷ்டிதம், சேஷ்டிதத்துக்குச் சேராதவடிவு. தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் அவ்வடிவுதவடநாஸாமர்த்யத்தையும் காட்டியாயிற்று, இவளை அகப்படுத்திற்று. விரோயிநிரஸந த்வரையாலே சுழன்றுவாராநின்ற திருவாழியைக் கையிலேயுடையவனுக்கு. வடிவழகும் ரக்ஷகத்வமுமன்றியே ரக்ஷணத்தில் உத்யுக்தபரிகரத்தை யுடையவன் என்கை. [என்பிறங்கிருங்கூந்தல்] - சுற்றுடைத்தாயொழுகு நீண்ட மயிர்முடியை யுடையவள். பிறங்கு

† 'ப்ரகாசமாய்ப் பெருமைபொருந்திய கூந்தலையுடைய' என்றுபாடாந்தரம்.

என்று பெருமை; இருமைஎன்றும் பெருமை; சுற்றுடைமையிலும், ஒழுகுநீட்சியிலு மாய் இருக்கிறது. கூந்தல் - மயிர்முடி. எதிர்த்தலையைத்தோற்பிக்கும் கூந்தலை உடை யவள்கிறார் தன் பெருமையை இழந்தாள்! "யஸ்ய ஸுவாஜநகா-ந்ஜா-ஸுவுயேயம் ஹித ஜெ" என்று அவனுக்கும் வற்றத்தைக்கொடுக்கும் பெருமையைக் கிறார் இவள் இழந்தது! பீடு - பெருமை.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. வடதளசாயிபடிகளிலே அகப்பட்டு இவள் தன் பெருமையை யிழந்தாளென்கிறாள்.

[நிறங்கரியானுக்கு] - "இழந்ததுமானமிறம்" என்றாள்; அந்நிறமும் அவன் பக்கலிலே கிடக்கையாலே இரட்டித்துக் காட்டிற்று வடிவு. தன்னிறத்துக்குமேலே ஒருநிறம் உண்டாயிற்று. "நீலக்கருநிறமேகநியாயற்கு" என்னவேண்டாவாயிற்று; நிறத் துக்குஒப்பாகமாட்டாமையாலே. நெய்த்துக்குளிர்ந்து ஸ்ரமஹரமான வடிவு தன்னையே சொல்லுகிறாள். [நீடுலகுஇத்யாதி]-பரப்பையுடைத்தான பூமியைத் திருவயிற்றிலே வைத்த ப்ரகாரத்தைக் கோட்சொல்லாநின்ற திருவதரத்தையுடைய. கிளருகை - சொல்லுகை: "வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே" என்னக்கடவதிறே. ரக்ஷகத்வப்ரகாசகமான திருவதரம். [சிறுக்கள்வரவர்க்கு] - சிறுவயிற்றிலே பெரியலோகங்களை வைத்து,பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு. [நீடுலகுண்டதிறங் கிளர்வாய்] - வேறொரு வர்வாயால் கேட்கவேண்டாதே, இவன் வாயாலே சொல்லக் கேட்கலானபடி. [சிறுக்கள் வரவர்க்கு] - வடிவில் சிறுமையும், ரக்ஷகத்வத்தில் பாரிப்புமிருக்கிறபடி. தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் அவ்விடுதலையடைந்தாலாமர்த்யத்தையுங் காட்டியாயிற்று, இவளாயகப்படுத் திற்று. [கறங்கியசக்கரக்கையவனுக்கு] - கறங்குகை-சுழலுகை: விரோதிநிரஸநத்வரை யாலே எப்போதும் சுழலாநின்றுள்ள திருவாழியைத் திருக்கையிலே யுடையவனுக்கு: தான் ரக்ஷகனானவளவன்றியே, பரிகரமும் ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தமாயிருக்கிறபடி. அவன் கைப் பிடித்தார் எல்லாரும் ரக்ஷணத்வரையுடையராயிறே யிருப்பது. ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யாழ்

மூன்றாம்பாட்டு.—நிறம் இத்யாதி. "நீடுலகுண்ட" என்றதனைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - வடதள இத்யாதி. "நிறங்கரியானுக்கு" என்றதுக்குபாவம் - இழந்தது இத்யாதி. அதாவது, கீழே "நீலக் கருநிறமேகநியாயற்கு" என்ற - மேகத்தை ஒப்பாகச்சொல்லிப்பார்த்தால். அதுஒப்பாகமாட்டாமை யாலே மேகத்தைவிட்டு, "நிறங்கரியான்" என்ற - "நீலக்கருநிறம்" என்றதனையே சொல்லுகிறா ளென்றபடி. இரட்டித்துக்காட்டுகையாலே ஒப்பில்லையென்றபடி. விவரணம் - தன்னிறத்துக்கு இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - நீலக்கருநிறம் இத்யாதி. அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - நிறத்துக்கு இத்யாதி. தாத்பர்யவிவரணம் - நெய்த்து இத்யாதி. திருவதரத்தாலே - திருவாயைச் சொல்லுகிறது. அப்படி கோட்சொல்லுமோ? என்ன - வையமேழும் இத்யாதி. இத்தால்பலிதம் - ரக்ஷகத்வ இத்யாதி: சிறியவனாயிருக்கச்செய்தே கள்ளவிதன்ன; - பாலனாயிருக்கச்செய்தே அபரிச் சிந்நமான அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை யுடையனாகை யென்கிறார்-சிறுவயிற்றிலே இத்யாதி. ரஸோக்தி- வேறொருவர் இத்யாதி. பலிதமாதல், தாத்பர்யமாந்தரமாதல் - வடிவில் இத்யாதி. ரக்ஷகத்வத்தில் பாரிப்பென்றது - "நீடுலகுண்ட" என்றதைப்பற்ற. "கறங்கிய" என்கிறவிசேஷணத்துக்குபாவம்- நான்காவதுகுணன் இத்யாதி. அல்லாதாரால்ஒருவனுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார் - அவன் கைப்பிடித்தார் இத்யாதி. அதாவது - அல்லாதார் ஒருவனுக்கு ஒன்றைக் கொடுக்கப்புக்கால் பரிகரங்கள் விக்கம்பண்ணுவர்களிறே: இவனுக்கு அப்படியில்லை யென்றபடி; இதுவும், ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யாழ் வானுக்கு ரக்ஷணத்வரை காணுமோ என்ன - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானும் இத்யாதி. முந்தினவர்த்

வானும், "ஒருவினையுண்டாகவற்றே, நாம் வாய்க்கரையிலேயிருந்து ஓசையைவிளைத்து வினைதீர்க்க!" என்று ப்ரார்த்தியாநிற்கும். [என்பிறங்கிருங்கூந்தல்] - சுற்றுடைத்தாய்ஒழுகு கீண்ட மயிர்முடியையுடையவள். மிகவும் பெரிய குழலையுடையவளென்றுமாம். இருமை-பெருமை. இங்குப் பெருமையாவது - நீட்சி. பிறங்குதல் - மிகுதி. கூந்தலென்கிறது-மயிர். "ஐம்பால் கூந்தல் குழல்" என்றிவை பர்யாயம். எதிர்த்தலையைத் தோற்பிக்கும் குழலையுடையவள்கிடீர் தன்பெருமைவிழந்தாள். பீடு - பெருமை "யஸ்ய ஸாஜ்ஞகாத்மஜா-ஸ்ஹ்ரஸெயம்ஹிதத்தேஜ:" (யஸ்யஸாஜ்ஞகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:) என்று அவனுக்கும் பெருமையைக் கொடுக்கும் பெருமையைக்கிடீர் இவளிழந்தது. (ங)

நான்காம் பாட்டு.

பீடுடைநான் முகனைப் படைத்தானைக்கு
மாடுடையையம் புளந்தாமரைவற்கு
நாடுடைமன்னர்க்குத் † தூதுசெல்லம்பிக்குவன்
பாடுடையல்குல் இழந்ததுபண்பே.

அ.—(பீடுடை.)-நிகிலஜகத்ஸ்ருஷ்டிகுசலனாய் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னாகவே ஸ்ருஷ்டிக்கு ஸாதக பூத கரணகளேபமாக் யுபகரண நிர்மாணாநுகுண ஜ்ஞாந சக்தியுக்த சதுர்முக ஸ்ருஷ்டிகேஹ ஹேது பூத காருண்யத்துக்கும், குணவிகுணவிபாகநிர்ணயிக்கே ஸர்வாந்தராத்மாக்களும் தன்கிருபையினாலே ஸம்ஸ்பர்சித்து நின்ற நின்றவிடங்களிலே கண்டு ரக்ஷணம்பண்ணி இந்தலீலைகளுக்கு அனந்தருளினை ஸௌஶீல்யகுணத்துக்கும், ஸர்வப்ரகார ஸமாஶ்ரிதரான பாண்டவர்கள் ஸார்வபௌமராம்படி அவர்களுக்கு ஔத்யோக்யபர்வாதி தூதுதேவை தன்கிருபைமாயிருக்கிற ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்துக்குக் கோதாற்று, என்பாடுடையல்குல் தன் சீர்மையை யிழந்தாளென்கிறாள்.

ஒ.— காலாம்பாட்டில், சதுர்முகனைக்கு ஸ்ரஷ்டாவாய் வைத்து தன் ஔன்னத்யமாராகிற ஆஶ்ரிதகாமிதங்களைச் செய்தருளும் மஹாமஹத்வத்தை யுடையவனுக்கு, என் பெண்மையினாலே தன்னையடைய நினைக்கிற இந்த்ரன் [மாரி பொழிந்து] - வஸுமதியாகிற வஸுமதியை இந்த்ரன் இழந்தான் என்று பார்த்து, அவனைக்கு

ப்ர — ஸ்ரீமணவாளனை (ங.எ) சாரீரம், "யஸ்ய ஸெயம்ஹிதத்தேஜ:யவ்வ ஸாஜ்ஞகாத்மஜா । நஸ்வம்ஸஶ்ரீ-ஸ்ஸாம்ஹ்ரதுஸ்ஸராஶோவாஹ்ரயாம்வஸெநாகத:॥"

தத்தில், பிறங்குதல் - சுற்றுடையை; சுற்றுடைமையாவது - உருட்சி; இருமை - ஒழுகுநீட்சி. த்ரௌபதீ யார்த்தத்துக்கு, பிறங்குதல் - மிகுதி; இருமை - பெருமை. "கூந்தல் - மயிர்" என்றதுக்கு திவ்யஸூரி - ஐம்பால் இத்யாதி. குழலை வர்ணித்ததுக்குபாவம்-எதிர்த்தலையை இத்யாதி. சதுரபாடி - யஸ்ய இத்யாதி.

---

† தூதுசெல்லம்பிக்கு என்ற பள்ளிராயிரப்படியின் பாடம்.

வாங்கிக் கொடுத்தருளுகைக்காகப் பண்ணின க்ருத்ரிமசேஷ்டிதத்தாலே தன்னை அகப்படுத்தினவனுக்கு. [நாடென்று தொடங்கி] - நாடுடைய ராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்கு தூதக்ருத்யம்பண்ணி அத்தாலே பரிபூர்ணனானவனுக்கு. இடமுடைத்தான கடிப்ரதேசத்தை யுடைய என் பெண்பிள்ளை.

ப — அநந்தரம், ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதிகளான ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வத்தை யுடையவனுக்குத் தன்னுடைய அஸாதாரணஸ்வபாவத்தை யிழந்தாளென்கிறாள்.

பீடு - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதிரூபமான ஜ்ஞாநாதிகுண வைபவத்தை, உடை - உடைய, நான்முகனை - சதுர்முகனை, படைத்தானுக்கு - ஸ்ருஷ்டித்தவனாய், மாடுடை - வகமுடியான, வையம் - பூமியை, அளந்த - அளந்த அவதாரத்தாலே, மணாளற்கு - தன்னை யநந்யார்ஹையாக்கும் போக்தாவாய், நாடு-நாட்டுக்கு, உடை-கடவ, மன்னர்க்கு-ராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்கு, தூது - தூதக்ருத்யத்தை, செய் - அநுஷ்டித்து, நம்பிக்கு-அத்தாலே பரிபூர்ணனானவனுக்கு, என் பாடெடை அல்குல் - விஸ்தாரத்தை யுடைத்தான அல்குலையுடைய என் பெண்பிள்ளை, இழந்தது-, பண்பு - தன்னஸாதாரணஸ்வபாவம். மாடு - தநம், பாடு - பாக்யம், பண்பு - ஸ்வபாவம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சதுர்முகஸ்ரஷ்டாவான பெருமையைப் பாராதே ஆஶ்ரிதார்த்தமான மஹாகுணத்தை யுடையவனுக்கு இவள் தன்கீர்மையை இழந்தாள் என்கிறாள். [பீடுடை இத்யாதி] - சதுர்தச புவநத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவல்ல பெருமையையுடைய சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவனுக்கு. மாடென்று - நம், வஸுமதியான பூமி என்றுகள் ; மாடென்று இடமாய், பரப்பையுடைத்தான பூமியென்றுகள். திருவுகளைத்தருவின க்ருத்ரிமசேஷ்டிதத்தாலே தன்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனுக்கு. நாடுடைய ராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்கு தூதக்ருத்யத்தைப் பண்ணி, அத்தாலே பூர்ணனானவனுக்கு. [நாடுடை] - நாடுடையார் வேறே சிலராக்கி, அவர்களுக்கு ஏவலாளாய்த்திரியும். [நம்பிக்கு] - "இன்னார்தாதன் வரக்கிடக்கிறான்" என்று அச்செயலாலே இட்டசட்டை பிறழாமலாய் இருக்கை. அடியிலே ஐகத்தை யுண்டாக்கி, அபரோக்ஷித்தார் உண்டாகில் எல்லைகட்டி மீட்டுக்கொண்டு, அத்தை அஶ்ரிதர்க்கு ஆக்குகைக்கு இழிதொழில்செய்து, அந்நீர்மையைக்காட்டி இவள் நீர்மையை அபஹரித்தான். [என்பாடெடையல்குல்] - இடமுடைத்தான கடிப்ரதேசத்தை உடையவள். பாடு-இடம். "வோஸ்யவரீரஸ்யாயாம்" என்று மைதிலீபக்ஷமாகவும் அபிநிவேசம் வடிவழகு. அவளை வோஸ்யாம் ஹ்ருதயவிதிகாவஸ்தாபிதியாய் இருக்கிறாள்போலே. பண்பு - நீர்மை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. சதுர்முக ஸ்ரஷ்டாவானமேன்மையைப் பாராதே ஆஶ்ரிதார்த்தமான மஹாகுணத்தை யுடையவனுக்கு இவள் நீர்மையை யிழந்தாளென்கிறாள்.

[பீடுடையித்யாதி] - சதுர்த்தச புவநத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவல்ல பெருமையை யுடைய சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவனுக்கு. பீடு - பெருமை. [மாடுஇத்யாதி] - மாடு -

---

நாலாம்பாட்டு.—பீடுடை இத்யாதி. "பீடுடைநான்முகன்" இத்யாதிகளைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சதுர்முக இத்யாதி.

சதுர்முகனுக்குப் பீடேதென்ன - சதுர்த்தச இத்யாதி. "மணாளற்கு" என்றதுக்கர்த்தம் - அநந்யார்ஹமாக்கினவற்கு என்றது. நாடுடைமன்னர் துர்யோதநாதிகளாயிருக்க, இவர்களை "நாடுடை

தநம். வசுமதியான பூமியென்னுதல்; மாடென்று - இடமுடனடையாய், பரப்பையுடைய பூமியென்னுதல். திருவுலகளந்தருளின க்ருத்ரிமவேஷ்டிதத்தாலே தன்னை யநந்யார்ஹமாக்கினவற்கு. [நாடுஇத்யாதி] - நாடுடைய ராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்குத் தூதுபோய் அத்தாலே பூர்ணனானவனுக்கு. லாகவதபிப்ராயத்தாலே, அவர்களை நாடுடைமன்னரென்கிறார்காணும், "இருக்கைக்குஒரு குறிச்சியுங்கொடோம்" என்று ராஜ்யம் பண்ணுகிறார்கள் துர்யோதநாதிகளாயிருக்க: "ஸலிலநிலவுவலுஜாயாடு" (அபிஷிச்யச லங்காயாம்) இத்யாதிவத். [நம்பிக்கு] - *இன்னோர்தூதன் என நின்ற சேயவாலே இட்டசட்டை பீறப்படியிருக்கை. அடியிலே ஜகத்ததுண்டாக்கி, அபஹரித்தாருண்டாகில் எல்லைகடந்து மீட்டுக்கொண்டு, அத்தை ஆஸ்ரிதர்க்கு ஆக்குகைக்கு இழிதொழில்செய்த இந்நீர்மையையுங்காட்டி இவள் நீர்மையை யபஹரித்தான். [என்பாடுடையல்குல்] - இடமுடைத்தான நிதம்ப ப்ரதேசத்தையுடையவள். பாடு - இடம். "வாஜ்ரவம்ஶ நவஸாயயாடு" (பும்பாவம்மநஸாயயுடு) ஸஜாதீயரையழிக்கும் வழிவழகு. அவன் *பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியானாற்போலே. பண்பு-நீர்மை.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பண்புடைவேதம் பயந்தபரனுக்கு
மண்புடைவையம் இடந்தவராகற்கு
தெண்புனற்பள்ளி எம்தேவபிரானுக்குஎன்
கண்பனைகோகை திழிந்தகடற்றே.

அ.—(பண்புடை.)-நன்னடையுடைய ஸ்வாத்யாயங்களை ப்ரதிபாதகமாகையாலே தன்னிலுஞ்சீரியதான வேதங்களை ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் கொடுத்த பரமபுருஷனை

ப்ர.—[பீடுடைஇத்யாதி]—[நாடுடையவர்க்கு]—ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாமம், "ஸுஹிஷிஷ்ய ஸுஹ்ருதாம் ராக்ஷஸாநாம் விதீஷணே । கூ கூ கூ ஸுஹ்ருதாம் ராஜா விஜயஸ்ரீ-ஸோஜயாமயம்" மன்னர்" என்கிறதென்? என்ன - பாகவதபிப்ராயத்தாலே இத்யாதி. குறிச்சி - குப்பம். ஆஸ்ரிதகார்யம் செய்ததாலே பூர்ணனாயிருக்குமோ? என்ன - அபிஷேக இத்யாதி. "கூ கூ கூ" என்றதிலேகோக்கு. "தூதுசெல்" என்றவிவக்தாம், "கர்மி" என்றதுக்குப்பாவம் - இன்னோர் இத்யாதி. இன்னாருடைய தூதனென்னும்படிநின்றஇத்யர்த்தம். "பீடுடை" இத்யாதி பதத்ரயத்துக்கும்பாவம் - அடியிலே இத்யாதி. அல்குலைக்கொண்டாடுகிறதுக்கு பாவம் - ப்ரியாவம் இத்யாதி. ஸஜாதீயரையழிக்கக்கூடுமோ? என்ன - அவன் இத்யாதி "வாஜ்ரவம்ஶ நவஸாயயாடு" இதி பதாபாரமே. பண்பு-நீர்மை. அஸாதாரணஸ்வபாவ இத்யர்த்தம்.

(ச)

த்துக்கும், பூமிப்பிராட்டியை எடுத்துக்குளி அவளோடேஸம்ஶ்லேஷித்துக்குளின ஸ்ரீ வராஹமான திருவடிவில் அழகுக்கும், திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பைக் கண்டு அநுபவிக்கிற * அயர்வறும்மமரர்களையுங்கூடத் தோற்பித்து அடிமையாக்கவல்ல திருப்பாற்கடலிலேபிராட்டியோடேகூடக் கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்குந் தோற்று, கர்ஶநீயமான திருக்குழலையுடைய என்பெண்பிள்ளை, தன்னையடைய கற்பிழந்தாளென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வேதப்ரதாநாத்யுபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக்கு என்மகள் கற்பிழந்தாள் என்கிறாள்

[பண்பொன்று தொடங்கி.] - தன்னை ப்ரதிபாதிக்கவற்றான வேதத்தை ப்ரஹ்மாவுக்காக ஆவிர்ப்பிரதுஞ்செய்ந்த எல்லாரிலும் பரனாய் மண்மிக்க ப்ருத்விவியைஇடந்த ஸ்ரீவராஹமானவனுக்கு. மண்மிகுதி சொல்லிற்று, எடுக்கையில் அநுபவத்தோற்றுகைக்காக. [தெண்புனல் என்று தொடங்கி] - கண்வளர்ந்தருளுமிடமாகக்கு ஈடாம்படி ஸ்வச்சமான நீர்வெள்ளத்தையுடைத்தான எகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளாநின்று ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கும் ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபயோகனானவனுக்கு, கண்டாருடைய கண்களைப்பிணிக்கவல்ல அழகையுடைய என்பெண்பிள்ளை தன்னையடைய கற்பிழந்தாள்.

ப.—அநந்தரம், வேதப்ரதாநாதியான ரக்ஷணப்ரகாரத்தையுடையவனுக்குக் கற்பிழந்தாளென்கிறாள்.

பண்பு - பகவத்ஸ்வரூபாதிகளை யதாவத்ப்ரகாசிப்பிக்கும் ஸ்வபாவத்தை, உடை-உடையவனாய், தேவநம்-வேதத்தை, பயந்த - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு உண்டாக்கிக்கொடுப்பானாய், பரனுக்கு - சர்வப்ரகாரத்தாலுமுள்ளவனாய், மண்-மண்ணின், புவை - மிருதுத்வத்தையுடைய, வையம் - பூமியை, இடந்த - இடந்தெடுத்த, வராகற்கு - வராஹரூபத்தையுடையனாய், தெண்-தெளிந்த, புனல் - புனலையுடைத்தான எகார்ணவத்திலே, பள்ளி-ஜகத்காரணசிந்தையுண்ணிக்கிடப்பானாய், (அந்த ஜகத்காரணசிந்தையாலே), எம் - எம்பெருமான், தேவர் - ப்ரஹ்மாதிகளான தேவர்களுக்கு, பிரானுக்கு - உபகாரகனானவனுக்கு, என்கண்புனைதோளைத - என்கண்களைப் புனைந்துகொள்ளுந் தகுதியையுடைய என்பெண்பிள்ளை, இழந்தாள், கற்பு-தன்னறிவுடையாள். கற்பு-அறிவுடையாள்.

இ.—அநந்தரம், வேதப்ரதாநாதி முதலான உபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக்கு என்மகள் கற்பிழந்தாள் என்கிறாள்.

[பண்புடை வேதம்] - சர்வபதார்த்தங்களை யதாவத்தாகவே காட்டிக்கொடுக்கும் நீர்மையையுடையவேதம். [பயந்த] - ப்ரஹ்மாவை ஓதுவித்தை. [பரனுக்கு]-வேதப்ரதிபாத்யனாகையாலும், ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதசக்தியைக்கொடுக்கையாலும் ஸர்வஸ்மாத்பரனானவனுக்கு. அறிவு இழந்தாற்கு அறிவுகொடுக்குமவன் கிடீர் இவள் அறிவை அழித்தான்! [மண்புடைவையம்] - மண்மிக்கவுலகு. [இடந்தவராகற்கு] - பிறருடைய ஸ்வரூபவிநாசகனாகத் தன்னை அழிய மாறுமவன். "மானமிலாப்பன்றியாய்த்தேக" என்னக்கடவதிறே. மண்மிகுதி சொல்லிற்று - எடுக்கையில் அநுபவத்தோற்றுகைக்காக. [தெண்புனற்பள்ளி] - தெளிந்தபுனலை யுடைத்தான எகார்ணவத்தைப் பரிக்கிரகமாக வுடைய

வன். முதலிலே ஸ்ருஷ்டியுமுமாய் ஸ்வாதந்த்ரமான நீர்மையுடைய ஏகாரணவத்திலே ஜகத்ரக்ஷணோபாயசிந்தனபண்ணிக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுமவன் என்கை. [தேவபிரானுக்கு] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதியுபகாரகனானவனுக்கு என்றுமாம்; அயர்வறுமமரர்களதிபதி நிமிர் ஒருவர் இல்லாதாற்போலே ஸ்ருஷ்ட்யுமுமாய் இருக்கிறான் என்றுமாம். [என்கண்புனை கோதை] - கண்டார் கண்களை ஆபரணமாகவுடைய மயிர்முடி. அதாகிறது - கண்டார்க்கு வைத்த கண் வாங்கலொண்ணாதபடி கண்களைப் பிணிக்கவற்றாயிருக்கை. "கண் என்று - பீலிக்கண்ணாய், அந்தகாபரணத்தை கோதை என்று, ஜாத்யுசிதமான ஆபரணம்" என்றான் ஒருகாலியன். [இழந்தது கற்பே] - ஸர்வர்க்கும் ஜ்ஞாநப்ரதானனை தனக்குங்கூட அறிவுகொடுக்குமவன் அறிவையன்றோ இழந்தது! கற்பு - கல்வி: அதாவது-ஜ்ஞாநம்.

ஈடு.— அஞ்சாம்பாட்டு. வேதப்ரதாநம் முதலான உபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக்கு என்மகள் கற்பிழந்தாளென்கிறாள்.

[பண்புடைவேதம்] - ஈச்வரனை உள்ளபடியே காட்டித்தரும் நீர்மையையுடைய வேதம். [பயந்த] - ஸாப்தப்ரபுத்தந்யாயத்தாலே ப்ரஹ்மாவை யோதுவிக்கை. [பரனுக்கு] - "யொ ப்ரஹ்மாணம் விதாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" என்கிறபடியே - ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுக்கையாலும், வேதைகஸமதிகம்யனாகையாலும் ஸர்வஸ்மாத்பரனானவனுக்கு. அறிவிழந்தார்க்கு அறிவு கொடுக்குமவன்கிடீர் இவளறிவை அழித்தான். [மண்புரைவையம்] - மண்மிக்கபூமி. [இடந்தவராகற்கு] - மண்ணோடு விண்ணோடு வாசியற, தன்முகேந ரக்ஷித்தபடி. பிறருடைய ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாகத் தன்னையழிய மாறாமவன். அறிவுக்கு இட்ட வழக்கு ஆலத்திவறிக்கவேண்டும்படியிறே இருப்பது. "மானமிலாமாமறியாங்தேக" என்னக்கடவ

அஞ்சாம்பாட்டு.—பண்பு இத்யாதி. "பண்புடைவேதம்" இத்யாதிபதங்களைக் கடாகதித் தவதாரிகை - வேதப்ரதாநம் இத்யாதி. "கீழிற்பாட்டிலே - "யொ ப்ரஹ்மாணம் விதாதி பூர்வம் வழி" என்றதத்தையும், இப்பாட்டிலே - "யொ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" என்றதத்தையுஞ்சொல்லுகிறது" என்றருளிச்செய்வர். வேதத்துக்குப்பண்பேதென்ன - ஈச்வரனை இத்யாதி. பயந்த - ஸ்ருஷ்டித்த: "உண்டாக்கிக்கொடுத்த" என்று உரையிலைப்பதார்த்தம். நித்யமான வேதத்தைப்பயக்கையாவதேதென்ன - ஸாப்தப்ரபுத்த இத்யாதி. "பண்புடைவேதம்" என்றதைப் பற்ற - வேதைகஸமதிகம்யனாகையாலும் என்றது. "பண்புடைவேதம்பயந்தபரனுக்கு - கற்பிழந்தான்" என்ற தாயாருடைய ஹார்த்தபாவம் - அறிவிழந்தார்க்கு இத்யாதி. "புரை" என்று - மிகுதி. மண்மிகுகையாவது - அதிகமாயிருக்கை. கீழிற்பதத்தையுங்கூட்டி "இடந்தவராகற்கு" என்றதுக்கு ரஸோக்தி - மண்ணோடு இத்யாதி. மண்ணை, தன்முகேந ரக்ஷிக்கையாவது - திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கை. விண்ணை, தன்முகேந ரக்ஷிக்கையாவது - ஹம்ஸமுகேநவேதோபதேசம்பண்ணி ரக்ஷிக்கை. ஜ்ஞாநப்ஸந்நியமாய்விருப்பான வராஹனவேஷத்துக்குக் கற்பிழக்கக்கூடுமோ? என்ன - பிறருடைய இத்யாதி. குணத்துக்கு ஈடுபட்டான் என்றபடி. குணத்துக்கேயன்றிக்கே, அழகுக்கும் ஈடுபட்டானென்கிறார் - அழகுக்கு இத்யாதி. அழகுக்கு இட்டவழக்காவது - தன்மேன்மையையிட்டு நீர்மையைக் கொள்ளுகைக்கு ஈடாகக்கொண்ட வராஹவேஷம். ஆலத்திவறிக்கை - ஆலத்தியெடுக்கை. த்ருஷ்டி தோஷபரிஹாரம் பண்ணுகையென்றபடி. அப்படி யழகியதாயிருக்குமோ? என்ன - மானமிலா இத்

திறே. மண்மிகுதிசொல்லிற்று - எடுக்கையில் அருமை தோற்றுகைக்காக. [வராகற்கு] - அல்லாத ரக்ஷணம்போலன்றியே முக்யமான ரக்ஷணம் இதிறே எல்லார்க்கும் ஏற; "எயிற்றிடை மண்கொண்ட வந்தை யிராப்பகலோதுவித்தென்னைப் பயிற்றிப்பணிசெய்யக் கொண்டான்" என்று இவளோட்டையார்க்கு ஜ்ஞாநப்ரதாநம்பண்ணினவன் இவளை அறிவழித்தான். [தெண்புனற்பள்ளி] - தெளிந்தபுனலையுடைய ஏகார்ணவத்தைப் படுக்கையாக வுடையவன். அழிந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்டமான சேதநர்க்கு அறிவுகொடுக்கக் கிடக்கிறவனுக்கு. ஸத்தையே பிடித்துண்டாக்கி அறிவுகொடுக்கக் கடவ அவன்கிடீர் உண்டான அறிவை வாங்கிக்கொள்ளுகிறான்! [எம்தேவபிரானுக்கு] - ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்கும் உபகாரகனானவனுக்கு. "ஈஶ்வரோஹம்" என்றிருந்தாளாகில் அறிவிழக்கவேண்டாகிடீர்! [என்கண்புனைகோதை] - கண்டார்கண்கள் பிணிப்புண்கையாலே, அவற்றை ஆபரணமாகவுடைய மயிர்முடியை யுடையவள். அதாவது - வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதிருக்கை. கண்களுக்கு விஷயம் தலையாய்விட்டது. [இழந்தது கற்பே] - ஸர்வர்க்கும்

யாதி. தேசு - தேஜஸ்ஸை. பூமிக்கு கடிக்யம்சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் - மண்மிகுதி இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன ரக்ஷணம்போலே தேஹத்தைப்பூண்கட்டிக்கொண்டிருக்கையன்றிக்கே, ஸ்வாதந்த்ர்யரூப தேஹமுமேகொண்டு ஸம்ஸாரார்ணவத்தில் நின்றும் கரையேற்றும் அவதாரமென்று விவக்ஷித்து ரக்ஷகத்வ - அல்லாத யவுணம் இத்யாதி. முக்யமான - முகத்தாலுண்டான; ஸ்வீகரிக்கப்பட்டமான என்றர்த்தத்வயம். எல்லார்க்கும்வரவென்றது - எல்லார்க்கும் ஸம்ஸாரார்ணவத்தில்நின்றும் கரையேறுகைக்கென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; எல்லாரும்சம்பந்திக்கவென்றாயிற்று. "வராகற்கு - அறிவிழந்தாள்" என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - எயிற்றிடை இத்யாதி. தன்னுடைய திருவெயிற்றின் நுனியிலே பூமியையெடுத்த என்ஸ்வாமியானவன் இவளாகாத்ரவிபாகமாற ஜுதுவித்து: அதாவது - தன்னுடைய சேஷத்வாதிகளையும் தம்முடையசேஷத்வாதிகளையும் அறிவித்தென்றபடி. பயிற்றி - அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கி. பணிசெய்யக்கொண்டான் - "நித்யகைங்கர்யங்கொள்ளக்கடவோம்" என்ற திருவுள்ளத்தாலே மறுத்துவிட்டுக் கொண்டானென்றபடி. இவளோட்டையார்க்கென்றது - பெரியாழ்வாரை. "மதுசூதன்புனற்பள்ளி" என்றதுக்குபாவம் - அழிந்தஜகத்தை இத்யாதி. அழிந்தஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தென்றது - "சான்றுகளைப்படைத்தானுக்கு" என்றதத்தைப்பற்ற. இத்தைச்சொல்லுகிற தாயாருடைய ஹார்த்தபாவமாதல், ஹிதமாதல் - ஸத்தையேபிடித்து இத்யாதி. "எம்" என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - ஈஶ்வரோஹம் இத்யாதி. 'அறிவிழக்கவேண்டாகிடீர்' என்றவகந்தாம், 'அச்செயலுக்குத்தோற்று எம் என்கையாலே அறிவிழந்தாள்' என்று கூட்டிக்கொள்வது. புனைகை - பிணிப்புண்கை. நாயகனுடையகண்களை ஆபரணமாகவுடைய மயிர்முடியென்று விவக்ஷித்து, அத்தை ஸஹேதுகமாகக்காட்டுகிறார் - கண்டார் இத்யாதி. கண்கள்பிணிப்புண்ணாதபோது மயிர்முடிக்கு ஆபரணமாகக்கூடாமையாலே, பிணிப்புண்கையாலே என்றது அர்த்தாக்ஷேபம். பிணிப்புண்கையாவதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. "கண்டார் கண்ணைப்புனைந்துகொள்ளும்கோதை" என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். "இழந்தது" என்கைக்கு, இவளறிவுக்கேற்றமேதென்ன - ஸர்வர்க்கும் இத்யாதி. "வேஷாம்ஜ்ஞாநப்ரதாநேந" என்றதத்தைப்பற்ற - ஸர்வர்க்கும் ஜ்ஞாநப்ரதாநேந என்றது. அவளுக்கும் அறிவுகொடுக்கும்படியான அறிவு இவளுக்குண்டோ? என்ன - அபிஜ்ஞா இத்யாதி. "தேவகார்யம்ஸுஸுகரம்கர்தும்ஜாநாமிதேஜஸா | ஸமிதோராவணஸ்யாஹம் ராஜ்ஞா தஶரதேந ச" இதி அயோத்யாகாண்டே. பிணிப்புண்கையாவது - கட்டுண்கை. 'ஸுப்ரபாதத்தியாயத்தாலே' என்கிறவிடத்திலே- "ஸாஸ்ரோரேஷு திவஸேஷு விஶேஷதஸ்தே ஸ்ரீவைஷ்ணவாஸ்ஸுகிதா ஹரிபாதபக்தா: | ஸ்ரீமந்நிவாஸ ஹரிவாஸ ஜகந்நிவாஸ ஸர்வேஶ்வர ப்ரதிபதம்ஸுகிதா பவந்தி" இதி

ஜ்ஞாநப்ரதமுண தனக்குப்கூட அறிவுகொடுக்கும் இவளறிவைக்கிட்டி தோன்றாது! "ஸுமி ஜ்ஞாநராஜயசூரணாரு" (அபிஜ்ஞாநராஜதர்மாணும்). கற்பு-கல்வி; அதாவது-ஜ்ஞாநம்.

ஆறும் பாட்டு.

கற்பகக்காவன கற்பலதோன்றாத
போற்சுடர்க்குன்றன்ன பூந்தண்புறவற்கு
நற்பலதாமரை நாண்மலர்க்கைவற்கு என்
விற்புருவக்கோடி தோற்றதுமேய்பே.

அ.—(கற்பகக்காவன.)-திருப்பாற்கடலிலே பிராட்டியோடே ஸம்ஶ்லேஷித்திருக்கையாலே ஒரு கற்பகச்சோலை தழைத்தாற்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களின் அழகுக்கும், கற்பகச்சோலையிலே ஒரு தாமரைக்காடு அலர்ந்தாற்போலே யிருந்த திருக்கைகளின் அழகுக்கும், நிரதிசய தேஜோமய கநக மிரிவாஸத்ருஶமான திருவஸிஷேகத்தில் அழகுக்கும், பூநீபரர்ங்கம் வளைந்தாற்போலே யிருந்த திருப்புருவத்தையுடைய வளான இவள், தன் திருமேனி தோற்றாள் என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஏகார்ணவஶாயியான எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்திலே அகப்பட்டு என்பெண்பிள்ளை தன்னுடைய மெய்யழிந்தாள் என்கிறாள். [கற்பகக்காவென்று தொடங்கி] - ஒருகாலும் கற்பகச்சோலைபோலேயாய் அவ்வளவன்றிக்கே நன்றான பல திருத்தோள்களையுடையனாய் ஒளியையுடைய பொன்மலைபோலேயாய் அழகியதாய் திருமுடிக்கு அநுகூலமான திருவஸிஷேகத்தை உடையவனுக்கு. திருவஸிஷேகம் - ஸர்வாபரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [கற்பலவென்று தொடங்கி] - அழகியதாய் பலவாய் செவ்விந்தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கைகளை யுடையவனுக்கு வில்போலேயிருக்கிற புருவத்தையுடைய என்னுடைய பெண்பிள்ளை உடம்பு இழந்தாள்.

ப.—அநந்தரம், ஆகர்ஷகமான அவயவசோபையையுடையவனுக்குத் தன்னுடையஸ்வாதீந ஶரீரத்தையிழந்தாளென்கிறாள்.

ப்ர.—[இழந்ததுகண்டே]—கலியாயுகாவெண, [உகூ] "வெவெஷெஷீ வாவிதகுவ்ரநஶாஸ்ரூாவகவெஷ்ஷி । ருஷெவஷ்ரூஷிகஷ்யாஶயளாவஶாஜ்யாஶிஷெ வநழுாகு॥ ஷெவகாரூயாஷ்ஷவாகூபுகூவாகூபுகிஜ்ரா ஷ்ரூஷெஷெவெகநா । ஸ்ரிஜ்ரூாஶாஜயசூரணாஶாஜவாஶ்ரூஶ்வுகிகூஷெகாசு॥ ஷ்ரூவிவெஶாயு ராகிஷ்ஷாஷ்ஷவெஶ்ஷாவி ஹுவிகிழ । ஷ்ரூஷ்ரூஷெஜநஷாஶ்வாஶுணஶ்ரூஶியாகிஶ்ஜ்ஷவாஜ்ரூஷ்ரு॥" வ்ரூகுகுகிகஶாஷஷ்ரூவுகுகுகுகுகாநு வகுஷவகியவெஷ்ரூகுகுஷ்ரூசோணஶாகுகு॥" என்கிற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம்.

கற்பகம் ௪ அன - கற்பகச்சோலைபோலேயாய், நல்-அதிலும்விலக்ஷணமாய், பல - பலவான, தோளற்கு - தோள்களையுடையவனுய், சுடர் - சுடரையுடைத்தான, பொற்குன்றன்ன - பொற்குன்றை பொத்திருப்பதாய், பூ - சோபாயமாய், தண் - அநுகூலமான, முடியற்கு - திருவபிஷேகத்தையுடையவனுய், நல் - அழகியதாய், பல - பலவாய், தாமரை - தாமரையின், நாள் மலர் - புதுமலர்போலேயிருக்கிற, கையற்கு - கைகளையுடையவனுயவனுக்கு, என்விற்புருவக்கொடி - வில்போலேயிருக்கிற புருவத்தையுடையவளாய்க் கொடிபோலே மெல்லியளான என்பெண்பிள்ளை, தோற்றது - இழந்தது, மெய் - தனக்கு விதேயமான சரீரத்தை. அவிதேயசரீரையானு ளென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஏகார்ணவசாயியானவனுடைய ஸௌந்தர்யத்திலே அகப்பட்டு இவள் தன்னுடம்பை இழந்தாள் என்கிறாள். [கற்பகம் இத்யாதி] - ஒரு சாயை கற்பகச் சோலை போலேயாய், அவ்வளவன்றிக்கே விலக்ஷணமான தோள்களை உடையவனுக்கு. ஒளியையுடைய பொன்மலைபோலேயாய், சர்வாதீயமாய்த் திருமுடிக்கு அநுகூலமான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனுக்கு. பூவென்று-மாலைகளாலே அலங்கரிதம் என்றுமாம். இது-ஸர்வாபரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நற்பலவித்யாதி] நன்றாய்ப் பலவாய் செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கையை யுடையவனுக்கு. [என்விற்புருவக்கொடி] - வில்போலே இருக்கிற புருவத்தை உடைய என்பெண். ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு முடிந்துகிடப்பாரைப்போலே, ஜயஹேதுவான பரிகரத்தைக்கொண்டுகிடீர் தோற்றது. [தோற்றதுமெய்யே] - "ஊயூ-ம்சாஸாஜீவிஷ்யே" என்னும்வடிவைக்காட்டி, "நஜீவெயம்க்ஷணமபி" என்னப்பண்ணும் வடிவைக்கிடீர் கொண்டது!

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஏகார்ணவசாயியானவனுடைய அவயவஸௌந்தர்யத்திலே அகப்பட்டு இவள் தன்னுடைய மெய் இழந்தா ளென்கிறாள்.

[கற்பகக்காவித்யாதி] - தன் அவயவங்களைக் காட்டி இவள் அவயவவிழையைக் கொண்டான். கற்பகச்சோலைபோலேயாய், அவ்வளவன்றியே விலக்ஷணமான பல திருத்தோள்களையுடையவனுக்கு. [பொற்சுடரித்யாதி] - ஒளியையுடைய பொன்மலைபோலேயாய் சர்வாதீயமாய்த் திருமுடிக்குஅநுரூபமானதிருவபிஷேகத்தை யுடையவனுக்கு.பூவென்று மாலைகளாலே அலங்கரிதமென்றுமாம். இது - ஸர்வாபரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நற்பலவித்யாதி] - நன்றாய்ப் பலவாய்ச் செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கைகளையுடையவனுக்கு. [என்விற்புருவக்கொடி] - வில்போலேயிருக்கிற புருவத்தை யுடைய என்பெண். (கொடிபோலே யிருக்கிறவள்) ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு பட்டுக்

ஆறும்பாட்டு.—கற்பகம் இத்யாதி. இதில் - தனியேஅவதாரம் சொல்லாமையாலே, கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன ஏகார்ணவசாயியைச்சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, 'கற்பகக்காவன" இத்யாதிகளைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஏகார்ணவ இத்யாதி.

"நற்பலதோளற்கு - தோற்றதுமெய்யே" என்றதற்கு பாவம் - தன்னுவயவங்களை இத்யாதி. "சுடர் - பொன் - குன்றன்ன" என்று அந்வயித்தர்த்தம் - ஒளியையுடைய இத்யாதி. "தண்" என்று - குளிர்த்தியாய், அத்தாலே - அநுரூபதையைச் சொல்லுகிறது. "நற்பல - நாள் - தாமரை - மலர்" என்று அந்வயம். நாள்மலர்-ஸத்யோவிகாஸியானபுஷ்பம். "விற்புருவக்கொடி" என்றவிடத்திலே- "யதா-ஹ்ரஹ்மாஸ்த்ரேண" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். "விற்புருவக்கொடிதோற்றது" என்றதற்கு

கிடப்பாரைப்போலே, விஜயஹேதுவான பரிகாத்தைக்கொண்டு கிடீர் தோற்றது! [தோற்றதுமெய்யே] - "ஊர்த்வம்மோஸாந்நஜீவிஷ்யே" (ஊர்த்வம்மோஸாந்நஜீவிஷ்யே) என்னப்பண்ணும் வடிவைக் காட்டி, "நஜீவெயம்க்ஷணமபி" (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்னப்பண்ணும் வடிவைக்கிடீர் கொண்டது. அவிதேயசரீரையானாள் என்று கருத்து.

ஏழாம் பாட்டு.

மெய்யமர்பல்கலன் நன்கணிந்தாணுக்கு
பையரவினணைப் பள்ளியினணுக்கு
கையொடுகால்செய்ய கண்ணபிரானுக்குஎன்
தையல்இழந்தது தன்னுடைச்சாயே.

அ.—(மெய்யமர்.) - அவனுடைய திருமேனியில் தேஜஸ்ஸை மூக்காற் போலேயிருந்த அலங்கரியமான திருவாபரணங்களாலே ஒப்பித்தருளின அழகுக்கும், திருப்பாற்கடலிலே நிரதிசய ஸுகந்யாயமான திருவரவணையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்கும், அந்தத்திருவணிகலன்களுடைய நிரவதிகமான தேஜஸ்ஸையும் திருவநந்தாழ்வானுடைய படுமணிகளில் நிரவதிகமான தேஜஸ்ஸையும் விஞ்சிப்புறப்படா நின்ற ஒளியையுடைய திருக்கைகள் திருவடிகள் திருக்கண்களில் அழகுக்கும் இவள் தோற்று, தன் ஒளி யிழந்தாளென்கிறாள்.

ஆ.—ஏழாம்பாட்டில், கதிராம்ஸாரமாயிருக்கிற எம்பெருமானுடைய ஆபரண சோபையிலேயகப்பட்டு வள் பெண்பிள்ளை தன்னுடைய லாவண்யத்தை இழந்தாள் என்கிறாள் [மெய்யென்று தொடங்கி.] - திருமேனிக்குச்சேர்ந்திருந்துள்ள பல திருவணிகலன்களையும் அழகிதாகச் சாத்தியருளித் தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே மெணம்விரித்திருக்கிற திருவனந்தாழ்வான் மேலே அவ்வொப்பனை நிறம்பெறும்படி கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு. [கையொடுகால்செய்ய கண்ணபிரானுக்கு]- கறுத்துத்திருநிறத்திலே பகைத்தொடையாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருக்கைகள் திருவடிகள் முதலான திவ்யாவயவங்களையுமுடையனாய் அநுக்ரஹசீலனான க்ருஷ்ணனுக்கு லாவண்யமாவது - ஒளி.

இ.— அநந்தரம், அநந்தபோகியினுடைய ஆபரணசோபையிலும் அவயவசோபையிலும் தன்னழகாயசோபையை இழந்தாளென்கிறாள்.

மெய் - திருமேனியோடு, அமர் - பொருந்தின, பல் - அலங்கரியமான, கலன் - ஆபரணங்களை, நன்கு - தர்மபரியமாம்படி, அணிந்தானுக்கு - சாத்தினவனாய், பை - விரிகிறபணங்களையுடைய, அரவின் அணை - திருவரவணையிலே, பள்ளியினனுக்கு - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனாய், கையொடு - திருக்கைகளோடே கூட, கால் - திருவடிகளும், செய்ய - சிவந்திருப்பானாய், கண்ணன் - ஆஸ்ரிதவ்யனான, பிரானுக்கு- உபகாரகனுக்கு,

---

ஹார்த்தபாவம் - ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை இத்யாதி. "மெய்யே - தோற்றது" என்கிற வெகாரத்துக்கு பாவம் - ஊர்த்வ ஹ்ம்சோஸாநு இத்யாதி.

வாய் - வாய்ப்பேசாப்பு, கைதலம் - விலக்கிக்கொள்ளுகையான பெருங்கொடிமை, இழந்தது - இழந்தது, தன்னுடை - தனக்கு அவாதாரணமான, சாயல் - ஸமுதாயசோபை.

இ—ழாம்பாட்டில், கூரீவார்ணவமாயியுடைய ஆபரணசோபாதிகளிலே அகப்பட்டு இவள் லாவண்யத்தை இழந்தாள் என்கிறாள்.

[மெய்யமர் பல்கலன்] - திருமேனியிலே பூத்தாற்போலே பொருந்தியிருந்துள்ள கிரீடாதிநூபுராந்தமான திருவாபரணங்கள். [நன்கணிந்தானுக்கு] - பூணவல்லபடியாலேவந்த அழகு. [பையரவினணை] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையவனாய், நாற்றம் மென்மை குளிர்த்தி இவற்றை ப்ரகிருதியாக வுடையவனைப் படுக்கையாக உடையனாய் அதிலே கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு. இதுவும் ஓர் ஆபரண விசேஷம்போலேகாணும். கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பனை நிறம்பெறும் படுக்கையிறே. [கையொடுகால் இத்யாதி]-திருமேனிக்குப் பரபாகமான சிவப்பையுடைய திருக்கைகளையும் திருவடிகளையுமுடையனாய் உபகாரசீலனான ஸுலபனுக்கு. திருவந்தாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியாலே யாயிற்று, அவயவங்கள் தொடக்கமானவை பூர்ணமாயிற்று. [என்தையல் இத்யாதி] - என்பெண்பிள்ளை இழந்தது, மாணிக்கத்தின் ஒளிபோலே தனக்கு நிறங்கொடுக்கும் லாவண்யத்தை. கழற்றிப்பூணும் ஆபரணத்தைக்காட்டிக் கழற்றவொண்ணாத ஆபரணத்தைக் கொண்டாள். தையல் - பெண், சாயல்-லாவண்யம்.

ஈடு.— ஏழாம்பாட்டு. கூரீவார்ணவமாயியுடைய ஆபரணசோபாதிகளிலே அகப்பட்டு இவள் லாவண்யத்தை யிழந்தாளென்கிறாள்.

[மெய்யமர்பல்கலன்] - திருமேனியிலே பூத்தாற்போலே பொருந்தியிருந்துள்ள கிரீடாதிநூபுராந்தமான ஆபரணங்கள். [நன்கணிந்தானுக்கு] - பூணவல்லபடியாலே வந்த அழகு. [பையரவித்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகசிதமான பணங்களையுடையவனாய், நாற்றம் மென்மை குளிர்த்தி இவற்றை ப்ராகிருதியாகவுடையவனைப் படுக்கையாக உடையவனாய், அதிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுக்கு: இதுவோர் ஆபரணவிசேஷம் போலேகாணும்: அநந்தமுகமான ஆபரணமிறே. கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பனை நிறம்பெறும் படுக்கையிறே. [கையித்யாதி] - திருமேனிக்குப் பரபாகமான சிவப்பையுடைய திருக்கைகளையும், திருவடிகளையுமுடையவனாய் உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுக்கு. திருவநந்தாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாயிற்று அவயவங்கள்தொடக்கமானவை பூர்ணமாயிற்று. [என்தையலித்யாதி] - என்பெண்பிள்ளையிழந்தது, மாணிக்கத்தின் ஒளிபோலே தனக்கு

ஏழாம்பாட்டு.—மெய் இத்யாதி. "பையரவினணைப்பள்ளியினானுக்கு, மெய்யமர்பல்கலன்" இத்யாதிகளைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - கூரீவார்ணவ இத்யாதி.

திருமேனியோடே பொருந்தியிருக்கிற அநேகாபரணங்களை கன்றாகச்சாத்தினவனுக்கென்று சப்தார்த்தம். அணிகை - சாத்துகை. "கன்கு" என்றதுக்குபாவம்-பூணவல்ல இத்யாதி. "அரவின்" அரவையென்றபடி. "அணை" என்றதுக்கர்த்தம் - படுக்கையாகவுடையனாய் என்றது. "பல்கலன்" என்றவநந்தம் திருவநந்தாழ்வானைச்சொன்னதுக்குபாவம் - இதுவும் இத்யாதி. ஸலோக்தி - அநந்தமுகமான இத்யாதி. அநந்தரூபமானவென்றும், பலரூபமானவென்றும். தாத்பர்யாந்தரம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. "செய்ய - கையொடு, செய்ய - கால்" என்றந்வயம். "பள்ளியினானுக்கு" என்றத்தோடேகூட்டி, பதச்சேர்த்திக்குபாவம் திருவநந்தாழ்வான் இத்யாதி. 'தொடக்கமானவை' என்ற

நிறங்கொடுக்கும் லாவண்யத்தை; கழற்றிப் பூணும்ஆபரணத்தைக்காட்டி, கழற்றவொண்ணாத ஆபரணத்தைக் கைக்கொண்டான். தையலென்பது-பெண்பேர். சாய்-லாவண்யம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

சாயக்குருந்தம் ஒசித்ததமியற்கு
மாயச்சகடம் உதைத்தமணுளற்கு
பேயைப்பிணம்படப் பாலுண்டபிரானுக்கு என்
வாசக்குழலி இழந்ததுமாண்பே.

அ.— (சாயக்குருந்தம்) - திருப்பாற்கடலினின்றும் ஸ்ரீவசுதேவர் திருமாளிகையிலேவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி க்ருத்ரிமசகடாசுரனாகுந்தாத்யஸுரநிரஸநாபாஸ ஸ்வேதகணிகாலங்க்ருதமான திருமுகத்தில் அழகுக்குத் தோற்று, தன் அழகு இழந்தாளென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், ப்ரதிகூல நிரஸநபரம்பரைகளை உடையனான க்ருஷ்ணனுக்கு என் பெண்பிள்ளை மாண்பையிழந்தாள் என்கிறாள்.

[சாயக்குருந்தம் ஒசித்ததமியற்கு] - அஸுரவடிவான குருந்தை வேரோடே சாய்ந்து விழும்படி தனியேநின்று முறித்து அஸுரமான க்ருத்ரிமசகடத்தைப் பொடியாம்படி உதைத்த இச்செயலாலே இவள் தனக்கேயாம்படி பண்ணிக்கொண்டவனுக்கு. [பேயையென்று தொடங்கி] - பூதனையைப் பிணமாய் விழும்படி முலைப்பால் உண்ணவல்ல மஹோபகாரகனுக்கு. [என்வாசக்குழலி இழந்ததுமாண்பே] - கைஸர்கிகபரிமளமான குழலையுடைய என்னுடைய பெண்பிள்ளை தன்னுடைய மாட்சியை இழந்தாள். அதாவது - ஸ்த்ரீத்வம்.

ப.—அநந்தரம், விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனானவனுக்குத் தன் ஸ்த்ரீத்வவைலக்ஷண்யத்தை யிழந்தாளென்கிறாள்.

குருந்தம்-அஸுராவிஷ்டமானகுருந்து, சாய - வேரோடே சாயும்படி, ஒசித்த-முறித்த, தமியற்கு - அஸஹாயவீரனாய், சகடம் - சகடம், மாய - மாயும்படியாக, உதைத்த - உதைத்து, மணுளற்கு - அத்தாலேதன்னை யாசிக்கிறவர்களுக்கு ஆக்கிக்கொண்ட போக்தாவானவனாய், பேயை-பூதனையாகிற பேயை, பிணம் - பிணமாய், பட - விழும்படியாக, பால் - முலைப்பாலை, உண் - அமுதுசெய்த, பிரானுக்கு - மஹோபகாரகனானவனுக்கு, என்வாசக்குழலி - பரிமளோத்கரமான குழலையுடைய என்பெண்பிள்ளை, இழந்தது - இழந்தது, மாண்பு - மாட்சிமை. அதாவது - ஸ்த்ரீத்வவைலக்ஷண்யம். மாயச்சகடமென்றது - க்ருத்ரிமசகடமென்றுமாம்.

ஆநிசப்தத்தாலே "கண்ணபிரான்" என்றபதத்தில் தோற்றுகிற ஸௌலப்யாதிகுணங்களைச் சொல்லுகிறது. "பல்கலன்" என்றத்தைக்கடாகஸித்துபாலம் - நழற்றிப்பூணும் இத்யாதி. (ஏ)

இ.— எட்டாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய விரோதிநிரஸநங்களுக்குத் தோற்று இவள் தன்ஸ்த்ரீத்வத்தை இழந்தாள் என்கிறாள்.

[சாயக்குருந்தமொசித்த] - அஸுராவிஷ்டமான குருந்தத்தை வேரோடே சாய்ந்து விழும்படி முறித்த. [தனியற்கு] - நம்பி மூத்தபிரானை ஒழியவே தனிவீரஞ்செய்தவற்கு. தான் தனிமையிலே சென்று உதவக்காணும் இவளுக்கு நினைவு. [மாயச்சகடமுதைத்த] - க்ருத்ரிம சகடம் என்னுதல். "தளர்ந்தும் முறிந்தும்" என்கிறபடியே சகடம் உருமாயும்படி என்னுதல். [மணாளற்கு] - ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளுக்கு யதுர்ப்பங்கம்போலே, இவ்வபதாநத்தைக் காட்டியாயிற்று இவளை அநந்யார்ஹையாக்கிக் கொண்டது. [பேயைஇக்பாதி] - சூர்ப்பணகைவைப்போலே ஓர் அநர்த்தத்தை விளைக்க உயிரோடேவிடாதே, பூதனையைப் பிணமாய் விழும்படி முலைப்பாலுண்ணவல்ல மஹோபகாரகனுக்கு. [என்வாசக்குழலி] - நைஸர்கிகபரிமளமான குழலையுடைய என்பெண். அவளை "ஸவபுமாயா". என்று சொல்லுகைக் கடியான குழல்என்கை. * வாசஞ்செய் பூங்குழலாளிதே. [இழந்ததாமாண்பே] - தன் புருஷக்வாத்ரயத்துக்காக செயல்களை யெல்லாம் காட்டி இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தைக் கொண்டான். மாண்பு - மாட்சிமை, ஸ்த்ரீத்வம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. க்ருஷ்ணனுடைய விரோதி நிரஸநத்துக்குத்தோற்று இவள் தன்னுடைய ஸ்த்ரீவத்தை இழந்தாள் என்கிறாள்.

[சாயக்குருந்தமொசித்ததனியற்கு] - அஸுராவேசத்தாலே தழைத்துப்பூத்து நின்றகுருந்தத்தை வேரோடே சாய்ந்துவிழும்படி முறித்த தனியற்கு. நம்பி மூத்தபிரானை ஒழியவே தனிவீரஞ்செய்தவற்கு. தான் அத்தனிமையிலே சென்று உதவக்காணும் இவளுக்கு நினைவு. [மாயச்சகடமுதைத்த மணாளற்கு] - க்ருத்ரிமசகடமென்னுதல்; "தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடஅஸுரருடல் வேறுப்பிளந்துவீய" என்கிறபடியே சகடம் உருமாயும்படி என்னுதல். [மணாளற்கு] - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு யதுர்ப்பங்கம்போலே, இவ்வபதாநத்தைக் காட்டியாயிற்று இவளையநந்யார்ஹையாக்கிற்று. [பேயைப்பிணம்படப்பாலுண்பிரானுக்கு] - சூர்ப்பணகைவாவைப்போலே ஓர் அநர்த்தத்தை விளைக்க உயிரோடேவிடாதே, பூதனையைப் பிணமாய்விழும்படி முலையுண்ணவல்ல மஹோபகாரகனுக்கு. [என்வாசக்குழலி] - நைஸர்க்கிக பரிமளமான குழலையுடைய என்பெண்பிள்ளை. அவளை "ஸவபுமாயா" (ஸர்வகந்த:) என்றுசொல்லுகைக்குஅடி. இத்தலையைவிட்டு * வாசஞ்

எட்டாம்பாட்டு - சாய இத்யாதி. "சாயக்குருந்தமொசித்த" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவாரிசை-க்ருஷ்ணனுடைய இத்யாதி.

சாயக்குருந்தமென்றது - சாயையையுடைய குருந்து என்றும், குருந்தம் சாய என்றும்: அர்த்தத்வயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் - அஸுராவேச இத்யாதி. "தனியற்கு" -(தனியற்கு) துணையில்லாதவற்கு என்றபடி. "தனியற்கு" என்றதுக்கு பாவம்-நம்பிமூத்த இத்யாதி. "தனியற்கு"என்கிறவளுடைய ஏகார்த்தபாவம்-தான்அத்தனிமையிலே இத்யாதி.காகயுத்தத்தில்ஸத்யபாமையைப்போலே. த்விதீயார்த்தத்துக்கு - சகடம் மாய - நசிக்கும்படி இத்யர்த்த; "பிணம்பட" என்றதுக்குபாவம்-சூர்ப்பணகைவாவை இத்யாதி. "கொங்கலரேலக்குழலி" என்றாற்போலே சொல்லாதே கேவலம் "வாசக்குழலி" என்றதுக்குபாவமாதல்; "வாசக்குழலி" என்று நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு பாவமாதல் - நைஸர்க்கிக இத்யாதி. "வாசக்குழலி" என்றதுக்கு ஹிதத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்

செய்பூங்குழலாளிறே. [இழந்ததுமாண்பே] - தன் பும்ஸ்த்வப்ரயுக்தமான செயல்களை யெல்லாங்காட்டி, இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தைக்கொண்டான். மாண்பு - மாட்சிமை. ஸத்ரீத்வம், அழகு என்றுஞ் சொல்லும்மாண்பை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மாண்பமைகோலத்து எம்மாயக்குறளற்கு
சேண்சுடர்க்குன்றன்ன செஞ்சுடர்மூர்த்திக்கு
காண்பெருந்தோற்றத்து எங்காகுத்தநம்பிக்கு என்
பூண்புனைமென்முலை தோற்றதுபோற்றே.

அ.—(மாண்பமை.) - "கொள்வனுன் மூவடி தா" என்று இரக்கிற ஸமயத்திலே நிரவயிகஸௌந்தர்யநிலாஸபூதமாயபோஷஜநமநோஹரகஹாரியாய் அத்யாஶ்சர்யமான திருவடிவின் அழகுக்கும், அளந்தருளுகைக்காகத் தாமரைக்காடு அலர்ந்தாலொரு மாணிக்கமலைபோலே வளர்ந்தருளின அப்போதையழகுக்கும், ஜகதாஹஸ்யுஸ்ஸுஹிஸ" என்னும்படி திவ்யமான ஜந்மத்தையுடையனான பரமாத்மனுடைய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணங்களுக்குத்தோற்று, அஸங்க்யேய திவ்ய பூஷணாலங்க்ருதையான ஸ்ரீவள், தன்னுடைய லாவண்யமிழந்தாளென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ரீவாமநாத்யவதாரங்களைப்பண்ணியிருக்துள்ள எம்பெருமானுடைய திருவழகிலே ஈடுபட்டு என்பிள்ளை தன்னுடைய பொற்பை இழந்தாள் என்கிறாள்.

[மாண்பென்றுதொடங்கி.] - ஆபாதசூடாந்தம் ஓப்பமின்மையுடையவனும் அத்யாஶ்சர்யபூதனும் ஆஸ்ரிதபவ்யனான ஸ்ரீவாமனனும் உயர்ந்திருந்துள்ள சுடர்க்குன்றுபோலேயாய் செஞ்சுடரையுடைய வடிவையுடையவனுக்கு. [காண்பெருந்தோற்றத்தெங்காகுத்தநம்பிக்கு] - ஸ்பருஹணீயமாய் அபரிச்சேத்யமான தேஜோரூபத்தையுடையனும் ஸர்வகுணஸம்பந்நனும் ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரனான காகுத்ஸ்தனுக்கு. "ஜகதாஹஸ்யுஸ்ஸுஹிஸ" என்கிற அவதாரமஹத்வமாகவுமாம். [என்பூணென்று தொடங்கி] - ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதையாய், அதுவும் பொருந்தலொணாதபடியான ஸௌந்தர்யத்தை உடையவளான என்னுடைய மகள் தன்னுடைய அழகை இழந்தாள்.

ப.— அநந்தரம், அபேக்ஷிதஸித்தியால்வந்த ஆச்சர்யகாரித்வத்தையுடைய வாமநாத்யவதாரங்களையுடையவனுக்குத் தன்னழகு இழந்தாளென்கிறாள்.

மாண்பு - அழகு, அமை - அமைந்த, கோலம் - வடிவையுடையனும், (அதாலே), எம்மாயம் - அபேக்ஷிதஸித்த்யர்த்தமாக எங்களோடு மஹாபலியோடு வாசியற வஞ்சித்த, குறளற்கு - வாமநனாய், சேண் - அபேக்ஷிதஸித்தியாலே உயர்ந்து, சுடர் -

---

செய்கிறார்-அவனை இத்யாதி. இத்தலையை என்று ப்ரலேஷம். அவனுக்கு பரிபவத்தையுண்டாக்குமோ? என்ன - வாசஸ்தேஷு இத்யாதி. செயல்களையென்றது - "ஸர்வகுணாதிகனாயிருந்த" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து. (அ)

தேஜோமயமான, குன்றன்ன-மலைபோலே, செம் - சிவந்த, சுடர்-ஒளியையுடைத்தான, மூர்த்திக்கு - விக்ரஹத்தையுடையனாய், காண்-ஸர்வலோகதர்ஶநீயமான, பெரு - அபரிச்சிந்நமாஹாத்ம்யத்தையுடைய, தோற்றம் - ஆவிர்ப்பாவத்தையுடையனாய், எம் - எம்போலவர்க்கு அநு஭ாவ்யனாம்படி, காகுத்தன் - சக்ரவர்த்தி திருமகனான, நம்பிக்கு - பூர்த்தியையுடையவனுக்கு, என்பூண்புனைமென்முலை - ஆபரணங்களையணிவதாய், (விரஹாஸஹமான மென்மையையுடைத்தான முலையையுடைய என்பெண்பிள்ளை), தோற்றது - இழந்தது, பொற்பு - அழகு.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஸ்ரீவாமநாத்யநேகாவதாரங்களில் அழகிலீடுபட்டு இவள் தன் அழகை இழந்தாள் எனகிறாள்.

[மாண்புஇத்யாதி] - அழகுசமைந்த ஒப்பனையையுடையவனாய், ஆச்சர்யமான, வேஷத்தையுடைய ஸ்ரீவாமநனுக்கு மாண்பு - அழகு. மாயம்என்று - வஞ்சனமாகவுமாம். [சேண்சுடர்இதயாதி] - கையிலே நீர்விழுந்தவாறேவளர்ந்தபடி. ஓங்கிப்புகரையுடைய மலைபோலே சிவந்த ஒளியையுடைய வடிவையுடையவனுக்கு. [காண்பெருந் தோற்றத்து] - கண்ணுக்கினிதாய் அபரிச்சேத்யபோக்யமான ஸந்நிவேசத்தையுடையவன் என்றதல்; "ஜநராஶவஸ்ருஸ்ஸுஶிஶுஸ" என்கிற அவதாரமாதல். [எம்காகுத்தநம்பிக்கு]- குணபூர்ணனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு. [என்பூண்புனைமென்முலை] - பூண்என்று ஆபரணமாய், அததாலே அலங்கிருதமாய் விரஹஸஹமல்லாதமுலையையுடையவள். [தோற்றதுபொற்பே] - பொற்புஎன்று அழகு. —பூண்புனைமென்முலை என்கையாலே, ஒப்பனையால்வந்த அழகை இழந்தாள். அவனைத்தோற்பிக்கும் முலையை உடையவளாகிறாள்தோற்றாள்]

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ரீவாமநாத்யநேக அவதாரங்களிலே யகப்பட்டு இவள் தன்னழகை இழந்தாளென்கிறாள்.

[மாண்பு இத்யாதி] - அழகுசமைந்த ஒப்பனையையுடையனாய், ஆச்சர்யமான வேஷத்தையுடைய ஸ்ரீவாமநனுக்கு. மாண்பு - அழகு. மாயம்மென்று - வஞ்சகையாகவுமாம். [சேண்சுடர் இத்யாதி] - அடியிலே நீர்வாராதுக்கொடுத்தவாறே வளர்ந்தபடி. ஓங்கிப்புகரையுடைய மலைபோலே அழகிய ஒளியையுடைய வடிவையுடையவனுக்கு. [காண்பெருந்தோற்றத்து] - தோற்றம் - அழகு. கண்ணுக்கினியதாய் அபரிச்சேத்யபோகய

ஒன்பதாம்பாட்டு-மாண்பமை இத்யாதி. "மாயகுறளனாகி" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-ஸ்ரீவாமநாத்யாதி.

வேஷமென்று - விக்ரஹம். அழகுசமைந்த ஒப்பனையாவது - திருயज्ञோபவீதம், க்ருஷ்ணாஜிநம், மௌஞ்சீமேகலாதிகளானவை. அடியிலே - முக்தறவென்றும், மேலிலேயென்றும் "மேசம்" என்று - அழகு. "தோற்றம்" என்று அழகாய், தநாஸ்ரயமான விக்ரஹத்தைலக்ஷிக்கிறது. "காண்" - காணப்படுமதாய், அதாவது - தர்ஶநீயமாய. அத்தால்பலிதம்-கண்ணுக்கினியதாய் என்று. "தோற்றம்" என்கிறவழக்கிலேபலிதம்- போக்யத்வம். "தோற்றம்" என்றதுகுறு - அவதாரமாகஅர்த்தாந்தரம்- ஜந்மராஹித்யம் இத்யாதி. 'ஜநராஶவஸ்ருஸ்ஸுஶிஶுஸ ஸுஶிஶுஸ ஸுஶிஶுஸ

மான ஸங்நிவேசத்தையுடைய என்றுதல். "ஜ நாராயணாய" (ஜந்மராமஸ்யஸுமஹத்) என்கிற அவதாரமஹத்வமாதல். [எம் காதலற்கு] - குணபூர்ணனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு. "தயாதற்குமகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன்" என்றுமவரிறே. "குணநாமாகரோமஹான்" (குணநாமாகரோமஹான்) - [என்பூண்புனைமென்முலை] - ஆபரணத்தாலே அலங்கிருதமாய், விரஹஸஹமன்றிக்கேயிருந்துள்ள முலையையுடையவள். [தோற்றதுபொற்பே] - பொற்பென்று அழகு. "பூண்புனைமென்முலை" என்கையாலே, ஒப்பனையால்வந்த அழகையிழந்தாள். "மலராள்தனத்துள்ளான்" என்கிறபடியே அவனைத் தன்முலையழகாலே புறம்போன்று அறியாதபடிபண்ணி புஜிக்குமவள் கிடீர் தோற்றாள்என்கை. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

பொற்பமைநீள்முடிப்பூந்தண்துழாயற்கு
மற்போருதோளுடை மாயப்பிரானுக்கு
நிற்பனபல்லுருவாய் நிற்குமாயற்குஎன்
கற்புடைமாட்டி இழந்ததுகட்டே.

ஆ.—(பொற்பமை.) அயர்வறுமமரர்களும் ஸ்ரீமாலாகாரனும் குடிலையும் தன்னுடைய திவ்யாகார ஸத்ருசமான திவ்யமால்யாதிகளபரங்களைக் கொண்டு ஒப்பித்,

---

ப்ர.—[மாண்பமை இத்யாதி]—காண்பெருக்கிற்றத்தெங்காதலற்கு]- வாலகூரணை [ங.] "ஸயயாகுயிதம்வெறுவ்ரு.ரரெ.ரிஸைவிஷிணா। ரவைவவ ஶஸ்யுவாரிதம்வகாரஹஶவாரு ஷிணாகூ। ஜிரரரிஸ்யுஸ்ரிஸைஜிரரு ஸவ ரூரரகூரு லதாழு। ஸொகஸ்யுவ்ரியதாரஷாஸிம் ஸள்ரிதாரவ்ரு ஶீலதாழுகூ॥" கிவ்ஷ்ணா காணை [கரு] வாலிநம்ப்ரதிதாரா, "ஜ்ரூரநவிஜ்ரூரநஸம்வெஸொநிஷெஶொநிரகூ விதாரு। யாதரு நாஜிவவெரெஸெஷெ ரமாணாநாரிகுரொரிஸமாநு॥ உழுதத்ரிம் நவிரொரயஷொஸஸமெதரிஸமாதநா। ஊஜுமெயரரு ஸ்ரிஸெயெநரரிஸெணாரணகூரி ஸாரு॥ உகழு॥

மஹத்வமாவது-"ஸஸிஸெரெவெரரிணாஸ்ரு" "ரரெரரரிஸஸரவ்ரு யாரரா" இத்யாத்யுக்த மஹத்வ மென்றபடி. 'குணபூர்ணனான' என்றவிடத்திலே - "ஸ்ரூரு ஶாஸ்ரு ரிரரெ ரரரிகூஷரா ஸதுரு ஷிஶ்ரரிகூ। ரரவவம்ரெரரஸ்யஜெ ஷ.ரணாகூவொரரரவிஷாரிகூ" என்றது அநுசந்தேயம். "எம்" என்றதுக்குஸாவம்-தயாதநிந்த இத்யாதி. "குணபூர்ணன்" என்றுமதுக்கு ப்ரமாணம் - குணரும் இத்யாதி. "யாதரு நாஜிவவெரெஸெஷெ ரமாணாநாரிகுரொரிஸமாநு" இதிவாலிநம்ப்ரதிதாரா. கீழே - "அழகையிழந்தாள்" என்று சொல்லியிருக்க, இங்கேயும் சொன்னால் புகருக்தாமன்றோ? என்ன-பூண்புனை இத்யாதி 'பூண்புனைமென்முலை" என்று விசேஷிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தஸாவம்-மலராள் இத்யாதி "உள்ளான்" என்றதுக்கர்த்தம் - புறம்போன்று அறியாதபடி இத்யாதி. தனம் - ஸ்தநம். இது மூன்றுமுக்திருவந்தாதி. பூண் - ஆபரணம். புனைகை - சாத்துகை. (ஈ)

தருளப் பண்ணின அழகுக்கும், அவ்வழகு குறியழியாதபடி பற்பொருத சாதுர்யத்துக்கும், அவனுடைய ஸ்த்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஸர்வஜந்துஜாதத்துக்கும் ஆத்மதயா வ்யவஸ்த்திதனாயிருந்த ஈச்வரத்வத்துக்குந்தோற்று, ஸ்த்ரீத்வாதி ஸகலபங்களுமுறை வீஸபூதையான என்பெண்பிள்ளை, தன்னையும் தன்னுடைமையையும் கட்டடங்க இழந்தாளென்கிறாள்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனையும் க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணியும் ப்ரதிகூலநிரஸநங்களைப்பண்ணியும் ஜகதாகாரனையும் இருக்கிற எம்பெருமானுக்கு என்மகள் கட்டழிந்தாள் என்கிறாள்.

[பொற்பென்று தொடங்கி] - மிகவும் அழகிதாய் ஸர்வஜகத்வர்யஸுகமான திருவபிஷேகத்தையும் திருக்குழலில் ஸ்பர்ஶத்தாலேபூத்து ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாய் மாலையையும் உடையனாய், பூசினசந்தனமழியாதபடி மல்லரோடு பொருந்தோளையுடையவனாய் இப்படி அத்யாஶ்சர்யமான மகிஷாடகாரங்களைப்பண்ணும் அவனுக்கு. [நிற்பனவென்று தொடங்கி] - ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமானஜகத்தைத்தனக்கு சரீரமாக வுடையனாய்நிற்கிற க்ருஷ்ணனுக்கு † மிகவும் கற்புடையவளாயிருக்கிற என்மகள் எல்லாம் இழந்தாள். லோகயாத்ரையை இழந்தாள் என்றாராம்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்தை சிறைகளையுடையனாய், விரோதி நிவர்த்தகனாய், ஸர்வஸரீரியானவனுக்குத் தன்மர்யாதையை இழந்தாளென்கிறாள்.

பொற்பு - அழகு, அணை - அணைந்து, நீள் - உயர்ந்த, முடி - அபிஷேகத்தையும், பூ - தர்ஶநீயமாய், தண் - ஸ்ரமஹரமான, துழாயற்கு - திருத்துழாயையுமுடையனாய், (அந்தபரத்வபோக்யத்வங்களோடேவந்து), மல் - ப்ரபலனான மல்லரோடே, பொருதோளுடை - தோளிற்சாந்தழியாதபடி மல்லர்ப்பொருத, மாயம் - ஆஶ்சர்யபூதனாய், பிரானுக்கு - ஸ்ரீமதுரையிற்பெண்களுக்கு முலைகளாலணைத்தவனாய், நிற்பன - பரமாணஸித்தஸ்த்தைர்யத்தையுடைத்தாய், பல - பஹுவிதமான, உரு - பதார்த்தங்களை, ஆய் - சரீரமாகவுடையவனாய், நிற்கும் - தத்தத் தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய்நிற்கும், மாயற்கு - ஆஶ்சர்யத்தையுடையனானவனுக்கு, என்கற்புடையாட்டி - அறிவுடையாளாயிருக்கிற என்பெண்பிள்ளை, இழந்தது - இழந்தது, கட்டு - ஸ்த்ரீத்வமர்யாதை. கட்டு - மர்யாதை. கட்டடங்கவென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், பரத்வமென்ன! அவதாரமென்ன! ஜகதாகாரமென்னவென்ன! இவற்றை அடங்கக்காட்டி இவளுடைய கல்லாவற்றையும் கொண்டான் என்கிறாள். [பொற்பு இத்யாதி] - அழகு சமைந்திருப்பதாய் ஆயிரஞ்ஞாயிறு ப்ரகாசமான திருவபிஷேகத்தை உடையனாய், அதின்மேலே ஐஶ்வர்யஸூசகமான திருத்துழாய் மாலையையும் உடையவனுக்கு. [பூந்தண்துழாய்]-ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலேபூத்து ஸ்ரமஹரமாயிருக்கை. வந்தவதரித்து, மற்பொருதோளை உடையவன். - [மாயப்பிரானுக்கு]-சாத்தினசாந்து அழியாதபடி மற்பொருதவாஶ்சர்யம். * ராவத்தகர்த்த சாந்தணிந்தோள் சதுராகிறே. மற்றும் ஆஶ்சர்யமான உபகாரங்களைப்பண்ணினவன் என்றுமாம். [நிற்பன இத்யாதி]- ஸ்தாவரஜங்கமாத்மக ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிற்கிற ஆஶ்சர்யபூதனுக்கு. [என்கற்புடையாட்டி] - மிக்க அறிவையுடைய என்மகள்.

† இவ்வர்த்தத்தில் 'ஆயர்கு' என்று பதச்சேதம் விவக்ஷிதம்.

"தத்தஸ்ஸுஸுஷ்ரூஷாம்ஹவெச" என்றிருக்கும் அறிவிறே. [இழந்ததுகட்டே] - தனக்குள்ளவற்றை நேராகக்காட்டி, இவள்பக்கல் உள்ளவற்றை நேராக்கக்கொண்டான். கட்டென்று - மர்யாதையாய், அத்தைஇழந்தாள் என்றுமாம்.

ஈடு.—பத்தாம் பாட்டு. பரத்வமென்ன, அவதாரமென்ன ஜகதாகாரதை யென்ன !! இவற்றையடங்கக்காட்டி இவளுடையது எல்லாவற்றையும் கொண்டான் என்கிறாள்.

[பொற்பமைஇத்யாதி] - அழகுசமைந்திருப்பதாய் ஆதிராஜ்யப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தின்மேலே, ஐஸ்வர்யஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனுக்கு. [பூந்தண்துழாய்] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே பூத்து ஶ்ரமஹரமாயிருக்கை. [மற்பொருஇத்யாதி] - வந்தவதரித்து மற்பொருதோளையுடையனாயிருக்கை. [மாயப்பிரானுக்கு] - சாத்தின சாந்தழியாதபடி மல் பொருத ஆஶ்சர்யம். [பிரானுக்கு] - ரக்ஷிதுரையிற்பெண்களுக்கு அழகை உபகரிக்கை. * சாவத்தகர்த்தசாந்தணிதோள்சதுரனிறே. மற்றும் ஆஶ்சர்யமான உபகாரங்களைப்பண்ணினவனுக்கு என்றுமாம். [நிற்பனஇத்யாதி] - ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிற்கச்செய்தே, தத்தத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் நிற்கிற ஆஶ்சர்யபூதனுக்கு. [என்கற்புடையாட்டி] - தக்கவறிவையுடைய என்மகள். " * தத்தஸ்யுஸுஷ்ரூஷாம்ஹவெச" (தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்) என்றிருக்கும் அறிவிறே. [இழந்ததுகட்டே] - தனக்குள்ளவற்றை நேராகக் காட்டி இவள்பக்கல் உள்ளவற்றை நேராகக்கொண்டான். கட்டு - கட்டடங்க. கட்டென்று மர்யாதையாய், லோக மர்யாதையை இழந்தாளென்றுமாம். (கo)

பத்தாம்பாட்டு - பொற்ப இத்யாதி. "பொற்பமைநீண்முடி" இத்யாதியாலே - பரத்வம்; "மற்பொருதோளுடை" இத்யாதியாலே - அவதாரம்; "நிற்பனபல்லுருவாய் நிற்கும்" என்ற - ஜகதாகாரதை.ஐஸ்வர்யஸூசகமான-சர்வரத்வஸூசகமான. 'ஐஸ்வர்யஸூசகமான'என்றவிடத்திலே- "வக்ஷஸ்ஸுஸ்ரீவாஸதாஸுஹஸி" இத்யாத்யநுசந்தேயம். "தழைக்கும்துழாய்மார்பன்"என்றத்தைப்பற்ற- ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே இத்யாதி. "மல்" என்ற - மல்லரைச் சொல்லுகிறது. சாந்தழியாதேபொருதானோ? என்ன - சாவத்தகர்த்த இத்யாதி சாம்படிநெருக்கின, சாந்தாலேயணிபப்பட்ட தோளையுடைய சதுரனித்யர்த்த: மற்றும் ஆஶ்சர்யமான உபகாரங்களையென்றது - கம்ஸவதாத்யுபகாரங்களை. "பல்லுரு" என்ற - ஜங்கமங்களைச் சொல்லுகிறது. "கற்புடை"என்கிற மதுப்பு-ஸ்ரீமாலிலேயாக்கி, 'மிக்கவறிவு' என்கிறார். அந்த அறிவேதென்ன - தந்தஸ்ய இத்யாதி. "பொற்பமைநீண்முடி" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து ஸ்ரீவம்-தனக்குள்ளவற்றை இத்யாதி. "கட்டு" என்ற கட்டடங்கவென்றுதல் லோகமர்யாதையென்றுதல். (ம)

பதினோராம் பாட்டு.

கட்டெழில்சோலைநல்வேங்கடவாணனை
கட்டெழில்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்
கட்டெழிலாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்
கட்டெழில்வானவர் போக்முண்பாரே.

அ.—(கட்டெழில்) பரமபுருஷசோஷைதைக ரதித்வலக்ஷணீஸமாப்ருத திவ்ய ஸகாரிலயவகுளதர ஸமீரிதமான வாணீஸவாணர்த்திலும் வைத்துக்கொண்டு, கார்த்ஸ்ந்யேந ரமணீயமான சோலைகளாலே அலங்க்ருதமான திருமலையிலே நின்றருளின திருவேங்கடமுடையானுடைய கல்யாணகுணாநுசந்தி.ங்களையே ப்ரதிபாதிக்கையாலே ஸாகல்யேந கல்யாணமான இத்திருவாய்மொழியையவல்லார் * அயர்வறுமமரர்களுடைய கல்யாணமான ஸம்பத்தையடங்க அநுபவிக்கப்பெறுவர்களென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் * அயர்வறுமமரர்களுடைய லோகத்தை புகுப்பார் என்கிறார். நாலாபாகத்திலும், கட்டு என்கிற மம்தம் - ஸாகல்யபரம். நாலாபாகத்திலும், கட்டுக்குப்பொருள்:— பரிமளமும், காவலும், தொடையும், பெருமையும் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் நித்யஸூரிகளுடைய போகத்தை புகுப்பர்களென்று லைத்தையருளிச்செய்கிறார்.

கட்டு - செறிவையுடைய, எழில் - அழகையுடைத்தாயுள்ள, சோலை - சோலையையுடைத்தாய், நல் - பகவத்விஷயவிஷயீகாரப்ரகாரமாகநன்மையுடைய, வேங்கடம் - திருமலைக்கு, வாணனை - நீர்வாஹகனானவனை, கட்டெழில் - அரணழகையுடைத்தாய், தென் - தர்ஶநீயமான, குருகூர் - திருநகரிக்குநீர்வாஹகரான, சடகோபன் - அழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, கட்டெழில் - தொடையழகையுடைத்தான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லவர் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், கட்டெழில் - ஸ்வச்சந்தாயத்தமான வகுப்பழகையுடைத்தான, வானவர் - நித்யஸூரிகளுடைய, போகம் - போகத்தை, உண்பார் - அநுபவிக்கப்பெறுவர். நாலடியிலும் கட்டடங்க காழிலென்றுமாம். இது - கலிவிருத்தம்.

இ—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், நித்யஸூரிகள் போகத்தைப் புகுப்பர்கள் என்கிறார். [கட்டெழில் இத்யாதி] - கடி என்றதத்தை கட்டு என்று வலித்ததாய், பரிமளத்தையுடைய நல்லசோலை. [நல்வேங்கடம்] - ஶேஷஶேஷிகள் இருவர்க்கும் உத்தேஶ்யமான திருமலை. [வாணனை] - நீர்வாஹகனை. திருவேங்கடமுடையானையாயிற்றுக் களிபாடிற்று; "திருவேங்கடத்தெங்கோனை யென்னப்பனெம்பெருமானுளனாக—என் நாவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்" என்றிருக்குமவரிறே. [கட்டெழில்தென்குருகூர்] - கட்டு என்று அரண், அரணையுடைய திருநகரி. [கட்டெழிலாயிரம்] - கட்டு என்று தொடை; அழகிய தொடையை உடைத்தாகை. [கட்டெழில்வானவர்] - பெரிய வானவர். போகவிஶேஷ

ஷணமாகவுமாம். ஸம்ஸாரத்தில் போகம்கர்மநிபந்தநமாகையாலே, அல்பமாய் அஸ்யிரமாய் இருக்குமிறே. ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலே ஸம்ருத்தமாய் நித்யமாயிருக்கை. நாலடியிலும், கட்டு என்கிற ஶப்தம் ஸாகல்யபரமாகவுமாம். நீர்மைக்கு எல்லையான திருமலை ஆஶ்ரயணீயஸ்தலம், மேன்மைக்கு எல்லையான பரமபதம் அநுபவஸ்தலம்; *ஒன்றியாக்கைபுகாமை யுய்யக்கொள்வான் நின்றவேங்கடமிறே.

ஈடு — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லவர்கள் நித்யசூரிகள் லோகத்தை புகழிக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

[கட்டெழில் இத்யாதி] - கடியென்கிறஇத்தை கட்டென்றுவலித்ததாய், பரிமளத்தையுடைத்தாண நல்ல சோலை. [நல்வேங்கடம்] - சேஷசேஷிகள் இருவர்க்கும் உத்தேஶ்யமான திருமலை. [வாணனை] - நிர்வாஹகனை. திருவேங்கடமுடையானையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. "திருவேங்கடத்தென்னானை என்னப்பனைப்பொருமாறனொளிகொ - என்னாவிலின் கவியாறொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்" என்றிருக்கும் அவரிறே. [கட்டெழில்தென்குருகூர்] - கட்டென்ற அரண்; அரணையுடைய திருநகரி. [கட்டெழிலாயிரம்] - கட்டென்ற தோடை; அழகியதோடையையுடைத்தாகை. [கட்டெழில்வானவர்] - (பெரியராய்) கட்டடங்க நல்லரான நித்யசூரிகள். ஶ்லோகவிஶேஷணமாகவுமாம். ஸம்ஸாரத்தில் ஶ்லோகங்கள் கர்மநிபந்தநமாகையாலே அல்பமாயஸ்த்திரமாயிருக்குமிறே, ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலே ஸம்ருத்தமாய் நித்யமாயிருக்கை. நாலடியிலும், கட்டென்கிறஶப்தம் ஸாகல்யபரமாகவுமாம் நீர்மைக்கு எல்லையான திருமலை ஆஶ்ரயணீயஸ்த்தலம் ; மேன்மைக்கெல்லையான பரமபதம் அநுபவஸ்த்தாநம்; * ஒன்றியாக்கைபுகாமை யுய்யக்கொள்வான் நின்றவேங்கடம் இறே. (கக)

நிகமம் - கட்டெழில் இத்யாதி. "இப்பத்தும்வல்லவர் கட்டெழில்வானவர் போகமுண்பார்" என்றதத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-இந்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

நன்மையேதென்ன - சேஷசேஷிகள் இத்யாதி. கைங்கர்யம்பண்ணுகைக்கு ஏகாந்தமான நிலமாகையாலே சேஷபூதனுக்குஉத்தேஶ்யம்; இவனை யடிமைகொள்ளுகைக்கு ஏகாந்தமான நிலமாகையாலே சேஷிக்கு உத்தேஶ்யமென்றபடி. திருவேங்கடமுடையானையோ கவிபாடினார்? என்ன - திருவேங்கடந்து இத்யாதி. கட்டெழில்தென்குருகூர் - அரணழகையுடைத்தாய் தர்ஶநீயமான திருநகரியென்று சப்தார்த்தம். "எழில் - கட்டு - ஆயிரம்" என்றந்வயிப்பது. கட்டடங்கநல்லரான என்றது - தாரதம்யமில்லாதே எல்லாரும் ஸமராயிருப்பர் என்றபடி. போகத்துக்கு விஶேஷணமானபோது, கட்டடங்க நன்றான என்றாய்; அதாவது - ஸம்ருத்தமாய் நித்யமுமான என்றபடி. ஸாகல்யபரமென்றது - கட்டடங்கவென்றபடி. "திருவேங்கடமுடையானைச் சொன்ன இப்பத்தும் வல்லவர் வானவர்போகமுண்பார்" என்றதற்பலிதம்-நீர்மைக்கெல்லை இத்யாதி. திருமலையாஶ்ரயணீயஸ்த்தலமோ? என்ன-ஒன்றியாக்கை இத்யாதி. துர்விஷயமாம்படியசித்தோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டனாய்த்தேவாதி ஶரீரப்ரவேஶம் பண்ணுதபடி உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிற திருமலை இத்யர்த்தம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி.—தஸ்யாந்நிர்வ்வணதாவிஶவாத்ரு ஸ்ரிநுவாம்ஸ்வைவவாஜ்ஜிதத்திகிஃ வாராஷாயுஃஸாரெ । ஸுஸ்வுஸுகீயவிஷயெஷு விஶேஷாஷஷ்ஷ்ஸீயஸுவாஶ்ரவஶாஶ்ஸுஸிதெத்யுவொசஸ் ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—வாராஷ்யாஸ்வெஶ்வுவஸுமா யாயவிஹ்யதிஃவெவ்ரு ஹ்ணஸ்ஸுஷ்ஷ்ஹாவாஷ்ஷாஹாம் ஸுஸிஹாவாஷ்ஹிஸாஹ மதயாஷ்ஷ்வதெஃ கூநுஹ்ஹாஸ் । ப்ரூஷ்ஹாவெஶ்வு ஸவ்ரூஷ்ஷாநிலயதயாஹ்ஷ ஶெகிவெயும் வாதாயுஃஸீநிந்ஷ்ணாஶவஹாரதிஹாரிஶ்வுத்ரூஹாணீஷ்வாரிஃ ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

மாலுடனே தான்கலந்து வாழ்ந்திருக்கை யாலல்
லாலனைகள் தாதன் ஒடைமை தாமடையக்— கோலிலே
தானிகழவேண்டாமற் றன்னைவிடல்தொன்மாறன்
ஊனமறுசீர்நெஞ்சே! உன்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அ.—(உண்ணுஞ்சோறு) - இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸநத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் மோஹநீ-ராபந்நையான பிராட்டி, தத்விஷய நிரவயிகாஸிநி வேஷ ப்ரேரிதையாய்க்கொண்டு திருக்கோளூரிலே யெழுந்தருள, திருத்தாயார் இவளுடைய நிரவயிக வ்யஸநத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் அப்ரக்ருதிக்கதையாகையாலே இவள் எழுந்தருளுகிற ஸமயத்தில் அவற்றையநுஸந்திக்க ஸமையன்றியே, பிள்ளைநெடும்போதுகூட ப்ரயுக்தையாய் இவளைக்காணாமையாலே, இவளை இழந்தேனென்கிறாள்.

ஒ.—எழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அப்ரக்ருதிங்கதையான இப்பிராட்டி நெடும்போதோடுகூட வளர்ந்து, பிள்ளையும் எம்பெருமானைக் காணப்பெறாமையாலே அவனையொழியத் தரிக்கமாட்டாமை, தன்வெந்நீருக்கள் பக்தனிலும் க்ரீடாபகரணாதிகளிலும் அத்யந்த விமுகையுமாய், எம்பெருமானைக் கண்டல்லது புரிக்கமாட்டாமையாலே தன்மர்யாதைகளை அதிலங்கித்துத் தனியே திருக்கோளூரேறப்போக, மோகநித்ரைபோய் உணர்ந்து இப்பிராட்டியைத் தன்மாளிகையிற் காணாத் திருத்தாயர், "இவள் திருக்கோளூரிலே போனாள்" என்று அத்யவஸித்து, இவள் இங்கிருக்கும்போதும் அவனாலே போதுபோக்கி யிருக்கும்படியும், அதி ம்ருதுப்ரக்ருதியாயிருக்கிற இவள் அவ்வூரிலே தனியே எங்ஙனேபோகக் கடவள்ளன்றும், அங்கேசென்றால் அவ்வூரையும் அவனையும் கண்டால் எங்ஙனேயோ உடைகுலைப்பாடக்கடவள் ளன்றும் சொல்லாநின்றுகொண்டு, தன் பெண்பிள்ளையுடைய அவஸாதத்தாலும், அவளைத் தான்பிரிகையாலும் மிகவும் நோவுபட்டு பேசாநிற்கிறாள்.

ப.— எழாந் திருவாய்மொழியில், நித்ய ஆத்மாத்மீய ஸ்வபாவங்களெல்லாம் ததநுகுணமாம்படி அவற்றில் தமக்கு ஸ்வாம்யநிஷ்ருஷ்டி பிறந்தபடியை அநுஸந்தித்தருளினவர், அத்தலையில் தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே அதித்வரிதரித்தராய், ஸ்ரீயபதியான ஸர்வேச்வரன் விஷயமாகத் தமக்கு த்வரையிடக்கைக்கடியான, அவனுடைய யாதக போஷக போக்யத்வாத்யாகாரத்தையும், ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமான நாமாதி யோகத்தையும், அத்திருநாமத்தினுடைய ஸர்வோபரியாக போக்யதையையும், ஐச்வர்யாதிசயத்தையும், அத்யந்த விலக்ஷணமான போகஸ்தாநத்தையையும், ஆகர்ஷகமான அவயவஸௌந்தர்யத்தையும், அநவதிக வ்யாமோஹத்தையும், அதிசயித போக்யையான லக்ஷ்மீவிஷயத்தில் அஹிமத தமத்வத்தையும், ஆஸ்ரித ஸௌலப்யத்தையும், அகில ஜகத்ஸ்வாமித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, தமக்குப் பிறந்த த்வராதிசயத்தாலே அவனை ப்ராபிக்கையிலே உத்யோகித்து நடந்த இவருடைய அவஸ்தையை அநுஸந்தித்துப் பரிவரானவர்கள் ஈடுபட்ட ப்ரகாரத்தை நாயகனான ஸர்வேச்வரனைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே அத்யந்தத்வரவிஷ்டையாய்க்கொண்டு, அவனிருந்த திருக்கோளூரை நோக்கி அநிலாரிகாலம்ருத்திலையாய் பண்ணின வகைகளிலே தலைவியாய்ப்பற்ற நம்மாழ்வார் இயற்றின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ. — ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் மோஹங்கதையான பிராட்டி, "விரெணவஸம்ஜோ ஂபூதிலுஹு" என்று காலமுணர்த்த உணர்ந்து, அநந்தரம் அவனைக்காணப்பெறாமையாலே, அவனைக்கண்டல்லது யரிகமாட்டாத ஶைபிறந்து, வெந்யாக்களையும் தன்னுடைய லீலாபரிகரங்களையும் பொகட்டுத் தன்மர்யாதைகளையும் அதிலங்஘ித்துத் தனிவழியே திருக்கோளூரேறப்போனாள்; திருத்தாயார் "வளையிழந்தாள், நிறமிழந்தாள்" என்று கூப்பிட்டு ப்ரலாபித்தாளிஷ்டையாய்க் கிடந்தவள் உணர்ந்து, இவளைத் தன்மாளிகையில் காணாமையாலே "எங்கேபோனாள்" என்று விசாரித்து, இங்கிருந்தபோதும் அவனையே போதுபோக்கியிருக்கக் காணாமையாலே "திருக்கோளூரிலே போனாள்" என்று நிச்சயித்து, "ம்ருதுப்ரகருதியாய அதின்மேலே ஸ்ரீஹதுபலையாயிருக்கிற இவள், அவ்வூர் தனிவழியே எங்ஙனேபோகிறாள்; சென்றாலதான, அவ்வூரையும் அ னையும்கண்டு எங்ஙனே உடைகுலைப்படுகிறாள்" என்று, தன்மகள் அவஸாதத்தாலும் தான் அவளைப்பிரிகையாலும் மிகவும் சோர்வுபட்டுக் கூப்பிடுகிறாள். இங்குப்பொருந்தாமையும், அங்குப்புக்கல்லது யரிக்கமாட்டாமையும், தனிவழியே போனமையும், பழக்கஞ்சாராமையும், இவையெல்லாம் கீழில் திருவாய்மொழியிற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றம். அணுகப்பாராதிலள், தன்னைப்பாராதிலள், என்னைப்பாராதிலள், தனிவழியே போய் இதனையெல்லாம் கடலிலே கவிழ்த்தாள் என்கிறாள். "அநுபாரமங்களாலை வ்வைத்ததன்மெழுந்தீர்ந்தன" என்று ப்ரபந்நாதிகளிலெல்லாம் கைகழியப்போந்தீதன் என்றவர், ஸாஹஸகாரியத்திலே கைகழியப்போனபடி சொல்லுகிறது. நிதயஸித்தருடைய யாத்ரை ஸம்ஸாரத்திலே இவர்க்குப் பிறந்தபடி சொல்லுகிறது.

ஈ. — கீழில் திருவாய்மொழியிலே, மோஹித்துக் கிடக்கிற தன் மகளுடைய அவஸாதத்தைக்கண்ட திருத்தாயாரானவள், அதுபோயிற்றது, இதுபோயிற்றது என்று அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லக் கூப்பிட்டு இவளாதலும் மோஹித்தாள்; திருநாம ப்ரஸங்கத்தாலே பெண்பிள்ளை உணர்ந்தெழுந்திருந்து புறப்பட்டுத் திருக்கோளூர் ஏறப்போனாளென்று திருத்தாயாரும் வாசனையாலேயுணர்ந்து படுக்கையைப் பார்த்தாள்; மெய்மறப்படுக்கையாய்க் கடந்தது; இன், இவள் என வயிற்றறிபிறப்பாலும், தன் ப்ரகிருதியாலும், இங்கிருந்தாளென்கிற ஸாத்ருஶ்யத்தாலும் இவள் திருக்கோளூரேறப் புறப்பட்டுப்போனாளென்று அறுதியிடுகிறாள். வலியாக்கொண்டாலும் இழந்தாளாகில் இவளைத்தன்னை நமக்கிழக்க வேண்டாவிறே என்றிருந்தாள், கீழிற்றிருவாய்மொழியில். இத்திருவாய்மொழியில், இவள் தன்னை

உண்ணுநுஞ்சோறு பரமவ்யோ: கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே, ஸ்வரூபவ்யஸனமும் திருத்தாயார் பேசும்படி மோஹங்கதையானவள், இத்திருவாய்மொழியில், ஸந்நிஹிதையான திருத்தாயார் அறியாமே திருக்கோளூரேறப்போனபடி எங்ஙனே? மோஹங்கதையான அவளுக்கு ஏறப்போகவேணுமே? அதுக்கு வ்யவஸாயத்திருத்தாள் வேறுண்டாவது? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் — கீழிற்றிருவாய்மொழியில் இதயம். 'திருநாம ப்ரஸங்கத்தாலே' என்கிற விடத்திலே — 'ஸாரா ஶேஷாத்துக்கு ஸீதாபரபாவம்' இதயாத்யநுஸந்தேயம்: மோஹித்த திருத்தாயாருடைய ருகைக்கு வேறுபடுவதென்ன — திருத்தாயாரும் இதயாத. "ஹிரெணவஸம்ஜோ ஂபூதிலுஹு" என்கிறபடியே வாஸனையாலே என்றபடி. திருக்கோளூரேறப்போனவளையன்றோ என்கிறது? என்ன — இன்யாவன் இதயாத. "என்னோடாயமான" என்றதனைப்பற்றி — என் வயிற்றிற்பிறப்பாளாம் என்றது. "என்" என்றது — திருக்கோளூரிலே ஆதிப்பிரகிருதியான என்றபடி. 'தன் ப்ரகிருதியாலும்'

யர் இழந்தோமென்று கூப்பிடுகிறாள். ஆளவந்தார் கோஷ்டியிலே "*உண்ணுஞ்சோற்றிற் பிராட்டிக்கோ*கள்வன் கொல்லிற் பிராட்டிக்கோ அஞ்சவேண்டுவது?" என்று கேட்க, "இருவராய்ப் போனவர்களுக்கு வயிறெரியவேணுமோ? தனிவழியே போனவளுக்கன்றோ வயிறெரிய வேண்டுவது!" என்றிருந்த முதலிகள்சொல்ல, "அங்ஙனன்று காணுங்கோள்! இருவராய்ப் போனவர்களாகையாலே, இருவர்க்கும் அஞ்சவேணும்; தனியே போனவளுக்கோரு பயமுண்டோ?" என்றருளிச்செய்தார். அதுக்கடி - இருவரும் இருவர்க்கும் ஊமத்தங்காயாய், கடிந்ததும் ஊர்ந்ததும் அறியார்கள்: இவளங்கே புக்கல்லது மரியாள் என்று கருத்து. "*அள்ளலம்பூங்கழனி யணியாலிபுகுவர்கொலோ! அன்றியே, லங்காத் வாரத்திலே புகுவர்கொலோ!" என்றிறே அங்கு வயிறுபிடி. ஆனாலும், எங்கேனும்போகிலும் இருவராயல்லது இராது அங்கு; "தனியேபோன இவளோன்படுகிறாளோ?" என்று மிகவும் நொந்து கூப்பிடுகிறாள் இவளுடைய திருத்தாயார்.

"அற்பசாரங்களாலை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்" என்கிறபடியே "பகவத் கோஷ்டிக்கு இனி ஆளாகமாட்டாராகாதே!" என்னும்படி மப்தாதிகளிலே கைகழிந்த இவர் "ஸம்ஸாரிகளுக்கு இனி ஆளாகமாட்டார்" என்னும்படி *நாட்டாரோடு இயல் வொழிந்து * கொள்ள மாளாவின்ப வெள்ளத்தைப் புகுக்கக் கைகழிந்தபடி சொல்லுகிறது. நரகாவஹமான விஷயத்தைப்பற்றிப் பிறர் அறியாமே போகக்கடவ இவர், ஸ்வரூபாநு

என்றது - "இளமான்" என்றவிடத்தில், இளமையாலே மார்த்தவத்தைச் சொல்லி, அத்தாலே தாபம்பெருகமாட்டாத மிருதுபசிருதியாலும் என்றபடி. தேஜஸ்யாத்யையிருந்தபடியாலும் என்றது - "உண்ணுஞ்சோறு" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து, அறிவிலிருளென்றது - "தண்ணீரும்" என்றத் தைப்பற்றி.

கீழிற்றிருவாய்மொழியிலும் ஆற்றாமையுண்டே, அதில் இதுக்கு வாசிதான்னை - வல் யாத்கள் இதயாதி. இத்திருத்தாயாருக்கு மகளைப்பிரிந்த ஆற்றாமை தனிவழிப்போன துக்கமும் இவளைக்கொண்டு உண்டானதையாலே, அதில் பிரியவைத்த துக்கத்தைக் காட்டிலும் தனிவழிப்போனதாலுண்டான துக்கத்துக்கு ரூசக ஸம்வாதம் - ஆளவந்தார் இதயாதி. மலையத்தங்காயாமையன்றது - மலையத்தங்காயா னது பாரதந்த்ரகமாமாம்போலே, அநந்யார்ஹ மலைக்கொழுந்தாகையாலே யாருமவளைக்கிட்டாமை பாரதந்த்ர்யகமாமென்றபடி; "அகலகில்லேன்றிறையும்," "பிரிதரவல்லாளாகிலும்" என்னக்கடவ தன்றே. அங்கே புக்கல்லது மரியாளென்றது - "தனியாய்" என்றதாகிறபடி. "இருவருக்கிடையி லோடுகையாலே இருவர்க்கு மஞ்சவேணுமே" என்னுமிடத்திலும் ஒருவர்க்கொருவர் துணையாகை யாலே இருவர்க்கு மஞ்சவேணுமே" என்னுமிடத்திலும் ஒருவர்க்கொருவர் துணையாகை யாலே வுள்ளலம் இதயாதி. "வல்லாளை" என்றது - வலியையுடையவளை. இவர்க்கு மகளைத்துக்கு மேல் முதலில்லை நாயகியுமிலைத் யகளைக்கிருக்கிறாள் - [illegible] இதயாதி. "அன்னவயலு கழனியணியாலிபுகுவரன்னாளை" - அருமைக்கிருக்கு [illegible] அருகிலிருக்கிறாளென்றாயிற்று. "கொள் வளைகளை" இதயாதி. இதுக்கு மேலிருக்கிறாளை [illegible] கண்ணையும் விட்டுப்பிரிந்தவளுக்கு ஸ்வாபத்தியம் - [illegible] இதயாதி. [illegible] பலத்துக்கு அல்பத்வம், நரகாவஹத்வம், குணவுறுத்வம், என்றிருக்கையாலே [illegible] டாகையாலே, அநிஷ்டாதயம், இவற்றினுடைய அல்பத்வத்தையும் பகவதனுபவத்தினுடைய அபரி மிதத்வத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - [illegible] இதயாதி. அதாவது [illegible] நரகாவஹத்வ [illegible] அதடியாக வுண்டான வட்டுப்பிரிவென்று இதயாதி. அநந்தரம், இவற்றினுடைய நரகாவஹத்வத்தையும் பகவதனுபவத்தினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபத்தையும் அருளிச் செய்கிறார் - நரகாவஹமான இதயாதி. அநந்தரம், இவற்றினுடைய குணவுறுத்வத்தையும் பகவத

ரூபமான விஷயத்தைப்பற்றிப் பிறர் அறியாமே போம்படியாய் விழுந்தது. க்ஷுத்ரவிஷயத்தைப்பற்றிப் பழிக்கஞ்சாதே போகக்கடவவிவர், குணாதிக விஷயத்தைப்பற்றிப் பழிக்கஞ்சாதபடியானார். "என்னுடைமை புக்கவிடத்திலே நாணும்போய்ப் புக்கல்லது நில்லேன்" என்கிறாள்; "லக்ஷ்மணை நமதாம்மதிம்" (லக்ஷ்மணேநகதாம்கதிம்) என்கிறபடியே "ஸவபூநுஹொமாநுவாரிதுஜ" (ஸர்வாந்போகாந் பரித்யஜ்ய) - தான் பண்டு விரும்பியிருக்கும் அவற்றோடு பேற்றவர்களோடு வாசியறப் போகட்டுப்போனாள். "வாரிதுஜ" - "மீண்டும் இவற்றிலே நகைபண்ணும்" என்று தோற்றாதபடிவிட்டாள். "ஹதபூஸ்நேஹவலாத்க்ருதா" (பர்த்ருஸ்நேஹபலாத்க்ருதா)-ஒரு விஷயத்தில் ஸ்நேஹமானது எல்லாவற்றையும் விடப்பண்ணாமலாகாதே; ஸ்வவஶத்தாலே போனாளன்றுகிடீர். "அவிஜ்ஞாயிகவாடிவோ" (அசிந்தயித்வாதுகாநி) - விட்டவற்றை நினையாவிட்டால், போய்ப்புகுகிறவிடத்தில் மிறுக்கைத்தான் நிலையாநின்றாளோ? இவள் பெருமாளையொழியத் தன்னைக்காணிலிறே துக்காநுஸந்தானம் பண்ணவல்லளாவது. "ப்ரவிஷ்டாநிர்ஜ்ஜநம்வநம்" [ப்ரவிஷ்டாநிர்ஜ்ஜநம்வநம்] - "போகத்துக்குஏகாந்தஸ்த்தலம்" என்னுமதுவேகிடீர் இவள் நெஞ்சில்பட்டது. "புத்ரத்வயவிஹீநம்தத்" [புத்ரத்வயவிஹீநம்தத்]- சக்ரவர்த்தி, பிள்ளைகளிருவரையும் தேடிப்போர நோந்தான். "ஸ்நுஷயாஸவிவர்ஜிதம்" - (ஸ்நுஷயாசவிவர்ஜிதம்) - "மீண்டும் இவ்விடத்தை விரும்புவர்கள்" என்று நினை

விஷயத்தினுடைய குணாதிக்யத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - க்ஷுத்ரவிஷயத்தை இத்யாதி: என்று, மூன்றுவாக்யத்துக்கும் பேரோங்கண்டுகொள்வது. "மோஹ்ஸ்ரமாரவிந்தபவெள்ளம்" அநுபவிக்க எல்லை காணவொண்ணாத ஆநந்தஸமுத்ரமித்யர்த்த:. க்ஷுத்ரவிஷயத்தை யென்றது - குணாதிகவிஷயத்தை யென்றபடி. பெண்பிள்ளைவிட்டுப்போனாளாகில் இளையவள்செய்வதேதென்ன - என்னுடைமை இத்யாதி. உடைமையென்றது - மகளை. புக்கல்லது நில்லேனென்றது - "சேஷ்லஸைவதகாள்" என்றதின் இரண்டாமர்த்தத்தைப்பற்ற. பெருமாள் "இளையபெருமாள் பேரனைவழிபோயபோலேன்" என்றாற்போலேயென்று இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - லக்ஷ்மணேந இத்யாதி. "ப்ரவிஷ்டாநிர்ஜ்ஜநம்வநம்ராகவாநுஜோ ஹ்ருதாரோ ஹ்ருதயொயயா । ஸுவெஷ்டுவாஹம்மதிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந நமதாம்மதிம்" இத்யுத்தர ராமாயணே. தாயார்முதலானவற்றைவிட்டுப் போனதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - ஸவபூநு இத்யாதி. "ஸவபூநுஹொமாநு வாரிதுஜ்ஜ்ஜ்வலிதபுஹுஸுவாவெஹாத்ருதா । ஸவிஜ்ஞாயிகவாடிவோ வாரிதுவிஷாநிர்ஜ்ஜநம்வநம்" இதி ஸாந்தாகாண்டே ஹநுமான். * ஸர்வசப்தத்துக்கு ஸகோசமில்லாமையாலே பாவம் - தான்பண்டு இத்யாதி. உபசாரார்த்தம் - மீண்டும் இத்யாதி. இப்படி ஸவாஸநயாகவிடுகைக்கடி யருளிச்செய்கிறார் - ஒருவஷயத்தில் இத்யாதி. "வெஹாத்ருதா" என்றதுக்கர்த்தம் - ஸ்வவஶத்தாலே இத்யாதி. மிறுக்கை - துக்கத்தை. நினையாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவள்பெருமாளை இத்யாதி. "நிர்ஜ்ஜநம்" என்கிறது, ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமென்று விவக்ஷித்தார்த்தம் - போகத்துக்கு இத்யாதி. இவள் புறப்பட்டுப்போனபின்பு திருமாளிகை எப்படியிருந்தது? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - பெரிய இத்யாதி. "பெரிய ஹயவிஹீநம்தகஸ்ஸுஷயாஸவிவர்ஜிதம் । ஸுபெஶ்ரூ வநம்ராஜாஸுஷுஹ்ரீவாரவைரிணி" இத்யேவாத்யாகாண்டே. இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் பாவம்-ரக்ஷாவிரித்தி இத்யாதி. "ஸுஷயாஸவிவர்ஜிதம்" என்றதுக்குபாவம் - மீண்டும் இத்யாதி. குழைசாத்து அறத்துக்கொண்டுபோனபடி யென்றது - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தையுங்கூடக் கூட்டிக்கொண்டுபோனபடி யென்கை. அதாவது - பைபெசிழ்ந்த கயிறல்லாக்கட்டிப் பண்டங்களையெல்லாங் கொண்டுபோம் கூட்டுக்களைப்போலே, தங்களுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்க

யாதபடி குழை சரக்கறுத்துக்கொண்டு போனபடி "**ஸவஶுஷ்ஶ வநம்ராஜா நஷ்டவத்ரு ஶிவாம்வாரு**" (அபஸ்யத் பவநம்ராஜா நஷ்டசந்த்ரமிவாம்பரம்)- நீலவோடும் நக்ஷத்திர தாராகணங்களோடுங்கூட சந்த்ரன் குடிவாங்கின ஆகாசம்போலே கிடந்தது. அப்படியே யாயிற்று இத்திருமாளிகை கிடக்கிறது. "நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை" இத்யாதிப் படியேயாயிற்று இவள் திருமாளிகை கிடக்கிறது. திருத்தாயாரும் இம்மாளிகையைக்கண்டு வெறுத்து, 'போகக்கடவதாகத் துணிந்தால் என்னையுங்கூட்டிக்கொண்டு போனாலாகாதோ? தனிவழியே போவதே! நான் கூடப்போகாவிட்டா லவனுடனே கூடப்போகவும் பெறாதொழிவதே! இவள் தான் எங்ஙனே போகிறாளோ! நாடடங்கவாழ்வித்துக்கொண்டு போகிறாளோ! அங்கே புக்காலென்படுகிறாளோ! வழியிலுள்ளார் என் சொல்லுகிறார்களோ! அங்கே புக்கால் அவ்வூரிற் சோலைகளையும் அங்குள்ள நீர்நிலைகளையும் அவன் குணங்களையுங் கண்டு உகக்கிறாளோ? கண்டு சிதிலையாகிறாளோ! இதெல்லாம் தான் அங்கே சென்று புக்காலிறே! என்றாற்போலே மநோரதித்துக்கொண்டு, தன்னைப் பார்த்தல் எங்கோப்பார்த்தல் செய்யாதே, இத்தையெல்லாம் கடலிலே கவிழ்த்துப்போவதே!' என்று திருத்தாயார் இன்னுதாகிறாள்.

மானபிராட்டியையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோனார்கள் என்றபடி. குழைசரக்கு - ரக்ஷையவர்க்கம். அறுத்துக்கொண்டுபோனகையாவது - கூடக்கொண்டுபோனகை. தார்ஷ்டாந்திக த்ரயாநுகுணமாக த்ருஷ்டாந்தத்ரயம் - நீலவோடு இத்யாதி. பிராட்டிஸ்த்தாநேநிலவு, இளையபெருமாள் ஸ்த்தாநே நக்ஷத்ரதாராகணங்கள், ராமசந்த்ரனிறே. த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் - நல்லதோர் இத்யாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி மூன்றும்பத்து எட்டாந்திருமொழி முதற்பாட்டு. இதுக்கர்த்தம் - அழகியதொரு தாமரைப்பொய்கையானது, நாட்புவின்மேலே மகரந்தவிருத்தமானபெரியானை பிகவும்சொரிய அத்தாலே, அல்லியும் தாதும் செவ்விகெட்டுஉதிர்ந்து அழல்பிறந்தாற்போலே யிராநின்றது க்ருஷ்ணனானது. ஈஷணாத்ரயமற்ற வெளியாய்க்கிடவாகின்றதென்கை. ஆலென்றதும், ஒலிவென்றதும் - விஷாதாதிசயங்கள். "எம்மையொன்றுமறிவித்திலன்" என்றத்தைப்பற்ற - போகக்கடவதாகத்துணிந்தால் இத்யாதி. "இதெல்லாங்கிடக்க" என்றத்தைப்பற்ற - தனிவழியேபோவதே என்றது. "அவன்கிடக்க" என்றத்தைப்பற்ற - நான்கூட இத்யாதி. "ஒல்கியொல்கி" இத்யாதியைப்பற்ற - இவள்தானெங்ஙனே இத்யாதி. "வைகுந்நாடும்" இத்யாதியைப்பற்ற - நாடடங்கல் இத்யாதி. "கோவைவாய்துடிப்ப" என்றத்தைப்பற்ற - அங்கேபுக்கால் இத்யாதி. "கொல்லையென்பர்கொலோ" இத்யாதியைப்பற்ற - வழியிலுள்ளார் இத்யாதி. "பூவியல்பொழிலும்" இத்யாதியைப்பற்ற - அவ்வூர்ச்சோலையும் இத்யாதி. அவன் குணங்களையுமென்றது - "அவன்சீர்" என்றத்தைப்பற்ற. "எங்கணினையுகந்துகொல்" "நின்றுநின்றுகையும்" என்றத்தைப்பற்ற - உகக்கிறாளோ, சிதிலையாகிறாளோ என்றது. "செல்லுங்கொல்" என்றத்தைப்பற்ற - இதெல்லாம்தான் இத்யாதி. "இதெல்லாங்கிடக்க" என்றதின் இரண்டாமர்த்தத்தைப்பற்ற - தன்னைப்பார்த்தல் எங்கோப்பார்த்தல் என்றது. அதாவது - தன்மார்த்தவத்தைப் பார்த்தல், எங்கள்விஸ்லேஷபீருத்வத்தைப்பார்த்தலென்றபடி. "* வைகுந்நாடுமுலகமுந் தன்னைப்போல் அவனுடையபேருந்தார்களுமே பிதற்றப்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவள்போலுள்" என்கையாலே - 'இத்தையெல்லாம் கடலிலேகவிழ்த்து' என்கிறார்.

முதற்பாட்டு.

உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாம்
கண்ணனேம்பெருமானென்றென்றே கண்கள்நீர்மல்கி
மண்ணினுள்புகுவன்சீர் வளம்மிக்கவயல்வினவி
திண்ணமென்னிளமான்புகுமூர் திருக்கோளூரே.

அ.—லோகவிக்தமான யாரகபோஷகஸ்ரோக்யங்களை இவள் "புஜிக்கவேணும்" என்று கொண்டு சொன்னால் அந்தகஜுகரியாதே, எனக்கு யாரகமும் போஷகமும் கண்ணன் எம்பெருமான் என்றென்றே சொல்லி, அவனைப் பெறாமையாலே கண்கள் நீர்மல்கி யிருக்க என்னுடைய பெண்பிள்ளை, பூமியிலெங்குக்கையிலும் ஸுகவத்குணங்கள் ஸம்ருத்தமாக இவனை வளைத்துக்கிடக்கிற திருக்கோளூரிலே அதிமாத்ரஸக்த மாநஸையாகையாலே, அவ்வூரை வினவி வினவிக் தனக்கதுவே பாதேயமாகக்கொண்டு திருக்கோளூரிலே போய்ப்புகும்; இதிலொரு சந்தேகமில்லை. அங்கனே கண்கள் நீர்மல்க விருந்த இருப்பையாகிலுங்கண்டிருக்கப் பெறுகிறிலேன்; இழந்தேன்என்று அலற்றுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியுடைய திருத்தாயாரானவள், தன் பெண்பிள்ளையைத் தன்மாளிகையில் காணாதொழிந்து, தன்மகளாகையாலும் அவளுடைய ஸ்வபாவாநுஸந்யாநத்தாலுமாக, இவள் இங்குநின்றும் போய்ப்புகும் ஊர் திருக்கோளூரே என்று அத்யவஸிக்கிறாள்.

[உண்ணுஞ்சோறென்று தொடங்கி] - பசியில் உண்ணக்கடவ சோறும், பருகத்தகு குடிக்கக்கடவதண்ணீரும் தின்னுந்தொறியில் மாதுகரையில் தின்னக்கடவவெற்றிலையுமான யாரகாதிகள் எல்லாம் எனக்கு என்ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனே என்றுநின்றுகொண்டு அவனைக் காணப்பெறாமையாலே கண் நீர்மல்கி. [மண்ணினுள் என்று மேலுக்கு] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையும் ஸம்பந்தனானவன் விரும்பியிருக்கிற ஊரையும் தனக்கு வழிபோக்கைக்கு உறுப்புண்டாம்படி வினவிக்கொண்டு என் பெண்பிள்ளை பூமியில் புகும்ஊர் திருக்கோளூரே. இது நிஶ்சிதம்.

ப.—முதற்பாட்டில், யாரகபோஷகஸ்ரோக்யாதிகளெல்லாம் தானேயாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன்வர்த்திக்கிற திருக்கோளூரே, இவள்சென்று புகும்ஊர் என்று அறுதியிடுகிறாள்.

உண்ணும் - யாரகத்வேந உண்டுகொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான, சோறும்- சோறும், பருகும் - த்ருஷ்ணாசாந்திகரமாய்க்கொண்டு போஷகமாகையாலே பாநம்பண்ணி நிற்கவேண்டும்படியான, நீர் - தண்ணீரும், தின்னும் - ப்ரீதிஹேதுவாய்க் கொண்டு ஸோக்யமாகையாலே தின்னக்கடவ, வெற்றிலையும் - வெற்றிலையும், எல்லாம் - (இப்படி யாரகாதிகளுக்குறுப்பான) வஸ்துக்களெல்லாம், கண்ணன் - "வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்" என்கிறபடி வஸுதேவதநயனான க்ருஷ்ணனாய், எம்-எனக்கு, பெருமான் - ஸ்வாமியான அவன், என்றென்றே - என்றென்று பலகாலுமாவர்த்தித்து, (அவனுடைய அஸந்நிதாநத்தாலே), கண்கள் - கண்கள், நீர்கள்-நீர், மல்கி - மல்கி, மண்ணினுள் - (அவன் ஆஸ்ரித

ஸந்நிதாநார்த்தமாகவந்த) பூமியிலே, அவன் - அவனுடைய, சீர்-ஸௌலப்யஸௌலப்ய ஸௌசீல்யாதிகுணங்களையும், வளம் - ப்ரணயித்வசம்பத்தியால், மிக்கவன் - பரிபூர்ணனானவனுடைய, ஊர் - ஊரையும், வினவி - தான் அநுஸந்திக்குமளவன்றியே, (ப்ரணய பாரவஶ்யத்தாலே, அநுஜ்ஞையைப்போலே ஸந்நிஹிதையும்வினவி வழிக்குயாரகமாக உசாவாநின்றுகொண்டு), என்-என் பெண்பிள்ளையாகையாலும், இளம் - முக்யமான, மான் - மான்போலே பேதைப்பருவமாகையாலும், வேறொரிடத்தில் தூரப்போகவல்ல ளல்லள்; (அவள்போய்), புகும் - புகும், ஊர்-ஊர், திருக்கோளூரே - திருக்கோளூரே; (இது) திண்ணம் - நிஶ்சிதம்.

இ.—முதற்பாட்டில், தன் மகளாகையாலும், அவள்தன் ஸ்வபாவத்தாலும், இவள் இங்குநின்றும்போய்ப்புகும் ஊர் திருக்கோளூர் என்று அத்யவஸிக்கிறாள்.

[உண்ணுஞ்சோறு] - ஜீவித்தல்லது யரிக்கவொண்ணாத சோறு. [பருகுநீர்] - தாஹித்தால் பாநம் பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாத கண்ணீர். [நின்றும் வெற்றிலையும்]-நின்றுமல்லது புஷ்ட்டனாக விரகின்றிக்கே இருக்கும் வெற்றிலையும். யாரகபோஷக ஹோக்யமானவையெல்லாம், எனக்கு ஸாதநானக்ருஷ்ணன். "வாஸுதேவஸர்வம்" என்றாயிற்று இவள் இருப்பது. [என்றென்றே கண்கள்நீர்மல்கி] - இடைவிடாமல் இப்படியே சொல்லி, அவனைக்காணப்பெறாமையாலே கண்கள் பேராகாம்ருவாலே நிரம்பி. அவ்விஷயத்தை இடைவிடாமல் அநுஸந்தித்து, ஸ்மர்தவ்யவிஷய ஸாரஸ்யத்தாலே "ஶுஶ்ரூஷாஸீதநெ தூராவைஶ்ரு" என்கிறபடியே ஆநந்தாம்ருவாலே நிரம்பி என்னவுமாம். [மண்ணினுள்] - உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணையாகையாலே விண்ணிற் போகாள் என்று இருக்கிறாள். [அவன்சீர்] - சீர் என்றது ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யாதிகளை. அவை ஸ்ப்புடமாக அநுபவிக்கலாவது இங்கே, பரமபதத்தில் குணஸாக்ஷாத்காரமிறே உள்ளது. [வளம் மிக்கவன்] - ஸம்பந்நனானவன் ப்ரணய யோகத்தாலே விடாக்குணனானவன். [ஊர்]-பரமபதம் கலவிருக்கையென்னும்படி விரும்பி வர்த்திக்கும் நத்தம் இது. [வினவி] - வழிக்குபாட்யமிருக்கிறபடி. "திருக்கோளூர் எங்கே" என்னவும், "இங்கே" என்னவும், "இங்கேயோ" என்று அநுபாஷிக்கையும், இதிறே வழிக்குபாரகம். [என்னிளமான்புகுமூர் திருக்கோளூரே - திண்ணம்] - என்வயிற்றிற் பிறப்பாலும் இவள்படியாலும் இவள் புகும் ஊர் திருக்கோளூரே, ஸுநிஶ்சிதம். என்னிளமான் - அவன்சீரையும் வளம்மிக்க வன்னாரையும்வினவி - மண்ணினுள் புகுமூர் - திருக்கோளூரே - திண்ணம். மருபூமியில் தண்ணீர்போலேயிறே ஸம்ஸாரத்தில் திருக்கோளூர்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. தன்வயிற்றிற்பிறப்பாலும், இவள் தன் ஸ்வபாவத்தாலும் இவள்இங்குநின்றும் போய்ப்புகும் ஊர் திருக்கோளூர் என்றத்யவஸிக்கிறாள்.

முதற்பாட்டு.—உண்ணுஞ்சோறு இத்யாதி. "திண்ணமென்னிளமான்" இத்யாதியைக் கடாகஷித்தவதாரிகை - நன்வயிற்றில் இத்யாதி. "என்னிளமான்" என்றத்தைப்பற்ற - தன்வயிற்றிற் பிறப்பாலும் என்றது. 'இவள்தன்ஸ்வபாவத்தாலும் என்றது. "இளமான்" என்றவிடத்தில் இளமையாலே மார்த்தவத்தைச்சொல்லி, அத்தாலே தூரப்போகமாட்டாதபடியான ம்ருதுஸ்வபாவத்தாலும் என்றுதல்; "உண்ணுஞ்சோறு" இத்யாதியைப் பற்றவாதல்.

[உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாங்கண்ணன்] - இவள் அவ்வருகே ஒருவாய்ப்புகுநீர் தேடிப்போனாளே. இங்கிருந்தநாள் அந்நபாகாதிகளாலே யரித்து, அங்கேபுக்கு அவனாலேயரிக்கப்போனாளோ. "அஹமந்நம் - அஹமந்நாத:" (அஹமந்நம்-அறைமந்நாத:) என்றிருப்பார்க்கும் அவ்வருகு போகவேணுமோ? "சோறு, கண்ணீர், வெற்றிலை" என்னவன்மையாதோ? "உண்ணுஞ்சோறு" என்றாப்போலேயிருக்கிற விசேஷணங்களுக்குக் கருத்தென்? என்னில்;—"வேட்டப்பொழுதிலவையவைபோலுமே-தோட்டார்கதப்பினாடோள்" என்று அவனும்சொன்னானிறே; † (அதாவது - அபேக்ஷையடையபோதில் அந்தவந்த சோறு தண்ணீர் வெற்றிலைபோலாகுமிறே தோடுபோருந்தின கதுப்பையுடையவள் தோளின் ஸம்ஶ்லேஷம்;) அப்படியே, இவைதானே அநபிமதமுமாயிருக்கும் ஏதோ அவஸ்த்தைகளிலே. அதுக்காக அபிமதஸமயத்தில் இவைதான் யாதொரு படியிருக்கும் அப்படியேயாயிற்று இவர்க்குஎப்போதும் பகவத்விஷயமென்கைக்காக, யாரக போஷக லோக்யங்களெல்லாம். [எல்லாம்கண்ணன்.] - "வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்" (வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்) என்றுகொண்டு எல்லாம் க்ருஷ்ணன் என்றிருக்குமத்தனை. உண்ணுஞ்சோறென்கையாலே - அல்லாதது உண்டுசெல்லுகிற சோறென்கையும், இதுமாறாதே புஜிக்கும் சோறென்றுமதுவும் தோற்றுகிறது. "கணைநாணிலோவாத் தொடுகிற்சார்ங்கன்

ப்ர.—[உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர்இத்யாதி] — தைத்தரீயகே [ஶ்ரு-கம்] "வைதசாரிமாயணாவைஸுஹாவாஹாவாஹாவா । ஸுஹாஸுஹாஸுஹாஸுஹாஸுஹாஸுஹு । ஸுஹாஸுஹாஹொஹாஸுஹாஹொஹாஸுஹாஹு:"

[எல்லாங்கண்ணன்]—ஶ்ரீதாஸுஸ்வாமி, "வைஹாநாம்ஜநாநாமிஹ ஜோநவாநுசாம்ஸ்ருவதி தெவாஸுதெவஸ்ஸர்வம் ஶ்ரீவிஸுஹா தாஸுஹுஸுஹு:"

"திருக்கோளூரேறப்போனாள்" என்றசொல்லுகிற திருத்தாயார். "உண்ணுஞ்சோறு" இத்யாதியாலே இவளுடைய தேஹயாத்ரையைச்சொல்லுகிறதுக்குஹாவம் - இவளவ்வருகே இத்யாதி. வாய்ப்புகுநீர் - உபலக்ஷணபூதம். போனாளேயென்றது - போனாளோ? என்றபடி. விவரணம் - இங்கிருந்தநாள் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அஹமந்நாத: என்றிருப்பார்க்கும் என்றது-"ஸுஹாஸுஹு:" என்கிறஸ்ருதியில்சொல்லுகிறநித்யசூரிகள் அநுபவம்இங்கேயுண்டாயிருப்பார்க்குமென்றபடி. அஹமந்நம் என்கையாலே - ஈஸ்வரனுக்கு நித்யசூரிகளிடத்தில் ஆதரம்சொல்லுகிறது; அஹமந்நாத: என்கையாலே நித்யசூரிகளுக்கு அவனிடத்திலுண்டான ஆதரம்சொல்லுகிறது 'வேட்டப்பொழுதில்' இத்யாதி. ஆசைப்பட்டவேளையில் அந்தவந்த வஸ்துக்கள் போக்யமாமாபோலே, பூப்பொருந்தின அளகபாரத்தையுடையவளுடைய தோளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷம் போக்யமாமென்றபடி. தோடு - பூ. ஆர்தல் - பொருந்துதல். கதுப்பு - அளகபாரம். ஆர்தல் - அலர்தலாகவுமாம். அன்றிக்கே, தோடென்றது - தாடங்கமாய், ஆர்தல் - பொருந்துதலாய், கதுப்பென்று கபோலமாதல். அப்படியேயென்றது - அந்தத் தமிழன் சொன்னபடியேயென்றபடி. "உண்ணும்" இத்யாதிவிஶேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் - இவைதானேயநபிமதம் இத்யாதி. "சோறு, நீர், வெற்றிலை" என்றதுக்குஹாவம் - தாராக இத்யாதி. "எல்லாங்கண்ணன்" என்றதுக்குசம்வாதம் - வாசுதேவ இத்யாதி. "உண்ணும்" இத்யாதிவர்த்தமாந நிர்த்தேசத்துக்கர்த்தம் - உண்ணுஞ்சோறென்கையாலே இத்யாதி. உண்டுசெலையும்சோறென்றது - மானுகையாலும், தெகுட்டுகையாலும் உண்டுசெலையுமென்றபடி. உண்டுசெலையுமென்றது - உண்டு செலவழியும் என்றபடி. இதுமாறாதேபுஜிக்கும் சோறுஎன்றது - மானாமையாலும், தெகுட்டாமையாலும் இதுமாறாதேபுஜிக்கும் சோறென்றபடி. பகவதநுபவம் அப்படிமாறாதேபுஜிக்கும் சோறாயிருக்குமோ? என்ன - கணைநாணில் இத்யாதி. ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாகத் திருச்சரங்கள் நாணில்

தொல்சீரைநன்னெஞ்சே, யோவாதவுணுகவுண்" என்னக்கடவதிறே. மாறாதேடுஜிக்கலாவதும், மாளாததும் இதிறே; "அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்" என்றும், "கொள்ளமாளாவின்பவெள்ளம்" என்றுமிறேயிருப்பது. [எம்பெருமான்] - இவற்றிலாகாத தொன்றில்லைகிடீர், இவையெல்லாம்வகுத்துஅவனேயாயிருக்கை. இவள் ஸங்நிதியேயமையுங்கிடீர் எங்களுக்கு. [என்றென்றே]- இதொழிய வேறொன்றை "தாரகம்" என்றிருக்கில் இறே மற்றொன்றைச்சொல்லுவது. இது தன்னையே மாறாதே சொல்லி, ஒருகால் இத்தைச்சொல்லிப் பின் பூணுறக்கத்தாலே போதுபோக்கலாம் விஷயமன்றே. [கண்கள்நீர்கள்மல்கி] - இவர்களுடைய உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையும் எல்லாமிருக்கிறபடி. இவள் முகத்தாலேகாணும் இவர்களுக்கு ஜீவநம். தன்ஜீவநத்துக்குப் போகிறவள் எங்கள் ஜீவநத்தைக்கொண்டு போகவேணுமோ? ஒருவன் பகவத்குணவித்தனாய்க் கண்ணுங் கண்ணநீருமாயிருக்க, அவனைக் கண்டுகொண்டிருக்கவாகாதேயடுப்பது. "அழுநீர்துளும்ப வலமருகின்றன வாழியரோ" என்று சேதநராகில் மங்களாசாஸநம்பண்ணக்கடவது. நஞ்சீயர், "பிள்ளைதிருநறையூரரையரோடே மூன்று திருவாய்மொழிகேட்டேன், அதில் எனக்கொரு வார்த்தைகளும போகாது; ஒரு திருவாய்மொழியை ப்ரஸ்தாவியா அவர்மிதிலராய்க் கண்ணுங்கண்ணநீருமாய் இருக்கும்ருபத்தை நினைத்திருப்பன்" என்று அருளிச்செய்வர். "ஆவியாகுமீதவெதுரூஜை" (ஆவிறலாதமீதநேதராம்பு) - விரஹததாலே

நின்றுமொருகாலும் மாறாதசெயலையுடைய சார்ங்கத்தையுடைத்தான சக்ரவர்த்திதிருமகனுடைய ஸ்வாபாவிகமான சௌர்யவீர்யாதி கல்யாணகுணங்களை, ஒளபாதிகபந்துக்களுக்கும் நிருபாதிக பந்துவுக்கும் வாசியறியவல்ல நெஞ்சே! நித்யபோகமாக புஜி இதயர்க்கு பெரியதிருவடிதாதி எழுபத்தெட்டாயிரவர்கள் "துணைகாள்" இதயாதி. "துவாதசாக்ஷரம்" என்றதுக்குபாவம் - மறுக்கு இதயாதி. மாறாததுமாய் மாளாததுமாயிருக்குமோ? என்னை; இரணைக்குமடைமே பரமாணத்வம் - ஸ்ரீமந்நாராயணாதுக்கு இதயாதி. "எல்லாங்கண்ணனை" என்றவிடத்தும், "எம்பெருமான்" என்றுவிசேஷித்ததுக்குபாவம் - இவற்றில் இதயாதி. இதனால் - ஸ்தாநபேதாதி அபாரதாரதம்யங்களுண்டாகிற விஷயங்களையும்; மாறாத வஸ்துவாயுமிவனன்றைக்கீக்க - "எம்பெருமான்" என்கிறபிரணயமுடி. இவ்வளவுமன்றது - "உண்ணுஞ்சோறு" இதயாதிகளை. "உண்ணுஞ்சோறு" இதயாதிக்கு, "கண்கள்நீர்கள்மல்கி" என்றதைக்கடாக்ஷித்து ஹார்தபாவம் - இவளுஸந்நிதியே இதயாதி. ஸ்வபாவத்துக்கு - இதயாதி. அவதாரணத்துக்காதரம் - இருதுகளுக்கே இதயாதி. மாறாமலிருக்கைக்கு மறுதலையதென்ன - ஒருகால் இதயாதி. மகளுடையமுகவாகாரமாகிறவைகளைக்கண்டு "கண்கள்நீர்கள்மல்கி" என்கையாலே - இவளுக்கவள் கண்ணநீர் முகவாகாரமாகியவிடத்து வ்யவஸ்திதருளிச்செய்கிறார் - இவர்களுடைய இதயாதி. தாம் * மயர்வறுமதிநலமருளி ஐந்தாக்கி திருமுகத்துக்கையாலே இவளுக்கு திருமுகத்தை காணப்பெற்றால் மிவளுக்கண்ணுங்கண்ணநீருமாயிருக்கிற விருப்பைக்கண்ட தங்களுக்கு யோக்யதாதிகளாக நினைத்திருப்பர்களென்னுமிடம்தோற்ற 'இவர்களுடைய' என்று பற்றுவசநமாக அருளிச்செய்கிறார். "இவள் கண்ணும் கண்ணநீருமாயிருக்கிற ஆருப்பை இவர்களுக்கு தாரகாதிகள்" என்றுமாதலை மேலாதியாக அருளிச்செய்கிறார் - இவள்முகத்தாலே இதயாதி. இவள்கண்ணுங் கண்ணநீருமாயிருக்கிற இருப்பையிழந்த ஸ்லேஷாதிஸயங்களோதறத் மிச்சலுக்கிறவர்களுடைய ஹார்தபாவம் - தன்ஜீவநத்துக்கு இதயாதி. இதுக்கு ஸ்வாபதேசம் - ஒருவன் இதயாதி. கண்டுகொண்டிருக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே மங்களாசாஸநமும் பண்ணவேணுமென்கிறார் - அழுநீர் இதயாதி. 'சேயரிகளணைமூர்த்துருபடைவல்லாருக்கிலரன' - சிவந்த வரியையுடைய கண்கள் ப்ரேமத்தாலுண்டான வுள்ளழிவாலே பழுத்தாற்றுருபட, ஆறருணையாலே நின்றவிடத்தில் நல்லாரேத யலமாவாகின்றன. 'யாழியரோ' இது நிதயமாயவிடத்தே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாளென்றபடி. திருவிருத்தம் இரண்டாம்பாட்டு, "செழுநீர்" இதயாதி. "கண்ணுங்கண்ணநீருமாயிருக்கிறவிருப்பைக் கண்டுகொண்டிருக்கைக்கே புருஷார்த்தம்" என்று

கோதித்துப்புறப்படும் ஸோகாஶ்ருபோலன்றிக்கே, பகவதநுபவஜநிதமான ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே குளிர்ந்த கண்ணீரை யுடையனாவது. "வாஹுகீர்ணதமாத்ரவாரு" (புலகீக்ருதகாத்ரவாந்) உடம்படைய மயிரெறிந்திருப்பது. "பரமாணாவிஷ்டஃ" (பரமாணுவிஷ்டஃ) - பகவத்குணாவிஷ்டனாவது, தைவாவிஷ்டரைப்போலே. அவன், "ஸவ தெவஹிலிஃ ஶ்ரேஷவ்யஃ" (ஸர்வதேவநிபிஃ - த்ரஷ்டவ்யஃ) - அவன் தேஹபரிக்ரஹம் பண்ணினார் எல்லார்க்கும் த்ரஷ்டவ்யன். தேஹபரிக்ரஹம் பண்ணினதுக்கு ப்ரயோஜநம் இவனைக்காண்கையாயிற்று. "ஸதா-ஶ்ரேஷவ்யஃ" (ஸதா - த்ரஷ்டவ்யஃ) ஸதா தர்ஶநம் பண்ணுகைக்கு ஒரு தேசவிசேஷம் தேடிப்போக வேணுமோ? அந்தாழ்வான் சோழ குலாந்தகனிலே க்ருஷிபண்ணியிருக்கிறானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனைக் கண்டு, "உம்முடைய ஊர் எது?" என்று கேட்க, "என்ஊர் திருக்கோளூர்" என்ன, "அங்குநின்றும் போந்ததென்?" என்ன, "தேஹயாத்ரை நடவாமேபோந்தேன்" என்ன, "அவ்வூரில் கழுதையை மேய்த்து ஜீவிக்கமாட்டிற்றிலையோ? நிலைநின்ற ஜீவனத்தைவிட்டுப் போந்தாயாகாதே!" என்றானாம். [கண்ண னெம்பெருமானென்றென்றே கண்கள் நீர்கள்மல்கி] - இந்த பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே பேற்றாற்போலேயிருந்து ஆநந்தாஶ்ரு புறப்படுகிறபடி யாகவுமாம்; இவ்வநுஸந்தாநத்தாலே கண்ணீர்மல்கி என்னவுமாம். [மண்ணினுள் இத்யாதி] - மண்ணினுள் புக்குமூர் திருக்கோளூரே. விண்ணில் ஓரூர் விசேஷிக்கவேண்டும்படியாயிராதிறே. [அவன்சீர்வளம் மிக்கவனூர்] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையும் நிரவதிகஸம்பத்தையுடையவனுடைய ஊரையும். "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா" (ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந்காமாந்ஸஹப்ரஹ்மணா) என்று அவனோடு அவன்குணங்களோடு வாசி

ப்ர.—[அவன்சீர்வளமிக்கவனூர்]—தைத்ரீயகை [ஆ - க] "ஸோஹவி தாமைவாகிவரு । தமேஷாஶ்லோகா ஸதாஶ்ரேஷ்ட யோவேத நிஹி தம் குஹாயாம்பரமேவ்யோமந் ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி॥"

மதக்ருஸம்வாதம் - நிஶ்சயம் இத்யாதி. இதக்ருப்ரமாணம் - ஆவிர்லாத இத்யாதி. "ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்ত்வஶுத்திஃ ஸத்ত்வஶுத்தௌ ஧்ருவா ஸ்மிருதிஃ । ஸ்மிருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷஃ" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்த்வே. கீழே, 'வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்' இத்யாதிப்ரமாணம் கீதாஸு ஸப்ரமேய, "ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீரோ நாமாநி கிருத்வா பிவதந் யதாஸ்தே । வ்யூஹ்ய ச தேவஸ்ஸகலாநி ஜந்தோ ஹ்ருதி ப்ரவேஶ்ய ஸ்ஸ்ருஜதீ ஶ்வரஃ ஸ்ஸ்ருஜ்ய ஸர்வாணி ஸ்ருஜ்ய ஸர்வாந் ஸ்ருஜ்ய ஸர்வாந் ஸ்ருஜ்ய ஸர்வாந்

யற ப்ராப்யமாகிறவோபாதி அவன் விரும்பினதேசமும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் கடவதிறே [அவன் சீர்] - அவன் கல்யாணகுணங்கள். அவையாகிறன, அவன் தன்திறத்தில் தாழ நிற்கும் நிலைகள். [வளம்மிக்கவனூர்] - பரமபதம் கலவிருக்கையோபாதி உகந்த விஷயத்தைப் பெறும்இடமிறே ஊராகிறது! *கிம்கார்யம் ஸீதயாமமவிறே. பரமபதத்திற்காட்டிலும் ஆஸ்ரிதர் இருந்தஇடமிறே ஊராகிறதும், அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தியிருப்பதும். [வளம்மிக்கவன்] - ப்ரணயதாரையில் விதக்ஷன் என்றாராம். இப்போது வைதக்ஷ்யமாவது தானிருந்தவிடத்தே இவள் வரும்படி இத்தலையை யழித்தபடி. [வினவி] - "திருக்கோளூரெத்தனை யிடம்போரும்" என்று எதிரே வந்தாரைக்கேட்டு, அவர்கள் "இன்னதனை யிடம் போரும்" என்ன, அதுதானே வழிக்கு பாதேயமாகப் போகை. "பாதேயம்புண்டரீகாக்ஷ" (பாதேயம்புண்டரீகாக்ஷ) இத்யாதி. பூவலரும்போதைச் செவ்விபோலே "திருக்கோளூரெத்தனையிடம்போரும்" என்றுகேட்கும்போதைத் திருப்பவளத்தில் செவ்வி காணப் பெற்றிலேன் என்று காணும் திருத்தாயார் தான்நோவுபடுகிறது. [என் இளமான் புகுமூர் திருக்கோளூரே] - என்வயிற்றிற் பிறப்பாலும், இவள் ப்ரக்ருதியாலும் அவ்வூரிலல்லது புகாள் என்கிறாளாயிற்று. தாய் வழிகொண்டே ஸ்வபாவங்கள் அறுதியிடலாமாகாதே. பெருமாளைக்கண்டல்லது ரூரிக்கமாட்டாதாளாய் வருகிற ரூரீபரதாழ்வானைக் கண்டுவைத்தேயும், த்ரிகாலஜ்ஞனென ருஷியுங்கூட, "கூறிஸ்ஸ-ஸெஸ்ரு ஜஸி" (கச்சிந்நதுஷ்டோவ்ரஜஸி) என்று தாயாரையிட்டு வழக்குப்பேசுவித்துக் கொண்டு இவரைக் காடேறப்

குணங்களோபாதி அவனூரும் ப்ராப்யமாயிருக்குமோ? என்ன - ஸோஸ்ருத இத்யாதி. இந்த ஸ்ருதிக்கு, இங்கு ஸோக்யஸாமாநாதிகரண்யம் விவக்ஷிதம். இங்கு இவளுக்கு விவக்ஷிதகுணங்கள் எவை? என்ன - அவையாகிறன இத்யாதி. "ஸர்" என்று விசேஷித்ததுக்குமாகும் - பரமபதம் இத்யாதி. கலவிருக்கை - ஒலக்கமிருக்கை. பரமபதத்தைக்காட்டிலும் இதுக்கதிசயமேது? என்ன - உகந்த இத்யாதி. உகந்தவிஷயம் அங்கில்லையோ? என்ன - கிம்கார்யம் இத்யாதி. அதாவது, அவர்களிற்காட்டிலும் இன்ற ஆஸ்ரயித்தவர்களை அவனுக்கு மிகவும் உகந்தவர்களென்று கருத்து. "ஸுயுகிஸுயுகி ஸாவபேக்ஷ கிம் காயபூம்ஸீதயா 88" இத்யாதி யுத்தகாண்டே. இத்தால்பலிதம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. கீழ், "வளம்" என்று - ஸம்பத்தாக அருளிச்செய்து, சாமர்த்யமாக அர்த்தாந்தரம் - ப்ரணயதாரையில் இத்யாதி. ப்ரணயதாரையில் மிக்க ஸாமர்த்யத்தையுடையவன் என்றபடி. போகிறது திருக்கோளூராகையால், வெறுமனேபோகாதே வினவிக்கொண்டுபோகிறதுக்கு ப்ரயோஜநமேது? என்ன - திருக்கோளூர் இத்யாதி. வினவுகிறது பாதேயமாயிருக்குமோ? என்ன - பாதேயம் இத்யாதி. "ஸுயுதாம் ஹ்ருதிஸ்யூநாம்தவ்ஷாரிஸ்ருமிதுதவெதஸாழு । வாதேயம் வாணரீகாக்ஷநாமவாழி தபுநாஷ்வதழு". வினவி - உசாவிக்கொண்டு; சொல்லிக்கொண்டு என்றபடி. புகுமூர் என்றதே "வினவி - புகுமூர்" என்று - வினவுகிறதைச்சொல்லுகிற தாயாருடைய ஹார்த்தபாவம் - பூவலரும் இத்யாதி. "திருக்கோளூரிலேபுகும்" என்று எதுகொண்டு நிஶ்சயக்கிறது? என்ன - என்வயிற்றில் இத்யாதி. இவள் ப்ரக்ருதியாலுமென்றது - "இளமான்" என்ற ம்ருதுப்ரக்ருதியாலையாலும் என்றதல்; "உண்ணுஞ்சோறு முதலானவையெல்லாங் கண்ணன்" என்னும் ப்ரக்ருதியாலையாலும் என்றதல். தன்வயிற்றிற் பிறப்பாலே அவ்வூரிலேபோகவொண்ணாதபடி நிஶ்சயிக்கும்படி. யெங்ஙனே? என்ன - தாய்வழி இத்யாதி. அப்படி தாய்வழிகொண்டு அறுதியிட்டபேருண்டோ? என்ன - பெருமாளை இத்யாதி. 'கீழ்வயிற்றிற்கழலை'-அடிவயிற்றில் வ்ரணம். கீழ்வயிற்றிற் கட்டிபோலே பொதுகாமென்று கருத்து. ஸம்வாதாந்தரம் - பதார்த்தஸ்வபாவங்களோ இத்யாதி. "கூறிஸ்ஸ-ஸெஸ்ரு ஜஸி" என்

போகவிட்டாயாகில், இன்னம் "பெருமாள் இருக்கில் கீழ்வயிற்றில் கழலையாகிறது" என்று அங்குப்போய் நலியத் தேடுகிறாயல்லையிறே என்றாளிறே; அவன்படிகள் காணாநிற்கச் செய்தேயும் மாத்ருஸம்பந்தங்கொண்டு சங்கித்தாளிறே; பதார்த்த ஸ்வபாவங்களைக் கொண்டு பத்தும்பத்தாக நிமித்தங்களை யறியக்கடவரா யிருப்பர்களாயிற்று வேடர்; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும், தம் எல்லையிலே இவள்வந்து புகுந்ததுக்கு ஹ்ருஷ்டராய் "அடிச்சேரியிலே வந்துபுகுவதே!" என்பது; "ஆனாலும், ராஜாக்களாயிருப்பார் வண்ணியர்பற்றிலே புகுரும்போது கேள்விகொண்டன்றோ புகுருவது" என்றாற்போலே யிருக்க வெளிரும்காற்பு மாகச் சொல்லி, தாய்வழியை நினைத்து அசிர்த்தாரிற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமானும். அப்படியே இவளும் தன்வயிற்றிற்பிறந்த சுத்தியே ஹேதுவாக "திருக்கோளூரிலேபுகும்" என்றறுதியிடுகிறாள். ராமாஸ்த்ரம் இலக்குத்தப்புமோ! என்மகள புகுமூர் அதுவேயென்கிறாள். [இளமான்] - இப்பருவத்தில்இவளைத் தலக்கறுக்கும்போது அவ்வூரில் அவனேயாகவேண்டாவோ? [என்னிளமான்] - க்ரமப்ராப்தி பற்றாதவள். தன் மாதாதவம் பாராதே பதறிக்கொண்டு போனாள். [புகுமூர்] - காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டவன் போய்கையும் பொழிலுந் தேடிப் புகுமாபோலே, ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்தில் காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டவனுக்கு உகந்தருளின நிலங்களானவை போய்கையும் பொழிலும்போலேயிறே. புகுமூரென்கையாலே புக்கார்போகும் ஊர் அன்றென்கை. எம்பெருமானோ தேடிக்கொண்டுவந்தருளாநிற்க, எதிரே வருகிறாள் ஒருபெண்பிள்ளையைக் கண்டு "எங்குநின்றும்?" என்ன, "திருக்கோளூரில்நின்றும்" என்ன, "அவ்வூரில்புக்கபெண்களும் போகக்கடவராயிருப்பர்களோ!" என்றருளிச்செய்தார். 'என்னிளமான் - மண்ணினுள் - புகுமூர் திருக்கோளூரே - இது திண்ணம்' இவள் போய்ப்புகுமூர் திருக்கோளூரே, இது நிச்சயம். இவ்வூரில் பிள்ளைகளைக் காணாவிட்டால், கோயிலுக்குள்ளே தேடும் அத்தனையிறே.

றது குஹவசனமாயிருக்க, இதனையெடுத்தது, பரத்வாஜபகவானுக்கும் கருத்து இதுவானையாலே அடிச்சேரி - அடியாருடையகுப்பம். வெள்ளறு - அஸாரம். காழ்ப்பு - சாரம். விஷயமும் பருஷமுமாகச் சொல்லி என்றபடி. அசிர்த்தார் - சங்கித்தார். "சுஹ்ருதோ ஹ்யேஷோவ ஜனஸ்ராஸ்யோ ராக்ஷஸ கிமுணா । ஐயவெஷ்ட ஸமீபஸ்தோ ராஜாஜநபதீவரே" இதிபாதம் ப்ரதிகுஹ. 'கீழ்வயிற்றிற்கழலை' இத்யாதிவாக்யம் .. "சுஹ்ருதஸ்யாபாவஸ்ய பாவம்கதுமிஹாஸி । சுகுணகுஹொகுரிநாராஜ்யம்தஸ்யாகுரு ஜஸ்ய" இத்யாதி பரத்வாஜ வசநத்தைக்கடாகுவித்து. "என்" என்றதுக்குஸ்வாவம் - ராமாஸ்த்ரம் இத்யாதி. "இளமான்" என்றதுக்கு மூன்று ஹாவம் - இப்பருவத்தில் இத்யாதி. தலக்கு - ஒஜ்ஜை. "புகுமூர்" எனகிறதுக்கு ஸ்வாபதேசத்திலே ஹாவம் - காட்டுத்தீயிலே இத்யாதி. "புகுமூர்" என்றதுக்கு ஸ்யாவர்த்யமாதல், "புகும்" என்றவாத்தமாகத்துக்குபாவமாதல் - புகுமூர் என்கையாலே இத்யாதி. "போகுமூரன்று" என்றதுக்கு சம்வாதம் - எம்பெருமானார் இத்யாதி. இவள்போனத்தைக் காணாதிருக்கிறதிவள் "திண்ணம்" என்கிறதெங்ஙனே? என்ன - இவ்வூரில் இத்யாதி. 'உண்ணாநின்றீசோறு' என்றதொடங்கி, 'கண்ணநீர்கள்மல்கி' இருக்கிற - 'என்னிளமான்' - 'அவன்சீரையும் வடிவழகையும்' வினவிக்கொண்டு - 'மண்ணினுள் புகுமூர்-திருக்கோளூரே' இதுதிண்ணம் இத்யந்வய.

(க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஊரும் நாடும் உலகமுந் தன்னைப்போ அவனுடைய
பேரும் தார்களுமேபிதற்றக் கற்புவானிடறி
சேரும் நல்வளஞ்சேர் பழனத்திருக்கோளூர்க்கே
போருங்கொல்? உரையீர் கொடியேன்கொடிபூவைகளே!

அ.—(ஊரும்நாடும்.) - அவனுடைய கல்யாண குணங்களையும் திவ்ய திவ்ஸ்தங்களையும் நிரவதிகமான ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிற தன்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரத்தைக்கேட்டு ஊரும் நாடும் உலகமுந் தன்னைப்போலே அத்யந்தம் அவஸந்நமாய்க் கொண்டு அத்திருநாமங்களையும் திவ்ய திவ்ஸ்தங்களையுமே சொல்லிக் கூப்பிடும்படியாகக் கூப்பிடுகிற இவள், அந்த வ்யஸனம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே தாரிக்கமாகாத தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை க்ருஷ்ணவிஷயமாகையாய்க் கொண்டு பொறுத்து, நல்வளஞ்சேர்பழனத் திருக்கோளூர்க்கே போய்ப்புகும் யோக்யதையுடையவளான என்னுடைய பெண்பிள்ளை உங்களை நினைத்தாவிலும் ஒருகால் வருமென்பதை அவளுடைய பூவைகளைக் கேட்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்கோளூரிலேபுக்க என் பெண்பிள்ளை மீள வருமோ? சொல்லிக்கொள்ளென்று பூவைகளை திருத்தாயார் கேட்கிறாள். [அவனுடைய பேருந்தார்களுமேபிதற்ற] - தன்பக்கலையுண்டு அவனுடைய திருநாமங்களையும் திவ்ஸ்தங்களையும் அடைவுகெட்டுப் பிதற்றும்படியாகி. [கற்புவானிடறி] - கடக்க வரிதான தன்மர்யாதையை க்ருஷ்ணன்பேரிலே பொறுத்து, [சேரும்நல்வளமென்று மேலுக்கு] - நல்ல ஸம்பத்தையுடைய திருக்கோளூர்க்கே போய்ச்சேரும் என் பெண்பிள்ளை, பூவைகாள்! உங்களைக்காண என்றாவிலும் வருமோ? சொல்லிக்கொள். [போருங்கொல்] - போகவல்லளோ என்றுமாம். இப்பெண்பிள்ளையைப் பிரிந்த இன்னாப்பாலே 'கொடியேன்' என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படி அவனுடைய நாமங்களை ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் இவள், நிரதிசயபோக்யமான திருக்கோளூரிலே போய்ப்புக்கு மீண்டுபோருமோ? என்று, அவளுடைய ஸீலாப்ரகரணமான பூவைகளைக் கேட்கிறாள்.

ஊரும் - (தானிருந்த) ஊரும், நாடும் - (அந்தநாடே சேர்ந்த) நாடும், உலகமும் - (நாட்டோடணைந்த) லோகமும், தன்னைப்போல் - தன்னைப்போலே, அவனுடைய - அவனுடைய, பேரும் - பேரையும், தார்களும் - தாரையும், பிதற்ற - (பஹுமுகமாகப்) பிதற்றும்படியாக, வான் - ஆகாசவத் அநதிலங்க்யமான, கற்பு - ஸ்த்ரீத்வ மர்யாதையை, இடறி - கடந்து, நல் - விலக்ஷணமான, வளம் - ஸம்ருத்தியோடே, சேர் - சேர்ந்து, பழனம் - நீர்நிலங்களையுடைத்தான, திருக்கோளூர்க்கே - திருக்கோளூருக்கே, சேரும் - சென்று சேருமவளாய், கொடியேன் - தன்னைப்பிரிகைக்கு ஈடான கொடுமையையுடைய என்பெண்பிள்ளையாய், கொடி - உபக்ரமபேஷமான கொடிபோலே அவளைக்கிட்டியல்லது தரிக்கமாட்டாதவள், போருங்கொல் - மீண்டு போருமோ? பூவைகளே - பூவைகாள்! (என்னைப்போலன்றே உங்களுக்குத் தொல்லைப் போகக்கூடுமிறே) உரையீர் - சொல்லுங்கோள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்கோளூர்க்கே புக்க என்மகள் வருமோ? சொல்லிகோளென்று பூவைகளைக்கேட்கிறாள்.

[ஊரும்] - தானிருந்த ஊரும். [நாடும்]-அந்தோடு சேர்ந்தநாடும். [உலகமும்] - அந்தோடுசேர்ந்த லோகமும். ராமாவதாரத்திலும் ஒருவரிடமே திருந்திற்று; இங்கு, "லோகைக ரக்ஷணாயாவதீர்ண:" என்கிறபடியேயாயிற்று திருந்திற்று. [தன்னைப்போல்] - இவ்விஷயத்தில் தன்னைபோதி லாவவேந்தம் உண்டாம்படி திருத்தகை. அங்கே, பரமஸாம்யாபந்நனைத்தேடிப் போகிறாளாகில், தான் திருத்தினாளாகாதோ [அவனுடைய பேருந்தார்களுமே] - "அரவிந்தலோசநன்" என்றும், "மட்டவிழ் தண்ணந்துழாய்" என்றும், "விரைமட்டலர் தண்துழாய்" என்றுஞ் சொல்லாநிற்கை. [பிதற்ற]-ப்ரீதிப்ரேரிதராய் அக்ரமமாகச்சொல்லுகை. "ஜாதிஷு ஸ்ரீ:ஸ்ரீ:ஜகதி" என்கிறபடியே. இப்படி, லோகமடங்க அக்ரமமாகச் சொல்லும்படிபண்ணி. [கற்பு வானிடறி] - வானுணகற்பை இடறி. லௌகிகாணாம்யாணகளை மதியாதே என்றுகொல்; வலிய அறிவை என்றுகொல். கடக்க அரிதானாம்யாணகளை த்ருணம்போலே அதிலங்கிக்க. [சேரும் இத்யாதி] - தகுதியான நல்ல ஸம்பந்தத்தையும் நீர் நிலங்களையுமுடைய திருக்கோளூர்க்கே புகுருமோ. தன் மனஸ்ஸை அங்கே முற்பட்டுநிற்கையாலே, வந்து புகுரவல்லளோ? என்கிறாள். திருக்கோளூர்க்கே புக்கவள் மீளுமோ? என்றுமாம். [கொடியேன்] - இவளைப்பெறுகைக்கு வாக்யத்தைப்பண்ணி வைத்து, தனியே புறப்பட்டுப்போன இவளளவு உங்களைக்கேட்டு அறியவேண்டும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [கொடி] - உபகாரத்தையொழியக் தரியாதவளை. அவ்வூரில் புக்கல்லது பிரிக்கமாட்டாள் என்கை. [பூவைகளே - உரையீர்] - சொல்லாதொழிகைக்குப்பெற்ற குற்றமில்லையே உங்களுக்கு? நான் ஸந்தேசம்சொல்லுகையாலே மறைத்தாளாகிலும், இன்னவிடத்துக்குப்போகிறேன் என்றும், அங்குப்போனால் செய்யுமவையும் உங்களுக்குச் சொல்லிப் போகக்கூடுமிறே; சொல்லிகோள்! அறிவித்துப் போனாளாகில் ராமாவதாரத்தில்போலே லோகமாகப் பின்தொடருமிறே.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. திருக்கோளூர்க்கே போய்ப்புக்க என் பெண்பிள்ளை மீளவருமோ? சொல்லிகோள்! என்று பூவைகளைத் திருத்தாயார் கேட்கிறாள்.

[ஊரும்நாடும் இத்யாதி] - இவ்விருப்பில் என்னதுறையுண்டு? இங்கே ஒரு துறையுண்டாய், அங்கே அதுதீர்ப்போனாளோ? இங்கே, * போதயந்தபரஸ்பரம்பண்ணுகைக்கு ஆளில்லாமை "யத்ரவதவெ ஹுஸாயஸ்ரீ:" (யத்ரபூர்வேஸாத்

ப்ர.—[ஊரும்நாடும்இத்யாதி]—ஸ்ரீதாஸரதிஸ்வாமி, "ஜ்ஞாதிஷு ஸ்ரீ:ஸ்ரீ:ஜகதி ஸ்வாமிநீ

யாஸ்ஸந்திதேவாஃ) என்றொரு தேச விசேஷந்தேடிப்போனாளோ? "நிரஞ்ஜநஃ பரமம் ஸாம்யமுபைதி" (நிரஞ்ஜநஃபரமம் ஸாம்யமுபைதி) என்று அவன் அங்குள்ளாரைத் தன்னோடு ஸாம்யாபந்நராம்படி பண்ணினாற்போலேயாகாதே, இங்குள்ளாரை இவள் தன்னோடொக்கப் பண்ணினபடி. [ஊருந்நாடும் உலகமுந்தன்னைப்போல்] - தானிருந்த ஊரும், அத்தோடு தோள்தீண்டியான நாடும், அத்தோடுசேர்ந்த லோகமும். ராமாவதாரத்திலும் ஒருவரேயிறே திருந்திற்று; இங்கு ஸம்ஸாரமாகத் திருந்திற்றுக்கிடீர்! என்கை. இன்று நம் மளவும் வரவேறிப்பாயும்படியிறே இவள் ஸம்பந்தம் வெள்ளமிட்டபடி. "லோகவதீ ணபுவாரசேயபுஷஃ ஹ்ருதியொமாய" (லோகேவதீர்ணபரமார்த்தஸமக்ரபக்தியோகாய) என்னும்படியே எல்லாமேடுகளிலும் ஏறிற்றென்கை. [ஊருந்நாடுமித்யாதி] - 'காலையெழுந்திருந்து கரிய குருவிக்கணங்கள் மாலின்வரவுசொல்லி' ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே திர்யக்குக்களுங்கூட எழுந்திருந்து, அவன் இவள்பக்கல் பிச்சேறிவரும்படியைச் சொல்லாநின்றன. தானிருந்தவிடத்தே செல்லவேண்டுமவன் இவளிருந்த இடத்தேற வரும்படியைச் சொல்லி. [தன்னைப்போல் அவனுடைய பேருந்தார்களுமே பிதற்ற]-அவன் "மயர்வறமதிநலமருளவந்த பிதற்றிறேயிவளது! இவளிதான் அடியாகவந்த பிதற்றிறே யிவர்களது! [பிதற்ற]-நினைத்துச் சொல்லுகையன்றியே, பகவத்குணங்களிலே யவகாஹித்து உணர்த்தியற்றுச் சொல்லும்படியாகப்பண்ணி. [அவனுடைய பேருந்தார்களும்] - "சங்கேன்னும் சக்கரமேன்னும் துழாயேன்னும்" என்பது, "தேவத்தேவிரான்" என்பது, "விண்ணகரமட்டலர் தண்டுழாய்" என்பதாகை. [பிதற்ற] - "ஸ்ரீ ரெகாயகமெபூராராகஸ்ஸ ஜாகஹ்ருஸ்ஸ

ப்ர.—கிஸ்ஸொவ நிஷெஹி [கூ.க] "கதாவி ஹாநுவாணுவாவெவிய ஹிய திரஜ்ஜநஃபரமம் ஸாம்யமுபைதி"

ஸொவெ தியாகிஸ்ஸ நாவாரணாஃ, "ஸ்ரீயொ நகோசவெஸிரி காயுஸ்ஸ தஸ்ஸ ஜ்ஜோ நாகிஸ்ஸ காலுவிஸிவாஹமஸ்ஸவெவ்வுவொ ஹி। லொகெவ தீணபுவாரசாயபுஸ்ஸ ஹ்ருதியொமாய நாகுகிஸ்ஸ நயெ யகி நாமவராயா"

"இவ்விருப்பில்" இத்யாதி வாக்யத்தாலே யருளிச்செய்து, ஸம்தர்ப்பம் - தானிருந்த இத்யாதி. இத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - ராமாவதாரத்திலும் இத்யாதி. அப்படி திருந்திற்றோ? ஸன்ன - இன்றுநம் மளவும் இத்யாதி. இப்படி ஸம்ஸாரமாகத்திருந்தமையாலே ஆழ்வார் க்ருஷைக்கு மேட்டுநிலமாயிருப்பாரில்லை என்னுமர்த்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் - லோகேவதீர்ணா இத்யாதி. ஸ்தோத்ரமே. லோகே - பகவத்பக்திக்கு மேட்டுநிலத்திலே. 'அவதீர்ணபரமார்த்த ஸமக்ரபக்தியோகாய:' அவதரிக்கப்பட்ட பரமார்த்த ஸமக்ரபக்தியோகத்தையுடையவர் என்றபடி. திருக்கலிகன்றி சரமாவதி வியக்காட்டுகிறார் - காலை இத்யாதி. நாச்சியார்திருமொழி, ஒன்பதாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. இதுக்கர்த்தம் - ப்ராஹ்ம இத்யாதி. "மாலின்" என்றது - வ்யாமுக்தனுடையவென்றுதல், டேரியோனுடையவென்றுதல். அதில் முந்தினவர்த்தம் - அவன் இவள்பக்கல் பிச்சேறிவரும்படி இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் - தானிருந்தவிடத்தே இத்யாதி. * மயர்வறமதிநலம்பெற்ற தன்னைப்போலே பிதற்றலைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அவன்மாயிவற இத்யாதி. இத்தால் - அவன் * மயர்வறமதிநலமருளினது இவளொருத்தி யளவிலே சுவறிவிட்டது; இவள் * மயர்வறமதிநலமருளினதெல்லார்க்குமாய்விட்டதென்று - இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம். "பிதற்ற" என்றதுக்கர்த்தம் - நினைந்து இத்யாதி. "பேருந்தார்களும்" என்றதுக்கர்த்தம் - சங்கேன்றும் இத்யாதி "உணர்த்தியற்றுச்சொல்லும்படி" என்றதுக்குப்ரமாணம் - ஸ்ரீரெகாயகமெபூராராகஸ்ஸ ஜாகஹ்ருஸ்ஸ

ஜ்ஜுதஃ" (ஸ்ருதோயமர்த்தோராமஸ்ய ஜாமதக்ந்யஸ்யஜல்பதஃ) என்கிறபடியே. [கற்புவானிடறி] - வானை கற்பைஇடறி. ஒருவரால் கடக்கவொண்ணாத மர்யாதையைக்கடந்து மேலேபோலேயிருக்கிற மர்யாதையை, கீழ்க்கீழே அகப்பட்டதொரு க்ஷுத்ரபாஷாணத்தை இடறுமாபோலே இடறி. பெரு வெள்ளமானது சிறுக்கரைகளோடு பெரியகரைகளோடு வாசியற ஏறுமாபோலே, நாண், மடம், அச்சம் தொடக்கமானவற்றை மதியாதே போகை. [கற்புவானிடறி] - "வலியவறிவை யென்றுதல்; பெரியஞானத்தை யென்றுதல்" என்றும் சொல்லுவர்கள். அப்போது, கற்பென்று - கல்வியாய், அத்தாலே அறிவைச்சொல்லி, வானென்று - வலியைச்சொல்லிற்றாகிறது. அன்றிக்கே, கற்பென்று - கல்வியாய், அத்தாலே ஜ்ஞாநமாய், வானென்று - பெருமையாய், பெரியஜ்ஞாநத்தை யென்றுமாம். அபிநிவேசத்துக்கு ஓரளவு உண்டாகிலிறே ஓரளவிலே தடை நிற்பது. "காவலுங்கடந்து" என்னக்கடவதிறே. "யயளவகாவிசவெஹோ" (யயௌசகாசித்ப்ரேமாந்தா) - ஒருத்திபுறப்பட்டுப்போனாள். இவளைக் கொண்டுபோனார் ஆர்? என்னில்: ப்ரேமத்தாலே வந்த இருட்சி வழிகாட்டப் போனாள். "குரவ்கிங்கரிஷ்யந்தித்தாநாம்விரஹாக்நிநா" (குரவ்கிங்கரிஷ்யந்தித்தாநாம்விரஹாக்நிநா) - "குருக்கள்கிடாய்" என்ன, வேந்துவிழுகிறதுக்கோரு குடநீர் சோரியவல்லர்களோ? [சேருமித்யாதி] - இங்கே அசல்காக்க இருக்கிறவள் அங்கே தன் வயிறுவளர்க்கப் போவதே! இங்கே பிறர் திருந்தும்படியிருக்கிற இவளாங்கே திருந்தினவிடந் தேடிப் போவதே! தன்னைக்கண்டு பிறர் வாழவிருக்கிற இவள், தான் அவனைக்கண்டு வாழப்போவதே! [சேருநல்வளமித்யாதி] - ஸத்ருசமான நல்ல ஸம்பத்துச்

ஜ்ஜுதஃ । நாரஹஸ்யுசவெவஷெ-ஃக்ரூஷெவெவாய நஸ்யுச" இதி மோக்ஷதர்மே. ஜல்பதஃ என்று - அக்ரம பாஷணத்தைச்சொல்லுகிறது; ஜாமதக்ந்யஸ்யாமஸ்ய, ஜல்பதஃ - ஜல்பத்தில் நின்றும், அயமர்த்தஃஸ்ருதஃ என்றபடி. 'ஜல்பதஃ என்கிறபடியே' என்றவநந்தரம், அக்ரமமாகச்சொல்லும்படி பண்ணி என்று அத்யாஹாரம். பிதற்ற - பிதற்றும்படிபண்ணி. "வாநுன - கற்பு" என்று-வ்லியமர்யாதையாய், மர்யாதைக்கு வலிமையேதென்ன - ஒருவரால் இத்யாதி. கடக்கவொண்ணாத மர்யாதையை - குலைக்கப்போகாத ஸ்த்ரீத்வத்தையென்றபடி. கீழ்வாக்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரியாநின்றுகொண்டு, "இடறி" என்றதுக்குபாவம் - மலைபோலே இத்யாதி. அவிசாலியான மர்யாதையை அதிக்ரமித்தவுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - பெருவெள்ளம் இத்யாதி. கீழே, "கற்பு" என்று - மர்யாதையாக. அருளிச்செய்த, ஜ்ஞாநமாக அர்த்தாந்தரம் - வலியவறிவை இத்யாதிவாக்யத்வயம். இவ்வாக்யத்வயத்தில், "கற்பு" என்றதுக்கர்த்தமேதமில்லை. "வான்" என்றதினர்த்தத்வயத்தையும் அடையே விவரிக்கிறார் - அப்போது இத்யாதி. மர்யாதையை அதிக்ரமிக்கவோ? என்ன - அபிநிவேசத்துக்கு இத்யாதி. மர்யாதாதிக்ரமத்துக்கு ஸம்வாதத்வயம் - காவலுங்கடந்து இத்யாதி. ஸ்வஸ்டோர்த்தம். பெரியாழ்வாதிருமொழி, "காவலம்பெரிய" இத்யாதி. "காவி தூ ஷெ கிசு ஷெ கி வெ ரூ ஸு ஜ்ஜாசு வாயயள । யயளவகாவிஸ்ரெ ஶாஸ்ரூ தூ ஷு ஸு ஷு விலுஂவெ தழு" இதி பஞ்சமேஸ்லோ [கூ௨] த்ரயோதஸோ ஸத்ரைவாஷ்டாதஸோ, "குரவ்கிங்கரிஷ்யந்தித்தாநாம்விரஹாக்நிநா" [உ௨] இதி. "யயளவகாவிஸ்" இத்யாதிக்கர்த்தம்-ஒருத்தி இத்யாதி. காவலைக்கடந்த ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் நாவ இத்யாதி. "ஊரும்காடும்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து "போருங்கொல்" என்கிறவிருடைய ஹார்த்தபாவத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இங்கேயாகில் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே காக்க - ரக்ஷிக்க. "இவ்வேசல்காக்க" இத்யாதியின் விவரணம் - ஊரோடுகூடிக்காடு இத்யாதி. "போருங்கொல்" என்றதுக்குமுன்னர்த்தம். "சேரும்" என்றது - நல்வாத்துச்சு விசேஷணமாதல்; "சேரும்-கொடி" என்று

சேர்ந்திருப்பதாய், நீர்நிலங்களையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கோளூர்க்கே. [திருக்கோளூர்க்கே போருங்கோல்] - போருங்கோல்என்றது புகுங்கோல் என்றபடி. அன்றியே, இவளுக்கு முன்னே தன் நெஞ்சு முற்பட்டபடியாய், அங்கேயிருந்து அவள்வழியில் ஒருகுறைகளின்றி யிலே வருமோ? என்கிறாளாகவுமாம். அன்றியே, 'நல்வளஞ்சேர் பழனத்திருக்கோளூர்க்கே-சேரும் - கொடி, பூவைகாள்!-போருங்கோல்உரையீர்!' என்றுதல். அதாவது மீண்டு புறப்பட்டு வரவல்லளோ? சொல்லிகோள்! [கொடியேன்] - இவளைப் பெறுகைக்கு லாக்யம் பண்ணிவைத்து, இவளளவுஉங்களைக்கேட்கவேண்டும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [கொடி] - உபக்ருத்தையொழியில் தறைப்படும். * கோல்தேடியோடுங் கொழுந்தே போன்றதே மால்தேடியோடும் மனமிறே. [கொடியேன்கொடி] - பெற்ற என்னையுங்விட்டு வேறேயுமோர் அபாச்ரயமுண்டாம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். பெற்ற தாயாரை விட்டகலுகை குடிஸ்வபாவம்போலே காணும். (* கள்வன்கோல்லிலும், * நல்லதோர்தாமரைப் போய்கையிலுமுண்டிறே.) [பூவைகாள் - போருங்கோல்-உரையீர்] - பெற்றதாயாரைவிட்டாலாவது தன்னையல்லது, பிறந்தாளைக் கைவிடப் போகாதென்றிருக்கிறாள்காணும் தன்னையிட்டு. போக்குவரத்து எனக்கன்றோ சொல்லலாகாது, உங்களுக்கு ஒதுக்காதே சொல்லுமே. வயிற்றிற் பிறந்தாளை ஒளிப்பாரில்லையே: [உரையீர்] - அவள் சொல்லிப்போகச்செய்தே இவை சொல்லாதிருக்கிறன என்றிருக்கிறாள். [போருங்கோல்] - என்கிற ஸம்ஶயத்துக்சடி, பாலியான நான் இருக்கையாலே மீளாதொழியவுங்கூடுமே, நீங்களிருக்கையாலே மீளவுங்கூடுமிறே; என் பாபமே ப்ரபலமாய் வாராதொழியுமோ? உங்களைப்பார்த்து வருமோ? சொல்லிகோள்! அறிவித்துப் போனாளாகில் ராமாவதாரத்திற்போலே லோகமாகப் பின்தொடருமிறே; * சுற்றமெல்லாம் பின்றொடர இறே போயிற்று!

தல், த்ருதியார்த்தவிவரணம் - மீண்டு புறப்பட்டு இத்யாதி. ஆக, புகுங்கோல், வருங்கோல், மீண்டு புறப்பட்டுவரவல்லளோ என்று மூன்றர்த்தம். "உபக்ருத்தையொழியில் தறைப்படும்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - கோல்தேடியோடும் இத்யாதி. ஸர்வேஶ்வரனைத் தேடிவிடாதே பதறிச்செல்லுகிற என்னுடைய மநஸ்ஸானது, கொம்பைத்தேடிப் படர்ந்துசெல்லுகிற கொழுந்துபோல இராநின்றது என்றபடி. இரண்டாந்திருவந்தாதி இருபத்தேழாம்பாட்டு. "கொடி" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - பெற்ற வென்னையும் இத்யாதி. 'பெற்றதாயாரைவிட்டகலுகை' இத்யாதிக்கு - "பெற்றதாயாரைவிட்டகன்று" என்றதிலே நோக்கு. பெற்ற தாயானதனக்குச் சொல்லாளோ, இவற்றைக் கேட்கிறதென்? என்ன - பெற்றதாயாரைவிடலாம் இத்யாதி. தன்னையிட்டென்றது - தன்மகளுக்குத்தான் மறையாதே சொல்லுமாபோலே, தான் வளர்த்த இவற்றுக்கு மறையாதே சொல்லிப்போயென்று கேட்கிறாளென்றபடி. தாத்பர்யார்த்தம் - போக்குவரத்து இத்யாதி வாக்யத்ரயம். "உரையீர்" என்று நியமிக்கிறதென்? என்ன - அவள்சொல்லி இத்யாதி. "போருங்கோல்" என்று சம்ஶயிக்கிறதென்? என்ன - போருங்கோல் என்கிற இத்யாதி. போருங்கோலென்று சம்ஶயிக்கிறதென்றது - வருமோ? என்று சம்ஶயிக்கிறதென்றபடி. மகள்தான் அறிவித்துப்போகாதொழிவாளென்? என்ன - அறிவித்து இத்யாதி. ராமாவதாரத்தில் பின்தொடர்ந்தார்களோ? என்ன - சுற்றமெல்லாம் இத்யாதி. பந்துவர்க்கமெல்லாம் பின்தொடரவித்யர்த்தம். பெருமாள்திருமொழி, எட்டாந்திருமொழி ஆறும்பாட்டு. கொடியேன்கொடி - கொடுமையையுடைய என்னுடைய கொடிபோன்ற பெண்பிள்ளை இத்யர்த்தம். பூவைகளென்றது - பூவைகாளென்ற சம்போதனை. 'பூவைகாள்! ஊருமூநாடும்' என்றுதொடங்கி, பிதற்றும்படிபண்ணி 'வானுன - கற்பக - இடறி - நல்வளஞ்சேர் பழனத் திருக்கோளூர்க்கே - சேரும் - கொடியேன்கொடி - போருங்கொல், உரையீர்', இத்யங்கமம். "அறிவென்கிறது - தத்த்வத்தை; ஜ்ஞாநமென்கிறது - உபாஸநத்தை. அன்றிக்கே, அறிவென்கிறது - திருவாய்மொழியிற்பிறந்த ஜ்ஞாநம்; ஜ்ஞாநமென்கிறது - வேதாந்தஜ்ஞாநமென்றபடி" என்று சில ஸ்ரீகோஶத்திலிருக்கிறது. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

பூவைபைங்கிளிகள் பந்தாதாதைபூம்புட்டில்கள்
யாவையுந்திருமால் திருநாமங்களேகூவியேழும் என்
பாவைபோய் இனித் தண்பழனத்திருக்கோளூர்க்கே
கோவைவாய்நுடிப்ப மழைக்கண்ணோடுகொண்டேசெய்யுங்கோலமோ?

ஆ.—(பூவை.) - லீலார்த்தமாகக் கொண்டிவர்த்த ரக்ஷாரிகாதி லீலோபகரணங்களைக்கண்டால் எல்லாம் லீலாரஸமும், தனக்குப் பிராட்டியோடே ரமமாணனான எம்பெருமானைக் காணுமதுவே யாகையால், அவனை நினைத்துக் காணப்பெறாமையாலே அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கூப்பிடச் சொல்லி அதினுடைய மாதுர்யத்தாலும் குளிர்த்தியாலும் உஜ்ஜீவித்திருக்கிற என் பெண்பிள்ளை திருக்கோளூரிலே போய்ப்புக்கு, இவர்க்கன்னாடைய ஸர்வோபகரணமெல்லாம் பரிபூரணமாய்ப் பிறக்குமோ? அன்றியே, தன்னுடைய கண்ணீரும் அழுகையுமாயாய் நிற்குமோ என்கிறாள்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருக்கோளூர் ப்ரத்யாஸந்நமானால் எங்ஙனே உடைகுலைப்படக்கடவள் என்கிறாள்.

[பூவையெல்லாம் தொடங்கி] - பூவை பந்து முதலான அநேக லீலோபகரணங்களைக்கண்டால் ஸ்ரீராமதாஸ்வாமிக்கு ராஜ்யங்கண்டாற்போலே இவளுக்கு அஸஹ்யமாய் அவற்றிலுள்ள ரஸமெல்லாம் பகவந்நாமோச்சாரணத்தாலேயாய் உஜ்ஜீவிக்கும் என் மகள். [போயினியென்று மேலுக்கு] - இதுக்குமேலே ப்ரமஹரமான நிலங்களையுடைய திருக்கோளூர்க்கேபோய், என் பாவை, எம்பெருமானுடைய ப்ரத்யாஸத்தியாலே உடைகுலைப்பட்டு, தான் நெடுநாள் அவனைப்பிரிந்து பட்டபாடும், அவன் கைவிட்டிருந்த படியையும் நினைத்து கோவைப்பழம்போலேயிருக்கிற திருப்பவளம் துடிப்ப மிக்கிருந்துள்ள நீரையுடையகண்ணும் இவளுமாய் என்படக்கடவளோ?

ப.—அநந்தரம், தன்னுடைய லீலோபகரணங்களாலுள்ள ரஸமெல்லாம் திருநாமோச்சாரணத்தாலே பிறக்கும்படியாயிருக்கிற இவள், திருக்கோளூரிலே புக்கு அவன் தன் நினைவுக்கிடாகப் பரிமாறுமையாலே கண்ணுங்கண்ணீருமாய் எங்ஙனே க்லேசப்படுகிறாளோ? என்கிறாள்,

(லீலோபகரணமான) பூவை-பூவைகள், பை - பசுமை, கிளிகள் - கிளிகள், பந்து - பந்து, தூதை - தூதை, பூ - பூவிதழ், புட்டில்கள் -, யாவையும் -,(இவையெல்லாவற்றிலுமுள்ள ரஸம்பிறக்கும்படி), திருமால் - திருமாலுடைய, திருநாமங்களை - திருநாமங்களையே, கூவி - உச்சரித்து, ஏழும் - அக்காலே ஜீவிக்கும்படியான, என் - என், பாவை - பெண்பிள்ளையானவள், இனி - இத்திருநாமோச்சாரண ரஸங்கிடக்கச் செய்தே பின்னையும், தண்-குளிர்ந்த, பழனம் - பழனங்களையுடைய, திருக்கோளூர்க்கே - திருக்கோளூர்க்கே, போய் - போய், (அவன் எதிர்வந்து) ஸ்வாகதாதிகளைப் பண்ணி ஆலோகாலாபாலிங்கநாதிகளாலே ஆப்யாஸிப்பியாமையாலே), கோவை - கோவைப் பழம்போலேயிருக்கிற, வாய் - அதரம், துடிப்ப - துடிப்ப, மழை - வர்ஷம்போலே தாராளமான நீரையுடைத்தான, கண்ணொடு - கண்களோடே நின்று, என்செய்யுங்

கொலோ - என்செய்கிறார்களோ? யாவற்றையும் திருமால் திருநாமங்களைச்சொல்லு மென்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திருக்கோளூர் ப்ரத்யாஸந்நமாறுல் எங்ஙனே உடைகுலைப்படக்கடவள் என்கிறாள்.

[பூவை] - இளிபிரிலை அவர்க்கரேபோலும். [வைகுளி] - பச்சைக்கிளி, பூப்புட்டில்கள். [யாவையும்] - தன்னுடைய லீலோபகரணங்களான யாவையாலும் பிறக்கும் ரஸமெல்லாம் அவனுடைய திருநாமத்தாலே பிறக்குமாயிற்று இவளுக்கு. அவனுடைய லீலோபகரணங்களைப்போலும் போருமாயிற்று இவளுடைய லீலோபகரணங்கள். [திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும்] - ஸ்ரீவைகுண்ட நாமங்களைச்சொல்லி உஜ்ஜீவிக்கும்; திருநாமச்சுவடறிந்தபின்பு லீலோபகரணங்கள் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ராஜ்யகர்ப்பம்போலே அஸஹ்யமாயிருக்கும். இவளுடைய லீலோபகரணங்கள் அவனுக்கு போலோபகரணங்களாயிருக்கும். "இந்த லீலோபகரணங்கள் திருநாமத்தைச் சொல்லிற்றுண்டோ?" என்று பெற்றிகேட்க, "பத்துநாளைக்கு பூப்புட்டில்களில் வருமு" என்று பிள்ளை பரிஹரித்தார். அவற்றைத் திருநாமத்தைச்சொல்லி அழைத்தாளாறுலோ என்னில்: அது, "உண்ணுநீரோடு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்" என்றிருக்கிறதுக்குச் சேராது. [திருமால்] - இவள் திருநாமம் சொல்லும்போது த்வயத்தில்படியே ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்றாயிற்று சொல்லுவது. [என்பாவை] - திருபாயிகஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையவள். [போயினி] - லீலோபகரண ரஸமும் திருநாமமே யானவிருப்பை விட்டு. அங்கு என்ன வேற்றுமைக்கிடந்தது போறுள். [கண்பழனம்] - ப்ரமஹரமான நீர் நிலங்களையுடைய ஊர். [கோவைவாய் துடிப்ப] - கலங்கிறபோது தானே மேல்விழுந்து கலந்தபடியும், "பிரிவேன், பிரியில் தரியேன்" என்று கலந்தபடியும், பிரிந்தபடியும், வாயுதாழ்ந்தபடியும், தனிவழி போகாமல் மெல்லவிருந்தபடியும், சென்றபின்பு, "ஹீ ரெஷொஹமிதோ ஹ்ரூ" என்று ஸஜ்ஜாவிஷ்டனாய்க் காலைப்பிடியா தொழிந்தபடியும், இவற்றை நினைத்து கோவைப்பழம்போலேயிருக்கிற அபரம் துடிக்க, மிக்கநீரையுடைய கண்ணோடே என்படுகிறாளோ? தனிவழியே போறுள், தான்கூடப் போகப்பெற்றிலேன்! என்கிறாள்.

ஈ.—மூன்றும்பாட்டு. திருக்கோளூர் ப்ரத்யாஸந்நமாறுல் எங்ஙனே உடைகுலைப்படக்கடவள் என்கிறாள்.

[பூவையித்யாதி] - வேறொன்றைக்கொண்டு போதுபோக்கவேண்டு பெருவத்தியும் திருநாமத்தையே கொண்டு ஜீவித்திருக்குமவள்கிடீர் போறுள்! இங்கிருந்தாள் மற்றொன்று தாரகமாய், அங்கேபோய் அவறுலே தரிக்கப்போறுளோ. பூவைதொடக்கமான லீலோபகரணங்களால் பிறக்கும் ஹர்ஷமெல்லாம் த்வயத்திற்படியே ஸ்ரீயஃபதியென்கிற திருநாமத்

மூன்றும்பாட்டு—பூவை இத்யாதி. "கோவைவாய்துடிப்ப மழைக்கண்ணோடு என்செய்யுங்கொலோ" என்றதனைக்கடாக்ஷித்தவதாரிணை - திருக்கோளூர் இத்யாதி.

"கூவியெழும்என்பாவை" என்றுயானவுக்கும் தாத்பர்யசித்தார்த்தம் - வேறொன்றை இத்யாதி. விவரணம் - இங்கிருந்த இத்யாதி. "பூவை" இத்யாதிக்கு பூவை பதார்த்த த்வயந்தவிர, சித்தார்த்தார்த்தம் இரண்டு அதில்முந்தினது - பூவைதொடக்கமான இத்யாதி. புட்டில்கள் - புட்டில்களாகிற, யாவையும் - யாவையாலும்பிறக்கும் ஹர்ஷமெல்லாமென்றபடி. வாழிஎன் பாவை - உன்னடாகாதின்

தைச்சொல்லி அத்தாலேயுண்டாகாநின்றது. "'ஊருண்நாடு முலகமுந்தன்னைப்போல்' என்கிறபடியே, இவைதாம் திருநாமத்தைச் சொல்லிற்றாகாதோ" என்று பெற்றி நம் பிள்ளையைக்கேட்க, "அதுக்குமல்லாமலிசாரமுண்டு, 'பந்துராதை' என்கிறவிடத்தே நட்டுப் பிறக்கும்" என்ன, "அப்படியேயிறே" என்று இசைந்துபோருவர். அவன் திருநாமங்களை இவற்றுக்கிட்டு அழைத்ததாகுமோ? என்னில்; "(உண்ணாநாழி பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையும்) எல்லாங்கண்ணன்" என்றிருக்கிற அதிமாத்ர ப்ரேமவிஷயத்துக்கு இதுசேராது. [பூவையித்யாதி] - திருநாமச்சுவடறிந்தபின்பு லீலோபகரணதர்மநம் இவளுக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கும்; ஸ்ரீ பரதாழ்வானுடைய ராஜ்யதர்மநம் அவனுக்கு அஸஹ்யமானாப்போலே. சக்ரவர்த்திக்கு ஶாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பண்ணின அன்று நாயிறுபாடு, "கைகேயிபண்ணின கர்மமலத்துக்கு நாமும் கீழோலையிட்டோமென்று நாட்டார் நினைத்திருப்பதொன்றுண்டு; அத் தோஷம் நமக்கில்லை என்றறிவிக்கவேணும்" என்றுபுக்கான். ராஜலோகமடங்கலும் தீரண்டு "கர்த்தாவானவனை இழந்தோம்; அநந்தரம் ப்ராப்தரானவர் சாடேறப்போய்க்கொடுநின்றார், இனிராஜபுத்ரர்களில் நின்றாரைக்கொண்டு நிர்வஹிக்குமத்தனையிறே" என்றுபார்த்து, மங்களாவஹமான தூர்யகோஷங்களையும் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். இத்த்வனி செவிப்பட்டபோது *கருமாணிக்கமலையில் பிராட்டி ஸ்வயம்வரத்துக்கு மணமுரசு அறைந்தபோது தோழி பட்டதெல்லாம் பட்டான். "விருமாவைஸஹாஶெயெ" (விலலாபஸபாமத்யே)

ப்ர. — [பூவைஇத்யாதி] — ஈயொயுராகாணெ, [அஉ] ஸஸ்வாஷ்ஷுகுஷுஷ்ட வாவாசுஷுஷுஷ்ஸஸ்ரொயாவா । விஷுமாவைஸஹாஶெயெ ஜமஷுஷ்ஷுவ ஈரொராஹி கழுகரு॥ உஸிக்வெஷுஷுஷ்ஷுவிஷுராஸ்ராகஸ்ஷுஷிஷு । ஷுஷிஷுஷுஷுகஶாகஸ்ஷுகொ ராஜுஷுஷியொஷுஷ்ஸ ॥ கக ॥ சுஷுஷுஷுஷுஷுராஶொஷுஷுஷுவெஷுராஜுராவெஷுராரகு । ராஜுஷுவாஷுஷுஷுஷுராஶஸ்ஷுஷுஷு வஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு ॥ ஜெஷுஷு ஷ்ரொஷுஷுஷுஷுஷு தாஷுஷுவெநஷுஷுஷொவெஷு । ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுராஜுஷுராஷுஷுஷுஷுஷுஷு ॥ கங ॥ சுநாராஜுஜுஷுஷ்ஷுஷுஷுஷுராஷுவாவெஷுஷுஷுஷுஷு । ஜுஷுதாகுஷுணாஶுஷுஷுவொ கெஷுவெஷுஷுகுஷுவொஷுஸெஷு ॥ கச ॥ ஷுஷுஷுதாகுஷுதஷுவாவெஷுநாஷுஷுதஷுவிஷுராஷு யெ । ஜுஷுஷ்ஷுவஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஸ்ஸ்ராஷுகுஷுதாஷுஷு ॥ கரு ॥

நுள்ள என் பாவையென்றபடி. கூவி - சொல்லி, எழுகை - உண்டாகை. பெற்றிநிர்வாஹத்துக்கு, கூவி - கூவும்படிபண்ணி, எழும் - சந்தோஷிக்கும், என்பாவையென்றபடி. த்ருதீயார்த்தத்துக்கு, யாவைக்கும் திருமால்திருநாமங்களையிட்டழைத்து சந்தோஷிக்கும் என்பாவை என்றபடி. இதுசேராது என்றது, வேறொன்றால் காலக்ஷேபம்பண்ணுகை சேராதென்றபடி. சித்தாந்தார்த்தத்திலிரண்டாவது - திருநாமக்கூவல் இத்யாதி. அதாவது - திருமால் திருநாமங்களைக்கூவி "மாற்பால்" இத்யாதிப்படியே பூவைதொடக்கமான யாவையையும் இகழும் என் பாவை என்றபடி. எழுகை - த்வேஷிக்கை. "என்கலிராகம்" என்னக்கடவதிறே; கூவுகை - அநுஸந்திக்கை. பூவை - கிளியில் அவாந்தரபேதம். தூவை - சிறுசோறசமைக்கும் பானைச்சட்டி. பூப்புட்டிலகள் - பூப்பெட்டிகள். உத்தரார்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய இத்யாதி. ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அஸஹ்யமாயிருந்ததுக்கு ப்ரமாணோபபாதநம் பண்ணுவாராக, அதுக்கவதாரிகை - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் - உத்தரக்ரியைகள். நாயிறுபாடு - ப்ராதஃகாலத்திலே. 'புக்கான்' சதஸ்ஸிலே இதிசேஷம். கர்த்தா - தசரதன். ப்ராப்தரானவர் - பெருமாள். மணமுரசு - மங்களவாத்யம். அறைகை - அடிக்கை. "ஸஸ்வாஷ்ஷுகுஷுஷ்ட வாவாசுஷுஷுஷ்ஸஸ்ரொயாவா । விஷுமாவைஸஹாஶெயெ ஜமஷுஷ்ஷுவ

தனியிடத்திலன்றோ பறிகொடுப்பது. தனக்கு சேஷத்வமிறே ஸ்வரூபம்; ஸ்வரூபத்தையிறே அபஹரிக்கநினைக்கிறது! "ஜகர்ஹே" (ஜகர்ஹே) ஸங்க்யாவந்தருக்குப் பிற்பட்டாரை சிஷ்டகர்ஹணபண்ணுமாபோலே. "பௌரோஹிதம்" (புரோஹிதம்) இக்குடிக்கு நாங்கள் கைவாங்கியிருக்க, நீ முன்னோடிக் காரியங்கள் நடத்தக் கடவதாகச் சமைந்தபடி சாலவழகிதாயிருந்தது. "ஸபாமத்யேஜகர்ஹே" (ஸபாமத்யேஜகர்ஹே) "நியமாதிக்ரமம்ரஹஸிபோதயேத்" (நியமாதிக்ரமம்ரஹஸிபோதயேத்) என்கிற நிலையைக்குலைத்தான்; (புரோஹிதத்வமாகிற) ஹேது கழிகையினாலே. "ராஜ்யஞ்சாஹந்சராமஸ்ய" சேஷவஸ்துக்களிலே ஒன்றையொன்று ஆளுமோ? அங்ஙனேயாமன்று; ராஜ்யந்தானெனக்குக் கடவதானாலோ? "யதோவ ஹ்யுபிஹாரஹ்ருஷி" (தர்மம்வக்துமிஹார்ஹஸி) - லோகத்திலே தமப்பன்மாரையும் தமப்பன்மாரையும் அழியச்செய்து தாந்தாம் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொண்டு போருவதொன்றுண்டு; "அகஇந்த வ்யக்திபிலும்செய்யும்" என்றிராதேகொள்ளாய்; என் ப்ராக்ருதியறிந்து அதுக்கீடாக வார்த்தை சொல்லப்பாராய். "கயாஹ்யஸராயராஜ்யாதொஹவெஹ்ராஜ்யாவஹாரகஃ" (கதர்த ஸாதாஜ்ஜாதோபவேத்ராஜ்யாபஹாரகஃ) - அவர் பிரிந்த அநந்தரம் முடியவல்லவன் வயிற்றிலே பிறந்தேனெம்பட எங்ஙனே? அவர்போகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை நான் அபஹரித்தால். "நமஸ்யாமிக்ருதாஞ்ஜலிஃ" (நமஸ்யாமிக்ருதாஞ்ஜலிஃ)-அப்ராப்தம் அவன்சொல்லச்செவி தாழ்த்ததுக்கு அபவாதப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணுகிறான். [என்பாவையோயினி] - என் புத்த்ய

பௌரோஹிதம்" இத்யபோத்யாகான்டே. "ஸஹாஶயெ" என்றதுக்குபாவம்-நமியிடத்தில் இத்யாதி. அதாவது - காட்டிலே பறிகொடுப்பாளாகில் நான் நிரனிலேபறிகொடுத்தேன் என்றபடி. இவர்கள்பறித்ததேது? என்ன - தனக்கு சேஷத்வம் இத்யாதி. இவன்சொல்லிற்ற ப்ரகாரத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக உபபாதிக்கிறார் - ஸங்க்யாவந்தருக்கு இத்யாதி. சிஷ்டகர்ஹணபண்ணுமாபோலேயென்றது - சிஷ்டகர்ஹணபண்ணுமாபோலேயென்றபடி. புரோஹிதப்பஸ்யதீதி - புரோஹிதஃ என்றவிவக்ஷித்தபாவம் - இந்நடக்க இத்யாதி. "ஸஹாஶயெ" என்றதை - கீழே கூட்டியருளிச்செய்து, மேலேயுங்கூட்டிபாவம் - நியமாதிக்ரமம் இத்யாதி. ஹேது - குருத்வ ஹேது. "ராஜ்யம்வாஹமம்வ ராஶேஷ்யுபரிம் வக்துமிஹார்ஹஸி । கயாஹ்யஸராயராஜ்யாதொஹவெஹ்ராஜ்யாவஹாரகஃ" அசேதநமான ராஜ்யத்தையுந் தன்னையும் சேஷமாகச் சொல்லுகிறவனுடைய ஹார்த்தபாவம் - சேஷவஸ்துக்களிலே இத்யாதி. அங்ஙனேயாமன்று என்றது - சேஷவஸ்துக்களிலே யொன்றையொன்று நியமிக்குமதாகுமென்றபடி. "யதோவக்துமிஹார்ஹஸி" என்றதுக்குபாவம் - லோகத்திலே இத்யாதி. "இஹ" என்றதுக்குபாவம் - என்பேசுகிறு இத்யாதி இஹ - மயி என்றபடி. நீர் கம்மை வெறுக்கிறதென்? உம்முடையதாயார் "உமக்கு" என்ற ராஜ்யத்தைவாங்கிப் பெருமாளைக்காட்டிலே போகவிடாநிற்க என்ன - நமஸ்யாமி இத்யாதி. "யதிசாக்ருதமவாவம்நாஹம்தத்ஹவிஷ்யாமியெ । இஹாஸ்தெஸாவநிஷ்ஹ்ருஷ்யஃ நமஸ்யாமிக்ருதாஞ்ஜலிஃ" இப்போது நமஸ்காரத்துக்கு ப்ரஸக்தமேதென்ன - அப்ராப்தம் இத்யாதி. அபவாத ப்ராயஶ்சித்தமாவது - "தன்னிடத்தில் பாபமில்லாவிட்டாலும் லோகாபவாதமுண்டானால் ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணவேணும்" என்று சாஸ்த்ரஞ்சொல்லுகையாலே ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணுகிறானென்றபடி. "ப்ரஸாதாதாவர்யபுஸ்யுவாக்யிவாமுவபுஃவாநியமாதிக்ரமம்ரஹஸிபோதயெத்" இதி இபஸ்தம்பஸ்மர்தம். "பாவை" என்று - மாப்பாவையாய், அதுபோலே பாதந்த்ரையானவளென்று சொல்லி, அநந்தரம் "போய்" என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - என் புத்த்யதிநம் இத்யாதி. த்விதீ

தீங்மான வ்யாபாரத்தையுடையவள் கிடீர் என்னையொழியப் புறப்பட்டேப்போனாள். நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவளென்றுமாம். [இனி - போய் - லீலோபகரணங்களாற் கோள்ளும் கார்யமும் அவனேயாய்ப்படியான இந்தப்ராவண்யத்துக்குமேலே அங்குப்போய்ப் பெறுவது என்னுகப்போனாளோ? [தண்பழனத்திருக்கோளூர்க்கே] - ஶீதமவுரமான நீர் நிலங்களையுடைய திருக்கோளூர்க்கே. [கோவைவாய்துடிப்ப] - கோவைப்பழம்போன்ற சிவப்பையுடைத்தான அதரமானது ஸ்ப்புரிக்க. "பிரியேன்' என்று பிரிந்தாய்; 'வருகிறேன்' என்று வந்திலை; என்னைத்தனியேயிட்டுவைத்தாய்; நான்வருமளவும் இருந்தாய்" என்றாற் போலேயிருக்கச் சில சொல்லநினைக்குமே; அதுதோற்றும்படி உதடுநெளிக்கிறபடி. [கோவை வாய்துடிப்ப மழைக்கண்ணெறு] - நினைத்ததுசொல்லித் தலைக்கட்ட வோட்டாநின்றதோ கண்ணநீர்! உடைகலைப்பட்டுக் கண்ணநீராலே தலைக்கட்டாநின்றாள். "உக்தாயெதுதி வஸ்ஸுஹ்ருதம்வாநரெந்ரபுராவரவஸிஸ்வத" (உக்த்வார்யேதிஸக்ருத்தீநம்புநர்நோவாசகிஞ்சந) என்னும்படியே. [என்செய்யுங்கொலோ] - சொல்லமாட்டாள். தவிரமாட்டாள், அழாதொழியமாட்டாள்; எங்ஙனே படுகிறாளோ? நம்மையும் பிறரையும்விட்டு அவன்திருநாமங்களை அநுஸந்திக்கிறபோதை அழகுகாணப்பெற்றோம்! அவன்தன்னையே கண்டநுஸந்திக்கிற போதை அழகுகாணப்பெற்றிலோமே. அநுஸந்தாநவேளையிற்போலன்றிறே கண்டால்பிறக்கும் விகாரங்கள்; "காமனுடல்கொண்ட தவத்தாற்குமையுணர்த்த வண்டலம்பும் தாரலங்கல் நீண்முடியான் தன்பெயரே கேட்டிருந்தங்காரலங்கலானமையால் - கண்டுவணங்கினார்க்கென்னுங்கொல்" என்றிறேயிருப்பது. அலாபத்தோடேயிருக்கும் இருப்புக்கண்டேன், லாபத்தோடேயிருக்கும் இருப்புக்காணப்பெற்றிலேன் என்கிறாள்.

யார்த்தத்துக்கு, பாவை யென்று - ஸ்த்ரீத்வம். "பூவை" இத்யாதியின் முன்னினவர்த்தத்தைக்கடாகூறித்து, "இனி" என்றதுக்கு பாவம் - லீலோபகரணங்களால் இத்யாதி. துடிக்கைக்குஹேதுக்கள் - பிரியேனென்று இத்யாதி. ஆநால் அத்தைச்சொல்லாமல் உதடுநெளிக்கிறதென்? என்னை-நினைத்தது இத்யாதி. உடைகுலைப்பட்டென்றது-அவன்எதிரேநடந்ததுக்கு ஈடுபட்டென்றபடி. "மழைக்கண்ணெறு" என்றது - ஹர்ஷாஶ்ருவை. சொல்லமாட்டானமைக்கு ப்ரமாணம்-உக்த்வார்யேத இத்யாதி. "ஊஃவாஹி தவொஹாரதொராரஜவுஃதெ்ரூரிஹாவலுஃ । உக்தாயெதுதிஸஸ்ருஹ்ருதம்வாநரெந்ரபுராவரவஸிஸ்வத" இத்யயோத்யாகாண்டே. [கூகூ-கூஅ] காலாமர்த்தத்தைக்கடாகூறித்துபாவம் - நம்மையும் இத்யாதி. அநுஸந்தாநதசையைப்பற்ற, கண்டபோதைக்கதிசயமேதென்ன - அநுஸந்தாந வேளையில் இத்யாதி. இதுக்கு ஸர்வாதம் - காமனுடல் இத்யாதி: காலாந்திருவந்தாதி எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு, "கண்டுவணங்கினார்க்கு" இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - காமனுடைய சரீரத்தை தக்கமாக்கின, தபஃ-க்ரௌர்யத்தையுடைய ருத்ரனுக்கு மஹிஷியான உமையானவள். "கம்கூஷிஷ்ஷுயலெ தெவ" இத்யாதி ப்ரஸ்ஸுபேண ஸர்வேஶ்வரனை ஸ்மரிப்பிக்க, வண்டுகள் தேன்வெள்ளத்திலே அலையாநிற்கிற பூமாலையையுடைய ஆதிராஜ்ய சூசகமான நீண்டதிருவபிஷேகத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருநாமத்தைக்கேட்டு அதுக்குள்ளீடான குணங்களை யநுஸந்தித்துக்கொண்டிருந்த தசையிலே சூடின மாலைபோலே துவண்டபடிகண்டால், ஸாக்ஷாத்கரித்து வணங்கினவர்களுக்கு எந்த விக்ருதி பிறக்குமோவென்றபடி. தார் - புஷ்பம். அலங்கல் - மாலை. அங்கு - கேட்டிருந்தசமயத்தில், ஆர்தல் - சூடுதல், ஆய்ந்து - அநுசந்தித்து. அலம்புகை - அலைகை. "நம்மையும் பிறரையும்" இத்யாதி. வாக்யவிவரணம் - அலாபத்தோடே இத்யாதி. 'பூவை'என்றதொடங்கி, திருநாமங்களே கூவியெழும்படியாயிருக்கிற 'என்பாவை' - இனித் தண்பழனத்திருக்கோளூர்க்கே போய் - கோவை வாய்துடிப்ப-மழைக்கண்ணெறு-என்செய்யுங்கொலோ' இத்யந்வயம். (ஈ)

நான்காம் பாட்டு.

கொல்லையென்பர்கொலோ? குணம்மிக்கனளென்பர்கொலோ?
சில்லைவாய்ப்பெண்டுகள் அயற்சேரியுள்ளாரும்எல்லே!
செல்வம்மல்கி அவன்கிடந்த திருக்கோளூர்க்கே
மெல்லிடை நடங்க இளமான்செல்ல மேவினளே.

அ.—(கொல்லை.) - ஐஶ்வர்யத்தால் ஸுஸம்ருத்தமாய்க்கொண்டு அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருக்கோளூர்க்கே, முக்யையானவள் மெல்லிடை நடங்கப் போனாள்; மர்யாதையைக்கடந்தாளென்று லோகத்தார் இவளுக்குக் குற்றமாகச்சொல்வரோ? அன்றியே, திருக்கோளூரிலே ஒருத்திக்குள்ள அதிநிவேஶமிருக்கும்படியென்! என்று மஹாகுணமாகச் சொல்வரோ? அங்ஙனே, குணமாகச்சொல்லுகை ஸம்பவிக்குமோ? பரகதமான குணத்தையும் தோஷமாகவே காண்கிற லோகஸ்பாவமிருந்தபடியென்! என்று இன்னுதாகிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிறுகுவாரிகளான நம் சேரியில் உள்ளாரும் அயற்சேரியில் உள்ளாரும் அந்யஸ்த்ரீகளும் இவளுடைய ஸ்ருத்தாந்தத்தைக்கண்டு குணஹீனைகளென்பரோ? இம்மஹாகுணத்தை அறிந்து கொண்டாடுவரோ? என்கிறாள். [கொல்லை] - வரம்புகடந்தாள். [செல்வம் மல்கி என்று மேலுக்கு] - ஸம்பத்தாலே மிக்கு அவன் கண்வளர்ந்த திருக்கோளூர்க்கே அத்யந்தமுக்யையான பெண்பிள்ளை தன் இடையம்ருதுவான இடைதுவளப் போய்ப்புக்காள்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஶயைஶ்வர்யவிஶிஷ்டனானவனுடைய திருக்கோளூர்க்கே போக ஒருப்பட்டுவிட்டாள்; இவளை ஊரார் என்ன சொல்லுவர்களோ? என்கிறாள்.

செல்வம்மல்கி - அதிஶயிதஐஶ்வர்யத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு, அவன் - அவன், கிடந்த - கண்வளர்ந்தருளின, திருக்கோளூர்க்கே - திருக்கோளூர்க்கே, மெல் - மெல்லிய, இடை - இடையானது, நடங்க - நடங்கும்படி, இள - முக்தமான, மான் - மான்போலேயிருக்கிற இவள், (கண்வளராதிருக்கையையும் பருவத்தையும் பாராதே), செல்ல - போகையிலே, மேவினள் - நெஞ்சுபொருந்திப்போய்விட்டாள்; சில்லை - சிறுகிடுகையே ஸ்வபாவமான, வாய் - வாயையுடையவர்களாய், பெண்டுகள் - ஆஸந்நைகளானபெண்களும், அயற்சேரி - அயற்சேரியில், உள்ளாரும் - உள்ளாரும், கொல்லை - வரம்பழிந்தாள், என்பர்கொலோ - என்று கர்ஹிப்பர்களோ? குணம்மிக்கனள் - (அதிஶயிதமாய் அநுரூபமான விஷயத்தையறிந்து மேல்விழும்படியான விலக்ஷணை) குணாதிஶயத்தையுடையவள், என்பர்கொலோ - என்று கொண்டாடுவர்களோ? எல்லே - எல்லே! இதென்னாயிருக்கிறதோ என்று விஷாதகூறாகம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இவளை நாட்டார் குணஹீனை என்பர்களோ, குணநிதியென்று கொண்டாடுவர்களோ?என்கிறாள். [கொல்லை] -வரம்பழிந்த நிலம். அவன் தானே வரவிருக்கக்கடவ மர்யாதையை அழித்துப்போனாள் என்பர்களோ? குணநித

விஷயத்துக்குப்போரும்படி செய்தாள் என்று கொண்டாடுவர்களோ? "தத்ஸ்வயஸ்ஸ்ரீயாம் ஹவெஸ" என்கிற வசநத்தைப் பார்த்து ஹர்ஷிப்பர்களோ? இவளுடைய ருசி விஷயத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்தது என்பர்களோ? வியிலையைப்பார்த்து ஹர்ஷிப்பர்களோ? காம வசநத்தைப்பார்த்து 'நன்று' என்பர்களோ? "நகாமத்தெ தவவ-ஶிரஸி". விரக்தரானநீர் - காமபரவஶரான எங்களை என்பநித்துகிறீர் என்றாளிறே, தாரை இளையபெருமாளை. ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து ஹர்ஷிப்பர்களோ, விஷயத்தைப் பார்த்து உகப்பர்களோ? [சில்லை இத்யாதி] - சிறுகுவாரிகளான நம் சேரியில் உள்ளாரும், அயற்சேரியாரான அந்யஸ்த்ரீகளும்: வசநபரரானவர்களும், அவர்களுக்கு உடலன்றியே "இருந்தவூரி லிருக்கும் மானிடர் எத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ" என்னும் வெரோஜ்ஜித்தரும். [எல்லை] - என்னே என்று ஆச்சர்யமாதல்; சொல்லுகிறவர்களைக்குறித்து ஸம்வொரயநமாதல். [செல்வம்மல்கி] - "இவர்கள் சொல்லிற்றுச் சொல்லுகிறார்கள்" என்று அவள் செய்வது செய்தாள். ஸம்பத்தானது கரைபுரண்டு வரும்படியான தேசம். [அவன் கிடந்த] - தன்பெருமையைப் பாராதே, ஆர்த்த ரக்ஷணார்யமாகவந்துகண்வளர்ந்தருளுகிற தேசம். [மெல்லிடை துடங்க] - இவளும் தன் ஸ்வரூபத்தை அறிந்திலள்; தன் இடையை அறிந்தாளாகில் போக்கிலே ஒருப்படுமோ? ம்ருதுவான இடைதுவள. [இளமான்] - முக்ஷ்யையானபெண். தன்மார்த்தவத்தையும், வழியில் அருமையையும், அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அறியமாட்டாத மௌக்த்யம். [செல்ல மேவினள்] - இவள்போக்கிலே ஒருப்பட்டாள்; கொல்லையென்பர் கொலோ?

ஈடு.— நாலாம்பாட்டு. இவளைக்கண்ட நாட்டார், குணஹீநையென்பர்களோ? குணாதிகையென்று கொண்டாடுவர்களோ? என்கிறாள்.

[கொல்லையென்பர்கொலோ] - இவள் வாசல்கடந்து புறப்படக்கடவதல்லாத மர்யாதையைக் குலைத்தாள்: இவள் நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினாள்: இவள் வரம்பழிந்த செயல்களைச் செய்தாள்என்பர்களோ? கொல்லையென்ற - வரம்பில்லாததுக்குப்பேர். [குணம்மிக்கனளென்பர்கொலோ]-குணாதிகவிஷயத்துக்குப் போரும்படி செய்தா ளென்பர்களோ? [கொல்லையென்பர்கொலோ குணம்மிக்கனளென்பர்கொலோ] - இவள் வித்யதிக்ர

நாலாம்பாட்டு:—கொல்லை இத்யாதி. "கொல்லை" என்றதொடங்கி, "அயற்சேரியுள்ளாரும்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவளைக்கண்ட இத்யாதி.

"கொல்லை" என்கிறதுக்கு - 'வரம்பழிந்தசெயல்களைச்செய்தாள்' என்றர்த்தமாக்கி, அதுதான் இன்னதென்னுமத்தை விஶதமாக அருளிச்செய்கிறார் - இவள்வாசல் இத்யாதி. வரம்பழிந்த செயலாவது: வாசல்கடந்து புறப்படுகையும், நிஷித்தாநுஷ்டாநம்பண்ணுகையும் என்றபடி. இத்தால்வருகிற பொல்லாங்கானது? என்ன; குடிக்கு நிலைநின்றபழியாய்விளையும் தாகையாலே, 'இவள் நிஷித்தாநுஷ்டாநம்பண்ணினாள்' என்கிறது. இனி, "கொல்லை" என்றதுக்குசப்தார்த்தம் - இவள் வரம்பழிந்த இத்யாதி. "கொல்லை" என்றால் இவ்வர்த்தத்தைக்காட்டுமோ? என்ன - கொல்லை யென்று இத்யாதி. மர்யாதாதிலங்கநம்பண்ணினவளே - "குணாதிகை" என்று சொல்லுகிறபடி யெங்ஙனே? என்ன - குணாதிக இத்யாதி. குணம்மிக்கனளாகையாவது - குணாதிகவிஷயத்துக்கீடாக ப்ராவண்யத்தைப் பண்ணுகையென்றபடி. "கொல்லை" இத்யாதிக்குஸ்வாபதேசம் - இவளைப்பார்த்து திகீரமம் இத்யாதி. அதாவது - தானேபோகையாலே அநந்யோபாயத்வவிருத்த ஸ்வயத்நவைத்யோபாயாந்தரத்யாகவிதாயகமான "வாரி தாஜ" என்கிறவிதியை யதிக்ரமித்தாளோ? என்றபடி. ஸித்

மம்பண்ணினாருள் என்பர்களோ: அன்றிக்கே ஸித்தாந்தந்தன்னையே சொல்லுவர்களோ? ஓரளவிலேநின்று நிஷேதித்தவற்றைக்கொண்டு, இது அப்ராப்தம் என்பர்களோ; ருசிஸ்வபாவத்தாலும் விஷயஸ்வபாவத்தாலும் இது ப்ராப்தமென்பர்களோ? ஸாதநவிதியளவிலே நின்று தடுமாறுவர்களோ: ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பார்த்துத் தெளிவர்களோ? உபாயாம்சத்தைப் பற்றிநின்று, இதுகடவதல்ல என்பர்களோ: ப்ராப்தாவின் ஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும்பார்த்து, இது கடவதென்பர்களோ? அந்யநிஷேதபூர்வகமான ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால், புறப்பட ப்ராப்தியில்லை; ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யாநுஸந்தாநம்பண்ணினால், போய்ப்புக்கல்லது நிற்கவொண்ணாது. விதியைப்பார்த்து கர்ஹிப்பர்களோ: காமவசநத்தைப் பார்த்து நன்றென்பர்களோ? "நகாமதந்த்ரேதவபுத்திரஸ்தி" (நகாமதந்த்ரே தவபுத்திரஸ்தி)-'விரக்தரானநீர்காமபரவசரானஎங்களை என்படுத்துகிறீர்?' என்றாளிறே தாரை, இளைய பெருமாளை. [சில்லைவாய்ப்பெண்டுகள்] - சிலுகுசிலுகு என்னும் ஸ்த்ரீகள். விஷயாதீந்-

---

தாந்தந்தன்னையே யென்றது - ஏதத்விவரணவாக்யங்களிலே, 'ருசிஸ்வபாவத்தாலும் விஷயஸ்வபாவத்தாலும் ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தாலும்" என்றுசொல்லப்படுகிற இவருடைய ப்ராவண்யாதிஸயவிஷயவைலக்ஷண்ய ஸேஷத்வஸ்வரூபமாகிற ஹேதுத்ரயத்தாலும் இதுப்ராப்தமென்கிற ஸித்தாந்தந்தன்னையேயென்றபடி. உத்தகோடித்வயவிவரணம் - ஓரளவிலே என்றுதொடங்கி மேலெல்லாம். அதில், அலவிருந்ததேசத்தேறப்போயையாகிறதிங்கு, வித்யுதிக்ரமமும் ஸித்தாந்தமுமாகிறபடி யெங்ஙனே? என்ன - ஓரளவிலே இத்யாதி. ஓரளவிலேயென்றது - தநேகோபாயத்வ தநேகாக்ஷயத்வாதிகளிலே என்றபடி நிஷேதித்தவற்றைக்கொண்டு என்றது - ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரூபவிருத்தமென்று நிஷேதிக்கிற 'ஸுயுவாதகுஹீதஸ்ஸுழு' இத்யாதி ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு என்றபடி: ஸித்தாந்தமாகைக்குஇரண்டுஹேது அருளிச்செய்கிறார்-ருசிஸ்வபாவத்தாலும்' இத்யாதி. ருசிஸ்வபாவமாவது - விஷயத்திலுண்டான ஆதராதிசயம். விஷயஸ்வபாவமாவது - குணாதிகவிஷயமாகை "ஓரளவிலே" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - ஸாதநவிதியளவிலே இத்யாதி. ஸாதநவிதியளவிலேநின்று தடுமாறுவர்களோ? என்றது - ஸாதநவிதியளவிலேநின்று நிஷேதித்தத்தைக்கொண்டு தடுமாறுவர்களோ என்றபடி. ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பார்த்துத் தெளிவர்களோ? என்றது - சேஷத்வம் சேஷிக்கு அதிபயகரத்வமாகையாலே, ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்துத் தெளிவர்களோ என்றபடி. "ஸாதநவிதி" இத்யாதிவாக்யதலயவிவரணம் - உபாயாம்சத்தை இத்யாதி. ப்ராப்தாவின் ஸ்வரூபத்தையுமென்றது சேஷிவிஷயப்ராவண்யமே வடிவான ஸ்வரூபத்தையு மென்றபடி. கீழுக்தமான தெல்லாவற்றாலும் ஸுவிதம் அந்யநிஷேத இத்யாதி. ஸ்வயத்நநிஷேதபூர்வகமான பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்தால் என்றபடி. ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யாநுஸந்தாநம் பண்ணினாலென்றது - த்வராஸ்வரூபோத்தம்பகமான ப்ராப்யவைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநம் பண்ணினாலென்றபடி. புநஶ்ச, அந்யாபதேஶஸமாதியாலே யருளிச்செய்கிறார் - விதியைப்பார்த்து இத்யாதி. "கடலன்னகாமத்தராகிறும்மாதர் - மடலூரார்" இத்யாதிவிதியைப்பார்த்தென்றபடி. காமவசநமாவது - "காதாயிபூமீ ஈயாயாதிஸுதெ தம் ஸாஹிஸாரிகா" என்கிறஇது. காமவசநத்தை - காமசாஸ்த்ரத்தை. காமசாஸ்த்ரத்தைப்பார்த்தால் "நன்று" என்று தோற்றுமோ? என்ன - நகாமதந்த்ரா இத்யாதி. "நகாமதந்த்ரே தவபுத்திரஸ்தி ஸுஂவெவயாரேநு வஶம்வ்ரவாம: । நதெஶகாலஸ்ஸுரிநவாயுயுபூவவெகூ தெகாரோரிபூநுஷ்ட:" இதி லக்ஷ்மணப்ரதி தாரா. (ரூ. ரு. ரு) இதுக்குபாவம்-விரக்தாளஇத்யாதி. தந்த்ரம்-ஶாஸ்த்ரம். நீர் காமஶாஸ்த்ரஜ்ஞராகிலன்றோ நான்செய்தது நன்றென்று புத்திபண்ணக் கடவீர் என்று கருத்து. சிலுகுசிலுகென்னும் ஸ்த்ரீகள் - பறறாஜல்பம்பண்ணும் ஸ்த்ரீகளென்றபடி. சில்லைவாய்ப்பெண்டுகள் - சிலுகிடுகையே ஸ்வபாவமான வாயையுடைய ஸ்த்ரீகளித்யர்த்த:. சிலுகிடுகை - சண்டையிடுகை. சிலுகு - சண்டை. அவர்களாரென்ன - விஷயாதீநம் இத்யாதி. அதா

ஸ்ரீய்வருமத்தையும் வசநஸித்தம் என்றிருக்குமவர்கள். உபாயபுத்தியா வருமவற்றி லிறே விதிக்குவிஷயமுள்ளது; குணப்ரேரிதராய்ப்போமிடத்தில் விதி கோசரியாதே. [அயற்சேரியுள்ளாரும்] - (சிலதுவாய்ச்சிகளான நம்சேரியிலுள்ளாரும் அயற்சேரியாரான அந்யஸ்த்ரீகளும்.) இவளிருந்ததோரூர்வாசியுங்கூட இல்லாதவர்கள். [எல்லே] - கீழில் அவர்களை ஸம்போதித்ததாதல், இதோராச்சர்யமிருந்தபடி யென்! என்றதாதல். [செல்வ மித்யாதி] - அவன்வரவை அஸத்ஸமமாக்கினாள். முற்பாடனாய்வந்தவனை, தான் நாலடி யிட்டுப் பிற்பாடனும்படி பண்ணினாள். அவன்ஸ்வரூபத்தை யழித்தாள். பரவ்யூஹாதிகளை விட்டு இங்குவந்துகிடக்கிறது இவளுக்கு முற்பாடனாய் உதவுகைக்குஇறே. [செல்வம்மல்கி யவன்கிடந்த திருக்கோளூர்க்கே] - நிரவதிக ஸம்பத்தானது கரைபுரளும்படியாக அவன் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற திருக்கோளூர்க்கே. ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே அந்வயித்தாலிறே நியந்தாவினுடைய ஐஸ்வர்யம் ப்ரகாசிப்பது! [அவன்கிடந்த] - அவன் வரவுபார்த்து இவளிருக்கையன்றிக்கே, இவள்வரவுபார்த்து அவன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க் கிடக்கிறபடி. [மெல்லிடைநுடங்க] - அவன் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாவிட்டால், தன்ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமோதான் இவளுக்குஉண்டாயிருக்கிறது. இவளுக்கு விழுக்காடறியாமை எங்குமோத் ததுகிடீர்! தன்னிடையை யறிந்தாளாகில் தான் புறப்பட்டுப்போமோ? நடுவே அறியாமல் புகுந்தபிழையிறே. [மெல்லிடைநுடங்க] - மிருதுவான இடையானது துவளும்படியாக.

வது - ராகப்ராப்தமாய் வருமவற்றையும் "யுஞ்யாத்" "உபாஸீத" இத்யாதி வசநஸித்தோபாஸ நத்திலே அந்வயிக்கும்என்றிருக்குமவர்களென்றபடி. அப்படி நினைத்திருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - உபாயபுத்தியா இத்யாதி. "கொல்லை" என்கிறவர்கள்-சில்லைவாய்ப்பெண்டுகள்; "குணமிக்கனன்" என்கிறவர்கள் - அயற்சேரியுள்ளாரென்று கொள்ளுமளவில், 'இவளிருந்ததோரூர்வாசியுங்கூட இல் லாதவர்கள் என்றவாக்யத்தோடு வ்யாஹதமாம்; ஆகையால், இரண்டுதிறத்தாரும் "கொல்லை" என் றும் "குணமிக்கனன்" என்றும் சொல்லுவர்களோவென்றபடி. "சில்லைவாய்ப்பெண்டுகள்" என் கிறது - அத்யவஸாயநிஷ்டர்களை. இவர்களுக்கு அசலானத்வாநிஷ்டர்களை - "அயற்சேரியுள்ளார்" என்கிறது. கீழில்அவர்களையென்றது - கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன பூவைதொடக்கமானவற்றையாதல்; தன்கீழில்அவர்களையென்றாய், விதேயரான அண்டையிலிருக்கிறவர்களையாதல்; சில்லைவாய்ப்பெண்டு கள் தொடக்கமானாரையாதல். "திருக்கோளூர்க்கே - செல்லமேவினள்" என்றதாயாருடைய ஹார்த்த பாவம் - அவன்வரவை இத்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயமும். விவரணம் - முற்பாடனாய் இத்யாதி. இத் தால்புலிதம் - அவன்ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி. அவன்தான் இவளுக்கு முற்பாடனாகைக்கோ வந்த தென்ன - பரவ்யூஹாதிகளை இத்யாதி. "செல்வம்" என்று - ஸம்பத்தாக அர்த்தம் - நிரவதிக இத் யாதி. ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணசம்பத்தாகவர்த்தாந்தரம் - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய இத்யாதி. ஏகார்த்தமாகவுமாம்; அப்போது, பரமபதத்திலும் சம்பத்துண்டாயிருக்க, இங்கே கரைபுரளுகையாவ தேதென்ன - ரக்ஷ்யவர்க்க இத்யாதி என்று வாக்யசங்கதி. "அவன்கிடந்த" என்கிற பதத்துக்கு ஹார்த்த பாவம் - அவன்வரவு இத்யாதி. அவன்வரவுபார்த்து இவளிருக்கையன்றிக்கே என்றது - சேஷியினுடையவரவை ஆசைப்பட்டு அவனிருந்தேசத்திலே இவன்போகவிறே ப்ராப்தம்; அப்படி யிருக்கையன்றிக்கே என்றபடி. "அவன்கிடந்த" என்றவநந்தரம், "மெல்லிடைநுடங்க" என்கிறவளு டையஹார்த்தபாவம் - அவன்ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் என்றுதொடங்கி.இது - ஸ்வாபதேசம். அவன் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமாவது - அவனுடையநிருபாதிகரக்ஷகத்வஜ்ஞாநம். தன் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாவது-ஸ்வப்ரவ்ருத்த ஸஹ பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம். எங்கும்ஒத்ததென்றது - அவன்ஸ்வரூபத்திற்போலே தன்ஸ்வரூபத்திலும் ஒத்ததென்றபடி. அதெப்படியென்ன - தன்னிடையை இத்யாதி. நடு - நடுவே இத்யாதி. "மெல் லிடைநுடங்க - செல்லமேவினள், அவன்கிடந்த" என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - இவ்விடையை இத்யாதி. 'எதிரேபுறப்பட்டுவரவேண்டாவோ' - செல்வக்கிடப்பாலேகிடந்தானென்றபடி. இது -

இவ்விடையைக்கொண்டு இவள் நடக்கப்புக்கால் எதிரே புறப்பட்டு வரவேண்டாவோ? [இளமான்] - போகிறவழியில் மிறுக்கும், தன்ப்ரக்ருதியும் அறிந்து மீளவல்ல பருவமல்ல கிடீர்! [செல்லமேவினளோ] - போகவொருப்பட்டாள். இவள்கையிலும் இவர்கள்கையிலு மன்றிமே ப்ராப்தி கிடப்பது; அது அவன்கையதிறே; இத்தலையில் துணிவேயிறேயுள்ளது. கீழே - "போனாள்" என்றுநின்றாள், இங்கே - "போக்கிலேயொருப்பட்டாள்" என்று நின்றாள்; இதுசேரும்படியென் ? என்னில்:- இவள் போகையிலே ஒருப்பட்டபோதே போய்ப்புக்காளன்றோ ? என்கிறாள். [இளமான் செல்லமேவினள் - கொல்லையென்பர் கொலோ, குணம்மிக்கனளென்பர்கொலோ] - அவள்கைகழிந்து கொடுநின்றாள்: இனியிருந்த நாம் என்கேட்கிறோமோ ? இங்கிருந்தநாள் நம்முடைய ஹிதவசநங்கேட்கிலன்றோ வழியி

"செல்வம்மல்கி" என்றதின் முந்தின அர்த்தத்திலே பாவமாகவோழிப்பது. ரகுவம்சத்தான பக்ஷத்தில், அவன் ரகுவோடுத்தனாய் முற்பாடனாயிருக்க, தான் நாலடியிட்டு அவன்வரவை யபேக்ஷமாகக் கிடந்தானென்று தன்மகனோடொன்றாக்கி அவனைக்கொண்டாடுகிறானென்று கண்டுகொள்வது. வ்யாக்ரக பக்ஷத்தில், பேதமில்லை; செல்வக்கிடப்பாலே கிடந்தானென்று கீழ்ச்சொன்னபடியே கண்டுகொள்வது. போனாளென்றாலே, "ஒருப்பட்டாள்" என்கிறதென்? என்ன - இவளிடையிலும் இத்யாதி. அதாவது - சேதநாநுகூலையாலே இவளிடத்தில் உத்யோகமாத்ரமேவேண்டுவது; ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன்நினைவாலையாலே, இவளுக்கும் பிறர்க்கும் ப்ராப்தியில்லையென்றபடி. ஆனால் இவளுக்குச் செய்யத்தக்கதேதென்ன - இந்நிலையிலே இத்யாதி. 'கீழேபோனாளென்றுநின்றாள்' இத்யாதி சங்கா பரிஹாரவாக்யங்களுக்கு - பரிவழிபோனாள் என்னையிலே, தாத்பர்யம். அதெங்ஙனேயென்னில்:— இத்திருவாய்மொழியின் ப்ரவேசத்திலே, "படுக்கையையர்த்தவிடத்தில் வெறும்படுக்கையாய்க்கிடந்தது" என்றிருக்கையாலும்; * பொன்னுலகாளீர் ப்ரவேசத்திலே, "புறச்சோலையிலேகிடந்து தூதுவிடுகிறாள்" என்கையாலும், ஒருப்பட்டாளென்றது-பரிவழி போனாளென்றபடி. இப்படி அந்வயித்த பக்ஷத்தார்த்தபாவம் - அவளைக்கொண்டு இத்யாதி. வழியிலுள்ளார்பழிகேட்கில் மீளாளோ ? என்ன - இங்கிருந்தநாள் இத்யாதி. ஆனால்எந்தவார்த்தைகேட்டுமென்ன - இவளிடையிலும் இத்யாதி. நல்வழியிலுள்ளார் - * சில்லைவாய்ப்பெண்டுகள். பெருவழியாளுர் - அயற்சேரியுள்ளார்: 'செல்வம் மல்கி' என்றதொடங்கி, மேலினள்; 'சில்லைவாயிலன்று' தொடங்கி, 'அயற்சேரியுள்ளாரும் - கொல்லையென்பர்கொலோ குணம்மிக்கனளென்பர்கொலோ, எல்லே' இத்யந்தம். "சில்லைவாய்ப்பெண்டுகள்" இத்யாதிக்கு - அப்பு அரும்பதத்திற்சொன்ன ஸ்வாபதேசம் - "சில்லைவாய்ப்பெண்டுகளென்கிறது - அத்யவஸாயநிஷ்டரை; அயற்சேரியுள்ளாரென்கிறது - அத்யவஸாயநிஷ்டர்க்கு அசலான த்வாரநிஷ்டரை" என்று. அப்படி, அயற்சேரியுள்ளாரை த்வாரநிஷ்டரென்றுசொல்லுமளவில், 'இவளிருந்தகோநூர் வாசியுங்கூடஇல்லாதவர்கள்' என்றவாக்யத்தோடும், பாட்டுமுடிவிலே, 'இவள்வழிப்பட்டால் நல்வழியிலுள்ளார்வார்த்தை கேட்குமதொழியப் பெருவழியாளுர் வார்த்தைகேளாள்' என்கிறவாக்யத்தோடும் வ்யாஹதமாயிருக்கிறது; இதுக்கு பரிஹாரம் யோஜித்துக்கொள்வது. இங்ஙனன்றிக்கே இருபத்துநாலாயிரத்திலே, "சில்லைவாய்ப்பெண்டுகள் அயற்சேரியுள்ளாரும்" என்கிறஇதுக்கு - கஞ்சேரியிலுள்ளாரும் அயற்சேரியாரான அந்யஸ்த்ரீகளுமென்று பொருள் அருளிச்செய்து, இதுக்கு ஸ்வாபதேசமாக, "அயற்சேரியுள்ளாரும்" என்கிறவிதுக்கு-வசநபரரானவர்களு மென்றருளிச்செய்து, "சில்லைவாய்ப்பெண்டுகள்" என்கிறவிதுக்கு - அவர்களுக்கு உடலன்றியே, இருந்தவூரிலிருக்கும் மானிடரெத்தவங்கள்செய்தார்கொலோ" என்னும் ப்ரேமார்த்தாதித்தருமென்று ஸ்வாபதேசமாக அருளிச்செய்தார். இதிலேயும், பாட்டின்முடிவிலே 'இவள்வழிப்பட்டால் நல்வழியிலுள்ளார்வார்த்தை கேட்குமதொழியப் பெருவழியாளுர்வார்த்தைகேளாள்', என்றிருக்கிறது; இவற்றையெல்லாம் அநுஸந்தித்து, 'சிலகுசிலரென்னும் ஸ்த்ரீகள்' என்கிறஇத்தை, "இவளுடையகுணத்திலேயீடுபட்டு அலவலைகளைப்போலே வொக்கடாடுகிற கஞ்சேரியிலுள்ளாரைச்சொல்லுகிறது" என்றும்; 'விஷயாந்த

லுள்ளார் பழிகேட்பது அவள். இவள் வழிப்பட்டால் நல்வழியிலுள்ளார் வார்த்தை கேட்
குமதோழியப்பெருவழியானார் வார்த்தைகேளாள். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மேவிநைந்துநைந்துவிளையாடலுறுள்ளன்றிறத்
தேவிபோய்இனித்தன்திருமால்திருக்கோளூரில்
பூவியல்பொழிலுந் தடமுமவன்கோயிலுங்கண்டு
ஆவியுள்குளிர எங்ஙனேயுகக்குங்கொல்நின்றே?

ஆ.—(மேவிநைந்து.)-பிள்ளையாய் விளையாடும் பருவமாகுல் பிள்ளைகளோடு விளையாடுகையில் "ஆநாயின்றியே, எம்பெருமானைக் காணவிலையாம்" என்றுவைராக்கியப் பெருமையாலே நைந்துநைந்திருந்த என்னிறுத்தேவி போய் இனித்தன் திருமால் திருக்கோளூரில் பூவியல் பொழிலையும் அதுக்குள்ளே தாமரைத்தடாகங்களையும் அதுக்குள்ளே யவன்கோயிலையுங் கண்டு, தன்னுடைய நிரவதிக ஸந்தாபமெல்லாம் போய் ஆவியுள் குளிர இன்று எங்ஙனே உகக்கிறாளோ? காண் அந்த ஸம்ருத்தியைக்காணப்பெற்றிலேன் என்கிறாள்.

ஓ.—அந்தாம்பாட்டில், திருக்கோளூர்க்கு அணித்தான திருத்தேசங்களையும் அங்குள்ள பொய்கைகளையும் அவன் கோயிலையும் கண்டால் எங்ஙனே உகக்குமோ? என்கிறாள்

[மேவி யென்றுதொடங்கி] - அவளுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளை அநுபவித்து மிகவும் ஶிதிலையாய் விளையாட்டுகளிலும் முனைவாள். ப்ரயோஜநாந்தரபரவசையாய் மிக்க கிருக்கி, பருவத்தில் இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளை இதுக்கு மேலே தனக்கு ஸர்வஸ்வமான ஸ்ரீயபதியுடைய திருக்கோளூரிலே போய், [பூவியல் பொழில்] - என்றும் பூத்திருக்கும்பொழில். [ஆவியுள் குளிர] - மிகவும் கலங்கிக் கிடக்கிற ஹ்ருதயம் உள் குளிரும்படி.

ட.— அநந்தரம், ஸ்ரீயபதியானவனுடைய விலக்ஷணை தேஶிகன்க்காகத்தனக் கண்டு எங்ஙனே ப்ரியப்படுகிறாளோ? காண்கிறாள்.

மேவி - (அவனுடைய லாவண்யசீலாதிகளை) நெருங்கிச்சேர்ந்து, நைந்து நைந்து - க்ஷணந்தோறும் ஶிதிலையாய், விளையாடல் - விளையாடுகையிலும், உறுள் - பொருந்தமற்றிருப்பாளாய், என்றிறுத்தேவி - ப்ரயோஜநாந்தரபரவசையாயிருக்கச்செய்தே வாசியறியும்படியான திவ்ய ஸ்வரூபத்தை யுடையவளான என்பெண் பிள்ளை, போய் - இங்குநின்றும்போய், தன் - தனக்கவாதாரவானவனை, திருமால் - ஸ்ரீயபதியுடைய, திருக்கோளூரில் - திருக்கோளூரில், பூ - பூவை, இயல் - இயல்பாகவுடைத்தான, பொழிலும் - பொழில்களையும், தடமும் - (பொழிலுக்குச் செவ்விதாகிற) தடாகங்களையும், அவன் - (லக்ஷ்மியோடே) அவன்வர்த்திக்கிற, கோயிலும் - தேஶிகன்க்காகமான மாய்வருமத்தையும் வசகமித்தமென்றிருக்குமவர்கள் என்கிறவாய்த்தை - "அயற்சேரியுள்ளாரும்" என்கிறபதத்துக்கவதாரிக்க" என்றும் நிர்வஹிப்பர்கள். (௯)

கோயிலையும், (நினைத்து முன்பு சிநிலையானவள்), இனி-இனி, கண்டு - காணப்பெற்று, ஆவி-ப்ராணப்ரியமான, உள்-நெஞ்சு, குளிர-குளிரும்படியாக, இன்று-(எனக்கு நல்விடி-யான) இன்று, எங்ஙனே - எங்ஙனே, உகக்குங்கொல் - உகக்கிறாளோ?

இ.—அந்தாம்பாட்டில், திருக்கோவலூரில் கோலங்களையும் பொய்கைகளையும் அவன்கோயிலையும் கண்டால் எங்ஙனே உகக்குமோ? என்கிறாள்.

[மேவி] - அவனுடைய லீலைக்கிடமான நிலங்களிலே நெஞ்சை வைத்து. [கைந்து கைந்து] - "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்து நொந்து" என்று பரிதிலை யாக நின்றாள். [விகோயாட ஆறாள்] - பகவத்விஷயமான வ்யாபாரத்தை விட்டாள். "மாற்பால் மனந்நுழைப்ப மங்கையர்க்கரசி கைவிட்டு" என்கிறபடியே அந்தலையைப் பற்றியாயிற்று இங்கு உள்ளவற்றை விட்டது. [மன்னிறுக்கி] - த்யாஜ்யோபாதேயவிஶேஷம், பகவத் விஷயங்களிலே கிடீர் உண்டாயிற்று! "வோஜ்ஞாந ப்ரூஷ்ட்கீஸுபஸ்ஸிஷு" என்கிறபடியே, பகவத் விஷயங்களிலே பிராட்டிமாரோடு ஒக்கச்சொல்லலாம்படி இருக்கிறபடி. [இனி-போய்] - இங்கிருக்கிற பிராட்டி என்ன? ஏற்றமிகுமுண்டாய்ப்போனாள். "தத்ஸ்வஸ்வரூபமாகவே" என்றிருக்கிறாளன். [கன்றிருமால் திருக்கோவலூரில்] - தனக்கு வாய்த்தவனான ஸுந்தரபுத்தி கண்வளர்ந்தருளுகிறவூரிலே: பிராட்டியோடாகி தன்பக்கல் வ்யாமுக்தனாவன் வர்த்திக்கிறவூரிலே என்றுமாம். [பூவியல் பொழிலும்] - சித்ரவனங்களான பொழிலும். [கடமும்] - அதுக்குள்ளாகப் பரப்பமாறப்பூத்த கடம்பங்களும், அதுக்குள்ளாக அவன் கோயிலும் கண்டு. இங்கேயிருந்து அதுவுண்டாக்கி கோயிலுக்கு வந்து காணப்பெறுகிறதோ! [ஆவி யுள்குளிர] - கமர்கொண்ட ஆற்றாமை தணியும்படி. [எங்ஙனேயுகக்குங்கொல்] - எங்ஙனே ப்ரியப்படுகிறாளோ? இங்கே கிடந்து கிலைத்தாள் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதன், அந்த அழகையாயிற்று காணப்பெறுகிறாள். [இன்று] - காலம் அவனோடிருந்த பேராகமேயாய்ச் செல்லுகிறது, அவனுக்கு நல்லிளாய்ப் பிரிவோடே செல்லுகிறதிறே.

ஈ.—அந்தாம்பாட்டு. திருக்கோவலூரில் சோலைகளையும் அங்குள்ள பொய்கைகளையும் அவன்கோயிலையுங் கண்டால் எங்ஙனே யுகக்குமோ? என்கிறாள்.

[மேவி] - லீலைத்தலங்களிலே நெஞ்சை வைத்து. [கைந்து கைந்து] - ஆஶ்ரயங்களை யழிக்கும் பதார்த்தம்போலே குணங்கள் தானழிக்கவே: "நினைதொறும்சொல்லுந்தொறும்" இத்யாதி. இவள்மேலிற்று நிர்க்குணமாயிருப்பதொரு விஷயத்தோடன்றே; *உபர்வறவுயர்நலமுடையவனேயோ யன்றோ. [மேவி] - இங்கிருந்தாளாகிறாளும் எங்களோடு பொருத்தமில்லைகிடீர். [கைந்து கைந்து] - கைந்து கிளாமாட்டாள்; மறித்திருக்கமாட்டாள். [விகோயாட

அந்தாம்பாட்டு.—மேவி இத்யாதி. "திருக்கோவலூரிற்பூவியல்பொழிலும்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருக்கோவலூர்ப்பொழில் இத்யாதி.

மேவிநின்றால் வைகுண்டமாமோ? என்ன - [illegible] இத்யாதி. அழிக்கும்பதார்த்தம் - அக்நி. அப்படி குணங்களழிக்குமோ? என்ன - நிர்க்குணம் இத்யாதி. "மேவி" என்றால் - ஸர்வாதீனமாயிருக்கிற, குணங்களோடும் மேவியென்று காட்டுமோ? என்ன - இவள்மேலிற்று இத்யாதி. "மேவி" என்றதிற் [illegible] சித்தாந்தம் - [illegible] இத்யாதி. அவனோடு மேவி [illegible] - [illegible] வ்யாபாரத்தை [illegible]. லீலைக்கர்த்தம் -

லுருள்] - பருவத்துக்கு அநுரூபமான வ்யாபாரத்தைவிட்டாள். விளையாடுகையைத்தவிர்ந்து மேவி நைந்தாளன்று கிடீர்; இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்து, புறம்புள்ளவற்றை விட்டாளத்தனை. "மாற்பான்மனஞ்சுழிப்பமங்கையர்தோள்கைவிட்டு"-பகவத்குணங்கள் கொண்டு முழுக, புறம்புள்ளது கைவிட்டாள். நல்லதும்தீயதுமாகையால், தீயதுபோலன்றிறே நல்லது பண்ணிக்கொள்ளும்படி. "வாசுதேவனையல்லால் வாழாவாளாகி" (பரமாத்மனியோக்தோ விரக்தோ பரமாத்மனி) "மனைப்பால்பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார்தொழுதாரத்தோள்" என்றுமாபோலே. [மேவிநைந்துமெய்ந்து விளையாடலுருள்] - மௌக்த்யம் மாறி விருத்தையாறு ளல்லள். "ஶப்தாதிகள்ஹேயம்" என்று ஶாஸ்த்ரத்தாலேயறிந்து அவற்றைவிட்டு, "ஸகவத்விஷயம்நன்று" என்று கைவைத்தாளன்று. [என்சிறுத்தேவி] - தன்திருமால் என்று மேலே, பெரியதேவியைச் சொல்லுகையாலே, 'சிறுத்தேவி' என்று விசேஷிக்கிறாள். [என்சிறுத்தேவி] - பருவம் நிரம்பாதிருக்கச்செய்தேயும் பட்டங்கட்டின ப்ரதாநமஹிஷிகளோடொக்கச் சொல்லலா யிருக்கை. "என்பெண்பிள்ளை" என்கிற ப்ரதிபத்தியில்லைகாணும் இவள்தனக்கு. "பிள்ளையைப்பிள்ளையென்றெண்ணப்பெறுவளே" - இவளுக்கு ஒரிதந்தோன்ன நாக்கைக் கழுவவேணுமென்கிறாள். [இனி - போய்] - வேறே சிலகோன்றி போதுபோக்கவேண்டும் பருவத்திலே, அவற்றை விடும்படியான பாகம்பிறந்த இறுக்கமேலே ஓர்எற்றுக்கேமுண்டாகப்போருமோ? [இனி] - இங்கேயிருக்கச்செய்தே *நோபஜுநம்ஸ்மாந்திநம் பிறந்ததாகில், இனி அங்குப்

ப்ர.—[மேவிநைந்துமெய்ந்து விளையாடலுருள்]— வாஸுதேவனை, "வாஸுதேவனையல்லால் வாழாவாளாகி। ஸகலகுணபரிபூர்ணனாவிருக்கிற வாஸுதேவனை கூடமெய்ந்து கூடவாழாநின்றாள்" [இனி - போய்]—வாஸுதேவனை, [வ-கூ] "ஜகதாம் ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ ஸர்வஸ்ய ஶரணம் ஸ்ருதம்। மனுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித் ஏவ ஜநார்தந:॥"

ணைந்தாளை இத்யாதி. தாத்பர்யஸித்தார்த்தம் - பாவிநாகீந இத்யாதி. லோகத்தில் நாயகிகளில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகைக்காக அநிஷ்டிகை - விளையாடுகையை இத்யாதி. பிள்ளையெப்படியிருந்தாள்? என்ன - இவ்விஷயத்திலே இத்யாதி. இதுக்குப்ரமாணம் - மாற்பால் இத்யாதி. "மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப" என்றதுக்கர்த்தம் பகவத்குணங்கள் இத்யாதி. மற்றைப்படியானாலோ? என்ன - நல்லதும் இத்யாதி. ப்ரமாணாந்தரம் - பரமாத்மநி இத்யாதி. பார்ஶ்வஸ்தய ஸ்மிருதௌ, "ஸகலகுணபரிபூர்ணனாவிருக்கிற வாஸுதேவனை கூடமெய்ந்து கூடவாழாநின்றாள்" இத்யுத்தரார்த்தம். "அத்தேவர் - தொழுதார் - மனைப்பால்பிறந்தார் பிறந்தெய்தும்பேரின்பமெல்லாம்துறந்தார்" இத்யாதி. அந்த அழகிய தேவர்களைத்தொழுதவர்கள், மனையிடத்தில் பிறந்தவர்கள் பிறந்து ப்ராபிக்கும் நிரவதிகாநந்தம் எல்லாவற்றையும் பரித்யஜித்தவர்களாவரித்யர்த்த. இரண்டாந்திருவந்தாதி நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. "நினைப்பன்திருமாலே" இத்யாதி. லோகத்தில் நாயகிகளில் வ்யாவ்ருத்தி தன்னைச் சொல்லுகிறார் - மௌக்த்யம் மாறி இத்யாதி. ஸ்வாபதேசம் பரமாதிகள் இத்யாதி. இத்தால் - இதர முமுக்ஷுக்களில் வ்யாவ்ருத்த ரென்றபடி. "சிறுத்தேவி" என்றதுக்கு தாத்பர்யார்த்தம் - பாவம் இத்யாதி. தன்வயிற்றில் பிறந்தவளை பெண்ணென்றாதே, "தேவி" என்கிறதென்? என்ன - என்பெண்பிள்ளை இத்யாதி. இப்படி ப்ரதிபத்தி பண்ணினாரொருண்டோ? என்ன - பிள்ளையை இத்யாதி. (திருமொழி) இதுக்குபாவம் - இவளாகிற இத்யாதி. "இனி" என்றதுக்கு பாவம் - வேறேசில இத்யாதி. எற்றுக்கும் - எறிவதில்லை. அதிசயமாகவென்றபடி. இப்படி வாக்ருஷ்டார்த்தமாக விவரிக்கிறார் - இனி யிங்கே

போய் அநுபவிப்பதுண்டோ? [தன்திருமாற்திருக்கோளூரில்] - அவர்பக்கல்இருக்கும்ப போலேயாகாதே இவர்பக்கலிலும் அவன்இருக்கும்படி. லோகத்தில் பேஷஷேஷிலாவர் போலன்றிமே ப்ரணயிபக்கல் பரியாற்றும். "வ்ரதிம்விஸ்ரஸ்ய" (ப்ரதிம் விஸ்ரஸ்ய) என்கிறபடியே ப்ரமாணத்தைப்பார்த்துப் பரிமாறவொண்ணாதிறே, அநிமிஷவிஷயத்தில். தனக்கு ஸர்வஸ்வமான ஸ்ரீபூமிபிராட்டி கண்வளர்ந்தருளுகிற வழியிலே. [பூவியல்பொழிலும்] - தழையும்தண்டும் கொம்பும்கொடியுமாய்க் கரையாமிராதே, வேறும் பூவேயாயிருக்கை. நித்ய வஸந்தமான சோலை. (பூவையியல்வான) [தடமும்] - அப்பொழிலை வளர்ப்பதாய்ப் பரப்புமாறப் பூத்த தடாகமும். [அவன்கோயிலுங்கண்டு] - "மாமணிக்கோயிலைவணங்கி" என்கிறபடியே, அவனிலும் அவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற கோயிலையும் கண்களாரக்கண்டு. திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யமங்களவிக்ரஹம்போலே, அவனைவிரும்புக்கும் ப்ரகாசகமான கோயில். கோயிலைக் கண்டபோதே உள்ளுண்டான வல்லுயிரையும் அறுதியிடலாயிருக்கை. உள்ளில் பொன்னொத்துக்கொத்த ரூபமாயிருக்குமிறே. [கண்டு] - இங்கேயிருந்து மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் க்லேஶப்படாமல் கண்குளிரக்கண்டு. "பிள்ளை திருநறையூரரையரும் பட்டருமாக உள்ளே ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணுகிற வழியே. அவர்கள் கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்து வாழ்ந்துகொண்டு போகிறபடியைப் பின்னேநின்று கண்டநுபவித்தேன்" என்று கூறுவர் அருளிச்செய்வர். ஆச்சானும் ஆண்டானுமாகக் கிழக்கே நடக்கிறபோது, திருப்பேருக்குக்கிழக்குப் போகவும் மாட்டாதே, ஏறித் திருவடி தொழவும் மாட்டாதே, திருப்பேரகத்தான்கோயிலைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்களாம். [ஆவியுள்குளிர] - இவ்விடத்தைப் பட்டர் அருளிச் செய்யாநிற்கச் செய்தே மேலுள்ள அருளிச்செயலாகாமல், சீயாலப்பிள்ளையிருந்தவர் "சீயா! எம்பார் அருளிச் செய்யும்போது 'ஆவியுள்குளிர' என்று முகந்துகொண்டு அருளிச்செய்வர்படி. கேட்டறிகை யில்லையோ?" என்றருளிச் செய்தார். கமலநாதர் பாட்டுக்களும் மறுகிறபடியா

பிரகாரம் இதியாதி. அதாவது - ஸர்வஸ்வாதிகளிடத்தில் ஸ்வாமியாகிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ஒரு ஸ்வரூபம் ஸ்வரூபம் பிறந்தால், இவரை அவர்கள் ஆதரிப்பதொன்றுண்டோ? என்றபடி. "திருமால்" என்றதற்கு - ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியிடத்தில் ஸ்வாமித்வமுடையவனாகிற ஸர்வேஶ்வரன் என்று அர்த்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டவன் - புவிப்பக்கல் இத்யாதி. ஆவிப்பக்கல் - பெரியபிராட்டியார் பக்கல். ஆவிக்கு ஸர்வஸ்வமாயிருக்கிறவனாகையாலே என்றபடி. என்ன - லோகத்தில் இத்யாதி. ஆகையாலே, பூமிப்பிராட்டியை என்று கூட்டிக்கொள்க. "புவியல்" என்று விசேஷணத்துக்கு பாவம் - தழையும் இத்யாதி. "புவியல்" என்கிற வார்த்தைக்கர்த்தம் - நித்யவஸந்தமாகையாலே என்று. புவியல் புஷ்பிதாவஸ்தையை ஸ்வபாவமாவான. இது பொழிலுக்கும் தடத்துக்கும்விசேஷணம். பொழிலுக்கு தடத்தைச்சொல்லுகையாலே 'அப்பொழிலை வளர்ப்பதாய்' என்கிறார். கோயிலென்றதே, "அவன்கோயில்" என்று விசேஷணத்துக்கு பாவமாதல்; அவனைக்கண்டென்றதே, "கோயிலுங்கண்டு" என்றதுக்கு பாவமாதல் - மாமணிக்கோயிலை இத்யாதி. 'தந்தகைமாமணிக் கோயிலைவணங்கி'-திருமொழி, (1, 1, 6). "மணிக்கோயில்" என்றதுக்கர்த்தம் - திவ்யாத்ம இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - கோயிலை இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தை லௌகிக த்ருஷ்டாந்தத்திலே எடுத்துக் காட்டுகிறார் - உள்ளில் இத்யாதி. "கண்டு" என்கிற பதத்துக்கு வ்யாக்யானம் - இங்கே இத்யாதி. அவன் கோயிலைக் கண்ணாலே கண்டாலோ புருஷார்த்தம் என்னைக்கு ஹேதுப்பயத்தாலும் - பிள்ளைப்பெருமாளையர் இத்யாதி. கிழக்கே நடக்கிறபோது - திருக்குடந்தைக்கு வடக்குமுகமாகிறபோதென்றபடி. ஏறி - மேலும். சீயாலப்பிள்ளை - ஸ்ரீவாஸுதேவர். முகந்துகொண்டு - மண்டியநுபவித்துக்கொண்டு. முகந்துகொள்ளுகை - மண்டியநுபவிக்கை. முகந்துகொண்டருளிச்செய்த இத்தால் பலிதம் - மாமணிக்கோ இத்யாதி.

யிருக்கை. [எங்ஙனேயுகக்குங்கொல்] - இவள்பருவம் நிரம்பாதிருக்கச்செய்தே புறம்புள்ள வற்றைவிட்டு அவனை அநுஸந்தித்து சிதிலையாகிறபோது அவ்வழகுகண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேன்; அவனைக்கண்டநுபவிக்கிறபோதைக்கழகு நான் கண்டுவொழப்பெற்றிலேன் என்கிறாள். [இன்றே] - எனக்கு சோகத்தாலே சூந்யமாய்க்கிடக்கிற இன்று அவனுக்கநுபவத்தாலே அடிக்கழஞ்சு பெற்றுச் செல்லுகிறதே! ஒருநாளிலே இப்படியாவதே! நமக்கொரு பற்றுக்கு நிலைபாடிகமாய் வருமைகயாலே. (ஈ)

ஆறாம் பாட்டு.

இன்றுஎனக்குஉதவாதகன்ற இளமான்இனிப்போய்
தென்திசைத்திலதமனைய திருக்கோளூர்க்கே
சென்றுதன்திருமால் திருக்கண்வளர் சேவ்வாயுங்கண்டு
நின்றுநின்றுநையும் நெடுங்கண்கள்பனிமல்கவே.

அ.—(இன்றுஎனக்கு.) - இன்று தன்னைப்பிரிந்து ஸ்வஸ்தியடைகிற எனக்கு துணையாகாதே என்னைப்பொகட்டுப்போன என் இளமான், இனிப்போய்த் தென்திசைத் திலதமனைய திருக்கோளூர்க்கே சென்று அவன் கோயிலுள்ளேபோய், தனக்குப்பிரியாடியோடுள்ள ஸம்ப்லேஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையுங்கண்டு திவ்ய விக்ரஹப்ரீதியாலே விகஸிதமான இவளுடைய கண்களையும் அதனழகுமான கண்ணீரையும் அதனத்தாகுமான வைபவத்தையும் காணப்பெற்றிலே னென்கிறாள்.

ஒ.—அறுபதாம்பாட்டில், திருக்கோளூரிலேசென்று ஸாம்பேருமாறுடையஸ்தேஹ பலங்களான விகஸிதாதிகளைக்கண்டு ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே மேன்மேலென மயிலையாகக் கடவளாகாதே யென்கிறாள்.

[இன்றுஎன்று தொடங்கி] - தன்னைப்பிரிந்து தேஹவியோகமிறே எனக்கு இத்தலையக்கு துணையன்றிக்கேயிருக்கிற சிறுப்பெண்பிள்ளை எனக்கு உதவாதகத்துக்குமேலே தெற்குத்திக்குக்குத் திலகம்போலேயிருக்கிற திருக்கோளூரிலேபோய்ப்புக்கு பெரிய பிராட்டியாய்க்கொண்டிருக்கிற தன்னுக்கு ப்ரணயியானவன்.

ப.—அநந்தரம், அவளுடைய திவ்யாவயவங்களையும் அநுபவித்து ஹர்ஷத்தாலே மயிலையாகிறேனென்கிறாள்.

எனக்கு - (தன்னைப்பிரிந்துதேஹவியோகமிறே) எனக்கு, இன்று - இப்போது, உதவாது - உதவாதே, அகன்ற - கைகழியப்போன, இளமான் - சிறுப்பெண்பிள்ளையான வள், போய்-வருந்தி வழிநடந்துபோய், தென்திசை - தெற்குத்திக்குக்கு, திலகம் அனைய-

"எங்ஙனேயுகக்குங்கொல்" என்றபடியே, தாயாருடைய ஹார்த்தபாவம் - இளம்பாவம் இத்யாதி. "இன்றேறு" என்கிற வாக்யத்துக்குப்பாவம் - எனக்கு இத்யாதிவாக்யத்தாலும். காவலன் - காவலின்றுணாம். விதுராதிகளால் வருணப்பட்டேயென்றது - தனக்கபிமதையான பெண்பிள்ளைப்பிரிவையாலும், அவளுக்கபிமதமுமான தாயாகிய அவள் பெருமாளையாலென்றபடி. (ஈ)

நிலைகம்பீரமேலே நிலைக்கவைத்தல், திருக்கோவலூர்க்கே - திருக்கோவலூரிலே, சென்று - ப்ரவேசித்து, இனி-இனி (புக்கபின்பு), கன்-(ஸ்வாபிமாந ஸம்பந்தமில்லாதவனைத் தனக்கு ப்ரகாசிப்பித்துக்) கன்றினைப்பார்த்தாலே உகவாதாரை, கிடந்தான் - நீர்மையுடையனாய், கிடந்ததோர் மாலிவிசுக்கணைப்போலே, கண்ணுறும் - கண்களாலே பார்க்கும், ஆயர்கள் - ஸ்வாதந்த்ரியமுடைய ஸ்வாமிகளாகி வாழத்தக்கவர்களாலே உஜ்ஜீவிக்கத்தகுந்தவனான, வாயும் - அதரத்தையும், கண்டு - கண்டு, (தன்னுடைய), நெடு-நெடிய தான, கண்களால் - கண்களாலானவை, பனிமல்க - ஆநந்தாச்ருபூர்ணமாய்ப் பெருகி, ஆனந்தபாஷ்பத்தாலே, நின்றுநின்று - ப்ரதிக்ஷணம், கையும் - நிலையாகாதிருக்கிறேன்.

இ — ஆறும்பாட்டில், அவனுடைய ஸ்நேஹாதிசயமாக விஶேஷிதாதிகளைக் கண்டு ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஶிதிலையாகக்கடவளாகாதே யென்கிறாள்.

[இன்னுயிரைக் உகவாதகன்று] - தன்னைப்பிரிந்து கோவிடுகிற இத்தசையில் துணையின்றிக்கேயிருக்கிற எனக்கு உகவாதே கைகழியப்போன. தன்னைப்பிரிந்து கோவிடுமென்று உகவாதகன்றோ தன்னைப்பெற்றது; இத்தசைக்கு உகவாளாகில், இனி எந்தைக்கு உகவ இருக்கிறாள்? "ஜீவிதேஶவஸாதாஶ்ச ஜீவிதுந்நாஶக்நுயாத்யஹம்" [இளமான்] - "உகவப்பெற்றிலேனாய்" என்று உகந்தாக்கலும் அரியதாக பருவம். [இனிப் போய்] - பெற்றாளை விரும்பி அவளிடத்திலே அவளாற்றாத இதுக்கு ஏதேனும் எங்ஙனே பற்றம் பெறப்போறாள்? பெற்றாளைவிட்டுப் பற்றுமற்றிலே ப்ரயோஜனமுக்கு எல்லை. [தென்திசை இத்யாதி] - தெற்குத்திக்குக்கு நிலைமான திருக்கோவலூரிலேசென்று. வைஹாகியாலேபோய்ப் புகுவதாயின் உண்டான அநுபவமனையர் சொல்லுகிறது. [தன்திருமால்] - "ஸீதாபதாஸாஶோயவ" என்று திருமாதுகவைபங்யத்தைக் காட்டியாயிற்று ஸோபாதிகவைபங்யத்தை அறுத்தது. [திருக்கண்ணும்] - நெடுநாள் பிரிந்துபட்ட விடாய் தீர பழகுமாறுந்தோற்ற நோக்கும் கண். [செவ்வாயும்] - ஸாபராதனானேன் என்று தாழ்வுதோற்றச்சொல்லும் அயலமும். [கண்டு] - "மோஹயதிமாஸுரஸ்ரீரிவ" என்னும்விஷயத்தையிறே கண்டது. [நின்றுநின்று கையும்] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே காணக்காண ஶிதிலையாகாநின்றுளளிறே. [நெடுங்கண்கள் பனிமல்கவே] - கண்களின் பரப்படங்கலும் ஆநந்தாச்ருவாலே பூர்ணமாகிறதிறே.

ஈரு — ஆறும்பாட்டு. அவனுடைய ஸ்நேஹபழமாகவிஶேஷிதாதிகளைக் கண்டு ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சிதிலையாகக்கடவளாகாதே யென்கிறாள். இவள்தான்உகப்பது அங்கேபுக்குத் தரித்துநிற்கவல்லளானாலிறே. "எங்ஙனேயுகக்குங்கொல்" என்றாள் கீழிற் பாட்டில்; இங்ஙனேயுகக்குமென்கிறாள் - இப்பாட்டில்; மகள் காணப்புகுகிறவிஷயத்தை யநுஸந்திப்பது, தன்மகள்படியை யநுஸந்திப்பதாய்த் திருத்தாயார் படுகிறபாடு என்தான்!

ஆறும்பாட்டு— இன்று இத்யாதி. கீழே, "எங்ஙனேயுகக்குங்கொல்" என்றதற்கேதாடேசேர அவதாரிகாத்வயம் அருளிச்செய்கிறாள்: முந்தினபாட்டு, 'இவள்தானுகப்பது' இத்யாதிவாக்யாநந்தரம்; 'அவனுடையஸ்நேஹ' இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். இரண்டாவது, 'எங்ஙனேயுகக்குங்கொல்' என்றாள் இத்யாதி அவதாரிகாத்வயமும், "தன்திருமால்திருக்கண்ணும்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து, பாட்டுக்களில் பூர்வோத்தரார்த்தங்களிலே தாயாரிடுடைய ஸ்வபாவங்களையநுஸந்தித்து, ய்யாக்யாதாவின்சடுபொடு - மகள்காணா இத்யாதி.

[இன்று எனக்கு உதவாதகன்றே] - பிள்ளைபெற்று வளர்க்கிறது ஆபத்துக்கு உதவுமைக்கன்றோ? தன்னைப்பிரிந்த இத்தனிமைக்கும் இத்தனைக்கும் மேற்பட எனக்கோர் ஆபத்துண்டோ? இன்றெனக்கு உதவாதொழிவதே! "[illegible]" (அதோநுகிந்துக்கதரம்ஸோஹமிக்ஷுவாருந்தநம் இமாமவஸ்த்தாமாபந்நோநேகபர்யாயிராக வம்) - நான் நெடுங்காலங்கூடி. வருந்தித் தம்மைப்பெற்றது, தம்மைப்பிரிந்து நான் இவ்வவஸ்த்தையைப் பாபித்த இற்றைக்கன்றோ? இன்று தம்மை நான் காணாதொழிவதே என்றுணிந்தே! [எனக்குதவாது] - சக்ரவர்த்தியில் தனக்குண்டானவாசி: "நின்றதூங்கு கின்றேன்" என்னுமாபோலே; அல்லாத தாய்மாரைப்போலேயோ நான் தனக்கிருப்பது? தன் உகப்பே எனக்கு உகப்பாக இருக்குமவளன்றோ நான். இவளுடைய அபிமதவிஷயத்துக்கு வடகையும்தானேயிறே. "பிராணிருந்தமை காட்டினிர்" என்று, "அன்னையும் அத்

ப்ர. — [இன்றெனக்குதவாதகன்றே] — சுயோயுராகாவெனை, [நிகழ] ஶுஶாயு ஶுஶாவெ: "[illegible] 1 [illegible] ஶுஶாஜிஹதிஷ்யாமியகேஷயழு ॥ உரு ॥ [illegible] 1 [illegible] ஹாவெவெஹியஶுஶாஜிஹி 1 [illegible] ॥ உஎ ॥

இன்று எனக்கு உதவாதகன்றே - தன்னைப்பிரிந்துபோவதுகிற இத்தனையில், துணையின்றிக்கேயிருக்கிற எனக்கு உதவாதே என்னைகழியப்போனது என்று ஸப்தார்த்தம். இதுக்குத்தாத்பர்யம் - பிள்ளைபெற்று இத்யாதிவாக்யத்தாலும். உனக்கு ஆபத்தேதென்ன - தன்னுடைய இத்யாதி. "தன்னைப்பிரிந்த இத்தனிமைக்கும் இத்தனைக்கும் உதவவல்லேனோ தன்னைப்பெற்றது" என்கை வ்யாவர்த்தமன்றோ? என்ன; [illegible] - [illegible] இத்யாதி. "[illegible] 1 [illegible] ஹாவெவெஹியஶுஶாஜிஹி" [illegible] - [illegible] இத்யாதி. சக்ரவர்த்தியில் இவளுக்கு வாசியாவது - அவன்பிரிந்தவுடனே முடிந்தான்; இவள்முடியவும்பெறாதே தரிக்கவும்பெறாதேயிருக்கை. இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - நின்று இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி, ஒன்பதாந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாசுரம் - "சோர்கலையும்பொழில்" இத்யாதி. "சோர்கலையும்பொழில் மாலிருஞ்சோலையில் கொண்டுறைவான்மேல்" - சோர்கலையாக நின்றுள்ள சோலைகளையுடைய திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் கொண்டுறைகிறவனின்மேலே; "தாங்கு [illegible] 1 [illegible] 1 [illegible] 1

தனுமென்று அடியோமுக்கு இரங்கிற்றிலன்" - பிள்ளைகாள்! போகட்டுநினைப்பாய் பறியிட்டுப் போகவேணுமோ? அடியாரை நியாமகமோன்னவேணுமோ? வறிக்கத்தனையாவாரை நிவாரகர் என்று போகலாகுமோ! [அகன்ற] - இப்படி கைகழியப் போவதோ! ஒருதேசத்தே நின்றுதான் உதவாதொழியப்பெற்றேனோ? [இளமான்] - "போகட்டது தானபிறே" என்றறிந்து மிளமாட்டாத பருவங்கிடீர்! இவளைகான் வெறுக்கிறதென்? பருவம் அதுவாதலால் செய்யலாவதுஉண்டோ? [இனிப்போய்] - உறவுமுறையாகில் நாயக்கு சேர்ந்தவர் இல்லையிறே! இப்படி நாயுங்கூடப் பறம்பாய்ப்படி அவன்பக்கலிலேபிறந்த லாபமெல்லாத்துக்குமேலே "அவ்வருகேயொன்றுண்டு" என்று போகுளோ? வந்தேறியைக் கைவிட்டால், ஸ்வதஸ்ஸித்தமானதுக்குச் செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டோ? [தென்திசை இத்யாதி] - "தேற்குத்திக்கு" என்றுகொண்டு, ஆர்யர்களிருந்த மலைச்சாரலிறே: இங்கனே யிருக்கச் செய்தே, ஓர் ஆலரணந்தானே எல்லா ஆலரணங்களுக்கும் நிறங்கொடுக்கவற்றாமா போலே, திருக்கோளூருண்டாகையாலே திக்காக ப்ரஸித்தமானபடி. "உஷிஸ்ரீ ஸ்ரீ தா யெ தமஸ்ரணாவ ஸ்ரணாகி ஸ்ரீ" (தாஸ்ரீ ஸ்ரீதிக்க்ருதாயேநமஸ்ரணாயாபுண்ய கர்மணே) என்னுமாபோலே. [திருக்கோளூர்க்கேசென்று] - திருத்தாயார்க்கு அரிதாய்த் தோற்றுகிறபடி. அவளுக்கு வழிப்போக்கோடு, ஊரில்புதுமையோடு, அவன் தன்னைக் காணுமத்தோடு வாசியற எல்லாம் உத்தேச்யமாயிருக்குமிறே. அர்ச்சிராதிகதியோடு, பாரமபதத்தோடு, அங்குப்புக்கால் ஸதாசிம்ஹாவலோகனமவிரோதியாய்ப் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் கடவதிறே. [தன்திருமால்] - "ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம்பிதாமாதாசமாதவ:" (ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம்பிதாமாதாசமாதவ:) - இங்கு விட்ட உறவெல்லாம் அங்கே உண்டாயிருக்கிறபடி. அவனுடைய ப்ராப்யவிலக்ஷணந்தான் லக்ஷ்மீபதியாயாகாதேயிருப்பது.

"தாய்தாப்பனுமுமெல் நம்முடைய அபிமதலிலையாத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமன்றோ?" என்றும் அதிசங்கையாலே போருமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - அன்னையும் இத்யாதி. இதுக்குபாவம் - பிள்ளைகாள்! இத்யாதி பிள்ளைகாளென்றது - வார்த்தைப்பாடு. "அடியோமுக்கு" என்றதுக்குபாவம் - அடியோமை இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - வழக்கத்தாலே இத்யாதி. அடியோமை என்று எங்களுக்குத் தாயும்தந்தையும் என்று பேரிட்டு இரங்கிற்றிலன் இதி ஸப்தார்த்தம். திருமொழிமூன்றாம்பத்து. ஏழாந்திருமொழி, ஏழாம்பாட்டு. "அகன்ற" என்கிறபதத்துக்கர்த்தம் - இப்படி இத்யாதி. அதாவது - நாமிருக்கிற ஊரிலேயிராதே தூரதேசத்திலேபோவதே என்றபடி. தூரத்திலேபோனதுக்கு ஸமாதானமென்? இருக்கிறவூரிலே உதவாதிருந்தால் நல்லதோ? என்ன; 'அதுவுமல்லதன்றோ' என்கிறான் - ஆதேசத்தே இத்யாதி. ஏகதேசஸ்த்தையானால் பிளவருமென்று பயந்திருக்கலாம், அது இல்லாதபடி தேசாந்தரஸ்த்தையானாலென்றபடி. மகனென்றதே, "இளமான்" என்றதுக்குபாவம் - பொகட்டது இத்யாதி. பலிதம் - இளமானான் இத்யாதி. "அகன்ற - இளிப்போய்" என்கிறவளுடைய ஸமாதானபாவம் - உறவுமுறையாகில் இத்யாதி. மாவலிவேள்வியுமுண்டானாலும் அநுபவ கைங்கர்யங்களுக்காகப் போகவேண்டாவோ? என்ன - பாற்கடலுள்ளும் இத்யாதி. வந்தேறியை - ஸைபாதிகபந்துக்களான தாய்முதலானோரை. "திலதமனையை" என்றதுக்குபாவம் - நாராயணா இத்யாதி. இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - நாகணைமீதே இத்யாதி. போய்ப்பன்றாலே, "சென்று" என்கிறதுக்குபாவம் - திருத்தாயார்க்கு இத்யாதி. திருத்தாயார்க்கரிதாய்த்தோற்றினால், போகிறபெண்ணுக்கும் அரிதாயிராதோ? என்ன - அவளுக்கு இத்யாதி. வழிபோயதொடங்கி உத்தேச்யமாயிருக்குமென்றபடி. வழிபோயதொடங்கி உத்தேச்யமாகக்கூடுமோ? என்ன - அவர்க்கு இத்யாதி. "திருமால்" என்று அவர்களும்சொன்னதுக்குபாவம் - இப்படியாய் இத்யாதி. மேலே - "அகன்ற" என்றபதத்தோடுகூட்டி பாவமருளிச்செய்து, "கண்டு" என்கிறபதத்தைக்கூட்டி அர்த்தாந்தரம் - அவனுடைய இத்யாதி. அவனே

விசிஷ்டவேஷத்திலல்லது ப்ரதிபத்திபண்ணைவறியாள். [திருக்கண்ணும்செவ்வாய்ங்கண்டு]- "இவள் முற்படும்படி நாம் பிற்பட்டாவதே!" என்று பொறைகொள்ளுகைக்குக் குறிய நோக்குகிறநோக்கும், சிலசொல்லைக்குத் தடுமாறுகிற திருப்பவளமும் இருக்கிறபடி. அவளுடைய * கோவைவாய்துடிக்க மறைக்கப்பார்க்கிறபடி. [நின்றுநின்று நைகையும்]- நாட்செல்லநாட்செல்ல இற்றிற்றுவிழும். கண்டால் முன்புத்தைப்பிரிவை நினைக்கஅறியாள்: எதிர்த்தலை படுகிறது கண்டு ஈடுபடுகிறபடி. "காணுங்காற்காணேன் தவறுயகாணுங்கால், காணேன்தவறல்லவை" என்றிறே இருப்பது. (அதாவது - நாயகனை வுன்னைக்காணும் போது தப்பானது கண்டறியேன். காணாதபோது தப்பல்லாததுகண்டறியேன்.) [நெடுங் கண்கள்பனிமல்கவே] - இக்கண்ணில் பாய்ச்சலும் பாட்டுமாறும்படி ஜலதத்த்வம் உண்டாவதே! [நின்றுநின்றுநைகையும்] - மாறாதே நிலையாகாநின்றாள். கிண்ணகத்தில் இளகின கூழைபோலே உடைதலைப்படுகிறபடி. [நெடுங்கண்கள் பனிமல்கவே] - நெடுந் கக்குலையை விஸ்வாமித்ரபோலேகாணும் கண்ணழகைக் கண்ணனிடம். தாமரைபோலுக்கொண்டு கண்ணை நீர் பகை கொண்டாடாநின்றது. ஆநந்தாழ்வாருடனோடு வேளாகாயமுடனோடு வாசியில்லையிறே: விலக்குமமுதல்லாமே யொருகோலாகக்கடைவது "ஸ்ரவ ஸ்ரவ" (ஸ்ரவ்டயாய) என்னும் விஷயத்தை நான் அநுஸந்தித்தேன்றிலேன். (கூ)

பிரபந்தமுமுமாகாதோ? "வைஷ்ணவனாய்" என்னாமல் "பக்தனாய்" என்னக் காரணம் இல்லையோ? திருக்கண்ணும் செவ்வாயுங்கண்டால் பரதிலையாகமாட்டாதோ? என்னை - இவளை முன்னிட்டு நாம் இத்யாதி. இப்பாசுரத்தால் - இவள்பக்கல் அவனுக்குண்டான வ்யாமோஹமானது பிரபந்தமாகாதென்கிறார் - அவ்வாறாக இத்யாதி. நீப்பாசுரத்தம் - நாம் சொல்லை இத்யாதி. விட்டுப்பிரிவாளைக்கண்டால் அவனுக்கு தொழில், சடுபடக்கூடுமோ? என்ன - கலங்கினால் இத்யாதி. "பிரிந்தவளைக்கண்டபோது அவன் மேதாவிகளைமேதாற்றாது" என்னைக்குக் குறை - காணாவிடில் இத்யாதி. "காணுங்காற் - தவறாய - காணேன்; காணாக்கால் - தவறல்லவை - காணேன்" என்றுக்கியம். இதுக்கருத்தும்: அவளைக்கண்டால் மேதாவிகளானவை காணேன். காணாவிட்டால் மேதாவிகளல்லாதவை காணேன் என்று. தவறு - குற்றம். "நெடுங்கண்ணன்" என்றுவைத்து, "பனிமல்க" என்றதுக்குபபாவம் இக்கண்ணில் இத்யாதி. "ஜல தத்வமுண்டாவதே" என்னைக்குறை வளர்த்தபடியென்? என்னில்; இவள்பக்கலிலாயிற்று வித்த வத்கரிக்கிறான் என்றாகாதே. வர்த்தமானகாலத்தில் [illegible] இத்யாதி. இவளுக்குத்தாயாதல் - கண்ணனைக்கண்டால் இத்யாதி. "கைகளும்" என்றதனைக்கூட்டிப்பதச்சேர்த்திக்குபபாவம் - [illegible] இத்யாதி. "கண்டு - பனிமல்க" என்றபதச்சேர்த்திக்குபபாவம் - [illegible] இத்யாதி. ஆநந்தாழ்வாருக்கல்லதன்றோ? அத்தை "பகை" என்னலாமோ? என்ன - [illegible] இத்யாதி. "கண்டு" என்றதொடங்கி - இவள்படிகளைச்சொல்லுகிற தாயாருடைய வார்த்தபாவம் - [illegible] இத்யாதி. (கூ)

ஏழாம் பாட்டு.

மல்குநீர்க்கண்ணோடு மையலுற்றமனத்தனளாய்
அல்லும்நன்பகலும்நெடுமால்என்றழைத்து இனிப்போய்
செல்வம்மல்கி அவன்கிடந்ததிருக்கோளூர்க்கே
ஒல்கியோல்கிநடந்து எங்ஙனேபுகுங்கொலோசிந்தே?

ஆ.—(மல்குநீர்.) - எம்பெருமானைக்கண்டு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக க்ஷுத்ரமாக வரும் அந்தகாலமெல்லாம் அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பெறாமையாலே கண்ணநீர் மல்கி, நெடுமால்! நெடுமால்! என்றழைத்து, இனி, இவள் தன்னுடைய விரஹாவ்யஸநத்தாலும் ஸௌகுமார்யத்தாலும் அதிமாத்ரம் அவஸந்நையாய் பரிம்லாநையாய்க்கொண்டு, செல்வம்மல்கி அவன்கிடந்த திருக்கோளூர்க்கே நடந்துபோய்ப் புகும்படியைக் காணப் பெற்றிலேன் என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இவள் ப்ரக்ருதி மார்த்தவத்தையும் எம்பெருமானைப் பிரிந்து ஸஹிக்கிலையாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, இவள்புக்கால் படும்படியை அநுஸந்திக்கவேண்டுவது. இவள் அவ்வளவும்சென்று புகவல்லளாகிலிறே என்கிறாள்.

[மல்கு என்றுதொடங்கி] - ஸர்வேக்ஷணக்ஷமமான ஸ்வரூபத்தாலே நீர்ததும்பாநின்ற கண்ணையும் அநுஸந்ந்தாநுபவத்தாலுண்டான ஒரு அறிவுகெட்ட மநஸ்ஸையும் உடையவளாய், அல்லாதார்க்குப்போலே வ்யர்த்தமே போகிறகாலமல்லாமையாலே, ப்ரலாபமான பகலும் இரவும் அறிவ்யாமுகீ, நெடுமால் என்று கூப்பிட்டு இருக்கிறபோலே ஒரு புருஷார்த்தம் தேடிப்போய், [செல்வம் மல்கி என்று மேலுக்கு] - ஸர்வவிபவங்களுக்கு அவன் கிடந்த திருக்கோளூர்க்கே தன்னுடைய விலக்ஷணாகியாலே தளர்ந்து வாடிவாடி எங்ஙனேபோய்ப் புகக்கடவள்?

ப.—அநந்தரம், இவள்காண்கைக்கும் உகக்கைக்கும் அடியான அநிமிஷாதிக வ்யாமோஹத்தையுடையவனை வாய்புலற்றிக்கொண்டு வருந்தி நடந்துபோய் எங்ஙனே அவ்வூரிலே புகுவது? என்கிறாள்.

மல்கு - (விரஹத்தாலே) நிக்க, நீர் - நீரையுடைத்தாய, கண்ணோடு - கண்களோடே, மையல் - ப்ரமத்தை, உற்று - அடைந்து, மனத்தனளாய் - நெஞ்சையுடையளாய், (இப்படி ப்ரஹ்மாஸ்த்ர கடாக்ஷங்கள் அறிகையாகிற) ப்ரலாபமான பகலாலும் (இரவாலும் - ஸம்ஶ்லேஷகாலமல்லாத) மயக்காலே), நன்-(அவனைச் சொல்லுமளவுக்கு ஒரு ப்ரமாணம்) நன்மையையுடைய, அல்லும்- இரவும், பகலும் - பகலும், நெடுமால் - அநிமாநிகம்பாவநீயத்தையுடையவனே! என்று - என்று, அழைத்து - கூப்பிட்டு, இனி - அவ்வளவுக்கு மேலே, ஒல்கி-ஒடுங்கி, ஒல்கி - அழைத்து, நடந்து - நடந்து, ஓடிந்து - தளர்ந்து, போய் - போய், செல்வம் மல்கி - அநிவ்ருத்தி அப்பவர்யமாய்க்கொண்டு, அவன் - அவன், கிடந்த - கண்வளர்ந்தருளின, திருக்கோளூர்க்கே - திருக்கோளூர்க்கே, எங்ஙனே - எங்ஙனே, புகுங்கொல் - புகக்கடவளோ? ஒகி - தளர்ந்து, ஒல்குதல் - ஒடுங்குதலாய், அழைதல்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இவள் ப்ரக்ருதிமார்த்தவத்தையும், பிரிவால் வந்த சைதில்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, இவையெல்லாம் அவ்வளவும் செல்லப்போகவல்ல வாகிவிடே என்கிறாள்.

[மல்குநீர் இத்யாதி] - நைருவத்குண ஸம்ருத்தியாலே நீர்மல்கின கண்களையும், அநுஸந்திக்கவொண்ணாதபடி அறிவுகெட்ட மநஸ்ஸையும் உடையவளாய், உள்ளுந்தும்பு மொக்க இருண்டுகிடக்க, எங்கனேதான்படி? கண்ணநீராலே பதார்த்த தர்சநமில்லை: திக்ப்ரமமுண்டாம்படியாக வாய்இருண்டது. நல்ல இரவும் நல்ல பகலும், மநஸ்ஸுறு காரமுமின்றிக்கேயிருக்க, அதிவ்யாமுக்தனே! என்று கூப்பிடாநின்றாள். இழவிலும் அவ்விஷயத்தையே சொல்லிக் கூப்பிடுகையாலே ப்ரலாபமான காலம் என்கிறாள். தன் ப்யாமோஹத்தைக் காட்டியிறே இவளை யலவலையாக்கிற்று. [இனிப்போய்] - அநேஹா ராத்ரம் அவன் ப்யாமோஹத்தை அநுபவிக்கிற இவ்விடத்தைவிட்டு என்ன ஏற்றம் பெறப்போனாள்? "யயாஸுகாவிஸ்ரெஸோ" என்கிறபடியே இருட்டி கைகொடுக்க விறே போயிற்று. [செல்லாம்மல்லி யலவல்லிடுக்க] - ஐம்மலர்யாம் நிலைக்க அவன்கிடந்த தேசம். "ஸ்ரீமாநுஸுவஸுவஸுவுவுவு" என்ற கிடையழகு காணவாயிற்று இவள் போயிற்று. "கிடந்தகோலம் கிடக்கை" என்னக்கடவதிறே. சாய்ந்தபோதாயிற்று அழகுமிக்கிருப்பது. [ஒல்கி யொல்கி] - ஒல்கியொல்கி; ஓடியிடும்போது நடுவே பல கால் இளைப்பாறவேண்டும்படியிருக்கை. [ஒசிந்து] - துவண்டு எங்கனே போய்ப் புகக்கடவள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. இவள் ப்ரக்ருதிமார்த்தவத்தையும் பிரிவில்வந்த சைதில்யத்தையும் அநுஸந்தித்து. இவையெல்லாம் அவ்வளவும் செல்லப்போகவல்லளானாலிறே யென்கிறாள். நாம் இலையாகலப்படுக்கிறோமத்தனையொழிய, இவள் போய்முடியப் புகாநின்றாளோ?

[மல்குநீர்க்கண்ணோடு மையலுற்றமனத்தளாய்]- "என்றேனும் கட்கண்ணாற் காணாத அவ்வுருவை நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணோற்காணுற்" என்னும்இரண்டுமொழிய

ஏழாம்பாட்டு.—மல்குநீர் இத்யாதி. "ஒல்கியொல்கி கடந்து - ஒசிந்து" என்கையாலே - ப்ரக்ருதிமார்த்தவம். "மல்குநீர்க்கண்ணோடு மையலுற்றமனத்தளாய்" என்கையாலே - பிரிவில்வந்த சைதில்யம். இவையெல்லாமென்றது - கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன அநுபவாதிகள். "எங்கனேபுகுங்கொலாம்" என்றதைப்பற்றி - அவ்வளவும்போகவல்ல இத்யாதி. "போகவல்லளாகையிறே - நாமிலையாகலப் படுக்கிறோமத்தனையொழிய இவள் - முடிய - போய் - புகாநின்றாளோ - என்கிறாள்" என்று அந்வயிப்பது. அன்றிக்கே, கீழ்வாக்யவிவரணமாதல் - நாம்இலையாகல இத்யாதி. 'முடிய - போய் - புகாநின்றாளோ' என்றந்வயிப்பது.

"மல்குநீர்க்கண்" என்றும், "மையலுற்றமனம்" என்றும் விசேஷித்ததுக்குஸார்த்தபாவம் - என்றேனும் இத்யாதி. அதாவது - ஒருவற்குப்போம்போது பாஹ்யசக்ஷுஸ்ஸாலேயாதல் ஆந்தரசக்ஷுஸ்ஸாலேயாதல் போகவேணும்; இவையிரண்டும் இவளுக்குப்போகவொண்ணாதபடி பரவசமான பின்பு, இவள்எங்கனேபோகப்புகுகிறாள்? என்றாகருத்து. என்றேனும் - ஒருநாளும், கட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை - பாஹ்யசக்ஷுஸ்ஸால் காணவொண்ணாத வந்தத்திருமேனியை; நெஞ்சென்னு முட்கண் - நெஞ்சாகிற ஆந்தரத்ருஷ்டியாலே; உணர்ந்து - அவன்படியறியாயிற்று. 'காணமேல்' - லோகநாதக்கரிக்ருமாகில் இத்யர்த்தம். பெரியதிருவந்தாதி ஐந்ருபத்தெட்டாம்பாட்டு - "அன்றேநாக்கண்"

இவளெங்ஙனேபோனபடி? கண் - மல்குநீர்க்கண்ணுமிற்று; மனம் - மையலுற்றமனமாயிற்று. அகவாயும் இருண்டு புறவாயும் இருண்டிருக்க, இவள் எங்ஙனேபோனபடி? கண்ணநீராலே கண்தோற்றாது; ப்ரேமாந்தையாகையாலே நெஞ்சு இருண்டுதோற்றாது. [மல்குநீர்க் கண்ணுமுமையலுற்றமனத்தனளாய்] - இரண்டுக்கும் இரண்டும் நிரூபகமாயிருக்கிறபடி. [மையலுற்றமனத்தனளாய் நெடுமால் என்றழைத்து] - நெஞ்சொழியவே தான் கூப்பிட்டது. [அல்லிரவும்நன்பகலும்] - ஸகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்துக் கூப்பிடுகிற காலமாகையாலே, நல்லிரவும்நன்பகலும்என்கிறாள். நாட்டார் ஸகலவிஷயங்களும் ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடாநிற்க, "எல்லாங்கண்ணன்" என்று கூப்பிடுகிறநாளிறே. [நெடுமால்என்றழைத்து] - அவன் தன்பக்கல் பிச்சேறியிருக்கும்படியைச் சொல்லிக்கூப்பிட்டு. [இனிப்போய்] - அவன் தன்பக்கல் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடும் இதுக்குமேலே தன் வ்யாமோஹங்காட்டப்போனாளே. கண்ணுந்தோற்றாதே நெஞ்சும் பறியுண்டிருக்கும் இதுக்குமேலே, இனிப்போய், வேறேயொன்றுண்டோ அநுபவிப்பது? [செல்வம்மல்கி அவன் கிடந்ததிருக்கோளூர்க்கே] - எதிரே பாதிவழிவந்து முகத்திலேவிழித்து உடம்பிலே அணைத்துக்கொண்டு போகாதேயொழிந்தது ஐஶ்வர்யச்செருக்கிறே! ஐஶ்வர்யத்தால்வந்த செருக்குஅன்றாகில் இவ்வரவு அவனன்றோவருவான்? வழியேபிடித்து வாழ்ந்துகொண்டுபோகலாயிருக்க, செருக்காலே இழந்தா னென்கிறாள். [செல்வம்மல்கியவன்கிடந்த] - "ஸஶயாவைரயிதஶ்ரீசாநு" (ஸமயாபோதிதஶ்ரீமாந்) என்கிறபடியே, அழகுமிக்குக்கிடந்த என்னவுமாம். [அவன்கிடந்த] - "ஸுவஸுப்தஃ" (ஸுகஸுப்தம்) என்ற கிடையழகுகாணவாயிற்று இவள் ஆசைப்பட்டுப்போயிற்று: "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்னக்கடவதிறே. [அவன்கிடந்த] - அவன்வரவு பார்த்து இவள் இருக்கையன்றிக்கே, இவள்வரவு பார்த்து அவன்கிடக்கும்படியாவதே! [ஒல்கியொல்கிநடந்து] - ஓரடியிலே பத்தடியிட வேண்டும்படியாயிருக்கை. [ஒசிந்து] - துவண்டு. [ஒல்கியொல்கிநடந்து - ஒசிந்து - எங்ஙனேபுகுங்கொல்] - ஒடுங்கியொடுங்கிநடந்து, அநுபொருமல் துவண்டு, எங்ஙனே புகக்கடவளோ? [நடந்தெங்

இத்யாதி. இரண்டும்போகவொண்ணாதபடிக்கு இலக்கேதென்ன - கண் மல்குநீர் இத்யாதி. விவரணம் - அகவாயும் இத்யாதி உபயமும்இருளுகைக்கு வேறுவேதென்ன - கண்ணநீராலே இத்யாதி. இப்படியிருக்குமது காதாசித்கமோ? என்ன - இவளிடத்தும் இத்யாதி. மகள்ளை ப்ராந்தியையடைந்தால் அழைக்கக்கூடுமோ? என்ன - நெஞ்சொழிய இத்யாதி. விப்லவேதித்துக்கூப்பிடுகிற அவேளாராத்ரங்களுக்கு கண்மையேதென்ன - பகவத்விஷயத்திலே இத்யாதி. அப்படி நல்லராமோ? என்ன - நாட்டார் இத்யாதி. "மல்குநீர்" இத்யாதியோடேகூட்டி, "இவரி" என்றதுக்கு பாவார்த்தம் - கண்ணுந்தோற்றாதே இத்யாதி. "அவன் - செல்வம்மல்கி - கிடந்த" என்கிற வெறுப்பால்வந்த பாவார்த்தபாவம் - எதிரே இத்யாதி. "செருக்கு" என்றதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ஐஶ்வர்யத்தால் இத்யாதி. "எதிரே பாதிவழி" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - வாரிபோயிருந்த இத்யாதி. "செல்வம்" என்றதுக்கு, அழகாகஅர்த்தாந்தரம் - ஸஶயா இத்யாதி. "வாயலைஸுநகதகஸ்வைநவைஶவஸுகிஶாநு ஸாநயா ஸஶயாவைரயிதஶ்ரீசாநுஸுவஸுப்தஃபோரதேவ" இதிஹாஸமாந்தம் ப்ரதிபாதிதம் [ஸுந்-நு-அ-உ-ஸ] "செல்வம்" என்றதின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர பாவம்-ஸுகஸுப்தம் இத்யாதி. அவன்கிடக்கை ஆகர்ஷகமாயிருக்குமோ? என்ன-கிடந்தபோதிடக்கை இத்யாதி. "செல்வம்" என்றதின் மும்மினைவர்த்தத்துக்குச்சேர பாவம் - அவன்வரவு இத்யாதி. வீப்பழியாலே பலித்ததாத்பர்யம்-ஓரடியிலே இத்யாதி. "கடந்து எங்ஙனேபுகுங்கொல்" என்கிறவிடத்தில் வ்யதிரேகவிதிக்கமான பாவம் - கடந்திலளாகில் இத்யாதி. நடந்திலளாகில் போய்ப்புகலாம் என்றது - நடவாதபோதெப்படி புகப்போகாதோ, அப்படியே நடந்தாலும் போய்ப்புகுராமாட்டாம் என்றபடி. நடந்தால் போராமாட்

ஙனேபுகுங்கோல்] - நடந்திலளாகில், போய்ப்புகலாம்என்றிருக்கிறாள்காணும். * அன்ன மென்னடைப்பூங்குழலியாகையாலே, இவ்வன்னநடைகொண்டு புகுமாட்டாள் என்றிருக்கிறாள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஒசிந்தநுண்ணிடைமேல் கையைவைத்துநொந்துநொந்து
கசிந்தநெஞ்சினளாய்க் கண்ணநீர்துளும்பச்செல்லுங்கோல் ?
ஒசிந்தவொண்மலராள்கொழுநன்திருக்கோளூர்க்கே
கசிந்தநெஞ்சினளாய் எம்மைநீத்தஎம்காரிகையே.

அ.—(ஒசிந்த.) - வண்டாலே துளைக்கப்பட்ட புஷ்பங்களாலே எப்பொழுதும் நோவுள்ள கலவியாலே ஒசிந்த திருமேனியையுடைய பிராட்டியோடே திருக்கோளூரிலே அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் காணலாவதொரு மென்னடையாலே என்னைப் பொகட்டுப்போன என் காரிகை, விரஹத்தாலே மெலிந்த நுண்ணிடைமேலே ஸ்பர்சாதிசயத்தாலே கையைவைத்து நொந்துநொந்து கண்ணீர் துளும்ப, அவ்வடிவிலேயீடுபட்டு துணையாக, அவ்வூரிலே புகுமாறு யாவள்கொலோ? என்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கோளூரில் வாங்கத்தாலே என்னைப் பொகட்டுப்போன என்பெண்பிள்ளை, அவ்வூர்க்கே துணையாக அங்கே போய்ப் புகவல்லளோ? என்கிறாள்.

[ஒசிந்த என்று தொடங்கி] - துவண்டு நுண்ணிதாயிருக்கிற இடைமேலே தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே கையைவைத்து மிகவும் அவஸந்நையாய், [ஒசிந்த ஒண் மலராள் கொழுநன்] - தன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே துவண்ட திருமேனியையுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாயகனானவன். இத்திருவாய்மொழியில், பலவிடத்திலும் "என்பெண்பிள்ளை" என்று சொல்லுவதற்குக் காரணம்:—அவள் தசையற்றபின்னும் அவள்மேல் தனக்கு நசையறாமை.

ப.—அநந்தரம், திருமாலையோடுகூடிய தூதுவரான லக்ஷ்மிக்கு நித்யாநுபவனானவனுடைய ஊரிலே ஸந்தேஹமாய் என்னைவிட்டவள், தத்ஸங்கமே யாரகமாக அங்கே சென்று புகவல்லளோ? என்கிறாள்.

ஒசிந்த - (மலிகிப்பாமலோ புஷ்பமாகிய புஷ்பவளரிலே லோபத்தாலே) துவண்ட, ஒண் - வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, மலராள் - பத்மவாஸினிக்கு, கொழுநன் - (அ஖ிலமுக்தமனுஷ) நாயகனுடைய, திருக்கோளூர்க்கே - திருக்கோளூர்க்கே, கசிந்தநெஞ்சினளாய் - ஆர்த்ரசித்தையாய், எம்மை - என்னை, நீத்த - விட்ட, எம்காரிகை - அடியுடையான என்பெண்பிள்ளை, ஒசிந்த - பண்டேதளர்ந்த, நுண் - மெல்லிய, இடைமேல் -

---

டாளோ? என்ன - அன்னமென்னடை இத்யாதி. அன்னம்போன்ற மந்தமான நடையையுடையவளாய், தர்பநீயமான குழலையுடையவள் என்றபடி. திருமொழி பதினோராம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி அநுக்ரமம்பாட்டு - "அன்னமுலாவுதும்" இத்யாதி. (எ)

இடையின்மேலே, (தன் இளைப்பாலே), கையை-கையை, வைத்து-வைத்து, (அதுதானே யடியாக), நொந்துநொந்து - மேன்மேலும் நொந்து, கசிந்தநெஞ்சினளாய் - நெஞ்சிலிரப்பாலே துணையாகவுடையளாய், கண்ணநீர் - கண்ணநீர், துளும்ப - ஆலையும்படி, சென்றுங்கொல் - சென்றுவிடக்கூடுமோ?

இ—ட்டாம்பாட்டில், திருக்கோவலூரில் ஸங்கத்தாலே என்னைப் பொகட்டுப்போனவன், அஸ்ஸங்கமே துணையாக அங்கேபோய்ப் புகவல்லளோ? என்கிறாள்.

[ஒசிந்த நுண்ணிடைமேல்] - தொட்டாற்போலே தேகாதமான நொய்ம்மை. அதுக்குமேலே ஸ்தநபாரத்தாலே வந்த துவட்சி. அதின்மேலே, [கையை வைத்து] - ஸ்வாந்தியாலே இடையிலே கையைவைத்தாள்; அது பொறுமையாலே ஸ்வாந்திறைந்து வாயிற்று. [நொந்து நொந்து] - மிகவும் ஆவலாய்க்கையாய், லௌஹாநியைப் பரிஹரிக்கைக்காக விளைவதறியாதே செய்தாள்; அத்தாலே லௌஹாநியை விளைத்தாளாய்விட்டது. [கசிந்த நெஞ்சினளாய்]-நெஞ்சில் லௌஹாநியிருக்கிறபடி. [கண்ணநீர் துளும்ப]-நெஞ்சை நோவுபடுத்துகிற வகை யிருக்கிறபடி. [சென்றுங்கொல்] - அங்கேபோய்ப் புகவல்லளோ? [ஒசிந்த நுண்மலையான் கொழுந்தன்] - வண்டாலே அத்கஸாரமான புஷ்பம்போலே, நித்யஸம்ஶ்லேஷத்தாலே துவண்டிருக்கிற பிராட்டிக்கு நாயகன். இருவருடையவும் சேர்த்தியாயிற்று இவளைக் கொண்டுபோயிற்று. அவனுடைய ப்ரணயத்வமிறே இவளையிருக்க வொட்டாதொழிந்தது. திருக்கோவலூரிலே ஸங்கத்தைப்பண்ணின நெஞ்சையுடையவளாய். [எம்மை இந்நாதி] - என்னைப் பொகட்டுப்போன என் பெண்பிள்ளை தன்னை ஸந்யஸித்துப்போனபின்பும் தன் சாபலத்தாலே ஒருகலைவிடாதொழிகிறாள். [கசிந்த நெஞ்சினளாய் வாணாளிக்க வங்காரிக்க - கசிந்தநெஞ்சினளாய் சென்றுங்கொல்] - அங்குக்கை ஸங்கம் கான்றேயுட்கொண்டு அவனுக்குமிக்கனையோ! அங்கேகொடுபோகைமுன்னாகிறாரு!

ஈ—ட்டாம்பாட்டு. திருக்கோவலூரில் ஸங்கத்தாலே என்னைப் பொகட்டுப்போன என்பெண்பிள்ளை, அஸ்ஸங்கமே துணையாகப் போய்ப் புகவல்லளோ? என்கிறாள்.

[ஒசிந்தவிந்நாதி] - இவள் நடையாடேறிருக்கையும், நினைத்தால் வயிறெரியவேண்டும்படி கிடீர் இடையிருப்பது! [நுண்ணிடைமேல் கையை வைத்து] - நடுவொன்றின்றியேயென்று அறிகிறிலள். தன் கையை வைக்கவும் பொறுத்தே தன்னிடைதான்; "நின்சேவும் வஞ்சியையும் வென்றிலங்குநிடையாள்" என்று, அவன் கூடப்போகச்செய்தேயும் அஞ்சவேண்டும்படியான இடையிறே. ஒசிந்து - துவண்டு, நுண்ணிதாய் நேர்தான இடை. பலசொல்லியென்? நடுவொன்றில்லை என்கை. அதாவது — "இற்றது, முறிந்தது இப்போது,

---

எட்டாம்பாட்டு — [illegible] இந்நாதி. "ஒசிந்தவொண்ணாவாகவொடுகன்" இந்நாதியால், "எங்கரிவை" என்றுமாறும் [illegible] - [illegible] இந்நாதி. "ஒசிந்தநெஞ்சினளாய்க் கண்ணநீர் துளும்பச்சென்றுங்கொல்" என்றுமாறும் [illegible] - [illegible] இந்நாதி.

"துவண்ட [illegible]" என்றுமாறும் [illegible] - [illegible] இந்நாதி. [illegible] - [illegible] இந்நாதி. [illegible] - [illegible] இந்நாதி. [illegible] - [illegible] "[illegible]" இந்நாதி (3, 7, 7). [illegible] - [illegible] இந்நாதி: [illegible]

பின்னை" என்று பயப்படவேண்டும்படியாயிருக்கை. [ஒசிந்தநுண்ணிடைமேல் கையை வைத்து] - இப்படி விழுக்காடறியாதார்உண்டோ! நாயகன் கைவைக்கப்பொறுக்குமத் தனை போக்கித் தன்கைவைக்கப்பொறுக்குமோ? *தோடுங்காலோசியும்இடையிறே. அடியே பிடித்துக் கரோபக்ரவம் கனத்திறேயிருப்பது. [கையைவைத்து]-மலைவைத்தேன்னுமாபோலே. [நொந்துநொந்து]-கைவைங்கமாட்டாள்; நோவாதிருக்கமாட்டாள். ஸஹஜஸத்ருக்களோடே கூடி ஜீவித்துக்கிடக்கலாம்; வந்தேறிகள் கீழ்பிழைக்கவொண்ணாதிறே! [நொந்துநொந்து] - மிகவும்நொந்து: முதலிலே அலாவத்திலே நிலையான இடையிலே ஸ்தநபாரங்கொண்டு ஆற்றவொண்ணாதிருக்க, வந்தேறியான கைகொண்டு பொறுக்கவொண்ணுமோ? [கசிந்த நெஞ்சினளாய்]-இடையினுடைய நொய்ம்மைசொல்ல, நெஞ்சோதான் சாலப்பருத்திருக்கிறது? நெஞ்சில் ஈரமிருக்கிறபடி. [கண்ணநீர்துளும்ப] - இது தனக்கும் ஊற்றிறே அது. [செல்லுங்கொல்] - இனி ஸர்வதா மீளாளிறே. வழியில் மிறுக்குக்கள் கழித்துப்புகவல்லளோ? [ஒசிந்த இத்யாதி] - பிரிந்தார்துவட்சிசொல்லுகைக்குக் கலந்தாரோ தான் துவளாதேயிருக்கிறார்? வண்டாலே ஆத்தஸாரமாயிருக்கிற பூப்போலேகாணும் நித்யஸம்ச்லேஷத்தாலே துவண்டிருக்கும்படி ஒண்மலராள் கோழுநன்உண்டு, அவளுடையவல்லபன்: அவனுடைய திருக்கோளூர்க்கே. [கசிந்தநெஞ்சினளாய்] - ஸஸ்நேஹமான மநஸ்ஸையுடையளாய். பற்றுகைக்கு அவ்வூரேயாகவமையும், விடுகைக்குத்தாயாகவமையும். [ஒண்மலராள்கோழுநன் திருக்கோளூர்க்கே கசிந்தநெஞ்சினளாய்] - அவனுடைய ப்ரணயித்வத்திலே அகப்பட்ட

லென்றுமில்லையோ? என்ன - [illegible] இத்யாதி. 'இப்போது பின்னை - இற்றது, முறிந்தது' என்று அந்வயிப்பது. "கையைவைத்து" என்றதுக்குபாவம் - [illegible] இத்யாதி. விழுக்காடு - மேல் வரும் கார்யம். அப்படி தன் கை பொறுக்குமோ? என்ன - [illegible] இத்யாதி. [illegible] முறியுமிடை இத்யர்த்தம். [illegible], "[illegible]" என்கிறபடி. இதுக்குபாவம் - [illegible] இத்யாதி. * [illegible] பிடித்தென்றபடி: காம் - பகுதியும். "வைத்து" என்றதுக்குபாவம் - [illegible] இத்யாதி. [illegible]க்கு [illegible] - [illegible] இத்யாதி. [illegible] - முதலிலே இத்யாதி. [illegible] - துவண்ட. [illegible] - [illegible] இடையின்மேலே இத்யர்த்தம். கசிந்தநெஞ்சினளாய் - ஆர்த்ரமான நெஞ்சையுடையளாய் இத்யர்த்தம். "கசிந்த" என்று - நெஞ்சினுடைய ஆர்த்ரதையைச்சொல்லுகிறவுமுடையதாகையாலும் - இடையினுடைய இத்யாதி. நொய்ம்மை - மென்மை. [illegible] யென்னைக்கு [illegible]யிருக்கிறதோ? என்றபடி. "நொந்துநொந்து" என்றும், "கசிந்த நெஞ்சினள்" என்றும் - [illegible]யும், [illegible]யுமில்லையென்கிறது. "கசிந்த" என்றதுக்கர்த்தம் - நெஞ்சில் ஈரம் இத்யாதி. கசிவு - ஈரம். இது தனக்கும் - கண்ணநீர்தனக்கும். அது - [illegible], [illegible] ப்ரார்த்யமாயிருக்க, "செல்லுங்கொல்" என்கிறதென்? என்ன - [illegible] இத்யாதி. கசிந்தநெஞ்சினளாயகையாலே, [illegible]ன் என்றபடி. ஒசிந்தவொண்மலராள்கோழுநன் - துவண்டிருப்பளாய் அழகியதாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடையளான பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனுடைய என்றுசப்தார்த்தம். பிராட்டியினுடைய துவட்சிசொல்லுகிறதுக்குபாவம் - [illegible] இத்யாதி. "[illegible]" என்று [illegible] முனிவர்களுக் - [illegible]லே இத்யாதி. "திருக்கோளூர்க்கேகசிந்த நெஞ்சினளாய் [illegible]" என்கிற பதங்களால் பலித்த பாவமாதல், "திருக்கோளூர்க்கே" என்கிற அவதாரணத்துக்கு பாவமாதல் - [illegible] இத்யாதி அவதாரணம் - ப்ரணயத்துக்கவதி [illegible], [illegible] தாயமாகையும் விதை என்றபடி. "ஒண்மலராள்கோழுநன்" என்றதுக்கு [illegible]பாவம். [illegible] - அவனுடைய இத்யாதி. [illegible] - [illegible] இத்யாதி. [illegible].

வள் இனி மீளப்புகுகிறாளோ? ஒண்மலராள்கோழுகன்என்ற அவனுக்கு ஏற்றம் இருக்கிற படி. * திருமகளார் தனிக்கேள்வனென்னும் பெருமையுடையபிரானார். [எம்மைமீத்தவேங் காரிகையே] - அவளுக்கு இங்குள்ள மமகாரங் கழியக்கழிய, அதுதானே ஹேதுவாகா நின்றது திருத்தாயார்க்குப் பற்றுகைக்கு. லகலத்விஷயத்திலே அவகாஹிக்கையும், வ்யதிரிக்த ங்களை விடுகைக்கேல்லை இவ்வளவானகையும், இப்படிவிட்டால் பின்பு அவர்கள் தாங் களே உத்தேச்யரென்னும் இடமுஞ் சொல்லுகிறது. புறம்புள்ளவற்றை விடப்பண்ணுவித் துக்கொண்ட விஷயத்தில் ஞானாலாபமிறே இவளுக்குவேண்டுவது! இவள்ஸம்பந்தமே யிறே திருத்தாயார்க்கு வேண்டுவது! [கசிந்தநெஞ்சினளாய் எம்மைமீத்தவேங்காரிகை - ஒசிந்த ஒண்மலராள் கோழுகன் திருக்கோளூர்க்கே - கசிந்தநெஞ்சினளாய்க் கண்ணீர்துளும்பச் செல்லுங்கோல்]-இவள் என்னை விடும்படி பண்ணிக்கொண்ட விஷயத்தில் ப்ராவண்யமா னது அவ்வூரில் ப்ரவேசத்தையும் பண்ணிக்கொடுக்கவற்றோ? 'எம்மைமீத்த' என்று நிச் சயித்தாள்; 'செல்லுங்கோல்' என்று ஸம்ஶயியா நின்றாள்; ப்ரேமம் இரண்டையும் பண்ணிக் கொடுக்குமிறே: பாரவஶ்யத்தை விளைத்து இடையிலே போகடிலும்போகடும்; அன்றிக்கே, கொண்டுபோய்ப் போகடிலும் போகடுமிறே. (அ)

ஒன்பதாம் பாசுரம்.

காரியம்நல்லனகள் அலைகாணில் என்கண்ணனுக்கென்று
ஈரியா யிருப்பாள் இதெல்லாங்கிடக்க இனிப்போய்
சேரிபல்பழிதூவ இரைப்பத் திருக்கோளூர்க்கே
நேரிழை நடந்தாள் எம்மையோன்றாமிசைத்திலளே.

ஆ.—(காரியம்.) - ஆதிமகிஷியாமான லோகநாயகன் துக்கங்களைக் காணில், இவை யெல்லாம் என்கண்ணனுக்கென்று செல்லாநிற்கும் இப்பெண்பிள்ளை, தனக்காக மாமகள் கொண்டுவந்த லோகயாதாத்ம்யங்களையும் என்கிறவையும் ஒரு துணுக்காக நினையாதே யொழிந்து, லோகமெல்லாம் "இவள் தனிநாயகனாகிறாளே" என்று பழிசொல்லி இரைக்கும்படியாகத் திருக்கோளூரிலே போனாளென்கிறாள்.

நிர்வாஹகனுகையேற்றமோ? என்ன - ஸ்ரீமகளாய் இத்யாதி. கிடக்க - விட்டு. அவள் தன்னைவிட நிற்க, இவள் "என்னுடையவள்" என்னக்கூடுமோ? என்ன - அவளுக்கு இத்யாதி. "கசிந்தநெஞ்சினளாய், எம்மைமீத்த, எம்காரிகை" என்கிற பதத்ரயத்துக்கும் ஸ்வாபதேசம் - பகவந்நிஷ்ட்டையாகிற மேலை இத்யாதி. உத்தேச்யர் - விடப்பட்டவர்களுக்கு உத்தேச்யரென்றபடி. "விடப்பட்டவர்களுக்கு விட்டவர்கள் உத்தேச்யர்" என்றுநின்றீர்; அவர்களுக்கு பகவத்ஞானலாபம்வேண்டாவோ? என்ன, அது யகளுக்கே: தாயார்க்கு இவள்ஸம்பந்தமேவேண்டுவதுஎன்கிறார் - புறம்புள்ளவற்றை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "கசிந்தநெஞ்சினளாய்" என்ற த்விருக்திக்கு ப்ரயோஜநங்காட்டுவதாக அந்வயங் காட்டுகிறார் - கசிந்தநெஞ்சினளாய் இத்யாதி. இந்த அந்வயத்தால் மாத்ருத்வாகத்துக் கொரு கசிவும், திருக்கோளூரில் ப்ரவேசத்துக் கொரு கசிவுமென்ற த்விருக்திக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - இவளைவிட்டே இத்யாதி. த்யாகத்தை நிர்வஹித்து, ப்ரவேசத்தை ஸம்சயிக்கிறதுக்கு பரிஹாரமருளிச் செய்வாராக அதுதன்னை அநுபாஷிக்கிறார் - விடப்பட்டிருந்த இத்யாதி. 'ஸம்சயியாநின்றாள்' - இதுக்கு ஹேதுவேதென்னில் என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - ப்ரேமம் இத்யாதி. "இரண்டையும்" என் றது எவை? என்ன - பகவத்ப்ராப்தியை இத்யாதி. (அ)

௯.— ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமான் பக்கலிலே அத்யந்தம் ப்ரவணையாயிருக்கிற இவள், சேரியிலுள்ளார் சொல்லுமபழியே வழிக்கு பாதேயமாகக்கொண்டு திருக்கோளூர்க்கேபோனாள் என்கிறாள்.

[சாரியமென்று தொடங்கி] - முதலிலே ஒன்றும் அநுஸந்திக்கமாட்டாள்; அங்கமிலை இருக்கச்செய்தே, விலக்ஷணமான அவ்வவை பதார்த்தங்களை ஒருநாள் அநுஸந்தித்தாளாகில் என் க்ருஷ்ணனுக்கு என்று சீறிமாண்டும் சொல்லமாட்டாதே தீராகதிற்குமவன் இங்கு அவனிலை நினைத்திருக்கும் இருப்பாகவும் எல்லாம் தனிய அநுபவிக்கிலே ஒரு புருஷார்த்தம் தேடி. [சேரியென்று தொடங்கி] - தங்கள் சேரியிலுள்ளார் பலபழிகளைச் சொல்லி கோலியாகிற்கத் திருக்கோளூரிலே பெண்பிள்ளை போனாள். திருக்கோளூர்க்குப் போகையாலே - தன் பெண்பிள்ளை போயாகிறாள், நடந்தாளென்று ஸைவஹேதுவாகச் சொல்லுகிறாள். [எம்மையென்று தொடங்கி] - எம்மை தனக்கு ப்ரதிகூலகோடியிலும் நினைத்திலள்.

௧௦.— அநந்தரம், நல்லது கண்டால் தனக்கு வாலாயனான க்ருஷ்ணனுக்கு என் பிழைக்குமென்று, மனமார்வொன்றும் பதிலாய் மறியாதிருக்கிறாளென்கிறாள்.

நல்லனகள் - நன்றாய், சாரியம் - பொய்ந்நிலையை யுடையனாகாதான, அவை - பதார்த்தங்களாயவையெல்லாம், காணில் - காணுமிடத்தில், என் - எனக்குப்பிறந்தவனை, கண்ணனுக்கு - க்ருஷ்ணனுக்கு, என்று - என்று, மறியாள் - அநுஸந்தியாமலையாள், இருப்பாள் - இருப்பாளாய், நேர் - மேல்விழ, இவளை - அடியனாகையையுடையளாகக் இவள், இது - தகுதியுக்கு தகுந்த வைகல்பித்த இவ்வாறு, எல்லீரும் - எல்லாரும், கிடக்க - கிடக்க, இனி - பின்னையும், போய் - விரைவிலேபோய், சேரி - சேரியிலுள்ளார், பல் - பலவகையும், பழி - பழி, தூவ - தூற்ற, இவளை - இவளிடத்தில், திருக்கோளூர்க்கே - திருக்கோளூர்க்கே, நடந்தாள் - நடந்துபோய்விட்டாள்; எல்லாம் - எல்லாவகையும், ஒன்றாய - ஒருபடியாய, நினைத்திலள் - நினைத்திலள், மனமார்வொன்றும் நினைத்திலள்; உடம்பாடாகாத நினைத்திலள் என்று கருத்து.

௧௧.— ஒன்பதாம்பாட்டில், அவனைப்பிரிந்தால் அநுகூலர் ப்ரவணையாயிருக்கிற இவள், சேரியிலுள்ளாரபழியே பாதேயமாகத் திருக்கோளூர்க்கே போனாளென்கிறாள்.

[சாரியம் நல்லனகள் அவையாகாணில்] - பதார்த்தங்களில் நன்றாயவையெல்லாம் காணில். [என் கண்ணனுக்கென்று] - ஒன்றிலும் கண்ணாடப்பெறுகிறிலள்; கண்ணாடினால், எனக்குத் தகுதியான பேரக்கிளைக்கு திருநாமமிடுகிறாள். [மறியாமலிருப்பாள்] - "க்ருஷ்ணனுக்கு" என்றால் சீறிமாண்டும் சொல்லமாட்டாதே, அவன் நினைவாகவே அநுபவித்துத் தீராமலிருப்பாள். மறந்திருப்பாள் - அநுபவத்தாலுண்டான மயக்கமாயிருக்கும். [இனிக்கண்ணுக்கு] - விலக்ஷணமான ஆநுபவத்தில் "அவனுக்கு" என்னாமல், அவன் ஸம்பந்தத்தாலே விரிந்துகொடுக்கையாலே, இவற்றை அவனிடத்தினின்றும் தனக்கு ஆக்கிக்கொண்டிருக்கிறாள் இவள். கண்டதுக்கு "இனிதாகி" என்று இவளிடத்து, "அவனுக்கு" என்றிருக்கையிறே வாய்த்தது. [இனிப்போய்] - ஆநுபவத்தியாலே [தன்னை] அவனுக்கு கொடுத்து ஒரு பயனாய் இருக்கிறபோதுமே இத்தகையாகி, அவனைக்கு கொண்டுவரிதாகாமல் ஒன்றிலே, "சேரியிலுள்ளாரபழியைச் சொல்லி, அவ்விடத்தை விட்டுப்போகக்கடவாள்". [பழி] - போகநினைத்தாள், "புறப்பட்டாள்," "தலையைப் பிரகடனம்," "தலையைப் பிரகடனம்"

| தவ்டன்-மறிப்பவன்.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

போனாள்," "குலத்தைப் பார்த்திலள்," "அவனைப் பார்த்திலள்" என்றாற்போலே. [நேரிழை இத்யாதி] - திருக்கோளூரிலே போனையாலே போனாள் என்னாதே, நடந்தாள் என்கிறாள்; வாயிற்றிற்றொந்தாரேயாகிலும் ஸ்ரமவத்விஷயத்திலே யோராடுவாரகின்றால் ஸ்ரமவிக்து வார்த்தைசொல்ல வேணும்என்கை. [எம்மைமறியாள்றாம் நினைத்திலளே] - வழித்துணையாக நினைத்திலள்; அங்கே நின்று எதிர்ப்பட்டாள்வரவாரிலே ஒருக்கியாக நினைத்திலள்; பழிசொல்லுவார் கோடியாகவும் நினைத்திலள்; "ஸ்ரமபலஹ்ரிகாமிவ" என்றும் நினைத்திலள்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவன்பக்கலிலே அத்யந்தப்ரவணையாயிருக்கிற இவள், சேரியிலுள்ளார்சொல்லும்பழியே பாரேயமாகத் திருக்கோளூர்க்கே போனாளென்கிறாள்.

[காரியம்நல்லனகள் அவைகாணில்] - முதலிலே காண்பதில்லை; பதார்த்தங்களில்நல்லதுகாணில், தன்னை எனக்காக ஒக்கிவைத்த க்ருஷ்ணனுக்குஎன்னப்புக்கு அந்த ப்ரஸ்தாவத்திலே நெஞ்சுநெகிழா, பின்புஅதுதானும் மாட்டாதேயிருக்கும். "த்ருஷ்டாஸ்வாதம் வாபுஷ்பம்வா" (த்ருஷ்ட்வாபலம்வாபுஷ்பம்வா) என்ற அவன் சொல்லுமவையெல்லாம் இவள்சொல்லுகிறபடி. நல்லதுகண்டால், "அவனுக்கு" என்ற இருக்குமதுக்குமேலே அவ்வருகேயொன்று தேடிப்போனாளே! இவளுக்காகத் திருக்கோளூரிலே வந்து, தன்னை இவளுக்கோக்கிவைத்தபடி. [இதெல்லாங்கிடக்க]-"ஸவ்வாநுஹோமாநுவாசிதாஜ்ய" (ஸர்வாந்போகாந்பரித்யஜ்ய) என்னுமாபோலே, "உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாங்கண்ணன்" என்றும், *வையகம்நாடும்உலகமுந்தன்னைப்போல்அவனுடைய பேருந்தார்களுமே பிதற்றக் கற்புவானிடறியும், * பூவைபைங்கிளிகள் பந்துவாதை பூம்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழுந்தும், * காரியம்நல்லனகள் அவைகாணில் என்கண்ணனுக்குஎன்று வரியாயிருக்கும் இதெல்லாங்கிடக்க-இந்தநிரவதிக ஸம்பத்துக்கிடக்க. [இனிப்போய்] - "தனக்கு" என்கிற ப்ரதிபத்தி மாத்ரத்திலே உண்டாறக்க மாட்

ஒன்பதாம்பாட்டு - காரியம் இத்யாதி. "கண்ணனுக்கென்றிரியாயிருப்பாள், சேரிபல்பழி தூஉய் இரைப்ப" இத்யாதிகளைக்கடாகரித்தவதாரிகை - அவன்பக்கலிலே இத்யாதி.

க்ரியத இதிகாரியமென்று, கார்யசப்தத்தாலே - பதார்த்தங்களைச்சொல்லுகின்றது. நல்லனகளைவைகாணில் - நன்றானவற்றைக்காணில் என்றபடி. ஒக்கிவைக்கை - ஆக்கிவைக்கை. அவன் சொல்லுமவையெல்லாம் - அவன் தன்னைப்பிரிந்து சொல்லுமவையெல்லா மென்றபடி. "த்ருஷ்டாஸ்வாதம் வாபுஷ்பம்வாயத்ரு ஸ்வஸ்ரீரிதோ ஹரஸ்ரு। வைஹாரிஹோமாதுவிதியேதேவ்வம்ஸுஹம் ஸ்வாரிஹிஹாஷதே" இதி ஸ்ரீதாம்ப்ரதி ஸ்ரீமான். "இனி" என்றதைக்கடாகரித்துபாவம் - நல்லதுகண்டால் இத்யாதி. "என்கண்ணன்" என்கைக்கு அவன்செய்தவுபகாரமேதென்ன - இவளுக்காக இத்யாதி. "இதெல்லாங்கிடக்க" என்றதுக்குஇரண்டர்த்தம்: முந்தினது, 'ஸர்வாந்போகாந்' இத்யாதி. அதாவது - "ஸவ்வாநுஹோமாநுவாசிதாஜ்ய" என்னுமாபோலே, ஸ்ரீபோகரண போகோபகரணங்கள் முதலான ப்ராக்ருதப்ராக்ருதங்களெல்லாங் கிடக்கவென்றபடி. "உண்ணுஞ்சோறு" என்றுதொடங்கி, மேற்பாட்டுக்களிற்சொன்ன பகவத்ப்ராவண்யமெல்லாங்கிடக்க என்று. இரண்டாமர்த்தம்-'உண்ணுஞ்சோறு' இத்யாதி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "எல்லாம்" என்று - அநுக்தமானவற்றைச்சொல்லுகிறது. "கிடக்க" என்றதுக்குபாவம் - இந்நிரவதிக இத்யாதி. "நல்லது கண்டால் அவனுக்கென்றிருக்கும் அதுக்குமேலே" என்னாநின்றாய், இம்மாத்ரமே யமையுமோ? அவற்றைக் கொடுக்க வேண்டாவோ? என்ன - "தனக்கு" என்கிற இத்யாதி. உண்டாறக்கமாட்டாதவனுக்கு-த்ருப்

டாதவனுக்கு ஒன்றுகொடுத்துக் குறைதீரப்போனாளே. "தெ-ஹூயிஷ்டு" (தே-பூயிஷ்ட்டாம்) என்றிறே அவனிருப்பது. அவன்படியை நினைத்தால், இவளுக்கு இங்கேயிருக்க அமையாதோ? [சேரிபல்பழிதூஉயிரைப்ப] - போகடும்வழித்துணைபெற்றவாறே போனாளத்தனை. ஒருவர் இருவரன்றே! இனியொருவர் சொல்லிற்றொருவர் சொல்லார்களிறே. [பல்பழி தூஉயிரைப்ப] - தன்னை அவனுக்கு ஆக்கிவைத்தாள்; பின்னையதுதானும் மாட்டிற்றிலள்; புறப்பட்டுப்போனாள்; தாயையப்பார்த்திலள்; ஊரார்பழிபார்த்திலள்; இத்தனையும் செய்தால் அவன்தான் எதிரேவரப்பெற்றதில்லை என்று இப்புடைகளிலே ஒருகோடியிறே சொல்லுவது. † "அலரெழிலாருயிர்நிற்கும்" என்று வழிக்கு யோகமாமிறே. [நேரிழை நடந்தாள்]-கடைப்பணிக்கூட்டங்கண்டுகொண்டு பின்னேபோகவாகாதேதான் இவள் ஆசைப்படுகிறது. [நடந்தாள்] - தன் பெண்பிள்ளையேயாகிலும், "திருக்கோளூரிலேபோக" என்றுநாலடி புறப்பட்ட இவளை இங்ஙனல்லது சொல்லவொண்ணாதிறே. தன்மகளை யெங்ஙனே கனக்க நினைத்திருக்கிறாள்தான்! வயிற்றிற்பிறக்கவுமாம், சிஷ்யர்களாகவுமாம்: ஸகவத்விஷயத்தில் ப்ரத்யாஸந்நர் உத்தேச்யராமத்தனை. ஒருநாள் நம்பிள்ளையை, சீயர், கோஷ்டியிலே வைத்துப் போரக்கொண்டாடியருளி, "தன் சிஷ்யனைத்தான் கொண்டாடாநின்றான்" என்றிராதேகிடிகோள்! 'கணபுரங்கைதொழும்பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப்பெறுவரே' என்று பண்டு சொன்னாரும்உண்டுகிடிகோள்" என்றருளிச்செய்தார். அம்முணியாழ்வான், தன் சிஷ்யனைத்தான் தண்டனிடாநிற்குமாம்; "இதுவென்?" என்றுகேட்க, "அல்லாத வைஷ்ணவர்களை வ்ருத்தத்தாலே அறியவேணும்; இவர்கள் நானறிய வைஷ்ணவர்கள் என்று ஆதரிப்பன்" என்றான். [எம்மையொன்றும் நினைத்திலளே] - வழிக்குத் துணையாகத்தான் கொடுபோகாவிட்டால், ஸ்மரிக்கத்தானாகாதோ? [ஒன்றும் நினைத்திலளே] - எதிர்கொள்வாரிலே சிலராகவாதல், வழித்துணையாவாரிலே சிலராகவாதல், ஏதேனும் ஓராகாரத்தாலேதான் நினைக்க

தனாய் "இவனுக்கொன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்று இழவுபட்டிருக்குமவனுக்கு என்றபடி. "இப்படியவனிருக்கும்" என்னுமதுக்குப்ரமாணம்-தே பூயிஷ்டாம் (பழைய. காட. ப்ர-க. 4) இத்யாதி. இத்தால்பலிதம் - அவன்படியை இத்யாதி. "நடந்தாள்" என்றதற்குப்பாவம் - போகடும் இத்யாதி. அதாவது - பழிதூவுகை; இவள் "மறப்பேன்" என்றவன்றும் மறக்கவொண்ணாதபடி அவனை ஸ்யாரிக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே, இது, இவளுக்கு வழித்துணையாய்ப்போகைக்கு ஹேதுவாயிற்று என்று கருத்து. போகடும் - கொடுபோய்விடும். "சேரி" என்றதுக்குப்பாவம் - ஒருவர்இருவர் இத்யாதி. சேரி-ஒருராக என்றபடி. "பல்பழி" என்றதுக்குப்பாவம் - இன்னொருவர் இத்யாதி. ஒருவர்சொல்லிற்றொருவர் சொல்லாமையைக் காட்டுகிறார் - நன்னாளவந்து இத்யாதி. பழி வழிக்குத்துணையோயோ? என்ன - அலரெழில் இத்யாதி. அலர் - பழி, எழில் - கிளம்பினால். நேரிழை - ப்ரஸித்யமான ஆபரணத்தையுடையவள் இத்யர்த்தம் "நேரிழை" என்று ஆபரணத்தை வர்ணித்ததுக்குக் கருத்தேதென்ன - கடைப்பணி இத்யாதி. கடைப்பணிக்கூட்டம் - ஆபரணங்களினுடைய நுனிகூடினவிடம். பணி - ஆபரணம். கடை - நுனி. பீடரியில் கொக்குவாய்முதலான பூஷணங்களொன்றுதல். தன்மகளை, போனாளென்றாதே "நடந்தாள்" என்று கௌரவித்துச்சொல்லுவானென்? என்ன - நன்னாளவந்து பிள்ளை இத்யாதி. தாயானானவன் தன்மகளை உத்தேச்யதாபுத்திபண்ணிக் கொண்டாடுகிறபடியை அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - நன்மகளை இத்யாதி. எல்லாமானாலும், தன்மகளைத்தான் கொண்டாடலாமோ? என்ன - வாயிற்றில் இத்யாதி. சிஷ்யர்களை பகவத்ஸம்பந்தங்கொண்டு உத்தேச்யதாபுத்திபண்ணிக் கொண்டாடுமெதுக்கு ஐதிஹ்யத்வயம் - ஒருநாள் இத்யாதி. "நினைத்திலள்" என்றதுக்குப்பாவம் - வழிக்குத்துணையாக இத்யாதி. "ஒன்றும்" என்றதுக்குப்பாவம் - வந்திகொள்வாரிலே இத்யாதி. வழித்துணையாவார் - பழிசொல்லுவார். அவள் நினைத்தால் தனக்குப்பிரயோஜநம்

---

† குறள்-1141.

லாகாதோ? "அத்தலையில் நினைவே காரியகரமாவது" என்றிருக்கிறாள். ஆகவிதாலத்தியுடை-யாருடைய அபிமானமே உத்தேச்யம். (க)

பாசுரம் பன்னிரண்டு.

நினைக்கிலேன்தெய்வங்காள்! நெடுங்கணினாயவன்இனிப்போய்
அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனை
நினைத்தலையும்விடாள் அவன்சேர்திருக்கோளூர்க்கே
மனைக்குவான்பழியும்நினையாள் செல்லவைத்தனளே.

அ.—(நினைக்கிலேன்.) தன் திருக்கண்களின் அழகாலே ஸர்வலோகங்களையும்தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொண்டிருக்கிறவனையுடைய திருக்கண்களைக் கண்டல்லது ஒரு க்ஷணமாத்திரமும் தரிக்கமாட்டாதிருக்கிற நெடுங்கண் இவளாய், இனி இந்த ஸ்ரீப் பழி என்னுமிடமொன்றும் நினையாதே, அவன்சேர் திருக்கோளூர்க்கே போய்ப்புகுந்தாள்; இவளைப்பிரிந்த வ்யஸநாதிசயம் நினைக்கவும் கூடுகிறதில்லையென்று சொல்லி, பிள்ளையும் தன்செயலறுதியாலே தெய்வங்காள்! என்று கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், குடிக்கு வரும் பெரும்பழியைப்பாராதே திருக்கோளூரிலேயிருக்கு அவனை ஒருகாலும் விடுகிறிலள் என்கிறாள்.

[நினைக்கிலேன்]-புருஷ்வ்ருத்தாந்தங்களை நினைக்கவும் சக்தையாகிறிலேன். தெய்வங்காள்! என்று தன்ஆற்றாமையாலே சொல்லுகிறாள். [நெடுங்கணினாய் என்று தொடங்கி]-விலக்ஷணமான திருக்கண்களையுடைய பிறப்பெல்லாம் இங்கிருக்கிற இருப்பிற்கு ஏலாமலே ஸர்வேச்வரத்வ ஸூசகமான அழகிய திருக்கண்களையுடையவனை ஒருகாலமும் விடுகிறிலள். [அவன் என்று தொடங்கி] - குடிக்கு வருகிற பெரும்பழியையும் பாராதே இத்தையெல்லாம் கடலிலே கழித்து அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருக்கோளூர்க்கே போனாள்.

ப.—அநந்தரம், அகிலஜகத்ஸ்வாமியான அரவிந்தலோசனனை வசீகரமும் விடாளாகக்கொண்டு குடிப்பழியும்பாராதே அவ்வூரிலே புகுந்துவிட்டாள் என்கிறாள்.

தெய்வங்காள் - தெய்வங்காள்! நினைக்கிலேன் - (இவளுடைய அபிப்ராயத்தை) நினைக்கமாட்டுகிறிலேன்; நெடு - (அவன்பெருமையை எல்லாம் தன்னகவாயிலேயாக்கும்படி) பெரிய, கண் - கண்ணையுடையளாய், (பருவத்தைக்காப்பாற்றுகிற), இளம்-முக்தமான, மான் - மான்போலேயிருக்கிற இவள், இனி - (தன்கண்ணழகுக்குண்டாயிருக்கிற) பிள்ளையும், போய் - போய், அனைத்துலகும் - ஸர்வலோகத்துக்கும், உடைய - ஸ்வாமியானமைக்குத் தகுதியான, அரவிந்தலோசனனை - அரவிந்தலோசனனை, நினைத்தலையும் - சிறிதுபோதும், விடாள் - விடாளாய்க்கொண்டு, அவன் - அவன், சேர் - வர்த்திக்கிற, திருக்கோளூர்க்கே - திருக்கோளூர்க்கே, செல்லவைத்தனள் - நடக்கிறாளாகிறாள்;

ஏதென்ன - அந்நிலையில் இத்யாதி. இது - ஸ்வாபாவிகம். இத்தால் பலிதமாகிற [illegible] ஸகவாஸனத்தி இத்யாதி.

(தான் செல்லுகை), மனைக்கு-குடிக்கு, வான்-பிக்க, பழி - பழியென்றும், நினையாள் - நினைக்கிறிலள். செல்லலைத்தனள் என்று சேர்த்தோக்கியபடியே கடுகச்சென்றாள் என்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், குடிக்கு வரும் பெரும்பழியை நினையாதே திருக்கோளூரிலேபுக்கு அவனையொருகாலும் விடுகிறிலள் காண்கிறாள். [நினைக்கிலேன்] - புகுந்த வ்ருத்தாந்தத்தை நினைக்கில் ஆழங்காலாயிராநின்றது. [தெய்வங்காள்] - தன்னோடொக்க உறங்காமையாலே தெய்வங்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள். [நெடுங்கண்] - போக்தாக்கள் அளவல்லாத கண்.

[இளமான்] - "கன்னகையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்" என்று அறியாதபருவம். [இனிப்போய்] - ஸர்வ யாகத்திற்போலே அவன் தான் வந்துவிழும்படியான கண்ணோட்டமுடைத்த இவள், தான் போகை நினைதலென்னை. உபாயவிபூதியுக்தனென்னுமிடத்தைக் கோட்டொன்றாகிற கண்களையுடையவளை. இவள் நெடுங்கண்இளமான்; அவன் அரவிந்தலோசனன். அவன் கண் ஸர்வேஶ்வரத்வஸூசகம்; அவளையுங்கட்டவிளாக்குலைகொள்ளும் கண் இவளது. [நினைத்தலையும் விடான்] - கடலைகாலையும் விடான். இங்கிருந்து ஆட்டத்தொடக்காலே, அங்கு அநுபவிக்கப்புக்கால், "விடியேன்" என்னவும் நெஞ்சை விட்டுக்கொடாள். அவன் பொருந்தியிருக்கிற திருக்கோளூர்க்கே. [செல்லலைத்தனள்] - புருகையிலே ஒருப்பட்டாள் என்றதல், "நவஸ்ரோ நராவ கடுகே" என்று தான் விளாதபடி புருகையாலே நாம் அங்கே சொல்லும்படியைத்தாள் என்றதல். [மனைக்குவான்பழியும் நினையாள்] - குடிக்குவரும் வெம்பழியும் நினைக்கிறிலள். இவள்போய் அவனைப்பெறுகை குடிக்கு நிலைநின்ற பழியென்றிருக்கிறாள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இக்குடிக்குவரும் பெரும்பழியைநினையாதே, திருக்கோளூரிலேபுக்கு அவனையொருகாலும் விடுகிறிலளென்கிறாள்.

[நினைக்கிலேன்] - கடலைக்கரைகாண வொண்ணாதிறே. தன்னைப்போகட்டுப் போனபடி, வழியில் மிறுக்குக்கள், அங்குப்புக்கால் இவள்படும்பாடுகள் அநேகங்களிறே. [தெய்வங்காள்] - இத்தை, "கோல்லை" என்பார் முகம்பார்த்துச் சோல்லவொண்ணாதே. பழிசோல்லாமையையும், சிறையுறவுபோலே தன்னோடொக்க உறங்காமையையும்பார்த்துச் சோல்லுகிறாள். [தெய்வங்காள் - நினைக்கிலேன்] - செயலற்றுக் கைவாங்கிச்சோல்லுகிற வார்த்தையிறே. [நெடுங்கணிளமான்இனிப்போய்] - விழுக்காடறியாமையாலே புறப்பட்டுப்

பத்தாம்பாட்டு - நினைக்கிலேன் இத்யாதி. "மனைக்குவான்பழியும் நினையாள், திருக்கோளூர்க்கே - போய் - அரவிந்தலோசனனைத் நினைத்தலையும்விடாள்" என்கிற பதங்கோக்கடாகித் தவதாரிகை - இங்ஙனுடிந்து இத்யாதி.

நினைக்கவொண்ணாமைக்கடி, இவள்படி அபரிச்சின்னமாகையென்கிறார் - கடலை இத்யாதி. காணவொண்ணாமைக்கு இவள் வ்யாபாரங்கள் கடல்போலே அபரிச்சின்னமோ? என்ன - தன்னைப் போகட்டு இத்யாதி. அநந்யதேவதையான இவள் "தெய்வங்காள்" என்ற இவற்றைப்பார்த்துச் சொல்லுகிற. தென்? என்ன - இத்தை 'கோல்லை' இத்யாதி. இவற்றைப்பார்த்துச்சொல்லுகைக்கு நோதுவேதென்ன,-பழிசோல்லாமையையும் இத்யாதி. ஸ்ரீகிருஷ்ணனையாலே சோல்லுகிறாளென்று பரிஹாராந்தரம் - சோல்லிற்று இத்யாதி. "இளமான்" என்றதற்கு பாவம் - விழுக்காடு இத்யாதி. விழுக்காடு - பேல்வருமது. "அரவிந்தலோசனனை" என்றதைக்கடாகித்து "நெடுங்கண்" என்றதுக்கு

போனாள் அத்தனைகிடீர்! இக்கண்ணுக்குஇலக்கானவர்கள், ஸர்ப்பயாகத்தில் ஸர்ப்பங்கள் சுருண்டுவந்துவிழுமாபோலே தந்தாம் முதன்மையோடேவந்து விழவேணுங்கிடீர்! [இனிப் போய்] - ஆர் செய்யக்கடவத்தை யார்தான்செய்கிறார்? கண்படைப்பாளுந்தானாய்ப் புறப்பட்டுப்போவாளுந் தானாவதே! இத்தலை ப்ரவர்த்தியாமைக்கு ஸ்வரூபமேயமையுமாகாதே. [அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனை] - இவ்வளவேகிடீர் அவன்கண்ணுக்குத் தோற்றிருப்பது. ஒருபய விபூதிமாத்ரங்கிடீர் அவன்கண்ணுக்குப்படுவது; அவன்தன்னையும் தோற்பிக்கும்கண்ணிறே இவளது. அவன்அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனன்; இவள் நெடுங்கண்இளமான். அவன், தானும் தன்விபூதியும் இவள்கண்ணிலே ஒருமூலையிலே அடங்கும்படியாயிருக்கை. கண்ணில்அல்லாத பாட்டும் இவள்பருவமும் குமரிகிடந்து போமத்தனை. [திணைத்தனையும்விடாள்] - நெகிழ்த்தலைக்கண்டபோருள். இம்மிருந்துபட்டக்லேசத்தாலே "நின்னைப்பிரியேன்" என்றுசொல்லவும் நெஞ்சுகொடாள். காரியப்பாட்டாலே பிரியிலும் நெஞ்சொழிந்து கேட்கவேணுமே. [மனைக்குவான்பழியும்நினையாள்] - மனைக்கு வலியபழியும்நினைக்கிறிலள். அஸிமதஸோதரம் அல்லாதவளாகவேயன்று, விரோதி என்றிருக்கிறாள். "இத்தலையாலே செல்லுமதுபழி" என்றே யிருந்தடிபரிர்! "அயுவாதகஸ்ஸ்ரீ தஸ்ஸ்வாஸ்வ புலாவெ மஹாரத" (அதபாதகபீதஸ்த்வம்ஸர்வபாவேநபாரத) - அடுத்தடுத்து ராஜஸ்யமே பண்ணிப்போந்தவனுக்கு ஒருதடவைப்போய்க்காக நரக தர்பணம்

பாவம் - இக்கண்ணுக்கு இத்யாதி. ஸர்ப்பயாகம்பண்ணினவன் - ஜநமேஜயன். "இனி" என்கையாலே - இவளுக்குப்போக ப்ராப்தியில்லை, அவனுக்கே ப்ராப்தியென்று பாவாருளிச்செய்கிறார் - ஆர்செய்ய இத்யாதி. "ஆர்செய்யக்கடவத்தை" என்கிறதென்? இவளுக்குப்போக ப்ராப்தியில்லையோ? என்ன - கண்படைப்பாளும் இத்யாதி. "இனிப்போய்" என்றது ஸ்வாபதேசம் - இத்தலை இத்யாதி. ஸ்வரூபமென்றது - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமென்றபடி. அதாவது "நெடுங்கண்" என்கையாலே - ஸ்வாதந்த்ரியவர்த்தகமாய்த்தபோதத்தை ஏற்றுவாத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. இவள்கண்ணுக்கு ஒருமூலையிலே ஜகத்ஸர்வமிடம்பெற்றிருக்குமென்று விவக்ஷித்து, அவள்கண்ணுக்கு [illegible] - [illegible] இத்யாதி. இத்தைவிவரிக்கிறார் - [illegible] இத்யாதி. இவள்கண்ணுக்கேற்றமேதென்ன - அவன்தன்னையும் இத்யாதி. அவன்கண்ணில் 'குறைந்தலையும் இவள்கண்ணிலேற்றத்தையும்' பதங்களிலே எடுத்துக்காட்டுகிறார் - அவன்அனைத்துலகும் இத்யாதி. "நெடுங்கண்" என்றதுக்குவாசாரை - அவன்தானும் இத்யாதி. ஒருமூலையிலே யடங்கிருக்கும், மற்றை யிடமோ? என்னை - [illegible] அல்லாத இத்யாதி. 'குமரிகிடந்துபோம்' என்றது குமரியென்று - குமரியாய், குமரிபோலே [illegible] என்றபடி. "திணைத்தனையும்" என்றதுக்குபாவத்வயம் - நெகிழ்த்தலைக்கண்டும் இத்யாதிவாக்யத்வயமும். திணைத்தனையும் - அத்யல்பகாலமும் விடாளென்றபடி. "சிறிதுபொதும்விடாள்" என்ற உரையில் ஸப்தார்த்தம். நெஞ்சுகொடுத்தால்தோஷமேது? என்ன - [illegible] இத்யாதி. அதாவது - கார்யவஸாத் பிரியப்பார்த்தாலும், "பிரிவுஅறிதும்" என்ற இவள்நெஞ்சிலே படுத்தியே பிரியவேண்டுகையாலே, அநுபவத்தைவிட்டு அத்தைக்கேளா ளென்றபடி. கார்யப்பாடு - கார்யவசம். மனைக்கு வலியபழியாவது - குடிக்குவருகிற வலியபழியென்றபடி. "பழியும்" என்ற ஸப்தார்த்தம் - அவிமத இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபோடு - இந்தலையாலே இத்யாதி. ஸ்வயத்நம் ஸ்வரூபவிருத்தம் என்றதுக்குப்ரமாணம் - அயுவாதக இத்யாதி. "ஈயுவாதகஸ்ஸ்ரீ தஸ்ஸ்வாஸ்வ புலாவெ மஹாரத விஶுஷ்கோ நயுஸோரஜ்ஜோ ராமாராயணவபொலஸ" இதி மஹாபாரதே தர்பணஸ்தாநம்ப்ரதி தர்ம தேவதா. பாதகமென்றால் - நிஷித்தத்தைச் சொல்லுமதொழிய, உபாயாந்தரத்தைச்சொல்லுமோ? என்ன; இங்கு, பாதகமென்கிறது - ஸ்வயத்நரூபமான உபாயாந்தரங்களையே, நிஷித்தத்தையல்ல என்னுமதுக்கு உபபத்தி அருளிச்செய்கிறார் - [illegible] இத்யாதி. நடவாவிடுபொய் - ஆபாஸமானபொய்.

பண்ணுமளவாய் நின்றவனையிறே இப்படியுபதேசிக்கிறது. ஸத்கர்மத்தோடு அஸத்கர்மத்தோடு வாசியற விரோதியாய், க்ருஷ்ணனே அபாஶ்ரயம் என்னுமிடத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. "விமுக்தாநாமபி ஹி ஸாரஜ்ஞ:" (விமுக்தாநாமபி ஸாரம்ப:) அசேதநக்கிரியைகளைப்பற்றிக் கொண்டு நாலாதேகொள். "நாராயணபரோபவ" (நாராயணபரோபவ) உனக்கு வகுத்தவன்தன்னையே பற்றப் பார். [செல்லவைத்தனரே] - போகையிலே நெஞ்சைவைத்தாளென்னுதல், நமக்குமெல்லாங்காண அங்கேயாருளென்றுதல். அதாவது-தான் அங்கே செல்லவோருப்பட்டாளென்னுதல்; தான்மீளாதபடி புகுதகையாலேநாம்அங்கே செல்லும்படி வைத்தாளென்னுதல். (௪௦)

பதினொராம் பாட்டு

வைத்தமாநிதியாம்மதுசூதனையேயலற்றி
கோத்தலர்போழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
பத்துநூற்றாள் இப்பத்து வல்லார்சேர்திருக்கோளூர்க்கே
சித்தம்வைத்துறைப்பார் திகழ்போன்னுலகாள்வாரே.

ஆ — (வைத்தமாநிதி.) - ஆர்வார், விப்ரலேஷமாகிற ஆபத்துக்குத் தமக்கு வைப்பாகவைத்த மறுமாநிதியாயிருந்த எம்பெருமானையே அலற்றிச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை, திருக்கோளூர்க்கே ப்ரவணரான மநுஷ்யரையுடையராய்க்கொண்டு சொல்லுவாரிட்ட வழக்காம திருநாமமென்கிறார்.

ஓ.—நிகமத்தில், இப்பதிகத்தை வல்லார் இட்டவழக்காய் இருக்கும் திருநாமமென்கிறார். [வைத்த மாநிதியாம் மதுசூதனையேயலற்றி] - ஆயாஸப்படாதே உபாயமாகக் கொள்ளலாம்படி வைத்த மறுமாநிதியாயிருக்கிற ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வபாவனான

ஆனால், புண்யஸீமந்தாயுஸ்ஸுமே, "பொக்கலிக்கிறே" என்பானென்? என்ன - ஸ்ரீகுலபதியாகிற இந்த யாதி. அநுபவப்தம் - ப்ரபந்நாபத்தத்திலேயாய், பாதகலிஸ்பர்சத்தை - பாதகலிஸ்பர்சத்தை, [illegible] தானங்கே போகையிலே தன்னெஞ்சையவைத்தாளென்னுதல் - [illegible] தன்னெஞ்சை அங்கேவைத்தாளென்னுதல் என்றபடி. முந்தினபாசுரத்தில், [illegible] - [illegible] பழியும் நினையாதவளாய்க்கொண்டு - [illegible] ஸர்வாதிகனான [illegible] திருக்கோளூர்க்கே - தன்னெஞ்சையாருப்பட்டாள்; தெய்வங்காள்! நினைக்கிலேனிரங்கவே. த்வதீயாபராதத்தாலே, [illegible] - அவளைச்சார்ந்திருக்கிற திருக்கோளூர்க்கே, மனைகுவான் பழியும் நினையாதவளாய்க்கொண்டு - போய, [illegible] கூடவில்லாதபடி அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசநனைத் திருவேங்கடமுடையானை; நம் அங்கே செல்லும்படி வைத்தாள்; தெய்வங்காள்! நினைக்கிலேனிரங்கவே. "பழியும்" என்று ஸமுச்சயத்தாலே - அபிமதவிரோதமல்லாதவளாகவே [illegible] சொன்னதிருத்தாயாலே, "நினைத்தியாயம்" என்று அபியதவிரோதியைச்சொல்லுமிடமாய, [illegible] "முந்தற இவள் போவற்கு போது ஸ்வயத்நநிவர்த்தகார்த்தமாகச் சொன்னாளேயாகிலும், அவளுக்குணர்த்தைப்பார்த்து 'அபியதவிரோதி தப்பாது' என்றிருக்கிறோமவளாகையாலே இங்கமேனசொல்லக்குறையில்லை" என்று பரிஹரிக்கிறார்கள். (௪௦)

பரம்பொருளாகிய சொல்லி ஆர்த்தியாலே கூறினார். [கொத்தலர் பொழிலான்றன் மேலுக்கு] - தாம் விரும்பாதவர்களை அநுபவித்தால் ஸ்வாதந்தர்யத்தை [illegible] ஏகாக்ரசாகையாலே தமக்குப்பிறந்த பேற்றுக்காலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் திருக்கோளூரிலே அருளிச்செய்த இத்திருவாய்மொழியை முக்கியமாகச் சொல்லவல்லார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை வழிநூலாகச் சொல்ல வல்லார்கள், பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராவரென்று கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்.

வைத்த - சேமித்துவைத்த, மாநிதியாம்-மஹாநிதிபோலே, (நிதிபலப்பாலப்ப நூறாய்), மதுசூதனை - பகைப்பாரிடங்களிலே பாரிக்கவல்லவனை, அமரர் - (அமரர் நித்யர்களான) ஆர்த்தியாலேயமரர், கொத்து - கூட்டங்களாக, அலர் - அலருகிற, பொழில் - சோலையாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, படிகோமான் - ஆழ்வார், சொல்லை - அருளிச்செய்த, பத்து - (ஒரோ அர்த்தங்களிலே கருத்துக்கு வாசகமான) பத்தான, நாற்றால் - நாற்றிசையாலும், இப்பத்து - பரமபதவாசகமான இப்பத்தை, அவன் - அவன், சேர் - வர்த்திக்கிற, திருக்கோளூர்க்கே - திருக்கோளூர்க்கே, சித்தம் - மனஸை, வைத்து - வைத்து, உரைப்பார் - சொல்லவல்லார், நிகழ் - மகிழ்ந்து [illegible] ஸ்யத்தையுடைத்தாய், பொன் - ப்ரகாசமான, உலகு - பரமபதத்தை, ஆள்வார் - தாங்கள் நினைத்தபடி நிர்வஹிக்கப்பெறுவர்கள். இது - கலித்துறை.

இ—நிகமத்தில், இப்பத்தும் வல்லார் இட்டவழக்கு பரமபதமென்கிறார். [வைத்த இத்யாதி] - "ஊன்றி" என்ன உபரிதிக்கு வழியாய் அநாயாஸபோக்யமாய் இஷ்டவிநியோகார்ஹமான மஹாநிதிபோலேயாய், விரோதிநிரஸநஸ்வபாவனானவனைச் சொல்லி ஆர்த்தியாலே கூறினார். [கொத்தலர்] - நித்யவஸந்தமான திருநகரி. விரஹத்தை அநுஸந்திக்க மாட்டாதபடி அவன்பக்கலிலே ஏகாக்ர சித்தராகையாலே பிறந்த பேற்றுக்காலே ஸம்ருத்தி. [பத்தாற்றால் இப்பத்து] கிழிகிழியாகக் கோடிப்பானைப்போலே. அவன் பொருந்தி வர்த்திக்கிற திருக்கோளூர்க்கே நெஞ்சை வைத்துச் சொல்லுமவர்கள். [நிகழ்பொன்னுலகாள்வாரே] - "தனிவழியே போனாள்" என்று கலையவேண்டாதபடி, ஆர்த்திராகிகளாய் வழிபடுக்கப் பரமபதத்திலே முக்குநித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் இப்பத்தும்கற்றார் இட்டவழக்கு திருநாடு என்கிறார்.

[வைத்தமாநிதியாம்] - இவள் தனிவழிபோகைக்கும் தாயாரை விடுகைக்கும் ஹேது விருக்கிறபடி. நாம் சஞ்சிதமாயிருக்க, எடுத்துழித்துக்கெடுத்து ஜீவியாதே ஆறியிருப்பாரில்லையே. [வைத்தமாநிதி] - "எப்பிணிக்கும்வைப்பினைக் காச்சினைமணியை" என்கிற

நிகமம் - வைத்தமாநிதி இத்யாதி. "இப்பத்து, சித்தம்வைத்துரைப்பார்" இத்யாதிகளோக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிகமத்தில் இப்பத்தும் இத்யாதி.

இப்பேரது "வைத்தமாநிதி" என்ற அவதாரணையை சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் [illegible] இத்யாதி. [illegible] என்ன - [illegible] இத்யாதி. இவளை "நிதி" என்றதுக்கு [illegible] இத்யாதி. [illegible] நிதியா

படியே தளர்ந்தார் தாவளமாய், எய்ப்பினில்வைப்பாய், "உண்டு" என்ன உயிர்நிற்கும் படியாய், உடையவன்காலிலே எல்லாரும் விழும்படியாய், உடையவனுக்குஅறவிட்டு ஜீவிக்கலாய், "அறவிட்டுஜீவித்தான்" என்றவசாதபடியுமாய், அவன்தனக்குப் பெருமதிப் பைக்கொடுப்பதுமாய், உடையவனுக்குஒன்றுக்கும் கரையவேண்டாதபடியாய், எல்லாம் தன்னைக்கொண்டே கொள்ளலாய், எல்லா ரஸங்களும் போகங்களும் தன்னைக்கொண்டே கொள்ளலாய், எவ்வளவிருணங்களை யுடைத்தாயிருக்கையாகிற நிதி யென்கிறது. மாநிதி யென்றது - மஹாநிதியென்றபடியாய், அத்தால், தன்னைக்கொண்டே எல்லாங் கொள்ளாநின்றால் தனக்கொரு குறையற்றிருக்கை. அல்லாதநிதி மாண்டுநிற்குமே. [மது சூதனையேயலற்றி] - இந்நிதியைக்காத்துட்டுவதும் தானேயென்கிறது. உத்தேச்யமானது தானே விரோதியையும்போக்கி யநுபவிப்பிக்கவற்றாயிருக்கை. [கொத்தலர்பொழில்] - "ஸர்வஞ்சகுஶலம்க்ருஹே" (ஸர்வஞ்சகுஶலம்க்ருஹே) என்னுமாபோலே. ஸ்ரீபர தாழ்வான் பெருமாள்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கவைக்க, அத்தைக்கண்டு "அவர்வர வணித்து" என்று திருவயோத்யை தளிரும் முறியுமானாற்போலே, விரஹத்தையநுபவித்திக்க

யிருக்குமவனை; காசினை - பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயகுணவனை; மணியை - ரத்நம்போலே ப்ரகாசிக்கு குணவனை இத்யர்த்தம். எய்ப்பு - இளைப்பு. காசு - பொன். திருவாய்மொழி, "பேய்முலைநஞ்சுண்ட" இத்யாதி. தளர்ந்தார் தாவளமானையாலே எய்ப்பினில்வைப்பாயென்றபடி. தளர்ந்தார் தாவளமாய் - ஆபந்நர்க்கு ரக்ஷகமாய்: ஆதாரமாய்என்றுமாம். "ஸுஸ்ரீவஹ்ரதிவெவெஉ" இத்யாதியைப்பற்ற - உண்டேன்ன இத்யாதி. அதாவது - "தகுண்டு" என்றால் போன ப்ராணனும் வருமாபோலே, "ஸர்வாத்மாவுளன்" என்றால் நஷ்டப்ராயமான ஆத்மாவைத்தரிக்கும்படியாயென்றபடி. "ஸவெ-ஶெஸெஹெவாவெ ஶிரோவஹஹி", "ஹுவஹிவெஹெ ஹுரா ஹுவெ ஹெஹிஹெவதாஃ" இத்யாதியைப் பற்ற - உடையவன்காலிலே இத்யாதி. அறவிட்டு ஜீவிக்கலாயென்றது- இவன் ஸர்வரையும் பகவதுபதேசபாத்ரபூதனான சிஷ்யனுக்கு ஸ்ரீகுருவாலே ஸ்ரீமந்த்ரத்தை வெளிப்படுத்த, அத்தை ஸ்வீகரித்து ஜீவிக் கலாயென்றபடி. அறவிட்டு ஜீவிக்கையாகிற - விற்றுஜீவிக்கை. இவ்விடத்திலே - "கூ ஹெஷெ ஹ்ரிஷ்ஷ ஸுஸுஸுவீ ஹுரா ஸுரா ஸ்ஸிகூ ஹாஃ ஹுஹாஷ்ஷ: । ஈஹ்ரெவிஹ்ஸுஸுகாஃவெஹ்ரு ஈஹெஹ்ரெஹ்ரு ஹுஹுஹ்ரு ஹெ" என்றதுஅநுஸந்தேயம். அறவிட்டு ஜீவித்தானென்றவசாதபடியுமாயென்றது- புத் ராதிகளைவிற்று ஜீவித்தால் நிந்திப்பர்கள்; நிதியைவிற்றஜீவித்தால் நிந்திப்பாரில்லையே; அப்படியே, தங்களாதரத்தாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்கு சமர்ப்பித்ததை வாங்கிஜீவித்தால் நிந்தியாதபடியாயிருக்குமென்கை. "ஹெஹ்ரு ஸுஹ ஹுஹ ஹுரு ஹுஹுஹ்ரு" இத்யாதியைப்பற்ற - அவன்றன்னை ஈந்தாலே பெருமதிப்பை! இத்யாதி. அதாவது, நிதியுடையவனுக்கொருவர்க்கும்அஞ்சாதபடி அது பெருமதிப்பைக்கொடுக்குமாபோலே, ஸர் வேஶ்வரனையாஶ்ரயித்தவர்களுக்கு யமாதிகளுக்கும் அஞ்சவேண்டாதபடியான பெருமதிப்பைப்பண் ணிக் கொடுக்குமதாயிருக்கு மென்றபடி. "கூ-கூ-ஹ்ரு-ஹ்ரு-ஹ்ரு-ஹ்ரு-ஹெ" "கிஹ்ஹம்ஸாஹ்ரு-ஹ்ரு ஹ்ரு ஹ்ரு

க்ஷிவரல்லாதபடி அவன்பக்கலிலே ஏகாந்தரசித்தாநுகையாலே பிறந்த தேற்றத்தாலே திருநகரியும் தளிரும் முறியுமானபடி. இத்தலையிலே யித்தலைத்வரையுண்டானால் அத்தலையில் பலத்துக்குக்கண்ணழிவுண்டோ? "அவிவ்ருக்ஷா:" (அவிவ்ருக்ஷா:) என்கைதவிர்ந்து, "அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:" (அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா) என்னும்படியாயிற்று. [பத்து நூற்றுள்ளிப்பத்து] - கடலில் அம்ருதம்போலே, ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டுஇப்பத்து. [அவன்சேர்இத்யாதி] - அவன்பொருந்திவர்த்திக்கிற திருக்கோளூர்க்கே நெஞ்சைவைத்து. [உரைப்பார்] - சொல்லுவார். [திகழ்பொன்னுலகாள்வாரே] - ஒருத்திகூப்பிட, ஒருத்தி தனியேபோகையன்றிக்கே, நித்தியாநுபவம்பண்ணலாம் நிலத்திலே புகப்பெறுவர். தனி வழிபோகாதே, அர்ச்சிராதிகணம்சேவிக்க விலக்ஷணமான தேசத்தே போய்ப்புகப்பெறுவர்.

யாகக்கூடுமோ? என்ன; த்ருஷ்டாந்தங்காட்டுகிறார்-ஸர்வஜ்ஞ இத்யாதி. இவர்க்கு ஆற்றாமையுண்டானால் அவன் வரவணித்தாகவேணுமோ? என்ன - இந்தலையிலே இத்யாதி. அதாவது, * யாதானும்பற்றி நின்குறிறவனை நுகர்வித்தால் * எதிர்முழுப்புக்குத் திரிகிறவனுக்குக் கண்ணழிவுண்டோ? என்றபடி. அத்தலையில் பலத்துக்கென்றது - அத்தலையால் வருகிறபலத்துக்கென்றபடி. கண்ணழிவு - விளம்பமும், குறையும். அவன்வரவணித்தாலால் கொத்தலர்பொழிலாகிறதுக்கு ப்ரமாணம் - அவிவ்ருக்ஷா இத்யாதி. "திகழ்" என்றதுக்குபாவம் - ஒருத்தி இத்யாதி. விவரணம் - நூலிலே இத்யாதி. வைவஸ்வதகுலம் ஸ்ருஷ்டியென்று வருகிறவிடத்துக்கெல்லா மிவ்விடத்தில் பரிஸமாப்தாந்போலே பரிஸமாப்தம் கண்டுகொள்வது. "வாஜ்ஜிஸ்ஸுஜிலொஸ்ஸுக தராரப்ரீக்ஷதெ । வாஜ்ஜவெகுதெவொ ரஸ்ஸுகுஸுவ-ஜுஸுகுஸுலுஸ்ஸுவெ" இதி ப்ரதிப்ரயாணே ராமம்ப்ரதி பரத்வாஜ:.

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — கூஷெநயாரயி கூவொஷகுஹொ ஹுயொஜீவூஷாவ-கீக்ஷுஸி தயீரஸெஜொஜிஷாய । ஸுரூஷுவெ ஜுஸ்ஸுஹெஜு கூவஹீயஸொ நஃவொஸுஜுஸ்ஸிவெகெஃ-ஜு நிரஸுஜிஷுஜிஷுவெஸ்ஸு॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — வாரஷூரூ வுஹாவாஸ ஸுமஹிஹிதிஃ-ஜுவெஃ ஸ்ரீஸுவெகுஸுய-ஜுஹுஜிஜுரூஹெஹிக்வாஷூரூஹிஸ-ஜுவுரூஜுரூ வாரவஸுகா ஸவ-ஜுலொகெஸுகாவெஷூஃ । ஜு கூரூஷெரூஜிவெஹ தாரூஜி ஜுஸுயெநஜுஸு வுரூஹரூஸுஜுரூ தாநாவெஷூரூநாரூஸுஸுஷூரூஷெரூஸுவெரூஜுஸுயஜுஸுவெயஸெஷெ வரிநாரூ யஃ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

உண்ணுஞ்சோறுநிறையுருவுண்ணாவாய்ப்பெருமானன்
கண்ணனென்றேநீர்மல்கிக்கண்ணிணைகள் - பண்ணுலகில்
மன்னுதிருக்கோளூரில் மாயன்பாற்போமாறன்
பொன்னடியேநந்தமக்குப்பொன்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அ.—(பொன்னுலகாளீரோ.) - திருக்கோளூரிலே போய்ப் புகுந்து எம்பெருமானோடு ஸம்ஶ்லேஷித்ததெல்லாம் மநோரதமாத்ரமாய், பழையபடியே எம்பெருமானைக் காணப்பெறாமையாலே தத்விரஹ வைஶஸ்யமாகையாய், அந்யாபதேஶத்தாலே ஒரு பிராட்டியாய் அவனைக்குறித்து தூதுப்ரேஷணம்பண்ணுகிறாள்; இப்படித் திருக்கோளூரிலே வாழுங் கருளின பிராட்டியோடுள்ள நித்யகால ஸம்ஶ்லேஷ ஜநிதாநந்தயுக்தாநுபவத்தை மறந்து ஸர்வேஶ்வரனான எம்பெருமான், அந்த ஆனந்தவெள்ளம் தனக்கு அஸாத்யமானவாறே அது ஸாத்மிக்கைக்காக விஶ்லேஷித்து நெடுங்காலமெழுந்தருளாதிருந்தவாறே, தத் விஶ்லேஷத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையான பிராட்டி, தன்னுடைய ஆற்றாமையாலே அவனைக்குறித்துச் சிலபேரிகளைத் தூதாகவிடுகிறாளென்றுமாம். "திருக்கோளூரிலே போய்ப் புகுவேனோ" என்று புறப்பட்ட இப்பிராட்டி, தன்னுடைய அவஸாதத்தாலே பின்னைப் போக ஶக்தியன்றியே, அங்கே உத்யாநத்திலேயிருந்து எம்பெருமானைக் குறித்து தூதப்ரேஷணம்பண்ணுகிறாளென்றுமாம்.

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், ஸர்வாநுஸந்ந்யாஸம்பண்ணை கூடிய க்ஷமரல்லாதபடி, மோஹம்செல்லுகையாலே அந்தகரணம் எம்பெருமான் பக்கலிலே மிகவும் ப்ரவணமாய் அவன்குணங்களை நெடும்போது அநுபவிக்கையாலே, பெருவிடாய் தட்டி நோவுபட்டவர்கள் நீரிலே முழுகித்தரித்தாற்போலே விஶ்லேஷ வ்யஸநத்தால் வந்த வேலஹாநி நீங்கி யரித்து, ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப்போலே ஜகத்வ்ருத்தாந்தாநுஸந்ந்யாநக்ஷமரான ஆழ்வார், பழையபடியே தமக்கு எம்பெருமானோடு உண்டான விரஹத்தை அநுஸந்ந்யித்துத் தம்முடைய ஶோகத்தை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். "திருக்கோளூர் ஏறப்போக" என்று தன்னுடைய நகரோபவநத்தளவும்வந்து நின்று தன்னுடைய வேலஹாநியாலே போகமாட்டாதிருக்கிற இப்பிராட்டி, பின்னையும் அவன் வரக்காணாமையாலே "வாராதொழிகைக்குநிலைக்கலாம் தன் ஐஶ்வர்யப்பரப்பாலே: தான் ஆஶ்ரிதரோடு ஸகரஸனாகையால் அறிவிக்க வரும்" என்று பார்த்து, அவனை ப்ராபிக்கைக்குத் தன் ஆர்த்தியை அவனுக்கு அறிவிக்கைபோலிய மற்றொருபாயம் காணாதே, அங்குள்ள பக்ஷிகளையடைய, பெருமான் பிராட்டிக்குத் தம்மதிர்கண்ட முதலிகளோடையடைய தூதப்ரேஷணம்பண்ணினாற்போலே, எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்யதேஶங்களில் எங்கேனும்புக்காகிலும் அவனைக்கண்டு என் ஆர்த்தியையறிவித்து என்னாற்றாமையைத் தீர்க்கவேணும் என்கிறாள்.

"திருக்கோளூரில் ஸம்ஶ்லேஷம் நிலைநின்றாலன்றோ கைவிடாதகாலே விஶ்லேஷம்பிறக்க, தூதுவிட்டுச் சொல்லுகிறது" என்றும் சொல்லுவர்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே - ப்ராப்யவிஷயத்தில் அதிக்ஷாந்தரான இவர்க்கு, த்வாதஶாக்ஷரமான ப்ரணவத்தில் போக்யதையில்லாமையாலே வடக்கு முகத்தாலே ப்ராபகத்தையிலே அபேக்ஷையிறக்க, வடதேஶத்துப்பிறந்த அவனுடைய ஸ்ருஷ்டாநுக்ரஹாதிகளையும், அநுபாயமான அவதாரணிர்வாஹத்தையும், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநத்தையும், அநிபவிக்கப்புகுந்த நாராயணனான ரக்ஷகனை ரக்ஷகனாலைக்கொண்டு

[illegible] ஸ்வபாவத்தையும், அத்யந்தபரிமளங்களையும், அநிருத்தனுக்கு அநிருத்தனான ஆதிஷ்டாநிவர்த்தகத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வத்தையும், அந்த பரத்வத்துக்கு ஒவ்வாத லீலைப்பிரியத்தையும், [illegible] ஞாநாநந்தாதி [illegible]யும் அநுஸந்தித்து, "எவம்விதஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரனை வெறுப்பித்த மஹோபகாரத்தின் ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஆதிகாமுஷ்மிக ஸுகங்களையும் வேண்டாதொழிந்து ஸர்வப்ரகாரமும்" என்கிற அதிப்ரபந்தத்தை, நாயகனான ஸர்வஸாக்ஷியைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே தூதுவிடக்கிடக்கிற நாயகி, தூதுவிடுகிற பக்திகளைக் [illegible] ப்ரத்யக்ஷமாக ப்ரத்யக்ஷமாம் படிக்கு பாசுரத்தாலே அநுஸந்திக்கிறார்.

இ—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், "கீழில் திருவாய்மொழியிலே திருத்தாயார் எங்கனே தரிக்கிறாள்? என்று கொண்டு தோழியை பணித்தது; தன் சாபலத்தாலே புறப்பட்டு முடியப்போகாமட்டாணையாலே தன்னுடைய நகரீபாவத்தாலே களர்ந்து கிடந்து, அவ்வளவிலும் வரக் காணாமையாலே தன் உடைமையை அவனுக்கு அறிவிக்கை யொழிய மற்றொருபாயம் காணாமையாலே கண்ணால் கண்ட பக்திகளைத் தூதுவிடுகிறாள்" என்று பட்டர் நிர்வஹிப்பர். பிள்ளான், "திருக்கோவலூரிலே சென்று ஸம்ஶ்லேஷம் வ்ருத்தமாய் தைவயோகத்தாலே விச்லேஷம் பிறக்கத் தூதுவிடுகிறாள்" என்று நிர்வஹிக்கிறார். கீழ் இயன்றி திருவாய்மொழி மோக்ஷமும் உணர்த்தியுமாய், இதில் தூதப்ரேஷணமாயிருக்கிறது. மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற இவர்க்கு மோக்ஷமாவதுவொன்ற விஷயங்களில் அந்தரங்கனாய் நிகள்ஸுக்கு அவனே விஷயமாய் அவன் குணங்களையே அநுபவிக்கை: அநாவ்ருத்தியானது அவனே ஸ்வரூபத்துக்கு விஷயமாய்த் தன்னையறிகை. உணர்த்தியாவது - "ப்ரஹ்மணோ ஹி ப்ரதிஷ்ঠாஹம்" என்ற ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாத்மாவினையிறே தன்னையும் உணர விஷயமாய், ஐஶ்வர்யாந்தரங்களையும் அநுஸந்திக்க விஷயமாயிருக்கை.

கீழே, நெடும்பொழுது அவன் குணங்களை அநுஸந்திக்கையாலே யரித்து வொன்றாநுஸந்யாநக்ஷமராய் வெலவுறாநின்று, தன்னுடைய ஆர்ஜவத்தை அந்யாபதேஶத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். அந்நிறைய மடநாராயணனில் அபராயணத்தையும் பற்றுவிக்கத் தூதுவிட்டாள். வைகல்பூங்கழியில் 'ஸர்வாதிகனான திருவண்வண்டில் ஶேஷத்வத்தையாலே கால்தாழ்த்தானித்தனை; நம் ஆர்த்தியை அறிவிக்க வருமென்று அவன் ஸர்வாக்ஷகத்வம் பற்றுவிக்கத் தூதுவிட்டாள்; இதில், 'தன் ஔந்நத்யம் பாராமலே மறந்திருந்தானத்தனை; ஆஶ்ரிதரோடு ஸகவாஸமாயிருக்கும்' என்று, ஔதாஸீந்யம் பற்றுவிக்கத் தூதுவிடுகிறாள். "தக்கோர்மை பற்றுவிக்கத் தூதுவிடுகிறாள்" என்று பிள்ளான் நிர்வஹிப்பர்.

ஈடு.— கீழில் திருவாய்மொழி இரண்டும் மோக்ஷமும் உணர்த்தியுமாய், இதில், தூதப்ரேஷணமாயிறே யிருக்கிறது; *மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற இவர்க்கு

பொன்னுலகாளி ப்ரவேசம்: ஆழ்வாருடைய மோக்ஷப்ரபோதாவஸ்த்தைகள் காட்டாருடைய மோக்ஷப்ரபோதாவஸ்த்தைகளிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமென்கைக்கு உறுப்பாக அதிஷ்டிக்கை - கீழில் திருவாய்மொழி இத்யாதி. ஸ்ஸ்ரீகரான இவர்க்கு ஜாக்ரத் ஸ்வப்ந லக்ஷணாவஸ்தையைப்படி தமான மோக்ஷங்கூடுமோ? என்ன - மயர்வற இத்யாதி. இவரது ஜாக்ரதாதி லக்ஷணப்படி த

"மாணாயாயபுஷம்வதி" (மாணுயார்த்தஸம்பத்தி) என்னும் மோஹமில்லையே; இனி இவர்க்கு மோஹமாவது - ஸாஹ்யபதார்த்தாநுஸந்தாநக்ஷம ரன்றிக்கே விஷயங்களில்நின்றும் அந்தக்கரணம் நிவ்ருத்தமாய், மநஸ்ஸுக்கு அவனே விஷயமாய், அவன் குணங்களையே அநுபவிக்கை: அதாவது - ஶரீரியானவனே ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாய்த் தன்னை மறக்கை. கீழ்-"ஸுஹம்ஸ்ரீரஹவ" (அஹம்மநுபவம்) என்றார், "ஹவ

ப்ர.—[பொன்னுலகாளீர்]—வுவெஶெ. [மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற இவர்க்கு மாணாயாயபுஷம்வதி என்னும் மோஹம் இல்லையே]—ஸ்ரீஹாஷெ "ஶெ ஶெzயபுஷம்வதி வரிஶொஷாஸ்" [ஶா - ஈ - ங - உ - கo] ஊதிஸுஶெதெ ஶெ ஹாஸுஸுஶுவம்வுகுகஶெஷுடு. [ஶெஶெபுஷம்வதி வரிஶொஷாஸ்]ஶெஶுஶெயிகுதுவி ஷுதெ. 'கிஶியம்ஶெஹாஸுஶுஷுவுஷுஷெ குதுகஶாவஸுஸா, உகஸுவஸுஸாதுஸுடு?' ஊதி விஶெயெ ஸுஷுவுஷுஷெ குதுகஶாவஸுஸாயாஶெவெஶெஹாஸுவுஸுவுஷுவுஷுவெ தெதுஸுவஸுஸாதுஸுகஸுவுஷுஶாணாஹாவாஶுதுகஶாவஸுஷெ கிவுஸுஷுஷுவுதெ — ஶெஶெஶெயபுஷம்வதிரிகி.

ஶெஶெவுஸுஷெயாகஸுவுஸுஸா, ஸாஶுணாயாயபுஷம்வதிஃகுஶுகு? வரிஶொஷாஸ்.நகாவஸ்ஸுவுஜாஶுஸுள, ஜுதாநாஹாவாஸ்.கிகிதுஸெஸுஸுஷுவுஸாஸ்ஸுகாஸுஸெஸுஸுஷுவுஸாஉநஸுஷுஷுவுகிஶுஸெணெ ; கிகிதுகம்ஹிஶெஹாபுயா கஹிவாகாஹிஃ. வாரிஶொஷுவுஸுஸுணாயாயபுஷம்வதிஶெபுஸுஹாபு; ஶுணம்ஹிஸுஷுபுவுஸுணெஹ ஹம்வெஶெநாஷுஸுகிஃ, ஸுஸுக்ஷுவுஸுணெஹஹம்வெஶெநாவஸுகிஶெபுஹாபு"

மான மோஹமன்று என்றபடி. புருஷனுக்கு ஜாக்ரத் ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி மூர்ச்சா மரணங்களென்று அஞ்சு அவஸ்த்தையுண்டு; அதில் ஜாக்ரத்தசையாவது - பாஹ்யேந்த்ரியங்களும் அந்தக்கரணமும் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களை க்ரஹிக்கிற தசை. ஸ்வப்நாவஸ்த்தையாவது - பாஹ்யேந்த்ரியங்களடங்கி மநஸ்ஸு மாத்ரம் ஸஞ்சரித்து, இந்த சரீரத்தோடொத்த சரீராந்தரங்களையும் பகல் காண்கிற விஷயங்களோடு துல்யங்களானவிஷயங்களையும் ஈஶ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்க, அதடியாக அநேக விசித்ரபர்யந்தம் காண்கை. ஸுஷுப்தியாவது-பாஹ்யேந்த்ரியங்களும்மநஸ்ஸும்அடங்கி உச்ச்வாஸநிஶ்வாஸங்களாலே ப்ராணன்மாத்ரம் ஸஞ்சரித்து, ஜாக்ரத்தசையிலே ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே இந்த்ரியங்கள் வ்யாப்ருதங்களாகையால் வந்த இளைப்பெல்லாம் மாறும்படி புரீதத்என்கிற நாடியிலே பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்திலே சேர்ந்து, அவனாலே ஆப்யாயிதனாகை. மூர்ச்சையாவது - ஸர்வப்ராண தேஹஸம்பந்தாவஸ்த்திதி. மரணமாவது - ஸர்வப்ராணதேஹஸம்பந்தோபரதி. "ஈத்ருஶமான மரணத்துக்குப் பாதியவஸ்த்தையாயிருக்கும்மூர்ச்சை" என்று வேதாந்தத்திலே சொன்னவைதயுட்கொண்டு "ஶுணாயாயபுஷம்வதிஃ" என்கிறார். இவருடைய மோஹலக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார்-இனியிவர்க்கு இத்யாதி. மாலுக்குவையத்திலும், உண்ணுஞ்சோற்றிலுமுண்டானமோஹத்தையும் உணர்த்திலையையும் ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார் - கீழ்அறம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. கீழ்-மாலுக்குவையத்தில். உணர்த்தியாவது - உண்ணுஞ்சோற்றிலுணர்த்தியாவதென்றபடி. "தஶெஹ தஸ்ஶுநு ஜஷிவுபாஶெஷெவஃ வுகிவெஷெஈஹம்ஶுநுஸுவம்ஸுஶுஸ்ஶு" இதிப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தே ப்ராஹ்மணே. "யதுஸுவுயதஸுவுயஸுவுஸுவுதஶுயஃ । ஸுவுஶுகுவாஷுநஹ ஸுஸுவுஸுவாஸுஶுவெவெஶுஃ । ஶுதஸுவுஶுஹாஸுவுஸுவுஶுவிஸுவுஸுஹாகெ" இத்யாதி.

அவாஷ்ட ஸகலவஸு'' (ஸர்வதத்வாதநந்தஸ்ய) என்றும் சொல்லுகிறாப்போலே. உணர்த்தியாவது- ''ஹ்ரஹ்லாதொஸ்மீதிஸ்ஸ்மார) என்கிற ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதனைப்போலே தம்மையுமுணர க்ஷமராய் ஜகத்ஸ்ருஷ்டாந்தர்யாமியையும் அநுஸந்திக்க க்ஷமராகை. நிர்க்குணமான விஷயத்திலேயன்றோ இவர் அவகாஹித்தது; குணவிஷயத்திலேயிறே. பேரஷிபக்கலிலே அநுஸந்தாநமாருமே பேரஷ்டுகுணதன்மையையும் காணுமிறே. கீழ், நெடும்போது அவன் குணங்களை அநுஸந்திக்கையாலே பரித்து வாலெயெடுத்தாங்கி வாழ்ந்யபதார்த்தாநுஸந்தாந க்ஷமராகிறார்; அவ்வளவிலே, இவர் பரித்தவாறே பழைய அலாபமே தலையெடுத்து ஒரு பிராட்டி உஸ்ஸுயை ப்ராப்தராய் அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

கீழில் திருவாய்மொழியில், திருத்தாயார் ''எங்ஙனே புகுங்கொல்?'' என்றுநோந்ததுவே பலித்து, தன் சாபலத்தாலே புறப்பட்டாள் முடியப்போய்ப்புகமாட்டாமை தன்னுடைய ஈகரோபவநத்திலே விழுந்து கிடந்து, அவ்வளவிலும் அவன் வரக்காணாமையாலே, கண்ட பக்ஷிகளைத் தூதுவிடுகிறாள். (''''செல்ல வைத்தனளோ' என்றது-செல்லுகையிலே யொருப்பட்டாளென்றதாய், முட்டப்போகாமல் கிடந்து ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்'' என்று பட்டர்.) தனிவழியே புறப்பட்டுப் போம்படியாய் விழுந்த இவளுக்குத் தூதுபோவாரில்லையே; உண்டானாலும் இவள்தனக்கு முன்னே படுபட்டுக் கிடப்பர்களோ; இனித் தன்பரிஸரத்தில்வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளுக்கு மேற்படக் கால்நடை தந்துபோக வல்லாரில்

ப்ர.—ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே [க-கக] ஹ்ரஹ்லாதமுபசிதம். ''ய ஏஷ ஸர்வபூதேஷு ஸர்வபூதாத்மா ஸர்வபூதாந்தரஸ்தஸ்ய ஹ்ரஹ்லாதோஸ்மீதிஸ்ஸ்மார ஸர்வபூதாநாமஹமேவாஸ்மி ஸர்வபூதாநாமஹமேவாஸ்மி ஸர்வபூதாநாமஹமேவாஸ்மி

லையே; இவ்வளவில் நீங்கள் என் நிலையை அறிவிக்கவேணுமென்று அவற்றின் காலிலே விழுகிறாள். * அஞ்சிறைய மடநாராயில்—என்னை நினைத்தானத்தனை, தன்னை மறந்தானென்றாள்; இந்தலையில் அபராதம் பாராதே, அந்தலையில் அபராத ஸஹத்வம் பற்றாசாக, அபராத ஸஹத்வத்தைப் பார்த்து வருவதென்று ஆள்விட்டாள். வைகல் பூங்கழிவாயில் - இருவரையும் அவ்வூரில் ஜோக்யதை மறக்கப்பண்ணிற்று என்றாள்; விஶேஷஜ்ஞதையாலே ஆர்த்தியை அறிவிக்கவருமென்று ஆர்த்தபரிஜனம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டாள். இத்திருவாய்மொழியில் - வாராமைக்கு அடி பரப்பறுகையென்று பார்த்தாள்; "தன்மன்னு நீள்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" என்கிறபடியே அஸாதாரணமானதன்றிறே வடிவு; ஆஶ்ரிதரோடு ஏகரஸறுகையிறே என்று பார்த்து ஜகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள். பலபாட்டுக்களிலும் "இதுவோ தக்கவாறு என்கையாலே, ஆக்ருபம்ஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. "லாஜ்ஞாகாரதா ஷாருலொமாநு வாவ-ுகாரஸஹ்ரலிரி - வஸரவாஶிஶகதூராஸைடு" "(பஞ்ஜா நாமாநுஷோர்போகாந் ஸர்வகாமஸமிருத்திரி ஸமாந்வாதமாதத்ராஸறம்) என்கிறபடியே பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர்த்துறும்பறக் கலந்து பிரிந்த பிராட்டியைப்போலே, அங்கேபுக்கு நெடுங்காலம் அவளை யநுபவித்து பிரிந்து தூதுவிடுகிறாள்' என்று பிள்ளான். "பழிபட்டவள் முடியப்போகமாட்டாதே நகரோபவநத்திலே கிடந்து தூதுவிடுகிறாள்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. "ஜீவ ஸ்ரீவாயுராஶாஸ்ஸாவாதிகீர்த்திமாந்" (ஜீவந் தீம்மாம்யதாராமஸ் ஸம்பாவயதிகீர்த்திமாந்)-பரபரிபவம் பொறாத குடிப்பிறப்புடையவளிறே.

உண்டானாலும் இத்யாதி. இவ்வளவில் - பிரணயிகளும் உறவாக ஸம்பவியாமல். [illegible] தூதுவிட்டாளே; அதுசகும்இதுக்கும் வாசியேதென்னை - [illegible] இத்யாதி. என்னை - வைபராதையான என்னை, தன்னை - அபராதஸஹனாதன்னை. [illegible] முடைய அபராதமென்று [illegible] - இந்தலையில் இத்யாதி. வைகல்பூங்கழிவாய் [illegible] "[illegible] பட்டு இந்தலையை மறந்தான்" என்றார்; இங்கே "[illegible] மறக்கப்பண்ணிற்று" என்றார். இதுவுமொரு நிர்வாஹமென்று கண்டுகொள்ளற்று. [illegible] - "[illegible]வம்" என்று. இருவரையுமென்றது - பிரிந்தால் [illegible] யுடையதன்னையும். "[illegible]" என்று பிரிந்தால் [illegible] யுடைய என்னையுமென்றபடி; "[illegible]" என்றும் தன்னையு மென்றதிறே. [illegible] வருகைக்கும் பற்றாசேதென்னை - [illegible] இத்யாதி. [illegible] - ஸ்வரூபவஸ்துண்யத்தையும் [illegible] ஆர்ஜவமுறுகையாலே என்றபடி. பரப்பறுகையென்றது - "முன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்த" என்றதைப்பற்றி. வருகைக்குப்பற்றாசேதென்ன - தன்மன்னுநீள் இத்யாதி [illegible] - "[illegible]" அன்றோ என்றபடி. விவரணம் - [illegible] இத்யாதி. "[illegible] பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்" என்று பட்டர் நிர்வஹிக்கையென்று கருத்து. நிர்வஹிக்கும் - [illegible] இத்யாதி. அங்கே புக்கு - திருக்கோளூரிலே புக்கு. "[illegible]" என்றதைப்பற்றி - "[illegible] மவனையநுபவித்து" என்றது. "[illegible]" இத்யாதிவாக்யத்தாலே முடியப்போகமாட்டாளென்றருளிச் செய்திருக்க, "புறம்பட்டவள் முடியப்போக மாட்டாமே" இத்யாதி வாக்யத்திலும் இதுதன்னையே அருளிச்செய்கிறது, பிள்ளான் நிர்வாஹத்திலும் பட்டர்நிர்வாஹமே முக்யமென்று தோற்றக்காக. ஸம்ப்ரதாயமுண்டாகுதல் [illegible] திருவாய்மொழி யருளிச்செய்வர்; அதுகாரணமாகையாலே, பட்டர் நிர்வாஹமே இத்திருவாய்மொழிக்கு முக்யமென்றுமிடம் ஸம்ப்ரதி

அதிலே தமக்குவந்த அவத்யம் பரிஹரிக்கச்சொல்லவேண்டாவே. கடலைபணைசெய்து ராவணாதிகளை நிரஸித்துத் தாம் வரக்கொள்ள, இத்தலை வெறுந்தறையாய்க் கிடவாமே செய்ய நினைத்தாராகில் ஏற்கவே பரிஹரித்துத் தம்புகழைநோக்கிக்கொள்ளச்சொல்லென்று சொன்னாளிறே; அப்படியே இவளும் தன்தசையை அறிவித்து விடுகிறாளாயிருக்கிறது.

முதற் பாட்டு.

பொன்னுலகாளீரோ ? புவனிமுழுதாளீரோ ?
நன்னலம்புள்ளினங்காள் விளையாட்டியேன்வந்தேன்
முன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்தமுகில்வண்ணன்கண்ணன்
என்னலங்கொண்டபிரான்தனக்கு என்நிலைமையுரைத்தே.

அ.—மதுஸம்ப்ரீதைகளாகிய யாகங்களோடு கூடிய லோகங்களையும் மதுதிகள்வடிவுபெற்ற விஷ்வஐஶ்வர்யங்களையுங்கொண்டு என்னோடு ஸம்ப்ரீதித்து விப்ரலம்பித்திருக்கிற என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டு என்னைத்தோற்றித்துக் கிடக்கிறவனாக்கிக்கொண்ட எம்பெருமான் தன்னைப்பிரிந்து நான் படுகிற வ்யஸநத்தைச்சென்று சொல்லவேணுமென்று புள்ளினங்களைக் குறித்துச்சொல்லி, அவை பின்னையும் போகாதிருந்தவாறே, "அவன் நம்முடைய அபேக்ஷிதங்களைச் செய்யாதொழியிற் செய்யக்கடவன்?" என்று போகாதிருந்தவைகளைக்கொண்டு, அவன் பராமகாருணிகனாகையாலும் ஆஶ்ரித வத்ஸலனாகையாலும் நம் அபேக்ஷிதங்களை நடத்துவானாய், ஆகையால், என்னுடைய [illegible] சொல்லவேணுமென்று சொல்லி, அவற்றின் பக்கலிலே [illegible], [illegible] நாட்டையும் விரோதிகளையும் அழித்து [illegible] இலங்கையிலிருந்த [illegible] கைம்மாறுகொடுத்து, பின்னையும் திருவடிகளை இலங்கையிலிருந்த [illegible] கைம்மாறுகட்போராது என்றாயிருந்து, [illegible] உபகாரங்களை [illegible] உணையாலே, [illegible] என்னுடைய [illegible] சொல்லவேணுமென்று [illegible] கிடக்கிறான்.

ஆ.—முதற்பாட்டில், [illegible] என்னுடைய [illegible] அறிவித்து, அவனுடைய [illegible] [illegible] என்று [illegible]

பக்கம். பிள்ளான் நிர்வாஹத்திலே, ஆக்ருஷ்ணாவதாரம் பூர்ணமாகத் தாகவிட்டாருண்டோ? என்ன - நிவர்த்தம் இத்யாதி. "ஜீவஹிம்ஸாயயாராமேஸாஸாவயதிக்ரிஶோ [illegible] ஸ்ரீவாவாயயிஶேவாஸ்ரீ" [illegible] - [illegible] இத்யாதி. இதுக்கு "கீர்த்திமான்" என்றதிலே நோக்கு. "ஜீவந்தி" என்றதுக்கு - [illegible] இத்யாதி. பிள்ளான் நிர்வாஹத்துக்கு, "நினைத்தனையும்விடான்" என்ற [illegible] மனோரதமே [illegible], அங்கே புகுந்தபலித்தான் என்ற கருத்து. "[illegible]" என்றதைக்குறித்து - [illegible] நிர்வாஹம், "செல்லவைத்தனன்" என்றதுக்கு - செல்ல [illegible] - முடிகிறபடியிலே [illegible] முடிவிலே [illegible] நச்சொல்லி, அந்தாமத்தன்பிலே [illegible] [illegible] விசதீகரிப்பர்; அதில்லாமையாலே [illegible] என்று.

மென்று சில புள்ளினங்களைப் பிராட்டி பரிபக்கிறாள். [நன்னலப் புள்ளினங்காள்] - அழகிய நீர்மையையுடைய புள்ளினங்காள். [விளையாட்டியேன்] - கைவிலங்கிட்டவனை விட்டு ஏ-அதப்பிரகாரணம்பண்ணுகைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின நான் இரங்கேன்.

[முன்னொன்றுதொடங்கி] - ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் சதுர்தசாவரணம் பாரமாதி ஸகல லோகத்தையும் உண்டாக்கின பரமபுருஷனுமாய் அக்ருஷ்ணாவதாரத்திலே என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரணம்பண்ணி அடிமைகொண்ட ஸ்ருஷ்டிகர்த்தனுக்கு.

௨.—முதற்பாட்டில், தன்னுடைய காரணத்வாதி ஸ்வரூபங்களைக்காட்டி என்னை வசீகரித்துக்கொண்டவனுக்கு என்னுடைய அவஸ்தையைச்சொல்லி, அதுக்குப் பரிசிலாக உபயவிபூதியும் நீங்களிட்டவழக்காம்படி நிர்வஹிக்கவேணுமென்று சிலபுள்ளினங்களைச் சொல்லுகிறாள்.

நன்னலம் - * அர்த்திக்தார்க்குக் காரியஞ்செய்கைக்கடியான விலக்ஷணஸ்வரூபாதியுக்தங்களாய், புள்ளினங்காள் - (ப்ரஸ்துதிறைவான பரிஷத்வயாங்வயத்தையுடைய) புள்ளினங்காள்! விளையாட்டியேன் - பிரிந்து தூதுவிடுகைக்கடியான பாபத்தையுடைய, நான் - நான், இரங்கேன் - யுவன் விஷயத்திலாஸ்ரிதர்பண்ணும் ப்ரார்த்தனையை உங்கள்பக்கலிலே பண்ணினேனல்; (எதுக்காகவென்னில்?) — முன் ப்ரதமத்திலே, உலகங்கள் - லோகத்தை, எல்லாம் - எல்லாம், படைத்த - ஸ்ருஷ்டித்து, (ஸ்ருஷ்டமான லோகத்துக்கு ரக்ஷகமாய்), முகில் - காளமேகநிபமான, வண்ணன் - திருமேனியையுடையனாய், கண்ணன் - ஆஸ்ரிதர்க்கு சுலபனாய், (அந்த ஆகாரங்களாலே), என்-என்னுடைய, நலம் - விலக்ஷணாகாரங்களை யடங்க, கொண்ட - ஸ்வாதீன மாக்கிக்கொண்ட, பிரான் தனக்கு - உபகாரகனுக்கு, என் - என்னுடைய, நிலைமை - அவஸ்தையை, உரைத்து - சொல்லி, (அநுபவமாகச் சேர்ந்திருக்கிற காங்களிருவரும் பரிசிலாகத்தந்த), பொன் - நித்யஸம்ருத்தியமான, உலகு - பரமபதத்தையும், - ஆளிகோ? புவனி - நூம் யுபலக்ஷிதமான, முழுது - ஸகல லீலாவிபூதியையும், ஆளிகோ - ஆளுங்கோள்.

பின்பு இவ்விபூதித்வயமும் நீங்களிட்டவழக்கன்றோ என்றுகருத்து, இனங்காளென்றது - ஸங்வபாஹுள்யமும் கார்யோபயுக்தம் என்றிருந்தபடி.

இ.—முதற்பாட்டில், சிலபுள்ளினங்களைக்குறித்து, என்னுடைய ஸ்திதியை அவனுக்கு அறிவித்து அவனுடைய உபயவிபூதியையும் நான் தர ஆளாகவேண்டுமென்று இரக்கிறாள். [பொன்னுலகு இந்நயாதி] - நித்யஸம்ருத்தியான வைபவம் விரோதியாமையால் அவனையும் தன்னையும் சேர்த்தார்க்குப் பரிசிலாகக்கொடுக்கிறாள். உபயவிபூதியும் ஒருமியாகத்துக்கு போஷகமிறே. அவ்வவஸ்தையோடிறந்தால் சொல்லலாமிறே. நித்யவிபூதியைக் கொடுத்துப் பின்பு லீலாவிபூதியைக் கொடுக்கிறாள். இவளுக்கு இதிலும் நித்யவிபூதி விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடி. அவன் அடியவர்க்கு அடிமைகொடுத்த அடைவும் இதிறே; "அயர்வறுமமரர்களதிபதி", "இலனதுடையனாகி" என்றதிறே தான்பெற்ற அடைவிலே கொடுக்கிறாள். விலக்ஷணமான நித்யவிபூதியைக் கொடுத்துவைத்து லீலாவிபூதியைக்கொடுப்பானென்? என்னில்:— பண்ணினவுபகாரத்திலே கலங்கிக்கொடுக்கிறாள்; "கவராவகிடுநாரயணாவயாவலைமுதிவுடையிநாடு" என்றாரைப்போலே. [ஆளிகோ]- உங்கள் விபூதியை அராஜகமாகவிட்டுவைக்கிறதென்? ஆளிகோளோ! நான்கொடுத்ததாக நினைத்திருக்கிறிலன். [நன்னலப்புள்ளினங்காள்] - அழகிய நீர்மையையுடைய

புள்ளினங்காள். "இருவருமான சேர்த்தியை ஒழிய வேறுமொன்றைத் தரவோ?" என்று சிரித்திருந்தன; "ஸுயுதஸ்ஸுயோவ்ரூவாஹ்வாஷெவராஜ்யாஉயோஹுணாரு । ஹத ஸ்ஸ்ரு ஸுவிஜயிநம்ராசிம்வெஸ்ரூராஜிஸுஸ்ரூஸ்ரிதரு॥" [புள்]-சீர்மையோபாதி ஸமாநபரிகரமும் உண்டாகப்பெற்றது. [இனங்காள்] - ப்ரேரிப்பாரும் அருகே உண்டென்கை. "ஷிக்ஷுஸுவ்ரூஸுஸுரூ" என்று எல்லாத்திக்கிலும் போகவிடலாம்படி திரளாகவிருந்தபடி யென்றுமாம். [விலையாட்டியேன்] - கைப்பட்டவனைவிட்டு உங்கள்காலிலே விழும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [காளிமந்தேன்]-"யதி ஹ்ரு வாரிரக்ஷிதாரு" என்று, அவன் இரந்து தூதுவிடும்படி அறிவுகெடுகோளிறே. உபயவிபூதியும் கொடுத்தாலும் "விஸத்ருஶம்" என்று, இரப்புக்குக்காரியம் செய்கிறிலேனென்றுமாம். *கூஸ்ஸ்ரூம் வாஸ்ரூயிவீம் ஹ்ரு ஸுஸ்ரூ ஸ்ரூ ஸுஸ்ரூ ஸ்ரூ இறே. நாங்கள் சொன்னவார்த்தையை அவன்கேட்குமோ? என்ன; [முன்னுலகம் இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் வையமாதேவியை லோகங்களையும் உண்டாக்கினவன். அழிந்தவற்றையுண்டாக்கினவன் உண்டான வஸ்துவை அழிக்குமோ? உண்டாக்குமிடத்தில் தரமிடாதவன் "தன்னைப் பெற வேணும்" என்றிருப்பாளைத் தரமிடுமோ? [மறுகில்வண்ணன்] - தரமிட்டாலும் விட வொண்ணாதவடிவு. தன்னைப்பெறக் கொடுக்குமவன் என்றுமாம். [கண்ணன்] - ஆஸ்ரிதர்க்குத் தன்னைக் கையாளாக்குமவன்; என்னை ஸுலபஸ்ரூபஹாரம் பண்ணினவன். என்னை அநந்யார்ஹை மாக்கின உபகாரகன். என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை அழித்து, தூதுபோகைக்கு உங்கள் காலிலேவிழும்படி பண்ணினவனுக்கு. [என் நிலைமையுரைத்து] - அவன்படிக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொன்னாள்: தன்படிக்குப் பாசுரமில்லை யென்கிறாள். [என்நிலைமை]-"ஸுஹரிபஸ்ரூஸ்ரீரமணி" என்று தன்வடிவைக் காட்டுகிறாள். "யதெதாவாவொ நிவ.கஸ்ரூ" என்கிறவிடத்தைக் காட்டிப் பாசுரமிட்டாள், தன்னாற்றாமைக்குப் பாசுரமிடமாட்டுகிறிலள். உமைக்கு "வாவாயஸ்ரூஜவாவ்ரூஹி" என்று ஒருவார்த்தை கேரவமையும்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. சில புள்ளினங்களைக் குறித்து, எம்பெருமானுக்கு என் உஸுரையை அறிவித்து விஸ்லேஷித்வயத்தையும் நான்தரரீங்கள் ஆளவேணுமென்று இரக்கிறாள்.

[பொன்னுலகாளீரோ] - ஸர்வவிஸ்லேஷியானது விப்லேஷ ஸுஸுயில் அவனையும் தன்னையும் சேர்த்தார்க்குப் பரிசிலாகக் கண்டதென்றிருக்கிறாள். உபய விஸ்லேஷியும் ஒரு மியமநத்துக்கு மோஷமிறே. அவ்வவஸ்ரூ பிறந்தால் சொல்லலாமிறே. ஸர்வேஸ்வரனிருக்க இவ்விடம் அராஜகமாய்க் கிடக்கிறதென்றிருக்கிறாள். ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மற்று ஒரு

முதற்பாட்டு - பொன்னுலகு இத்யாதி. "புள்ளினங்காள், பிராந்தனக்கென்னிலைமை யுரைத்து - பொன்னுலகாளீரோ" என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை-சில இத்யாதி.

ஸர்வாநதாநவிபூதிகளைக் கொடுக்கைக்கு இவளுக்கு ப்ராப்தியுண்டோ? என்ன; த்ரேதாபரிஹரிக்கிறார். அதில் முந்தினது-ஸர்வாவிபூதியானது இத்யாதி. இரண்டாவது-ஹ்ரு ஸுஸ்ரூ ஸ்ரூ இத்யாதி. மூன்றும் பரிஹாரம் - அபிமகுலோப்பிறந்து இத்யாதி மேல்வாக்யத்திலே கண்டுகொள்வது.பரிசில் - உபஹாரம். "ஸுஸ்ரூ ஸ்ரூ ஸுஸ்ரூ ஸ்ரூ ஸ்ரூ ஸ்ரூ ஸ்ரூ ஸ்ரூ" என்றாலிதுக சேஷராகுறுல் பிராட்டிக்குக் கொடுக்கலாமொழிய இவருக்குக்கொடுக்கலாமோ? என்ன - அவ்வவஸ்ரூ இத்யாதி. அவ்வவஸ்த்தை-பிராட்டிதலை. "ஆளீரோ" என்றதுக்கு பாவம்-ஸர்வேஸ்வரன் இத்

தேசவிசேஷத்திலே போய் அநுபவிக்குமத்தை இங்கேயிருந்தே கொடுக்கிறாள். ப்ரக்ருதியோடே கொடுப்பாரும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொடுப்பாருமாய் இருக்கிறபடி. ஒருவரை யொருவர் பிரிந்து துழாவுகிற ஸமயத்திலே கொடுக்கை இருவர்க்கும் ஒக்கும். சேர்க்கைக்காக உடம்பிழப்பாரும் உடம்போடே கூடிநின்று சேரவிடுவாருமாயாகாதே இவர்களிருப்பது. [பொன்னுலகாளீரோ, புவனிமுழுதாளீரோ] - உங்கள் விலாஸிதியும் நான் பட்டது படவேணுமோ? அநாதனைப் பிரிந்து வாடகனைத்தேடித் திரிகிற இவளை, வடிப்பிப்பார்க்கு உலாய விலாஸிதியையும் கொடுக்கிறாளிறே, அவனை நினைத்திருந்த கணம். கலந்தபோதுதன்னையும் தன்னுடைமையையும்இவளுக்காக்காப்பிரிந்தபோது மாறுவானொரு புல்லியனோடன்றோ இவள் கலந்தது. தன் அஸந்நிதியிலும் இவள் தான் இப்படி உலாய விலாஸிதியையும் இஷ்டவிநியோகார்ஹமாக்குமாபோலேயிறே, அவன் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் இவளுக்கு ஆக்கிவைத்தபடி. அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் கோவிலே, பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரைக்கொண்டு ஆழ்வான்புக, "ஆழ்வான் பண்ணின நெஞ்சாறல் ஆறுவது ஆளவந்தார் ஸ்ரீ பாதத்தேறப் போனாலிறே" என்ற வார்த்தையை நினைப்பது. (அதாவது ஆழ்வான், பெருமாள் திருவடிகளிலே ஒரு வார்த்தை விண்ணப்பஞ் செய்தாராகில் அஸிமத ஸித்தியாம் என்கை.) [பொன்னுலகாளீரோ, புவனிமுழுதாளீரோ] - ஒருவில்லேருதுகளோபாதி உலாய விலாஸிதியும் தன்னிலைச்சேர்ப்பாரைச் சென்றிருக்கிறாள். (அதாவது,

---

யாதி. "பொன்னுலகு" என்கிற பதத்துக்கு வாஸனை-ப்ரகாசம் இத்யாதி. இங்கேயிருந்தே யென்றது - இங்கேயிருக்கச்செய்தேயுமென்றபடி. இப்படி. இவளைப்போலே பெரியபுலையர்க்கும் பெருமாள்கொடுத்தாரென்ற விவக்ஷிதம், அவரில் இவளுக்கு வாசியருளிச் செய்கிறாளாதல் கீழ்வாக்யத்தால் ஸூசிதமாதல் - ப்ரகாரத்தோடே. இத்யாதி. ப்ரக்ருதியோடே கொடுப்பாருமென்றது - ஆழ்வானை. ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொடுப்பாருமென்றது - "கைபுராவதி நாராயணா" என்ற கொடுத்த பெருமானை. கொடுக்கிறதில் வாசியுண்டானாலோடாதி, கொடுக்குங்காலத்துக்கும் வாசியுண்டோ? என்ன - ஒருவனோ இத்யாதி. காலத்துக்கு வாசியில்லையென்றபடி. இத்தால் - பெருமானோடே ஸாம்யமுண்டென்று கருத்து அழாவுகிற - தடுமாறுகிற. இவர்களிப்படிகொடுக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - சேர்க்கைக்காக இத்யாதி. இவர்கள் - பக்தர்களும், பெரியவுடையாரும். இத்தால் - பெரியவுடையார்சேர்க்கைக்காக உடம்பை யிழக்கையாலே யத்தையறத்துக்கொடுத்தார்; இவையுடம்போடேநின்று சேரவிடுகையாலே அத்தோடே கொடுக்கிறாளென்றபடி. "ஆளீரோ" என்கிறஸ்வரத்துக்கு பாவம் - உங்களிவ்பூதியும் இத்யாதி. ஈஶ்வரவிபூதியைக் கொடுக்கைக்கு இவளுக்கு ப்ராப்தியேதென்கிற சங்கைக்கு மூன்றும் பரிஹாரம் - அஸிமதனை இத்யாதி. நினைத்திருந்த கணமாவது- கலந்தபோது தன்னையும் தன்னுடைமையையும் கொடுத்ததைநினைத்தாளென்றபடி. "விவாஹகாலெஷு திவஸம் ப்ரியோஜெ" என்ற போகதசையிற் சொன்னதைக்கொண்டு கொடுக்கலாமோ? என்ன - கலந்தபோது இத்யாதி. புல்லியன் - கடாக்ஷன். ஆனாலும், அவன் ஸந்நிதி வேண்டாவோ? என்ன - தன் அஸந்நிதியிலும் இத்யாதி. தன்னையும் தன்னுடைமையையும் இவளிட்ட வழக்காக்கி இவர்க்கு பாதந்தரனாயிருக்கையாலே, இவர்க்குக்கொடுக்கலாமென்னுமத்தை ஆதிற்றாய முகத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறாராதல், இப்ப்ரசங்கத்திலே ஆசார்யனுக்கு மோக்ஷப்ரதத்வமுண்டென்கைக்கைகிற்றயமாதல் - அருளாளப்பெருமாள் இத்யாதி. ஆழ்வான்பண்ணின நெஞ்சாறலென்றது - ஆழ்வான் பாமபதப்ரதாநஸந்தாயிருக்க, இவ்வர்த்தத்தையைக் கண்டிலேகொண்டிருந்ததால்வந்த நெஞ்சாறலென்றபடி. நெஞ்சாறல்-மனோதுஃகம். ஸ்வாசார்யரான எம்பெருமானாரிங்கே யெழுந்தருளியிருக்கையாலே, ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தேறப்போனாலிறே என்றது. "ஈஶ்வரவிபூதியானது" இத்யாதி முந்தின பரிஹாரவாக்யவிவரணம் - ஏறுவில்லேருது இத்யாதி. அதாவது வில்லுமொருதும் பிராட்டிக்கும் கப்பினைப்பிராட்டிக்கும் கந்யாசுல்கமானாற்போலே, விபூதித்வமும் சேர்ப்பார்க்கு சுல்கமென்று

வில்லெருதுகளை நிரஸிக்கை அவர்களுடைய ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவாறேற்போலே, இவை உஹ்யவிஹ்ரிதியும் ஆகுகை அவனுடன் ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கே ஹேதுவென்றாள் என்றபடி.) [ஆளீரோ] - ஸ்வத்வம் ஒருவர் பண்ணிக் கொடுக்கவேண்டாதிருக்கிறபடி. "ஏதத்ஸ்வரூபமாத்மயாதா" என்றாரிறே பெருமாள்; அப்படியே அவற்றுக்கும் "தூதுபோக" என்று முகங்காட்டினபோதே கொடுத்தற்றது. அவன் கார்யஞ் செய்கிற இவற்றுக்கு அவனை யறிவித்துக் கொடுக்க வேண்டாவிறே. இவள்தானும் அவன் கார்யமிறே செய்கிறது. இவை தூதுபோகவே தான் உளளாம்; தான் உளளாகவே ஸவிஷயமதிகளென எம்பெருமானுமாம். இனி, இவள் தன் படுக்கைப்பற்றிறே கொடுக்கிறதும் [ஆளீரோ]- உங்கள்கார்யமே செய்ய வொண்ணாது: என் கார்யமுஞ் செய்யவேணும். இவள்கார்யஞ் செய்கையாவது, இவற்றை யாளுகையிறே. "இவள்தான் உஹ்யவிஹ்ரிதியையும் கொடாநின்றாளாகில், அவன் வந்தால் தானும் அவனும் எங்கேயிருப்பது?" என்ன, "இக்குருவி காட்டினவிடத்தே" என்று அநந்தாழ்வான் வார்த்தை. [பொன்னுல காளீரோ - புவனிமுழுதாளீரோ]- கைப்பட்டதைக் கொடுத்திறே மற்றொன்று தேடிக்கொடுப்பது. தனக்காக்கின அடைவே கொடுக்கிறாள் நித்ய விஹ்ரிதியைக் கொடுத்திறே லீலாவிஹ்ரிதியைக் கொடுத்தது; 'அயர்வறுமமரர்களதிபதி' என்ற பின்பிறே, 'இலனதுடையனிது' என்று,லீலாவிஹ்ரிதியோகஞ் சொல்லிற்று. இங்கே யிருந்தாலும் ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் அணித்தாய்த் தோற்றுவது அவ்விடமிறே: "அக்கரையென்னு மனத்தக்கடலுளாழ்ந்தி யுன்பேரருளா லிக்கரையேறி யிளைத்து" என்று, அது இக்கரையாகவும், இது அக்கரையாகவும் சொல்லாநின்றார்களிறே. "மாகவைகுந்தங் காண்பதற் கென்மனமேக மெண்ணும்" என்றிறே யிருப்பது. ப்ராப்தி †ஸைஶயி

இருக்கிறாளென்றபடி. "ஆளீரோ" என்கைக்கு, நீ எங்களுக்குத் தந்தாயோ? என்ன - ஸ்வத்வம் இத்யாதி. இது - "ஆளீரோ" என்ற பூதகிர்த்தேசத்துக்குபாவம். அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - தூதுமஸ்ய இத்யாதி. அதாவது-"ரா஘வவாக்யரணம்ருகு" என்றாரே பெருமாள் அபயங்கொடுத்தாரென்றபடி. "ஒருமிதுநத்துக்குஸ்வாமி" என்ற த்விதீயபரிவாரத்திலே, அவனுக்கும் ஸ்வாமியாகையாலே அவனுக்கறிவியாதே கொடுக்கலாமோ? என்ன - அவள்தாயாயும் இத்யாதி. ஸ்வார்த்தமாகவன்றிறே தூதுபோகச்சொல்லுகிறது: அவன்கார்யமோ இது? என்ன - இவள்தானும் இத்யாதி. அதெப்படி யென்ன - இவைதூது இத்யாதி. 'தானுளளாகவே' இத்யாதிக்குஸம்வாதமாக - "ஜீவிதகாலயாவகம் ரா஘வஸ்ய ஹிதாகுகு" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். "அபிமதனைப்பிரிந்து" இத்யாதி த்ருதீயபரிவாரவிவரணமாதல், ஏதத் வாக்யோபஜீவநேந 'அவனுக்கு அறிவியாதே கொடுக்கலாமோ?' என்கிற சங்கைக்கு பரிஹாராந்தரமாதல் - இனி நிவேதநீ [illegible] இத்யாதி. "என்றிவர் மூவாறுமுலகமும்மூன்றே" என்றதைப்பற்ற - [illegible] என்றது. "உங்கள் விடுதியும்" இத்யாதிவாக்யத்தால் பலிதமாதல், "ஆளீர்" என்கிறவிடத்து ஸார்த்தபாவமாதல் - [illegible] இத்யாதி, முந்தற, தானிருந்த லீலாவிஹ்ரிதியைக் கொடாமே, முற்பட "பொன்னுலகாளீரோ" என்பானென்? என்ன - கைப்பட்டதுந்தை இத்யாதி. இந்த ஸௌஹார்தத்வத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார். முந்தினது - தனக்காக்கின இத்யாதி. ஆக்கினவடைவேதென்ன - நித்யவிஹ்ரிதியை இத்யாதி. இதுக்கு ஸாக்ஷிகமாகம் - அயர்வறும் இத்யாதி. இரண்டாம் ப்ரகாரம் - இமையோர்க்கரும் இத்யாதி. அப்படி அவ்விடம் அணித்தாய் தோற்றிற்றோ? என்ன - அக்கரையென்னும் இத்யாதி. ஸம்ஸாரமென்கிற அகாதமான ஸமுத்ரத்துக்குள்ளேயழுந்தித் தறைப்பட்டு, உன்னுடைய நிரவதிக க்ருபையாலே பரமபதமாகிற இக்கரையிலேயேறி ப்ராப்திகிடையாமையாலே ஆயாஸப்பட்டிருக்கிறேனென்றார். பெரியாழ்வார் திருமொழி (ரு,ரூ,எ.) அப்படி அணித்தாய்த் தோற்றலைக்கு ஹேதுவேதென்ன - [illegible]

† பூ(ஸ-ஶ)தகிர்த்தேஶம் — விரித்தமான ஹேயங்கள் [illegible] என்றபடி.

லும் முற்பட்டிருப்பது அவ்விடமேயிறே; தநீயத்வாகாரத்தாலே யொருகால் உத்தேச்யமா மதிறே இவ்விடம். "தொவஜநம்ஸ்மரந்நிதம்சரீரம்" (நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்சரீரம்) என்று நிற்கச் செய்தேயும், அவனுடைய ஐச்வர்யத்திற் குறையநுபவிக்க வொண்ணாதென்று தநீயத்வாகாரேண ஒருகால் உபாதேயப்ரதிபத்தி உண்டு இத்தனையிறே. இல்லையாகில், 'புவனிமுழுதாளீரோ!' என்று, ஆகாராந்தரப்ரதிபத்தியுண்டாகில் கட்டடங்க உத்தேச்யமாய்த் தோற்றாதிறே. [பொன்னுலகாளீரோ-புவனி முழுதாளீரோ] - அடிமைக்கு அடைத்தேற்றலாயிறே இவ்விடந்தானிருப்பது; அவ்விடம் அடிமையாலல்லது செல்லாத விடமாயிறே யிருப்பது. தூதுபோனாரது பரமபதம், அதுடையாரது லீலாவிபூதி. [புவனிமுழுதாளீரோ] - உத்தேச்யமான நித்யவிபூதியைக் கொடுத்தவள், த்யாஜ்ய மான லீலாவிபூதியைக் கொடுப்பானேன்? என்னில்: இவை பண்ணுகிற உபகாரத்தை நினைத்து, 'இன்னது கொடுப்போம்' என்றறியாமல் கலங்கி பண்டு கலங்கினாரும் இப்படியே செய்தார்கள்:- "கவராவதிநாம்யாச யாசபூமிப்ரதாயிநாம்" (அபராவர்த்திநாம்யாச யாச பூமிப்ரதாயிநாம்) என்று சொன்னார்கள். ப்ரீதி அளவு பட்டிருக்கிலிறே தெளிந்திருப்பது. "ஹிரண்யாவா ஸுவர்ணாவா ராஜாநிவிவியாநிவா

ப்ர.—[பொன்னுலகாளீரோபுவனிமுழுதாளீரோ] — சூரணை ஸ்ரீகாம்பெஷ்ட ஷவிதகைஜடாயுஷம்ஸ்ரீதிராமீ, "யோஹதிரு ஜூஶீலாநாசாஸ்ரிதாமெஶுயாஹதிஃ ॥ உகூ ॥ கவராவதிநாம்யாச யாசபூமிப்ரதாயிநாம் । ஸயோக்வம்ஸமிநாஜூதாதொ முஹுலொகாநநாதசாநு॥கூ०॥ மூயு ராஜிஹாஸக்வஸம்ஸ்ரூதஶுயாவு ஜாகூ०॥

யாஸகாம்பெ [ககசு] ராவணவயாநதரொராவிஜயம் விஜ்ஞாப்யுஷ்டிதம் ஹநுமிதம்ஸ்ரீதிஸீதா, நஹிவஶ்யாதித்தனாயுவ்யுதிவ்யாசெவிவாநர । ஸஷ்யாம் ஶஸ்ரியாவ்யாநெதவதாதாம்ஹவெதஶ்ரீ॥ககசு॥ ஹிரண்யாவாஸுவர்ணாவா ராஜாநிவிவியாநிவா । ராஜ்யாம்வாதி ஷாலொகெஷா பெநதாஹநுதிமவதிதஶ்॥உ०॥

இத்யாதி. அதாவது - ப்ராப்யத்வரையாலே எப்போதும் அவ்விடத்தையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கை யாலே யது அணித்தாய்த்தோற்றுமென்றபடி. மூன்றும் ப்ரகாரம் - ப்ராப்திதசையிலும் இத்யாதி. ப்ராப்திதசையிலிவ்விடம் உத்தேச்யமன்றோ? என்ன - தநீயத்வாகாரத்தாலே இத்யாதி. "ஒருகால்" என்கிறதென்? ஸர்வதா உத்தேச்யமன்றோவோ? என்ன - நோபஜநம் இத்யாதி. "தநீயத்வாகாரேண உத்தேச்யம்" என்கிறதென்? வஸ்துதஃ உத்தேச்யமென்றாலோ? என்ன - இல்லையாகில் இத் யாதி கட்டடங்கவென்றது - "முழுது" என்றதைப்பற்றி. ஆக, இப்படி ப்ரகாரத்ரயத்தாலும் வாஸ்த வமானதை முந்தறக்கொடுக்கிறவொன்றொரு பரிஹாரமருளிச்செய்து பரிஹாராக்ஷேபம்- அநுபவத்து இத்யாதி. அடைத்தேற்றல் - பேட்டமெடையும், விரோதியும், ஆகந்தமும் முந்தற நித்யவிபூதியைக் கொடுப்பானென்? என்கிற சங்கைக்கு த்ருதீயபரிஹாரம் - தூதுபோனாரது இத்யாதி. அதாவது - ப்ரதாநத்தைக்கொடுத்தால் அப்ரதாநம் தன்னடையே ததீநமாமென்றபடி. அன்றிக்கே 'தனக்காக்கின வடைவே' இத்யாதிவாக்யந்தொடங்கி, 'தூதுபோனாரது பரமபதம்' இத்யாதிவாக்யத்தோடே அந்வயபரி ஹாரமாதல். இப்படி கலங்கிக்கொடுத்தவேருண்டோ? என்ன, உதாஹரணத்வயம் - ப்ரீதி இத்யாதி. இப்படி கலங்குகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ப்ரீதி இத்யாதி. "தி ஷாலொகெஷா ராஜ்ய" என்றதிலே ஹிரண்யாதிகள் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்க, பிரித்துச்சொன்னது கலக்கத்தின் காரிய மென்றபடி. அபராவர்த்திநாம் இதி. "யாஹதிய ஜூஶீலாநாசாஸ்ரிதாமெஶுயாஹதிஃ ॥ கவ ராவதிநாம்யாச யாசபூமிப்ரதாயிநாம் । ஸயோக்வம்ஸமிநாஜூதாதொ முஹுலொகா நநாதசாநு" இதி ஜடாயுஷம்ப்ரதி ராமோக்தி. "ஹிரண்யாவாஸுவர்ணாவா ராஜாநிவிவியா

ராஜ்யம்வா த்ரிஷு லோகேஷு தெநதர்ஹதி கிஞ்சித்'' (ஹிரண்யம்வா ஸுவர்ணம்வா ரத்நாநிவிவிதாநிவா | ராஜ்யம்வா த்ரிஷு லோகேஷு தேந தர்ஹதி பாஷிதம்) என்று கலங்கினாளிறே. இருவரும் கொடுக்கலாம்படி ஒரு பிரயோஜநத்துக்கு பேஷமாயிறே உபயவிபூதியு மிருப்பது.

[நன்னலப்புள்ளினங்காள்] - அவனிலும் உங்களுக்குண்டான நீர்மையில் ஏற்றமிருந்தபடியென் ? இவ்வளவில் ஆளிட்டழைக்கும்படி கடத்தவிராதே, நீங்கள் முன்னம் கிட்டநின்று முகங்காட்டப் பெறுவதே! உங்கள்படி யிருந்தபடி கண்டேனுக்கு, ஸர்வஸ்வத்தையும் எனக்குத்தந்து தூதுபோம்படியா யிருந்தீ ! ''அவனுக்குக் குணங்களிலேற்றம் ஆஶ்ரயத்தாலே'' என்றிருந்தோம்; அது உங்கள்பக்கலிலேயாகாதே என்கிறாள். உங்கள் நீர்மை யறியாதே, என் செல்லாமையாலே ''அத்தைக்கொள், இத்தைக்கொள்' என்றுகலிந்தேனிறே! ''ஹ்ரணாஸ்வயெவ்வஶோஹமாத்ரு:'' (குணஸ்த்வய்யேவமேபாபநா:) என்னுமவனும் புறம்பாகான், உங்களைப் பார்க்க. ''உங்கள் தரத்துக்கு அதுஒன்றுகும் தாளிப்பூவுமிறே'' என்பராம் பிள்ளையமுதனார். உங்களுக்கு நான் சில செய்தேனோ! வேறும் உங்கள் நீர்மையாலே செய்ததத்தனையிறே. பாண்டவர்களுக்குத் தூதுபோன க்ருஷ்ணனையும், ஆளவந்தார்க்குப் பச்சையிட்ட மணக்கால்நம்பியையும்போலே இருந்தீ யுங்கள்படி! [நன்னலப்புள்ளினங்காள்]-அழகிய நீர்மையையுடைய புள்ளினங்காள் என்றுதல், மிக்கஸ்நேஹத்தை

ப்ர.—[நன்னலப்புள்ளினங்காள்]—தவெதுவ்ருத்தம்ப்ரதிஹா, ''ஶ்ரீராவணநிஶாசரோ ஹ்ருதவாந்ஸீதாம் ஜநஸ்தாநாத் ஸுக்ரீவாதிஸுஹ்ருத்ஸமேத ஹரிபிர்ஜீவந்ஸ்ஸுகீ ஜாதவாந் ஸுக்ரீவ: ஸ்ரியமாப்தவாந் ஹரிகணாந் ஸர்வாந் ஸமாஹூய ச ஸ்ரீராமேண ஹதோ ரணாஸ்வயெவ்வஶோஹமாத்ரு:'' இதி.

நிவா | ராஜ்யம்வா த்ரிஷு லோகேஷு தெநதர்ஹதி கிஞ்சித்'' இதிராவண வதாநந்தரம் ராமவிஜயம் விஜ்ஞாப்யஸ்த்திதம் ஹநுமந்தம்ப்ரதிவிபீஷணோ த்ரிஷு லோகேஷு ராஜ்யம்வா என்று - த்ரைலோக்யத்தையும் கொடுக்கைக்கு இவளுக்கு ப்ராப்தியுண்டோ? என்ன - இருவரும் இத்யாதி. இருவருமென்று - சக்ரவர்த்தித்திருமகனும், ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளும்.

''நலம்'' என்றதுக்கு நாலர்த்தம்: க்ருபையாதல், ஔதார்யமாதல், குணஸமுதாயமாதல், ஸ்நேஹமாதல். க்ருபாபக்ஷத்திலே, ''நல்'' என்கிறபதத்தாலே-ஈஶ்வரக்ருபையை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்கிறார்-அவனில் இத்யாதி. அவன்க்ருபையைப்பற்ற எங்கள்க்ருபைக்கேற்றமேதென்ன-இவ்வளவில் இத்யாதி. ஆளிட்டழைக்கும்படியென்றது - இளையபெருமாளைவிட்டு மாராரனை அழைப்பித்தாற்போலே யழைப்பிக்கும்படி இராதேயென்றபடி. ஔதார்யபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்- உங்கள்படி இத்யாதி. குணஸமுதாயபக்ஷத்திலே,'நல்' என்று ஈஶ்வரகுணத்தையும் திருவடிகுணத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறதென்கிறார் - அவனுக்குக்குணங்களில் இத்யாதியாலும், ஹநுமந்நிவர்போல இத்யாதியாலும், ''ஸீதாம் ஜநஸ்தாநாத் ஸுக்ரீவாதிஸுஹ்ருத்ஸமேத ஹரிபிர்ஜீவந்ஸ்ஸுகீ ஜாதவாந் ஸுக்ரீவ: ஸ்ரியமாப்தவாந் ஹரிகணாந் ஸர்வாந் ஸமாஹூய ச ஸ்ரீராமேண ஹதோ ரணாஸ்வயெவ்வஶோஹமாத்ரு:'' இதி ராவணவதாநந்தரம்மாருதிப்ரதிவிபீஷணர். ஆஶ்ரயத்தாலே யென்றது - ஈஶ்வரஆஶ்ரயமாலையாலே யென்றபடி. க்ருபாபரமான முந்திலை ஆர்த்தவிவரணம் - உங்கள் நீர்மை இத்யாதி. ''உபயவிபூதியையுமாளீர்'' என்கிறது கல்வதன்றோ, கலிப்பீரோ? என்ன - [illegible] இத்யாதி. அறகு - அறகட்டுல்லு. தாளிப்பு - நீத்தாளிப்பு. வாதவிவரணம் - [illegible] இத்யாதி. ஸ்நேஹபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - [illegible] இத்யாதி. ''[illegible] பாண்டவர்களுக்குத் தூதுபோனதி ஸ்நேஹகார்யமன்றே. [illegible] விளக்கிறார் - அபூர்வ இத்யாதி.

யுடைய புள்ளினங்காள் என்றுதல். "இருவருமான சேர்த்தியொழிய வேறுமொன்றைத்தரவோ?" என்று சிரித்திருந்தன; "ஸுயஶ்ஶ்ரீ: ஸுயா ஶ்ரூயதாம் தேவராஜ்ய ஸுயோ ஹ்யஹம் | ஹதஶத்ரும் விஜயிநம் ராமம் பஶ்யாமி ஸாம்ப்ரதம்" (அர்த்த தஸ்சமயாப்ராப்தா தேவராஜ்யாதயோ குணா: | ஹதஶத்ரும் விஜயிநம் ராமம்பஶ்யாமி ஸாம்ப்ரதம்) (பெருமாள் விஜயிகளாய்க்கொண்டிருக்கப் பார்த்தவர்களுக்கு தேவராஜ்யாதிநன்மைகள் தன்னடையே வந்ததிறே.) [நன்னலம்]- "ஸஹஸ்ரவ்ரவ்ரவம்ஶஶ்ச" (அஹஞ்ச ரகுவம்ஶஶ்ச) இத்யாதி - "ராஜீவேயம்க்ஷணமபி" (ராஜீவேயம் க்ஷணமபி) என்றிருக்கிற காலும் என்னையொழிய ஜீவியாதபடியிருக்கிற பிள்ளை பரதனும், திருவர்க்கும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான பிள்ளையும். "ஸைவதேஹ்யா:" (ஸைவதேஹ்யா:)- இவையெல்லாம் தகுமென்னைக்காக. "யதா ஶ்ரீ: வாரிரக்ஷிதா:" (தர்மத:ரிரக்ஷிதா:)- நீ செய்ததுக்கொரு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாமோ? வெறும் அறவனாகையாலே செய்தாய் அத்தனை. "உனக்கென்செய்கேன்" என்று காலத்தையுள்ளதனையும் உழைக்கும்படியிறே நீ செய்தது. [புள்] - இந்நிர்மமயில்வற்றமுடைய உங்களுக்கே கமநஸாதநமான பக்ஷபாதமுண்டாகப் பெறுவதே! "பிரிந்தாரைச் சேர்க்கை திர்யக்குக்களின் கார்யம்" என்றிருக்கிறாள், ராமாவதாரத்தில் வாஸனையாகிலே. [இனங்காள்]- "நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்பாருங் கூடவுண்டாயிருக்கிறபடி. [இனங்காள்] - உடலுமுயிருங்கூடக் கிடக்கப் பெறுவதே! "ஸுஹ்ருதஸ்ஸுஹ்ருதி" (அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமி) என்று முன் நடப்

தஸ்ஸுஹ்ருதி [ககக] தாரயுக்தி ஸ:, ஸுஹ்ருதஸ்ஸுஹ்ருதி நம்ஸுஹ்ருதி ஸுஹ்ருதி ஸுஹ்ருதி ஸுஹ்ருதி | ரக்ஷ ஸுஹ்ருதி ஸுஹ்ருதி ஸுஹ்ருதி ஸுஹ்ருதி

பாருங்கூட இருக்கப்பெற்றபடி. [இனங்காள்] - "தீக்ஷுஸ்வ-ரஸ்ஸு சோமுதெ" (தீக்ஷுப ஸர்வாஸு மார்கந்தே) என்று, எல்லாத்திக்கிலும் போகவிடலாம்படி திரளிருக்கிறபடி யென்றும். [வினையாட்டியேன்] - கைப்புகுந்தவனைக் கைகழியவிட்டு உங்கள்காலிலே விழும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். உங்களுக்குக்குணங்கள் ஸ்வரூபமாறுற்போ லேயிறே எனக்கு லாக்யதாநி ஸ்வரூபமானபடி. [நான்] - "யதீ-கஃவுரிரக்ஷிதா:" (தர்மத:பரிரக்ஷிதா:) என்றிருப்பான் அவன்கிடீர்! ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளான வேண்டப் பாட்டோடே யாகாதே தான் துறந்துவிடுகிறது இவள்! [நானிரந்தேன்] - அத்தலைபித்தலையான படி. [இரந்தேன்] - கீழே, அவன் திருவடிகளிலே நாலுப்ரயோகம் ஶரணம்புக்கார்; இப் போது ததீயர்பக்கலிலே ப்ரபத்திபண்ணுகிறார்: அது தப்பிலும் இது தப்பாதிறே. இதுக்கு வேறு விலக்கடி யில்லையே. * ப்ரார்த்தநா மதியிறே ஶரணாகதியாகிறது. அவ்யவஸிதாரியான உபாயத்தைப் பற்றுகிறாள். [இனங்காள் - இரந்தேன்] - மிகுதியாயிருப்பார்க்கு இரந்தார் வாசி தெரியுமிறே. ஶரணாகதர்க்குத் தன்னுயிரைக் கொடுக்குமவையே. நன்னலப்புள்ளினங்

[நானிரந்தேன்] கிஷ்கிந்தாகாண்டே [ச] "ஏதாயஸ்ஸுவராஜ்ஜாஹ்யாஸீத்ஸ்ரணெ ணைவாயசிபுவதஸ்ஸு। கஸ்யுவாத்ரு ஶரணாஸ்யுஸ்யுஸ்ரீ வம்ஶரணம்மதஃ॥ ஸவபூ ஜெநாகஸ்யுயசிபூ தாஶரணாஸ்ரணம்வாராமுராரிசிபுராவலவஸ்ஸாயம் ஸ்ரீ வம் ஶரணம்மதஃ॥உம்॥"

ணநகுஶிஸுராவராயுதி" இதி யுத்தகாண்டே ஹநூமந்தம் ப்ரதிஸீதா. "யதிகுவாஸ்ரூவிதொ ஹுமுவநசிஷ்ஷெவுவராவவ । கஶ்ரு தஸ்ஸுமஜிஷ்ஷுராதி ஶ்ரூஸ்ஸுகுணகுகாநு" இத் யயோத்யாகாண்டே ராமம்ப்ரதி ஸீதா, ஸ்ரீஜநகபக்ஷத்தையநுஸரித்துச்சொல்கிறாள் - "தீக்ஷுஸ்வ-ரஸ்ஸு" இத்யாதி. "யாரகுவீ நாரஸ்ஸுஸ்ஸு ரணிஸ்ஸு வைஹ ரு யுயாகாநிவ । தீக்ஷுஸ்வ-ரஸ்ஸு சோமுதெ ஸெயசோஸாதி-காரியா" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநூமாந். "இரந்தேன்" என் றத்தைக்கடாக்ஷித்துபாவம் - கைப்புகுந்தவனை இத்யாதி. "நன்னலம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி. "நான்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தியம் - "யதீ-கஃ" இத்யாதி. "நான்" என்று தன்னைப்போரப்பொலிய அபிமாநிக்கிறது, ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளான பெருமையை நினைத்தன்றோ என்று வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபோடு - ஸ்ரீஜநகராஜன் இத்யாதி. "யதீ-கஃவுரிர க்ஷிதா:" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - அந்தலை இத்யாதி. இரந்தேன் என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஶம் - கீழே இத்யாதி. அத்தைப்பற்ற இதுக்குவாசியேதென்ன - அதுவும் இத்யாதி "வெயிஶிஷ்ட வ திவாநெகிஸம்ஶயொஹ்யு தஸ்ஸுவிநாம । நஸம்ஶயொ ஹ்ரு தஸ்ஸுவரிஷயபூராரதா தநாழி" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். தப்பாமைக்குறைதுமேதென்ன - இதுவும் இத்யாதி. அதாவது - ஸமுவத்விஷயத்துக்குஸ்வாதந்த்ர்யமாகிறவிலக்கடியுண்டு; ததீயவிஷயத்துக்கு அதில்லையென்றபடி. விலக் கடி - ப்ரதிபந்தகம். "இரந்தேன்" என்றால் - ப்ரபத்தி வாசகமாமோ? என்ன - ப்ராப்தாநுமதி இத்யாதி. "ஸுஹ்ருஸ்ஸுவராயாநாரோலுயொகிதுநொமதிஃ॥ஸுவெசிவொவாயஸுதெரெசி யவெதிவ்ரூயபூநாசிதிஃ । ஶரணாமதிரிதுஸுவநாவஸாதெவெவுரிநுவ்ரூயாஜ்ஜுகாழி" இதிபாவச்சாஸ்த்ரே. பக்தியாதிகளைவிட்டு, ப்ரபத்தியிலேயிழிகைக்கு அடி, ப்ரபத்தி யமோகமாயிருக்கை யாலேயென்று, விவரித்தருளிச்செய்கிறார் - அவ்வாறிருக்கையால் இத்யாதி. "இனங்காள்" என்று - மிதுநத்தை ஸம்போதித்து, "இரந்தேன்" என்கிறவிடத்தையுடைய வாயத்தபாவம் - மிதுநமாய் இத்யாதி. "தெரியும்" என்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - ஶரணாகதர்க்கு இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "ஸஹி

களன்றியே படுகோலைக்காரர்க்கும் இரங்கவேண்டும்படியிறே என்னுடைய சீலை. [நன்னலப்புள்ளினங்காள் - இரந்தேன்] - ஶரணாகதை குறைவற்றிருந்தபடி யென்றான்! [நானிரந்தேன்] - அவனிறே "ஸகृத் ஏவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே" (ஸகृத்ஏவம்ஶரணம்கத:) என்று தீர்ய்க்கீன்காலிலே முற்பட விழுந்தான்; பின்பிறே இவள், "ததாகுருத யாம்மயி" (ததாகுருத யாம்மயி) என்றது. [வினையாட்டியேன் நானிரந்தேன்] - எல்லாங்கொடுத்தாலும் அவற்றுக்கு ஒன்றும் செய்ததாகத்தோற்றாதே பல்காட்டுகிறாள். அவர்கள் பண்ணுகிற உபகாரம் அறவுபட்டிருக்கிலிறே ஸத்ருஶமாக ஒன்று தேடிக்கொடுக்கலாவது. எல்லாங் கொடுத்தாலும், "க்ருத்ஸ்நாம்வா ப்ருதிவீம் தத்யாந் நத்துல்யம்கதஞ்சந) என்று "செய்ததுபோராது" என்னும் இதுவேயிறே நெஞ்சில் பட்டுக் கிடப்பது. "தஸ்மைநத்ருஹ்யேத்" (தஸ்மைநத்ருஹ்யேத்) என்னுமளவில் நிற்குமதன்றே; "க்ருதமஸ்யஜாநந்" (க்ருதமஸ்யஜாநந்). அங்குநின்றும் மீண்டாலிறேயதுதான்வேண்டுவது;

கவ்வ்ரதிஜ்ஞ ராஹவாரயாஹ கூரஶோ ஹ்யகி கவொரெகாவா நரவிஶ்ரவ்ஷகிவொ நஶ்ருதிவொஜநஃ" என்றதுவும், "ஶ்ரணுயவெ கவரிகவொரெகாமாம் ஶரணம் ஶரணஶோ ஹ்யகி கவி ஃ தஶ்யயாநாயம் வெஷோஶோ வெஷநிஃஶேஷ்ரிதஃ" என்றதுவும் அநுஸந்தேயம். "நன்னலப்புள்ளினங்காள் இரந்தேன்" என்னவமைந்திருக்க, "வினையாட்டியேன்" என்று - தன் தைந்யத்தைச் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - நன்னலப்புள் இத்யாதி. இவள் ப்ரபத்திபண்ணுகைக்கு இவர்கள் தான் ப்ரபத்தவ்யரோ? என்ன - ஶரணாகதை இத்யாதி. 'ஶரணாகதை குறைவற்றிருந்தபடியென்றது' "கலம்" என்று - வாத்ஸல்யாதிகளையும், "புள்" என்ற சிறகாலே - ஜ்ஞாநாதிகளையும், "இணம்" என்று - புருஷகாரத்தையும் நினைத்து, "இணங்காள்" என்று - ஸ்ரீமத்பதார்த்தத்தையும், "நன்னலப்புள்" என்று - நாராயணபதார்த்தத்தையும், "இரந்தேன்" என்று - "ஶரணம், வ்ரவேஶ்ரு" என்ற பதத்வயார்த்தத்தையும், "நான்" என்று உத்தமனாலே யாகஷிப்தனான அயிகாரியையும் சொல்லுகிறது. "அத்தலை இத்தலையானபடி" என்றதின்விவரணம் - அவனிறே இத்யாதி. "வி தாயஸ்ரவொராஹ ஹ்ரராஸீஹ்ரவெணுராயஃ ஸுவ்ஹ்ரஸ்ரு! ஸ்வ்ரவொ ஹ்ரு ஶரணுஸ்வ்ரவஸ ஶ்ரீ வம்ஶரணம் ஶ்ரஃ" இத்யாதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே, "யயா தம்வொ ரராஷவ்ரவொ ஹ்ரவெ ஹ்ரு ஶ்ரொகாஷிகஶிஃ வெதஃ। ஸஸ்ரு ஶ்ரயம்ஸகாஶோ ஹம் தயாகுருரு ஹயாம்யி" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஏறாத மந்தம்ப்ரதி ஸீதா "பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ" என்றவநந்தரம், "வினையாட்டியேன்" என்று - தன்தைந்யத்தைச் சொல்லுகையாலே பலிதமானதோர் அர்த்தவிசேஷம் - எல்லாங்கொடுத்தாலும் இத்யாதி. பல்காட்டுகிறதென்? ஸத்ருஶப்ரத்யுபகாரம்பண்ணுகிறதுக்கென்? என்ன - அவர்கள் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, 'வெஷறவிஶ்ரு ஹ்ரு ஶாநஸ்ரு ஶெவெரரவிநஶஸ்ரு ஶெ। ஹ்ரு ஶிவ்ரு ஶாநஶியவாஶெரு ஹ்ரு ஶ்ரயிதகுரு ஶாஸ்" என்றது அநுஸந்தேயம். இத்தால் - அவர்கள்பக்கல் இவளுக்குண்டான க்ருதஜ்ஞதை ப்ரகாஶிக்கிறதென்னுமத்தை ப்ரமாணபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - எல்லாங்கொடுத்தாலும் இத்யாதி. "யொ ஶெ ஹ்ரு ஹ்ரவ ஜ்ரு ஶாநம் ஶ்ரு ஸ்ரு ஶவெ ஶாநம் । க்ருதஜ்ஞாம்வா ப்ருதிவீம் ஹ்ரு ஶ்ரு ஸ்ரு ஶ்ரயிதகுரு ஶாஸ்" இத்தால் பலிதம் - தஸ்மைநத்ருஹ்யேத் இத்யாதி; ஆசார்யத்ரோஹாபாவமே போராது: உபகாரஸ்மரணமும் வேணுமென்றபடி. "யஸ்ரு ஶாஸ்ரு ஶாநாவிஶெநா கிஸ்ரு ஶுவாஸ்ரு ஸ்ரு ஸ்ரு ஶெஹ்ரு ஶ்ரு ஹ்ரு ஶாஸ்ரு ஶாநஸ்ரு ஸ்ரு ஹிவிஶ்ரு ஶாதஸ்ரு ஸ்ரு ஸ்ரு ஜ்ரு ஶயகிதஸ்ரு ஶெஷ்ரு ஸ்ரு ஜ்ரு ஶ" இத்யாத்யாபஸ்தம்பதர்மே. "யஶ்ரு ஸ்ரு ஶ்ரு ணாதுவிதயொ ஶகுணாஶாவஷ்ரு ஸ்ரு ஸ்ரு ஸ

(அவன் செய்த உபகாரத்தினின்றும் மீண்டாலிறே த்ரோஹநிஷேதம் சொல்லவேண்டுவது). இதெல்லாம் சொல்லவேணுமோ? அவன்தான் வரும் ஸ்வபாவனாகிலன்றோ நாங்களறிவிப்பதென்னில்; என் ஹாக்யஹாநியாலே இழந்தேனத்தனைபோக்கி, அவன் படியைப் பார்த்தால் இழக்கவேணுமோ என்கிறாள் [முன்னுலகம் இத்யாதி]- அழிந்தவற்றை அடியே பிடித்துண்டாக்குமவரகிடீர்! இத்தலையழிந்திறே கிடக்கிறது. ஆர் பிரிவுக்குச் சகித்துத் தளர்ந்து தூதுவிட, இவற்றையுண்டாக்கிற்றி? வேறும் தன்க்ருபையாலே செய்தானித்தனையிறே! பண்டு இவனுக்கு ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுகைக்குத் தூதுவிடவேண்டாகிடீர்! [முன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த முகில்வண்ணன்] - ஜலஸ்தல விபாகம்பாராதே "பஹுஸ்யாம்"(பஹுஸ்யாம்) என்கிற ஸங்கல்பஞ்ஞாநத்தாலே ஏற்கவே யிவற்றையுண்டாக்கினவன். [முகில்வண்ணன்] - தரமிட்டாலும் விடவொண்ணாத வடிவு; தன்பேறாகக் கொடுக்குமவன் என்றுமாம். [முகில்வண்ணன்கண்ணன்] - ஜகத்காரணத்வத்துக்கும் அவதாரத்துக்கும் அடியான ஔசீர்யாதி குணங்களைச் சொல்லுகிறது அன்றிக்கே, அப்ராக்ருததிவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தோடே வந்து அவதரித்தபடியைச் சொல்லிற்றுமாம். [என்னலங்கொண்ட பிரான்]- இதோரு பழங்கிணறு கண்வாங்குகிறதென்? என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணின வுபகாரகன்; உங்கள் காலிலேவிழும்படி பண்ணினவன். இப்போது அகலவிருந்ததொழியப்பண்டுசெய்தவையெல்லாம் சாலாநன்று கிடீர்! எங்களோடு கலப்பதுக்கு முன்பு போர நீர்மையுடையான்; இப்போது வடிவழகே கிடீர் உள்ளது. [முகில்வண்ணன்

ராஷ்ட்ரம் ப்ரதி ஸமத்ஸுஜாதஃ. "முன்னுலகங்களெல்லாம்" என்றத்துக்கவதாரிகை- அங்குநின்றும் இத்யாதி. மீண்டாலிறேயென்றது - போனகார்யம்செய்து நாங்கள் அங்குநின்றும் மீண்டாலிறேயென்றபடி. "அவன்படியைப்பார்த்தால்" என்கைக்கு, அவன்படியேதென்ன - அழிந்தவற்றை இத்யாதி. "உலகம்" என்றதுக்கு பாவம் - ஆர்பிரிவுக்கு இத்யாதி. "முன்" என்றதுக்கு பாவம் - பண்டு இவனுக்கு இத்யாதி. "எல்லாம்" என்றதுக்குபாவம் - ஜலஸ்தல இத்யாதி. "வண்ணம்" என்றதுக்கு - வடிவாகவிவக்ஷிதார்த்தம் - நாமரூபங்கள் இத்யாதி. தரமிட்டாலுமென்றது - தாரதம்யம்இட்டுரக்ஷித்தாலுமென்றபடி. வண்ணமென்று - ஸ்வபாவமாகவிவக்ஷித்து ஔதார்யபரமாக அர்த்தாந்தரம் - தன்பேறாக இத்யாதி. வண்ணமென்று - ஔதார்யத்தைச்சொன்ன பக்ஷத்துக்குச்சேர, "முன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்த" என்றத்தோடுங்கூட்டி, "கண்ணன்" என்றதுக்கு பாவம் - ஜகத்காரணத்வத்துக்கு இத்யாதி. இத்தால் "படைத்த" என்றதுக்குமேலே சொல்லிற்றாயிற்று. ஔதார்யஞ்சொன்னது - குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். "முன்" என்றது - முற்பாடனாயென்றுதல், முன்பெல்லாமென்றுதல். "வண்ணம்" என்றதுக்கு - வடிவென்ற அர்த்தத்துக்குச்சேர, "கண்ணன்" என்றதுக்கர்த்தம் - அன்றிக்கே அப்ராக்ருத இத்யாதி. "அவன்வரும்" என்கிறதுக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணினானென்று முன்புத்தைகளைத்தொல்லவேணுமோ? என்னைத்தனக்காக்கினதேபோராதோ? "அவன்வரும்" என்று நிச்சயிக்கைக்கு? என்கிறாள் - இதோரு நடழங்கிணறு இத்யாதி. கண்வாங்குகை - தூரெடுக்கை. அவனைப்பிரிந்து க்லேசிக்கிறதனையில் "உபகாரகன்" என்கிறவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தை த்வேதாவருவரிக்கிறார் - உங்கள்காலிலே இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது, லோகத்திலுள்ளார் தன்னை மறந்துஉண்டுடுத்துத்திரியாநிற்க, எனக்குத் தன்பக்கல்ப்ராவண்யத்தையுண்டாக்கி, உங்கள்காலிலே விழும்பண்ணின வுபகாரகனென்று - முந்தினஸ்வபாவம். இப்போதகலவிருந்தானேயாகிலும், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணி யவதரித்து என்னைவசீகரித்து என்னோடேகலந்து இப்படி யாசேதநோபகாரங்களைப் பண்ணினவனென்று - இரண்டாம்ஸ்வபாவமென்று பேதங்கண்டுகொள்வது. "இப்போதகலவிருந்த" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - எங்களோடு இத்யாதிவாக்யத்வயமும், கலப்பதுக்கு முன்பென்றது - கலந்துபிரிந்ததுக்கு

என்னலங்கோண்ட] - அம்மேகம் வர்ஷிக்கும் இடமாகாதே, முகக்கும் இடமானேன். [தனக்கு என்னிலேமை] - அவன் வருவானுனுலும், நாங்கள் சொல்லுவதே தென்னில், 'என்னிலேமை' என்று - தன்வடிவைக் காட்டுகிறாள்; "வனஹிவபுஷ்ஶரீராணி" (வஹி பிஷ்யஶ்ரீராணி) என்னுமாபோலே. என்னைக்கண்ட நீங்களோ பாசுரமிட்டுச்சொல்லுமத் தனை. ஜகத்காரணத்வம், அவதாரம், தன்பக்கல்பண்ணினவிசேஷகடாக்ஷம் இவை யெல்லாம் கண்ணழிவறச் சொன்னாள்; அவன்குணங்களிலே யவகாஹித்த தன்படி தன் னுலும் பேசப்போகிறதில்லை; தனக்குந் தன்தன்மை யறிவரியானைப்போலே. [உரைத்து] - தனக்குங்கூட நிலமல்லாத தன்படியை இவை பாசுரமிட்டுச் சொல்லவற்றாகக்கொண் டிருக்கிறாள். கரைமேலே நிற்கையாலே அவற்றுக்குச்சொல்லலாமிறே. "உரைத்து, கொண்டு வாருங்கோள்" என்னுதொழிவானேன்? என்னில்; - "ஈஶ்வரக்ருத்யம் நமக்குஸுரயோ" என்றிருக்கையாலே; இவனுக்குப்பணி குறையை யறிவிக்கையிறே: மேலுள்ளதெல்லாம் அவன்பணியிறே. [என்னிலேமையுரைத்து - பொன்னுலகாளீரோ] - ஆர்த்தநாதம் கேளாதபடிபண்ணி ஜீவிக்கப்பாருங்கோள்! சக்ரவர்த்தி பெருமானை முடிசூட்டப் பாரித்த போது, ருஷிகள் ராக்ஷஸராலே நோவுபடுகையாலே ராஜ்யம்திருவுள்ளத்தில் பொருந்தாமை புறப்பட்டுப் போனாரிறே; அப்படியே ஸ்த்ரீவதமும் ஆர்த்தத்வனியுங் கேட்டால் இவை உஜ்ஜீவிப்பதியையும் ஆளமாட்டாதென்றிருக்கிறாள். (சு)

முன்பென்றபடி. ஔதார்யபரமான அர்த்தத்தையுட்கொண்டு வெறுப்பாக பாவம் - அம்மேகம் இத்யாதி. வடிவைக்காட்டினபேருண்டோ? என்ன - ஏஹி இத்யாதி. "வனஹிவபுஷ்ஶரீராணி ஈஶ்நீநாம்லாவிதாத்தநாழி" இத்யாதி. "அவனுக்கு நாங்கள் என்சொல்ல?" என்றுகேட்டவற் றுக்கு வடிவைக்காட்டினது பரிஹாரமாமோ? என்ன - பலிஶேஷாத்யாட இத்யாதி. "நீங்களேபாசுர மிட்டுச்சொல்லுமத்தனை" என்கிறதென்? தனக்குப்பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணுதோ? என்ன - ஜகத்காரணத்வம் இத்யாதி. "முன்னுலகங்களெல்லாம்" இத்யாதியைப்பற்ற - ஜகத்காரணத்வம் இத்யாதிகள். தன்னுலும்பேசப்போகாதத்தை இவற்றுக்கு உரைக்கக்கூடுமோ? என்ன - தனக்குங் கூட இத்யாதி. அதாவது - இவளுடைய ப்ரதிபத்திவிசேஷம் இருக்கிறபடியென்றுகருத்து. பரிஹா ராந்தரம் - கரைமேலே இத்யாதி. அதாவது - தன்னைப்போலே யவகாஹியாமையாலே சொல்லல் மென்றபடி. ஆனால்இவனுக்குச்செய்ய வேண்டுவதேதென்ன - ஸ்வாபதேஶம் - இவனுக்கு இத்யாதி. "என்னிலேமையுரைத்து - பொன்னுலகாளீரோ" என்ற - கார்யம்செய்துசமைந்தால் கைக்கூலி கொடுப்பாரைப்போலே கூலிகொடுக்கிறாளோ? என்ன - ஆர்த்தநாதம் இத்யாதி. ஆர்த்தநாதங்கேட் டாலாளமாட்டாதோ? என்ன - ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. "யஶுஷ்ஶுணாதி" இத்யாதி ஸநத்ஸுஜாதவசநத்துக்கர்த்தம்:— யஃ - ஆசார்யஃ, அவித தேந - மந்த்ரேண, அதஃகம்குர்வந், அம்ருதாஸம்ப்ரயச்சந் - அநிஷ்டநிவ்ருத்திம் இஷ்டப்ராப் திஞ்சகுர்வாணஸ்ஸந், கர்ணவாஸ்த்ருணுதி - ஸதுபதேசத்தாலே கர்ணங்களைப்பரப்புகிறான். தஸ் மை நத்ருஷ்யேத்: அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்ருதயஸ்பஜாநந் - ஸ்ருதஜ்ஞனாயிருக்கவும்வேணு மென்ற படி. கன்னலப்புள்ளினங்காளித்யாரப்ய, உரைத்து, பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ இத் யந்வயம். என்னலம் - என்னுடைய விலக்ஷணகுணங்கள். என்னிலேமை - என்னவஸ்த்தையை. (ந)

இரண்டாம் பாட்டு.

மையமர்வாள்நெடுங்கண் மங்கைமார் முன்புஎன்கை யிருந்து
நெய்யமர் இன்னடிசில் நிச்சல்பாலொடுமேவீரோ?
கையமர்சக்கரத்து என்கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு
மெய்யமர்காதல்சொல்லிக் கிளிகாள்! விரைந்தோடிவந்தே.

அ.—(மையமர்.)-ஒரு தாமரையிலே ஒரு தாமரை பூத்தாற்போலே திருக்கையும் திருவாழியும் சேர்ந்திருக்கிற அழகாலும், திருவாழியைக்கண்ட ப்ரீதியாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்தின் அழகாலும் என்னை யடிமையாக்கினவனுடைய அழகைக்கண்டு, நீங்கள் ஸம்ருத்தராய், பின்னை அவளுக்கு உண்டாக்கவுள்ள ஸ்நேஹம் மெய்யான ஸ்நேஹமென்று அவளைக்குச் சொல்லி, அவன் அருளிச்செய்யும் வார்த்தைகளை நான்முடிவதற்கு முன்னே விரைந்தோடிவந்து எனக்குச் சொல்லி என்னை யரிப்பித்து, என்னுடைய தோழிமாரெல்லாரும் உங்களுடைய ஸம்ருத்தியைக்கண்டு ஆசைப்படும்படி என் கையிலேயிருந்து அவன் திருநாமங்களை நான் கற்பிக்கக் கற்று வாழிகோ வென்று தன் கிளிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு என்னுடைய ஸ்யதிதியை அறிவித்துவந்து நானும் தோழிமாரும் கொண்டாடுங் கொண்டாட்டத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று சில கிளிகளை இரக்கிறாள். [மையமர் என்று தொடங்கி] - உங்கள் வாயாலே அதிப்ரீதிகளானையாலே மிகவுஞ்சிறந்து ஒளியையுடைத்தாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள கண்களையுடைய மங்கைமார் வந்திருக்கிறேன் என் கையிலேயிருந்து பாலோடும் நெய்யோடுங்கூடின அடிசிலை என்றும்மேனி வாங்கலை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணும். [கையமர் சக்கரமென்று மேலுக்கு] - திருக்கையிலே மிகவும் பொருந்தியிருக்கிற திருவாழியையுமுடையனாய் கனிந்திருக்கிற திருப்பவளத்தையுமுடையனாய், ஈவ்வழகாலே என்னை அடிமைகொண்டவனைக் கண்டு அவன் வருவதற்குமுன்னே கடுகவந்து தன் திருமேனியில் உண்டான த்ருடஸம்ப்ரேஷத்தில் அபிநிவேசத்தைச் சொல்லி.

ப.—அநந்தரம், அவனாலாய்ப்பெற்றவுத்தமனுக்கு என்னுடைய ஸ்யதிதியை யறிவித்துவந்து என்னோடுதோழிமாரெல்லாரும் ஆதரத்தை யங்கீகரிக்க வேணுமென்று, சிலகிளிகளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

கிளிகாள் - (வாடிவாடுகாலும் வார்த்தைகளிலிளமையாலும் இரண்டுதலைக்கும் ஆதரணீயமான) கிளிகாள்! கையமர்சக்கரம் - கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியையுடையனாய், கனி - பக்குவமானம்போலே ஹோக்யமான, வாய் - அயர்வேறாமையையுடையனாய், என் பெருமானை - என்னையடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவனை, கண்டு - (முற்பாடு காணப்பேறுடைய நீங்கள்) கண்டு, (* குணம்பாடி ஆவி காத்திருக்குமவளன்றியே), மெய்-உடம்போடே, அமர்- செறியவேண்டும், காதல் - அபிநிவேசத்தை, சொல்லி-, அவன் ஆதரித்தான் என்று கூடவரநினையாதே), விரைந்து - ஸத்வர சித்தராய், ஓடிவந்து - சடக்கென வந்து, (உங்கள் வார்த்தைக்கு அநந்தரம் அவன் வரவறுதியானையாலே என் புதுக்

கலிப்புக்கண்டு தங்களையொப்பித்து நிற்கையாலே), மை-மை, அமர் - பொருந்தி, வாள்-ஒளியையுடைத்தான, நெடு - நெடிய, கண் - கண்களையுடையராய், மங்கைமார்முன்பு - (பருவத்தாலுமொத்திருக்கிற) தோழிமார் ஸந்நிதியிலே, (அவர்கள் தாங்கள் ஆதரிக்கக் கண்டிருக்கையன்றிக்கே அவன்கையாலே பிடித்து), கன்-கன், கை-கை, (உங்களுக்குப் பாதபீடமாம்படி), இருந்து - இருந்து, நெய் - நெய்யோடே, அமர்-சேர்ந்த, இன்-படுமான, அடிசில் - அடிசிலை, பாலொடு - பாலோடுங்கூட, நிச்சல் - நித்யமாக, மேவிர் - ஸ்வீகரிக்கவேணும்.

இ.—இயண்டாம் பாட்டில், என்னுடைய ஆற்றாமையை அவனுக்கு அறிவித்துவந்து, நானும் என் தோழிமாரும் கொண்டாட அத்தையங்கீகரிக்க வேணுமென்று சிலகிளிகளை அர்த்தியிக்கிறாள்.

[மையமர் இத்யாதி] - இவர்கள் வரவால்வந்த ப்ரீதியாலே "அவன்வரவு தப்பாது" என்று இவர்கள் அலங்கரிக்க, அத்தாலே அலங்கரித்து ஒளியையுடைத்தாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள கண்களையுடையவர்கள் என்றுகொல்; இவள்தான் "மையகண்ணாள்: ஆகையாலே ருபஸாம்யம் தோழிமார்க்கும் உண்டாயிருக்கையாலே சொல்லுதல். [மங்கைமார்] - அவனுக்கு உகந்தனராயிரா நின்றுள்ள இவளுக்கும் தன்பருவத்தில் தோழிமார் உண்டாயிருக்கிறதாயிற்று. [முன்பு] - எல்லாரும் முன்னிருந்து கொண்டாட. [என் கையிருந்து] - அவர்கள் ஆதரிக்க விட்டுக்கொண்டேன். அவர்கள் ஒலக்கமிருக்குமத்தனை, என் கையிலே யிருக்கவேணும். [என் கையிருந்து] - தன் கையை மதித்தபடி. "அடிசிலோர்தலைமிசை நீயணிபாய்" என்கிறபடி அவனுக்கும் உண்டாகையாலே, அவள் தலையிலே இருக்கக்கடவ கை. அத்தை உங்களுக்குப் பாதபீடமாக்கக் கடவேன்; உஷயவிலுமதியையும் கொள்ளுங்கோள் என்றாள் - கீழ்; உஷயவிலுமதியுக்தன் தலையிலே இருக்கக்கடவ கையை உங்களுக்குப் பாதபீடமாக்கக்கடவேன் என்கிறாள் — இதில். [நெய்யமர் இத்யாதி] - நெய்யோடுங் பாலோடுங்கூடின அடிசில். "நெய்யிடை நல்லதோர் சோறு" என்கிறபடியே அத்யபிப்ராயப்பால்முடிவான சோறு. [இன்னடிசில்] - "எல்லாங்கண்ணன்" என்றிருக்கிறவள் இவையுகப்பது சொல்லக்கொடுக்கிறாள். ஸ்ரவணத்விஷயத்தில் உபகாரகர்க்கு "யதாஸுகம் வ்யவஹரந்து" என்றாயிற்றே; அவர்கள் உகப்பது சொல்லுவிடுவேனோ என்கை. [நிச்சல்] - ஸ்ரவணத்விஷயத்தில் வாசியறியாமலே, உபகாரகனைக் கொண்டாடி யிருக்கையிறே. [மேவிர்] - ஸ்வீகரியுங்கோள் என்றோ ஸ்வீகரிக்கவேணுமென்கை. "உபாயபாவ உபாயாந்தரவ்யவதாநமில்லாமலாயிற்று" என்று திருவாழியை முதலிகள் கொண்டாடி ஞற்றுமாபோலே. [கையமர் சக்கரத்து] - "கைகழலாக்கொடியான்" என்கிறபடியே கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியையும் முறுவலையுங்காட்டி. என்னை அநாதரிக்கையாக்கினவன். பிரிந்து போகிறபோது "இவள்ஸத்தை கிடக்கவேணும்" என்று பண்ணின ஸ்மிதத்துக்காயிற்று இவள் தோற்றது. ராஜபுத்ரர்கள் கையில் இடச்சரி கடைச்சரிக்குத் தோற்று எழுதிக் கொடுப்பாரைப்போலே, கையுந்திருவாழியுமாயிருந்த சேர்த்திக்குத் தோற்றபடி. "திருவாழிக்கு நிர்யவாஸம் பண்ணும்படி கையைக்கொடுத்து என்னை முறுவலாலே தோற்பித்து எட்டாதபடி எழுந்தான்" என்றுஞ்சொல்லுவர்கள். [கண்டு] - எனக்குமுன்னே நீங்கள் கண்டாலைத்தலையும் பெறலிறே புருஷரிறே.

[பெய்யமர் காதல்சொல்லி] - திருமேனியிலே அலைபடவேண்டும்படியான காதல்; என்னுடம்போலே அலைபடவேண்டும் காதல் என்றுமாம். "மாலெது ஸௌகாலிகஸி-ந் லெகெ ஸுஸ்வ ஸௌயழ" என்னக்கடவதிறே. "குணஞ்ஞாநத்தாலே யரிக்குமவனன்று என்று சொல்லுங்கோள்" என்று சீயர் அருளிச்செய்வர். பிள்ளான் "தம்மைப்போலே பொய்யாய் நிலைநில்லாத காதலன்று என்று சொல்லுங்கோள்" என்று பணிக்கும். [கிளிகாள் விரைந்தோடிவந்தே] - பிராட்டியைக்கண்டு மீண்டவந்தாரம், முதலிகள்வந்து பெருமாளை உகப்பித்தாற்போலேயும், திருவாய்மலர்ந்து ஸாந்தீபநாம்வானை உகப்பித்தாற்போலேயும், நீங்கள் முன்னே வரவேணும். நீங்களும்அவனும் கூடவந்து வாய்முகுந்தீரானாலும், முன்னே உங்களைக்கொண்டாடி. ப்ரதிநியமத்திருந்தால், பின்பு அவன் வரவாம்படி வரவேணும்.

ஈடு. — இரண்டாம்பாட்டு. சிலகிளிகளைக்குறித்து, என் ஆற்றாமையை அவனுக்கு அறிவித்துவந்து, நானும் என்தோழிமாருங் கொண்டாட அத்தை அங்கீகரிக்க வேணும் என்கிறாள். [மையமர் இத்யாதி] - முதற்பாட்டில், அவன்பதங்கொடுத்தாள்; அதுக்குமேலே ஒருபதந் தேடிக்கொடுக்கிறாள் இப்பாட்டில். அவன்பதமாகிறது - உலையவிபூதியையுங் கொடுக்கையிறே; அதுக்குமேலான பதமாகிறது - அவனாலே விரும்பப்படும் தன்னைக்கொடுக்கை. தன்னைக்கொடுக்குமிடத்திலும், "பின்னை முன்னே" என்றாதே; எல்லாருங்காணக் கைமேலேயிறே கொடுக்கப்புகுகிறது.

[மையமர்வாணெடுங்கண் மங்கைமார்முன்பென் கையிருந்து] - அவன்பாடு தரம்பெற்றாரைக் கொண்டாடுவோரைப் போலேயோ, என்பாடு தரம்பெற்றாரைக் கொண்டாடுவோர் இருப்பது! அந்தப்புரத்தில் வர்த்திப்பாரெல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறபடி: ஒரு கண் பார்வையாயிருக்கிறபடி. "தம்மையே நாளும் வணங்கித்தொழுவார்க்குத் தம்மையே ஒக்க அருள்செய்வர்" என்கிறபடியே, இவளும் தன்னோடு ஸர்வதாஸாம்யங் கொடுத்து வைத்தபடி. [மையமர்]-"ஸுஸ்ரிதெக்ஷணா" (அஸிதேக்ஷணா), "கருந்தடங்கண்ணி" என்று சொல்லுகிற ஏற்றமெல்லாம் இவர்களுக்குமுண்டிறே. தன்னைப்போலே ஸ்வாபாவிகமான கண்ணில் கறுப்பைச்சொல்லிற்றுதல்; அன்றிக்கே, மங்களார்த்தமாக இடும்

இரண்டாம்பாட்டு. — மையமர் இத்யாதி. "கிளிகாள்! பெய்யமர்காதல்சொல்லி - வர்து - மங்கைமார்முன்பு" என்றுதொடங்கி, "மேவீரோ" என்கிறபதக்கோக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சில கிளிகளை இத்யாதி. "பொன்னுலகாளீரோ" இத்யாதியைப்பற்ற, இப்பாட்டுக்கோர் ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார் - முதற்பாட்டில் இத்யாதி. அவன் பதமாவது - உபயவிபூதிநாயகத்வம்; மங்கைமார் முன்பு என்றதுக்குப்பாவம் - நன்னாளே இத்யாதி.

அவன்பாடு தரம்பெற்றார் - திருவடி. அவனைக்கொண்டாடுமவர்கள் - விருபரான வாநரர்கள் என்றபடி. என்பாடு தரம்பெற்றாரைக் கொண்டாடுவோர் இருப்பதென்றது - இவள் * அஸிதேக்ஷணையாகையாலே இவளைக் ஸாம்யாபந்நராயிருப்பர்கள் என்றபடி. தன்பாடு தரம்பெற்றாரைக் கொண்டாடுவார்க்கு வாசியுண்டென்ன - அர்த்தபுத்தியில் இத்யாதி. ஒருபடிப்பட்டதின் விவரணம் - ஒருகண்ணா பார்வை இத்யாதி. சாடுவுக்கு, எல்லாரும் ஒருகண்ணாலே பார்க்கலாம்படி இருப்பர்களென்று; ஸ்வாபாவிகமான அர்த்தம், எல்லாரும் அஸிதேக்ஷணைகளென்று. எல்லார்கண்ணும் இவள் கண்ணைப்போலே இருக்கக்கூடுமோ? என்ன - தம்மையொக்க இத்யாதி, திருமொழி(11,3,5.) தம்மையே யொக்க அருள்செய்வர் - தம்மோடொவ்வாபத்தியைக் கொடுப்பர் என்றபடி. தனக்குண்டாயேஸாம்யாபத்திகொடுக்கவேணுமோ? என்ன - அன்றேகவுறு இத்யாதி. "மை" என்று - கறுப்பாதல்,

மையைச் சொல்லிற்றுதல். இவள் அலாபத்தில் இவர்கள் மையெழுதியிருக்கக்கூடாதிறே; நீங்கள்வந்தால் இவர்கள்கண்களி லிருக்கும்படி பாரிகோள்! வாள் - ஒளி. அதுவும் அழிந்திறேகிடக்கிறது. இவள்வடிவு புகரழிந்துகிடக்க, இவர்கள் கண்களில் ஒளியுண்டாகக் கூடாதே. [நெடுங்கண்] - கண்ணில் பரப்பிட்டங்கலும் ஸம்ப்ரயோஜநமாவது அப்போதாகாதே. இல்லையாகில், தலைச்சுமையோபாதியாமிறே, "காணுந்தோர் கண்ணொன்றாம் கண்ணல்ல" என்கிறபடியே. [மையமர்வாணெடுங்கண்] - உங்கள்வரவால்வந்த ப்ரீதியாலே "அவன்வரவுதப்பாது" என்றுகாண் அலங்கரிக்க, அத்தாலேயலங்கரித்து ஒளியையுடைத்தாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள கண்களையுடையவர்கள் என்றுதல். [மங்கைமார்]- அவனுக்குத் * தன்னேராயிரம்பிள்ளைகளைப்போலே இவளுக்குத் தன்பருவத்தில் தோழிமார் உண்டாயிருக்கிறபடி. [மங்கைமார்] - முக்தர் பஞ்சவிம்சதிவார்ஷிகராயிருக்குமாபோலே. [மங்கைமார்முன்பு] - பின்பு இருக்கவோட்டார்களோ! [மங்கைமார்] - ஒருவர் இருவரன்றே. எல்லாரும்தனித்தனியே "என்முன்பே, என்முன்பே" என்பர்களோ! "ஸ ஹ ஶுஶ்ரூஷ ஹாத்மா மவைரிவாரெ ராவ தஸ்ரிரெ" (ஹநுமந்த் மஹாத்மாநம்பரிவார்யோபதஸத்திரே) என்று ஓலக்கமாக இருந்து திருவடியைக்கொண்டாடினாற்போலே. "ஶஹ ராக்ஷ ராஜ" (மஹாத்மாநம்) - நாலுபேர்சூழவிருந்துகொண்டாடினாரோ என்கிற இதுதான் தரமோ இவனுக்கு? "உபாய ராக ராஜ்ய ஸாரதா ஸ்ரிதா நிவஸந்தி ஸ்ம" (உபாயநாங்யுபாதாயமூலா

ப்ர. — [மங்கைமார்முன்பு] — ஸுஹ்ருதாமேவ, [இவ] ஶுஶ்ரூஷாஸ்தாஸாம் ஹ்ருதயமாஹ்ருத்யேவ ஸ்ரிதா, "தத்ரைவஸ்தி தத்ரைவஸ்ஸ்ரிவ்வாஹ்ரவ்வாஹ்ரவ்வாஹ்ர

சபலாநிச) என்றுமைலமூலாதிகளைக்கொடுத்து ஸம்ப்ரமித்தார்களிறே முதலிகள்; அப்படியே நய்யமர் இன்னடிசிலென்று இங்கும் எல்லாமுண்டாயிருக்கிறபடி. "ஹெஜிரேவிவுலாநநாஃ" (பேஜிரேவிபுலாநநாஃ) உண்டிறே அங்கு இங்கு மையமர்வாணேடுங்கண் எல்லார்க்குமுண்டாயிருக்கிறபடி. [என்கையிருந்து]-"வைகுண்டிஷுவேம்ஸுவுஜ்ஜ நள" (ஏகம்துஃகம்ஸுகஞ் நேள) என்று, ஸமாநஸுகதுஃகைகளாய் இருந்தார்களேயாகிலும், பசித்தாரேயுண்ணவேணுமிறே! அப்படியே, அவர்கள் ஓலக்கமிருக்குமத்தனை; இருப்பிடம் என்கையாகவேணும். அவன் திருமுடிக்கு ஆபரணமான என்னுடைய கையை உங்களுக்குப் பாதபீடமாக்குகிறேன். "டிஷ்ளவாஹுஸுதாம்ஸுகெ" (தேளபாஹுஸுதாம்ஸுகந்தே) என்னுமாபோலே - அவனுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணும் கை. பர்யங்கவித்யையிற்சொல்லும் படுக்கையில் திருப்புப்போலும் அன்றுகாதே, இவள்கையில் இருப்பு. இவள் "அணிமிகுதாமரைக் கை" என்னுமது அவனுக்கும் உண்டிறே. மெய்யமர்காதல்சொல்லி, கிளிகாள்! விரைந்தோடி வந்து, என் கையிருந்து நெய்யமர் இன்னடிசில் நிச்சல் பாலோடுமேவிரோ! என்கிறாள். அதுவென்? போகிறபோதே லாலநம்பண்ணி விட்டாலோ? என்னில்; அதுக்குக் கைமுதலுண்டாகவேணுமே? "மாலெத்ருஸ்ரகாலிகமிஷுதெ:" (காத்ரைஶ்யோகாபிகர் ஸிதை:) என்றும், * இட்டகாலிட்டகையளாயுமிறே இவள்கிடக்கிறது; இனித்தான் கொண்டாடுகைக்கு ஓலக்கமிருப்பாரும் வேணுமே! "எம்மின்முன்னவனுக்குமாய்வராலோ"

ஸுஹ்ருகாஞ்ஜ, [சம்] "யுஷ்மாதிம்வாரராஷவ்ராஜ்ஜ மாலெத்ருஸ்ரகாலிகமிஷுதெ:। ஸம்ஸ்ரு ஶெயம்ஸகாரோ ஜ்ஜ தியாகுரராஷயாம்யேகு" ---

நாநுவாஷாயகுலாநிஉஹமாநிவ। ப்ரதுவ்யுநுஹாரிஸ்ரஷ்டம் ஹரயொகாரராதாதஜ்ஜ" எதுபரி; "தகொஷ்டம்ஹநுகிதெம்ஜாம்வைவதெஹிவாநராஃ। வாரிவாரு ப்ரகுகிதாஹெஜிரேவிவுலாநநாஃ" இதி ஸுந்தரகாண்டே [ரு-சஎற] ஸீதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரத்யாகதம் ஹநூமந்தம்ப்ரதிஅங்யவாநராஃ "என் கையிருந்து" என்றதுக்குபாவம் - ஏகம்துஃகம் இத்யாதிவாக்யத்ரயம். "ஷுவம்வயவெஷ்வாஸிஸுஷ்வெஷுகுவ்ஷுவேம்ஸுவுஜ்ஜ நள।ஸுஹ்ரீ லம்ராவவொவாகுயிதுவாவ்ரஹ்ரஷுவஸ" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே [ரு-கஅற]. "என் கை" என்று விசேஷிக்கிறதென்? அல்லாதார் கையைப்பற்ற உன்கைக்குவற்றம் ஏதென்ன-அவன் திருமுடிக்கு இத்யாதி. அவனுக்கு ஶிரஸாவாஹ்யமாம்படி ஆதரணீயமாயிருக்குமோ? என்ன-டிஷ்ளவ இத்யாதி. "வாரிவ்ருதிஸ்ரஷ்டெணெகாவலுகுலுயுஷாஷிநீ। டிஷ்ளவாஹுஸுதாம்ஸுகெ மொவீயொநிவாதிநஃ" இதிபஞ்சமேமஹாஸர்க்கயோதயே(ரு-ஈ). அதாவது; வைத்தான் என்றுதே, டிஷ்ள" என்கையாலே - சிரகாலமாசைப்பட்டவனுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணினான் என்றபடி. "என் கையிருந்து" என்று - இவற்றுக்கு இத்தைக் கனத்த ப்ரயோஜநமாகச்சொன்னதுக்கு பாவம் - பர்யங்க இத்யாதி. "அணிமிகு தாமரைக்கை" என்று - அவன்கையன்றோ இவளுக்காபரணம்; இவன் கை அவன்தலைக்காபரணமோ? என்ன - இவள்அணிமிகு இத்யாதி. அதாவது; "அணிமிகு தாமரைக்கை" என்கிறபாட்டிலே - அவன் கையைத் தன்தலைக்கு ஆபரணமாக ப்ரார்த்தித்தால், அவனும் இவள்கையைத் தன்திருமுடிக்காபரணமாக ப்ரார்த்திக்குமென்னுமது அர்த்தசித்தமென்று கருத்து. அர்த்தாநுகுணமாக அந்வயம் - மெய்யமர் இத்யாதி. உக்தார்த்தத்தில் சங்காநுவாதம் - அதுவென் இத்யாதி. இவன் "இட்டகாலிட்டகை" என்னும்படி தளர்ந்திருக்கையாலே அதுக்கு இருப்பிடமாக்க சக்தியில்லையென்னுமிடத்தை ஸமோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் - அதுவிருக்கிறதல் இத்யாதி. நாயகனைப்போலேயுடம்பைக்கொடாதே, நெய்யமரின்னடிசில் முதலானவற்றைக் கொடுப்

என்றிறே அவர்களுங் கிடக்கிறது. [நெய்யமர் இத்யாதி]-"வாஷஷவ பூவ்வலஸ்தூ" (ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து) என்று கோடுக்கைக்கு உடலில்லையே இவளுக்கு. நெய்யோடே கூடின இனிய அடிசிலை காள்தோறும் பாலோடேகூட நான்தர, அத்தை ஸ்வீகரித்து நீங்கள் என்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணும். "உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாங்கண்ணன்" என்றிருக்கக்கடவ இவள், இவை உகப்பதுதேடி இருக்கிறாளிறே. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என்? என்னில்; - ஐகவத்விஷயத்தில் உபகாரகராயிருப்பார்க்கு, "உண்பதிலொருகை பகுந்திட்டோமாகில் செய்யலாவதுண்டோ?" என்று கைவாங்குமதல்ல; அவர்கள்விரும்பினவையே தேடியிடவேணும் என்னுமிடம் சொல்லிற்று. "யதந்ஹுபுருஷோபவதி" (யதந்ஹுபுருஷோபவதி) என்னலாவது அவன்பக்கல். [நிச்சல்] - சேர்ப்பதொருநாளே, இவர்களுக்குப்பின்பு அநுபவம் நித்யமாயிருக்கிறபடி. "அத்ரபாத்ரசாபிநித்யம்யதீயசரணௌஶரணம்மதீயம்) என்னுமாபோலே. [நையமர்சக்கரத்துஎன்கனிவாய்ப்பெருமானைக்

[நெய்யமரின்னடிசில்]— சுயோயுராகாணை [கஂகூ] ஸ்ரீகுகுடிவிணை ஸ்ரீநாநவெஷாயோஷஶரயம்ஸ்ரீகிராஶ, "வெஷஜ்ஞாஷம்வைஷரெரிஷ்ரூறவிணுராகம் ஷஹூஸம்ஸ்ஸரெ । நுஸ்யுராஷ்ஸ்ஸுஷ்ஷுஷோரெதூரராஷுவுவயநஷ்வ வீசாஉகூஷஜ்ஷ ஸுஷ்ஷ ஷ்ஷுஷ்ஷ ஷ்ஷுஷ்ஷ ஷ்ஷ

கண்டு] - உண்டாரை உண்ணப்பண்ணுவிக்கத்தேடுகிறாளிறே. இத்தால் சொல்லிற்று, இவர்க்குமுன்னே இவருடைய அநுபவம் இவரைப் பற்றினார்க்கு முற்பட்டிருக்கிறபடி; "வேறுகவேத்தியிருப்பாரை வேல்லுமே மற்றவரைச்சாத்தியிருப்பார் தவம்" [கையமர் சக்கரம்] - * எப்போதும் கைகழலா நேமியாழியிருக்கை. [என்கனிவாய்] - கையுந்திரு வாழியுமான அழகைக் காட்டுவது, முறுவலைக் காட்டுவதாய், என்னை அநந்யார்ஹையாக் கினவன். பிரிந்துபோகிறபோது, "இவள் ஸத்தைகிடக்கவேணும்" என்று பண்ணின ஸ்மிதத்துக்காயிற்று தோற்றது. [என்கனிவாய்]-திருவாழிக்கு முற்றாட்டாயிற்றுத் திருக்கை: தமக்குமுற்றாட்டு திருப்பவளம். அவன்ஜீவநத்தை நித்யமாக்கினான், என்ஜீவநத்தைக் காதாசித்தமாக்கினான். அவனுக்கே கையடைப்பாயிற்றே. கைமேலேயிடுமே. [கண்டு] - எனக்குப்போலே ஸம்ருதிவிஷயமாமளவன்றிறே உங்களுக்கு. இவற்றின்கண்ணாலேகாணுதல், இவற்றைக்காணுதலிறே இவளுக்கு; * தாம்ஸ்ப்ருஷ்ட்வாவாதல், * சக்ரேத்ருஷ்டி ஸமாகமம் ஆதல்; தோட்டாரைத்தோடுதல், கண்டாரைக் காணுதலிறே இவளுக்கு. [மெய் யமர்காதல்சொல்லி] - திருமேனியிலே அணையவேண்டும்படியான காதல் என்னுதல்; என் னுடம்போடு அணையவேண்டும்படியான காதல் என்னவுமாம். "ஶாலெ ஶ்ரோகரஸி கஶி ஶுலெ தெ: | ஸம்வ்ருதெ ஶயே" (காத்ரைஸ்ஶோகாபிகர்ஶிதை: ஸம்ஸ்ப்ருஶேயம்)

ஶ்ரை' என்கிறது. "கண்டு" என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஶம் - இத்தால் இத்யாதி. இதுக்குப்ரமாணம் - வேறாக இத்யாதி. ஸ்ரீக்ருஷ்ணஹத்தை வ்யாவ்ருத்தமாக எத்தியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜயித் திருக்குமே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அபாஸ்ரயமாகப்பற்றி யல்லே க்யன்தபராயிருக்கும் ஸநகாதி காரிகளுடைய இஷ்டிக்கடியான பகவத்விஷயீகாரமாகிற தபஸ்ஸென்றபடி. காலாந்திருவந் தாதி, "மாறாயதானவனை" இத்யாதி. "அமர்" என்கிறவர்த்தமாநத்துக்கர்த்தம் - எப்போதும் இத் யாதி. கேமி - திருவாழி. "என்" என்றதை * சங்கரத்தோடும் * கனிவாயோடுங்கூட்டி பூர்வ பாஷியாகபாவம் - கைமும் இத்யாதி. "என்கனிவாய்" என்று அபரபாஷியாக பாவம் - பிரிந்து இத் யாதி. "கையமர்சக்கரம், என்கனிவாய்" என்றவிசேஷிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - திருவா ழிக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். முற்றாட்டு - பூர்ணநபவம். "அமர்" என்கிற வர்த்தமாநத்தைக்கடா கஷித்து, "என்" என்கிறவளுடையபாவம் - அவன் ஜீவநத்தை இத்யாதி. "கையமர்" என்கிறதை உபஜீவித்து ஸிஷேக்தி - அவனுக்கே இத்யாதி. கையடைப்பாயிற்றேயென்றது - முற்றாட்டாகக் கொடுத்தானென்று, ஸ்வபாவார்த்தம்; சாடுவுக்கு, கையிலேயடைக்கப்பட்டதென்றபடி. "கண்டு" என்கிறதுக்கு வ்யாவர்த்யம் மூன்றுவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் - எனக்குப்போலே இத்யாதிவாக் யத்ரயத்தாலே. இவற்றின்கண்ணாலேகாணுதலென்றது - இவை யிங்குநின்றும்போய் அவனைக்கண் டால் தான்கண்டாற்போலேயிருக்குமென்றபடி. இவற்றைக் காணுதலென்றது - அவனைக்கண்ட இவற்றைக்காணுதல் என்றபடி. இந்த இரண்டாம் அர்த்தத்துக்குப்ரமாணம் - தாம்ஸ்ப்ருஷ்ட்வா இத் யாதி: "வாஹிவாகயதஃகாஞ்சா தாம்ஸ்ப்ருஷ்டாசாசிவிஷ்வ்ரஶ | ஆயிஷிஹ ஶுஸுகாஸ்ப ஶுஶுஶெ ஶுவஷிஸாஹ:" இதி யுத்தகாண்டே ராமஃ (ஶி-ஃ). இத்தால் - தாம்ஸ்ப்ருஷ்டாசாசி விஷ்வ்ரஶ" என்று பிராட்டியோட்டை ஸ்பர்ஶம் வாயுத்வாரா ஸத்வாரமானாற்போலே, காட்ஶியும் ஸத்வாரகமென்றாகருத்து; இதுக்கு, 'சக்ரேத்ருஷ்டிஸமாகமம்' என்றதுசேரும். எடுத்தவசநத்துக் கர்த்தம் - தோட்டாரை இத்யாதி. "மெய்யமர்" என்றது - அவன் திருமேனியோடே எனக்கணைய வேண்டும்படியான என்னுதல்; என்னுடம்போடே தான் அணையவேண்டும்படியான என்னுதல். இந்த அர்த்தத்வயத்தையும் அடைவேயருளிச்செய்கிறார் - திருமேனி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ந்யிதியார்த்தத்துக்குப்ரமாணம் - காஞ்சை இத்யாதி. அர்த்தத்வயஹேலிதம் - நம்ஸ்த்ரை இத்யாதி.

என்னக்கடவதிறே, "நம் ஸத்தை கிடக்கக்கிடக்குமிறே" என்றதல், "குணஜ்ஞாநத்தாலே யரித்திருக்கிறாள்" என்றதல் நினைத்திருக்குமதல்லவென்று சொல்லுங்கோள். அங்ஙனேயும் யரித்திருந்தார் உண்டிறே; மாயாஶிரஸ்ஸைக்காட்டினவன்றும், பிராட்டி, லௌகிகரோடோக்கக் கண்ணநீர் விழவிட்டு, "அதுவேயானாலும் அவருளராகிலல்லது நம் ஸத்தை கிடவாது" என்று தன்னைக்கொண்டு அறுதியிட்டு யரித்திருந்தாளிறே. "அநந்யாராகவேணாஹம்ஹாஸ்கரேணப்ரபாயதா" இறே; ஆதித்யன் உண்டாகிலல்லது ப்ரபையுமில்லையிறே. இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தே ஒரு ஹேதுக்களாலே வரும் ஸங்கோசவிகாஸங்களேயிறே யுள்ளது. த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரகாரமாம் ஆகாரமுண்டே. அப்படியேயன்றிறே இங்கு; உடம்பிலே யணைந்து பிரிந்தார்க்கு உடம்பை அணைத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதிறே. [மெய்யமர்காதல்]- "தம்மைப்போலே பொய்யுமாய் நிலைநில்லாதகாதலன்று எங்களது என்று சொல்லுங்கோள்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும். அன்றிக்கே, [மெய்யமர்காதல்] - ஆத்மாநுபந்தியான காதல். மெய்யென்று ஆத்மாவாய், ஆத்மாவோடே பொருந்தினகாதல் என்றுமாம். "மெய்ம்மையே மிகவுணர்ந்து" என்கிறவிடத்தில், மெய்யென்கிறது ஆத்மாவையிறே. ஸத்யமான காதல் என்றபடி. [சொல்லி] - தந்தாமுக்கு இல்லாதவை பிறர்வாயிலேகேட்

[மெய்யமர்காதல்]—ஸாநுராகாம்வெ, [உக] ராவணம்ப்ரதிஸீதா, "ஶக்யாலோஹயிதும்நாஹமேஶ்வரேணாபிநிர்ஜரா। அநந்யாராகவேணாஹம் ஹாஸ்கரேணப்ரபாயதா॥"

குணஜ்ஞாநத்தாலேயரித்திருந்தமைக்குப்ரமாணம் - "தஸ்மிந்ஶுபஸுகாலோகாஸீத்" "நாதுயுக்தம்ஸுகாஹ்யேதத்தேவி" இத்யாதிகள். அவன் ஸத்தை கிடக்க யரித்திருந்தபேருண்டோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - அங்ஙனேயும் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. 'அதுவேயானாலும்' என்ற அபி ஶப்தம் - நிரர்த்தகமாய், அந்தசிரஸ்ஸானாலென்றபடி. அப்படி அவனுண்டானபோது உண்டாய் இல்லையானபோது இல்லையாப்படி அவிநாபூதையோ? என்ன - அநந்யா இத்யாதி. சுந்தரகாண்டே ராவணம்ப்ரதிஸீதா; "ஶக்யாலோஹயிதும்நாஹமேஶ்வரேணாபிநிர்ஜரா" இதி பூர்வார்த்தம். "ஹாஸ்கரேணப்ரபாயதா" என்றத்தால் ஐஸ்வர்யம் - ஆதித்யன் இத்யாதி. ப்ரபைபோலே அப்ருதக்ஸித்தையானவளுக்குப் பிரிவுவரக்கூடுமோ? என்ன - இங்ஙனே இத்யாதி. அதாவது - அப்ருதக்ஸித்தையானாலும் தேவஸ்த்ரீகள்சிறையை விடுவிக்கைக்காக அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே விஶ்லேஷமாகத்தோற்றினவித்தனை; வஸ்துதஃ இல்லையென்றாகாதே. ஸங்கோசவிகாஸங்களென்றது - ஸப்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களென்றபடி. ஜாதிகுணங்களுக்கொழிய த்ரவ்யத்துக்கு அப்ருதக்ஸித்த விஶேஷணத்வங்கூடுமோ? என்ன - த்ரவ்யமாய் இத்யாதி. அப்படியேயன்றிறே என்றது - அவன்ஸத்தையாலே ஜீவித்தல், குணஜ்ஞாநத்தாலேஜீவித்தல் செய்யும்படியன்றிறே இங்கென்றபடி: யத்வா, சித்ரவ்யத்துக்கும் அசித்ரவ்யத்துக்குமவிநா பாவமுண்டோ? என்ன - த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தே இத்யாதி. ஆக, இவ்வளவும் அவன்ஸத்தைகிடக்கக்கிடத்தென்கிறத்தை விஸ்தரேண வுபபாதித்து, அவளிற்காட்டில் இவளுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார் - அப்படியேயன்றிறே இங்கு என்று. திருமேனியோடேயணைந்தே ஸத்தைதரித்திருக்கவேண்டும்படியிருக்கைக்கு அடி எதென்ன - உடம்பிலே இத்யாதி. மூன்றும் அர்த்தம் - தம்மைப்போலே இத்யாதி. நாலாம் அர்த்தம் - ஆத்மாநுபந்தியான காதல் என்று. கீழ்வாக்யவிவரணம்-மெய்யென்று இத்யாதி. 'மெய்' என்று - ஆத்மாவைச்சொல்லுமோ? என்ன - மெய்ம்மையே மிகவுணர்ந்து இத்யாதி. இது திருமாலையில், "மேய்பொருள்" என்கிறபாட்டில். மூன்றும் அர்த்தவிவரணம் - ஸத்யமான காதலென்று

டறியும் இத்தனையிறே. தமக்கு உண்டாகில் இப்படி தூதுவிடப் பார்த்திராரே. காட்சிக்கு மேலே ஓரேற்றம்போலேகாணும் தன் தூமையை அவனுக்கு அறிவிக்கை. [கிளிதான்! விரைந்தோடிவந்தே] - பிராட்டியைக் கண்டு மீண்டஅநந்தாம் முதலிகள்வந்து பெருமாளை யுகப்பித்தாற்போலவும், பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது திருவடி முன்னேவந்து பரதாழ்வானையுகப்பித்தாற்போலவும்,நீங்கள் முன்னேவரவேணும். [கிளிதான்!விரைந்தோடி வந்தே] - அறிவித்துக் கூட வரவிராதே கிடிகோள். திருவடி பிராட்டியைத் தேடிப்போகிற போது பண்ணின அவிஸந்திகளெல்லாம் இக்கரையிலே கழித்துப் பின்பு லங்கையிலே போய்ப்புக்கு எங்குந்தேடி, அவளைக்கண்டு, அநந்தரம் "இக்காட்சியால் ப்ரோஜநமுள்ளது அவ்வாஶ்ரயமுள்ளபோதே சென்றறிவிக்கிலிறே" என்றுஒருநாளே வந்தானிறே; அதுக்கடி, போகிறபோது இவராற்றாமையைக்காண்கையாலே,"நாம்வருமளவும் இவரைக் கிடைக்கை யரிது" என்றிருந்தான்; பெருமாள்தாமும், "பிள்ளாய்! நீயிருக்கிறபோதைத் தரிப்புக்கொண்டு நீபோனாலும் இப்படியிருப்பன் என்றிராதேகிடாய்; என்னளவறிந்து கார்யஞ்செய்" என்று ரிறே. [விரைந்தோடிவந்தே] - நீங்கள் முற்படவந்த ப்ரீதி ஸாத்ரித்தால், பின்பு அவன் வரவாகவேணும். அவனுடனே கூடவரில் வாய்புதரிராய் உங்களைக்கொண்டாடவொண்ணாது; ஆனபின்பு, நான் முறைகெடாமல் அநுஸரிக்கும்படி வாருங்கோள்! உபகாரகரான உங்கள் காலிலே முற்படவிழுந்தபின்பு அவன்காலிலேவிழும்படி பண்ணுங்கோள். ஆகையிறே, நம் முதலிகள் குருபரம்பரைமுன்னாக த்வயாநுஸந்தாநம்பண்ணுகிறது. இனித்தான் ஶிஷ்யனுக்கு ஆசார்யாநுவர்த்தநம்பண்ணலாவது,அவன் தேஹபரிக்ரஹம்பண்ணியிருக்கிற காளிலேயிறே; பின்புள்ளதெல்லாம் ஶேஷவத்திலே அந்வயிக்குமிறே இருவர்க்கும். அவன் "எனக்கு" என்னும்காளிலேயிறே, இவன் "உனக்கு" என்று கொடுக்கலாவது ?

படி என்ற. ஆக "மெய்யமர்" என்கிறதுக்கு நாலர்த்தம். "என்காதல்சொல்லி" என்னையாலே, தமக்கு அதில்லை என்று பாவம் - ஆந்தரம் இத்யாதி. அவர்க்கில்லையென்னுமதுக்கு நியாயம் - தமக்குஉண்டாகில் இத்யாதி. பாவாந்தரம் - காட்சிக்குமேலே இத்யாதி. "கண்டு" என்றகாட்சிக்கு மேலே, அவனோடேபேசுகையும் இவற்றுக்கேற்றம்என்றபடி. விரைந்தோடிவருகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - பிராட்டியை இத்யாதி. விரைந்தோடிவருவானென்? அவனோடேகூடவந்தாலோ? என்ன - அதுக்குமுன்னே என்ஸத்தை அழியுமென்னுமத்தை தர்ஶிப்பிப்பதாக அதிஷ்டிகை - அறிவித்து இத்யாதி. நீங்கள் அவனோடேகூடவந்தால் என் ஸத்தையழியும்; ஆனபின்பு, என்னை தரிப்பிக்கைக்காக ஶீக்ரமாகவாருங்கோள் என்னுமத்தையுட்கொண்டு அதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - த்ரிவிபிராட்டியை இத்யாதி. அவிஸந்திகளெல்லாமென்றது - மறைராமலுமேலேயே "ஒருமாஸத்திலேவருகிறேன்" என்றாற் போலே யுண்டானதுகள் என்றபடி. இக்கரையிலே - கடலுக்குஇக்கரையிலே. விரைந்தோடி வரச் சொல்லுகிறதென்? அவனோடேகூடவந்தாலோ? என்கிற சங்கைக்கு த்விதீயபரிஹாரம் - நீங்கள் முற்படட இத்யாதி. த்ருதீயபரிஹாரம் - அவனுடனே இத்யாதி. வாய்புகுராய் - உக்மஸ்தகாநுபவமாய். "முறைகெடாமல்" என்னைக்கு, முறையேதென்ன - உபகாரகரான இத்யாதி. இந்தமூன்றும் பாவத்துக்கு த்வேதாஸ்வாபதேஶம்; அதில்முந்தினது - ஆகையிறே இத்யாதி. அதாவது, குருபரம்பரா பூர்வகமாக ஈஶ்வரனை சேவிக்கவேண்டுகையாலே முன்னேவாச்சொல்லுகிறாளென்றபடி. இரண்டாம் ப்ரகாரம் - இனித்தான் இத்யாதி.வாக்யத்ரயமும். அதாவது - பகவத்ப்ராப்த்யகந்தரம் அநுவர்த்தகங் கூடாமையாலும், உங்களை நான் அநுவர்த்திக்கும்படி முன்னே வரவேணுமென்கிறாளென்றபடி. 'கிளிகாள்! கையமர்க்கரத்து' என்றதொடங்கி, 'கண்டு மெய்யமர்காதல்சொல்லி - விரைந்தோடிவந்து - 'மையமர்வாள்' என்றதொடங்கி, பாலொடு தேவீரோ இத்யர்வாரி மைபொருந்தி ஒளியையுடைத்தான நெடியகண்ணையுடைய என்று ஸப்தார்த்தம்.

(2.)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஓடிவந்தென் குழன்மேல் ஒளிமாமலருதீரோ!
கூடியவண்டினங்காள்! குருநாடுடையைவர்கட்காய்
ஆடியமாநெடுந்தேர்ப்படை நீறெழச்செற்றபிரான்
சூடியதண்டுளபமுண்ட தூமதுவாய்கள்கொண்டே.

ஆ.—(ஓடிவந்து.) - ராஜ்யப்ராப்தராய் ஸமாஹிதருமான பாண்டவர்கள் பக்கலுள்ள வாத்ஸல்யத்தாலே, த்ரைலோக்யவிஜயோபகரணபூதமாய் அத்யுந்நதமாயிருந்த திருத்தேரிலேநின்று அவர்களுக்கு ஸாரத்யம்பண்ணி தத்விரோதிகளை நிரஸித்தருளின ஸமயத்திலே, பரமபக்தியுக்தரான திவ்யஜநங்கள் ஶிரஶிரோபசாரமாகச் சாத்தியருளப்பண்ணின திவ்யகந்தமான திருத்துழாய்மதுவைப் பாநம்பண்ணி, அத்தூமதுவாய்களைக் கொண்டோடிவந்து, அம்மதுவையும் அநிரீதளமான திவ்யகந்தத்தையும் என் குழல்மேல் ஒளிமாமலர்களிலே வர்ஷிக்கவேணும்; வர்ஷிக்கவே, அம்மலர்களும் அலர்ந்து புதுக்கணிக்கும்; "என்னிறம் பண்டுபண்டுபோலொக்கும், கெண்டைபோலுண்கணுந்துயிலும் என்று, பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷைகபோகமான வண்டுகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், இனமாயிருக்கிற வண்டுகளைக்குறித்து, எம்பெருமானுக்கு என்னுடைமையை அறிவித்துவந்து என்தலைமேலே வர்த்தியுங்கோள் என்கிறாள்.

[ஒளிமாமலருதீரோ] - உங்கள் வரவாலே குளிர்த்திருக்கிற என்னுடைய குழலில் ஒளியையுடைத்தாய்ப் பெருத்திருக்கிறபூவில் மது வைப் பாநம்பண்ணிவிடுகோளோ. [குருநாடுடைஐவரென்று மேலுக்கு] - குருநாடுடைய யர்ஜுந்நாதிகளுக்காக மஹோரதமாம்படி ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள குதிரைபூண்ட பெரியதேரையே உபகரணமாகக்கொண்டு ஸேனையைப் பொடியாம்படி முடித்த மஹோபகாரகன் சூடியருளின திருத்துழாயில் மது வைப் பாநம்பண்ணுகையாலே ஶுத்தமாய் தேனையுடைய வாய்களோடேகூட.

ப.—அநந்தரம், என்பக்கலினின்றும் செல்லுகையாலே ஆஶ்ரிதவிரோதிநிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன் ஶிரஸாவஹித்த புதுக்கணிப்போடேவந்து, "அவன்வருகிறான்" என்றலங்கரித்திருக்கிற என்குழலிற்பூவை யூதுங்கோளென்று சிலவண்டினங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

கூடிய - பரஸ்பரம்செறிந்த, வண்டினங்காள் - வண்டினங்காள்! குருநாடுடை - குருக்ஷேத்ரநிர்வாஹகரான, ஐவர்கட்குஆய் - பாண்டவர்கள்ஐவர்க்குமாக, ஆடிய-஧ர்மயுத்தியான, மா - குதிரைகளையும், நெடு - ஓங்கின, தேர் - தேர்களையும், படை - ஸேனையையும், நீறுஎழ - தூளிசேஷமாம்படி, செற்ற - அழித்த, பிரான் - மஹோபகாரகனானக்ருஷ்ணன், சூடிய - திருக்குழலில்சாத்தின, தண் - ஶீதமஹாரமான, துளபம் - திருத்துழாயிலேயிருந்து, உண்ட - பாநம்பண்ணின, தூ - தெளிந்த, மது - மதுவையுடைத்தான, வாய்கள் - வாயை, கொண்டு - உடைமைகளாய்க்கொண்டு, ஓடிவந்து - சடக்கெனவந்து, (ஆவதொக்கு ஸர்வப்ரகாரபோக்யமான) என் - என், குழல்மேல் - குழ

லின்மேலில், ஒளி - செவ்விபையுடைத்தாய், மா - ப்ரகாசமான, மலர் - நூலில், ஊதீர் - மதுபாநோத்யோகந்தோன்றும்படி. ஊதவேணும்.

இ — மூன்றும்பாட்டில், சிலவண்டுகளைக்குறித்து, அவனுக்கு என் நிலையை அறிவித்துவந்து என்தலைமேலே வர்த்தியுங்கோள் என்கிறாள்.

[ஓடிவந்து] - முன்பே அவற்றின்வார்த்தைகேட்கையில் உண்டான த்வரையாலேயாதல், அவற்றைஅநுஸரிக்கையில் உண்டான த்வரையாலேயாதல், ஓடக்கென வரவேணும் என்கிறாள். [என்குழல்மேல்] - அவனோடு ஸோபஸாம்யமுண்டாம்படி பண்ணக்கடவேன். அவன் தனக்குத்தூதுபோனவர்களுக்கு கதிமுகன்காத்திருக்கிற காவற்காட்டை அழிக்கக்கொடுத்தானித்தனையிறே; அவன் காவற்காட்டை அழிக்கத்தருகிறேன் உங்களுக்கு என்கிறாள். "ஸுஹோவாராயிஷ்யாமி யஷோகம்வாரிவ நிந:" என்ற திருவடியைப்பற்றி அழிக்கவும்வேண்டாவிறே: இவளுடைய * வனஷண்ட ஸுஸ்ரூஷ தஸ்ய இருக்கிறபடி. உங்களுடையவரவாலே களிர்த்திருக்கிற என்னுடைய குழலில், ஒளியை உடைத்தாய் ப்ரகாசமானமலரில் மது ஊறைப் பாரம்பண்ணீரோ. [ஊதீரோ] - மது ஊறின்ஸம்ருத்தியாலே, கிண்ணகத்தில்இழிவாரைப்போலே இழியமாட்டாதேநின்று பறக்கிறபடி. உங்கள் கார்யமுமாய் பராக்ஷணமுமானால் ஆறியிருக்கிறதென் என்கை. [கூடிய வண்டினங்காள்] - மஹாராஜரைப்போலே படைநிரட்டவிராதே, என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒருப்பட்டு முன்பே திரண்டிருக்கப்பெற்றதிறே. [குருநாடுடை ஐவர்கட்காய்] - நாடுடையவர்கள் ஐவருமேயென்றிருக்கிறாள்: துர்யோதநாதிகள் கிடந்தாணை கண்டேறினவித்தனை [ஐவர்கட்காய்] - "நாடுடைமன்னர்" என்கிறபடியே ராஜ்யமுடையவர்கள் அவர்கள், "நாமவர்களுக்குக் கையாளாய் வ்யாபரிக்கிறோம்" என்றாயிற்று அவன் நினைத்திருப்பது; அவன்நினைவிறே இவளுக்குநினைவு. [ஆயிரமாநெடுந்தேர்]-மநோரதமாய்ப்படி. ஸஞ்சரியாநின்ற குதிரைபூண்ட பெருந்தேரை உபகரணமாகக்கொண்டு: "ஸஹ ஹிஸ்ரூநு நெ" என்னக்கடவதிறே. [படைநீறெழச்செற்ற] - ஆயுதமெடாமைக்கு அநுமதிபண்ணுகையாலே, தேர்க்காலாலே ஸேனையைத் துகளாக்கினான். [பிரான்] - அவனுக்கு பரார்த்தமாக வ்யாபரிக்கையேஸ்வரூபம், தாழ்த்தது ஔபயிகமென்றிருக்கிறாள். [கூடிய தண்டுளபமுண்ட] - ஸாரத்யம்பண்ணும்போது வைத்த வளையத்திலே மயூரம்பண்ணின: அவதாரங்களில் ஏதேனுமொன்றாலே வளையம்வைக்கிலும் அவ்வவஸ்தையையே ப்ராபித்து அநுகூலிக்கிறது, திருத்துழாயாகக்கடவது. [தூமதுவாய்கள்கொண்டே]- அம்மயூரவைப் பாரம்பண்ணுகையாலே, ஸுகுமாரத்தையுடைய வாய்களோடே கூட; இனிதானபேச்சையுடைத்தாயிருக்கை என்றுமாம். வாய்-வார்த்தை; "ஹ்ருதாவஸீதா" என்றாற்போலே. என்னையும் மயூரம்பண்ணுவித்து நீங்களும் மயூரம் பண்ணுங்கோள்.

ஈடு.— மூன்றும்பாட்டு. சிலவண்டுகளைக்குறித்து, அவனுக்கு என்நிலையை அறிவித்துவந்து என்தலைமேலே வர்த்தியுங்கோள் என்கிறாள்.

மூன்றும்பாட்டு. —ஓடிவந்து இத்யாதி. "வண்டினங்காள்! பிரான்குடியதண்டுளபமுண்ட தூமதுவாய்கள்கொண்டு - ஓடிவந்தென்குழல்மேலொளிர்மாலைசூடீரோ" என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலவண்டுகளை இத்யாதி.

[ஓடிவந்து] - கடுகே வரவேணும். என்னளவுகண்டுபோகிற உங்களுக்கு, நானுள்ளபோதே வந்துஉதவவேணும். அன்றிக்கே, அவற்றையநுபவிக்கையில் உண்டான த்வரையாலேயாதல், சடக்கெனவரவேணுமென்கிறாள். [என்குழல்மேல்] - பேரளவுடையார்படும் ஈடுபாட்டைக் கண்டு, தன்குழல்வீறு தானறிந்திருக்குமே. "சூடியதண்டுளபமுண்ட தூமதுவாய்கள்கொண்டு ஓடிவந்தென்குழல்மேல் ஒளிமாலைசூதிரோ" என்பானென், கார்யஞ்செய்து சமைந்தால் கைக்கூலி கொடுப்பாரைப்போலே? என்னில்; இவற்றுக்கு இவள்குழலில் விஷயமுண்டாகவேணுமே. இப்போது, மயூரமாறிச்சருகாயிறே கிடக்கிறது; இவைமீண்டாலிறே இத்தலையில்சேர்வதிறப்பது. [என்குழல்மேல்] - அவனுக்குத் தூதுபோய்வந்தாரிற்காட்டில் இவளுக்குத் தூதுபோனார்க்குஉண்டானதன்னேற்றம் இருக்கிறபடி. அங்கு மஹாராஜருடைய மயூரவநமிறேயழிந்தது; இங்கு அவன் காவற்காட்டை உங்களுக்குத் தருகிறேனென்கிறாள். * அளகாடவியிறே. தலையான பரிசிலிறே இதுதான். ஓயிமுகப்ரப்ருதிகளுடைய விலக்குகையும் இல்லையிறே யிங்கு. சாந்தனான திருவடியிறே "ஸுஹ்ருதோவாராயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் வரிவஸ்யதாம்" (அஹமாவாராயிஷ்யாமியுஷ்மாகம்பரிபந்திநம்) என்றான். பிராட்டியைக்கண்டு உவந்தமையறியாதேயிருக்கச்செய்தேயும் மயூரவநம் அழிந்தமையைக்கண்டு, மஹாராஜருடைய வால் ருஷ்யமூக பர்வதத்திலே யறைந்ததிறே. "நம்மோடு பண்ணிப்போன ஸமயம் அதிக்ரமித்திருக்கச்செய்தேயும் மயூரவநமழிக்கும்போது பிராட்டியைக் கண்டாராகளாகவேணும்றே." "பிராட்டியைக்கண்டஹர்ஷம், நடுவில் மயூரவநமன்றாகில் ராஜபுத்ரராகள முதுகோடேபோம்" என்று பட்டாருளிச்செய்வர். [என்குழல்மேலொளிமாலைசூதிரோ] - என்றால் இவளுக்குழலில் மயூரபாநம் பண்ணப்பெறுவது வண்டுகளேயாகாதே. * தூர்வியம்புஷ்பஸுகந்தத்தையவ வண்டாதல்இனவையாதல். அவனேயோ ஸாம்யாபத்தியைவல்லான், நாமோ உங்களுக்கு அவனோடுண்டான ஸாம்யாபத்தியைத்தருகிறே

"ஸ்வைர்மேதாடிவந்மே" என்கிறவிடத்தில் முக்கியவர்த்தத்தை அநுபவித்துக்கொண்டு. உங்களுக்குப்பிரியமுண்டாகப்போகாதென்று அர்த்தாந்தரம் - என்னோடு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அவறவற - அளகங்களை. "என்குழல்மேல்" என்று - தன்குழலைத் தானே கொண்டாடலாமோ? என்ன - பேரளவு இத்யாதி. அளவுடையாரென்றது - ஈஶ்வரனை. "தேனாகைபாயவிலார்கள்" என்று கொண்டாடுமென்றபடி. வதேயம் - மயூரம். * தலையில்லையென்றது - சாடு. "என்குழல்மேலொளிமாலைசூதிரோ" என்றதனால் பலதாரத்தம் - அவனுக்கு இத்யாதி. அந்த ஏற்றமேதென்ன - அதுக்கு இத்யாதி. இது காணீடோ? என்ன - அளக இத்யாதி. அவனுக்குத்தூதுபோய்வந்தாரக்குக் கொடுத்த வுபஹாரத்தைப்பற்ற இது ஸ்லாக்யமென்னுமத்தை ரமேஸாக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - தலையான இத்யாதி. பரிசில் - உபஹாரம். இன்னமொருவழியாலே யதிற்காட்டில் இதுக்குண்டான ஏற்றமருளிச்செய்கிறார் - ஓயிமுக இத்யாதி. அதாவது மஹாராஜருடைய காவற்காட்டைப் புகுந்ததுக்கு ப்ரதிபந்தகமுண்டு; இங்கு அதிலையேயென்றபடி. அங்கு வலக்கிளையுண்டோ? என்ன - சாந்தனான இத்யாதி. "ஸுஹ்ருதோ ஹநுமாந் வாயுபுத்ரோ மயா ஸஹ வஸதி வாராயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் வரிவஸ்யதாம்" இதி மயூரவநே வாநரான்ப்ரதிஹநுமான் (சுஉ-க). ப்ரபந்நிகம். 'பிராட்டியை' என்றுதொடங்கி, 'பட்டர் அருளிச்செய்வர்' என்றுமளவும். அறியாதிருக்கச் செய்தே, அறைகிறதுக்கு அடி யேதென்ன - நம்மோடு இத்யாதி. ரமேஸாக்தி - என்றும் இத்யாதி. வண்டுகளையோ மயூரபாநம்பண்ணுவது? என்ன - தூர்வியம் இத்யாதி. "தலையானபரிசிலிறே" என்றதற்கு விவரிக்கிறார் - அவனேயோ இத்யாதிவாக்யத்தாலே; ஸாம்யாபத்தியென்றது - ஸாரூபமோக்ஷம். அதாவது - அவனுக்கும்மோக்ஷமாகவுமுண்டு நங்களுக்கும் அதுவேண்டியிறேயென்றபடி. "மேவராபஹ்ருதமிதி" என்கிறபடிக்கு - இவ்விடத்திலே, மீபாக்ருஷ்ணாயுதம் விவக்ஷிதம். ஏப்

னென்கிறாள். "ஸோஸ்நுதே" என்கிறபடியே, உங்களையும் அவனையும் ஒருகலத்திலே யூட்டுகிறேனென்கிறாள். தலையான ஊணிறே. [என்குழல்மேலோளிமாலலருதிரோ]-உங்கள் வரவாலே தளிர்த்திருக்கிற என்னுடையகுழலில், ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்லாக்யமான மலரில் மகுடவைப் பாகம்பண்ணீரோ? [ஊதீரோ]-மகுடவின் ஸம்ருத்தியாலே,கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே தனித்து இழியமாட்டாதே நின்றுபறக்கிறபடி. உங்கள் கார்யமுமாய் பரரக்ஷணமுமானால் ஆறியிருக்கிறதென்? என்கை. [கூடியவண்டினங்காள்] - மஹாராஜரைப்போலே படைதிரட்டவேண்டாவிறே யுங்களுக்கு. என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே யொருப்பட்டு முன்பே திரண்டிருக்கப்பெற்றதிறே. இளையபெருமாள் கிஷ்கிந்தாத்வாரத்திலே சென்று குணகீர்த்தனம்பண்ணின பின்பிறே படைதிரட்டிற்று! [குருநாடுடைஐவர்கட்காய்] - பிறர்மஹிஷிகள் குழல்பேணுமமையைக்கண்டு வருந்துமவன்கிடீர்; "மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித்தவர்களையே மன்னராக்கி" என்கிறபடியே, ராஜ்யமுடையார் பாண்டவர்களே; நாம் அவர்களுக்கு ஏவல்தேவை செய்துநிற்கிறோமென்றாயிற்று அவன்நினைத்திருப்பது. [குருநாடுடைஐவர்] - துர்யோதநாதிகள் கிடந்தானை சண்டேறினவோபாதியிறே. "நாடுடைமன்னர்" என்கிறபடியே ராஜ்யம் அவர்களதே. "துர்யோதநாதிகள் ராஜ்யம்பண்ணுகை வல்லடி" என்றிருக்கும் ஸகவதபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறார்; அவன்நினைவேயிறே இவர்க்குநினைவு. [ஆடியமாகேருந்தேர்] - மநோஹரமாம்படி ஸஞ்சரியாநின்ற குதிரைபூண்ட பெருந்தேரை உபகரணமாகக்கொண்டு, "உலை

தார்த்தம் - உங்கள் இத்யாதி. "வாதிரோ" என்றதுக்கு பலிதார்த்தம் - [illegible] என்றது, சாப்தமானவர்த்தம் - [illegible] இத்யாதி. "வாதிரோ" என்கிறஸ்வரத்துக்குபாவம் - [illegible] மும் இத்யாதி. உங்கள்காரியமென்றது - [illegible] அறிவிக்கையை. பரரக்ஷணமென்றது-[illegible] பாகம் பண்ணுகையை. "கூடிய" என்றதுக்குபாவம் - [illegible] இத்யாதிவாக்யத்தாலே. படைதிரட்டுமிடத்தில் பின்னையுமொரு விளம்பமுண்டென்னாமல் ஸ்லோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - இளையபெருமாள் இத்யாதி. 'குணகீர்த்தநம்' அவருடையகுணங்களைச்சொல்லிப் புகழுகை என்ற ஸ்லோகத்தி; சிறுகாலைவெளுப்பிலே கொள்ளுகையென்று வாஸ்தவமான வர்த்தம். நாங்கள் அறிவித்தால் வருமோ? என்ன - பிறர்மஹிஷிகள் இத்யாதி. அதாவது - தன்மஹிஷியிடத்தில் சொல்லவேண்டாவிறேயென்றபடி. அப்படிவருந்திறேமோ? என்ன - மைத்துனன்மார் இத்யாதி. மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுக்கு அநிஷ்டமையான த்ரௌபதியைக்குழல்முடிப்பித்து, அந்தப்பாண்டவர்களையே ராஜாக்களாக்கி என்றபடி. பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி, நாலாம்பத்து, ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி, ஆறும் பாட்டு. "நாடுடையவர்" என்றும், "குருநாடுடையவர்" என்றும் பதத்வயப்பிரயோகம் பண்ணி, "நாடுடையவர்" என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்யவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அவர்களோ நாடுடையவர்கள்? க்ருஷ்ணனன்றோ? என்ன; இதுக்கு உத்தரம் - [illegible] இத்யாதி. குருநாடுடையவர்கள் துர்யோதநாதிகளன்றோ? என்ன - துர்யோதநாதிகள் இத்யாதி. 'கிடந்தானை' இத்யாதிக்குக் கருத்து - பாகன் அநுமதியின்றியிலே கிடந்த ஆனையிலே தாமேறினால் அதினாலே தள்ளுண்ணுமாபோலே, அவர்களும் அமர்யாதமாக ராஜ்யம்பண்ணுகையாலே ப்ரஸ்திதராவர்களென்று. அவர்கள் "எங்களது" என்றுநினைத்திருக்க, "கிடந்தானைகண்டேறினவோபாதி" என்கிறது எத்தாலே? என்ன - நாமுடை இத்யாதி. செய்ததலைக்கட்டவல்ல ஈஸ்வரன்படி நினைத்திருந்தாலும், அவர்களாளாகிற இவர்க்குஇப்படி யருளிச்செய்யலாமோ? என்ன - அவர்நினைவிலே இத்யாதி. சஞ்சரிக்கிறவன்றோடே, "ஆடிய" என்றதுக்கு வாஸனை - மநோஹரம் இத்யாதி. "மா" என்ற - குதிரை; கெடுமை - பெருமை. "கெடுந்தேர்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம்பண்ணி இத்யாதி. "[illegible]

திவ்யாநுகூலஸ்ரீதள" (மஹதிஸ்யந்தநேஸ்த்திதேள) என்னும்படியிருக்கிற தேரைக் கொண்டு. [படைநீறெழச்செற்றபிரான்] - ஆயுதமெடாமைக்கு அநுமதிபண்ணுகையாலே, தேர்க்காலாலே ஸேனையைத் துகளாக்கினான். [செற்றபிரான்] - தன்னையழிய மாறியும் பரோபகாரம் பண்ணுகையே ஸ்வபாவமாகவுடையவன். தாழ்த்தது ஔபாதிகமென்றிருக்கிறாள். [செற்றபிரான்] - அர்ஜுநாதிகளும் ஶாஸ்த்ரங்களோபாதியிறே; "ஶெயெவெவெத நிஹதாஃவேமவ்வுசெவ" (மயைவைதேநிஹதாஃபூர்வமேவ) என்று தானே யருளிச் செய்தானிறே. [சூடியதண்டுளபமுண்ட] - ஸாரத்யம்பண்ணுகிறபோது வைத்த வளையத்திலே மயூபாநம்பண்ணுகிற வண்டுகள். அவதாரங்களில் எதேனுமொன்றிலே வளையம் வைக்கிலும், அவ்வவஸ்த்தையை ப்ராபித்துநுகூலிக்கிறது திருத்துழாயாகக்கடவது. [தூமது வாய்கள்கொண்டே] - அவ்வளையத்தில் மயூவைப்பாநம்பண்ணிசுத்தமாய்இனிதான வாய்களைக்கொண்டு; இனிதானபேச்சையுடைத்தாயிருக்கையென்றுமாம். [தூமதுவாய்கள்கொண்டு ஓடிவந்தென்குழல்மேலோளிமாமலருதீரோ] - "வாஹிவாத" (வாஹிவாத) - சாக்ஷாஷை மல்லாமையாலே நீ பெற்றபேறு என்? "ஶெயிமெமாதுஸம்ஸ்பர்ஶஃ" (த்வயிமேகாத்ர ஸம்ஸ்பர்ஶஃ) - நம்முடைய காணங்களுக்குஸ்பர்ஶம்உண்பக்கலிலேயாயிற்றே. நமக்குத் தோட்டாரைத் தோட்டாயிற்றே. "வெ ஜ்ரு ஷ்வஹிஸாரமஃ" (சந்த்ரேத்ருஷ்டிஸமாகமஃ) ஔர்ஶநத்தோடொத்ததிறே எனக்கு ஸ்பர்ஶமும். அற்றதுபோருந்தும்படி வார்த்தைசொல்ல

...தஃ" இதி கீதாஸு ப்ரதமே(கஃ). தேரைக்கொண்டு நிரஸித்கிறதென்? திருவாழியில்லையோ? என்ன - ஆயுதம் இத்யாதி. "பிரான்" என்றதுக்கர்த்தம் - தன்னை இத்யாதி. தன்னையழிய மாறுகையாவது - தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தையழித்து ஸாரதியாய் நிற்கை. "செற்றபிரான்" என்று - இத்தையே நிரூபகமாகச்சொல்லுகையாலே 'ஸ்வபாவமாகவுடையவன்' என்கிறார். இப்போதுவாராதிருக்க, "பிரான்" என்கிறதென்? என்ன - தாழ்ந்தது இத்யாதி. இவனோசெற்றான், அர்ஜுநாதிகளன்றோ? என்ன - அர்ஜுநாதிகளும் இத்யாதி. இவனோசெற்றானென்றுமதுக்கும், அவர்கள் ஶஸ்த்ரங்களோபாதி யென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணம் - ஶெயெவெவெத இத்யாதி. "தஸ்மாத்தீ ஹதிஷ்டயைவைதே நிஹதாஃபூர்வமேவ ஸவ்யஸாசிந் ஜஹி கர்ணம் மாவ்யதிஷ்டா யுத்யஸ்வ ஜேதாஸி ரணே ஸபத்நான் ஸஹாவிஜிதாந் யுதி ஜேஷ்யஸே ஶத்ரூந்" இதி கீதாஸு ஏகாதஶே [கூஙு]. "செற்றபிரான் சூடியதண்டுளபமுண்ட" என்கையாலே பவித்ரபாவம் - ஸாரத்யம் இத்யாதி. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் திருத்துழாயுண்டோ? என்ன - அவதாரங்களில் இத்யாதி. "சூடியதண்டுளபமுண்ட தூமதுவாய்கள்கொண்டு" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; அதில்முந்தினது - அவ்வளையத்தில் இத்யாதி. திருத்துழாய்மதுவைப் பாநம் பண்ணுகையாலே பரிசுத்தமாய் இனிதானவாய்களைக்கொண்டென்றபடி; இந்த அர்த்தத்துக்கு, "உண்ட" என்றது - உண்கையாலேயென்றபடி. "மது" என்றது - இனிதானவென்றபடி. இரண்டாமர்த்தம் - இனிதானபேச்சை இத்யாதி. அதாவது - திருத்துழாய்மதுவைப் பாநம்பண்ணி பரிசுத்தமாய், இனிதாயிருப்பனவான - அவன்வரவுக்கு சூசகமான - வார்த்தைகளைக்கொண்டென்றபடி; இந்தபக்ஷத்தில், "வாய்கள்" என்று - வாய்களிலிருக்கிற வார்த்தைகளை லக்ஷிக்கிறது. முந்தினவர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - வாஹி இத்யாதி. "வாத" என்றதுக்குபாவம்-சாக்ஷாஷை இத்யாதி. சாக்ஷாஷை மல்லாமையாலே நிர்ப்பயமாகவேண்டுமவிடங்களிலே போகல மென்றபடி. "ஶெயிமெமாதுஸம் ஸ்பர்ஶஃ" என்கையாலே, பிராட்டியை ஸாக்ஷாத் அநுபவிக்கப்பெறாமையால் வந்த இழவுதோற்றுகிறதென்கிறார் - நம்முடைய இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "வாத" என்று - வாயுவை ஸம்போகித்துவைத்து, "வெ ஜ்ரு ஷ்வஹிஸாரமஃ" என்பானென்? என்னில் - ஔர்ஶநத்தோடு இத்யாதி. அதாவது - சந்த்ரதர்ஶநம் தாரகையோபோபாதி, உன்னுடைய ஸ்பர்ஶமும் தாரகையன்கைக்காக வென்ற

வல்ல வாயைக்கொண்டு. "த்ருஷ்டாஸீதா" (த்ருஷ்டாஸீதா) என்றாற்போலே. என்னையும் மதுபாநம்பண்ணுவித்து நீங்களும் மதுபாநம்பண்ணுங்கோள். (க)

நான்காம் பாட்டு.

தூமதுவாய்கள்கொண்டுவந்து என்முல்லைகள்மேல்தும்பிகாள்!
பூமதுவுண்ணச்செல்லில் பின்னையேனைப்போய்செய்ததன்ற
மாமதுவார்தண்டுழாய்முடி வானவர்கோனைக்கண்டு
யாமிதுவோதக்கவாறு? என்னவேண்டுங்கண்டீர்நுங்கட்கே.

ஆ.—(தூமதுவாய்கள்) - நீங்கள் பூமதுவுண்ணச் செல்லில், ஸாக்ஷாத்ஸ்ரீகையான எனக்கு "ஸம்ஶ்லேஷம்" என்றோர் இந்த்ரஜாலத்தைக்காட்டி, என்னை யகன்று திருநாட்டிலே திருமாமணிமண்டபத்திலே, * அபர்வதமமர்கள் திவ்யாபிஷேகத்திலே, * ஸுஸ்நிக்தாஸ்யமுமாய்முகராயிருந்த அவர்களாலே பலங்க்ருதனாயிருந்த அவனைக் கண்டு, அவன் திருக்குழலில் திருத்துழாயின் மயக்கவெள்ளத்தை உங்கள் தூமதுவாய்கள் கொண்டுபருகிப்பின்னை 'உம்மையொருத்தி இன்று ஆசைப்பட்டுக்கூப்பிடாநிற்க, அவளை நினையாதிருக்குமிதுவோ உம்முடைய க்ருபையாவது?" என்று அவள் ஸந்நிதியிலே சொல்ல வேணுமென்று, தனக்குப் பாமஸுஷ்ரூஷுத்துக்கவாய்த் தன் முல்லைகளிலே வந்திருந்த தும்பிகளை நோக்கிச்சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், என்னை நோவுபடுத்திப்போந்து கட்டாநிலத்திலே ஓலக்கமிருந்து வளையம்வைத்து போதுபோக்கி ஒன்றிரண்டைகளோ நம் தக்கோரானபடியென்று, திருநாட்டிலேயென்று எம்பெருமானுக்குச் சொல்லவேணுமென்று சில தும்பிகளைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறாள்.

[தூமதுவென்று தொடங்கி] - நான் வளர்க்கிற முல்லைகளிலே வர்த்திக்கிற தும்பிகாள்! உங்களுடைய இனிய பேச்சுக்களோடே அங்கேசென்று. [பூமதுவுண்ணச்செல்லில்]-பூக்களில் மயக்கம் பண்ணப்போகில். [பின்னையேனையென்று தொடங்கி]-என்னோடே ஸ்வப்நகல்பமான ஸம்ஶ்லேஷத்தைப்பண்ணி விச்லேஷித்து, அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய், திருக்குழலில் செண்பகாலே மிகவும் மணமுடைத்தாய்ப் பாயாநின்றுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான முடியையுடைய * அபர்வதமமர்கள் தன்னுடைய

படி. அன்றிக்கே, 'ஸ்பர்ஶத்தோ டொத்ததிறே யெனக்கு தர்ஶநமும்' என்றபாடமாகில் - அவளோட்டை ஸ்பர்ஶம் உன்பக்கலிலே ஸத்வாரகமானாற்போலே. தர்ஶநமும் எனக்கு ஸத்வாரகமாயிற்றென்ற வாயுலவை த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கிறது. த்விதீயார்த்தத்தில், வாய்க்குத்தாய்மையேதென்ன - அம்ருது இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே: "ஷஷ்ஷொவிஶ்ஶொஹுதெ" என்ற த்ரௌபதிவார்த்தையாலே மாம்பழமானது கொம்பிலேயொட்டிற்றிறே. இந்த த்விதீயார்த்தத்தில், "தண்டுளபமுண்ட" என்றத்தோடு நட்டுப்பட்டுகையாலே, தத்பரிஹாரார்த்தமாக 'வார்த்தைசொல்லவல்லவாயைக்கொண்டு' என்கிறார். 'கூடியவண்டினங்காள் குருநாடுடை' என்றுதொடங்கி, 'வாய்கள்கொண்டு - நுடிவந்தென் குழல்மேலொளிமாமலரூதீரே' இத்யந்வயம். (ங)

அழகையும் குணங்களையும் கொண்டாட இருக்குமவனைக்கண்டு, போருக்கில் அபர்யாப்தியாலே வினையேன் என்கிறாள். பொய் - ஸ்நேஹிப்பாரைப்போலே காட்டி வஞ்சிக்கை.

ப.—அநந்தரம், ஸுரிபோக்யமான வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனைக்கண்டு, உம்முடையதகவுடைமையிதுவோ? என்று சொல்லவேணும் என்று சிலதும்பிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

என் - நான்வளர்த்துப்போருகிற, முல்லைகள் - முல்லைகளின், மேல் - மேலே வர்த்திக்கிற, தும்பிகாள் - தும்பிகாள்! தூ - தூய, மது - மதுவை நிரூபகமாகவுடைத்தான, வாய்கள் - வாய்களை, கொண்டு - கொண்டு, வந்து - வந்து, பூ - (அம்முல்லைகளில்) பூவின், மது - மதுவை, உண்ண - உண்ண, செல்லில் - செல்ல நினைத்திருக்கோளாகில், (அவை வாடிக்கிடக்கிற அவஸ்த்தையிற்செல்லாதே), வினையேனை - விஶ்லேஷஹேதுவான பாபத்தையுடையேனான என்னை, பொய் - க்ருத்ரிமஸம்ஶ்லேஷத்தை, செய்து - பண்ணி, அகன்ற - அகன்றவனாய், (இப்பிரிவுதானே செந்தவிப்புக்கு உறுப்பென்னலாம்படி), மா - பெருவெள்ளமான, மது - மது, வார் - ஒழுகுகிற, தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான, முடி - திருமுடியையுடையனாய்க்கொண்டு, வானவர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, கோனை - நிர்வாஹகனாயிருக்கிறவனை, கண்டு - கண்டு, நுங்கட்கு - (இவ்வவஸ்த்தையிலே ஸந்நிஹிதங்களான) உங்களுக்கு, (அவனுடைய மேன்மைக்குத் தகுதியாம்படி ஸோபசாரமாக), யாம் - நாம், இதுவோ - இம்மேன்மைகொண்டாடி யிருக்குமதுவோ? தகவுடையோமானபடி? என்னவேண்டுங்கண்டீர் - என்று சொல்லவேணுங்காணுங்கோள்! அப்போதிறே, என்னோடொத்து இம்முல்லையும் செந்தவித்து மயர்வோகம் பண்ணலாவது என்றுகருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், என்னை நோவுபடுத்திப்போய் எட்டாத நிலத்திலே நலக்கமிருக்கை தகுதியோ? என்று திருநாட்டிலேசென்று சொல்லுங்கோள்! என்று சில தும்பிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[என் முல்லைகள்மேல் தும்பிகாள் - நாமதுவாய்கள் கொண்டுவந்து] - நான் வளர்க்கிற முல்லைகளின்மேலே வர்த்திக்கிற தும்பிகாள்! இவள் உருவுகையாலே, பேரணி நீர்வார்ப்பாரில்லாமையாலே உருவின முல்லைகளின் மேலே பட்டினிவிடுகிறவைபோலே; என்னோடொக்க நோவுபடப் பிறந்த நீங்கள். என் பரிவாத்தில் முல்லைகள் என்றுமாம். இவள் வர்த்திக்கிற எல்லையடங்கச் சருகாயிறே கிடக்கிறது. மாத்தமாய் இனிதான பேச்சுக்களைக்கொண்டு சென்று: வாயு சொல்லைக் காட்டுகிறது. [தூமதுவுண்ணச் செல்லில்] - மயர்வ்யதங்களாகையாலே தூவுள்ளவிடத்தே மயர்வோகம் பண்ணப்போகக்கடவிதோன்றிறே; மயர்வுள்ளது அங்கேயாகையாலே, தூக்கலில் மயர்வோகம் பண்ணப்போகில். [வினையேனைப் பொய்செய்ததகன்ற] - "பிரியேன், பிரியிற்றரியேன்" என்ற பொய்யை மெய் என்று ப்ரமிக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை, "ராகோஷிநபூஹி மாஷதெ" என்னுமவன் இரண்டுவார்த்தை சொல்லும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பொய்செய்து] - இந்த்ரஜாலமென்றும், கனவென்றும், கலவியென்றும் பர்யாயமிறே. [அகன்ற] - தன்பேறாகக் கலந்து பொகட்டுக் கைகழியப் போனபடி. [மாமது வார் தண்டுழாய்முடி] - திருக்குழலில் சொல்லியாலே மிகவும் மயர்வதாரையை

யுடைத்தான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவன். [அகன்ற மாமதுவார் தண்டுழாய்முடி] - இவள் பரிஸரமடங்கச் சருகாய்க்கிடக்கப் பிரிவே நீராக அவன் வைத்த வளையம் மயக்கொரிகிறதிறே. [வானவர்கோனைக் கண்டு] - அவ்வழகை நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறவனை. புதியாரை நோவுபடவிட்டு, பழையார்க்கு ஓலக்கங்கொடுத்துக்கொண்டு இராநின்றான்; "ஆயிகிஹ்ஹி தசாவஸ்ஸ" என்கிறவிது உக்திமாத்ரமாய் விட்டதிறே. [கண்டு] - நீங்கள் முன்பே காணப்பெறுகிறிகோளிறே. [யாமிதுவோதக்கவாறு] - நாம் தக்கோமானபடி. இதுவோ? என்னுங்கோள். ஸ்த்ரீவயம் பண்ணிப்போந்து, பிரிவறியாத அந்தரங்கர்க்கு ஓலக்கம் கொடுத்து ஆந்ருசம்ஸ்யங்கொண்டாடியிருக்கும் அதுவோ தக்கோர்மை! [என்னவேண்டுங்கண்டீர்]- அப்பேரோலக்கத்திலே பெரிய மதிப்பனைக்கண்டுவைத்து, "இப்படி சொல்லவேணுமோ?" என்னாதே இவ்வார்த்தை இத்தனையும் சொல்லவேணும். "வாஹாயசிபூசவோ ஹ்ஹி". [தூங்கட்டே] - கலந்துவைத்துப் பொகட்டுப்போனவனிற் காட்டில், ஆற்றாமையிலே முகங்காட்டின உங்களுக்கு இத்தனையும் செய்யவேண்டாவோ?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. என்னைநோவுபடுத்திப்போய் எட்டாநிலத்திலே ஓலக்கமிருக்கை தக்கோர்மையோ? என்று திருநாட்டிலேசென்று சொல்லுங்கோள்! என்றுசில தும்பிகளைக்குறித்துச்சொல்லுகிறாள்.

[தூமதுவாய்கள்கொண்டேவந்து] - பரிசுத்தமாய் இனிதானபேச்சை யுடைய வாயைக்கொண்டு சென்று. வந்தென்றது - சென்றென்றபடி. ஆர்த்தர்க்கு உஜ்ஜீவநஹேது வாய் இனிதுமான பேச்சைக்கொண்டு. [என்முல்லைகள்மேல் தும்பிகாள்] - உடன்கேடராயொக்கப் பட்டினிவிட்டுக்கிடப்பாரைப் போலேயிறே நீங்கள் கிடக்கிறது. இவள்குழலில் பூவோடொக்க, உத்யாநத்திலுள்ள பூக்களும் சருகாயிறேகிடப்பது; "ஸுவிவ்ருக்ஷாஃவாரி ஷ்ஷாநாஃ (அபிவ்ருக்ஷாஃபரி ம்லாநா?) என்னுமாபோலே. [பூமதுவுண்ணச்செல்லில்] - மது வ்ரதங்களாகையாலே பூவுள்ளவிடந்தேடி மதுபாநம்பண்ணப்போகக்கடவிகோளிறே. இவள்பரிஸரத்தி லுள்ளவையிறே உருவிக்கிடப்பன; அங்குள்ளவையெல்லாம் செவ்வி பெற்றிருக்குமிறே; * மாமதுவார் தண்டுழாய்முடி வானவர்கோனிறே. அவர்களில் இவ

நாலாம்பாட்டு.—தூமது இத்யாதி. "தும்பிகாள்! வினையேனைப்பொய்செய்தகன்ற - வானவர்கோனைக் கண்டுயாமிதுவோதக்கவாறென்னவேண்டுங்கண்டீர்" என்கிறபதக்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - என்னை இத்யாதி. தக்கோர்மை - தயை. தும்பியாவது - ப்ருங்கஜாதியில் அவாந்தரம்.

* தூய்மையும் இனிமையும் வாய்களுக்கில்லாமையாலே 'பேச்சையுடைய' என்று அர்த்தாக்ஷேபம். "பூமதுவுண்ணச்செல்லில்" என்றிருக்கையாலே 'வாயைக்கொண்டுசென்று' என்றது. "இதுவோ தக்கவாறு?" என்றதுக்கநுகுணமாக "வாய்" என்றதுக்கு - பேச்சாக அர்த்தாந்தரமாதல்; "பரிசுத்தமாய்" இத்யாதிவாக்யவிவரணமாதல்; அன்றிக்கே, வார்த்தைக்குத் தூய்மையாவதேதென்ன என்கிற சங்கையிலேயாதல் - ஆர்த்தர்க்கு இத்யாதி. முல்லைகள்மேல் தும்பிகாளென்னாதே, "என் முல்லைகள்மேல் தும்பிகாள்" என்றுவிசேஷிக்கிறதுக்குபாவம் - உடன்கேடராய் இத்யாதி. ஒக்கப் பட்டினிவிடுவானென்? இவள்முல்லையில் மதுவில்லையோ? என்ன - இவள்குழலில் இத்யாதி. உத்யாநத்திலுள்ள பூக்களென்றது - இவள் பரிசரத்திலுண்டானதோப்பில் பூக்களென்றபடி. இவள் பூ சருகானால் உத்யாநத்திற் பூ சருகாகவேணுமோ? என்ன - அபிவ்ருக்ஷா இத்யாதி. மதுவுண்ணச் செல்லவேணுமோ? என்ன - மதுவ்ரதங்கள் இத்யாதி. அவனுக்கும் விரஹதாபமுண்டானையாலே அங்கு மதுவற்றியிராதோ? என்ன - இவள் பரிசரத்தில் இத்யாதி. "செவ்விபெற்றிருக்கும்" என்

ணுக்கு வாசி, கவித்தமுடியும்இட்டமாலையுமே யிறே. இங்குள்ள வண்டுகள்போலே பட்டினிகிடக்க வேண்டாவிறே அங்குள்ளார்க்கு. [மாமதுவார்தண்டோய்] - விரஹத்திலும் ஊற்றுமாறுதவிடங்காணும் அவ்விடம். [பூமதுவுண்ணச்செல்லில்] - இவள், தன்குழலிற் பூவும்வாடி மதுவும்வற்றினபின்பு இனி இவ்விபூதியிலுண்டாகமாட்டாதென்றிருக்கிறாள்; இனி விபூதிமான்பக்கலிலே யுண்டாகில் உண்டாகத்தனை யென்றிருக்கிறாள். [வினையேனை] - அவன் என்பக்கற் பேசின பேச்சுக்களையும் வ்யாமோஹத்தையும் "மெய்" என்றிருக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை. [வினையேனைப்பொய்செய்து] - "கடுகப்பிரியில் இடிவிழுந்தாற்போலே இவள்முடியும்" என்றுபார்த்து, "நின்னைப்பிரியேன், பிரியிலுமாற்றேன்" என்றாற்போலேயிருக்க, அவன் பிரிவையுணர்த்தினான்; நான் அதுக்குத் தாத்பர்யம் அறியாமைகெட்டேன். அறிந்தேனாகில், போகாதபடி காற்கட்டலாயிற்றுக் கிடீர்! [பொய்செய்து] - ஸம்ஶ்லேஷத்தில் அபர்யாப்தியிருக்கிறபடி. சிரகாலம்ஜீவிக்கச் செய்தேயும் "ஒருஸ்வப்நமாய்ப்போயிற்று" என்னக்கடவர்களாயிற்று, விஶ்லேஷத்தோடே வ்யாப்தமாகையாலே. கனவென்றும், இந்திரஜாலமென்றும், பொய்யென்றும் - அபர்யாப்தமான லோகத்தைச் சொல்லக்கடவது. [பொய்செய்தகன்ற] - அகலுகைக்கு இட்டவழியிருக்கிறபடி. "கலக்க" என்ற பேரையிட்டு, பர்யாப்தமாகக்கலவாதே வஞ்சித்துஅகன்று. [மாமதுவார்தண்டோய்முடி] - இங்குள்ளதும் அங்கேயாகையாலே மயிர் இரட்டித்திருக்குமிறே. தலையானமதுவுமே அதுதான். ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களில் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் அவனைக்கண்டு. [வானவர்கோனைக்கண்டு] - தந்தாமைப்பேணுவார்க்கு உடம்புகொடுத்

றதுக்குநிமாமகமேதென்ன - மாமதுவார் இத்யாதி: "தண்டோய்முடி" என்றவிசேஷணத்துக்கு பாவம் - அவர்களில் இத்யாதி. அதாவது - முடியுடையவரானாலும், திருத்துழாயோடேகூடின முடியில்லையென்றபடி. "மாமதுவார்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து, "வானவர்கோன்" என்றதுக்கு பாவம் - இங்குள்ள இத்யாதி. "மா" என்றதுக்குபாவமாதல், "வார்" என்றதுக்குபாவமாதல் - விரஹத்திலும் இத்யாதி. அவன்பக்கல்செல்லுகிறதென்? இவள்பரிசாத்திவிஶ்லேஷமாகிலும் இவ்விபூதியில்லையோ? என்ன - இவள்தன் இத்யாதி. பேசினபேச்சுக்களாவன - "பேதைநின்னைப்பிரியேன்" என்கிறபேச்சுக்கள். வ்யாமோஹமாவது - காலைக்கையைப்பிடித்துப் பரிமாறினவ்யாமோஹம். "பேசினபேச்சு" இத்யாதிகளையும், அந்த "மெய்" என்றிருக்கும்ப்ரகாரத்தையும் விவரியாநின்று கொண்டு, பிரியநினைக்கிறவன் வெறுமனேபோக்வொண்ணாதோ? இப்படிசொல்லிப்பிரியவேணுமோ? என்கிறசங்கையையும் பரிஹரிக்கிறார் - கடுகப் பிரியில் இத்யாதி. அறிந்தாற்செய்வது என்? என்ன - அறிந்தேனாகில் இத்யாதி. "பொய்செய்து" என்றதுக்கு - "நின்னைப்பிரியேன்" இத்யாதி மித்யாபாஷணங்களைப்பண்ணி யென்ற கீழ் அருளிச்செய்து, அபர்யாப்தமானகலவியாக அர்த்தாந்தரம் - ஸம்ஶ்லேஷத்தில் இத்யாதி. "ஸஸோ ஹாஷ்டாதஶாதீ ஹாழி" இத்யாதிப்படியே சிரகாலம்ஸம்ஶ்லேஷித்துப்பிரிந்தான்" என்றது பிள்ளான்நிர்வாஹமாயிருக்க, அபர்யாப்தமானகலவியென்கிறதென்? என்ன - சிரகாலம் இத்யாதி. "பொய்" என்று - அபர்யாப்தமானகலவியைச்சொல்லுமோ? என்ன - கனவென்றும் இத்யாதி. ஆனால், கலப்பானென்? என்ன - அகலுகைக்கு இத்யாதி. அதாவது - கலவியாலொழியப்பிரிவுகூடாமையாலே, துகப்படுத்துகைக்குஇட்டவழியென்றபடி. விவரணம்-கலக்கவென்று இத்யாதி. "மாமது" என்றதுக்குபாவம் - இங்குள்ளதும் இத்யாதி. ஸ்லோகார்த்தி - தலையான இத்யாதி. இத்தாற்பலிதம் - ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களில் இத்யாதி. "வானவர்கோன்" என்கிறவனுடையஹார்த்தபாவம் - தந்தாமை இத்யாதி. தந்தாமைப்பேணுகையாவது - அவன் இங்குவந்தால் ஸ்வாநுபவ விச்சேதம் வருமென்றிருக்கை. விவரணம் - த்வயி இத்யாதி. "யாம்" என்றதுக்கு

திருக்கும் அவனைக்கண்டு. "கவயிகிஞ்சித்ஸோபரோவெஹ கிம்கார்யம் ஸீதயாமம" (த்வயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நேகிம்கார்யம்ஸீதயாமம) என்றத்தைத்தலைக்கொண்டு, பழைய உறவுகொண்டாடி யிருக்கிறவனைக் கண்டு. [யாம்] - ஸாபராதனுகையாலே தன்குற்றத்தை யநுஸந்தித்து, ஓலக்கமிருக்கிறனுகப் பராக்கடித்து அநுபவநீயனுயிருக்கும்; முதன்மைகண்டு கூசாதே நின்று நம்மைக்காணு மென்பது. இப்படி சம்போதித்தவாறே முகம்பார்க்கவேண்டிவரும்; அவன் பார்த்த முகம் மாறுவதற்குமுன்னே, இதுவோ தக்கவாறு என்பது. "ஆநுருசம்ஸ்யம் வ்யுவைரோயஸி" (ஆநுருசம்ஸ்யம்பரோதர்ம:) என்று சிலர்க்குச்சொல்லிவைத்தீரே. "நைவதம்ஸாகஸ்ஸ்ரீ" (நைவதம்ஸாகந்நமமகாந்), "நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தேநசாபிமதுஸேவதே) என்றவைகளெல்லாம் வடிவிலே கண்டோமிறே. [இதுவோ தக்கவாறு] - ஸ்த்ரீவதம்பண்ணி வனவாஸம்வைத்து ஓலக்கங்கொடுத்திருக்கையோ தக்கோர்மையாவது? [என்னவேண்டுங் கண்டீர்] - இவ்வோலக்கத்தையும் இவன்மேன்மையையுங்கண்டு "இத்தையெங்ஙனே யழிக்கும்படி?" என்று நீங்கள் ஆந்ருசம்ஸ்யங் கொண்டாடவொண்ணுது; அவ்வாவில் என்னைப்பார்த்துச்சொல்லுங்கோள். [நுங்கட்கே] - அவனல்லாத உங்களுக்கு இத்தனையும்

ப்ர.—[தூமதுவித்யாதி]—[வானவர்கோனைக்கண்டு]—யுலகாம்பெ[ச்க] "கவயிகிஞ்சித்ஸோபரோவெஹ கிம்கார்யம் ஸீதயாமம்ரதெந ஸுஹாவோ ஹெஹாலக்ஷணெந பலீபவஸ்வ। ஸுத்ரவ்வெநவஸுத்ரவ்வெஸுஸிரெணவா உ ந்ரு:ரு॥"

[இதுவோ தக்கவாறு]—ஸுந்தரகாண்டே [ரு.அ]வ்ருத்தியாணொடு ஹநுமதி ஸுக்ரீவம் ப்ரதிவாயஸவ்ருத்தாந்தகதயெந்ராசீ:ஸம்வொயுஸீதா, "ஸ்ரீதெகாக ஸாரெது தஷ்ஹாவுஸம்ஸ்ரீ:ரீரிஸ்ரு । கஸ்ஸாஷ்வொ ஸாஹரதுக்ஷ்ரிஸ்ரெஸ்ரீஹீவெத ॥ரு.ரூஷு॥ ஸகுரு ஷ்ரிஹெஹாரா ஹமகுவாரம்யிந்ரஷ்ரு । ஸுந்ரஸம்ஸ்யுவெரொயஸிஸ்ரு ஸ்ரீவாவயொ ஸ்ரு ரு:॥சா॥

றார்த்தபாவம் - ஸாபராதனுகையாலே இத்யாதி. நம்மைக்காணுமென்றது - உம்மைக்காணுமென்ற படி. "தக்கவாறு-இதுவோ" என்றைக்கு, இவர் தயாளுவென்கிறவிடம் எப்படியறிந்தாள்? என்ன - ஆந்ருசம்ஸ்யம் இத்யாதி. "ஸகுரு ஷ்ரிஹெஹாரா ஹமகுவாரம்யிந்ரஷ்ரு । ஸுந்ரஸம்ஸ்யுவெரொயஸிஸ்ரு ஸ்ரீவாவயொ ஸ்ரு ரு:" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநூமந்தம்ப்ரதி ஸீதா. சிலர்க்கு - பிராட்டிக்கு. "தக்கவாறு" என்ற ஸ்வரூபமாக்கி, "மாமதுவார்தண்டுழாய் முடியனுயிருக்க கலையப் பற்ற. க்ருபாபரமாக்கி, "வினையேனை" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்துபாவாந்தரம்-ஸ்த்ரீவதம் இத்யாதி. கீழே 'ஆந்ருசம்ஸ்யம்' இத்யாதிவாக்யம் - இவ்வர்த்தசேஷமாகக் கண்டுகொள்வது. என்னுங்கோளென்றுதே, "என்ன வேண்டுங்கண்டீர்" என்றதுக்கு பாவம்-இவ்வோலக்கத்தை இத்யாதி. "நுங்கட்கு" என்றதுக்குபாவம்- அவனல்லாத இத்யாதி. அவனல்லாதஉங்களுக்கு என்றது - நிர்க்குணனுனவனைப்போலன்றிக்கே

செய்யவேணும். இல்லையாகில், இவ்வளவிலேமுகங்காட்டின உங்களுக்கும், அவனுக்கும் வாசியில்லை. [நுங்கட்கே] - என்முல்லைகள்மேல் தம்பிகளன்றோ! உங்கள்ஜீவநம் நீங்களே நோக்கிக் கொள்ளவேணும்: அவன் ஸ்த்ரீவதைபண்ணினி ஸ்வரூபவுறாமோராதேயோலக்கங் கொடுத்திருந்தான்; நான்பாடோடிக்கிடந்தேன்; இனி உங்கள்ஸ்வரூபவுறாமி நீங்களே பரிஹரித்துக்கொள்ளுங்கோள்.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நுங்கட்குயானுரைக்கேன்நெம்மின் யான்வைகல்த்தகிளிகாள்!
வெங்கட்புள்ளுர்ந்துவந்து விணையேனைநெஞ்சங்கவர்ந்த
செங்கண்கருமுகிலைச் செம்பவளச்செழுங்கற்பகத்தை
எங்குச்சென்றுகிலுங்கண்டு இருவோதக்கவாறுரீ என்மினே.

ஆ.—(நுங்கட்கு.) - [illegible] பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஏறியருளி வந்து என்னோடு ஸம்ப்ரலேஷித்து விப்ரலேஷிக்கிறபோது, அதிசீதளமாய் மந்தமாய் ஞானவடிவான திவ்யகுணங்களாலும் அதிமதுரமான பலவிமொழிகளிலுமும் திருமேனியில் அழகாலும் அதிமோகநமான பரிமளங்களாலும் என்னுடைய மநோ ப்ரபுதி ஸகல கரணங்களையும் அபஹரித்துக் கொண்டு போன வடிவழகனைத் திருநாட்டிலே சென்றாகிலும் கண்டு, உம்முடைய தக்கவாறு இருக்கிறீரோ? என்று சொல்லிக்கொண்டு, தன்னுடைய கிளிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[வெங்கட்புள்ளுர்ந்து வந்து] - ப்ரதிகூலர்க்கு ஸர்வங்கரமான திருஷ்டியை யுடைய பெரிய திருவடியை மடத்தோளிலேகொண்டு வந்து, தன்னை விப்ரலேஷித்தால் பரியாத படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய நெஞ்சையும் நிர்விஷயமாகப் பறித்துக் கொள்ளுந்தன்மையது, அத்தால் பிறந்த துர்க்கந்தத்தாலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய் தன்னோடு ஸம்பந்தமுடைய திருநிறத்தையும் சிவந்த திருப்பவளத்

தயாளுக்களான உங்களுக்கு என்றபடி. விவரணம் - இவ்வியாதி. இத்யாதி. தவிர்யாதாத்பர்யம் - என்முல்லைகள்மேல் இத்யாதி. வதத்வரணமாதல், முன்னும்பாவியாதல் - அவர்ஸ்ந்நிவதம் இத்யாதி. அதாவது - முல்லைகள்மேலே வர்த்திக்கிற என் தூதிகளாகையாலே, என்விஷயமான வுங்கள் பாரதந்த்ர்ய ஹாநி வாராதபடி. உங்களுக்கு ஹிதமான வன்றோ சொல்லுகிறேன் என்றபடி. பாடாடிக் கிடக்கை - ஒருவாக்காகப் பறித்துக்கொண்டிருக்கை. 'என்முல்லைகள்மேல் தூதிகாள்! பூமதுவுண் மலர்ச்செல்லில் - தாமதுவாய்க்கொண்டுவந்து - ஸ்வேபோகாநுபவத்தாலே, 'கண்டு நுங்கட்குயானிது ஸ்வாதந்த்ர்யமறிவன்' மெய்யிலுக்கண்டு' என்றாப்போலும். 'மாலிருஞ்சோலைத்தாமரை - வாய் நிறைந்தன்னவை கொண்டாடியிருக்குமதுவோ தக்கோர்மை யுடைமையாகாவாறு. தக்கோர்மை - தகுதி. என்னதோ என்னதோ நுங்கண்ணீர் - என்றுசொல்லவோ ஒன்றுங்காணுக்கோள்' என்றபடி.

(ச)

ததையும் உடையனாய் அர்ஹித்தது கொடுக்கும் மாத்ரமன்றிக்கே, தானே அபேக்ஷிதங்கள் அறிந்துகொடுக்கும் விலக்ஷணை கல்பகமுமாயிருக்கிறவனை. என்னை ஸர்வஸ்வஹரணம் பண்ணி, விஸ்லேஷிக்கிற ஸமயத்திலே என்னை அநுகம்பிக்கைக்காக வடிவழகைக்காட்டிக் கண்ணாலே நோக்கி முறுவல்செய்து தன்னையும் தன்னுடைமையையும் எனக்காகத் தந்த வனுக்குஎன்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், உதார ஸ்வபாவனானவனை எங்கேனும்போயாகிலும் போய்க்கண்டு, இதுவோ தகுதியென்று சொல்லுங்கோள் என்று தான்வளர்த்த கிளிகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

(பிரிந்த அவன் பரிகரம்போலே செருக்கடியாதே), யான் - நான், வளர்த்த- (வளர்க்க) வளர்ந்த, கிளிகாள்! வம்மின்-(அதிபரிசயத்தாலே அநாதரித்திராதே) வாருங்கோள்; யான்-(வளர்த்த உங்களாலே பயன் பெறவிருக்கிற) நான், நுங்கட்கு - (நாணுண்டாகில் உண்டாம்படியான) உங்களுக்கு, உரைக்கிறேன் - (நீங்களே யறிந்தறியும் காரியத்தைச்) சொல்லுகிறேன்; வெம் - ப்ரதிபக்ஷங்களை யழலைவிழிக்கும், கண் - கண்களை யுடைய, புள் - பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்து - (தன்னுடைய த்வரைதோன்றும்படி) நடத்திக்கொண்டு, வந்து - (எண்பக்கலிலே) வந்து, வினையேனை - இன்று பிரிந்திருக்கைக்கடியான பாபத்தையுடையேனான என்னை, (நாணுமறியாதபடி), நெஞ்சகம் கவர்ந்த - சித்தாபஹாரம் பண்ணினவனாய், (அவ்வபஹாரஹேதுவான அந்த), செம்-சிவந்த, கண்- திருக்கண்ணையும், கருமுகிலை - (அதுக்கு ப்ரயோஜகமாய்ப் * பொன்மலையின்மேலிருக்கிற கார்முகில் போலே பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே — பொருந்தவிருக்கிற) காளமேக திவ்யமான ரூபத்தையுடையனாய், செய்ய - (நினைத்தது முடிக்கும் ப்ரகிருதியாலே) சிவந்த, வாய்- அழகிய சேர்வையையுமுடையனாய், செழுங்கற்பகத்தை - (இவ்வழகைத் தன்னோடு அநுபவிப்பிக்கைபாலே) விலக்ஷணைகளுக்கோர்ப்பாலே ஸர்வாதிகனானவனை, எங்கேனும் - ஏதேனும் விலவாதிஸ்த்தலங்களெங்கேனுமாகிலும், சென்று - சென்று, கண்டு-கண்டு, இதுவோ- இவனை சித்தாபஹாரம்பண்ணித் தனியைப்பட்டிருக்கிற இதுவோ, தகுதி, என்மின் - என்று சொல்லுங்கோள்!

இ.—அநந்தரம்பாட்டில், தன்னுடைய கிளிகளைக்குறித்து, எங்கேனும் போயாகிலும் அவனைக்கண்டு இதுவோ உம்முடைய தகுதியாயிருக்குமாறு யென்னுங்கோள் என்கிறாள்.

[நுங்கட்கு] - [illegible] [யான்] - என் ஸர்வபாரங்களையும் உங்கள்மேலே வைத்திருக்கிறவள். [உரைக்கிறேன்]- என்காரியம் நீங்களே உணர்ந்து செய்யக்கடவீர்களாயிருக்க, வார்த்தை சொல்லுகிறது என் ஆற்றாமையாலேயிறே. [வம்மின்]-என்காரியத்துக்கு உபாயநிஷ்ட்டை பண்ணியிருக்கிற உங்களுக்கு ஒருவிரகுசொல்ல வாருங்கோள். [யான்வளர்த்த கிளிகாள்] - அவன் பரிகரம்போலே செருக்கியிருக்கப்பிறந்திருக்கிற நீங்கள்? ரக்ஷக ஸ்தோட்டமான ஸுபாயிலே ரக்ஷணத்திலே ப்ரவர்த்தியாதே செருக்கடித்திருக்கலாமோ? தன்னைத் தோற்றி ரக்ஷ்யரக்ஷக நியதியற்றதிறே. [வெங்கட்புள்ளூர்ந்து வந்து] - ப்ரதிகூலர்க்கு பயங்கரமான த்ருஷ்டியையுடைய பெரிய திருவடியை நடத்திக்கொண்டுவந்து, வழியில் உண்டான ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கவல்லனென்றுதல், எண்பராதே பிரித்துக் கொண்டுபோனவனென்றுதல். "[illegible]". [வினையேனை] - பிரிந்

தால் தரிப்பரிதான பாபத்தைப்பண்ணினவென்னை. [நெஞ்சங்கவர்ந்த] - நெஞ்சை நிஷ்பரிஷமாக அபஹரித்த; நாட்டார்க்கு மந்த்ரிகளாலே ஹரிதுவான விஷயம் என்னெஞ்சை யழிக்கும்படியாவதே! [நெஞ்சுக்கு முகிலை] - கண்ணாலே குளிரநோக்கி, மேருவைக் கிளிய வொரு காளமேகம் பணிந்தாற்போலே தன் வடிவைக்காட்டியாயிற்று நெஞ்சை அபஹரித்தது. [நொய்யவாய்ச் செழுங்கற்பகத்தை] - அல்பமன்றியே, முறுவல்செய்து தன்னையும் தன்னுடைமையையும் வசப்படுத்தியாயிற்று நெஞ்சை அபஹரித்தது. அன்றியே நெஞ்சை அபஹரித்தறிந்தாலே திருக்கண்ணாலே விகஸிதமாய், காளமேகம்போலே வடிவுங்குளிர்ந்து, அநுக்ரஹபரமாய்ச் சிவந்த திருப்பவளத்தையும் உடையனாய், தானே அபேக்ஷித்துத் தன்னைக்கொடுக்கும் விலக்ஷண கல்பகமாயிருந்தவனை. [எங்குச்சென்றுகிலுங் கண்டு] - கீழ், "வானவர்கோனைக் கண்டு" என்கையாலே, ஒலக்கத்திலன்றிக்கே ஏகாந்தஸ்தலத்திலே சென்றாகிலும் வார்த்தை சொல்லுங்கோள். அங்ஙனன்றியிலே, "சுரெநரெநவஹிவெவெநநஹிஷ்டாஹிஸுராலயே" என்கிறபடியே, "பரபடகத்திலே கண்டிலோம்" என்று மீளாதே வ்யுஹவிபவாதிகள் எங்குற்றேனாகிலும் கண்டு சொல்லுங்கோள். [இதுவோ நுங்கவாறென்றிலனே] - ஸ்யாமளீபவிஷ்டனாகிலும் பரபரபிரதிலை. சீலைகொண்டாடி மிருதுபாவத்துக் இதல்லது மர்யாதையில்லை; இன்னதைச் சொல்லுங்கோள்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னுடைய கிளிகளைக்குறித்து எங்கேனும் போயாகிலும் அவனைக்கண்டு, இதுவோ உம்முடையதக்கோர்மையிருக்கும்படி! என்னுங்கோளென்கிறாள்.

[நுங்கட்குயானுரைக்கேன்] - தனக்குமுன்னே ஆற்றாமையோடேயிறே அவையிருக்கிறது; ஆருக்குச் சொல்லும் வார்த்தையை யாருக்குச் சொல்லுகிறது? ஆற்றாமை சொல்லுவியாதது இல்லையிறே. [நுங்கட்குயானுரைக்கேன்] - உங்களுக்குச் சொல்லுமதல்ல; நான் சொல்லுமதல்ல. வ்யஸநத்துக்கு அவியாகவிருக்க, வேறே சிலர் வார்த்தை சொல்லுமாபோலே. [வம்மின்] - "இவளை ஜீவிப்பித்தோமாம் விரகேதோ?" என்று சிந்திக்கிற உங்களுக்குஒருவிரகுசொல்ல வாருங்கோள். [யான்வளர்த்தகிளிகாள்] - என்வயிற்றிலே பிறந்த உங்களுக்கு அவன் பரிகரம் போலே சேருக்கடித்திருக்கக் காலமுண்டோ?

அஞ்சாம்பாட்டு.—நுங்கட்கு இத்யாதி "எங்குச்சென்றுகிலுங்கண்டு" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தன்னுடைய இத்யாதி.

"நுங்கட்கு" என்கிறஸ்வரத்துக்குபாவம் - ஆற்றாமையைச்சொல்லும் இத்யாதி. அதாவது - என்றாற்றாமையைக்கண்டு என்காரியத்திலே ஒருப்படாதிருப்பார்க்குச் சொல்லுவதல்ல, அதிலே யொருப்பட்டிருக்கிற உங்களுக்குச்சொல்லவேணுமோ? என்றபடி. அப்படிசொல்லுகைக்கு இவற்றுக்காற்றாமையுண்டோ? என்ன - தனக்குமுன்னே இத்யாதி. முன்னேயிருக்கிற ஆருக்குச்சொல்லும் இத்யாதி வாக்யாநந்தரம் அநுஸந்தேயம். ஆதலால்சொல்லுவானென்? என்ன - ஆற்றாமை இத்யாதி. "ஆருக்குச்சொல்லும்வார்த்தை" என்கிறதனை யநுவதித்துக் கொண்டு, "யானுரைக்கேன்" என்கிறஸ்வரத்துக்குபாவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - வியஸநத்துக்கு இத்யாதி. வேறேசிலரென்றது - வேறேசிலர்க்கு என்றபடி. கிளிகள் ஸ்யாமளாபிமாநிகளாகையாலே வார்த்தைசொல்லவேண்டாமே தானே காரியம்செய்யுமாகில், "வம்மின்" என்றழைப்பானென்? என்ன - இவளை இத்யாதி. "யான்வளர்த்த", என்கிறதுக்குபாவம் - என்வயிற்றிலே இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவன்பரிகரம்போலே என்றது - "கேவலங்கிளி" என்றதைக்கடாக்ஷித்து. "உங்களுக்குச்

செருக்கடித்திருக்கப்பிறந்திகோளோ! [நாங்கட்கு] - "[illegible]" (ஏகம்துகேம்ஸுபகஞ்சநேள) என்றிருக்கிற உங்களுக்கு. [யான்] - உங்கள்மேலே என் ஸர்வஸ்வங்களையும் வைத்திருக்கிற நான். [உரைக்கேன்] - நீங்களறிய[illegible]தது[illegible]ண்டாய்ச் சொல்லுகிறேனல்லேன்; ஆற்றாமையாலே சொல்லுகிறேன். [வம்மின்] - முன் கை மூக்காதமாய் இருக்கிறபடி. [யான்வளர்த்த] - *[illegible]* [illegible] வளர்த்த. [கிளிகாள்] - "வளர்த்ததனாற்பயன்பெற்றேன்" என்கிறபடியே, அவன்திருநாமங்களை நீங்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கவும் அமையுமிறே; அதுதானே "கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர்" என்கிறபடியே, ஆற்றாமைக்கு உடலாகையிறே யுங்களை அவன்பக்கல் போகவிடத் தேடுகிறது. [வெங்கட்புள் இத்யாதி] - வெவ்வியதான கண்ணையுடைத்தான புள்ளை நடத்திக்கொண்டுவந்து, வருகிறபோதே வழியில் பாதிபந்தகங்களைப் போக்குகையிலே சினத்த கண்ணையுடையவன் என்றுதல்: அன்றியே, பிரித்துக்கொண்டு போகிறபோது கண்பாராதே பிரித்துக்கொண்டுபோன கொடுமையைச் சொல்லுதல்: "[illegible]" (அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய:) என்றாப்போலே. [வெங்கட்புள்ளூர்ந்துவந்து] - பட்டங்கட்டின ஆனையிலேயேறி அதிகாரவிஷயத்தைக் கிட்டும் ராஜபுத்ரனைப்போலே. "அருளாழிப்பட்டுக்கடவீ ரவர்வீதியோருநாள்" என்றிறே அடியில் ஆதுவிட்டது, அப்படியே வந்தபடி. [வினையேனை] - அவனைப்போலே இரண்டுநெஞ்சு படைக்கப்பெறாத பாபத்தைப்பண்ணினேன்; ஸம்ப்லேஷத்தில் அதிகைக்கும், வியாலேஷத்தில் துரிக்கைக்கும் இரண்டு நெஞ்சுண்டாகப் பெற்றிலேன். [நெஞ்சங்கவர்ந்த] - நாட்டார்க்கு மநோவிகாஸஹேதுவான விஷயம் என்னெஞ்சை யழித்தும்படியாவதே! ஸாரக்ராஹியாய்க் கோதையிட்டு வைத்துப்போனான்; பூக்கொண்டு புட்டில் போகடுவாரைப்போலே. அறமனத்திலே இவர் நெஞ்சிருப்பது; "பூசும்சாந்தென்னெஞ்சம்" என்னும்படி. [செங்கட்கருமுகிலே] - கண்ணாலே குளிரநோக்கி, வடிவைமுற்றாட்டாக்கி நின்றநிலை. அங்ஙனன்றிக்கே, இத்தலை

சொல்லுமதல்ல, நான்சொல்லுமதல்ல" என்றதுக்குமேலே துவருளிச்செய்வதாக மேலவும் பதோபாதாந பூர்வகமாக ஸப்தார்த்தம் - ஏகம்துகேம் இத்யாதி. "உங்களுக்குச்சொல்லுமதல்ல" என்றதுக்குமேலே துவருளிச்செய்து, "நான்சொல்லுமதல்ல" என்றதுக்குமேலே துவருளிச்செய்கிறார் - உங்கள்மேலே இத்யாதி. "ஆற்றாமைசொல்லுவியாதநில்லையிறே" என்றதை - "உரைக்கேன்" என்கிறபதத்திலே ஏறிட்டருளிச்செய்கிறார் - நீங்கள் இத்யாதி. [கிளி] கைமேலேயன்றோ இருப்பது; ஆயிருக்க, "வம்மின்" என்கிறதென்? என்ன - முன்கை இத்யாதி. "யான்வளர்த்தகிளிகாள்" என்று சம்போதிக்கிற வகுளையவதாரார்த்தபாவம் - [illegible] இத்யாதி. இது "முன்கைக்கதிரை" என்கிறபாட்டிலே. பயன் - ப்ரயோஜநம். கேட்டிருக்கவைத்தாம்போகவிடுகிறதென்? என்ன - அதுதானே இத்யாதி. அதுதானே - திருநாமத்தாலே. கண்ணெனிறுமையையிவர்க்கு அடியே இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - வருகிறபோது இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இதுக்கு உதாஹரணம் - [illegible] இத்யாதி. "[illegible]" [illegible] [illegible] [illegible]

யோடேவந்து கலந்தபின்பு, அத்தலைக்குவந்த பொலிகல்பத்தைச் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, பிரிவை ப்ரஸங்கித்துக் கண்ணாலே குளிரநோக்கி, அவன் விளைவாடைத்துக்கொண்டு நின்ற படியாகவுமாம். [செய்யவாய்] - சாதேதங்கள் சொல்லப்புக்கு ஸ்மிதம்பண்ணுகிற வாய். [செழுங்கற்பகத்தை] - விலக்ஷணமான கல்பகத்தை: வைலக்ஷண்யமாவது தானே யபேக்ஷித்துத் தன்னைக்கொடுக்கை. கல்பகம் தன்னைக் கொடுக்கமாட்டாதே அபேக்ஷிக்க வும்மாட்டாதே; இவன் தன்னைக்கொடுக்க வல்லனன்றே. தான் கடக்கவிருந்தாலும் தன் விபூதித்வயத்தையும் நான் நினைத்தார்க்குக் கொடுக்கும்படி எனக்குத் தந்தவனை. [எங்குச் சென்றாகிலுங்கண்டு] - ("வானவர்கோனை" என்றதிறே) "தான் வாராநின்றது" என்று கேட்டு ஓலக்கத்தைக் கிளப்பாக் கடக்கப்போய்த் திரைவளைத்துக் கொண்டிருப்பர். அன்றிக்கே, புகைபுக்கவிடமெங்கும் புகுந்தோள்; பரவ்யூஹவிபவார்ச்சாவதாரங்கள்; "யமாத்மாநுவேத" (யமாத்மாநுவேத) என்றோதித்திருக்கும் இடமெங்குப்புக்கு. "ஸர்வதஸ்பாணிபாதாந்தம் ஸர்வதோக்ஷிசிரோமுகம் ஸர்வதஸ்ஸ்ருதிமல்லோகே ஸர்வமாவ்ருத்ய திஷ்ঠதி" (அநேகாநவதிரேகோ நாம ஷ்யாமிஸுபாலயம்) என்கிறபடியே. "பாரமபதத்தில் நண்ணுவோம்" என்று மீளவொண்ணாதே. [இதுவோதக்கவாறென்மினோ] - ஸ்க்தாநுபேதம் உண்டாறாலும் பாசுரமிதுவே. பிறர்நெஞ்சையும் அபஹரித்துத் தன்னெஞ்சையும் கொண்டு கடக்கவிருக்கையோ தக்

ப்ர—[எங்குச்சென்றாகிலுங்கண்டு]—ஸுஸ்ரூஷகாணாம் ஸ்வயமே, "வாநரராநுவாகாரமெஷ்ஜஷ்ஷம்வஷ்டநஷ்வ்ரே வீக்ஷ। யஷ்ஷாராவஸ்வநிஷ்ஷுஷ்ஷ்ஷ்

கோலையாவதோர் அவருக்கு ஆருயிர்ப்பாடுமில்லை யென்னாது - வாழ்க்கை யில்லை யென்னாகை யிறே. பூர்வபாவப்பிரவிஷ்டையான ஆருயிர் வண்ணப்பேர்க்கு காதலுக்கமையாலே தமக்கு அதுவுமில்லை யென்று சொல்லுகிறார். நீர்மைகொண்டாடியிருப்பார்க்கு இதல்லது மர்மமில்லை; இத்தையே சொல்லுகிறார். (அ)

ஆறாம் பாடல்.

என்மின்னுருவுடையாளன் எங்கருமம்பெருமான்கண்ணன்
தன்மன்னுநீள்கழல்மேல் தண்துழாய் நமக்கன்றிநல்கான்
கன்மின்களென்றுமெம்மையான் கற்பியாவைத்தமாற்றஞ்சொல்லி
சென்மின்களிந்நீர்மைபோன் மொழிந்தீர்புனைகுழலீரே!

அ. — (என்மின்னுருவுடையாளன்.) - இந்நாயகி தக்கவாறென்று சொல்ல நினைத்தாளென்று தான் வார்த்தைகளை யாராய்ந்த, பிள்ளையும் அவளை நோக்கி, "நம் ஆசையினால் அவன்றன்னுருவிலும் வேறுபடுவிரோ?" என்று சொல்லாநின்றாள். என்னிடை அவனுக்கேயான திவ்யமுறுவலையும் திவ்யமுகத்தையும் தன்னையும் எனக்கு நேர்க்கியாகப் பரிகல்பித்துக்கொண்டிருக்கிற எங்கண்ணன், தன் மன்னுநீள்கழல்மேல் தண்துழாய் நமக்கன்றி நல்கான்; அதுவோ கண்டீரென்னாநின்றாள்.

ஆ. — ஆறாம்பாட்டில், அபாதிதகாரி வகாலையாகாவாகிய நம் ஆசாரியர்கள் செய்வாரிதுருவன்; அவர்பாரீ. என்று, இந்நாயகி தக்கவாறென்று அவனுக்கு அறிவிப்பதற்கோரென்று சில தூதைகளைக் குறித்துரைக்கலுறுகிறாள்.

[என்மின்னுருவுடையாளன்று தொடங்கி] - தன்னுடைய திருமார்பில் விளங்குகிற திருயஜ்ஞோபவீதத்தையும் தன் திருநிறத்தையுங் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு எனக்கு ஸ்நேகநியமனத்தையும் அபாதிதர் இருக்கவிடத்தையும் சொல்லுமாகான தன் திருவடிகளில் மன்னின திருத்துழாயில் வேட்கை நமக்கல்லது வேறொருவர்க்கும் கொடான். [கன்மின்களென்று தீமையுக்கு] - என் ஆருயிர் காதலை தகைக்கப்பட்டேனென்று, இதுக்கு உங்களைத் தூதாகவிட்டேனென்றிருப்பதுமான பாவத்தையுடைய என்னையான் வார்த்த சிறுதூவைகளை! இந்நாயகி தக்கவாறென்று உங்களைக் குறித்துரைத்த பாசுரங்களைச் சொல்லுங்கோளென்று சில தூவைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

வையும் இத்யாதி. பலகாலும் "இதுவோ தக்கவாறு" என்றதுக்கு பாவத்தை பிரகாசிப்பிக்கையாக அருளிச்செய்கிறார் - அவனுக்காக்ரமம்பண்ணும் இத்யாதியாலும், நீர்மைகொண்டாடி இத்யாதியாலும். விவரணம் - பூர்வபாவப்பிரவிஷ்டையான இத்யாதி. தக்கோர்மை - தகை. இதுவோ தக்கவாறென்மினோ - நெஞ்சையபஹரித்துக் கடக்கவிருக்கையோ தகவுடையபடியென்று சொல்லுங்கோளென்று பதார்த்தம். தக்கவாறு - தகவுடையபடி; தகையுடையபடி. ஸ்ரீபாதங்கள். (ரு)

தீ-(நான்உங்கள்காரியம் செய்கையன்றியே உங்களை விரோதம்பிடி காரியங்கொள்ள வேண்டும்படி) க்ரூரமான, வினையேன் - (பாபத்தையுடையேனான) நான், வளர்த்த - வளர்த்த, சிறு-முக்யமான, பூவைகளே - பூவைகாள்! என் மின்னுநூல்மார்வன் - திருமேனிக்கு பரபாகமாய்ப் பிரகாசிக்கிற திருயज्ञோபவீதத்தையுடைய திருமார்பை என்னை யுகலவிப்பித்தவனாய், என் கரும் பெருமான் - (இவ்வையமளிக்கிறபடி ஸர்வாதிகனாய் ஸமுதாயமான) ப்ரயோஜனவிக்ரஹத்தை எனக்கு ஆவிப்பித்து என்னை யடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவனாய், என் - எனக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ரக்ஷகனாய் ஸர்வஜ்ஞனான, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனானவன், தன் - தன்னுடைய, நீள் - அழகிய திருக்கண்டத்தளவும் செல்லும், கழல் - திருவடிகளின், மேல் - மேலே, மன்னு - மன்னின, தண் - ஸ்வாமஹரமான, துழாய் - திருத்துழாயை, நமக்கு - நமக்கு, அன்றி - அன்றி, நல்கான் - உகந்து (வேறொருவர்க்குக்) கொடான். கண்டீர்கள் - கண்டுகொள்ளுங்கோள்! என்று - என்று, உம்மை - (முக்யமாய்ச் செருக்கடித்திருக்கிற) உங்களை, (நிர்ப்பந்தித்து), யான் - (உங்களைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளவிருக்கிற) நான், கற்பித்தவைத்த - ("என் மின்னுநூல்மார்வன்" என்று தொடங்கி "நல்கான்" என்றவிடம் வரைக்) கற்பித்துவைத்த, மாற்றம் - வார்த்தையை, சொல்லி - சொல்லி, சொல்லிற்றீர்கள் - சொல்லுங்கோள்!

இ.—ஆழ்ந்தபாட்டில், ஆழ்ந்தகாரியமாய் வந்தவனாகையாலே நமக்கு அபேக்ஷிதங்கள் செய்யும் அவன்பாடே சென்று, இதுவேயோ தக்கவாறு என்னுங்கோளென்று சில பூவைகளைக் குறித்துச்சொல்லுகிறாள்.

[என்மின்னுநூல்மார்வன்] - மேலெத்திலே மின்னிறுத்தினாப்போலே காத்தின திருயज्ञோபவீதத்தைக் காட்டி, என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன். [என் கரும் பெருமான்] - அதுக்கு பரபாகமான வடிவை எனக்காக்கி என்னை அடிமைகொண்டவன். [என் கண்ணன்] - இந்நன்மை பிரித்துச்சொல்லலாவென்னாதபடி, கண்ணை எனக்குக் கையாளாக்கினவன். [தன்னுடைய நீள் கழல்மேல் தன் துழாய் நமக்கன்றி நல்கான்] - அவனுடைய ஐகரம்பம் சொல்லுகிறாள். ஆழ்ந்தார் இருந்தவிடத்தளவும் செல்லும் திருவடிகள் என்னுதல்: புனவிறுத்த மேல்பட்டவைகளையுடைய திருவடிகளென்னுதல். திருவடிகளிலே பொருந்தி ப்ரயோஜநாந்தரமான திருத்துழாயில் சொல்லி நமக்கல்லதுகொடான். இனியதுகண்டால் "ஸ்வாமியும்" என்றிராதே "ஸுகுமாரி" என்றிருக்குமவன். அதுகிடக்க - ஆழ்ந்தகாரியமாய் வந்தவனாயிருக்க. [கண்டீர்களென்று] - நீங்கள் அபேக்ஷியாதிருக்க, நான் சொல்லுகிறேன் என்று. [உம்மை யான்] - மதிப்பியங்களான உங்களை, ரக்ஷகையான நான். [கற்பித்துவைத்த மாற்றம்] - கற்பித்துவைத்த மாற்றம். "தன்துழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" என்கிற மாற்றத்தை யென்னுதல்: "இதுவேயோ தக்கவாறு" என்று கற்பித்த மாற்றத்தை என்னுதல். [சொல்லிச்சென்மின்கள்] - அவனுக்கு மறுமாற்றத்துக்கு அவகாசமில்லாதபடி "சிட்டினால்" என்றிராதே வழியே பிடித்துச் சொல்லிக்கொண்டு செல்லுங்கோள். [தீவினையேன் வளர்த்த சிறுபூவைகளே] - என்காரியம் நான் கலைக்கட்டவேண்டி, இதுக்கு உங்களைத்தூதாக விடவேண்டும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். நானும் அவனுக்கூட உங்களுக்கு அலிமதம் தேடித்தருகையொழிய, என் அலிமதத்துக்கு உங்களைப் போகவிடும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்றபடி.

ஈடு.— ஆறும்பாட்டு. ஆஶ்ரிதரோடு ஏகரஸரூபகையால் நம் அபேக்ஷிதங்கள் செய்யுமவன்பாடே சென்று, இதுவோ தக்கவாறென்னுங்கோளென்று சிலபூவைகளைக் குறித்துச்சொல்லுகிறாள்.

[என்மின்னுநூல்மார்வனித்யாதி] - தன்திருமேனியிலே சாத்தச்செய்தே என் னெஞ்சிலே இட்டாற்போலே ப்ரகாசிக்கிற திருயज्ञோபவீதத்தைக்காட்டி என்னை யநந் யார்ஹையாக்கினவன். என் சாக்கானவன் கடக்கவிருக்குங்காட்டில் என்சாக்கைப் பிறர் காக்குமோ? [என்மின்னுநூல்மார்வன்] - திருயज्ञோபவீதத்திலழகை ஸ்மரிப்பித்து என் னெஞ்சில் இருளையறுத்தவன். தன்திருமார்வில் சாத்தினநூலைக்காட்டி என்னை நூலிலே வரப்பண்ணினான். [என்கரும்பெருமான்] - மேகத்திலேமின்னினாற்போலே அந்தத் திரு யज्ञோபவீதத்துக்குப் பரஸாமானவடிவை எனக்காக்கி என்னையடிமைகொண்டவன். [என்கண்ணன்] - இப்படிகளாலே என்னைச்சேர்த்துத் தன்னை எனக்காக்கினவன். என், என், என் என்று பதங்களோறும் சொல்லுகையாலே - ஒப்பனையழகிலும், வடிவழகிலும், ஸௌலப்யத்திலும் தனித்தனியே ஈடுபட்டபடி. [தன்மன்னுநீள்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக் கன்றி நல்கான்]-எல்லாஞ்செய்தாலும், "ஸ்வாமி" (பக்தாநாம்) என்றிருக்கிறத்தைப் பிறர்க்குஆக்கான். இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான பாட்டிதே இது. ஆஶ்ரித பாரதந்த்ரரூபகை யாலே, "ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸ்வாமியான பின்பு அறிவிக்கவரும்" என்று ஐகரஸ்யம்பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறதிறே. [தன்-நீள்கழல்மேல்-மன்னு - தண்டுழாய் நமக்கன்றிநல்கான்] - லோக் யதையளவிறந்த திருவடிகளிலே பொருந்தி ப்ரமவுரமான திருத்துழாயை ஸர்வதா பிறர்க்கு ஆக்கான். "மயிஜீவிதகாய தாஸபாவலவஸ்ருஷ்டாநாம்" (மயிஜீவிதமாயத்தம்ராக வஸ்யமஹாத்மாநாம்) - தம்மையும் தம்முடைமையையும் எனக்காக்கினவர். இதுதான் தன் ஸ்வபாவங்கொண்டு சொல்லுகிறாளல்லள்; அவர் ஸ்வபாவமுலந்தாநத்தாலே சொல்லு

ஆறும்பாட்டு.—என் இத்யாதி. "தண்டுழாய்நமக்கன்றி நல்கான்" என்றத்தைப்பற்றி- ஆஶ்ரிதரோடு இத்யாதி. "கற்பியலைவைத்த" என்றத்தைப்பற்றி - இதுவோதக்கவாறு என்றது.

"என்" என்றத்தை மின்னுநூலோடே கூட்டிபாவம் - தன்திருமேனியிலே இத்யாதி. "என்" என்றத்தை "மார்வன்" என்றத்தோடே கூட்டிபாவார்த்தம் - என்னாக்கானவன் இத்யாதி. என்சாக்கையென்றது - தண்டுழாயை. "மின்னு" என்றதுக்கு பாவம் - திருயज्ञோபவீதம் இத்யாதி மூன்றும்பாவமாதல். நாடு - தன்திருமார்பில் இத்யாதி. நூலிலேவரப்பண்ணினான் - சாஸ்த்ர வஶ்யனாக்கினான். நூல் - சாஸ்த்ரம். கீழ்ப்பதத்தையுங்கூட்டி, "என்கரும்பெருமான்" என்றதுக்கு பாவம் - மேகத்திலே இத்யாதி. இப்படிகளாலே என்றது - ஒப்பனையழகு, வடிவழகுகளாலேயென்றபடி. "என், என், என்," என்கிறபதங்களுக்கு இங்கு பாவம் - என்னுடையவனென்று இத்யாதி. உபேக்ஷித்திருக்கிறவனை - "நமக்கன்றிநல்கான்" என்பானென்? என்னை - ஸ்வாமியாகிறவனை இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - இத்திருவாய்மொழிக்கு இத்யாதி. "பக்தாநாம்" இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - ஆஶ்ரித இத்யாதி. "நமக்கன்றிநல்கான்" என்கிறவ்யக்தியாலே - நமக்கே தரு மென்றஸித்தம். திருத்துழாயைச்சொன்னது, விக்ரஹாநுரூபமாகும் உபலக்ஷணம். "ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம்" என்றதுக்குஸம்வாதம் மயிஜீவிதம் இத்யாதி. "மயிஜீவிதகாய தாஸபாவலவஸ்ருஷ்டாநாம் । ஸ்வாதந்த்ர்யாஸம்பவாபாவாத்கஸ்யாராஜகுலஸ்ய" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஷஷ்டிதமஸர்க்கம் ப்ரதி வீரா(37 57.)ஸ்லோகத்துக்கெல்லாம்பாவம்-நம்மையும் இத்யாதி. "மயாத்மநா" என்றதுக்கர்த் தம் இதுதான் இத்யாதி. தன்ஸ்வபாவமாவது - ஸ்வாதந்த்ர்யாதிஸ்வபாவங்கள். அவன்ஸ்வபாவமாவது- க்ருபா ப்ரணயித்வங்கள். ஆஶ்ரிதர்க்குக்ருபையாலே ஸர்வஸ்வமுமென்கைக்குஸம்வாதம்-ஸ்ரீராம இத்யாதி.

கிறாள்; "சிவவை ஸகூமிவியொஜ நகூ" (கிம்புநர்நத்விதோஜநம்) - என்றவிடத்துக்குச் சொல்லுவதொரு வார்த்தையுண்டிறே. அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானரோடுகூடிய அந்திம தசையிலே, "திருவுள்ளத்திலோடுகிறதென்?" என்ன, "ஒருபடி பெருமானாரோடுகூடிய திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தினபடியென் என்றகிடந்தேன் என்றாராம்" என்று. இதுக்குக்கருத்தாகப் பிள்ளையருளிச்செய்யும்வார்த்தை - "நாம் மகிழ்ந்தனை சாதனாதியாகக்கொண்டு மலைத்தோடு அவ்யபிசாரியாகமாட்டாது; இனி பயப்பண்ணக்கிடக்கையிலேற்றுத்தானே நமக்குஒருகுறையில்லையென்கிறது" என்று. (பெருமானைப்புண்படுத்துகையாவது - பூர்வபிரகாரத்தாலே பரனேக்த்யநந்தரத்திலே கைக்கொள்ளாமல், "வஜ்ரதாழி" [வத்யதாம்] என்று அல்பம் தாமஸம் பிறக்கையாலே, "கபோதத்தோபாதி நாம் ரக்ஷிக்கப்பெற்றிலோம்" என்றிருக்கை.) [நமக்கன்றிநல்கான்] - தனித்து, இனியது ஆஸ்ரிதரையொழிய புஜிக்கமாட்டான். [தன் மின்களென்றும்மை யான் கற்பியாவைத்த] - நெஞ்சொழிந்தபோது, தனக்கு மாரகமானவற்றைக் கற்பித்துவைக்கும். நம்முதலிகள் ஒரோவலந்தாங்களாக "சிறியார், பெரியார்" என்றுசேர் த்வயத்தை மந்ரமிப்பித்துவைத்தாமாபோலே. நம்மையங்களான வுங்களை, ரக்ஷணகையான நான், கற்பியாவைத்த - அந்மந்ரமிப்பித்துவைத்த. [மற்றும்] - அதாகிறது "நமக்கன்றிநல்கான்" என்ற எல்லாவடைவுத்தனையிலும் உங்களுக்கு 'நான் சொல்லிவைக்கும்அதாதல்; "இதுவோதக்கடவீரென்று சொல்லுங்கோள்" என்றதாதல். [சொல்லிச்சென்மின்கள்] - வழிக்கு பாலேயம் காணுமது, அங்கேபோனால் சொல்லப்பார்த்தபடியே கிடி

ப்ர.—யாஸ்கரனை [கூ௮] கலையடுத்தாகிறதுகாரணை, "ஹ்ருயகெ ஹமி கூவொரெதநஸ்ரு ஸ்ரணாசாஸ்கூ। கதி ஹுதஸ்யயாரு ஸ்ரயவெவெஸ்ரபசாவெவெஸ ரிஹுஜ்ஜி கூ॥ உசாஸ்॥ ஸவமி தம் ஸ்ரு தீஜ்ரு ஸவஸாரு ஸ்ரு கூரபசாஸ்கு। கவெவொரெதாவாரபெரு ஸ்ரு கிவொரதரிஹுரியொஜநகூ॥

"ஸவமி தம்ஸ்ரு தீஜ்ரு ஸவஸாரு ஸ்ரு கூரபசாஸ்கு। கவெவொரெதாவாரபெரு ஸ்ரு கிவொரதரிஹுரியொஜநகூ" இதி புத்தகாண்டே. ஆயபிரதாநபிரகாரேண, புண்படுத்தினபடியென்று - ஒருதிரயக்கு தன்னையழியமாறி இப்படி [illegible] தொழிய, சேதநனுனவாசிக்கேற்றமாக [illegible] புண்படுத்தினபடியென்றபடி. 'நாயகன்னான்' [illegible] மானை கம்பாதருளுமிவனத்தாலே [illegible] ஸன்றிக்கே சரணயகுலத்தியத்தாலே [illegible]. அப்படிசொல்லியமாட்டாது - [illegible] கூட்டுவிக்கமாட்டாதென்றபடி. கல்குதல் - [illegible] என்றார்க்காகவிட்டு, [illegible] இங்கே கல்குதல், ஸ்மரணத்தலைக் அர்த்தமாகிறது - [illegible]. [illegible] தார்த்தம் - நம்மையொழியவிருப்பாரென்னாது. அவமிரிக்க, [illegible] இத்யாதி என்னுதல். இவனுடைய கற்பிக்க அவஸரமுண்டாகிறது என்ன - [illegible] இத்யாதி, நெஞ்சொழிந்தபோது - நெஞ்சுக்கவஸ்தையானபோதென்றபடி. இதுக்குத்தாத்பர்யம் - [illegible] கள் இத்யாதி. ஸந்தாநங்களாகவென்றது - புத்ரபௌத்ராதிகளெல்லார்க்கு மென்றபடி. 'மற்றும்' என்றது - ஹகாரம்யமாதல், க்ருஷ்யமாதல். "சொல்லிச்சென்மின்கள்" என்றதுக்குப்பாவம் - வார்த்த இத்யாதி. பாவார்த்தம் - அங்கேபோனால் இத்யாதி. அதாவது - அவன் [illegible] டால் வாயொழியாதேபோகிறவர்கள்; ஆகையாலே [illegible] படி. அவனிடத்திலேசொல்லுகிறது [illegible]

கோள். (அவனுக்கு மறுமாற்றத்துக்கு அவகாசமில்லாதபடி.) போகிறபோதே சொல்லிக்கொடு போங்கோள். [தீவினையேன்] - அவைகிடக்கிடுங்கோள்; என்னுடைய பாபமிருந்தபடி பாரும்கோள், புத்ரவிக்ரயரோபாதியானேன். அவனும் நானும் கூடவிருந்துஉங்களைக் கொண்டாடுகையன்றிக்கே, உங்களைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். வயிற்றிற்பிறந்தாரை யிடுவித்து அஸிமதனையழைத்துக்கொள்ளுகையோபாதி புண்மையில்லையே. (ஈ)

ஏழாம் பாட்டு.

பூவைகள்போலிறத்தன் புண்டரீகங்கள்போலுங்கண்ணன்
பாவையும்பாவையுமாய் நின்றமாயனென்னுற்றபிரான்
மாவைவல்லாய்பிளந்த மதுசூதற்கென்மாற்றஞ்சொல்லி
பாவைகள்! தீர்க்கற்றிலே வினையாட்டியேன்பாசறவே.

அ — (பூவைகள்.) - நாள்வளர்ந்த சிறுபூவைகளினுடைய நிறம்போலே யிருந்த திருநிறத்தையும், புண்டரீகங்கள் போன்றிருந்த கண்களையும், அக்கண்களாலே ஸூசிதமான சேதநாசேதந ஸமஸ்த வஸ்துக்களினுடைய நியமநரூபாம்பசர்யத்தையும், என்னைத்தோற்பித்து அடிமையாக்கின திருவாழியையேந்தின அழகையும், திருக்கைத் தழும்பாலே ஸூசிதமான மதுகைடபாதி ப்ரதிகூல நிரஸந திவ்யாயுதங்களையுடை யுடையாளமாகவுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு என் மாற்றஞ்சொல்லி என்னிடுவை நீங்களே தீர்க்கத் திருமந்தரை; என்னுடைய பொய்யிலியான, தன்னுடைய நியமநிகர்ஷத்தாலே கலங்கித் தன்பாலைகளை ப்ரார்த்திக்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், "சேதநங்களை அதிக்ரமிக்கைக்கு ப்ரயோஜநமாம் பண்ணுவானிடத்தில் காரியகரமாகாதே, எம்பெருமான் கைவிட்டாற்போலே கைவிடுகைக்கு நிலமாய சேதநங்களாகையோ?" என்று பார்த்து, அசேதநமான பாலைகளை, என்னுடைய துக்கத்தைக் கெடுக்கவல்லிகோளே என்று ப்ரார்த்திக்கிறாள். [பூவைகளென்று தொடங்கி] - நித்ய ஸமயலோகக்யனாய் ஸர்வாந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு ஸர்வ ஸ்வாமியாய் ஸர்வஜ்ஞனாகையாகிற ஆஶ்சர்யத்தையுடையனாய் கையும் திருவாழியுமான அழகாலே என்னைத் தோற்பித்து அடிமைகொள்ளுகை செய்து, ஆயுதிகளினாலாகிறபோக்கும் ஸ்வாமியானவனுக்கு. [வினையாட்டியேன்] - உங்களைக்கொண்டு காரியம் கலைக்கட்டவேண்டும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். முதலிலே உங்களைப் பற்றுமமைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன் என்றபடி. பாசறவென்றது - ஸம்பந்தத்தினாலே பற்றுதல் என்று மாம்.

மது, அவன்வருமது. இவைகளைக் கிடக்கிடுங்கோளென்றபடி. "தீவினையேன்" என்றது சார்த்தாம் - அவ்வூரும் இத்யாதி. "புத்ரவிக்ரயரோபாதி" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - எனிற்றி இத்யாதி: வசார்த்தமாதல். தீவினையேன் வயிற்றிற்றோன்றினாளை, என்னிடத்தில் பிறந்த [illegible] என்று இத்யர்வாதி.

(ஈ)

௧௧.—அருங்காம், அலிருடனாய் அவிலாக்கடுகனாய் ஆழாழிகவிசாரி கிளர்த்தகனாவனுக்கு என் வார்த்தைகளைச் சொல்லி என் வைவர்ண்யத்தைத் தீர்க்கவல்லி கோளோ? என்று தன்னாற்றாமையைக் காலை "ஆசைதகங்கள்" என்று பாவாதிக சில பாவைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

தூவைகள்போல்- தூவைப்பூக்கள் போலே (பிரகாசமான), நிறத்தன்-நிறத்தை யுடையவனாய், (அதுக்கு ஒப்பாவாவாரைப்பெறாமல்), புண்டரீகங்கள்போலும் - புண்டரீகங்கள் போலேயிருக்கிற, கண்ணன் - கண்களையுடையவனாய், (இவ்வளவாகாணவிரும்ப ஏத்தவொண்ணாதிரே), யாவையும் - ஸகலாசேதநங்களையும், யாவரும் - ஸகலசேதநரையும், ஆய்-சரீரமாகக்கொண்டு தத்தநாகாரேண அவஸ்திதனாய், நின்ற- தத்தகதேகாஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய்ப்படி, மாயன் - (ஆஶ்சர்யசக்தியுக்தனாகையாலே கலந்திருக்கச்செய்தே) கழலநிற்க வல்லனாய், என் ஆழிப்பிரான் - கையுந்திருவாழியுமான வடிவழகை யடியேனுக்கு அனுபவிப்பித்த மஹோபகாரகனாய், மானவை - (அநுபவிக்கிற தோடிமார்க்கு ப்ரதிபந்தகமான) கேசியை, வல் - ப்ரபலமான, வாய் - வாயை, பிளந்த - கிழித்தவனாய், மதுசூதற்கு - (விரோதிநிரஸநம் ஸ்வபாவஸித்தமான) மதுசூதநநாமவனுக்கு, என்பயற்றம் - கிளிகளுக்கும் தூவைகளுக்கும் பொன்னை என்பார்த்தகளை, சொல்லி - சொல்லி, பாவைகள்- (பக்ஷிகள்போலே பறந்துபோகாதே என் ஆர்த்திகண்டு பொறுத்திருக்கிற) பாவைகாள்! விளையாட்டியேன் - உங்களைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளவேண்டும் பாபத்தையுடைய என், பாசறவு - நிறத்தில் பசுமையழிவை, தீர்க்கிற்றிலீரே-தீர்க்கவல்லிகோளோ?

இ.—எழாயபாட்டில், "பரமசேதநன் பொகட்டுப்போனான் ஸசதுர்யலீலையுமுடைய பக்ஷிகள் பறந்துபோயினவும் அங்ஙபரமாயினவும் ஆயிற்றின; இதுக்கு ஹேது-சேதநங்களாகையோ?" என்று பார்த்து, அசேதநமான பாவைகளைப் பிரக்கிறாள். [தூவைகள் இத்யாதி]- தூவைப்பூப்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். வடிவில் ஸௌந்தர்யமையிருக்கிறபடி. பிரிந்தாருடைய கேசங்களைக் கண்ணாலே முடிமுடிக்கும்படியான வடிவு. அகவாயில் தண்ணளியெல்லாம் தோற்றும்படியான கண்ணழகையுடையவன்: பிரிந்தாரைப் பாவைகளின் காலிலே விழுவிடுங் கண்ணிறே. [யாவையும் யாவருமாய்நின்ற] - சேதநாசேதநங்களுக்கு ஆத்மாவாய் நின்றவன். "தத்ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்". ஸம்ப்ரஶ்லேஷதசையில் ஏகவஸ்து என்னலாம்படி கலக்கவல்லவன். [மாயன்] - ஏகவஸ்து என்னலாம்படி கலக்கச்செய்தே தத்தஸ்வரூபாநுபந்தமில்லாத ஆஶ்சர்ய ஶக்தன்: கலந்து பிரிந்தவந்தரம் "இந்தலீலையில் ஸ்வாரஸ்யமுமில்லை" என்று தோற்றும்படியிருக்குமவன். [என்னாழிப்பிரான்] - கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியைக்காட்டி என்னைத்தோற்பித்த ஔபகாரகன். "ஆழிக்குப்பாதிக்கடைப்பிற் காட்டில் பரஞ்சுடருடம்புக்குண்டான வாசி சொல்லுகிறது. [மானவை நீக்கியாதி] - தன்னையதுலவிக்கைக்கு விரோதியைப் போக்குவாதும் தானென்கிறது; கேஸிவாயிலே அகப்பட்டார்தாம் போலே. [மதுசூதற்கு] - விரோதிநிரஸநம் கதாசித்கமன்று, ஸ்வபாவஸித்தமென்கை. விரோதிநிரஸநம் க்ருஷ்ணாவதாரந்தொடங்கியன்று, முதலே தொடங்கி வருகிறதென்கை. [என்மாற்றஞ்சொல்லி] - "தண்டுமாய்நமக்கன்றி நல்காள்" என்று ஆழ்ந்தாரோடு ஏகாஸனென்கிற பாசுரத்தைச் சொல்லி. பாவைகள்! விளையாட்டியேன் பாசறவு தீர்க்கவல்லிகோளோ? நாட்டுமையைக்கண்டு வைத்து

பக்ஷிகள் பறந்துபோயிற்றா? என்று பையனைக்கண்டு "எப்படிப் பிழைத்தாய்?" என்று ஸந்தப்பையராயிருந்த பாவைகள் வினவினார்கள். [வினையாட்டியேன்] - இருவருங் கூடவிருந்து கொண்டாடக்கடவ உங்களைத் தூரதேசங்களிலிட்டுப் பயமான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பாசறவு] - பக்தியையுடைமை, வைராக்யமும் ஞானமுமுடைமை. பக்தர்களோட்டைப் பற்றறுதியைச் சொல்லுமாம்.

ஈரு.—ஏழாம்பாட்டு. "பாமசேதநன் பொகட்டுப்போருன்; சைதந்யமேசெமுள்ளபக்ஷிகள், பறந்துபோவனவும் அங்ஙபாமாவனவுமாயிற்று; இதுக்குஹேது-சேதநங்களாகையோ?" என்றுபார்த்து, அசேதநமான பாவையையிரக்கிறாள். அசேதநமுங்கூட எழுந்திருந்து சார்யஞ்செய்யவேண்டுமென்கிறபடி காணும் இவள் அவஸ்த்தை.

[பூவைகள்போல்நிறத்தன்] - ஆண்பெண்ணாம்படியான நிறம்படைத்தவன். "வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸ்ரவஸ்வரூபிணே" (புருஷோத்தமஸ்ஸர்வசித்தாபஹாரிணம்) என்னும்படியே, பேற்றுக்குப் பாவையின்காலிலே விழும்படியான வடிவுடைத்தவன். பூவைப்பூப்போன்றவடிவை யுடையவன். [புண்டரீகங்கள்போலுங்கண்ணன்] - ஒருபூ ஒருபூப்பூத்தாற்போலேகாணும் வடிவிற் கண்ணழகிருக்கிறபடி; காயாம்பூ தாமரைபூத்தாற்போலே யிராநின்றது. சேதநாசேதநவிலக்ஷணமறக் காற்கீழே விழும்படியான கண்படைத்தவன். [யாவையும்யாவருமாய்நின்றமாயன்] - சிலரோடு கலக்கும்போது அவர்கள் தாங்களாய்க் கலக்குமவன். சேதநாசேதநங்களுக்கு ஆத்மாவாய்நின்றவன். "ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்": ஸம்ஶ்லேஷதஶாயில் "ஏகவஸ்து" என்னலாம்படி கலக்கவல்லவன். [மாயன்] - அவர்களாய்க் கலவாநிற்கச் செய்தே, தனக்கு அங்கொரு தோற்றாப்போருமவன்; ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கச்செய்தே, "அகர்மகோ ஹ்யஸங்கீ" (அகர்மகர்ந்யோ அபிசாகமீதி) என்ன, இவற்றின் தோஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கை. ஜகதாகாரனாய்க்கொண்டு இவர்களோடு பிரித்து ப்ரதிபத்திபண்ணவொண்ணாதபடி நிற்கச்செய்தே, அசித்தினுடையபரிணாமமாதல்,

---

ஏழாம்பாட்டு.—புனைகள் இத்யாதி. சிலேஷம் - சைதந்யமுள்ள பக்ஷிகளாயிரத்தவன், இப்போது அசேதநத்தை யிரக்கிறதென்? என்ன பாமசேதநன் இத்யாதி. அசேதநத்தை யிரந்தால் அதுகார்யம்செய்யமாட்டாதோ? என்ன, த்வேதம் பரிஹரிக்கிறார் - அசேதநமுங்கூட இத்யாதியாலும், அப்பாதிவேஷமாந்தரங்கொண்டு இத்யாதி முடிவில் வாக்யத்தாலும்.

இப்போது வடிவழகைச்சொல்லுகிறதுக்குபாவம் - அம்பொன்னாணாம்படியான இத்யாதி. அப்படிவடிவு ஆணைப்பெண்ணாக்குமோ? என்ன - புண்டரீகம் இத்யாதி. பாவார்த்தம் - பேற்றுக்கு இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பூவைப்பூ இத்யாதி. வடிவுக்குக் கண்ணழகும் புஷ்பத்தை ஸாம்யஞ்சொல்லுகையாலே ரஸோக்தி - ஒருபூ இத்யாதி. விவரணம் - காயாம்பூ இத்யாதி. இக்கண்ணழகைச் சொல்லுகிறதுக்குபாவம் - சேதநாசேதநவிலக்ஷணம் இத்யாதி. அதாவது - "ஸஸ்வஸ்ஸ்வதந்த்ரோ ஹரிஃ" என்கிறபடியே, சேதநாசேதநவிபாகமற எல்லாம் தன்காற்கீழே விழும்படியான கண்படைத்தவனென்றுதல்; ஸத்த்வஸாம்யம் - அசேதநங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அன்றிக்கே, சேதநாசேதநவிபாகமற எல்லார் காற்கீழிலும் நான் விழும்படியான கண்படைத்தவனென்றுதல். "ஆய்நின்ற" என்றதுக்குபாவம் - சிலரோடு இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - சேதநாசேதநங்களுக்கு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - நஹ இத்யாதி. இப்போது "யாவையும்யாவருமாய்" என்றதுக்குபாவம் - ஸம்ஶ்லேஷ இத்யாதி. "மாயன்" என்றதுக்கர்த்தம் - ஸர்வாந்தர்யாமி இத்யாதி. விவரணம் - ஜகதாகாரனாய் இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம் - என்றேனே. இத்யாதி. "ஆழிப்பிரான்" என்றதுக்

சித்தியுடைய சுகித்வ துக்கித்வங்களாகிற தட்டாதடியுமிற்றை. என்றேனே பரிமளமும் போலேகிடீர் எல்லாரோடுங் கலந்துநின்றே ஒட்டற்று இருக்கும்படி என்னைக்காக 'யாவையும்யாவருமாய் நின்றமாயன்' என்கிறாள்; இல்லையாகில் இப்போது இது தேட்டமன்றே இப்பிரகாணத்துக்கு. * அழுக்குப்படிந்தவுடம்பிற்காட்டில் பரிசுத்தவுடம்புக்கு உண்டான வாசிசொல்லுகிறது [என்னுழிப்பிரான்] - தன்னுடைய அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தை எனக்காக்கினவன். யாவையும் யாவருமாய் நின்றமாயனென்று - ஜகதாகாரணதையைச் சொல்லிவைத்து, "என்னுழிப்பிரான்" என்கிறாரிறே: அஸாதாரணமான வடிவுக்குத் தாம் ஈடுபட்டபடி. "நீராய்நிலனாய்" என்று வைத்து, "கூராழிவெண்சங்கேந்திக்கொடியேன் பால் வாராய்" என்றாரிறே. "அவனைக்குப்படும்பாடிருப்பதொன்றில்லை" என்றநுஸந்திக்கைக் காக - ஜகச்சரீரன் என்னுங்காட்டில், அத்தோபாதியிது உத்தேச்யமாமோ? "பரிசுத்த ருடம்பாய்" என்றும், "அழுக்குப்படிந்தவுடம்பாய்" என்றும் ஒன்றை ஹேயப்ரத்யநீக மாகவும், ஒன்றை ஹேயப்ரமாகவும் சொல்லிற்றிறே. [மாலையித்யாதி] - இவ்வடி வழகை புஜிப்பிக்கைக்கு விரோதிநிரஸநம்பண்ணுகை இவனுக்குக் காதாசித்க மன்று கிடீர். [மதுசூதற்கு] - புழுக்குறித்தது எழுத்தாமாபோலன்றிக்கே விரோதிநிரஸநம் நித்யமா யிருக்கை. [என்மாற்றஞ்சொல்லி] - கண்ணிணைகளோன்றாஉங்களுக்குச்சொன்னத்தைச்சொல்லி. [பாவைகள்தீர்க்கிற்றிரே] - பரமசேதநன் போகட்டுப்போனான், சைதந்யலவமுடைய இவைபோகிறனவில்லை; இனி, நீங்கள் என் துக்கத்தைப்போக்கவல்லிகோளோ? அப்ரதி ஷேதமாத்ரத்தைக்கொண்டு இவற்றைக்காரியங்கொள்ளப் பார்க்கிறாள். [வினையாட்டி யேன்] - உங்களைக் கொண்டாடுகைதலைக்கொண்டு, காரியங்கொள்ளுமிடியான துக்கத்தை ப்ராப்தையானேன்; "[illegible]" ([illegible]?) என்றுசொன்னவன் விளைத்தசோகத்தை, அசேதநங்களைக்கொண்டு தீர்க்கவிருக்கிற மஹாபாபியானேன். பாசறவு - துன்பம்.

கவதாரிகை - அழுக்குப்படிந்த இத்யாதி. "என்" என்றதற்குப்பாவம் - தன்னுடைய இத்யாதி. "எனக்காக்கினவன்" என்கைக்கு இவள் அதிலே ப்ரவணையாயிருக்குமோ? என்ன - பாவையும் இத் யாதி. ஜகதாகாரணதையைப்பற்றவும், அஸாதாரணவிக்ரஹம் உடையவனென்கைக்கு ப்ரமாணம் - நீராய் இத்யாதி. அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோபாதி ஜகதாகாரணதை யுத்தேச்யமல்லவோ? என்ன - அவற்றுக்கு இத்யாதி. இது - ஜகதாகாரணதை. "இவையுத்தேச்யம், அது உத்தேச்யம்" என்கிறதுக்கு நியாமக மேதென்ன - பாசறவு இத்யாதி. விரோதிநிரஸகதைக்குப்பாவம் - இவ்வடிவழகை இத்யாதி. விரோதிநிரஸநத்வயஞ்சொன்னத்தைப்பற்ற - காதாசித்கமன்று என்றது. "மதுசூதன்" என்ற திருநாமத்துக்குப்பாவம் - புழுக்குறித்தது இத்யாதி. சம்ஸாரிகளிருக்க, பரிசுத்தரிருக்க, எங்களைச்சொல்லு வானென்? என்ன - பரமசேதநன் இத்யாதிவாக்யத்தாலே, சேதநத்தையிழந்தால் அவை காரியம் செய்யமாட்டுமோ? என்ன - அப்பரத்வேதுக்கும் இத்யாதி. அத்தாத்தாம் - பரமபதம் இத்யாதி. "பாவை கள்" என்றது - பாவைகளென்ற ஸம்போதநம். தீர்க்கிற்றிரே - தீர்க்கவல்லிகோளோவென்றபடி. வினையாட்டியேன் பாசறவை - பூவைகள்போலென்றுசொல்லாநின்று, தீர்க்கிற்றிரேயென்றந்வயம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பாசறவெய்தியின்னே வினையேன்எனையூழிநைவேன்?
ஆசறுதூவிவெள்ளைக்குருகே! †அருள்செய்தொருநாள்
மாசறுநீலச்சுடர்முடி வானவர்கோனைக்கண்டு
ஏசறும்நும்மையல்லால் மறுநோக்கிலள் பேர்த்துமற்றே.

அ.—(பாசறவெய்தி) - நீங்களும் சொல்லவேணுமென்று சில குருகுகளை யபேக்ஷிக்க, அவைபோகாதிருந்தவாறே, "பிரிந்த வுத்கண்ட்ரக்ஷணத்திலே தூதப்ரேஷணம் பண்ணுமித்தனையோ? அவன் விளம்பித்தாலல்லவோ தூதப்ரேஷணம்பண்ணுவது!" என்று போகாதிருந்தனவாகக்கொண்டு, அவனைவிழுந்து இப்படியே வ்யஸநப்படுகிறது எத்தனையாயிரம் ப்ரஹரகல்ப முண்டு; ஆகையால், மாசுமீலைறிஷ்ணுவைக்க ஸ்வபாவ ராய நீங்கள் விமல நீலஜ்யோதிர்மய குந்தளாராலங்கிருதனைப் பாமஸுலபபரிதாத சரண யுகளனையிருந்த எம்பெருமானுக்கு, அநாத்ருதபரோக்ஷதாபாலம்மையாம்படி உன்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டையானாள்; நீ, உபேக்ஷிக்கிலும் உன்னுடைய கடாக்ஷமல்லது வேறொரு துணையுண்டென்றிராள் என்று சொல்லவேணுமென்று குருகுகளை இரக்கிறாள்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், முன்னேநின்ற குருகுகளை குறித்து, * அயர்வறுமமரர்களைப்போலே உம்மாலல்லது செல்லாதாரொருத்தி உம்மைப்பெறாதே நோவுபடா நின்றாள் என்று சொல்லென்று அருளிச்செய்கிறாள்.

[பாசறவென்றுதொடங்கி] - பயலைமையை ப்ராபித்து இப்படியே முடியாத பாபத்தைப்பண்ணின நான் எத்தனைகாலம் ஊழிப்படக்கடவேன்? பழிப்பற்ற சிறகையுடையையாய் என்னைப்போலே பயலைமையோடிராதே, அழகியவெளுத்த நிறத்தையுடையகுருகே! வெள்ளைக்குருகாவது - ஒருதயவைகர்மல்யத்தையுடையகுருகென்றுமாம். [அருள்செய்தொருநாள்] - என்பக்கலிலே ஒருநாள் க்ருபைபண்ணி, [மாசறுநீலமென்றுதொடங்கி] - பழிப்பற்ற நீலச்சுடரையுடைய மயிர்முடியையுடையனாயிருந்துள்ள * அயர்வறுமமரர்களதிபதியைக்கண்டு பிறர் ஏசும்படிமைகடந்து தம்மாலல்லது வேறொருவரால் செல்லாத ப்ரக்ருதியானாள் என்றுசொல்லு.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வாதிகனைக்குறித்து, உம்மையொழிய வேறொரு பதார்த்தத்தில் கண்ணவக்கிறிலளென்று சொல்லி யொருநாள் க்ருபை பண்ணி யருளவேணுமென்று ஒரு குருகை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

ஆசு - மமதத்தில் குறை, அறு - அற்ற, தூவி - சிறகை யுடையையாய், வெள்ளை - அகவாயில் சுத்திக்கும் ப்ரகாசகமாம்படி வெளுத்தநிறத்தையுமுடையை யான, குருகே - குருகே! வினையேன் - விரஹத்துக்கு முடிவுகாணாத பாபத்தையுடைய நான், பாசறவு எய்தி - நிறமழிந்து, இன்னே - இப்படியே, எனையூழி - அநேககல்பங்கள், நைவேன் - சிதிலையாகாநிற்பன்; (ஆனபின்பு), மாசு - அழுக்கு, அறு - அற்ற, நீலச் சுடர் - நீலச்சுடரையுடைத்தான, முடி - மயிர்முடியையுடையனாய், வானவர் - நித்ய சூரிகளுக்கு, கோனை - நிர்வாஹகனான ஸர்வாதிகனை, கண்டு - கண்டு, ஏசு - பழிப்பு,

'அருள்செய்யொருநாள்' என்பது உரையின் பாடம்.

அறும்-அற்ற, நும்மை - உம்மை, அல்லால் - ஒழிய, பேர்த்து - பின்னை, மற்று-வேறு, மறுநோக்கிலன் - மறித்துப் பார்ப்பதொன்று இல்லையானான்; என்று சொல்லி - என்று சொல்லி, ஒருநாள் - ஒருநாள், அருள்செய் - எனக்கு உபகரிக்கவேணும். "அருள் செய்து" என்று பாடமானபோது, என்றுசொல் என்று வாக்யசேஷமாகக்கடவது. எச்சறு மென்று - ஏச்சுக்கு விஷயமான அவஸ்த்தையைக் கடக்கவென்றுமாம். ஆகு - ஆற்றும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், முன்னேநின்ற குருகைக்குறித்து, நித்யசூரிகளைப் போலே உம்மாலல்லது செல்லாத இவள் உம்மைப்பிரிந்து நோவுபடாநின்றாள் என்று சொல்லுகிறாள்.

[பாசறவெய்தி] - வைவர்ண்யத்தை ப்ராபிக்கிறதன்றுகாண், வெந்நீக்கப்பெறல் பற்றற்று என்றுதல். பாசறவு - பாசமறுகை. [இன்னே] - தன்னுடைய ஆற்றாமையாலே தன்வடிவைக் காட்டுகிறாள். [விளைவிப்பன் இத்யாதி] - பிரிவுக்கு முடிவு காணவொண்ணாத பாபத்தைப்பண்ணினவன். [எனையழிவிலைவேன்] - எத்தனைகாலம் ஊழிப்படக்கடவேன்? முன்புபிரிந்தார், பத்துமாஸமாதல் பதினாலுண்டாதல் பிரிந்தது. ஸம்ஸ்லேஷம்விப்ரலேஷத்தோடே வ்யாப்தமானதிவாபாதி, விப்ரலேஷமும் ஸம்ஸ்லேஷாந்தமாகாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [ஆகுமுதாவி] - பழிப்பற்ற சிறகு. [வெள்ளைக்குருகே] - வடிவும்மநஸ்ஸும் நிர்மலமானகை. பயநகர்யும் பொறுக்க மாட்டாதொழிகை - மநஸ்ஸுக்கு நைர்மல்யம்; "புறம்தோலுள்ளங்கரியவன்" என்கிறவனுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கை. [ஒருநாள் அருள்செய்து] - ஒருநாள்க்குணையாப்பண்ணி. இவ்விஷயத்தில் வடநாட்டார்க்கு எல்லாம் தொக்கானும், ப்ரத்யுபகாரமாகாமையாலே, "க்ருணையாலேசெய்தார்கள்" என்றிருக்கிறவைபோலன்கை. [மாசறு இத்யாதி] - பழிப்பற்ற நிலைக்கடவாயுடைய மாசிறுமையையுடையவனாய், அத்தை நித்யஸூரிகளையநுபவிப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறவனைக் கண்டு. ஒருநீர்ப்பாவி கிடக்கக் கடவிலே வர்ஷிக்கிறாப்போலே. [எசறும்] - க்லேசப்படாநின்றாள் என்றுதல்; பிறர்க்கு ஏச்சுக்கிலக்கு கடந்தாள் என்றுதல். "நும்மையல்லால் மறுநோக்கிலள்பேர்த்து மற்று" என்று பிறிதொன்றாட்டோடே சேர்க்கப்படுவது. [நும்மையல்லால் - பேர்த்துமற்று - மறுநோக்கிலள்] - உம்மைப்போலவேறு குளிரப்பார்ப்பாரில்லை: "ஸவீஜீவிஸ்ஸுவோஸ்" என்று முணகிக்கொண்டிருக்கிறாள் மெல்லையுங் கழிந்தது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு.முன்பே நின்ற குருகைக்குறித்து,நித்யசூரிகளைப்போலே உம்மாலல்லது செல்லாதே, உம்மைப்பிரிந்து நோவுபடாநின்றாளொன்று சொல் என்கிறாள்.

[பாசறஇத்யாதி] - "இன்னம் சிலகாலங்கழித்தால் அறிவிக்கிறோம்" என்னுமளவாயிருந்ததோ என்னுமை? [பாசறவெய்தி] - பாசென்று பசுமையாய், அத்தால் நினைக்கிறது நீர்மையாய், அதுஅறுகையாவது - வைவர்ண்யத்தோடே வ்யாப்தமாகை.

எட்டாம்பாட்டு - பாசறவெய்தி இத்யாதி. "வானவர்கோனே" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - முன்பே இத்யாதி. நித்யசூரிகளைப்போலேயென்றது, செல்லாமைமாத்ரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

"எனையழிவிலைவேன்" என்னுமளவுக்குபாவம் - இன்னம்சிலகாலம் இத்யாதி. வைவர்ண்யத்தை யடைந்திருக்கையாலே, "மெள்ளச்சொல்லுகிறோம்" என்று அறியிருக்கப்போகாதென்றபடி. "மன்

[இன்னே] - 'எப்படி வைவர்ண்யத்தை யடைந்தது?' என்னில்,— என்கைக்குண்ட உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. விஷயம் ஸாவதியாகிலிறே இது அளவுபட்டிருப்பது? இதுக்கு ஒருபாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது; உடம்பைக்காட்டுமத்தனை. பாசுரமிட்டுச்சொல்லப் போகாமை, படியெடுத்துக்காட்டுகிறாள். [வினையேன்] - விச்லேஷமும் ஸம்ச்லேஷத்தோபாதியாகப் பெற்றிலேன்: அது சாதாரணமாய், இது நித்யமாயிருக்கிறபடி. [வினையேன்] - கலக்கப் பெறாவிட்டால் மீண்டு கைவாங்க வொண்ணாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [எனையூழிகைவேன்] - பைபதில்யத்தோடே யெத்தனை கல்பம் சென்றது? முண்டுபிரிந்தார் பதினாலாண்டாதல், பத்துமாஸமாதல். [ஆசறுதூவி வெள்ளைக்குருகே]-பழிப்பற்ற சிறகை யுடைத்தாய், பரதுக்கோஸஹிஷ்ணுதைக்குஉறுப்பான மநோநைர்மல்யத்தை யுடைத்தாயிருக்கிறபடி. [வெள்ளைக்குருகே] - அவன் பிரிகைக்குப் புறம்போலுள்ளும் கரியானாஞ்போலேயிறே நீங்களும் கூட்டுகைக்கு உள்ளும்புறம்பும் நிர்மலமாயிருக்கிறபடி. [அருள்செய்தொருநாள்] - ஒருபோது க்ருபைபண்ணி. இவ்வளவில் முகங்காட்டுகையாகிறஇதுக்குமேற்பட அருளிச்லையிறே; வேறும் உங்கள் க்ருபையாலே செய்திகோளத்தனையிறே [மாசறுவித்யாதி] - பழிப்பற்ற நெய்த்திருந்துள்ள மயிர்முடியை யுடையனாய், அம்மயிர்முடியை நித்யசூரிகள்பேண இருக்கிறவனைக் கண்டு. ஒருநீர்ச்சாவி கிடக்கக் கடலிலே வர்ஷிக்கிறவனைக் கண்டு. [ஏசறும்] - க்லேசப்படாநின்றானென்றாதல், நாட்டார்ஏசும்நிலை கடந்தானென்றாதல். ஏசறுங்கோள் - வடிவைக் காட்டுங்கோளென்றுமாம் அதாகிறது-என்னுடைய வைவர்ண்யத்தை நீங்கள் உங்களுடம்பிலேயணிந்து காட்டுங்கோளென்றபடி. [நும்மைமையல்லால் மறுநோக்கிலள்] - உம்மையொழிய வேறு குளிர்ந்த விழி யில்லை. விருத்தகீர்த்தநத்துக்கும் உம்மையொழிய வேறொருவனாயுடைய

னைக்கண்டு? இத்யாதிக்கு பாவம்- காணிருக்கிற ப்ரகாரத்தைக் கண்டு வியுமித்தனோ என்று, "இன்னே" என்றதுக்கு - வடிவைக்காட்டுகிறதாகக் கொண்டு, அர்த்தாந்தரம் - விரோதம் இத்யாதி படியெடுத்துக் காட்டுகிறாள் என்னுமளவும். அதாவது - பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாதென்றபடி. 'படியெடுத்துக்காட்டுகிறாள்' என்றது, உபலக்ஷணம். தேஜஸ்ஸைக் காட்டுகிறாளென்று ஸ்வபாவார்த்தம். ஆபரணஜாலமென்று த்வனி. "வினையேன்" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம்; முந்தினது - விச்லேஷமும் இத்யாதி. அதாவது, ஸம்ச்லேஷத்தை விச்லேஷாந்தரமாக்கி, விச்லேஷமும் ஸம்ச்லேஷார்த்தமாகாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேனென்றபடி. விவரணம் - அநுகாநாந்தரம் இத்யாதி. நித்யமாயிருக்கிறபடி யென்றது - நித்யமாயிருக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்றபடி; அர்த்தாந்தரம் - கலக்க இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - வைதில்ய இத்யாதி. ஆசோகவனம் பரிதிநிலையாக நின்றேனென்று ஸப்தார்த்தம். "ஆசறுதூவி, வெள்ளை" என்கிற பதத்வயத்தாலும் - பரிபூர்ணமான சுத்தியைச்சொல்லுகிறது. ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - அவிபரீதமாக, இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஒருபோது இத்யாதி. க்ருபைபண்ணுவதற்கு தயாவுக்கு ஆஸ்பதமில்லையிறே? அவற்றின் தயாஸ்தவநியாமகமேதென்ன - இவ்வளவில் இத்யாதி. வேறும் உங்கள் க்ருபையாலேயன்றோ முகங்காட்டினது; ஆகையாலே, மேலுள்ளதும் க்ருபையாலே செய்யவேணுமென்று கருத்து. "வைவர்ணோ" என்றதுக்கு வெளுப்பிலே பாவம் - ஒருநீர்ச்சாவி இத்யாதி. "ஏசறும்" - ஏசப்படாநின்றானென்று முழுச்சொல்லு. ஏசறுங்கோளென்றால் - ஏசப்படுங்கோளென்று காட்டுமிதாயிற்று. வடிவைக்காட்டுங்கோளென்று சொல்லலாமோ? - என்ன - ஆகாதது இத்யாதி. அதாவது - விரோதவைவர்ண்யத்துக்கு எல்லை வெளுப்பாகையாலே, உங்களுடம்பில் வெளுப்பைக்காட்டி, இப்படியிருக்கிறானென்று சொல்லுங்கோளென்றபடி. * வெள்ளைக்குருகே. அணிந்து - ஆதிட்டு. நும்மையல்லால் மறுநோக்கிலள் - உம்முடைய கடாக்ஷமொழிய வேறொருவர்நோக்கை யுடையவளல்லளென்று ஸப்தார்த்தம்.

ளல்லள்; "ஸஸீஹிஸ்ஸுவேஶஸ்ஸ" (ஸகீபிஸ்ஸுவேஶஸ்வ) என்னும் நிலையுங் குலைந்தது. [நும்மையல்லால்] - "வாராநின்றேம்" என்று பூரீபரதாழ்வானைப்போலே ஆள் வரவிடத்தரியாது. [நும்மையல்லால்] - ஸ்வரூபகுணங்களை யநுஸந்தித்துயரிக்கும்அளவல்லள். [மறுநோக்கிலள்] - உம்மையொழிய வந்துக்கள் நோக்கும் நிலை கழிந்தது. இப்பாட்டுக்கு க்ரியை - கீழிற்பாட்டிலேயாதல், மேலிற்பாட்டிலேயாதல். தமிழர் "வினையெச்சமாய்க் கிடக்கிறது" என்று சொல்லுவார்கள். அதாவது, 'மறுநோக்கிலள்பேர்த்துமற்று' என்று சொல்லுங்கோள் என்கிற இத்தனையுமிட்டுச் சொல்லவேண்டுகை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பேர்த்துமற்றோர்களைகண் வினையாட்டியேன் நான்றென்றிலேன்
நீர்த்திரைமேலுலவி இரைதேரும்புதாவினங்காள்!
கார்த்திரள்மாமுகில்போல் கண்ணன்விண்ணைவர்கோனைக்கண்டு
வார்த்தைகள்கொண்டருளியுரையீர் வைகல்வந்திருந்தே.

ஆ.—(பேர்த்து) - ஸஸ்யங்களுலராநிற்க மேகங்கள் கடலிலே வர்ஷிக்குமாபோலே, தன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய வேறொருகதி யின்றியே நான் தளரா நிற்கத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிவிஷய ஸர்வஸ்வ ஸாக்ஷாத்காரஜநித நிரவதிகாநந்த மஹார்ணவ அந்தர்நிமக்நரான * அயர்வறுமமரர்களுக்கே தன்னை யநுபவிக்கக் கொடுக்கு மித்தனையோ? என்று வாய்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, பின்னை அவனருளிச் செய்தருளின வார்த்தைகளைக் கேட்டு, "ஸ்ரீ வைகுண்ட வைபவம்" என்றும் பரக்ரியையாலேயிருந்து என் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி எனக்கெப்போதும் அவற்றைச்சொல்லி என்னை யரிடபிக்கவேணு மென்று சிலபுதாவினங்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

இதுக்கு நாலுவிதமாக பாவம்: முந்தினது - வேறுகதியின்றியே இத்யாதி. மேகமுமில்லையோ? என்ன - ஸகீபிரீ இத்யாதி: "ஸஸ்ஸீஹிஸ்ஸுவேஶஸ்ஸ" என்கிறதுக்கு ஆகாரம் பண்ணியிருக்கவுமாம். இரண்டாம்பாவம் - வாராநின்றேமிறும் இத்யாதி. மூன்றாம்பாவம் - ஸ்வரூபாநுரூபங்களை இத்யாதி. நாலாவது - உம்மையொழிய இத்யாதி. ஆக, "ஸஸ்ஸீஹிஸ்ஸுவேஶஸ்ஸ" என்றும் நிலை குலைந்தமிதன்றும், ஆள்வரவிடத் தரியாளென்றும், ஸ்வரூபகுணாநுஸந்தாநத்தால் யரியாளென்றும், பந்துக்களோடே கூடி காலக்ஷேபம்பண்ணி யரியாளென்றும் நாலுபாவம். இந்த நாலர்த்தத்துக்கும், "நும்மையல்லால்" என்றதுக்கு - உம்மை ப்ரத்யக்ஷமாக அநுபவித்தாலொழிய என்றுபொருள். கீழ் - குளகமாக அருளிச்செய்து, க்ரியை அத்யாஹாரமென்று பரிஹாராந்தரம் - நும்மும் இத்யாதி. வினையெச்சம் - க்ரியாசங்கோசம். அதாவது - க்ரியை யத்யாஹாரமென்றபடி. சொல்லுங்கோளென்றது - க்ரியை. 'பாசறவெய்தி' என்று தொடங்கி, கண்டு சொல்லுங்கோள்'; 'பேர்த்துமற்று' - அதுக்குமேலே, 'நும்மையல்லால் மறுநோக்கிலள்' என்று சொல்லி 'வினையாட்டியேன் பாசறவு தீர்க்கிற்றிலே' என்று கீழிற்பாட்டோடே க்ரியை. மறுநோக்கிலளென்று சொல்லுங்கோளென்றுதல். 'புறம்போலுள்ளுங்கரியானை' என்றது நாய்ச்சியார்திருமொழி, "பொருந்தமுடையநம்பியை" இத்யாதி. புறவாய்போலே யகவாயும் கறத்திருக்குமவனை இத்யாதி. (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நீங்களென்றால் அவன் வந்திலனாகிலும் அங்குத்தை வார்த்தைகளைக் கொண்டு வந்து நாள்தோறும் அதனையே யிருந்து சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்று சில புதாவினங்களை இரக்கிறாள்.

[பேர்த்தென்று தொடங்கி] - அநந்யக்கம் குணவானானை எம்பெருமானாலே இகழப்பட்ட மறுமாற்றமான நான் உங்களையொழிய வேறு சிலரிவரைகளை உடையேனல்லேன். தறையிலே ஸஞ்சரிக்குமாபோலே நீர்த்திரைமேலே ஸஞ்சரித்து இரை தேட வல்லீர்களானவை புதாவினங்காள்! புதா - பெருநாரை. [கார்த்திரளென்று தொடங்கி] - கறுப்பெல்லாம் திரண்டாற்போலே யிருப்பதொரு மறுமாற்றமேகம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய் அத்யந்த சீலவானாய் அழகான குணங்களையும் * அயர்வறு மமரர்களை ஸுஜீவிக்கக்கொடுத்து அவர்களைப் பிரியமாட்டாணையாலே எனக்கிட்டாதிருக்கிறவனைக்கண்டு. [அருளி] - என்பக்கலிலே அநுக்ரஹத்தைப்பண்ணி.

ப.—அநந்தரம், அந்தபாத்வத்தோடே ஆறாநிலையானை க்ருஷ்ணனைக் கண்டு வார்த்தை கேட்டுவந்து சொல்லவேணுமென்று சில பெருநாரைகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

நீர்-நீரின், திரை - திரை, (மேலிடாதபடி யவற்றையடக்கி), மேல் - மேலே, உலவி - உலாவி, இரை - (உங்களுக்கு மேலாகவான) அரிசித்தை, தேரும் - ஆராயும், புதாவினங்காள் - பெருநாரையினங்காள்! வினையாட்டியேன் - (உதவப்பாடற்றவனான உதவாதபடியான) பாபத்தையுடையேனான, நான் - நான், பேர்த்து - (உங்களையொழிய, மற்று - வேறு, ஓர் - அத்விதீயமாயிருப்பதொரு, களைகண் - பற்றுக்கோலுமற்று, ஒன்று - ஒன்று, இலேன் - உடையேனல்லேன்; (ஆனபின்பு), கார் - கார்காலத்தில், திரள் - திரண்ட, மாமுகில்போல் - மறுமாற்றமேகங்களைப்போலே (அழகிதாயுமாய்), கண்ணன் - அவதார முகத்தாலே ஆஸ்ரிதர்க்கு ஆபத்து வந்தவிடத்தில் வந்தணைவன், வினையேன் - (அவ்வாறானவர்) பாபங்களை வாரிகளைக் கதுபவிப்பிக்கும், கோனை - ஸர்வாதிகனை, கண்டு - கண்டு, வார்த்தைகள் - (அவனது விசேஷங்களும்) வார்த்தைகளை, கொண்டு - கொண்டு, அருளி - (என்பக்கலிலே) க்ருபை பண்ணி, வந்திருந்து - வந்திருந்து, வைகல் - (இதுதானே போதுபோக்காம்படி) நடக்கும் போது, உரையீர் - சொல்லவேணும். 'போதா' என்பாருமுளர்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், சில புதாவினங்களைக் குறித்து, நீங்களாகச் சென்றால் அவன் வந்திலனாகிலும் அங்குத்தை வார்த்தைகளைக் கொண்டுவந்து நித்யமாக உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[பேர்த்து இத்யாதி] - உங்களையொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரை உடையேனல்லேன். வடகர்ப்பக்கலிலும் அநந்யகதித்வமே ஆவிஷ்கரிக்கக்கடவது. [வினையாட்டியேன் நான்] - ரக்ஷகனாய் குணயிகளுளவன் உபேக்ஷிக்கும்படி பாபத்தைப்பண்ணினநான். ஸாக்ஷாத் ரக்ஷகன் பொசட்டுப்போக, உங்கள்காலிலே விழும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். [நீர்த்திரைமேலுலவி] - தறையிலே ஸஞ்சரிக்குமாபோலே நீர்த்திரை மேலே ஸஞ்சரிக்கவற்றாயிருக்கை. "நடுவே கடலுண்டு" என்றாவிருக்கவேண்டாவிறே உங்களுக்கு; ஆவரை ஜலம், விரஜை, இவை கண்டு இருக்க வேண்டாவிறே. [இரைதேரும்] - *உபவாஸக்ருசமாரை ஜீவிப்பித்தன்றோ நீங்கள் ஜீவிப்பது? [புதா]-

பெருநானை. [கார்த்திரன் மாமுகில்போல் கண்ணன்] - கறுப்பெல்லாம் திரண்டாற் போலேயிருக்கிற மஹா மேகம்போன்ற வடிவை யுடையவன். கார்காலத்தில் திரண்ட மஹாமேகமென்றுமாம். [மாமுகில்] - மாமுகிலே கொடுக்கவல்ல முகில். [கண்ணன்] - தன்னைப்பிறர்க்காக்கி வைக்குமவன். மத்ஸ்யத்துக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பானைப்போலே இவ்வழகையும் குணத்தையும் நித்யஸூரிகளை யநுபவிப்பித்திருக்கிறவனை. [கண்டு வார்த்தைகள்கொண்டு] - காணப்பெற்று, சொல்லும் வார்த்தைகள் கேட்கக்கடவி கோளிறே. "ஶாஶ்வதீ" என்று மைத்ரேயாதிகளை வ்யாப்தமான வார்த்தைகளைக் கொண்டு. [அருளி] - என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி. [வந்திருந்து - வைகல் உணர்மின்] - அங்குத்தை வர்த்தைகளைக்கேட்டு வந்திருந்து, நாள்தோறும் எனக்குச்சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணும்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. சிலபுதாவினங்களைக் குறித்து, நீங்கள் சென்றால் அவன் வந்திலனாகிலும் அங்குத்தைவார்த்தைகளைக் கொண்டுவந்து என்னை நித்யமாக உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணு மென்கிறாள்.

[பேர்த்துமற்றோர்களைகண்டிலையாட்டியேன் நாணுகின்றிலேன்] - தன்பரிதாபங்களிலே யொன்றைக்கொண்டு போதுபோக்குகிறாள் என்றுமாவுங் குலைந்தது. வொருகாலைமுன்னிடுமத்தனையிறே தத்யர்பக்கலிலும். உங்களையொழிய வேறொருபக்ஷகரை யுடையேனல்லேன். [மற்றோர்களைகண்] - பிராட்டிக்கு லங்கைக்குள்ளே ஒருத்தியுடையாகிலு முண்டாயிற்று; காட்டிலே விட்டுப்போந்த தனிமையிலே ஒருவால்மீகிபகவாகிலு முண்டாயிற்று; பர்த்தாபோகட்டால் ஒருபிதாவாகிலுமுண்டாகவேணுமிறே. [விலையாட்டியேன்] - நாயகன்தானே ரக்ஷகனுமாயிருக்குமிறே; அப்படிப்பட்டவன் கைவிட்டுப்போம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [கீர்த்திமேலுலவி] - ஆவரணஜலம், விரஜை இவையெல்லாம் கடந்தேறவற்றா யிருக்கை. [உலவி] - நிலத்திலே சஞ்சரிக்கிறாப்போலே நீரிலே ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [இரைதேரும்] - இவற்றின் நடையோடொக்க இதுவுமொரு

ஒன்பதாம்பாட்டு.—பேர்த்து இத்யாதி. "வார்த்தைகள்கொண்டு—முனியுமாறாய்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலபுதாவினம் இத்யாதி. புதாவென்று - காலையில் அவாந்தரவேளை.

"பேர்த்துமற்று" என்றது - சிலவுமென்றபடி. "நாணுகின்றிலேன்" என்றதாகவும் அநுநயாதமாய், அவனையொழிய ரக்ஷகரில்லையென்கிறார் - தன்னோடொக்கவுள்ளே இத்யாதி. அதாவது - "ஸுஸீலஸுலபா" என்னும்நிலை குலைந்ததென்றபடி. அன்றிக்கே, உங்களையொழிய ரக்ஷகரில்லையென்று விவக்ஷித்து, பகவத்விஷயத்திலேயன்றோ ஆசார்யகைங்கர்யகதித்வ ப்ரகாரம், ஆசார்யவிஷயத்திலும்வேணுமோ? என்ன - வேறுமொருகால் இத்யாதி. வாக்யத்வயமும் ஆசார்ய விஷயமாதல். ஶப்தார்த்தம் - உங்களை இத்யாதி. மற்றோர்களைகண்டிலேன் என்றதே, "ஏ" என்ற தக்ருபாவம் - பிராட்டிக்கு இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. பிதாவாகிலுமுண்டாகவேணுமிறேயென்றது - நளன்விட்ட தமயந்திக்கு பிதாவுண்டானமையைப்பற்ற. பிறரால்கலவுபடுகிற இடங்களிலே நாயகன் ரக்ஷிக்கிறவனாகாமுமுண்டு; அத்தையருளிச்செய்கிறார் - பாரதந்த்ர்யாலே இத்யாதி. நாயகன் தானே ரக்ஷகனென்றது - "ஸுகீர்ஜுஸுகோஸ்மி" இத்யாதியைப்பற்ற. பரமபதத்திலே தாதுவிடுகிறானாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - ஆவரணஜலம் இத்யாதி. இவற்றின் நடையோடாதி இவையிலையாதேடுகிறதும் தன்னாய்த்தக்குடல் என்றவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார்-இவற்றின்நடை இத்யாதி.

பௌஷ்கல்யமிறே இவளுக்கு. நான் உபவாஸக்ருஶையா யிருக்க, உங்களுக்கு மிடற்றுக் குக்கீழிழியாதிறே; என்னையும் உங்களைப்போலே யாக்கினாலன்றோ ஜீவித்ததாவது? [புதா]- பெருநாரை. [கார்த்திரள்மாமுகில்போல்கண்ணன்] - எல்லாவிடாயும் ஆறுங்கிடீர் அவ் வடிவைக்காணப்பெறில்! இவள்கண்ணுக்குக் - கறுப்பாயிருக்கிறதிறே. கறுப்பெல்லாம் திரண்டாற்போலே யிருக்கிற மஹாமேகம்போன்ற வடிவையுடையவன்; கார்காலத்தில் திரண்ட மஹாமேகமென்றுமாம். [மாமுகில்] - மாறாதே கொடுக்கவல்ல முகில். [கண் ணன்] - அவ்வடிவுபோலும் அல்லகிடீர் அகவாயில் தண்ணளி யிருக்கும்படி! விண்ண வர்கோனைக்கண்டு] - விடாய்த்தாரிருக்க, மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்திருக்கிறவனை. பிரி கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாதார்க்குத் தன்னைக்கொடுத்துக்கொடு நிற்கிறவனைக் கண்டு [வார்த்தைகள் கொண்டு] - வந்திலனாகிலும், சில வார்த்தைகள் சொல்லக்கடவனிறே. காட்சிக்குமேலே வார்த்தையுங்கேட்க இறே நீங்கள் புகுகிறது. "பாவிநீயென்றோன்று சொல்லாய்" என்னுமவரிறே. இப்போதுஇவர்க்கு "மாட்டேன்" என்னும் வார்த்தையும் அமையும். வார்த்தைகேட்கைக்கும் முடியப்போய்த் திரியவோ? என்னில்: [வார்த்தைகள் கொண்டருளி - வந்திருந்து - வைகலும் - உரையீர்] - ஒருகால்போய் அவன் வார்த்தை யைக்கேட்டு என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணிவந்திருந்து, அத்தை எனக்கு எப்போ துஞ் சொல்லி என்னை உஜ்ஜீவிப்பியுங்கோள்! அன்றிக்கே, விண்ணவர்கோனான கண்ண னைக்கண்டு, வார்த்தைகள்கொண்டு - "ஶாஶுவ:" (மாஶுசம்) என்ற ஸூலத்தோடே வ்யாப்தமான வார்த்தைகளைக்கொண்டு, என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணிவந்திருந்து வைகலுமுரையீர் என்றுமாம். (௯)

பௌஷ்கல்யம் - குறைவறுதி. இரைதேடுகிறது தன் காரியத்துக்கு உடலானபடியைக்காட்டுகிறான் - நான் உபவாஸ இத்யாதி. நாங்களிப்போது இரைதேடவில்லையோ? என்ன - என்னையும் இத்யாதி. இப்போது வடிவைச்சொல்லுகிறதுக்குப்பாவம் - எல்லாவிடாயும் இத்யாதி. வடிவில்க்ருபையைச்சொல்லுகிறதிலே ரசோக்தி - இவள்கண்ணுக்கு இத்யாதி. கறுப்பாலே - குளிர்த்தியைச்சொல்லி, குளிர்ந்திருக்கிற தென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; சாவேக்ஷ, அஸாமான்யமாயிருக்கிறதென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - கறுப்பெல் லாம் இத்யாதி. மேகத்துக்கு மஹத்தையேதென்ன - மாமுகில் இத்யாதி. "மாமுகில்போல்" என் றது - வடிவாதல், ஔதார்யமாதல். இப்பக்ஷத்தில், "மா" என்று - ப்ரஶஸ்யமை. "கார்த்திரள்" இத் யாதியாலே - வடிவைச்சொன்னவாந்தாம், "கண்ணன்" என்கிறதுக்குப்பாவம் - அவ்வடிவு இத்யாதி. "விண்ணவர்கோன்" என்றதுக்குவெறுப்பாகபாவம் - [illegible] இத்யாதி. விவரணம் பிரிகைக்கு இத்யாதி. ஸம்பாவனை - யோக்யதை. வடிவைக்கொண்டிடன்றிக்கே "வார்த்தைகள்கொண்டு" என்கிற துக்குப்பாவம் - வந்திலனாகிலும் இத்யாதி. "கண்டு - வார்த்தைகள்" என்றகூட்டுப்பாவம் - காட்சிக்கு இத்யாதி. வருகிறேனென்றவார்த்தை யென்றேதே, வெறுமனே, "வார்த்தைகள்" என்கிறதென்? என்ன - பாவி நீ இத்யாதி. பலிதம் - இப்போது இத்யாதி. "வார்த்தைமாத்ரம்-தாரகமாயிருக்கும்" என்கைக்கு - "கிமாஹுஸீதாஹுநாஶிநு தகுதகுகயாஷ்ரிதே 1 வநேதுநவுஜீவி ஷ்யுஷோஷஜேநாதாஶொராயயா" என்றதை ப்ரமாணமாகக் கண்டுகொள்வது. ஏதேத - ஸீதாவசநேநேத்யர்த்த:. முடியப்போய்த்திரியவோவென்றது - இதுவே யாத்ரையாய்த்திரியவோ என்றபடி. "வார்த்தைகள்" என்றது - "வாரான், வரும்" என்கிற வார்த்தைகளாதல், ஸலவ்யாப்த மான வார்த்தைகளாதல். இப்போது இவர்க்குமாட்டேனென்றும் வார்த்தையுமென்றது - அவனைப் பிரிந்தமுடியும் தசையில், "அவர்பக்கலுள்ளதொன்று" என்ற தன்னெஞ்சை தரிப்பிக்கைக்காக "மாட் டேன்" என்னும்வார்த்தையு மையையு மென்றபடி. 'பேர்த்துமற்றோர்' தொடங்கி, 'வார்த்தைகள்கொண் டருளி - வந்திருந்து வைகலும் உரையீர்' இத்யந்வயம். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

வந்திருந்துஉம்முடையமணிச்சேவலும்நீரும்மெல்லாம்
அந்தரமென்றமிகின்றி அவர்மேலதையுமன்னங்காள்!
என்திருமார்வற்கு என்னைஇன்னவாறுஎன்காண்மினென்று
மந்திரத்தோன்றுணர்த்தியுரையீர் மறுமாற்றங்களே.

அ.—(வந்திருந்து) - திருவேங்கடத்திலே எழுந்தருளியிருந்தவாறே திருவுள்ளம் அங்கீகரமாயிருக்கிறபோது சொல்லாதே, அவ்வேங்கடத்தினின்றும் திவ்யதேசத்திலே எழுந்தருளினால் அங்கே பிராட்டியுடைய திவ்யஸந்நிதியிலே திருவுள்ளத்திலே பலிப்பது என்கிறபடி என்னை நீங்கவந்திருந்து சொல்லவேணுமென்று, அவளருளிச்செய்த மறுமாற்றங்களைக் கொண்டு என்னை நீங்கவந்திருந்து சொல்லவேணுமென்று, அவளது வாய்ப்பேச்சைக் கேளாதாரான அன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—பக்தர்பக்கலிலே, தன்னாலே வந்து [illegible] கொண்டு வைத்திருக்கிற வாக்ஸமயிகங்களைக் குறித்து, பிராட்டியும் தானுங்கூட உறைவிடமாக அங்கீகரித்து எழுந்தருளியிருந்தவிடத்திலே என்னுடைய விண்ணப்பங்களைச் செய்து மறுமாற்றம் எனக்கு வந்து சொல்லவேணுமென்று அருளிச்செய்கிறாள்.

[வந்திருந்தென்று தொடங்கி] - உம்முடைய ப்ரஸாதமான சேவையும் நீருமாகவந்து ஒரு இடம் இன்றிக்கே அவர்மேலே ஸம்பந்தங்களாலே அவர்க்கு வருகிற அன்னங்காள்! [என்திருமார்வற்று தொடங்கி] - என் ஸ்வாமியான பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே உடையவனுக்கு இப்படி இவள் ஓர் தூதாகாள் என்று.

ப.—அங்கீகாரம், பரத்வமின்னாலாய ப்ரகாரமான ஸுந்தரத்வத்தை யுடையவனுக்கு, ஏகாந்தத்திலே, இவள்படி இதுகாணும் என்கிற ஒரு வார்த்தை சொல்லி, அவன்சொன்ன மறுமாற்றங்களெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று அன்னங்களை யர்த்திக்கிறாள்.

வந்து - (அர்ச்சாவதாரமாக) வந்து, இருந்து - (அங்கீகாரமாகின்றிலே ஆதிமுக்யம்பண்ணி) இருந்து, உம்முடைய - உங்கள் கண்ணுக்கினிய, மணி - ப்ரகாசமான, சேவலும் - சேவலையுமாகி, நீரும் - நீரும், எல்லாம் - மற்றுமுண்டான பக்தவர்க்கங்களுமெல்லாங்கூட, (ஸம்ப்ரதிபத்தியாகக்கொண்டு), ஒன்றும் - ஒரு, அந்தரம் - இடையூறு, இன்றி - இன்றியே, அவர்மேல் - புஷ்பங்களின்மேலே, அணையும் - உறைவதான, அன்னங்காள் - அன்னங்காள்! நம் - என்போல்வாரான பெண்பிறந்தார்க்கு ஸ்வாமியான, திரு-லக்ஷ்மியை, மார்வற்கு - திருமார்பிலேயுடையவனுக்கு, என்னை - என்னை, இவள் - இவள், இன்னவாறு - இப்படி இன்னவண்ணம், அறிவீர் - அறிவீர், காண்மின் - காணும், என்று - என்று, மந்திரத்து - அவனும் (அவளுமான) ஏகாந்தத்தைக்குறித்து, ஒன்று - ஒருவார்த்தை, உணர்த்தி - அறிவித்து, மறுமாற்றங்கள் - (அவன் அருளிச் செய்த) மறுமாற்றங்களை, உரையீர் - சொல்லுங்கோள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், சில ஹாம்ஸமிதுனங்களைக்குறித்து, பிராட்டியும்தானுமான ஏகாந்தத்திலே என்தலைமையை விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம்வந்துசொல்லவேணுமென்கிறாள்.

[வந்து] - அழகியாதிருக்க நீங்களிளைவந்து, மறுமாஜரிருக்கவிடத்தே வந்து உபகரித்தவளைப்போலே யிருந்தநீ உங்கள் நீர்மை! [இருந்து] - என் ஆர்த்திக்கெல்லாம் உடன்கேடாயிருந்து. [உம்முடைய மணிச்சேவலும் நீரும்] - ஸ்லாக்யமாய் ஸவ்யமான சேவலும், அப்படி இருக்கிற நீரும். பிரிந்து, தாமும் உடம்புவெளுத்துப் பேடையையும் உடம்புவெளுக்கப்பண்ணும் சேவலைப்போலன்றிக்கே இருக்கை. [எல்லாம்] - "ஸவாஸு ஸவாஸு ஸஹணை:" என்கிறபடியே ஸபரிகரமாக. [அந்தரமொன்றுமின்றி] - ஸம்ஶயத்துக்கு வாய்ப்பாகமான பிரிவுமின்றிக்கே, தூவிமேல், கலவியால்வந்த ப்ரீதிபோலே வ்யாபரிக்கிற அன்னங்காள்! பிரபுவாகையால் தூவிலும் ஸஞ்சரிக்கலாமாகாதே. [என் திருமார்வுற்று] - என் ஸ்வாமியான பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே உடையவனாய்: அவளாகிறாளிருக்க, அடியில்லாதானைப்போலே கோவுபடுகிறபடி. கண்டீகோளீ. [என்னை] - அடியேனுக்கு அடிமைசெய்ய அமைப்பட்டு இழந்திருக்கிறவென்னை. [இன்னவாறிவள் காண்மினென்று] - இப்படி துர்஘டகயானாள் இவளென்று, "இவளுடைய வைவர்ண்யத்தைத் தங்களுடம்பிலே ஆவிஷ்கரித்துக் காட்டவல்லீரோலே காணுமினை" என்று சிலர் அநுஸந்திக்கிறார்கள். [மந்திரத்து] - உங்கள் வார்த்தை விலைசெல்லும்படி அவளுடைய ரஹஸ்யத்திலே: ப்ரேமாந்யராய் "ஸ்ரீ தாழ்" என்கிறவர்கள் ஸந்தியிலொழியச் சொல்லுங்கோள்; பராக்குக்கு ஸம்பாவனையுள்ள ஸமயத்திலே சொல்லாதே கொள்ளுங்கோள். [ஒன்றுவைத்தி] - மத்யமபுருஷத்தில் சொன்னவாறேயாய் ஏகாந்தத்தையே விண்ணப்பஞ்செய்து. [உனைவிட்டு மறுமாற்றங்கொளே] - தூர்வாபதாநுஸந்தாநம்பண்ணி அவள் சொன்னவார்த்தைகளையும், நம் தலைமையையும் ஸம்பந்தத்தையும் பற்றி அவள் சொல்லும் வார்த்தைகளையும் வந்து சொல்லுங்கோள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. சில ஹம்ஸமிதுனங்களைக்குறித்து, பிராட்டியுந்தானுமான ஏகாந்தத்திலே என்தலைமையை விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம்வந்துசொல்லவேணுமென்கிறாள்.

[வந்திருந்து] - இதென்ன ஆபத்ஸகத்வந்தான்! உங்களுடைய ஸௌஹார்த்தம் இருந்தபடியென்தான்! இளையபெருமாளை இடுவித்துவெதுப்பியறைப்பிக்கவேண்டாதிருக்கை. [வந்திருந்து] - மஹாராஜருடைய இடரைப் பெருமாள் வினவிக்கொண்டுசென்று தீர்த்தாற்போலே என்னார்த்திக்கெல்லாம் உடன்கேடாயிருந்து. [உம்முடைய மணிச்சேவலும்

பத்தாம்பாட்டு. —வந்திருந்து இத்யாதி. "மந்திரத்தொன்றுணர்த்தியுரையீர்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை- சிலவறையில் இத்யாதி.

"வந்திருந்து" என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - இதென்ன இத்யாதி. விவரணம் - உங்களுடைய இத்யாதி. இத்தால் - இவள் அழகியாதிருக்க ஆபத்திலேவந்து உதவுகையும், அதுக்கடியான ஸௌஹார்த்தமும் சொல்லுகிறதென்றபடி. இத்தால் வ்யாவர்த்தி - இளையபெருமாளை இத்யாதி வெதுப்பி - பயப்படுத்தி. தாங்களேவந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மஹாராஜர் இத்யாதி.

கீருமேல்லாம்] - பரமபதத்தில் ஸ்த்ரீபுமான்களாயிருந்தாலும் அடிமைக்கு உறுப்பாயிருக்கு மாபோலே, இவற்றினுடைய இந்தபேதமும் தனக்குக் கைங்கர்யத்துக்கு உடல் என்றிருக்கிறாள். [மணிச்சேவல்] - இதுவும் ஒரு சேவலேகாண்! தன்னுடைய மணிச்சேவல், கடக்கவிருந்து இவளை உடம்பு வெளுப்பித்துத் தான் குறியழியாதேயிறே இருக்கிறது. [எம்மனாம்] "ஸ்வயா துவாளா துவாமனை" (ஸ்வாதுவாளாதுவாமனை) என்றாப்போலே; பிராட்டி ராக்ஷஸிகளோடே கூடப் பிறர்காரியஞ்செய்யலாகப்பட்டிருப்பாளைப்போலே. [அந்தரமொன்றுமின்றி]- என்னைப்போலே பிரிவோடே வ்யாப்தமான கலவியன்றிக்கே யிருக்கப் பெறாவிடே ஸர்வ லேஷவர்த்தகமான விச்லேஷமன்றிக்கே. [அவர்சேவடியை மன்னுங்காள்]-பிரகாசமாயிருப்பார்க்குப் பூவிலும் கால் வைக்கலாமாகாதே. பூவிலே கால்பொருந்தும்படியான கொடுக்கன்றோ உங்களது? குறைவற்றிருக்கும்படி யிருப்பாகாதே. [என்திறமார்வத்து]-எனக்கு அந்த ஓரடியில்லாமை நான் பிறக்கும்படியிறேனே? "ஸீ கதாஸ்மி ஸுகம் காதுக்ஸ்ய" (ஸீதாஸ்மி துக்கம் காதுக்ஸ்ய) என்று, சொல்லுவார்க்கு விலைபோகாமலே வந்திருந்து சொல்லுங்கோள்; நான் பற்றின வடிவிலே பற்றுங்கோளென்கிறாள். [என்னையின்னமறிவுறாள் காண்மினென்று]-பேச்சுக்குத் தகுதியல்லாதாளாயிருக்கிறாளே. [என்னை] - அர்த்தோக்தியிலே பழகுமவளாய் ஆசைப்பட்ட என்னை. இப்படி துக்கமுகமாயிருக்கிறாளென்று "இவளை நாயகனாகிய என்னைத் தம்முடம்பிலே காட்டவும் வற்றாதாகிற இவளை" என்று பிறர் அநுவதிக்கிறார்கள். அன்றிக்கே, உம்முடையபேறாமோ! இவள் அங்கேயாகிறபடியாலே வென்றுமாம்.

நீரென்றதே, "தேவரும்" என்றதுக்குப்பாவம் - பரமபதத்தில் இருக்கிறபடி "மணிச்சேவல்" என்று வர்ணித்ததுக்குப்பாவம் - இருப்பும் இருக்கிறபடி. இதுவும் [illegible] இருக்கை [illegible] பிறவிதான்? தனக்கு மணிச்சேவலில்லையோ? என்னை - [illegible] இருக்கிறபடி. மணிச்சேவல் [illegible] சேவல். "மணிச்சேவலையுடைய" என்று [illegible] "என்னை" என்கிறபதம் - பத்தரிலே [illegible] - [illegible] இருக்கிறபடி. விவரணம் - [illegible] இருக்கிறபடி. "அந்தரம் - இன்றி" என்றதுக்குப்பாவம் - [illegible] போலே இருக்கிறபடி. அந்தரம் - விச்சேதம். "என்றுமின்றி" என்றதுக்குப்பாவம் - [illegible] இருக்கிறபடி. "உம்முடையமணிச்சேவல்" இருக்கிறபடியைப்பற்றி. "அலர்சேவல்" என்றதுக்குப்பாவம் - மிருதுவாய் இருக்கிறபடி. "அலர்சேவல்" என்றதுக்குப்பாவம் - [illegible] இருக்கிறபடி. "அலர்சேவல்" என்றதுக்குப்பாவம் - [illegible] "அலர்சேவல்" [illegible] கிறது. "மிருதுவாய்" இருக்கிறபடியாக்கவிவரணம் - [illegible] இருக்கிறபடி. "என்றிருந்து" என்றதுக்குப்பாவம் - [illegible] இருக்கிறபடி. மிருதுவாக - [illegible] "[illegible]" என்றதுக்குப்பாவம் - [illegible] இருக்கிறபடி. "[illegible] ஸீ கதாஸ்மி ஸுகம் காதுக்ஸ்ய [illegible]" இருக்கிறபடியைக்காண்கிறோம். [illegible] "[illegible]" என்றதைத் திருவோடே கூடிப் பாவாந்தரம் - [illegible] இருக்கிறபடி. அதாவது [illegible] நாமரும்பெறலடிகள்" என்றும், "நந்திருவுடையபாதங்கள்" என்றும் தான் பற்றின வடிவிலே வென்றுதல்; "உம்முடையமணிச்சேவல்" என்று - நீங்கள் [illegible] சேவலை நான்பற்றின அடிவே, நீங்களும் பிராட்டிபுருஷகாரமாக அவனைப்பற்றுகிறீர்களென்றுதல். இன்னவாறு இவள் காண்மின் - என்னைக்குறித்து நீங்கள் சொல்லுமிடத்தில், இவளுடையப்ரகாரம் இப்படியிருக்கிறபடியை - ஸம்ப்ரதாயத்தை. "இன்னவாறு" என்கிறதென்? பேரவாவாகிறதா? என்னை - பேரவாவுற்று இருக்கிறபடி. நீங்கள்மிகவென்றாலே, "காண்மின்" என்றபடியாலே [illegible] அர்த்தாந்தரம் - இவளைவளர்த்தவாறு இருக்கிறபடி. அன்னாள்வெறுத்திருக்கையாலே, இப்படி இவளுக்கு தப்பரகாரத்தை யுடையவளென்றபடி. பெரிய பிராட்டியார் பரிகரத்தையுடைய [illegible] யவளென்று மூன்றாமர்த்தம் - அன்றிக்கே [illegible] இருக்கிறபடி. உம்முடைய தேவரீரையிவள் [illegible] - அர்ச்சக பாரதந்த்ரமான க்ருஷார்ச்சகையேபோலே உபாஸ்ய பாரதந்த்ரமானவென்றபடி. தேவரீரென்

அர்ச்சை - அர்ச்சகபராதீனமாயிறே. [மந்திரத்தோன்றணர்த்தி] - ஓலக்கத்திற் சொல்லாதே கொள்ளுங்கோள்; "வயதாழ்" (வத்யதாம்) என்பார் இருக்கவுங்கூடும். அவர்சொல்லே ஜீவிக்குமிடத்தேசொல்லுங்கோள். [உரையீர்மறுமாற்றங்களே] - அவன்க்ரமப்ராப்தியோடும் வார்த்தை சொல்லவும், அதுதான்ஒண்ணாதென்று "ஸகஸ்ரிகஸ்வைரவ்யயுதி" (ஸகஸ் சிங்காபராத்யதி) என்று த்வனிப்பித்துக்கொண்டு வருவார் முன்னே சொல்லுங்கோள். [மந்திரம்] - ப்ரணவம். [ஒன்று] - அதிஸ்மத்யம பதம். அதிற்சொல்லுகிறபடியே அநந்யார்ஹதையை விண்ணப்பஞ்செய்து. [உரையீர்மறுமாற்றங்களே] - பூர்வாபராதத்தைப்பார்த்து அவன்சொல்லும் வார்த்தைகளையும், ஸம்பந்தத்தையும் நம் தலைமையையும் பற்ற அவள் சொல்லும் வார்த்தைகளையும் கேட்டவேந்து சொல்லுங்கோளென்கிறாள். (கo)

எடுத்தோதல் பாடல்.

மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு மகுடதரனாய் மேல்
நாற்றங்கொள்பூம்பொழில்சூழ் நுகர்ச்சியுடைக் கோவலன்கொலோ
தோற்றங்களாயிரத்துள் இலையுமொருபத்தும்வல்லார்
ஊற்றின்கண் துண்டமனல்போல் உருகாநிற்பர்தாமே.

ஆ.—(மாற்றங்கள்) - பொலிந்துநின்றபிரான் திருவடிகளிலே, நாற்றங் கொள் பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்ப்படிகாரன், அடியங்கள்பூர்வகமாக, தக்கிணியகிரியாநுகூலமாக ப்ரார்த்தனையாக்கொண்டு அநிமிஷராயிருக்க சொல்லாலே சொன்ன அநியதத்தை இத்திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்து, சொன்ன விஷயத்தை ஸ்ரீக்கூரர், ஆத்மபரமாகையாலே ஸ்ரீய வுக்தியென்றாலொக்கவிறே ஊற்றின்கண் துண்டமனல்போல் உருகாநிற்பரென்கிறார்.

ஒ. நிழமத்தில், இப்பத்தில் அழ்வாருடைய ஊற்றினை அருளிச்செய்து ஊற்றின்கண் துண்டமனல்போல் உருகாநிற்பர்தாமென்கிறார். [மாற்றமென்றிகழாடங்கி] - "ஆகிஞ்சந்யாதிகளைப் பண்ணுமாகையாலே சாம்பெருமான் வரவு நிப்பதிருந்" என்று தளர்ந்த திருநகரியையுடைய அழ்வார் ப்ரதிகூலரிடமாகவுள்ள சாம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே நல்லசொற்களைத் தெரிந்துகொண்டு அருளிச்செய்த. [சீர்கொள்ளுங்கலைகளிலைத் ஒன்றது - க்ருஹார்ச்சகனை. இவ்விடத்திலே வினைமுற்றுப்பெயர். — மகவானோன் சீர்த்தலைவன்பெருமான் கலைகளையுடையது. மந்திரத்து - ஏகாந்தத்திலே. "மந்திரம்" என்றதுக்கு ரஹஸ்யத்திலே இத்யாதி. "மந்திரம்" என்றதுக்கு - ஸ்ரீ, ஓலக்கமன்றிக்கே ஏகாந்தவாசகமாகவருளிச்செய்து, போகதசையாக அர்த்தாந்தரம் - அவள்சொல்லாலே இத்யாதி. அதர்வ. - கேவலம் ஏகாந்தமாகுல், 'ஸுவ ஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்ரு ஏகோ வாஸீ தவஸுக்ஷணாம்" என்று மறக்கவுங்கூடும்; போகதசையாகுல், இவளார்த்தியாதிருக்க 'ஸுவ ஹ்ரு ஸுரவெவெஷ்ஸி" என்று தன்னை அர்த்திக்குமென்றபடி. 'உரையீர் மறுமாற்றங்களே' என்ற பதோபாதாநம்பண்ணி, "உணர்த்தி" என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - அவள்க்ரமப்ராப்தி இத்யாதி. முன்னுரையர்த்தம் - மந்த்ரம் பாலையும் இத்யாதி. மத்யமபதம் - உகாரம். "மறுமாற்றங்கள்" என்கிறபடியே வசநத்துக்கர்த்தம் - பூர்வாபராதந்தை இத்யாதி. மறுமாற்றம் - ப்ரத்யுத்தரம். சிவிரோமுந்யாயம். (கo)

தென்று மேலுக்கு] - நியமியினுடைய சோற்றம்போலேயிருக்கிற சோற்றத்வத்துடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

௧.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் திருவுள்ளத்தில் ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே க்ரமஸ்வபாவராகாநிற்பர்களென்று பலத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

மாற்றங்கள் - விலக்ஷணமான வார்த்தைகளை, அங்கு ஒன்றி - அநாயாஸமாகக் கொண்டு, மதுசூதன் - ஜிதோபஸர்கனான வேதங்களையுடையவனாகிய மதுஸூதனுடைய, பிரான் - உபகாரகனுடைய, அடிமேல் - திருவடிகள் விஷயமாக, நாற்றங்கொள் - பரிமளோத்பாதகமான, நூ - நூலையுடைத்தான, பொழில் - பொழில்கள், சூழ் - சூழ்ந்த, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், சடகோபன் - பராங்குசநாமகனான ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், சோற்றங்கள் - பகவதாவிர்ப்பாவரூபமான வேதாவிர்ப்பாவரூபமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், ஓர் - அத்விதீயமான, இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், வல்லார் - பாவஸ்ருதிபோலே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், வாற்றின்கண் - வாற்றலிடத்து, நூல் - நூலையுடைய, மணல்போல் - மணல் (நீர்வசத்திலியொழுகுமா)போலே, நீராய் உருகாநிற்பர் - (பாவஸ்ருதி பாவமாய்க்கொண்டு) ஆர்த்ரீபவியாநிற்பர்கள். இது கலித்துறை.

௨.—நிகமத்தில், இப்பத்தில் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியை அநுஸந்தித்தார் ஸம்பாவிதராவரென்கிறார். [மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு]-நல்ல சொற்களைத் தெரிந்துகொண்டு. இத்தனையிலும் வாசகசாப்தங்கள் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடி; "ஶாகுஂபோகுவோ ஸுகஂ" என்கிறபடியே, விஶேஷணங்களைப் போக்கிக் கணிசனமாகிறபடியாலே கவிபாடிற்று. [நாற்றங்கொள் இத்யாதி] - "ஏதத்ஸாமந்தே" என்கிற ஸாமவேதம் ஸர்வாதிகமாயிருக்கிறபடி. [சோற்றங்களாயிரம்] - நியமியினுடைய சோற்றம்போலே யிருக்கை. [சோற்றங்களாயிரம்] - ஆவிர்பாவவிஶேஷங்களாயிரம். [ஊற்றின்கண் இத்யாதி] - ஊற்றுவாயில் சிறுமணல் போலே நீராய் ஸம்பிலராவர். நம் ஈஶ்வரனையாய்விட்டு நாட்டையழித்தீராமாகாதீர்களென்கிறார். இத்தை மைலமாகச் சொல்லிற்று, ஸம்ஸாரத்தை வணைக் கண்டு ஈடுபடுகை நாட்டார்க்கு ப்ராப்யமென்னைக்காக.

௩.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியை அநுஸந்தித்தார் ஸம்பாவிதராவரென்கிறார்.

[மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு] - சுரமேறுவானைப்போலே, ஹ்ருதிபாவசராயிருப்பார்க்கு அடைவுபடப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாதிறே; இவ்வளவிலும் சொற்கள் நேர்பட்டபடி: நல்ல சொற்களைத் தெரிந்துகொண்டு. [மதுசூதன் பிரானடிமேல்]-விரோதிநிரஸநமே

நிகமம். மாற்றங்கள் இத்யாதி "உருகாநிற்பர் நீராய்" என்றதனைப்பற்றி அவதாரிகை.

"மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு -" நல்லசொற்களையாராய்ந்துகொண்டென்று மாறாதார்க்கும், இத்திருவாய்மொழியில் இவருடைய பக்திபாரவஶ்யத்தை [illegible] - [illegible] வாசை இத்யாதி. சுரம் - மலை. 'சொல்லப்போகாதிறே' என்றவிடத்தரம், ஆயிருக்க "மாற்றங்களாய்ந்து" என்பானென்னென்னை என்று சங்கையைப்பரிஹரிப்பது. பரிஹாரம் இவ்வளவிலும் இத்யாதி. 'நேர்பட்டபடி' அவன்நினைவுமாறுபடியாலே வென்றதாகிறது. "மதுசூதன்" என்றதற்கு

ஸ்வபாவமாகயுடையவன்திருவடிகளிலே. [நாற்றங்கொளிந்யாதி] - "ரஹஸ்யஸ்த்தலத்திலே ஆள் விடுகையினாலே வரவுதப்பாது" என்று இவர் தரித்தவாறே, சோலைசூழும் நித்ய வஸந்தமானபடி. பரிமளோத்தரமான பூவையுடைத்தான பொழில்கள் சூழ்ந்த திருநகரி. [தோற்றங்களாயிரம்] - "ஸகலவேதிவெதுவாவ ஹுதுரு:" (மகதோர்வோவாகுத்தரः) என்கிற அடைவால் சொன்னவையல்ல. இவர் கவிபாடிச்சொல்லச்சொல்லவேயும், ஸகலவேதவதாரம்போலே ஆவிர்ப்பவித்தன. தோற்றம்-ஆவிர்ப்பாவம். மந்த்ரங்களை ருஷிகள் காணுமாபோலே. "சொற்பணிசெய்ஆயிரம்" என்று, "ஆழ்வாருடையவாக்கிலேபுகுந்து அங்கிட்டுப் பிறந்து நாம் சுத்தராயடிமைசெய்யவேணும்" என்று அச்சொற்கள்தாம் "என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்" என்று வந்து அடிமைசெய்கிறபடி. அவைதிகர் வாக்கில்புக்க தோஷம் தீர்ந்தது இப்போதிறே சொற்களுக்கு. "பேரயபிழையும் புகுதருவானின்றனவும் தீவினைற்றாசாகும்" என்கிறபடியே, ஆழ்வார்வாக்கிலே பிறக்கையாலே முன்புள்ள தோஷமும் பின்புள்ள தோஷமும் தீர்ந்ததுகாணும் ஶப்தத்துக்கு. [ஊற்றின்கணித்யாதி] - இவையப்பயஸிக்கப் படாதன என்கிறார். அதாவது - என் ஆர்த்தத்வனியைக் காட்டி நாட்டையடைய அறிந்தேனென்கிறார். இவர் க்லேசம் அவன் முகங்காட்டத்திரும்; இப்பாசுரம் நித்யமாகையாலே, கேட்டார்க்கரிக்கமாட்டார்; ஊற்றிடத்திலுண்டான நுண்ணியாணைல்போலே ஶிதிலாந்தர்கரணராய் நீராயுருகாநிற்பர். இதுக்கு ஶாஸ்மாய்ச் சொல்லிற்றாயிற்றென்? என்னில்; ஸகலவத்குணவித்தர் பாசுரங்கேட்டபடியாலும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகையாலே இதுதானே ஶாஸ்மென்கிறது. (கச)

மாகச்சொல்லுகையாலே- [illegible] என்கிறார். [illegible],* நாற்றங்கொள் பூம்பொழிலாகக்கூடுமோ? என்ன - [illegible] இத்யாதி. "[illegible] தோற்றினது" என்கிறதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - [illegible] இத்யாதி. இப்படி சொன்னதினாலே பலித்தவர்த்தமேதென்ன -இவர் கலங்கி இத்யாதி. அன்றிக்கே, "தோற்றங்களாயிரம்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம்; முந்தினதுக்கு -[illegible] இத்யாதி. அதாவது -அவனாலுண்டாகையாலே வந்து தோற்றுகிறவையென்றபடி. இரண்டாவது-இவர் கலங்கி இத்யாதி. அதாவது - அவதரித்தவையென்றபடி. ஆனால் "குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன" என்றதுக்கு ஸாரஸ்யமோ? என்ன - [illegible] இத்யாதி. "[illegible]" இத்யாதி முந்தினவர்த்தவிவரணம் - [illegible] இத்யாதி. சொற்கள் ஆழ்வார்வாக்கிலே அநாதிகாலமாகையாலே புக்கவித்தால் அவற்றுக்கு [illegible] - [illegible] இத்யாதி. இப்போது தோஷந்தீர்ந்தால் மேலுள்ளதோஷமோவென்ன - [illegible] இத்யாதி. பேரயபிழை - பூர்வாகம்; புகுதருவானின்றன - உத்தராகம். தீவினை - பஞ்சு. "[illegible] நீராயுருகாநிற்பர்" என்கிறவுடைய வாக்யார்த்தபாவம் - [illegible] இத்யாதிவாக்யத்வயம். "உருகாநிற்பர்" என்ற வர்த்தமானார்த்தம் - இவர்க்லேசம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். க்ரமேணாந்வயம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— "[illegible]"

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி — [illegible]

[illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

பொன்னைகுடுதிபெல்லாம்புன்னினைக்கட் கேகலமுங்கி
யென்னிடமாமாறுக்கியாப்புபெண - மன்னுதிரு
கர்டுமுதற்றுதுகர்கிவிடுமாறனைவேய
நீடுலகீர்! சேராய்வணைந்துமுங்கீர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், சீர்வர திருவடிகளே சரணம்.

வண்டுதூங்கிருளாய்மொழி—நீராய் - ப. ஈ சேர்த்தி.

ஆ.— (நீராய்.) - இப்படி தூதப்ரேஷணம் பண்ணியும் எம்பெருமான் வரக் காணாமையாலே, அவனைத் தம்முடைய பெரியவர்த்தியோடே கூடத் திருநாட்டிலே கேட்கும்படி கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.— ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், இப்படி தூதப்ரேஷணம் பண்ணின விடத்திலும் வாராதே, "[illegible]" என்னும்படியாலே [illegible] தம்முடைய ஆர்த்தியாலே உருகாநிற்கையாலே, தம்முடைய தசையை அறிவிக்கவல்லாரில்லை யென்று கோசி இவர் பெருங்கூப்பிடாகக் கூப்பிடப்புக, தன்னுடைய ஜீவநாகாரத்தையைக்காட்டி யருளி "இனி என்செய்யக் கூப்பிடுகிறீர்" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, வைஶ்வரூப்யங்கண்ட அர்ஜுநன் "சதுர்புஜமாய் ப்ரஸந்நமான வடிவைக்காணவேணும்" என்று அர்த்தித்தாற்போலே, "ஜீவநாகாரத்தையைக் காட்டினவற்றால் போராது, என்னுடைய விடாய்க்கிடாக [illegible] உன்னுடைய அப்ராக்ருதமான திருவுடம்போடே தோற்றிடருளவேணும்" என்று பெரிய வார்த்தியோடே [illegible] நாயகனுக்குக் கேட்கும்படி கூப்பிடுகிறார். என்னுடைய ஆர்த்தத்வநியாலே உன்னுடைய ஔஜ்ஜ்வலிலாஸதியும் விஸீர்ணமாகப் புகாநின்றது; எனக்காக வந்திலேயாகிலும், உன்னுடைய விபூதி நிலைநிற்கும்படி வந்து தோற்றியருள வேணுமென்று மிகவும் ஆர்த்தமான மஹாத்வநியோடே கூப்பிடுகிறார் என்றுமாம்.

ப.— ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி வடகுமுகத்தாலே [illegible] ஸர்வாத்மஸ்வரூபத்தாலே [illegible] காணப்பார்க்க, அது இவர்க்கு க்ருஷ்ண விஷயமல்லாமையாலே, "அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தோடே காணவேணும்" என்றாவிப்பவராய்க்கண்ட அர்ஜுநனைப்போலே யாசைப்பட்டு [illegible] ஸர்வேஶ்வரனுடைய

யும், அழகைக்காட்டி அநந்யார்ஹமாக்கும் அதிமாநுஷசக்தியையும், அகிலப்ரகாரரக்ஷணத்தையும், அதிப்ரபலவிரோதிநிவ்ருத்தியையும், பரத்வாத்யவஸ்த்தா பஞ்சகயோகத்தையும், அநேகஜகலம்ப்ரலேஷத்தையும், அகிலவஸ்து வ்யாபகத்வத்தையும், விலக்ஷணவிக்ரஹயோகத்தையும், விரோதிநியமநயோக்யதையையும், அதிமாநுஷ வைலக்ஷண்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, எவம்விஶிஷ்டனான நீ [illegible] எம்முடைய நன்றுக்கு இலக்காம்படி காட்டியருளவேணும் என்று அநிவிவேமாதிரயத்தாலே அத்யந்தம் ஆர்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார். 'இந்த ப்ராப்யவிஷயத்தில் அநிவிவேமக்ருதையானவார்த்தையிற் றாழ்ந்த ஆம்ராயணேந்த்ரமுகனான அதிகாரிக்கு விரோதமுண்டாம்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், நீழ் தாதுவிடுகிறவற்றுக்கு அங்குப் போலுல் சொல்லும் வார்த்தையாக இவன் சொன்ன பாசுரத்தாலுண்டான ஆர்த்தநாதத்தாலே ஸ்ரீவரவரஜங்ஶமாத்மகமான ஜகதீதல்லாம் உருகாநிற்கையாலே தம்முடைய உபாயத்தை அறிவிக்கைக்கு ஸாமர்த்தியமில்லை யென்றுபார்த்துத் தம்முடைய ஆர்த்தத்வனியாலே அழைத்துக்கொள்வாராக நினைக்க, தன்னுடைய ஜகதாகாரத்தையைக் காட்டியருளி "நீர் என்செய்யக் கூப்பிடுகிறீர்?" என்று அருளிச்செய்ய, ஜகத்காரியமாயிருக்கிற இந்த ஜநநாதலாஹத்தால் போராது; உன்னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை எனக்குக் காட்டியருளவேணும் என்று வைஶ்வரூபத்தைக்கண்ட அர்ஜுநன் "ததர்புஜமாய் ப்ரஸந்நமான வடிவைக் காணவேணும்" என்று ஆர்த்தித்தாற்போலே, விடாரியல்லாங்கெட, ஶாஶ்வதஸ்ரீஹ்ருஷிதமான அப்ராக்ருதமான வடிவோடே தோற்றியருளவேணுமென்று பெரிய ஆர்த்தியோடே பரமபதத்திலிருப்பும் நிலைகுலைந்து வந்து முகங்காட்ட வேண்டும்படி கூப்பிடுகிறார். என்னுடைய ஆர்த்தத்வனியாலே உன்னுடைய உபாயவிஶேஷமும் அழியப்புகாநின்றது; என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காக வந்திலையாகிலும் உன்னுடைய விதுரரக்ஷணத்துக்காகவாகிலும் வரவேணுமென்று கூப்பிடுகிறார் என்றுமாம்.

ஈடு.—"எங்குச்சென்றுகிலுங்கண்டு" என்றும், "வானவர்கோனைக்கண்டு" என்றும் தூதுபோகச்சொன்னார்; அவைபோகமாட்டாதபடி தம்முடைய ஆர்த்தத்வனியாலே யழித்தார்; "மரங்களுமிரங்கும்" என்ற அசேதநங்களிரங்காநின்றால், சிறிது சைதந்யமுடைய பக்ஷிகள் அழியக்கேட்கவேண்டாவிறே; "ஊற்றின்கண்நுண்மணல்போ லுருகாநிற்பர் நீராய்" என்றது - தூதரையொழியவன்றிறே. தம் பரிஸரத்தில் கால்நடைதந்து போவாரில்லையே. "அசேதநங்களுங்கூட அறிகிறவிடத்தில், பரமசேதநனானவனுக்குச் சொல்லவேணுமோ?" என்றுபார்த்து, தம் மிடற்றோசையையிட் டழைத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார். தமக்கு ஆர்த்தத்வநி கிடக்க, வேறொருவர்போகவேண்டும்படியாயிருந்ததோ?

நீராய்நிலனாய்ப்ரவேஶம்: ம்ருத்தாநவாத பூர்வஸமாக லங்கதி - மண்ணுமிலேன்றாகி லும் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே, திர்யக்குக்கள் ஈடுபடக்கூடுமோ? என்ன - மண்ணாகும் இத்யாதி. "பக்ஷிகளழியும்" என்கைக்குஸமாதாநமென்ன - வாற்றின்கண் இத்யாதி. ஆகையாலே, 'தம்பரிஸரத்தில்' என்றகூட்டுவது. ஜநநம் நிவர்திக்கிறதேதென்ன - அசேதநங்களும் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - நமக்கிரங்கத்தக்கது இத்யாதி. இவருடைய ஆர்த்தத்வநியின் உறைப்பை யருளிச்செய்கிறார் - கலங்கா இத்யாதி. கால்குலைந்து - இருப்புக்குலைந்து. கால்நடைதந்து போவாரில்லாமையாலே கூப்பிடுகிறாரென்றார் - நீழ்; கால்நடைதந்துபோவாருண்டானாலும் கூப்பிடே அமோகஸாதநமென்கிறார் - இனிக்கவன் இத்யாதி. * பக்ஷிகோக்கறியாமேதகிருக்கிறவன்

* கலங்காப்பெருநகரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் தரிக்கவொண்ணாதபடி, கால்குலைந்து வரும்படி பெருமிடறு செய்துகூப்பிடுகிறார். இனித்தான் தூதுபோவார்க்கு, காலாலேயாதல் சிறகாலேயாதல்போகவேண்டுகையாலே தடையுண்டு; இவர்க்கிடற்றோசைக்குத் தடையில்லையிறே! இவர்படுகிறவ்யஸநத்துக்கு ஹேதுசொல்லப்போகாது, பிராட்டி சிறையிருந்ததுக்கு ஹேதுசொல்லப்போகாதாப்போலே. அவளிருப்பு பராங்குசநாயகியாலேயானாற்போலே இவருடைய வ்யஸநமும் பராங்குசநாயகத்துக்கு உடலாயிருக்கிறபடி. அவள்சிறையிருந்தபடியை ஸ்ரீவால்மீகிமஹர்ஷியானெழுதிவைத்து இன்றுநாடெல்லாம் வாழ்கிறாப்போலே, அன்று இவர்தாம்வ்யஸநப்பட்டாரேயாகிலும் இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் லோகத்துக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தலாயிற்றது. திருக்குழலோசையாலே திருவாய்ப்பாடியிற்பெண்களெல்லாம் பட்டத்தைத் தம்மிடற்றோசையாலே அவன்படும்படி பண்ணுகிறார்.

"வாரீர்! நீர்நம்மை யிருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாதே இங்ஙன்படுத்துகிறதென்? நாம்உம்மைவிட்டுத் தூரப்போனோமோ? ஏதேனுமொன்றைப்பற்றினாலும் அது நம்மைப்பற்றிறதென்று சொல்லலாம்படியிருக்கிற ஜகதாகாரத்தையைக்காட்டினோமே" என்று அவன் திருவுள்ளமாக; 'அதில் குறைவென்? நீ ஜகச்சரீரனாயிற்கிற இந்தஜ்ஞாநமெனக்கில்லையோ? இந்தஜ்ஞாநந்தானேயிறே "அஸாதாரணாகாரத்தையும்காணவேணும்" என்னப்பண்ணுகிறது; எனக்குப்பாப்யமானது கிடக்க, அஸாதாரணத்தைக் காட்டினால்அப்ரயோஜநமென்கிறார். அத்தையும் உன் ஐச்வர்யத்துக்குப்புறம்பல்லாமையாலே வேணுமாகில் ப்ரதிபத்திபண்ணுகிறேன்; அத்தால் வந்தது, உன்னதானவற்றை "என்னது" என்றிருக்கிற ப்ரமம்நிவ்ருத்தமாகிறது. அர்ஜுநனும் ஸ்ரீவிச்வரூபங் கண்டவநந்தரத்திலே "தேநைவரூபேணசதுர்ப்புஜேந" (தேநைவரூபேணசதுர்ப்புஜேந)என்று அஸாதாரணமான வடிவை யெனக்குக் காட்டவேணும் என்றானிறே. என்னோர்த்தத்தவிர கேட்டிரங்கி வந்தலைபாகிலும், உன்னுடைய விபூதியறியாமல் நோக்கவேணுமாகில், வா வென்கிறார் என்றுமாம். இவருடைய ஆர்த்தநாதந்தான் அவனுக்கு உபயவிபூதியிலும் குடியிருப்பரி தாய்க்காணும் இருக்கிறது.

இவரையிப்படிக் கூப்பிடவிடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவர்படுகிற இத்யாதிவாச்யத்வயம். கர்மம் ஹேதுவென்றாலோ? வன்னில் - அவர்பிறப்பு இத்யாதி. அதாவது - பிராட்டி ஆஶ்ரிதார்த்தமாக லங்கையிலேயிருந்தாற்போலே, "இவரும் ஆஶ்ரிதார்த்தமாக துஃகப்பட்டாரேயாகிலும் சிலநாள் இவ்விபூதியிலேயிருந்தால் நாடாகத்திருந்தும்" என்றிட்டுவைத்தா ரூகையாலே "கர்மம்" என்னவொண்ணாதென்றபடி. விவரணம் - அவர்பிறப்பிருந்த இத்யாதி. விண்ணாவலோகநந்யாயேந, மிடற்றோசையாலே ஈடுபடக்கூடுமோ? என்ன - வாத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருக்குழலோசை இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு - 'இவர்மிடற்றோசைக்குத்தடையில்லையிறே' என்றவாக்யத்தோடே ஸங்கதி; நடுவு -ப்ராஸங்கிகம். ஆனால், முதற்பாட்டிலே - ஜகதாகாரத்தையைச் சொல்லுவானென்? என்னவாரீ இத்யாதி. ஜகதாகாரத்தையைக் காட்டினோமேயென்றது, கீழே, "யானவையுமாயவருமாய்" என்றதைப்பற்றி. ஆகையாலே, 'எனக்குப்பாப்யமானது' என்றகூட்டினது. ஆனால், ஜகதாகாரத்தையும் உத்தேஶ்யமன்றோ? என்ன - அதையும் இத்யாதி. இந்தஜ்ஞாநந்தானே "அஸாதாரணாகாரத்தையுங் காணவேணும்" என்னப்பண்ணுகிறதென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அர்ஜுநனும் இத்யாதி. கீழே - "கொடியேன்பாவியனாய்" என்னுமளவுங்கடாக்ஷித்து ஸங்கதியருளிச்செய்து, "மண்ணும் விண்ணும்மகிழ" என்றதைக்கடாக்ஷித்து ஸங்கமத்யந்தம் - பரிஹாரவதி இத்யாதி. அவன்வாராவிட்டாலழியுமோ? என்ன - இவருடைய இத்யாதி. "கிரீடிநம்ஹரிநம்வக்ரு ஹஸ்தீதியாதிகோபம் ரூபேணசதுர்ப்புஜேந ! தேநைவரூபேணசதுர்ப்புஜேந ஸஹஸ்ரபாஹு மஹாஸஹஸ்ரகோடிஸமுத்ரமேகலாம்" என்கிறாரன்றோ.

முதற்பாட்டு.

நீராய்நிலனாய்த் தீயாய்க்காலாய்நெடுவானாய்
சீராய்கடல்கள்மண்டலமாய்ச் சிலையாய்ஒருபொருளாய்!
கூராராழிவெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால்
வாராய்! ஒருநாள்மண்ணும்விண்ணும்மகிழவே.

ஆ.—ப்ரஹ்மாதிபிபீலிகாந்த ஸர்வஜந்து ஸூக்ஷ்மாவஸ்தமாக அவற்றுக்கு ஆத்மதயாவஸ்த்திதனாய், அவற்றுக்குப் பிராணாதிநிமித்தி தொடங்கி தமோநிரஸந பர்யந்தமான உபகாரத்தைப் பண்ணுகைக்காக, ஸலிலாத்யபர்யந்த பதார்த்தங்களுக்கும் ஆத்மபூதனாயிருந்த பரமகாருணிகனே! உன்னைக் காணப்பெறாதே கூப்பிடுகிற என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரத்தைக்கேட்டு, இவ்வண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களும் திருநாட்டிலுள்ள திவ்யபுருஷர்களுமடைய முடியக்கிடாய்ப்புகுகிறது; ஆதலால், உன்னுடைய ஸீலோபகரணமும் போகோபகரணமும் மகிழும்படி கூராராழி வெண்சங்கேந்தின அழகோடே, உன்னுடைய விபூதியெல்லாம் துறந்து களிக்கும்படி கூப்பிடுகிற கொடியேன்பால் ஒரு நாளாகிலும் வாராய் என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், "ஜகதாகாரனாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித் தந்தோமிறே" என்ன, அது போராது; அஸாதாரணமாயிருக்கிற வடிவைக் காணவேணுமென்கிறார்.

[நீராய் என்று தொடங்கி] - காரணமான பூதபஞ்சகங்களுக்கும் கார்யமான சந்த்ரஸூர்யாதிகளுக்கும் ஆத்மாவாய்க்கொண்டு அவற்றைவசீகரமாகக்கொண்டு நின்றருளினாய். [கூராராழி] - கூர்மை மிக்குஇருந்துள்ள திருவாழி. [கொடியேனென்று தொடங்கி]-ஜகதாகாரதா ப்ரதர்ஶநத்தால் த்ருப்தனாகாதே, "அஸாதாரணாகாரத்தைக் காணவேணும்" என்று அதிவேஶிக்கிற என்பக்கலிலே என் ஆர்த்தி தீர்த்தருள நினைத்ததில்லையேயாகிலும் உன்னுடைய உபயவிபூதியும் அழிந்து போகாமே நிலைநிற்கைக்காக வரவேணும்.

ப.—முதற்பாட்டில், அகிலஜகதாகாரனாய்நிற்கிற நீ உன் அஸாதாரண சிற்ரூபத்தோடே வந்துமுகங்காட்டவேணுமென்கிறார்.

நீர்.“ஸுவர்ணவர்ணஜலஜாக்ஷ” என்றுசொல்லப்பட்ட ப்ராதாந்யத்தையுடைய நீரும், ஆய் -, நிலன் - (அந்நீரின்காரியமான) ப்ருதிவியும், ஆய் -, தீ - (உபயகாரணமாய்(ஹிரண்யோத்ய ஸித்தப்ராதான்யத்தை யுடைய) அக்நியும், ஆய் -, கால் - (தத்காரணமான) வாயுவும், ஆய் -, நெடு - (இந்தபூதசதுஷ்டய ப்ரதானமாய்) மஹாவகாசமான, வான் - ஆகாசமுமாகிற ஸமஷ்டியை, ஆய் - ஸ்ருஷ்டித்து ப்ரவேசித்து தத்தாத்மகனாய், சீரார் - ("ஸுஷ்ரூஷுஸ்ஸுஸ்ஸுஜாதாயயாவுஷுவுஷுகூஷுயஸ்" என்கிறபடியே) வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிக்குப்ரகாசகராய், (உஷ்ணரூஷ்ணப்ரகாசத்தாலே யுபகாரகரான)

இரண்டுசுடர்கள் - சந்த்ரசூர்யர்களும், ஆய்-,(தத்தத்ஸம்ஹார ஸ்ருஷ்டிகளுக்குக்கடவ,, சிவன் - ருத்ரனும், ஆய் - , அயன் - ப்ரஹ்மாவும், ஆனாய் - ப்ரகாரமாம்படி தத்ததந்த ராத்மாவானவனே ! (இந்தஸாதாரணாகாரத்தையொழிய), கூர் - (ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநத்தில்) கூர்மையை, ஆர் - உடைய, ஆழி - திருவாழியையும், வெண் - (ஆஸ்ரிதரக்ஷணபாவ்யமான). பரிசுத்தமான வர்ணத்தையுடைய, சங்கு - பாஞ்சஜந்யத்தையும், ஏந்தி -, (''ஒருவர்க்கொருவனுபகரிக்கும்படியே !'' என்று), மண்ணும் - பூம்யுபலக்ஷிதமானலீலா விபூதியோடு, விண்ணும்-பரமவ்யோமரூபத்தவாச்யமான நித்யவிபூதியோடுவாசியற, மகிழ - உகக்கும்படி, கொடியேன்பால் - (''அஸாதாரணவேஷத்தைக்காட்டவேணும்'' என்று) நிர்ப்பந்திக்கும்கொடுமையையுடைய என்பக்கலிலே, ஒருநாள்-ஒருநாளாகிலும், வாராய் - நடந்துவரவேணும்.

இ.— முதற்பாட்டில், ''ஜகதாகாரனாயிருந்திறபடியைக் காட்டித் தந்தோமிறே'' என்ன; ''அது போராது, அஸாதாரணமான வடிவைக் காட்டவேணும்'' என்கிறார்.

[நீராய் இத்யாதி] - அண்டகாரணமான பூதபஞ்சகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ''ஸலிலைகார்ணவீபூதாநி ஸலம்யொமநி'' என்கிறபடியே ஒன்றாகச்சேர்த்து, ''ஹிரண்ய ஹைரண்ணி'' என்கிறபடியே அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்கு ப்ரகாசகரான சந்த்ரஸூர்யர்களை ஸ்ருஷ்டித்து. [சீராரர்சுடர்கள்] - ப்ரகாசகராயும் போஷகராயுமிருக்கை. அண்டஸ்ருஷ்டாவாக ப்ரஹ்மாவையும் இவை அநிப்பவிருத்தமானபோது அழிக்கைக்குருத்ரனையும்ஸ்ருஷ்டித்தான். ''தத ஸ்ருஷ்ட்வா தஜெவாநுப்ராவிஶத், தநுப்ரவிஶ்ய, ஸச்சத்யஞ்சாபவத்'' என்கிறபடியே, ஸாமாநாதிகரண்யம் அநுப்ரவேசக்ருதம்; ''நீராய் நிலனாய்'' என்கிற அசித்பதார்த்தத்தோடு, ''சிவனாய் அயனாய்'' என்கிற ஈஸ்வராதிமாநிகளோடு வாசியற்றிருக்கிற தாயிற்று ஈஸ்வரபாவதந்த்ர்யம்; இப்படி ஜகதாகாரனாகையைக் காட்டித் தந்தோமே யென்ன, அது போராது; அஸாதாரண விக்ரஹத்தைக் காட்டவேணுமென்கிறார். [கூராழி இத்யாதி] - காட்டுமிடத்திலும் ஒப்பனையோடே காட்டவேணும். ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே யேவக் சாணையிட்டாற் போலே கூர்மையுடைத்திருக்கிற திருவாழி. பாஞ்சஜந்யத்தில் வெளுப்போடு திருவாழியில் கூர்மையோடு வாசியற இவர்க்கு அழகுக்குறைப்பாயிருக்கிறதிறே. [கொடியேன் பால்] - ஜகதாகாரனாகையைக்காட்டின இத்தால் அநுபவிக்கும்படி பாபத்தைப்பண்ணின என்பக்கலிலே. செய்தபடி கண்டிருக்கக்கடவதாயிருக்க அத்யவஸிநிவேஶத்தைப் பண்ணுகையிறே பாபம். [வாராய்] - அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைக் காட்டவேணும்; திவ்யாயுதங்களோடே காட்டவேணும்; நீயே வந்து காட்டவேணுமென்கிறார். [ஒரு நாள்] - நாணுளேனாகைக்காக. [மண்ணும் விண்ணும் மகிழவே] - என் ஸத்தையை நோக்குகைக்காக வந்திலேயேயாகிலும், உன் விபூதியை நோக்குகைக்காக வரவேணும். மண் - லீலாவிபூதி, விண் - நித்யவிபூதி. ''லீலாவிபூதியாவது அழிவதாமன்றோ ?'' என்னில்,—ஏகரூபமான நித்யவிபூதியும் ஆர்த்தத்வநியாலே அழியக் கிடாய்ப்புகுகிறது. * மரங்களுமிரங்கா நிற்க, பரமபுருஷர் என்படார் ? [மகிழவே] - அழிகை தவிர்ந்து யுரிக்கைக்காக.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. "ஜகதாகாரனாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தோமிறே" என்ன, அது போராது; அஸாதாரணமான வடிவைக்காணவேணுமென்கிறார்.

[நீராய்நிலனாய் இத்யாதி] - "இதறியாமல் அவ்வருகே யாசைப்படுகிறார்" என்று கொள்ளவொண்ணாதபடி, தாம் அறிந்தமைதோற்ற விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். [நீராய்] - நாராயணனாவது பண்டேயறிவ னென்கிறார். "நீர்தோறும் பரந்துளன்" என்றாரிறே கீழ். [நீராய்] - "அபவாவஸஸர்ஜாதா" (அபஏவஸஸர்ஜாதா) என்கிறபடியே ஏற்கவே ஜலஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி அநந்தரம் ப்ருதிவ்யாதிகளையுண்டாக்கி, இவற்றைக் கொண்டு கார்யங்கொள்ளுமிடத்தில் ஒன்றிலொன்று அதிகமாக வேண்டியிருக்குமிறே; "ஸமேத்யாந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பரஸமாஶ்ரயா:" (ஸமேத்யாந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பரஸமாஶ்ரயா:) என்றிறே ஸ்ருஷ்டிக்ரமந்தான்; இவைதான் ஏகத்ரவ்ய முமன்றே; அநேகத்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தே ஏகத்ரவ்யமாக்கி ஏககார்யங்கொள்ளவேணு

முதற்பாட்டு.—நீராய் இத்யாதி. "நீராய்" இத்யாதி, "கூராராழிவெண்சங்கேந்திக்கொடி யேன்பால்வாராய்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஜகதாகாரனாய் இத்யாதி.

ஜகதாகாரதை அநுத்தேஶ்யமாகில், "யாவையும்யாவருமாய்நின்றமாயன்" என்றாற்போலே திரளச்சொல்லாமல், "நீராய்நிலனாய்" இத்யாதியாலே விஸ்தரிக்கிறதென்? என்ன - இதறியாமல் இத்யாதி. ஜலாந்தர்யாமித்வத்தையருளிச்செய்கிற இதுக்குபாவம் - நாராயணனாவது இத்யாதி. ஜல தத்த்வத்துக்குக்காரணமாய் அத்தை சரீரமாகவுடையனாயிருக்கும்இருப்பைப் பண்டேயறிவே னென்ற படி. "ஸுவொநாராஜதிவ்வொஸ்தா:" இத்யாதி பூர்வார்த்தநிருக்தியைப்பற்ற - நாராயண னாவதுபண்டேயறிவன் என்றது. "ஜலஜ்ஞாநாராயணொநர:" என்று, 'நரஸுநவ:' என்றவிடத்தில், நரசப்தம் - ஈஶ்வரவாசி. அன்றிக்கே, "தாயடஸ்ஸுராயநம்வொஜ்ஞவ:" என்ற உத்தரார்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறாராதல். பண்டறிந்தமைக்கு ஸூசகமென்ன நீர்தோறும் இத்யாதி. பஞ்சபூதங்களையும் சொல்லுகிறவிடத்தில், ப்ரதாநம் ஜலதத்த்வத்தைச்சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரமாணம்-அப ஏவ இத்யாதி. "ஸுவொவாவஸஸஜ்ஜாதா தாஸுவீர்யமஸிஞ்சாஸ்ருஜத தண்ட மிஹவிஶ்வஸிஜ்ஜாஸ்ஸுராயணாய" இதி மநுஸ்ம்ருதௌ. பூதபஞ்சகஸ்ருஷ்டி. கதகம் - தத்கார்யமான அண்டஸ்ருஷ்டிக்கும் உபலக்ஷணமென்று விவக்ஷித்து, பஞ்சீகரணத்தாலல்லது அண்ட ஸ்ருஷ்டி கூடாமையாலே பஞ்சீகரணத்தைக்காட்டுகிறார்-இவற்றைக்கொண்டு இத்யாதி. இவற்றைக் கொண்டு - இந்த பூதபஞ்சகங்களைக்கொண்டு, கார்யங்கொள்ளுமிடத்தில் - அண்டரூபகார்யத்தைப் பண்ணுமிடத்தில்என்றபடி; 'ஒன்றில்ஒன்று அதிகமாக வேண்டியிருக்குமிறே'யென்றது- விபக்தார்த்த மான ஒன்றிற்காட்டில் அவிபக்தார்த்தமான ஒன்று ப்ரதானமாக வேண்டியிருக்குமிறே என்றபடி. 'ஒன்றி லொன்று அதிகமாக'என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸமேத்ய இத்யாதி. "நாநாவீர்யா: ப்ருதக்பூதா: ததஸ்தேஸம்ஹதாஸ்ததா । நாஶக்நுவந்ப்ரஜாஸ்ஸ்ரஷ்டும் ஸமேதாஶ்ஶிஸமாஶ்ரிதா: । ஸமேத்யாந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பரஸமாஶ்ரயா: । வநக்ஸஷ்டாத ஶக்ஷ்யாஸ்ஸஸம்ப்ரவிவெ்ருக்ஷிஶொஷிதா: । ஶிஹஷ்டாஶ்ச விஶொஷாஞ்சாஸ்ருஜந்ஸர்வ ஶரீரிணாம்" இதி ப்ரதமேம்ஸே த்விதீயே. 'பரஸ்பரஸமாஶ்ரயா:' என்ற ஸுஶ்ரயாஶ்ரயி பாவம் நாநாநாயிகலாவநிவெ்ருநம் ஸுயாராரவெய ஸாவெந ஒன்றிலொன்ற அதிகமா யிருக்குமென்றபடி. ஒன்றிலொன்று அதிகமாகை ஸ்ருஷ்டிக்ரமமாக வேண்டுவானென், ஸம்ப்ரதான மாகை ஸ்ருஷ்டிக்ரமமானாலோ?வென்ன, 'நாநாவீர்யா: ப்ருதக்பூதா:' என்கிற ஶ்லோகத் தைக்கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - இவைதான் இத்யாதி. அநேகமானவற்றை ஏகத்ரவ்யமாக்கி

மிறே: அதுசெய்யும்போது, குலாலனானவன் மண்ணும்நீரும் சேதுகூட்டிச் சேர்த்துகைத்து வடாதிகளாய்க்கொண்டு பரிணமிப்பித்தாப்போலே, ஜலத்தையுண்டாக்கி, அது த்ரவீபூதமாயிருக்கையாலே அத்தோடுசேர்ந்தமானபதார்த்தத்தைக்கூட்டி, பின்னையும் நெகிழ்ந்திருக்கையாலே அத்தைச் சிறிதுவலிக்கைக்காக தேஜஸ்பதார்த்தத்தையுண்டாக்கி, அதுதான்மிகைத்துத் தீயுமளவானவாறே அத்தையாற்றுகைக்குக் காற்றையுண்டாக்கி, அது, தனக்கு ஸஞ்சரிக்கைக்காக அவகாசப்ரதாநம்பண்ணும் ஆகாசத்தையுண்டாக்கி இவ்வைவரும் ப்ரதமஸங்கல்பந்தன்னாலேயே கொண்டு அண்டஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணிநின்றது; இனி, பெரியதொருமாளிகையைச் சமைத்து இருள்உறைய விட்டுவைக்கவொண்ணாதிறே; அதுக்கு இரண்டுவிளக்கிட்டாற்போலேசந்த்ரசூர்யர்களையுண்டாக்கி. நீர்க்களிப்புஅறுகைக்கும் ஆப்யாயநத்துக்குமாக இருவரையுமுண்டாக்கினபடி. [சிவனாய் அயனானாய்] - அண்டாந்தாவர்த்திகளாய்க்கொண்டுநின்று, ஒருவன் மலைந்துகொண்டுவர ஒருவன் அழித்துக்கொடுவரும்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களையுண்டாக்கி. ருத்ரனைமுற்படச் சொல்லுவானென்? என்னில், அப்பயபூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டியிருப்பது. "நீராய்நிலனாய்" என்றத்தோடொக்க. "சீர்ச்சுடர்களிரண்டாய்"-என்னுகையினாலே, "யஸ்யாத்மாசரீரம்-யஸ்யப்ருதிவீசரீரம்" (யஸ்யாத்மாசரீரம்-யஸ்யப்ருதிவீசரீரம்) என்கிறபடியே, சேதநாசேதநங்களிரண்டும் அவனுக்கு ஶரீரவத் பரதந்த்ரமென்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது. 'சீர்ச்சுடர்களிரண்டாய்' என்றும், 'சிவனாயயனானாய் என்றும்' ஸமாநாதிகரணிக்கையாலே ஸமிதவ்யங்களோடு ஸ்வராஜ்யமாநிகளோடுவோசியற தத்பரதந்த்ரமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று; ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணிற்று ஸ்வப்ராப்திக்காகவன்றோ? ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணித்தந்தாலன்றோ நீ ஒருகாரியம் செய்தாயாவதுர் ஸ்ருஷ்டிக்குப்ரயோஜநமாவது - நித்யதுஃகியானவனை * அந்தமில்பேரின்பத்தே

கரமாக்கொள்ளா வேறாய உருக்கு த்ருஷ்டாந்தம் அதுசெய்யும்போது இத்யாதி. பூதபஞ்சகங்களையும் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணியாதல் அப்பயபூர்வமாகப் பண்ணியாதல் சொல்லாமே, 'நீராய் நிலனாய்' என்று தொடங்கிச்சொல்லுகிற அடைவுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - அதுத்ரவீபூதமாய் இத்யாதி. சேதுகு - கூளம். அண்ட ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்ன அநந்தரம், சந்த்ரஸூர்யர்களைச் சொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - இனிப்போயமேதோரு இத்யாதி இருளுறைய - அந்தகாரம் வர்த்திக்க. அந்தகார நிவ்ருத்யர்த்தமாக சந்த்ரனுதல் ஸூர்யனுதல் போதாதோவென்ன, இரண்டுபேரையும் சொன்னதுக்கு வேறாக அருளிச்செய்கிறார் - நீர்க்களிப்பு இத்யாதி. இது - 'சீர்' என்றதுக்கர்த்தம். நந்நாளை இத்யாதிக்கு - ஸர்வதடாகவைச் சொல்லாமே வேறுபட்டதான ருத்ரனை முற்படச் சொல்லுவானென்? என்னில் என்றபடி. 'நீராய் நிலனாய்' இத்யாதிக்கு அநந்தரம் சந்த்ரஸூர்யர்களைச் சொன்னதுக்கும், சந்த்ரஸூர்யர்களுக்கு அநந்தரம் பரஸ்ய ருத்ரர்களைச் சொன்னதுக்கும் பாவம் - 'நீராய் நிலனாய்' என்றதொடங்கி நந்நாளைக்கு மென்றாயிற்று. ப்ரமோஸ்லிநிறென்னுமளவும்சாதிதவ்யங்களென்றது - சந்த்ராதித்யர்களை. 'நீராய் நிலனாய்' இத்யாதிக்கு இரண்டு பாவம்: அதாவது - ஜகச்சரீரியாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி மாத்ரம் போராது, அஸாதாரண விக்ரஹத்தையும் காட்டவேணுமென்றுதல்; ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் ஸ்வமுத்திஸ்ய அன்றோ? அதைப் பெறவேண்டாவோ என்றுதல். முந்தின பாவத்தை - அவதாரிகையாலும், 'இது அறியாமல்' இத்யாதி வாக்யத்தாலும் அருளிச்செய்து, இரண்டாம்பாவத்தையருளிச்செய்கிறார் - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி இத்யாதி. ப்ரயோஜநம்நீபெறவேண்டாவோ' என்றுமளவும் உத்தரோத்தர விவரணம். 'அதுக்கடக்க' என்றது - என்னுடைய துஃகநிவ்ருத்திக்கடக்கவென்றபடி. சகல ஸர்வவிஷயமான மாத்ரத்தையன்றிக்கே ஸ்ருஷ்டி

கொடுபோய் வைக்கையன்றோ. அதுகிடக்க, இத்தைதுண்டாக்கினதுக்கு ப்ரயோஜநம் நீ பெறவேண்டாவோ? "நீராய்நிலனாய்த்தீயாய்க்காலாய் நெடுவானாய்ச் சீராரர்சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயயனானாய்" என்று - இவர்தமக்கு ஸர்வவிதவ்யாபாரம் அடங்கலும் ம்ஹனயடவே எண்ணுவாரைப்போலே அதிப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி. [கூராராழிவெண்சங்கேந்தி] - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தில் வெண்மையோபாதி திருவாழியில் கூர்மையும் இவர்க்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [கூராராழி] - ப்ரதிபக்ஷத்தைத் துணிக்கத்துணிக்கச் சாணையிலேறிட்டாற்போலே கூர்மை மிக்கிருக்கிறபடி. அஸாதாரணவிக்ரஹத்துக்கு லக்ஷணமோதான் கையுந் திருவாழியுமாயிருக்கை! [கொடியேன்] - எனக்கு இங்ஙனேஒருநிர்ப்பந்தமுண்டாவதே! என் ஸ்வரூபத்துக்குவிருத்தங்கிடீர் நான்பண்ணுகிறது! ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே போகட்டவிடத்தே கிடக்கவல்ல ப்ரக்ருதியாகப்பெற்றிலேன்; இளையபெருமாளைப்போலே, "நில்" என்ன, 'க்ரூரஷ்ட' (குருஷ்வ) என்றநிர்ப்பந்திக்கும் ப்ரக்ருதியாவதே! [வாராய்] - ஆசைப்பட்டாலும் நடக்கவல்லார் வருமித்தனையிறே; "வாராய்" என்னுங்காட்டில் வந்துகொடுதியப்போமோ? என்னில்: [ஒருநாள்] - (நாளொருகைக்காக.) விடாயர் "ஒருநாள் நாக்ருகனைக் கத்துவிதண்ணீர்" என்னுமாபோலே. [மண்ணும் விண்ணும்மகிழவே] - எனக்காக வந்திலையாகிலும் உன்விபூதியழியாமைக்கு வா என்கிறார். "மாறுவிச்சோலைபோலே ஆவதழிவதான இதுபோறுமல்என்செய்யவேறுண்டு" என்றிருக்கிறாயாகில், அவ்விபூதியும் அழியுங்கிடாய்; இதுஅழியவே அதுவும் அழிந்ததாமிறே; அதுவும்இருக்கச்செய்தேயன்றோ, இது அழிய "ஸஸைகாகீ ரரமேத" (ஸஸைகாகீரமேத) என்றது. இனித்தான் ப்ரளயத்துக்கழியாதென்னுங்காட்டில், ஆர்த்திக்கும்அழியாதென்றதாகாதே! [மகிழவே] - அழிகைதவிர்ந்து தரிக்கைக்காக. (க)

யாதிவ்யாபாரங்களையும் அருளிச்செய்ணகாமலே - இவருடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து, வ்யாக்யாதா ஸபேடுகிறார் - நீராய் இத்யாதி. "வெண்சங்கு" என்றாற்போலே அழகுக்கு உடலான விசேஷணத்தைச்சொல்லாமே, கூர்மையைச்சொல்லுகிறதென்? என்னை - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தில் இத்யாதி. "ஆர்" என்றதுக்கர்த்தம் - ப்ரதிபக்ஷத்தை இத்யாதி. அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை யாசைப்படுகிறவர் "கூராராழிவெண்சங்கேந்தி" என்பானேன்? என்ன - அஸாதாரண இத்யாதி. லக்ஷணமோதான்என்றது - லக்ஷணமாயிருக்குமென்றபடி. "அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைக்காட்டவேணும்" என்கிறவர், "கொடியேன்" என்று, சொல்லுகிறதுக்குபாவம் - யாவிருந்தும்என் இத்யாதிவாக்யத்வயம். ஸ்வரூபத்துக்கு - பாரதந்த்ர்யஸ்வரூபத்துக்கு. ஸத்ருஷ்டாந்தமாகவிவரணம் - ஸ்ரீபரதாழ்வானை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "வாமேவ ஏஷ" என்று ஆசைப்படுகிறதென்? நாம்போகவேண்டுமோ? என்ன - ஆசைபடுகிறவரும் இத்யாதி. ஒருநாளைக்கோ? என்ன - ஸ்ரீராம இத்யாதி. "மண்ணும் - மகிழ - வாராய்" என்றாராத்யத்துக்குபாவம் - யாவிருந்தும் இத்யாதி. எனக்காக - என் ஸத்தையழியாமைக்காக. மாறுவிச்சோலையாவது - மறைகவிகையில் அலங்காரம், நித்யவிபூதியழியக் கூடுமோ? என்ன - இதுவுமுண்டோ இத்யாதி. இதுக்குநியாயங்காட்டுகிறார் - அதுவும் இத்யாதி. பஸ்ஹாராக்ரம் - இனித்தான் இத்யாதி. அவ்விபூதியழிகையாவது - அஸத்ஸமமாயிருக்கை. "மகிழ" என்றது - "வஷ்டுணஸிஜம்ப்ரகிஸஜுஷ்டு" என்றவிடத்திற்போலே, யரிக்கவென்றபடி. 'நீராய்' என்றுதொடங்கி, 'அயனானும், இதறிவன், இதுபோராது, கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் - மண்ணும்விண்ணும்மகிழ - வாராய்' என்றந்வயம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

மண்ணுமி விண்ணுமிமிழக் குறளாய்வலங்கொண்டு
மண்ணுமிவிண்ணுங்கொண்ட மாயம் அம்மானே!
உன்னையுங்கண்டு கண்டு உகந்துகூத்தாட
நன்னணியோருநாள் நுாலத்துடேநடவாயே.

அ.—(மண்ணும்.) ஸ்ரீவாமநனாய்வந்து பிறந்தருளி உன்னுடைய திவ்விய லாவண்யமாகிறவலத்தாலே மஹாபலியை ஜயித்து லோகங்களைக் கொண்டருளினாய், இவ்வண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களும், திருநாட்டிலுள்ள திவ்ய புருஷர்களும் ப்ரீதராகைக்கன்றோ? ஆதலால் அவர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக, ஸ்வாதந்த்ரிகர்ஸிதமான என்னுடைய ஸாத்ரங்களாலேயன்றோ ஸ்வாபிமுகமாகவும் உன்னுடையவையும் கண்ணாலே கண்டுஉகந்து அந்தப்ரீதியுடனே நான் கூத்தாடும்படி வந்தொரு நாள் நுாலத்துடே நடவாய் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "நீர் சொன்னபடியே செய்யலாவது திருநாட்டிலேபோனால் காணும்" என்னில், ஸம்ஸாரத்திலே ஸ்ரீவாமநனாய் வந்துபிறந்தருளி உன்னுடைய அழகை எல்லார்க்கும் புஜிக்கக்கொடுத்தருளினாய் ஒருவனல்லையோ? ஆன பின்பு, அடியேனுடைய அபேக்ஷிதம் இங்கே செய்தருளவேணுமென்கிறார். [மண்ணுமென்று தொடங்கி] - அழகைக்கண்டு லோகங்களெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வாமநனாய் அழகாகிற வலத்தைக்காட்டி ப்ருத்வ்யாதி ஸகல லோகங்களையும் அளந்துகொண்ட ஆச்சர்யபூதனே! [நன்னணியுனையென்று மேலுக்கு] - மாகஸாநுஸந்தாநமாத்ர மன்றிக்கே நான் உன்னைக் கிட்டிக் கண்டு அதாலே உகந்து கூத்தாடும்படி ஸம்ஸாரத்துள்ளே எனக்கு ப்ரத்யாஸந்நமாக ஒருநாள் வந்து உலாவியருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், மஹாபலிக்கு உன்னழகைக் காட்டி அகிலலோகத்தையும் அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட ஆச்சர்யசக்தியையுடையவனே, நான் கண்டுஉகக்கும்படி இந்த விடத்திலே வரவேணுமென்கிறார்.

மண்ணும் - பூமியும், விண்ணும் - ஸ்வர்க்கலோகமும், மகிழ - உகக்கும்படியாக, குறளாய் - (பெரியபடிவைச் சிறுக்கின) வாமநனாய், (அர்த்தித்த அநந்தரம் கையிலே நீர்விழுந்தவாறே வளர்ந்து), வலம் - ஸர்வசக்தியோகத்தை, காட்டி - ப்ரகாசிப்பித்து, மண்ணும் - பூமியையும், விண்ணும் - ஸ்வர்க்கலோகத்தையும், கொண்ட - அளந்துகொண்ட, மாயம் - ஆச்சர்யசேஷ்டிதத்தையுடைய, அம்மானே - ஸ்வாமியானவனே! உனை - (ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு ப்ரகாசிப்பித்த வடிவழகையுடைய) உன்னை, நான் - (கண்டல்லது நிற்கமாட்டாத சாபல்யத்தையுடைய) நான், நன்னணி - (அந்த வடிவழகோடே) கிட்டி, கண்டு - (மாகஸாநுஸந்தாநமின்றியே) கண்ணாலே கண்டு, உகந்து - ப்ரீதனாய், கூத்தாட - கூத்தாடும்படியாக, நன்னணி - (யதேஷ்டவாடத்திலே வந்தாற்போலே நீதானே) வந்து கிட்டி, (எனக்காகவும்), ஒருநாள் - —, நுாலத்துடே - பூமியிலே, நடவாய் - நடந்துவரவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "நீர் சொல்லுகிறது ஒருதேச விசேஷத்திலே கொடுபோய்க் காட்டுமதுகாணும்" என்ன, "நீ இங்கே கொடுவந்து காட்டிற்றிலையோ?" என்கிறார்.

[மண்ணும் இத்யாதி] - ஸுஸம்பந்தவிசேஷாதி ஸகல லோகங்களிலும், விசேஷஜ்ஞர் படிக்கவும், அவிசேஷஜ்ஞர் "வ்ரஜ-ஜனோ ஜீவது ஸுகீ" என்கிற படியே செல்வியெறவும். [குறளாய்] - நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் வடிவை ஸம்ஸாரிகள் கண்ணாலே அநுபவிக்கலாம்படி கோடியைக்காணியாக்கினபடி. பால் சென்றதனையும் ரஸிக்குமாபோலே போக்யதை மிக்கிருக்கிறபடி. "கூராழி வெண்சங்கேந்தி" என்கிற வடிவிற்காட்டில் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [வலங்காட்டி] - அம்புக்குச் செல்லாத விடமாகையாலே அழகாகிற வலத்தைக்காட்டி அழித்து. [மண்ணும் விண்ணுங் கொண்ட] - மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப்பட்ட த்ரைலோக்யத்தையும் இந்த்ரனுக்கு வாங்கிக்கொடுத்த. கொண்டவென்றது - இந்த்ரன்பேறு தன்பேறாய் இருக்கிறபடி. பிறந்தவன்றே ப்ரஹ்மசாரியாய், கொடுத்து வளர்த்த கைகளைக்கொண்டு இரந்து, சிறுகாலைக் காட்டி அபஹரித்துப் பெரிய காலாலே அளந்துகொண்ட அர்ப்பசர்யங்கள். [அப்பாலை] - இதெல்லாம் வேண்டிற்றுடையவனுகையாலே. [நண்ணி] - பாரஸாநுபவாநந்தரம் அங்கே கிட்டி. [உனை நான்] - கண்டல்லது நிற்கவொண்ணாத உன்னைக் காண்கையாலே சபலனான நான். ப்ரதிகூலனுக்குக் காட்டினவடிவு அநந்யப்ரயோஜநனுக்கு அரிதாவதே. [கண்டுகொண்டு கூத்தாட] - மஹாபலியைப்போலே கொடுக்கலாவதில்லை, இந்த்ரனைப் போலே கொள்ளவேண்டுவதில்லை; கண்ணாலே கண்டு ஏற்றுஷ்டனாய், ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஆடும்படியாக கொள்வதும் அழகே, யுவன் கொடுப்பதும் அழகே. [நண்ணி] - நான் இருந்தவிடத்தே வந்து நின்றி., மஹாபலிக்குக்காட்டினவோபாதி ஒருநாளையும் நான் இருந்தவிடத்திலே மஹாபலி யज्ञவாடத்திலே உலாவினாற்போலே உலாவினவனாய்.

ஈ.—இரண்டாம் பாட்டு. "வாராய் என்று நிர்ப்பந்தித்தல்ல காணும், நம்மைக் காண்பது! உம்மை ஒருதேசவிசேஷத்திலே யழைத்துக்காணும் காட்டுவது" என்ன, அவ்வடிவுதன்னையே இங்கே கொடுவந்து இதரஸஜாதீயமாக்கிக் காட்டிற்றிலையோவென்கிறார்.

[மண்ணும் விண்ணும் மகிழக்குறளாய்] - இவ்வளவில் ஸ்ரீவாமநனாய் வந்து தோற்றிற்றிலையாகில், உபயவிபூதியும் அறியுமாகாதே ஒருபாட்டம் மகிழவிழுந்தால் பதார்த்தங்களையடையச் செல்வியெறுமாபோலே உலகனைத்தும் மகிழும்படியன்றோ வந்து தோற்றிற்று.

இரண்டாம்பாட்டு.—மண்ணுமும் இத்யாதி. "ஞாலத்தூடேநடவாயே" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸ்வாபிப்ராயத்தையருளிச்செய்கிறார் - வாராயென்று இத்யாதி. "மண்ணுமிவ்வின்னுமும் மகிழ" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - அவ்வாறுவுன்னோ இத்யாதி.

"மண்ணுமிவ்வின்னுமும் மகிழக்குறளாய்" என்றதுக்குறைத்தபாவம் - இவ்வளவில் இத்யாதி. இவ்வளவிலென்றது - மஹாபலி சையிலேயகப்பட்ட இவ்வளவிலே யென்றபடி. "மகிழ" என்றதுக்குபாவம் - ஒருபாட்டம் இத்யாதி. ஒருபாட்டம் - ஒருவெள்ளம்; ஒருபாறல். "வ்ரஜ-ஜனோ ஜீவது ஸுகீ" என்றதைக் கடாக்ஷித்து 'ஒருபாட்டம்மகிழ' வென்றது இத்தால்; "மகிழ"

[வலங்காட்டி] - ஔதார்யமென்றொரு குணலேசங் கிடக்கையாலே ராவணாதிகளைப் போலே அம்பாலே யழிக்கப்போகாதே; அழகாகிற பலத்தைக் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணினபடி. சுக்ராதிகளுடைய நிரோதமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே யழகுக்குத் தோற்றுக் கொடுத்துக்கொண்டு நின்றபடி. [குறளாய்] - கோடியைக் காணியாக்கினாற்போலே முகந்துகொள்ளலாயிருக்கை. [மண்ணும்விண்ணுங்கொண்ட] - பூம்யந்தரிக்ஷாதிகளைக் காற்கீழே யிட்டுக்கொண்ட. இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்தவென்னாதே, கொண்ட என்கிறது - அவன் ஆஸுரப்ரக்ருதியாகையாலே அவன்பக்கல் தானேகொண்டானாகக்கொண்டபடியும், ஆஸுரிதனான இந்த்ரனுடைய அவிபாகரஸத்தாலும். [மாயவம்மானே]-ஸ்ரீயபேதியானவன் அர்த்தியானபடியும், வடிவழகைக் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணினபடியும், "கொள்வனான் மாவலி" என்றாற்போலே சில முக்தஜல்பிதங்களைப் பண்ணினபடியும், சிறுகாலைக் காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்தபடியுந் தொடக்கமான ஆச்சர்யங்களைச் சொல்லுகிறது. [அம்மானே] - தேவாநாம்ஹாநவாநாமிவ ஸ்வாமிநமீஶிதாரம்" (தேவாநாம் தாநவாநாஞ்சஸாமாந்யமதிதைவதம்) என்கிற பொதுவான ஸ்வாமித்வமிறே அங்ஙன் செய்ய வேண்டிற்று? [நண்ணியுனை நான்கண்டுகந்து கூத்தாட] - இந்த்ராதிகளைப்போலேயெனக்கு ராஜ்யாபேக்ஷையில்லைகாண்! நீ பண்ணித்தந்த வெளிச்சிறப்பாலே த்ருப்தனாகிறிலேன். நானுன்னைக் கிட்டிக் கண்டு உகந்து கூத்தாடும்படி வரவேணும். வருகைக்குண்டான வ்யாபாரம் அவன் தலையது; வந்தால் உகக்கையிலே இவர்க்கந்வயம். [நான் கண்டுகந்து கூத்தாட] - மஹாபலியைப்போலேஒன்றுகொடுக்க இருக்கிறேனல்லேன்; இந்த்ரனைப் போலே ஒன்று கொள்ள இருக்கிறேனல்லேன்; 'எனக்கு' என்றுஇருப்பாரோடும், 'என்னது' என்றிருப்பாரோடுமோ நீ கொடுத்துக்கொண்டு பரிமாறுவது? உன்னையே கண்டுஉகப்பார்க்கு உன்னைக் காட்டலாகாதோ? "ஸம்ஸ்ரயே வைஷ்ணவீம் ஶ்ரியம்

என்று - யுரிக்கையைச்சொல்லுகிறது. "மகிழ" என்றதுக்கு ப்ரீதியாகஅர்த்தாந்தரம் - உதவாதாரும் இத்யாதி. ஏகார்த்தமாதல், வலங்காட்டுகிறதென்? ஹிம்ஸித்தாலோ? என்ன - ஔதார்யம் இத்யாதி. "வாய்மாளப்பண்ணி" என்கிறதென்? "கபடம்" என்றறியாதேகொடுத்தானென்றாலோ? என்ன - சுக்ராதிகள் இத்யாதி. "குறளாய்" என்று - வாமநத்வம் சொல்லாநிற்க, "அழகைக்காட்டினான்" என்னக்கூடாதே யென்ன - கோடியை இத்யாதி. முகந்துகொள்ளலாயிருக்கை - சிறும்பித் தநுபவிக்கலாயிருக்கை. மண்ணையும் விண்ணையும் மஹாபலிபக்கலிலே வாங்கிக்கொண்ட என்றார் தாந்தரம்விவக்ஷித்து, அப்போது, வாங்கிக்கொடுத்தவென்னாதே, "கொண்ட" என்றதுக்குஹேதுத்வயம்- இந்த்ரனுக்கு இத்யாதி. 'அவிபாகரஸத்தாலும்' என்கிறவிடத்திலே "ஸாரூப்யவைஷம்யாஸ்ரிதவஜ்ரிணா । ஸயஸேவஹரிவாதொ ஹஸ்ரயாவ்ருதிவ ஹ்யதே" என்கிறது அநுஸந்தேயம். "மாயன்" என்றதுக்குபாவம் - ஸ்ரியபேதி இத்யாதி. அவனை கீரசியாமல் அனந்தது ஸம்பந்தத்தாலே யென்கிறார் - தேவாநாம் இத்யாதி: ஜிதந்தாயாம். அங்ஙன் செய்யவேண்டிற்றென்றது - வலங்காட்டிவாங்கவேண்டிற்றென்றபடி. தாத்பர்யார்த்தம் - இந்த்ராதிகளை இத்யாதி. ஆதிசப்தத்தாலே-மஹாபலியை நினைக்கிறது. 'ராஜ்யாபேக்ஷையில்லைகாண்'-பின்னை யெதிலே யபேக்ஷையென்ன? உகந்துகூத்தாடுகையிலேயபேக்ஷையென்றபடி. "கண்டு" என்றதுக்கு பாவம் - நீ பண்ணித்தந்த இத்யாதி. "உகந்து" என்றதுக்குபாவம் - வருகைக்கு இத்யாதி. அதாவது - நீ வருகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவனல்லேன், நீ வந்ததைக்கண்டுஉகக்கிறதிலே எனக்குஅந்வயமென்றபடி. "நான்" என்றதுக்குபாவம் - மஹாபலியை இத்யாதி. பங்க்யந்தரோண பாவம் - எனக்குஎன்று இத்யாதி. எனக்குஎன்றிராயன் - இந்த்ரன். என்னதுஎன்றிராயன் - மஹாபலி. அப்படியுமப்பரோ? என்ன-ஸம்ஸ்ரயே வைஷ்ணவீம் இத்யாதி. "ஸம்ஸ்ரயே வைஷ்ணவீம்

தஸ்ஸுவாரஸ்யமேவ நடு" (ஸர்ப்பரமைஸ் துஷ்யகோவிந்த ஏதந்நோபாயம்தரும்) என்கிற இதிலேயிறே இவர்க்குஅந்வயம். [நண்ணி] - நாணிருந்தவிடத்தே நீ வந்துசிட்டி. [ஒரு நாள்] - பின்பொருநாள் அச்செயல் செய்யலாகாதோ? மண்ணும்விண்ணும் மகிழநடக்க லாவது அசுரன் முன்பேயோ? அநந்யப்ராயோஜநர்முன்பு நடக்கலாகாதோ? [ஞாலத்தூடே நடவாமே] - நடையழகில் வாசிகண்டு அதிலே ஈடுபடாதே, ஔதார்யங்கொண்டாடி யிருக்கும் அவன்முன்னேயோ நடக்கலாவது? நடையழகில் உள்மானம் புறமானங்கண்டு அதுவேஜீவநமாயிருக்கிற என்முன்னே நடக்கலாகாதோ? (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

ஞாலத்தூடேநடந்தும்நின்றும் கிடந்திருந்தும்
சாலப்பலநாள் உகந்தோறுயிர்கள்காப்பானே !
கோலத்திருமாமகளோடு உன்னைக்கூடாதே
சாலப்பலநாள் அடியேனின்னுந்தளர்வேனோ ?

அ.—(ஞாலத்தூடே) - வாமநனும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனும் ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனும் மற்றும் அஸங்க்யேயங்களான திருவவதாரங்களைப்பண்ணி ஸகல மநுஷ்ய விஷயதாரம்ஶநனாய், அசேஷமநோஹரஸ்வரூபி திவ்யசேஷ்டிதாநி குர்வாணனாய்க்கொண்டு ஸர்வாத்மாக்களையும் யுகந்தோறும்ரக்ஷித்தருளுகிற பரமகாருணிகனே ! நீ பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பையும், உன்னழகையும், உன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் நாளொருத்தனும் ஸர்வகாலமும் காணப்பெறாதே தளர்ந்தேனோ? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், "யாத்ருச்சிகமாக ஒருகால் அங்ஙனே அவதரித்தோமத்தனை" என்னவொண்ணாதே, யுகந்தோறும் ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின விடங்களிலும் ஸஞ்சாராதிகளான மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களைப்பண்ணி ஜகத்தை ரக்ஷிக்கை உனக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்க, நான் உன்னைக் காணப்பெறாதே இன்னமும் நெடுநாள் நோவுபடக்கடவேனோ வென்கிறார். [கோலத்திருமாமகளோடு உன்னைக்கூடாதே] - பெரியபிராட்டியாரோடிருந்தருளுகிற உன்னைக்கண்டு அடிமை செய்யப்பெறாதே.

வாதஸுவாரஸ்யமேவ நடு । ஸுகுமாரவிலாஸேஷணகுணாசேஷுயிகாலாக்ஷிஃ" இதிமஹாபாரதே க்ருஷ்ணம்ப்ரதி விதுரஃ. அச்செயல் - முன்பொருநாள் அசுரனுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே நடக்கையாகிற அச்செயலென்றபடி. விவரணம் - மண்ணும்விண்ணும் இத்யாதி. அவன்முன்னே நடந்தோம், உம்முடையமுன்னே நடந்திலோமென்று வெறுக்கிறதென் ? அவனைக்காட்டிலும் உமக்கு வாசியேதென்ன:—அவன் சுவ்தந்த்ரநுதயன், நான் ஆர்த்தாத்ருதயனென்கிறார் - நடையழகில் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. உள்மானம் புறமானமென்றது - உள்ளிச்சிவப்பும் புறத்திற்கறுப்புமான பரபாகரஸத்தையென்றபடி. க்ரமேணாந்வயஃ. (உ)

டு.—அநந்தரம், அகிலப்ரகாரத்தாலும் ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமான வ்யாபாரத்தையுடைய உன்னை, ஸஹதர்மசாரிணியான லக்ஷ்மியோடேகூட அநுபவியாதே இங்ஙனே யுள்ளதனையும் தளரக்கடவேனோ என்கிறார்.

உகந்தோறு - யுகந்தோறும், ஞாலத்தூடே - பூமியிலேயவதரித்து, நடந்து - "வைவாரவஸுயாகவே" என்று நடந்தருளியும், நின்றும் - ("ஸுவஸ்ஸுவ கிஷ்ணோ ஷஶுயநாரமுஜிதம்" என்று வில்லைக் கோத்துப்பிடித்து) நின்றும், கிடந்தும் - ("வ்ருதிஶிஶெ ஶேஷொஷயெ:" என்று கடலுக்கெதிரே யொருகடல் கிடந்தாற்போலே) கண்வளர்ந்தருளியும், இருந்தும் - ("வைவரேஷொஸுயபூ தாஸீ தயாஸுஹரராவவ:") என்று பிராட்டியோடேகூட இனிதாக எழுந்தருளியிருந்தும், சாலப்பலகாள் - ("ஷஶ வஷுஸுஹஸ்ர ணிஷஶவஷுஶ தாநிவ" என்கிறபடியே) அநேக காலம், உயிர்கள் - ப்ராணிகளை, காப்பானே - ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருமவனே! கோலம் - ("விஷொ விஷுஸுரா நாரமுவொ ஶவெவெகவெரொரி கு) ஷொ7 ஶுகஸ்ஸுந:") என்று நீ கொண்ட வடிவுக்கு தடாக ஆலிநாண்யத்தையுடையவனாய்க் கொண்டு அவதரிக்கும், திருமாமகளோடு - லக்ஷ்மியோடே கூடியிருக்கிற, உன்னை - , கூடாதே - கிட்டாயகாலியாதே, (அநாதிகாலமிழந்தவோபாதி), சாலப்பலகாள் - பேரூழிகாலமெல்லாம், (உறவறியாதிருக்கைக்கன்றிக்கே), அடியேன் - (உறவறிந்த) நான், (விஷயபரனாய் நுகியில்லை திருக்கையன்றியே), இன்னும் - நுகிறேனாகிற பின்பும், தளர்வேனோ-அநுபவாலாபத்தாலே நடுங்கக்கடவேனோ?

இ.—முன்னும்பாட்டில், "அது சற்றுப்பொறுக்காட்டாது பெருகுமாரபோலே செய்தேனாமத்தனை" என்ன; அது காரணிக்கும் என்னவொன்றுகாண்பது யுகந்தோறும் யாமக்ருஷ்ணதிருபத்தாலே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்கை உனக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்க, நான் நோவுபடக்கடவேனோ என்கிறார்.

[ஞாலத்தூடே இத்யாதி] - "அநு தரிஷ்யயாமராஶ:" என்றும், "ஶயுஷா ஶரயிவீ ஶொராராஶொ நாஶஹாவெலு: । விஷ்ணுஶ்ச நாஷுரமுவெணாவாரவஸுயாகவே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே நடந்தும், "ஸுவஸ்ஸுவ கிஷ்ணோ ஷஶுயநாரமுஜிதம்" என்கிறபடியே நின்றும், "வோ தெ ஸுஹோஜஹொஹாலஶுபெய. யாரிஸமுஷநு: । ஸுஜுவிம்ப்ரோஜுவு: ஸுஜுவாஷ்ரு.திஶிஶெ ஶேஷொஷயெ:" என்கிறபடியே கிடந்தும், "உடஜொராஶஶாஸீநு" என்கிறபடியே குளிகள் ஆஶ்ரமங்களிலே யிருந்தும். [சாலப்பலகாள்] - ஒருநாள்செய்து போகையன்றிக்கே பதினாலாயிரமாண்டும், நூறாண்டும். [உகந்தோறு] - "ஸஸ்ஸவாரியாஶெயாஶெ" என்கிறபடியே. [உயிர்கள் காப்பானே] - சிறியார் பெரியார் என்னாதே ஸர்வரக்ஷகன் அல்லையோ? சிலர் கூப்பிட ஜநித்ரக்ஷணம்பண்ணுகை ரக்ஷகத்வத்துக்குக் குறைவன்றோ? என்னை ஒருவனையும் ஒழியவிட்டு உன்னுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வத்தை இழக்கவிறே முருகுகிறது. [கோலத்திரு இத்யாதி] - பிராட்டியோடேகூடவிருக்கிற வெம்மைக்கிட்டி அடிமைசெய்யப்பெறாதே, மாதா பிதாக்களைச் சேரக்காணுமாபோலே, ஒரு மிகுதியாமிறைப்பாப்பம் மாதாபிதாக்களை அகன்று ஸ்தநந்யயப்ராணஜீவிக்கவற்றோ? இருவருந்சேர்ந்த சேர்த்தி பேற்றுக்குமுடிப்பாயன்றோ இருப்பது; "ஸஹயரிஷுவுரீகை" என்னக்கடவதிறே. [சாலப்பலகாள்] -

அநாதிகாலமிழுந்த நான் அநந்தகாலமிழக்கவோ? முறையறியாத காலமிழந்தகலுகில், முறையறிந்த காலமு மிழக்கவோ? முசிபிறவாத காலமிழந்தகலுகில், முசிபிறந்தபின்பும் இழக்குமித்தனையோ?

ஏடு.—மூன்றும்பாட்டு ஜகதாகாரனான வடிவுகாட்டினது எனக்குப்போராது; அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தைக் கோடுவந்து காட்டவேணுமென்றார்; அது உமக்குக் காட்டுவது ஒருதேசவிசேஷத்தே கோடுபோய்க்காணு மென்ன, அதுதன்னை இங்கே கோண்டுவந்து இதரஸஜாதியமாக்கிக் காட்டிற்றிலையோ என்றார். அதோருநாள் சற்றுப் போது காட்டாமு பெருகினாற்போலே செய்தோமென்ன, "அது காதாசித்கம்" என்னவோண்ணுதபடி யுகந்தோறும் ராமக்ருஷ்ணுத்யவதாரங்களைப்பண்ணி ரக்ஷிக்கை உனக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்க, நான் நோவுபடக் கடவேனோ என்கிறார்.

[ஞாலத்துாடேநடந்தும்] - ஸதாதர்ஶநம்பண்ணுவார்முன்னே நடக்கக்கடவ நடையை, காதாசித்கமாகவந்தாலும்கடாக்ஷியாதார்முன்னே கிடீர் நடந்தது! அந்த முன்னே நடக்குமாபோலே. "ஸ்ரீ தஶரதப்ரியஸுதராமஃ" (அக்ரதஃப்ரயஸுதராமஃ) என்றும், "ஸுயஶாஶரயிவீரைரரராஸஹாஸஹாவலுஃ | விஷ்ணுர்மாநுஷரூபேணசசாரவஸுதாதலே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே நடந்தும், வடதேசத்தின்றும் போரப் பாடவல்லராயிருப்பா ரொருத்தர் "பெருமானைத் திருவடிதொழ வேணும்" என்றுவர, ஆழ்வார்திருவரங்கப் பெருமாளரையர் ஒருதீர்த்தத்தின்அன்றிரவாத் திருமாலையைப்பாடிச்சமைந்து, பெருமானை யொருமத்தகஜத்தைக் கைவைசப்படுத்துமா போலே ஏத்திவசமாக்கிக் கணிசங்கொண்டு, "நாயன்தே! தேவரீர்திருவடிகளுக்குப் போர நல்லானொருவன் தேவரைத்திருவடிதொழ நெடுந்தூரமுண்டு வந்திருக்கிறான்; இவனை யழைத்துக்கொண்டு ஸம்பாவனைபண்ணியருளவேணும்" என்ன, அவனைப் பெருமாள் அருளப்பாடிட்டு, திருப்புன்னைக்கீழின்றும் அவர் நின்றவிடத்தே திருக்கைத்தலத்தே யெழுந்தருளி, விண்ணப்பஞ்செய்வார்களை யருளப்பாடிட்டு, "வாரிகோள்! நாம் இவன் வந்த தூரத்துக்கு

மூன்றும்பாட்டு.—ஞாலத்துாடே இத்யாதி. கீழிற்பாட்டுக்களில் அவதாரங்களை நினைத்துக்கொண்டு இப்பாட்டுக்கவதாரங்களை இடுகிறார் - ஸுகுமாரதாயாம் இத்யாதி. "மகிழ்மாலையிட்டன் காப்பானே, அடியேனின்னுமிளாவேன்றே" என்றதற்கடைக்கிடத்து - யுகந்தோறும் இத்யாதி. "காப்பானே" என்றதற்கைப்பற்ற - ஸுவாபவாபிரசிதம் என்றது.

"ஞாலத்துாடே" என்றதற்குப்பிரமாணம் - ஸுகுமாரதாயாம் இத்யாதி. காதாசித்யாதார்முன்னே நடந்ததுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - அந்யோ இத்யாதி. "நடந்தும்" என்றதுக்குப்பிரமாணம் - அபிராம இத்யாதி. "ஸ்ரீ தஶரதப்ரியஸுதராமஃ ஸ்ரீதாபிரியஸுஹ்ருதா | வ்யவஸ்தாஸ்ஸுயஸுஸ்ரீமாந்ஸ்ரீமாந்ஸ்ரீவர்தநஃ ஸ்ரீமாந்ஸ்ரீமாந்ஸ்ரீமதாம்வரஃ" இத்யாரண்யகாண்டே [கஃக] "ஸுயஶாஶரயிவீரைரரராஸஹாஸஹாவலுஃ | விஷ்ணுர்மாநுஷரூபேணசசாரவஸுதாதலே" இத்யாரண்ய பர்வணி பீமஸேநம்ப்ரதிஜ்ஞாநாமாக. ஆஶ்ரிதபுருஷபக்ஷபாதத்தைக் புரஸ்கரித்து "காணவேணும்" என்று ஆசேஷித்தால் அவர்களுக்காக நடக்கக்கடவ அவன், ஒருவர் ஆசேஷியாதிருக்கத் தானே வந்து நடந்தாலும் கடாக்ஷியாதார் முன்னேநின்றும் நடந்தது! என்று விவக்ஷித்து, அப்படியப்பரிதாபமாக நடக்குமோ? என்ன - வாதேநாந்தி இத்யாதி. தீர்த்தத்தின்னடுவிருந்து. [illegible] - முடிந்து [illegible]

எல்லாம்போருமோ செய்ததம்?'' என்று திருவுள்ளமானார்; அப்படியேயிறே நம்மிழவுகளும் திருவுள்ளத்தேபட்டு, அவையெல்லாம் ஆறும்படி முகம் தந்தருளும்படியும். [நின்றும்] - ''அவவடுலவுவதிஷ்டஞ்சிஷ்டசாபுயமாரமுஜிதுகு | ராமம்ராமாநுஜம் சைவலாதபுரைஷ்வாரமாநுஜம்ஸாலா'' (அவஷ்டப்யசதிஷ்டட்டந்தம் ததர்மாதநுரூர்ஜிதம் | ராமம்ராமாநுஜம்சைவபர்த்துப்ரணைசவாநுஜம்ஸாபா) - தன்பர்த்தாவைக் கொன்ற பெருமானை ''தப்பச்செய்தீரே'' என்கையன்றிக்கே, இவரது குற்றமுண்டோ? தம்மையாச்ரயித்தவர்கள் விரோதிபோக்கத்தவிர்வர்களோ? இவனும் அநுகூலித்தானாகில் ரக்ஷியாரோ? தண்ணீர்க்குடிக்கக்கல்லின ஏரியிலே தலைகீழதாகவிழுந்து சாவாரைப்போலே தன்குற்றத்தாலே கெட்டானத்தனைகிடீ ரென்றாளிறே! இப்படி உகவாதாருடைய ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஆகர்ஷகமாம்படியிறே கையும்வில்லுமாய்நிற்கும் நிலையிருப்பது! [கிடந்தும்]-''வாரஹம் ஹுஜமலோமாஹரேவயாயாரிஸமுதகு'' (பாஹுமம்புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸமுதகு) - கடலையநுவர்த்தித்துக் கிடக்கிறகிடைதானே லங்கை குடிவாங்கவேண்டும்படியிருக்கை. ''அஞ்ஜலிம்ப்ரராஷுவேகூ சவா ப்ரதிபரிஸ்யுசவிஹமாதிலெகு'' (அஞ்ஜலிம்ப்ராங்முகக்ருத்வாப்ரதிபரிஸ்யேமஹோததே) - ப்ரதிஸரிஸ்யே என்கிறதாயிற்று. கடல் தன்னைப்போர அளவுஉடைத்தாக நிலைத்திருக்குமாயிற்று, அதுக்காக ஒருகடல் ஒருகடலோடே ஸ்பர்த்தித்துக் கிடந்தாற்போலேயிருக்கை; † ''கருணையங்கடல் துயின்றனன கருங்கடல் நோக்கி'' என்னும்படியிறே. [இருந்தும்]-''உபவிஷ்டம்ஸ்வலங்க்ருதம்'' (உபவிஷ்டம்ஸ்வலங்க்ருதம்) என்றும், ''உடஜோராமமாஸ்நம்'' என்றும்

ப்ர.—[நின்றும்]—நிவிநயாகாரணை [௧௬] ''சுவவடுலவுவதிஷ்டஞ்சிஷ்டசாபுயமாரமுஜிதுகு | ராமம்ராமாநுஜம் சைவலாதபுரைஷ்வாரமாநுஜம்ஸாலா॥ உ॥''

[இருந்தும்] சுவியாயுராகாரணை [௧௬] கலிவெண்கலிவெண்பா, ''தரவெவுரவணஷுராஸ ஶுவவிஷ்டஷ்ஸ்வலங்க்ருதகு | ஜடஸ்ரீஷ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபுபுஜஷ்வலவிணபுவெஸாகரஉரெ॥ வராஹரூபியாராலெணஸ்ரீநாவஸ்ரீதாஸ்ரீராகுரு ஸ்ரீவ்ஸம்வராயெபுநவஜுநெநவரம்தவழிகூஸ்ரீகயாவாஸ்ரபுகஸ்ரவிவாஇவுஜநஹஹஷயா | உவெகம்ஸ்கயாஹுயஸ்ரீகுயாஸ்ரஸ்ரிநம்யயாகா॥''

செய்கிறோம்'' என்ற ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவித்துக்கொண்டுஎன்றபடி. பாஸுங்கம் - அப்பாஸுபோ இத்யாதி. ''கடந்தும்'' என்ற பதச்சேதம் [illegible] ஆகையாலது [illegible], அதுதன்னை [illegible] மாயிருக்கும் என்னுமாத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அப்பாஸுபோ இத்யாதி. [illegible] ''சுபா'' என்றதுக்குஸ்ரீவம் - [illegible] இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ந்தாபபாயம் - [illegible] இத்யாதி. * மாரதகமணித்தடமாகையாலே இவருபவர்யிறே. ''கிடந்தும்'' என்றதுக்குஸ்ரீவம் பாவறும் இத்யாதி. யுத்தகாண்டே. ''சுரிஸ்ரீஷுஉதகு'' என்றதுக்குஸ்ரீவம் - கடலை இத்யாதி. ''ப்ரதி'' என்றதுக்குஸ்ரீவம் - கடல்தன்னை இத்யாதி. ''ப்ரதி'' என்றது - ப்ரதிநிதி யென்றபடி. பேரவளவுடைத்தாகவென்றது - ''ஶிவெமாஹுயெகு'' என்றதைப்பற்ற. இவர்கடலோ? என்ன, கம்பன்பாசுரம் - கருணைக்கடல் இத்யாதி. ''இருந்தும்'' என்றதுக்குஸ்ரீவம் - உபவிஷ்டம் இத்யாதி:— ''தரவெவுரவணஷுராஸ ஶுவவிஷ்டஷ்ஸ்வலங்க்ருதகு | ஜடஸ்ரீஷ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபுபுஜஷ்வலவிணபுவெஸாகரஉரெ'' இத்யேவாத்யாகாண்டே அபிஷேகமேவொத்தமே. சித்ரகூடே, ''உட

---

† கம்பராமாயணம், வருணனை வழிவேண்டுபடலம், 5. இப்பகுதி ''கருணைக்கடல் கருங்கடலைநோக்கிக் கிடந்தது'' என்று காணப்படுகிறது.

சொல்லுகிறபடியே யிருக்கை. "திருவயோத்தியையிலிருக்கும் பேரோலக்கம்சிறியது" என்னும்படியிறே தனியிடத்தில் ஓலக்கமிருந்தபடி. அவ்வோலக்கத்தில் கிட்டுவ தம்பிக்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியிறே இவ்வோலக்கமிருந்தபடி; "ஸலிலஸேவாவகெரவஜ" (அபிதஃபாவகோபமம்)- நெருப்பு எரியாநின்றால் கிட்டப்போகாதாப்போலே அநபிஹவநீயராயிருந்தவிருப்பு. [சாலப்பலநாள்] - உன்னுடைய ரக்ஷணம் அநாதியன்றோ? அன்றிக்கே, நாறாண்டு, பதினாயிரமாண்டென்றுமாம். [உகந்தோறு]- "ஸம்ஹவாமியுகேயுகே" (ஸம்பவாமியுகேயுகே) என்னுமாபோலே. [உயிர்கள்] - ஒருதிருவடி, திருவநந்தாழ்வான், பிராட்டிக்காக அன்றுகிடீர், ஸர்வாத்மஸம்ரக்ஷணமன்றோ உன்னது! [காப்பானே] - இவர்களுக்கு அழித்துக்கொள்ளுகைபணியானாற்போலேயிறேயவனுக்கும் நோக்குகை பணியானபடி. நான் கைவாங்கினேன், இனிக் காவற்சோர்வுபடாமல் வேணுமாகில் நோக்கிக் கொள். "ராமலக்ஷ்மணகுப்தாஸாஸாக்ரீவேணசவாஹிநீ" - கடற்கரையிலே விட்டபோது பெருமாளை நோக்கு

ப்ர. — [காப்பானே] — [illegible] ஸகீ [illegible] ரமணா [illegible], "[illegible]" [illegible] ஹாஃ। [illegible] ராஃ கூ [illegible] ரயதிஶ்ரீ [illegible] ஸவிஷ்ணுஃ [illegible] ஸவிஷ்ணுஃ [illegible] ஸவிஷ்ணுஃ [illegible] ரயதிஶ்ரீ

கைக்கு, தம்பியார், மஹாராஜர், மைந்தத்விவிதர்கள் உள்ளிட்ட முதலிகளெல்லோரும், லங்கையிலேகிட்ட, ஆகாசமெல்லாம் வெளிக்காவல்படைத்து, நீதிநோக்குவாரைப்போலே பெருமாளை நோக்கிக்கொண்டுகிடக்க, இவர்கள் இத்தனைவரும் கண்சோர்ந்தவளவிலே, பெருமாள், தாம் கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு இவர்களுக்குப் புறம்பேநின்றுஉலாவினார் இறே. அவன் நோக்குகைக்கு இத்தலை கண்செம்பளிக்கும்அத்தனையிறே வேண்டுவது. நாம் அவனுக்கு ரக்ஷகராக நினைத்திருக்குமது ப்ரமமிறே: உணர்ந்து பார்த்தால் ரக்ஷகனாக வல்லான் அவனேயிறே. [கோலத்திருமாமகளோடுஉன்னைக்கூடாதே]-தாயும்தமப்பனுங்கூட விருக்கக் கிட்டப்பெறாதே ஸ்தநந்தயப்ரஜை நாக்குஒட்டிகிடந்து துடிக்குமாபோலேயிருக்கிறதுகாணும்! "அநந்யா" (அநந்யா) என்கிறபடியே அவனும் அவளுமான சேர்த்தியிறே இவர்க்கு ப்ராப்யம். [இன்னம்தளர்வேனோ - காலப்பலநாள்] - முன்பு அநாதிகாலமிழந்த நான் இன்னம் அநந்தகாலமிழக்கவோ? [அடியேன்]-அதுகிடக்க, "உன்னாலேயிழந்தாய்" என்றுசொல்லிக் கைவிடலாமென்றிருக்கிறாயோ? [இன்னம்தளர்வேனோ] - "ஒருமிதுகம் எனக்கு ப்ராப்யம்" என்றுஅறிந்த பின்பும் தளருமத்தனையோ? "நீ ரக்ஷகன்" என்றறியாதொழிதல், "வேறெனக்கு ரக்ஷகமுண்டு" என்றிருத்தல், "நான்எனக்குரக்ஷகன்" என்றிருத்தல், "லக்ஷ்மீஸநாதமான வஸ்துப்ராப்யம்" என்றறியாதொழிதல், "எனக்கு நான்உரியேன்" என்றிருத்தல் செய்தேனோ இழக்கைக்கு ருசிபிறந்தபின்பு இழக்கவோ? இப்பாட்டால்-அகாரார்த்தத்தை ஸக்ரமமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார். "அவ-ரக்ஷணே" (அவ-ரக்ஷணே)

ஸமுச்சயிக்கிறது. கண்சோர்ந்தவளவிலே - கண்ணைசந்தவளவிலே. * லக்ஷ்மணசப்தார்த்தம்-'கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு' என்றது "ராகவஸ்ய ஹி க்ஷேத்ரே" என்றதிறே. 'கண்சோர்ந்தவாறே யுலாவினார்' என்கையாலே, இவன் ஸ்வயத்நத்தைக் கைவிடுகையே யவன் ரக்ஷிக்கைக்குஉடலென்கிறார் - அவன்நோக்குகைக்கு இத்யாதி. கண்செம்பளிக்கை - கண்மூடுகை. அதாவது - ஸ்வயத்நத்தில் நிவ்ருத்தனாகை. பரிவாரனாமறியாராதவரை ஸ்வயத்நபரர்கோடியிலே கூட்டலாமோ? என்ன - நாம்அவனுக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். அதாவது - நாம் கூட்டினதல்ல, வஸ்துகத்யாபர்யவஸிக்குமென்றபடி: ப்ரமமிறே என்றது - பக்திபாரவஸ்யமடியாகவந்த ப்ராந்தியிறே என்றபடி. பிராட்டியுமவனும் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கத் தளருகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தாயும்தமப்பனும் இத்யாதி. உன்னைக்கூடவென்னாதே, "கோலத்திருமா மகளோடுன்னை" என்கிறதென்? என்ன- அநந்யா இத்யாதி. "இன்னும்" என்கிறதுக்கு, "காலப்பலநாள்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துபாவம் - முன்பு அநாதி இத்யாதி. "அடியேன்" என்றதுக்கர்த்தம் - அதுகிடக்க இத்யாதி. அதாவது - உன்ரக்ஷணத்திலே நியந்வயியாதே இழந்தாயென்றுகருத்தாதல், ஸோஷத்வஜ்ஞாநமுண்டானபின்பு "ஸ்வதந்த்ரன்" என்று கைவிடப்போகாதென்றபடி யென்றுதல். அதுகிடக்க - நீ நோக்காமையாலே யிழந்தஅதுகிடக்கவென்றபடி. "இன்னும்" என்றதுக்கு, "காலப்பலநாள்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, கீழ் - பாவமருளிச்செய்து, "கோலத்திருமாமகள்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து தாத்பர்யார்த்தம் - ஸாமிதாநம் இத்யாதி. கீழிற்பதங்களெல்லாவற்றையுங்கடாக்ஷித்து "தளர்வேனோ" என்றதுக்கு பாவம் - நீ நலங்கெடுவானென்று இத்யாதி. "காப்பானே" என்றதிலே - வேறு ரக்ஷகரில்லாமையும் அர்த்தமித்தம். "தளர்வேனோ" என்றத்தைப்பற்ற - நானோனக்கு இத்யாதி. "திருமாமகள்" என்றத்தைப்பற்ற - லக்ஷ்மீஸநாதம் இத்யாதி. "அடியேன்" என்றத்தைப்பற்ற - எனக்குநானோரிலேன் இத்யாதி. "இன்னம்" என்றதுக்கு மூன்றுமர்த்தம் - நுமிபிறந்த இத்யாதி. அகாரார்த்தப்ரகாரம் இப்பாட்டென்கிறார் - இப்பாட்டால் இத்யாதி. அகாரார்த்தத்தையென்றது - அகாரார்த்தமான ரக்ஷகத்வத்தை யென்றபடி. அகாரம் ரக்ஷகத்வவாசியாம் க்ரமமேதென்ன - அவ ரக்ஷணே இத்யாதி. "அகாரார்த்தத்தைக்ரம

இறேயாது.ரக்ஷிக்குமிடத்தில்,ஸர்வப்ரகாரமாக ரக்ஷிக்கவேணும்; அதுதான் ஸர்வகாலமும் ரக்ஷிக்கவேணும்; அப்படி ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸர்வரக்ஷகனாகவேணும்; இப்படி வரை பாதே ரக்ஷிக்குமிடத்தில், "நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்னு மவளும், "என்னடியார்அதுசெய்யார்" என்னும் அவனுங்கூடவாயிற்று; ஆகையாலே, அகாரம் - மிதுநத்துக்குவாசகமாயிற்று. ஞாலத்தூடே இத்யாதியாலே - ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகத்வஞ் சொல்லிற்று; சாலப்பலநாள் இத்யாதியாலே - ஸர்வகாலரக்ஷகத்வஞ் சொல்லிற்று; உயிர்கள் என்கையாலே - ஸர்வரக்ஷகத்வஞ் சொல்லிற்று; 'கோலத்திருமா மகளோடுன்னைக் கூட'என்கையாலே - ஸ்ரியபேதியேப்ராப்யம் என்றது. அகாரவிவரணமான திருமந்த்ரார்த்தமுஞ் சொல்லுகிறது; 'கோலத்திருமாமகளோடுன்னை' என்கையாலே - ப்ரஹ்மஸ்வரூபஞ்சொல்லிற்று; 'அடியேன்' என்கையாலே- 'ப்ரத்ய ஗ாத்ம ஸ்வரூபஞ் சொல்லிற்று;' 'உயிர்கள்காப்பான்'என்கையாலே-உபாயஞ் சொல்லிற்று;'உன்னைக்கூட' என்கையாலே - ஫லஞ்சொல்லிற்று; 'உன்னைக்கூடாதே - தளர்வேனோ'என்கையாலே-விரோ஧ி சொல்லிற்று.

நான்காம் பாட்டு.

தளர்ந்தும்முறிந்துஞ் சகடவசுரர்உடல்வேறு
பிளந்துவீயத் திருக்காலாண்டபெருமானே !
கிளர்ந்துபிரமன்சிவன் இந்திரன்விண்ணவர்சூழ
விளங்கவொருநாள் காணவொராய்விண்ணீடே.

ஆ.—(தளர்ந்தும்) - ஶகடாஸுர நிரஸநம் பண்ணினாற்போலே, உன்னைக் காண்கைக்கு விரோதியான என்பக்கலுள்ள பாபங்களை நிஶ்ஶேஷமாக நீயே நிரஸித்

மாக" என்றதை விவரிக்கிறார் - ரக்ஷிக்குமிடத்தில் இத்யாதி. "ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸர்வப்ரகாரமாக" இத்யாதியை ஶப்தத்திலே வறிட்டுக்காட்டுகிறார் - ஞாலத்தூடே இத்யாதியாலே,'ஸ்ரியபேதியேப்ராப்யமென்றது' என்றவிடத்திலே - அகாரம்ப்ராப்யப்ராபகவாசகமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்தோடு, "வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: । ஸகுஹ்ய: ஸர்வபூதேஷு ஸர்வஜ்ஞோ ஜ்ஞானமுத்தமம் । ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ஹேது: ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ஹரி: । ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ஜந்ரு: ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ஗ுரு: । ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ஭ர்தா ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ஭வ: । ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ஜ்ஞாநம் ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ஗தி: । ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ஭ோக்தா ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ஭ய

தருளி மதுஜ்ஜீவநார்த்தமாக எழுந்தருளுகிறபடியைக்கண்டு ப்ரஹ்ருஷ்டரான ஆதர்முக பகவதி ப்ரப்ருதி ஸமஸ்த ஸுரகணங்கள் பரிவுகூறுவும், யுகாதுதித திவாகரபத ஸஹஸ்ர தேஜஸ் ஸத்ருசமான உன்னுடைய திருமேனியில் தேஜஸ்ஸாலே ஸகலலோகங்களும் விளங்கும்படி, ஹ்ருஷீகேஶந்தாழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினாற்போலே ஒருநாள் காண வாராய் விண்மீதே! என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரதிவைரிகள் உண்டாகில் அவற்றை நீக்கியருளி எனவோர்த்து திரும்பிவந்து தோற்றியருளவேணும் என்கிறார்.

[தளர்ந்தென்று தொடங்கி] - ஶகடாஸுரனுடைய ஶரீரம் கட்டுக்குலைந்தும் முறிந்தும் வேறுகப்பிளந்து ஸ்வரூபமுங் காணவொண்ணாதபடி மாய்ந்துபோம்படி திருவடியை அருளுகையாலே ஜகத்துக்குடைய ஸ்வாமியானவனே! [கிளர்ந்து பிரமனென்று மேலுக்கு] - ஐஶ்வர்யங்களாலே அந்யபரரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களெல்லாம் பெரிய கிளர்த்தியோடே வந்து சூழ்ந்து ஜயஸ்துதிபண்ண ஆகாஶமெல்லாம் அழகுவெள்ளமிடும்படி ஒருநாள் இங்கேவந்து தோற்றியருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரபலமான சகடாசுரனைநிரஸித்த நீ, வருகைக்கு விரோதியுண்டாகிலும் அத்தைப்போக்கி நான் காணும்படி வரவேணுமென்கிறார்.

சகடவசுரர் - சகடாசுரனுடைய, உடல் - உடலானது, தளர்ந்தும் - கோப்புக் குலைந்தும், முறிந்தும் - நடுவேமுறிந்தும், வேறு - வேறாம்படி, பிளந்து - பிளந்து, வீய - உருமாயும்படியாக, திருக்கால் - திருவடியை, ஆண்ட - காரியங்கொண்ட, பெருமானே - ஸ்வாமியானவனே! கிளர்ந்து - (நம்கண் ஈப்பவராஶிமாகத்தைப்பிளாகட்டி வாதமாக) உத்யுக்தராய், பிரமன் - ப்ரஹ்மாவும், சிவன் - ருத்ரனும், இந்திரன் - இந்த்ரனும், விண்ணவர் - தேவர்களும், சூழ - சூழ்ந்துசேவிக்க, விளங்க - (அவர்களுக்கு நாயகனான) ஔஜ்ஜ்வல்யந்தோன்றும்படி, (ஹ்ருஷீகேஶந்தாழ்வானுக்கு வந்தாற்போலே), ஒருநாள் -, விண்மீது - ஆகாசத்தின்மேலே, காண - கண்ணுக்குத் தோற்றும்படி, வாராய் - வரவேணும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "நாம் வரவினைத்தாலும் ப்ரவலப்ரதிவைரிகள் உண்டே" என்ன, ஶகடாஸுரனிலும் வலிதோ என்ப்ரதிவைரிகள்? என்கிறார்.

[தளர்ந்தும் இத்யாதி] - 'சகடவசுரருடல் - தளர்ந்தும் முறிந்தும்' - ஶகடாஸுரனுடைய ஶரீரம் கட்டுக்குலைந்தும், 'ஹிஹம்ஹிஹம்" என்கிற க்ரமமன்றிக்கே ஒருகாலே முறிந்து: வேறாம்படிபிளந்து உருமாய்ந்து போம்படி. திருவடிகளை ஆண்டு பேறியான உன்னைத்தந்தவனே. முலைவாயுதாழ்த்துத் திருவடிகளைநிமிர்க்கத் துகளாய்ப்போயிற்று. பிள்ளைத்தனத்தாலே அவன் அகப்பட்டான். திருவடிகளின் அவயாரத்தாலே பிழைத்தளித்தனை. [கிளர்ந்து இத்யாதி] - ஈப்பவராஶிமானிகளான ப்ரஹ்மாதிகள் பெரிய கிளர்த்தியோடே ஜயஸ்துதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு சூழ்ந்து சேவிக்க. [விளங்க]- ஆகாஶாவகாஶமெல்லாம் அழகுவெள்ளமிட வந்தைதல்; ஆதித்யஸகாஶத்தில் நக்ஷத்ரங்கள்போலே அவர்கள் ஒளி கீழ்ப்படவென்றதல். [ஒருநாள்] - ஆகையாலே வந்து தோற்றினாற்போலே ஒருநாள் வந்தருளவேணும்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. 'தளரக்கடவீரல்லிர்; உம்முடையதளர்த்தி பரிஹரிக்கக் கடவோமானாலும் ப்ரதிபந்தகம் கனத்திராநின்றதுதாணும்' என்ன; 'ஓம், அப்படியே: சகடாசுரனிலுங்காட்டில் வலியதிறே என்னுடையவிரோதி?' என்கிறார். 'உன் கால்கண்டபோதே போகாதோ' என்கிறார். "அடிபடிற் செய்வதென்?" என்று * சும்மெனுதே கைவிட்டோடுமிறே.

[தளர்ந்தும்இத்யாதி] - சகடாசுரன் கட்டுக்குலையா, முறியா, உடல் வேறாகப் பிளந்துவீய; "ஹிஸுஸ்ஹிஸுஸுரெஷ-ஃஸ்ம் ஹ்ரஹ்ஸுஸுஷ்ஷுவீஹிதம்" (சிந்நம்பிந்நம்ஸுரைர்தக்தம் ப்ரபக்நம்ஸுஸ்த்ரபீடிதம்) என்கிறபடியே. பின்பு, துகளுங்காணவொண்ணாதபடியாகை.சகடாசுரநிரஸநம்பண்ணினானென்று திரளச்சொல்லவமைந்திருக்க, 'தளர்ந்தும்', 'முறிந்தும்' என்று தனித்தனியே சொல்லுகிறாரிறே, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநமாகையாலே அவ்வோவவஸ்த்தைகள் தமக்கு இனிதாயிருக்கையாலே. [திருக்காலாண்ட] - அடியாரை யாண்டால் ஆபத்துக்கு உதவுவர்களிறே. இவன் மௌக்த்யத்தாலே யொன்றுமறியாதே கிடக்க, திருவடிகள் கிடீர் நம்மை நோக்கிற்று! என்கிறார். 'ஸ்தந்யார்த்திப்ரருரோதஹ' (ஸ்தந்யார்த்திப்ரருரோதஹ) - என்கிறபடியே முலைவரவுதாழ்த்தவாறே அணந்தலிலே திருவடிகளை நிமிர்த்தான்; அவ்வளவிலே போடிபட்டவித்தனை: "உருளச்சகடமதறக்கில் நிமிர்த்தீர்" என்று இவனும் அறிந்துசெய்தானல்லன். தன்னையுணர்ந்து பரிமாறும்போது திவ்யாயுதமும், அணைவுதவாதபோது கையும், அதுவும்உதவாதபோது திருவடிகளுமாயிருக்கிறபடி. நம்முடைய ஆபத்துக்களுக்கே யன்றிக்கே, அவனுடைய ஆபத்துக்கும் திருவடி

நாலாம்பாட்டு.—தளர்ந்தும் இத்யாதி. "தளர்ந்தும்முறிந்தும்சகடவசுரர்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்துவதாரிகை - நளரக்கடவீரல்லிர் இத்யாதி. 'ஓம், அப்படியே' இத்யாதிவாக்யத்துக்கு ஹாவம் சகடாசுரனைநிரஸித்தமனக்கு என்ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்குகையில் அருமையுண்டோ? என்று. "திருக்காலாண்டபெருமான்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி - உன்கால்கண்ட இத்யாதிவாக்யத்வயம். கால் - காற்றும், திருவடிகளும். அடிபடில் - திருவடிகள்படில் என்று ஸ்வஹாவார்த்தம். சும்மெனுதே - மூச்சுவிடாதே.

குலையா - குலைந்து. முறியா - முறிந்து. இம்மூன்றுக்கும் ப்ரமாணம் - உரிஹ்ஸு | இத்யாதி. "வீய" என்றதுக்கர்த்தம் - பின்பு துகளும் இத்யாதி. திருக்காலாலேயழிக்கவென்றாதே, "திருக்காலையாண்ட" என்றதுக்கு ரஸோக்தி - அடியாரை இத்யாதி. ஈச்வரன்நிரஸிக்க, திருவடிகள்நிரஸித்தவென்கிறதென்? என்ன - இவனிடமௌக்த்யத்தாலே இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்குப்ரமாணம் - ஸ்தந்யார்த்தி இத்யாதி. "கஹாஸிஹ்ஸுகடஸ்வாயஸுயாரொ ஸுஹ்ஸுஹ்ஸு | விஷ்ணுவ ஹ்ரணாவஹ்ஸு ஸ்தந்யார்த்திப்ரருரோதஹ | தஸ்யவாஹ்ரஹாரேணஸகடம் வரிவதிஃதது" இதி பஞ்சமேம்ஸேஷஷ்டே. அணந்தலிலே திருவடிகளைநிமிர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - உருளச்சகடம் இத்யாதி. திருமொழிபத்தாம்பத்து எட்டாந்திருமொழிமூன்றாம்பாட்டு—"கருளக்கொடி" இத்யாதி. சகடமது - சகடமானது, உருள-முறியும்படி, உறக்கில் - உறக்கத்திலே, நித்ராஸமயத்திலே, நிமிர்த்தீர் - திருவடிகளைநிமிர்த்தீரென்றபடி. திவ்யாயுதங்களிருக்கத் திருவடிகளாலேநிரஸிக்கிறதென்? என்ன - தன்னையுணர்ந்து இத்யாதி. கையுமென்றது - †"க்ருஷ்வாஹ்ரா" என்றத்தைப்பற்ற. திருவடிகளுதவுவது நம்முடைய ஆபத்துக்கன்றோ? என்ன - நம்முடைய இத்யாதி "திருக்காலாண்ட" என்றதுக்கு ஹேதுமாதல். அவன் திருமேனிக்கு வந்த ஆபத்தைப்போக்குகையாலே அவனுடைய ஆபந்நிவ்ருத்திக்கு உறப்பாகிறது; ஆஸ்ரிதவிரோதியைப்போக்

---

† [ஸ்ரீராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 94, 22.] ‡ ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 5, 16, 14.

களைகாணும் உதவுவது! திருமேனிதான் ஆஶ்ரிதார்த்தமாகையாலே, அவர்கள் விரோதி போகைக்கும் அதுதானே யுறுப்பாயிருக்கை. [பெருமானே] - அன்று ஶோஷியையுண்டாக்கினஉனக்குஇன்று ஶோஷவஸ்துவை உண்டாக்குகை பெரியபணியோ? அவன் ப்ரகாரியாகுல், ப்ரகாரமாயுண்டாமதிறே யிது. [கிளர்ந்துஇத்யாதி] - "கும்பிடுநட்டமிட்டாடி" என்கிறபடியே அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே, அவைராக்கியங்கொண்டு ப்ரஹ்மரு ராதிகள், ப்ரதாநரோடுஅப்ரதாநரோடு வாசியறக் கிண்ணகர்சுழித்தாற்போலேசூழச் சூழப்பட்டு, இருட்டில் விளக்குப்போலே "தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்" (தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம்) என்கிறபடியே தேஜஸ்ஸோவடிவான திருமேனியைக்கொண்டு, ஒருநாள் ஆனைக்குவந்து தோற்றினாற்போலே, ஆகாசமடங்கலும் இடமடைக்கும்படி வந்துதோற்றவேணுமென்கிறார். [விளங்க] - இவன் ஸந்நிதியில் ப்ரஹ்மாதிகள் தேஜஸ்ஸை "தமஸ்ஸை" என்னும்படி யிருக்கிறபடி. [ஒருநாள்] - "நூறுண்டு, பதினாயிரமாண்டு" என்றுஅர்த்தித்தேனோ! [காணவாராய்] - * கிணகர்கீளெரிவைத்தருளாயென்கிறேனோ! [விண்மீதே] - இங்கே வந்தவதரிக்கச் சொல்லுகிறேனோ! (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

விண்மீதிருப்பாய்!மலைமேல்நிற்பாய்!கடற்சேர்ப்பாய்!
மண்மீதுழல்வாய்!இவற்றுள் எங்கும்மறைந்துறைவாய்!
எண்மீதியன்றபுறவண்டத்தாய்!எனதாவி
உள்மீதாடிஉருக்காட்டாதேயோவிப்பானேனோ?

ஆ—(விண்மீத.) - திருநாட்டிலும் திருமலையிலும் திருப்பாற்கடலிலும் மற்றும் பூமியிலுள்ள திருநகரிகளிலும், இவற்றிலும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸ்தாவரஜங்கமாத்மக ஸர்வவஸ்துக்களிலும், அஸங்க்யேயமான அண்டாந்தரங்களிலுள்ளும், ஸர்வாத்மாவினுள்ளும் எங்கும் ஆஶ்ரிதார்த்தமாக ஸந்நிஹிதனாயிருந்துவைத்து, எனக்கொருத்தனுக்கும் உன்திருவடிவைக் காட்டாதொளிக்கலோ பார்த்தருளிற்றென்கிறார்.

கிணபடியெங்குனே? என்ன - திருமேனிதான் இத்யாதி அதாவது - திருமேனி ஆஶ்ரித ஸ்வம்மாகையாலே, அந்தத்திருமேனிக்குவந்த ஆபத்தைப் போக்குகையே ஆஶ்ரிதர் ஆபத்தைப்போக்குகையென்றபடி. "பெருமான்" என்றதுக்கு ஶாவம் - அன்றுஶோஷியை இத்யாதி. சகடாசுரனுடைய சரீரமானது கட்டுக்குலைந்து முறிந்துவேறாம்படி பிளந்துருமாய்ந்துபோம்படி திருவடிகளையாண்டசேஷியானவனே யென்று ஶப்தார்த்தம். அப்படி பெரியபணியில்லையோ? என்ன - அவன்ப்ரகாரியானால் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்துக்குஶப்தார்த்தம் - கும்பிடுநட்டமிட்டு இத்யாதி. இவனை - 'விளங்க" என்கையாலே- ப்ரஹ்மாதிகள் தேஜஸ்ஸை 'தமஸ்ஸை' என்றுஅர்த்தம். கிளர்ந்து - ஸாதரோத்யுக்தராய். "ஸுவர்ணவர்ணவஸுமதீஸுமுகீஸுகேஶீ தேஜஸாம் ராஶிமூர்ஜிதம்" இதி ப்ரதமேஷோ நவமே. க்ரமேணாவ்ய. 'கிணகர்கீளெரிவைத்தருளாய்'-பெரியநகரமானலங்கையிலே யுண்டுவளரும்படி அக்கினியைப்ரேரிக்கவேணுமென்றர்த்தித்தென்றபடி. திருவிருத்தம், தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு - "பேணலும்" இத்யாதி. (ச)

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வஸ்ரஸ்திவுறிதுறைப், ஹ்ருதயத்திலுள் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாசியாநின்று வைத்து, என் கண்ணுக்கு விஷயமாகத் தொழுந்தால் நான் தரிக்கவல்லேனோ? என்கிறார்.

[விண்ணெண்ணு தொடங்கி] - திருநாட்டிலே ரிஷிகளாலக்கமாகவிருந்து திருநாட்டிலுள்ளாரும் ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரும் ஒக்க ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி திருமலையிலே நின்றருளி திருப்பாற்கடலிலே ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுக்கு ஸமாஶ்ரயணீயனாய் வந்து கண்வளர்ந்தருளிச் செய்து ஆஶ்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்தில் வந்து திருவவதாரம் பண்ணி உலகமெல்லாமவனே! [இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய்]-ஸகலபதார்த்தங்களிலுள்ளும் அவற்றினுடைய ஹிதார்த்தமாகத் தெரியாதபடி ஆத்மதயா நிற்குமவனே! [விண்ணீதியன்ற புறவண்டத்தாய்]-அஸங்க்யேயமான ஸ்வர்க்கங்களிலும் உள்ளவனே! [எனதாவியுள் மீதாடி]- என் உள்ளே மிகவும் பரகாசித்து வைத்தீர்.

ப.—அநந்தம், பரத்வாத்யவஸ்தாபேதங்களாலும் அநுஸந்தேயமாகாநின்றிக்கிற நீ, என்னெஞ்சிலே ப்ரகாசிப்பித்து உன்னை வைத்தபடியே மறக்கலாமோ? என்கிறார்.

(நித்யாஶ்ரிதர்க்கநுஸந்தேயனாய்க்கொண்டு), விண்ணீது-(நீர்மைக்கெல்லையான) பரமபதத்திலே, இருப்பாய் - (ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்க்கொண்டு) இருக்குமவனாய், (தாழ்ந்தார்க்குமுகங்கொடுக்கைக்காக), மலைமேல்-(நீர்மைக்கெல்லையான) திருமலையிலே, நிற்பாய்-(அர்ச்சாரூபேண) நிற்குமவனாய், (ப்ரஹ்மாதிகளுக்காஶ்ரயணீயனாகைக்காக), கடல்-திருப்பாற்கடலிலே, சேர்ப்பாய் - (அநிருத்தரூபேண ஸ்துதறித்துக்) கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், (அளவிலிகளானாரை அழகாலே வசீகரிக்கைக்காக ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண), மண்மீது - பூமியிலே அவதரித்து, உறைவாய் - (அந்ருஷ்யராகி ஸஹ்ருதயனாய்) ஸஞ்சரிக்குமவனாய், இவற்றுள் - இஜ்ஜகத்தில், எங்கும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களிலும், மறைந்து - (அந்தராத்மபூதனாய்) இந்த்ரியகோசரனன்றியே, உறைவாய்-வர்த்திப்பானாய், என் - என்னுடைய, மீது - மேலே, இயன்ற - போகக்கடவதான, புறம் - புறப்பரப்பான, அண்டத்தாய் - அண்டங்களிலுமுளனான நீ, எனது - என்னுடைய, ஆவியுள்-(ப்ராணஸ்தாநமான) நெஞ்சுக்குள்ளே, மீதாடி - மிகவும் நடையாடிவிட்டு, உரு - வடிவை, காட்டாதே - கண்ணுக்கிலக்காக்காதே, ஒளிப்பாயோ - மறைக்கக்கடவையோ?

இ.—அநுராகம் பெருகி, ஸர்வஸ்ரஸ்திவுறிதுறைப் என்ற ஹ்ருதயத்திலுள் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாசியாநின்றுவைத்து, என் கண்ணுக்கு விஷயமாகத் தொழுந்தால் நான் தரிக்கமாட்டேனென்கிறார்.

[விண்மீது இத்யாதி] - பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளுக்கு அழகைக்காலக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவனே! நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்க அநுபவிக்கலாம்படி திருமலையிலே நின்றருளினவனே! திருமலையில் நிலைபோலே ப்ரகாசிக்கிறதாயிற்று, இவர்க்கு பரமபதத்திலிருப்பு. பரமபதத்தில் நீர்மையுமறியாதே, திருமலையில் நீர்மையுமறியாதே இருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாகைக்கும் அநுபவிப்பிக்கைக்காகவும் திருப்பாற்கடலிலே வாய்ந்தருளினவனே! அத்தலையளவில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்காக ஸஹ்ருதயனாய்க்கொண்டு அவதரித்து பாரிலே அப்பிறப்பு மேலாகப்பிறவாமலே அநுபவித்து ரக்ஷிக்குமவனே! காண்கையும் அஸஹ்யமாயிருப்பார்க்கு முகந்தோற்றாதபடி

நின்று ஸகலபதார்த்தங்களினுடைய ஸத்தையைமேகாக்கினவனே! ஆஸங்க்யேயமான்வாஹ்ய யாண்டங்களுக்கும் இப்படி ரக்ஷகனானவனே! என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே மிகவும் ப்ரகாஶித்து என்னுதல், அந்தர்வெறிப்ரசுவர்த்தித்து என்னுதல். [உருக்காட்டாதே - ஒளிப்பாயோ] - "ஸகூரநாழி" என்கிற வடிவை எனக்குக் காட்டாதே மறையாநின்றால் ஜீவிப்பனோ?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதனாய் என்ஹ்ருதயத்திலும் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாசித்துவைத்து, என்கண்ணுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் நான் தரிக்கேனோ? என்கிறார்.

[விண்மீதிருப்பாய்] - ஸதாதாரமநம்பண்ணுவடியான பாகம்பிறந்தவர்களுக்குக் காட்சிகொடுத்திருக்கும்படி. இவர்க்கு இங்குத்தையிற்காட்டிலும் பரமபதத்திலிருப்புக் காணும் முற்படத் தோற்றுகிறது. [மலைமேல்நிற்பாய்] - நித்யஸூரிகளையும் நித்யஸம்ஸாரிகளையும் ஒருதுறையிலே நீருண்ணப்பண்ணுகிறவிடம். இங்குள்ளாருந்தன்னிலையில் வாசியறியும்படி ருசிஜநகனாய்நின்றபடி. *வேங்கடத்தாடு கூத்தனிறே. [கடற்சேர்ப்பாய்] - கால்நடைதந்துபோகவல்ல ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்துசாய்ந்தபடி. விண்மீதிருப்பாயென்று - இருப்பில்வீறுசொன்னார்; மலைமேல்நிற்பாயென்று - நிலையில்வாசிசொன்னார்; [கடற்சேர்ப்பாய்] - கிடையழகு திருப்பாற்கடலிலே பாயவளிதம். [மண்மீதுழல்வாய்] - அவ்வளவுபோகமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்காகஅவதரித்து, அவர்கள் கண்வட்டத்திலேதிரியுமவனே! [உழல்வாய்] - "தாம்பாலாப்புண்டாலும் அத்தழும்புதானிளகப் பாம்பால் ஆப்புண்டுபாடற்றாலும்' என்கிறபடியே அநுகூலராய்க்கட்டுவாரும் ப்ரதிகூலராய்க்கட்டுவோருமான ஸம்ஸாரமிறே. [இவற்றுளேங்கும்யறைந்துறைவாய] - கண்ணாலே காணில் சிவிட்டென்னுமவர்களுக்கு, அவர்கள்காணவொண்ணாதபடி மறைந்துவர்த்திக்குமவனே! விஷயப்ரவணமான ப்ரஜை "தாய்முகத்திலேவிழியேன்" என்றால், தான்மறைய

அஞ்சாம்பாட்டு—விண்மீது இத்யாதி. "உருக்காட்டாதேமறைவாயோ" என்றபடியாவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வத்ர இத்யாதி.

தாத்பர்யம்-ஸதாதாரமநம் இத்யாதி. இங்கே ஸந்நிஹிதனான அர்ச்சாவதாரத்தைத்தொடங்கி யருளிச்செய்யாதே முற்பட 'விண்மீதிருப்பாய்' என்கிறதென்? என்ன - இவர்க்கு இத்யாதி. "மலை" என்றதுக்குஜீவம்-நித்யஸூரிகளையும் இத்யாதி. "நிற்பாய்" என்றதுக்குஜீவம் - இங்குள்ளாரும் இத்யாதி. இக்கிலை ருசிஜநகமோ? என்ன - வேங்கடத்து இத்யாதி. திருமலையிலே நின்றருளினவழகுக்கு திருவேங்கடமுடையான் நின்றருளினாலிறே வல்லார் ஆழ்வார்போலையிருக்கையாலே - ஆடுகூத்தனாகக்கொண்கிறதென்றபடி. திருமொழி இரண்டாம்பத்து முதற்றிருமொழி - "கூடியாடி" இத்யாதி. "இருப்பாய், நிற்பாய், கடல்சேர்ப்பாய்" என்றதுக்குஜீவம் - விண்மீதிருப்பாய் என்று இத்யாதி. விலக்ஷணரூபஸஞ்சாரத்தை - நிரிவாயென்றாகிக, "உழல்வாய்" என்று - ருசிகரூபஸஞ்சாரமாகச்சொல்லலாமோ? என்ன - தாம்பால் இத்யாதி. "வெண்ணெய்களவுகண்டான்" என்று யசோதை தாம்பாலே கட்டக் கட்டுண்டாலும், அத்தழும்புதான் அத்யாபாஸமென்னும்படி ப்ரதிகூலனான காளியனாலேகட்டுண்டு துக்கப்பட்டாலுமென்று ஸம்தர்த்தம். பெரியதிருவந்தாதி பதினெட்டாம்பாட்டு. இளக - இரட்டிக்கும்படியாகவென்றாமாம். பாடற்றாலும் - துக்கப்பட்டாலும். ஆக, இத்தால் அநுகூலையான யசோதை, ப்ரதிகூலனாகாளியனாலிறே இருப்பாளாயிருக்கிறபடியாகையாலே - "உழல்வாய்" என்று விவேகிக்கிறதென்றபடி. "மறைந்து" என்றதுக்குவாஸனை - கண்ணாலேகாணில் இத்யாதி. சிவிட்டென்னும்-சீகாரிக்கும்; அருவெறுப்பென்றாமாம். "மறைந்துவர்த்திக்கையுபகாரம்" என்னுமத்தை வெளிகிளம்பிவந்தாலேதர்ஶிப்பிக்கிறார் - விண்ணாய்ப்பாவனை

நின்று அவனுகந்தாரையிட்டு ரக்ஷிக்குந் தாயைப்போலே. அதாகிறது - சிசுபாலாதிகள் நறுகுமுறுகுஎன்றால், அவர்கள்கண்ணுக்குத்தோற்றாதபடி அந்தர்யாமியாய்நின்று நோக்தும் படி. [எண் மீதியன்ற புறவண்டத்தாய்] - எண்ணுக்குமேலேவர்த்திக்கிற மற்றுள்ளவண்டங்களிலும்இப்படி வர்த்திக்கிறவனே! "கொடிகொடிசதாநிச" (கோடிகோடி சதாநிச) இறே. [எனதாவி யுள்மீதாடி] - என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே குறைவற ஸஞ்சரித்தேன்னுதல், என்னாத்மாவுக்குள்ளும் புறம்பும் ஸஞ்சரித்தேன்னுதல். [உருக்காட்டாதே யொளிப்பாயோ] - வடிவுகாணப்பெறாவிட்டால், மறந்துபிழைக்கவும்பெறாதொழிவதே. குணஜ்ஞாநத்தாலே யரிப்பார்க்கன்றோ வடிவுகாணாதொழிந்தாலும் யரிக்கலாவது? (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

பாயோரடிவைத்து அதன்கீழ்ப்படரவைநிலமெல்லாம்
தாய் ஓரடியால் எல்லாவுலகுந்தடவந்த
மாயோன்! உன்னைக்காண்பான்வருந்தியேனாளும்
தீயோடுடன்சேர்மெழுகாய் உலகிற்றிரிவேனோ?

ஆ.—(பாயோரடிவைத்து.) - என்னை யுன்திருவடிகளிலே சேர்க்கவேணுமென்று, லோகவிக்ரமணவ்யாஜத்தாலே, விலையில்லாததொரு பதங்கெடுத்துத் தேடுவாரைப்போலே பெரிய வருத்தத்தோடே உன் திருவடியாலே என்னைத் தேடிக்கொண்டு திரிந்தஉன்னை நான் காணவேணுமென்று ஆசைபட்டு* "எங்குற்றாய் எம்பெருமான்?" என்று வருந்தித் தேடிக்காணப்பெறாதே, ஸோகாக்நியாலே தீயோடுடன்சேர்மெழுகு போலே உஷ்ணமாகையாய் இவ்வுலகத்திலே நான் உன்னைத்தேடியும் திரியுமத்தனையோ? என்கிறார்.

ஓ.— ஆறும்பாட்டில், "காண்கைக்கு இவர்தாம் அயோக்யர்" என்று உபேக்ஷித்தருளினை ஞகக்கொண்டு, யோக்யாயோக்யதையாராதே லோகத்தையெல்லாம் அளந்துகொண்ட உன்னால் இழக்கப்படுவாருண்டோ? என்கிறார். [பாயோரடியென்று தொடங்கி] - ஓர் அடியைப் பரம்பவைத்து அவ்வடிக்கீழேயாம்படி கடலோடுகூடின நிலத்தையெல்லாம் அநாயாஸேந கடந்து மற்றையொருஅடியாலே எல்லாலோகங்களும்

மான இத்யாதி. த்ருவந்தடாக்த ஸித்தார்த்தத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே காட்டுகிறார் - அதாகிறது இத்யாதி. நறுகுமுறுகு - பொறாமை; ஸப்தாநுகாரம். இப்படிவர்த்திக்கிறவனே - பரத்வாதிபஞ்சகாகாரனாய்க்கொண்டுவர்த்திக்கிறவனேயென்றபடி. அண்டங்கள் அநந்தங்களோ? என்ன, ப்ரமாணம் - கொடிகொடிஇத்யாதி "ஸஹஸ்ரகோடிஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரகோடிஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரகோடிஸஹஸ்ராணாம் கயாதத்ரகொடிகொடிசதாநிச" இதித் த்விதீயேம்ஸே. [எ-உ எ] முந்தின வர்த்தத்துக்கு, "மீது" என்று - மிகுதியாய், குறைவறுதிறையச்சொல்லுகிறது; த்விதியார்த்தத்துக்கு, "மீது" என்று - மேலாய், புறம்பென்றபடி. "ஆவியுள்மீதாடி" என்றதுக்குவ்யாக்யாநம் - மறந்துபிழைக்கவும் இத்யாதி. வடிவுகாணாவிட்டால் குணாநுஸந்தாநத்தாலே யரிக்கவொண்ணாதோ? என்ன, குணஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. இப்பாட்டில் - பரத்வாதிபஞ்சகத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (ரு)

உஜ்ஜீவிக்கும்படி கடவின ஆச்சர்யபூதனே! [உன்னையென்று தொடங்கி] - இப்படி ஸுலபனான உன்னைக் காணவேணுமென்று கெருப்பிலேபட்ட மெழுகுபோலே நோவுபட்டு முடியவும்பெறாதே திரிவேனோ?

ப.—அநந்தரம், யோக்யாயோக்யதாவிசாரமில்லாதபடி அசேஷ ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவனான உன்னைக்காணவேணுமென்று, அக்நிஸகாசத்தில் மெழுகுபோலே பதியிலுண்ணாய்த் திரியக்கடவேனோ என்கிறார்.

ஓர்-ஒரு, அடி - திருவடியை, பாய் - பரப்பி, வைத்து - வைத்து, அதன்கீழ் - அதின் கீழேயாம்படி, பரவை - ஸமுத்ரையான, நிலமெல்லாம் - ஸகல பூமியையும், தாய் - தாவி, ஓர்-மற்றையொரு, அடியால் - திருவடியாலே, உலகு - ஊர்த்வலோகம், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், தடவந்த - மேலேதடாவின, மாயோன் - ஆச்சர்ய பூதனே! உன்னை - உன்னை, காண்பான் - காணவேணுமென்று, எனை நாளும் - எல்லாக் காலத்திலும், வருந்தி - க்லேசித்து, தீயோடு - தீயோடே, உடன்-கிட்ட, சேர்-சேர்ந்த, மெழுகாய் - மெழுகின் ஸ்வபாவத்தையுடையேனாய், உலகில் - நாட்டிலே, திரிவேனோ - (முடியவும்பெறாதே ஸ்திரமாயிருக்கவும்பெறாதே) அலமாக்கக்கடவேனோ? தடவுதல் - உள்ளளவளைத்தும்கொள்ளுதலுமாம்.

இ.—ஆழம்பாட்டில், 'காண்கைக்குத் தாம் அயோக்யர்' என்று உபேக்ஷித்தாரையும் நினைத்து, யோக்யாயோக்யதை பாராதே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உன்னால் இழக்கப்படுவார் உண்டோ? என்கிறார்.

[பரவையடிவைத்து] - ஸமுத்ரையை, பாய்வைத்து - பரம்பவைத்து, [அதன்கீழ் பரவை நிலமெல்லாந்தாய்] - அத்திருவடியின்கீழே கடல்சூழ்ந்த பூமியையெல்லாம் அளந்துகொண்டு. [ஓரடியால்] - மற்றொரு அடியால். [எல்லாவுலகுந்தடவந்த] - ஸகல லோகங்களையும் ஸ்பர்ஶித்து; தடவந்த - தடவின, தென்றல்பட்டாற்போலே உஜ்ஜீவிக்கும்படி இருக்கை. [மாயன்] - ஆச்சர்யபூதனே! இதெல்லாம் தன்பேறாகச்செய்த வ்யாபாரமாறுக்கை யுடையவனென்கை. [உன்னைக்காண்பான் வருந்தி] - என்னைக் கிட்டுகைக்கு வருந்தித்திரிந்த உன்னைக் காணவேணுமென்று நான் வருந்தி; அத்தலையித்தலையாய், [எனைநாளும்] - அநேககாலமாய் - ஒருநாள் என்னுகையை ஆவிஷ்கரித்து விடேனோ? [தீயோடுடன்சேர் மெழுகாய்] - அக்நிஸகாசத்தில் மெழுகுபோலே தாமளிந்து அழியாதிருக்கல், அக்நிஸம்பந்தம் நமக்கல்லாதொழியப்பெறாதே யிருக்கை. நகையின் ஸ்வபாவத்தாலும் விஷயஸ்வபாவத்தாலும் அழியாமல்யம் நித்யமாயிருக்கை. [உலகிற்றிரிவேனோ] - ஜீவிக்கவும்பெறாதே முடியவும்பெறாதே, யாதநாஶரீரம்போலே குளிர்ந்த வழியில்லாத தேசத்தே எத்தனைநாள் தட்டுத்திரியக்கடவேன்?

ஈடு.—ஆழம்பாட்டு 'உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம். அதில் ஒரு குறையில்லை; ஆனாலும், ப்ரயோஜநம் உம்மதானபின்பு நீரும் சிலயத்நம்பண்ண வேணுங்காணும்' என்ன; இந்தமர்யாதை என்றுதொடங்கிக்கட்டிற்று என்கிறார். அன்

ஆழம்பாட்டு—பரமபோக்யர் இத்யாதி இப்போது தாம் அவனைப்பெறுதே கூப்பிடுகிற இவர் "பரமபோக்யரான" இத்யாதியாலே - திருவுள்ளங்கருளின அபதானஞ் சொல்லுகிறதுக்கு அநுகுணமாக ஸங்கதி - உம்முடைய இத்யாதி:

ரியே, காண்கைக்குத் தாம் அயோக்யர்என்று உபேக்ஷித்தாரு கணிக்கத்து, யோக்யதாயோக்யதை பாராதே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உன்னாலேயிழக்கப்படுவார் உண்டோ? என்கிறாராகவுமாம்.

[பாயோரடிவைத்து] - சேதநர் தலையிலே திருவடிகளைவைக்கிறபோது, அவர்கள் எவ்வளவு வருந்தினார்கள்? வஸிஷ்ட சண்டாள விஷாதம்பாராதே வெறும் உன்க்ருபையாலே செய்தருளினாய் அத்தனையன்றோ! [பாயோரடிவைத்து]-ஓரடியைப் பாவிவைத்து. [அதன்கீழ்] - அத்திருவடியின்கீழே. [பாரவைநிலமெல்லாம்தாய்] - கடல்சூழ்ந்தபூமிப்பரப்படங்கலும், தாவி - அளந்தேன்றபடி. ஸங்கல்பத்தாலே செய்தானல்லனே, திருவடிகளைப் பரப்பிப் பின்பிறே யளந்துகொண்டது * பரக்கவைத்து அளந்துகொண்ட பற்பபாதனிறே! [ஓரடியாலெல்லாவுலகுந்தடவந்த] - மற்றைத்திருவடியாலே ப்ரஹ்ம லோகத்தளவும் சென்று ஸ்பர்ஶித்த. [எல்லாவுலகும்] - நடுவுள்ள லோகங்களெல்லாம். [தடவந்த] - தென்றல் உலாவினாற்போலே. [மாயோன்] - தன்னுடைமையைஸ்பர்ஶிக்கைக்குத் தான் வ்யாமோஹம்பண்ணுமவன். [உன்னைக்காண்பான் வருந்தி] - என்னாவில் வந்தவாறே என்னை இரப்பாளனாக்குகிறாயோ? அத்தலையித்தலையாயிற்றோ? [எனைநாளும்] - அநேக காலம். * மயர்வறுமதிநலமருளியயின்பு ப்ராப்தியளவும்செல்ல இடையிலுண்டான நாளு நாளும், * அவனைதீர்சூழ்ப்புக்குத் திரிந்த நாளோபாதி பரப்பாய்த் தோற்றுகிறபடி. [தீயோடுன்சேர்மெழுகாய்] - அக்நியிலேப்ரவேசித்துக் கரிந்துபோகவும்பெறாதே, தூரவிருந்து அழியாதிருக்கவும்பெறாதே, உருகுவது வலிப்பதாகிறபடி. மாகலோநுலாவத்தாலே யுருகுவது வலிப்பது, வாஞ்஛யஸம்ஶ்லேஷம்பெறாமையாலே உருகுவது வலிப்பதாய்ச்செல்லுகிறபடி. நசைவலிக்கப்பண்ண, ஆசையுருகப்பண்ணச்செல்லுகிறபடி. [உலகில்திரிவேனோ] - ஒன்றில்ஜீவித்தல், ஒன்றில்முடிதல்செய்யப்பெறாதே, குளிர்ந்தவழியில்லாததேசத்திலே யாதநாஶரீரம்போலே நானொருவன் இங்ஙனேதிரிவதே! (ரு)

"பாயோரடிவைத்து" என்றதுக்கு ஹேதுஹேதுமத்பாவம் - சேதநர் இத்யாதி. எவ்வளவுவருந்தினார்களென்றது - எத்த ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணி ப்ரயாஸப்பட்டார்களென்றபடி. "எல்லாம்" என்றதுக்குஹேதுஹேதுமத்பாவம்-வஸிஷ்ட இத்யாதி. பாவிவைத்து-பரப்பிவைத்து. பாரவைநிலமெல்லாம்தாயென்றாதே, "பரப்பிவைத்து" என்றுவிசேஷித்ததுக்குஹேதுஹேதுமத்பாவம் - ஸங்கல்பத்தாலே இத்யாதி. அதாவது - பத்தும்பத்தாகச் செய்தானென்னைக்காட்டி விசேஷிக்கிறதென்றபடி. "பரப்பியளந்தானொருண்டு" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - பரக்கவைத்து இத்யாதி. நிருச்சந்தவிருத்தம் - "குரக்கினம்பணை" இத்யாதி; ஸ்பஷ்டமோர்த்தம். பற்பம் - பத்ரம். தடவந்த - தடவின. தடவினவென்னையாலே - ஸ்பர்ஶநபத்வந்தோற்றுகிறது. நடுவுள்ளவென்றது - பூமிக்கும் அண்டகபாலத்துக்கும் நடுவுள்ளவென்றபடி. "தடவந்த" என்றதுக்குஹேதுஹேதுமத்பாவம் - தென்றல் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தில் தம்முடைய ஆர்த்தியைச் சொல்லுகிறதுக்குஹேதுஹேதுமத்பாவம்-என்னாவில் இத்யாதிவாக்யத்வயம். அல்பகாலமன்றோ எழுந்தருளியிருந்தது. "எனைநாளும்" என்கிறதென்? என்ன - மயர்வற இத்யாதி. விப்ரலம்ப ம்யமாயாலே பரப்பாய்த்தோற்றுகிறதென்றபடி. "உடன்" - ஸமீபம். ஸீயோடுசேர்வென்றாதே, "உடன்சேர்" என்றதுக்குஹேதுஹேதுமத்பாவம் - அக்நியிலே இத்யாதி. "உருகுவது வலிப்பது" என்றதை விவரிக்கிறார் - மாகலோநுலாவத்தாலே இத்யாதி. அதாவது - ஒருதுணத்தை-மாகலோநுலாவத்தால் அது குணாந்தரத்திலே ஆசையைப் பிறப்பிக்கும்; அப்போதே அக்குணாந்தரம் பெறாமையாலே உருகுவது; அது லபித்தவாறே தரிப்பதென்றபடி. விக்ரஹபாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷம் பெறாமையாலுண்டான ஆசையாலேயுருகுவது. "ஒருகால்காணலாமோ" என்னும் நசையையிலோத்து விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் முடியவொட்டாமையாலேவலிப்பதென்றபடி. விஸ்ரணம் - நாயி இத்யாதி. [illegible] - [illegible] வன் ஸுகுந்தாபலம். அசையாவுக - அநு஭வாலாபத்தில் ப்ரியாபலமையவிலோக்கும் அஸிஹிஷ்ணுவாய். (க)

ஏழாம் பாட்டு.

உலகில்திரியுங்கருமகதியாய் உலகமாய்
உலகுக்கேயோரிருமானாய்! புறவண்டத்து
அலகில்போலிந்த திசைபத்தாயஅருவேயோ
அலகில்போலிந்த அறிவிலேனுக்கருளாயே.

ஆ.—(உலகில்திரியும்) - ஸ்வாமிமதபுருஷார்த்த ஸாதநத்வேந அநுஷ்ட்டிக்க மாநமாயிருந்த யாஹாதி ஸர்வக்ரியைகளும், அந்தக்ரியாநுஷ்ட்டாநாநுகுணமான லோகமும், அந்தலோகத்திலே வர்த்தமாநராய் க்ரியாநுஷ்ட்டாதாக்களான ஆத்மாக்களும், அண்டாந்தவுறிர்வர்த்தமாநராய் கர்மஹிரஸங்குசித ஜ்ஞாநராய் அஸங்க்யேயராயிருந்த முக்தாத்மாக்களும், இதெல்லாம்உன்ஸங்கல்பாயத்தமன்றோ? ஆதலால், என்னாலொரு செயலில்லை; த்வதீய ஸர்வபோபாய விஷயஜ்ஞாந ஔந்யமின்றியேயிருக்கிற எனக்கு உன்னுடைய நிரவதிகக்ருபையாலே உன்னைக்காட்டியருளாய்! என்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், "நீரும் சிறிதுயத்நம் பண்ணவேணுங்காணும்" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக்கடவையாக ஸங்கல்பித்திருக்கிற உன்னுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு நான்புறம்போ? என்கிறார் [உலகில் என்று தொடங்கி]- லோகத்துக்கு புருஷார்த்தாத்யுபாயமாய்க்கொண்டு லோகத்தில் பரிமாறுகிற புண்யபாபரூபக்ரியைகளுக்கும் விலக்ஷணரான கர்மாநுஷ்ட்டாதாக்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவனே! இருந்ததே குடியாக எல்லார்க்கும் ஆத்மதயாநின்று நிர்வஹிக்கிறவனே! [புறவண்டத்தென்று தொடங்கி] - ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தமாய் எண்கடந்த தன்னுடைய ஜ்ஞாநப்ரஸரையாலே ஸர்வமுக்தரான ஆத்மாக்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவனே! உன்னையும் உன்னுடைய நித்ய நிரவதிக தேஜோரூபங்களையும் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கமுடியாத அறிவுகேட்டையுடைய எனக்கு க்ருபைபண்ணியருளவேணும். நீ ஸர்வநிர்வாஹகனாகையாலும் நான் அறிவுகேடனாகையாலும் நீயேயருளவேணுமென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், கார்த்ருக்ரியாரூபமான லௌகிக ஸமஸ்தவஸ்துவுக்கும் அந்தராத்மபூதனான நீ, உன்னைப்ராபிக்க விரகுஅறியாதனான எனக்கு க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

உலகில் - லோகத்தில், திரியும் - வ்யாபரிக்கிற, கருமம் - கார்யரூபமான, கதி - உபாயங்களுக்கு, ஆய் - நிர்வாஹகனாய், உலகம் - அவ்வுபாயகர்த்தாக்களான லௌகிகாதிகாரிகளுக்கு, ஆய் - (அந்தராத்மதயாநின்று) ப்ரவர்த்தகனாய், (இப்படிப்ரவர்த்தகத்வமாத்ரமன்றியே), உலகுக்கு - ஸர்வலோகங்களுக்கும், ஒருயிரும் - ஏகாத்மாவாயும், ஆனாய் - நிற்பானாய், புறவண்டத்து - அண்டாந்தவுறிர்வர்த்திகளாய், அலகில் போலிந்த - அஸங்க்யேயஸ்வரூபராய், (ஜ்ஞாநதர்மத்தாலே), பத்து-பற்று, திசை-திக்கிலும், ஆய்-வ்யாப்தரான, அருவே - முக்தாத்மாக்களை ப்ரகாரமாகவுடையவனே! அலகில்போலிந்த - எண்ணிறந்த, அறிவிலேனுக்கு - அறிவுகேட்டையுடையேனாகையாலே உன்னைப்பெறவிரகறியாத எனக்கு, அருளாய் - (ஸாதநமும்நீயேயாய் ஸாலமும்நீயேயாம்படி) க்ருபைபண்ணியருளவேணும். ஓவென்கிற அசை - ஆர்த்தியால்வந்த கூப்பிட்டைக் காட்டுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், "பேறு உம்மதமான பின்பு, நீரும் சிறிது யத்நம் பண்ணவேணுங்காணும்" என்ன, 'ஸர்வமும் த்வதீநமாயிருக்க, அதுக்குப்புறம்போ. நான் என்காரியம் செய்கைக்கு?' என்கிறார்.

[உலகில் இத்யாதி] - லோகத்தில் பரிமாறுகிற ஸாதநமான கர்மம் நீயிட்ட வழக்காய் [உலகமாய்] - அநுஷ்ட்டாதாக்களும் நீயிட்ட வழக்காய். [உலகுக்கேயோருயிருமானாய்] - ஒருஶரீரத்தை ஒருசேதநன் ஆத்மாவாய் அபிமாநிக்குமாபோலே, ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஏகாத்மாவானவனே! "ஸர்வ்வ்ரூவிஷ்ஶாஷா". ஸகலஜ்ஞனான தானே கர்த்தாவும் கர்மமும் உபகரணங்களுமாயிருக்கை. [புறவண்டத்து]-அண்டப்புறத்து, அஸங்க்யேயராய் ஜ்ஞாநப்ரஜைபாலே ஸர்வஜ்ஞரான முக்தாத்மாக்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [அஸகில்பொலிந்த அறிவிலேனுக்கு] - சேதநர்க்குத் தொகையுண்டாகிலும் என்னறிவு கேட்டுக்கு எண்ணில்லை. [அருளாயே] - என்னளவு இதான பின்பு நீயே க்ருபைபண்ணி யருளுமித்தனையன்றோ? அறிவையுண்டாக்கி, அத்தைப் பக்வமாக்கி, அநிஷ்டமான உன்னையும் தந்தருளவேணும்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. "'உலகில்திரிவேனோ" என்கிற உறைப்பாலுண்டான ஸ்வாதந்த்ர்யம் உம்முடையதலையிலேகிடந்ததே!' என்ன, 'ஸாதநமும்ஸாதகரும் த்வதீநமான பின்பு, இவ்வாற்றாமை எனக்கு ஸ்வரூபமாயன்றோ விருக்கிறதே?' என்கிறார். அன்றியே, 'பேறுஉம்மதானபின்பு நீரும் சிறிது யத்நம்பண்ணவேணுங்காணும்' என்ன, 'ஸர்வமும் த்வதீனமாயிருக்க, அதுக்குப்புறம்போ நான்என்காரியம்செய்கைக்கு?' என்கிறாராகவுமாம்.

[உலகில்திரியும்கருமகதியாய்] - லோகத்தில்பரிமாறுகிற கர்மமாகிற ஸாதநமாய். உன்னையொழிய பலப்ரதாநம்பண்ணவல்லதொன்றுண்டோ? [உலகமாய்] - அநுஷ்ட்டாதாக்களோதான் ஸ்வதந்த்ரராயிருக்கிறார்? † உலகமென்பதுஉயர்ந்தோர்மாட்டிறே; லோகத்திலுள்ளார்க்கு என்றாம்வருகிறே. [உலகுக்கேயோருயிருமானாய்] - ஒருஶரீரத்தை ஒருசேதநன் ஆத்மாவாய் அபிமாநித்திருக்குமாபோலே, ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஏகாத்மாவா

ஏழாம்பாட்டு.—உலகில் இத்யாதி. "உலகில்திரியும்" இத்யாதி முதலடியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உலகில்திரிவேனோ இத்யாதி. உறைப்பாலுண்டான ஸ்வாதந்த்ர்யம் - ஆற்றாமையாலுண்டான பதற்றம். 'கிடந்ததே'-அதுஸாதநமாகாதோ? என்ன என்றபடி. ஸாதநமும் ஸாதகருமென்றது- "கருமகதியாயுலகமாய்" என்றதத்தைப்பற்ற. கீழிற்பாட்டிலே ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணவேண்டாவோவென்ற ஶங்கையை யநப்யுபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரித்தார்; இப்பாட்டில் - அப்யுபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரிக்கிறாரென்று விவக்ஷித்து, யோஜநாந்தரம் - அன்றியே பேறு இத்யாதி. 'ஸர்வமும் த்வதீநமாயிருக்க' இத்யாதிக்குக் கருத்து - உன்னுடைய க்ருபையைப்பார்த்தால் ஸாதநம் அநுஷ்ட்டிக்க வேண்டுவதில்லை யென்றார் கீழ்; அப்படி யநுஷ்ட்டிக்கவேண்டிற்றேயாகிலும், ஸாதநாநுஷ்ட்டாதாக்களும் அநுஷ்ட்டிக்கிற ஸாதநமும் உன் அநீநமாகையாலே எனக்கொரு ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லை; நான் அத்யந்தபாரதந்த்ரனானபின்பு ஸாதநம்அநுஷ்ட்டிக்க ப்ராப்திலில்லையென்கிறாரென்று-ஹேதுவிதம் - உன்னையொழிய இத்யாதி. "உலகமாய்" என்ற ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்குஹாவம் - அநுஷ்ட்டாதாக்களோ இத்யாதி. 'உலகம்" என்றால் - அநுஷ்ட்டாத்ருவாசகமாமோ? என்ன - உலகமென்பது இத்யாதி. உயர்ந்தோர்மாட்டி - சேதநவாசி. "ஶரீரஶரீரி" இதிவத். பரிஹாராந்தரம் - லோகத்தில் இத்யாதி.'கர்மமும்கர்த்தாவும் அவனுடைக்குநிபந்தநமேதென்ன; ஶரீரஶரீரிபாவமென்கிறார் - உலகுக்கேயோருயிருமானாய் என்று. அதாவது - ஸர்வாத்மாவாகையாலே ஸர்வமும் த்வதீநமாயிருக்குமென்ற

† திவாகரம், மக்கட்பெயர்த் தொகுதி.

னவனே! "அந்தப்ரவிஷ்டஸ்ஶாஸ்தா" (அந்தப்ரவிஷ்டஸ்ஶாஸ்தா). மஹாபூதருனதானே, கர்த்தாவும் கர்மமும் உபகரணங்களுமா யிருக்கை. இரண்டும் உன்தலையிலேகிடந்தால், உன்னையொழியஎங்ஙனே நான் ஜீவிக்கும்படி? [புறவண்டத்து]-அண்டாத்வெளிநீ என்றபடி. [அலகில்போலிந்ததிசைபத்தாய அருவேயோ] - அஸங்க்யேயராய், எம்பெருமான் ஸ்வரூபத்தாலே வ்யாபிக்குமாபோலே ஜ்ஞாநத்தாலே பத்துத்திக்கிலும் வ்யாபித்திருப்பாராய் ரூபித்ரவ்யம்போலே கண்ணுக்குவிஷயமன்றிக்கே அரூபியாயிருக்கிற ஆத்மாக்களுக்கு நிர்வாஹகருனவனே! முக்தரோதான் ஸ்வதந்த்ரராயிருக்கிறார்? அங்கும்பத்துத்திக்காயிருக்குமோ? என்னில்: இங்கேயிருந்துஅநுஸந்திக்கிறஇவர்க்குச் சொல்லத்தட்டில்லையே. அங்ஙனன்றிக்கே, முக்தர் லீலாவிபூத்யநுஸந்தாநம் பண்ணும்போதுஇங்குள்ளபடியே ப்ரதிபத்திபண்ணுவர்களிறே. [அலகில்போலிந்தஅறிவிலேனுக்கு] - ஹ்ருதயத்ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைப் பரிச்சேதிக்கிலும் தம் அறிவுகேடு பரிகணிக்கப் போகாதென்கிறார். * மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவர் வார்த்தையிறே! [அருளாயே] - பரிகாரமுண்டானபின்பு அருளக்குறையேன்? † "ஸ்வதந்த்ரஸ்ஸர்வாந்ருஜிஹிஷயாயா:" (அநுக்தமர்பாத்ரரிதர்தயாயா:) என்னுமாபோலே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

அறிவிலேனுக் கருளாய் அறிவாருயிரானாய்!
வெறிகொள்சோதிமூர்த்தி! அடியேனேடுமாலே!
கிறிசெய்தென்னைப் புறத்திட்டுஇன்னங்கெடுப்பாயோ?
பிறிதொன்றறியாவடியேன் ஆவிதிகைக்கவே.

ஆ. - (அறிவிலேனுக்கு ௩.) - என்னை யுள்ளபடி அறிவார்க்கன்றோ நான் என்னைக் காட்டிக்கொடுப்பது? என்னில், க்வதேதாத்ருசாரணபாலகையாலே, அவர்களுக்கு உன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கை ப்ராப்தம்; அறிவிலேனுக்குச் செய்தருளுகையன்றோ குணமாவது? ஆகலால், உன்னுடைய நிரதிசய ஔஜ்ஜ்வல்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி அபரிமிதோதாரகுணஸாகரமான உன்திருமேனியைக் கேவலம் உன்க்ருபையாலே

படி. "உலகுக்கேயோருயிருமானாய்" என்றதுக்கு ஹார்த்தஸ்வரூபம் - இரண்டும் இத்யாதி. இரண்டுமென்றது - கர்மமும் கர்த்தாவும். உன்தலையிலேகிடந்தால் - த்வத்ஸ்வரூபமானால். உலகுக்கேயோருயிராகையாலே யுலகமாயென்றபடி. "அலகில்போலிந்த" - எண்ணிக்கையிலேபூர்ணரான. அலகு - ஸங்க்யை. "திசைபத்தாய" - தர்மபூதஜ்ஞாநத்தாலேபத்துத்திக்கிலும் வ்யாப்தரான. "அருவேயோ" - ஆத்மாக்களைப்ரகாரமாகவுடையவனே! "புறவண்டத்து" - அண்டாத்வெளிர்வார்த்திகளாயென்றபடி. "புறவண்டத்து" இத்யாதியாலே - ப்ராக்ருதிபத்தசேதநரைச்சொல்லுகிறதென்னுதல், முக்தரைச்சொல்லுகிறதென்னுதல். இங்குள்ளபடியேயென்றது - இங்குள்ளார் அநுஸந்திக்குப்படியேயென்றபடி. ஸர்வஜ்ஞராயிருக்க, "அறிவிலேனுக்கு" என்கிறதென்? என்ன - மயர்வற இத்யாதி. அதாவது - ஸர்வஜ்ஞராகையாலே ஆகிஞ்சந்யம்தோற்றச்சொல்லுகிறாரென்றபடி. "அறிவிலேனுக் கருளாய்" என்றதுக்கு ஹார்த்தஸ்வரூபம் - பரிகாரம் இத்யாதி. பரிகாரம் - ஆகிஞ்சந்யம். "ஆகிஞ்சந்யம், ப்ரபத்திபரிகரம்" என்றதுக்கு - ‡ "ஸ்வதந்த்ரஸ்ஸர்வாந்ருஜிஹிஷயாயா:" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இதுக்கு ஸம்வாதம் - ஸுநாதஸ்ய இத்யாதி. (எ)

---

† ஸ்தோத்ரரத்நே. ‡ வரதராஜஸ்தவே - ௧௨.

பெனக்குக் காட்டியருளவேணுமென்று அபேக்ஷிக்க; ததுக்தரசக்ஷணத்திலே செய்தருளக் காணுமையாலே அதிமாத்ர ஹிதராய், நெடுங்காலமெல்லாம் உன்னைக் காணப்பெறாதே விஸீர்ணனாம்படி எனக்கு அரியனான நீ, "உன்திருவடிகளல்லது மற்றொரு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் மில்லை" என்றிருக்கிற இவ்வறிவுங்கூடக் கலங்கும்படி, உன்னைக்காட்டாதே என்னை வஞ்சித்து, ஸப்தாதிவிஷயங்களைக் காட்டி என்னை இன்னங் கெடுக்கவோ பார்த்தருளிற்று? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், சடக்கெனத் தம் அபேக்ஷிதம் பெறாமையாலே, உன்னாலல்லது செல்லாதிருக்கிற என்னைக் கிறிசெய்ததற்கு அந்தரப்படுத்தவோ பார்த்தருளிற்று? அங்ஙனே செய்யாதே என்னை உன்கிருபையாலே ரக்ஷித்தருளவேணும் என்கிறார். [அறிவிலேனுக்கருளாய் அறிவாருயிராகி] - அறிவிலேனுக்கு அருளுமிது வன்றோ உன் குணவத்தை? அறிவாரை உயிராகவுடையனாயிருக்கை உனக்கேற்றமோ? அறிவில்லையாகில் அருளக்கடவதோவென்னில்,—"அறிவில்லாதார்க்கு அருளுகையன்றோ அருளுகையாவது! அறிவுடையார்க்கு அருளுகை யேற்றமோ" என்றுஞ்சொல்லுவர். [வெறிகொள்சோதி மூர்த்தியடியேனெடுமாலே] - அதிபரிமள தேஜோரூபமான திருவடிவை யுடையையாய் வைத்து, அவ்வழகிலே யகப்பட்ட எனக்கு எட்டாதிருக்கிறவனே! [கிறியென்று தொடங்கி] - உன்னாலல்லது மற்றொன்றால் செல்லாதிருக்கிற நான் ப்ரமிக்கும்படி ஏதேனுமொரு விஷயங்களைப்பண்ணி இன்னமும் புறம்பே போகவிட்டு என்னைமுடிக்கவோ பார்த்தருளிற்று!

ப.—அநந்தரம், தேஜோமய விக்ரஹத்தையுடைய நீ அவ்வடிவை எனக்கு அநுபவிப்பியாதே, ஸாம்ஸாரிகவிஷயங்களிலே தள்ளி இன்னம் கெடுக்கத் தேடுகிறாயோ? என்கிறார்.

அறிவார் - அறிவுடையாரான விலக்ஷணர்க்கு, உயிர் - யாரகன், ஆனாய் - ஆய், (அவர்களை யரிப்பிக்கும்படியான), வெறிகொள் - ஸர்வகந்தமாய், சோதி - தேஜோமயமாயுள்ள, மூர்த்தி - திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், அடியேன் - உனக்கே அநந்யார்ஹனாம்படி என்னைப்பண்ணி உன்பக்கலிலே சபலனாம்படிபண்ணின, நெடுமாலே - அதிபாவிதந்யாமோஹத்தை யுடையனானவனே! அறிவிலேனுக்கு - (அந்தவடிவை யநுபவிக்கைக்கு) விரகறியாத எனக்கு, அருளாய் - உன்கிருபையாலே யநுபவிப்பித்தருளவேணும்; (அங்ஙனன்றியே), கிறி - உன்னையொழிய, என்று - கதியந்தரம், அறியா - அறியாதே, அடியேன் - (நீயிட்டவழக்கான ஸ்வரூபத்தையுடையேனான) என்னுடைய, ஆவி - நெஞ்சு, திகைக்க - கலங்கும்படியாக, கிறி - விரகாலே, செய்து - குசியைஜநிப்பித்து, (அதுக்கிடானஅநுலவம்தாராதே), என்னை - (வடிவழகில் வாசியறிந்த) என்னை, புறத்து - பாஹ்யவிஷயங்களிலே, இட்டு - அகப்படுத்தி, (அநாதிகாலமிழந்தது போராமல்), இன்னம் - (அஹிதிலேஶம் பிறந்த) இன்றும், கெடுப்பாயோ - கெடுக்கத்தேடுகிறாயோ? வெறிகொள்சோதியென்று - கண்வெறியோடும்படி மிக்கதேஜஸ் என்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், "அருளாய்" என்றபோதே தம்அபேக்ஷிதம்பெறாமையாலே, இன்னம் என்னையகற்றி அந்தரப்படுத்தப் புகுகிறாயல்லையிறே? என்கிறார்.

[அறிவிலேனுக்கருளாய்] - உன்னைக்கிட்ட முதலில்லாத எனக்கு அருளாய், 'அறிவில்லையாகில் அருளக்கடவதோ?' என்ன, ஸர்வஜ்ஞரான நித்யஸூரிகளுக்கு க்ருபை

பண்ணவோ? தளர்ந்தவிடமன்றோ க்ருபைக்கு விஷயம்! * பொய்ந்நின்ற ஞானத்தை உடைய எனக்கு * ஞானப்பிரானான நீ க்ருபைபண்ணியருளாய். [அறிவாருயிரானாய்]- உன்னையுள்ளபடி யறிவார்க்கு யாதாகவுமாகை உனக்கேற்றமோ? "பத்தராவி" என்கிறபடியே, அறிவார்க்கு உயிராமவன் என்னுதல்; "ஜோ நீதாவெதெவ" என்கிறபடியே, அறிவாரை உயிராகவுடையவன் என்னுதல். [வெறிகொள் சோதிமூர்த்தி] - "அருளோம்" என்றாலும் விடவொண்ணாத, வடிவையுடையவனே! அதிபரிமளிதமாய் தேஜோரூபமானவடிவு. "ஸவ ஹ்ருத்ய:", "தேஜஸாரோரமிஷ-ஜிஹ்ருதே." [அடியேன் நெடுமாலே] - சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாதபடி வைப்பாரைப் போலே, அவ்வடிவிலே தோற்ற எனக்கு எட்டாதிருக்கிறவனே! என்பக்கல் வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணினவனென்றுமாம். [இறிசெய்தென்னை] - எனக்கு முன்புசெய்த தித்தனையும் விரகுஅடித்ததாம்இத்தனையிறே, அநந்யகதியாயிருக்கிறவென்னை ப்ரமிக்கும்படி ஒரு விரகுபண்ணி: அதாகிறது - பேறு உன்னதானபின்பு க்ருஷியும் உன்னதாக வேண்டாவோ என்கை. [புறத்திட்டு] - உனக்கு அசலாம்படி விஷயங்களிலே தள்ளி. [இன்னங்கெடுப்பாயோ] - அநாதிகாலமிழந்தது போராதோ? உன்னுடனிருந்த பின்பும் உனக்கு அசலாகவோ? "அறிவிலேன்" என்றாலும், "அருளாய்" என்றாலும் கெடுக்கு மித்தனையோ? "வைஷயிகஸுகாஸக்தி": விஷயப்ரவணமென்றாலும், விரோஸமென்றும் பர்யாயமிறே. [இன்னங்கெடுப்பாயோ] - பேறு அவனாலேயானால் இழவும் அவனாலே என்னலாமிறே; ஸ்தநந்ய யப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் "தாயார் தள்ளினாள்" என்னுமாபோலே. [பிறிதொன்றறியாவடியேன்] - அநந்யகதியாய் உன்கை பார்த்திருக்கிற நான். [ஆவிதிகைக்கவே] - நெஞ்சு கலங்கும்படியாக.

ஈடு. — எட்டாம்பாட்டு. "அருளாய்" என்ற வாயோடே வந்தருளக்கண்டிலர்: தன்பக்கல்நின்றும்பிரித்து என்னைக்கைவிடப் பார்த்தாரொக்காதே யென்கிறார்.

[அறிவிலேனுக்கருளாய்] - "நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்" என்னுமாபோலே உன்னருளொழிய வேறொன்றறியாத எனக்கு அருளவேணும். "அவ்வருளல்லனவருளுமல்ல" என்றிறே இவரிருப்பது. * வையகத்துப்பல்லாரருளும்பழுதிறே. (பொய்ந்நின்ற ஞானத்தையுடைய வெனக்கு * ஞானப்பிரானானநீ க்ருபைபண்ணியருளாய்.) [அறிவாருயிரானாய்] - அறிவார்க்கு உயிரானவனே! என்னுதல்; அறிவாரை உயிராகவுடையவனே! என்னுதல். "ஜோ நீதாவெதெவ" (ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்)

ப்ர.—[அறிவிலேனுக்கு இத்யாதி]—[அறிவாருயிரானாய்]—நீதாவா[எ]

"உ ஹாரா ஸ்வ ஹ்ருவெ தெஜ்ஞாநீ வாவெதெவ மேமதம் ஆஸ்தி தஸ்ய ஹியாத்மா தாரோ ஜ்ஞாநீ தஸ்ய ஹ்ருதி ஜ்ஞாநமாத்மா"

எட்டாம்பாட்டு.—அறிவிலேனுக்கு இத்யாதி. "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்றதற்கு தடாகித்தவதாரிகை - அருளாயென்று இத்யாதி.

அப்படி வேறொன்றறியாரோ? என்ன - அவ்வருளல்லன இத்யாதி. அந்த அருளையொழிய மற்றண்டானவை அருளல்லவென்றபடி. 'நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்' - உன்னுடையக்ருபையையே யாதரித்திருந்தேனித்யர்த்த. புரிந்து - ஆதரித்து. இதரருடைய அருள் ஸாதநமன்றோ? என்ன - வையகத்து இத்யாதி. ஜகத்திலுள்ளபலருடைய ப்ரஸாதமும்வ்யர்த்தமித்யர்த்த. முதற்றிருவந்தாதி

என்கிறபடியே, "ஸ்வீயம்ஸேஷகோராத்மாநம்" (த்வீயம்மேந்தாராத்மாநம்)என்கிறபடியே. [வெறிகோள்சோதிமூர்த்தி] - அருளாதொழிந்தாலும் விடவொண்ணாதவழகுவழகு: "ஸர்வ-கந்த:" (ஸர்வகந்த:) என்னுமத்றே. பரிமளத்தை யுடைத்தாய், நிரதிசயமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தான வடிவழகையுடையவனே! [அடியேன்நெடுமாலே] - எனக்கு இப்போது எட்டாதிருக்கிறவனே! என்னுதல்; வடிவழகைக் காட்டி எனக்கு வ்யாமோஹத்தை விளைத்தவனே! என்னுதல். [கிறிசெய்து] - நீஇப்போது உதவாமையாலே, முன்பு செய்தவையெல்லாம் விரகுஅடித்தாயென்று தோற்றுநின்றதுகிடாய்! [என்னைப்புறத்திட்டு] - பிராட்டியைஅசோகவநிகையிலே வைத்தாற்போலே, ஹேயகுணங்கள் நடையாடாத ஸப்தாதிவிஷயங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேபோகட்டு. [இன்னங்கெடுப்பாயோ] - முன்புஇழந்ததுபோராதோ? "ஸம்ஸாரம்த்யாஜ்யம்" என்றும், "ஹேயகுணங்கள் நன்று" என்றும் அறிந்தபின்பும் கெடுப்பாயோ? "வைஶத்யாஶயாத்ரணாஶயதி"* (புத்திநாஶயாத் ப்ரணாஶயதி)இறே. [பிறிதொன்றுஇத்யாதி] - அநந்யகதியாய் அநந்யபரனாயிருக்கிற என்னை மநஸ்ஸை கலங்கும்படி கிறிசெய்து என்னைப்புறத்திட்டு இன்னங்கெடுப்பாயோ? (அ)

"முதலாவார்" இத்யாதி. "அறிவிலேனுக்கு" என்றது - அநுபவாதமன்று, ஹேயவ்யதிரிக்த விஷயாந்தரத்தையைச்சொல்லுகிறது. த்வீதியார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணத்வயம் - "ஜ்ஞாநீ" இத்யாதி. "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமே மதம்" இதி பகவதீதாஸு. "ஸ்ரீமந்நாராயணோ தேவ: ஸர்வ ஏவ ஸுரோத்தம:" இதி ஸ்ரீதாஸு. "ஸ்ரீமந்நாராயணோ தேவ: ஸர்வ ஏவ ஸுரோத்தம:" இதி ஸ்ரீதாஸு. (ஸ-ஸ-ஸ).

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஆவிதிகைக்க ஐவர்குமைக்குஞ்சிற்றின்பம்
பாவியேனைப் பலநீகாட்டிப் பண்ணுவாயோ?
தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே
கூவிக்கொள்ளுங்காலம் இன்னங்குறுகாதோ?

அ.—(ஆவிதிகைக்க.) - மாப்தாதி விஷயஸுகம் புருஷார்த்தமன்றோ? அத்தையநர்த்தரூபமாகச் சொல்லுவானென்? என்னில்;

இந்நாள்களுக்கேறுதலாய்த்துக்கவைஹ்ளமாய்அத்யல்பமாய்அத்யந்தம்அஸுத்திர மாயிருக்கையாலே வைஷயிகளாகிய அபுருஷார்த்தங்களையாலே அந்தவிஷயங்களைக்காட்டி உன்னையிழப்பித்து என்னைத் தறைப்படுத்காதே, லோகமெல்லாம் நிறையும்படி மலர்ந்த உன்திருவடிகளாகிற தாமரைத்தடாகத்திலே என்னைவாங்கியருளா யென்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே செய்தருளாமையாலே, "அக்காலம் வந்தால் செய்கிறோம்" என்றாலுங் கொண்டு, அக்காலம், இக்காலமெல்லாம் முடிந்தாலும் வரக்கடவதொன்றோ! என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நிறைவேற்று முடிக்கையாவது - வைஷயிகஸுகங்களைக்காட்டி உன் திருவடிகளில் வாராதபடி பண்ணுகையென்கிறார்.

[ஆவியென்று தொடங்கி] - மநஸ்ஸாகிய கலங்க ஐந்திந்த்ரியங்களும் நலிவுசெய்யும்படியான மாப்தாதிவிஷயாநுபவமாகிற ஸுகாபாஸத்தைக் காட்டி அவற்றோடுபொருந்தாதபடியாய் அவற்றுக்குப்பாங்கானநிலத்திலேயிருக்கைக்குஉடலான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை இன்னம் முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ? [தாவியென்றுதொடங்கி] - த்வதேகயோகத்தை ஒப்பவைத்து உன்னைப்பெறுதே நான்முடியும் உபாயமாலும் அநாயாஸேந நீ எல்லார்க்கும்கொடுக்கும் நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளிலே அழைத்தருளும் காலம் அணித்தாகாதோ?

ப.—அநந்தரம், உனக்குவிரோதியமான விஷயேந்த்ரியங்களை நடையாடுகிற தேசத்திலேவைத்து என்னைமுடிக்கத்தேடுகிறாயோ? உன்திருவடிகளிலே யழைத்துக்கொள்ளுங்காலம் அணித்தாகாதோ? என்கிறார்.

ஆவி-நெஞ்சு, திகைக்க - கலங்கும்படியாக, ஐவர்-ஐந்திந்த்ரியங்களும், குமைக்கும்-"தா, தா" என்றுபிடுங்கிற, சிறு-அல்பஸாரமான, இன்பம் - விஷயஸாரஸ்யத்தை, பல- பஹுமுகமாக, காட்டி - ப்ரகாசிப்பித்து, நீ - (இவற்றைக்கழிக்கவல்ல சக்தியையுடைய) நீ, பாவியேனை - (நிரதிசயாநந்தயோக்யனாய் வைத்து நித்ய துஃகதேசத்திலே வர்த்திக்கும்படி) பாபியான என்னை, படுப்பாயோ - முடிக்கநினைக்கிறாயோ? வையம் - பூமியை, தாவி - அநந்யார்ஹராயாம்படியளந்து, கொண்ட - கொண்ட, தடம் - நிரதிசய போக்யமான, தாமரைகட்கு - திருவடித்தாமரைகளிலே (நான்) அந்வயிக்கும்படி, கூவிக்கொள்ளும்-(என்னை) அழைத்துக்கொள்ளும், காலம் - காலம், இன்னம் - ("விஷயாந்தர ஸர்ஸநம் விநாஶஹேது" என்னும் அவஸ்த்தையடைந்த) அளவிலும், குறுகாதோ?—

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், "புறத்திட்டு இன்னங்கெடுப்பாயோ?" என்ற இடத்தை விவரித்துக்கொண்டு, உன் திருவடிகளிலே பணைத்துக்கொள்ளும் காலம் இன்னங் கிட்டாதோ? என்கிறார்.

[ஆவிதிகைக்க] - நெஞ்சு கலங்கும்படி. [ஐவர் குமைக்கும்]— பஞ்சேந்த்ரியங்களும் விஷயங்களிலே மூட்டி நலியும்படியான. 'ஐவர்' என்று சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறது, நலிவின் மிகுதியாலே. [சிற்றின்பம்] - பகவத்விஷயத்தை இறப்பிக்க வேண்டுவதுண்டாய் துன்பக்கடல் அதுவாய்ப் பொன்றாய் இன்றிக்கேயிருக்கும் விஷயாந்தரத்தை. [பாவியேனை]- அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு இட்டுப்பிறந்துவைத்து மாப்தாதிகள் நடையாடுகிற தேஹத்திலேயிருக்கும்படி பாபத்தைப்பண்ணின என்னை. "விண்ணின்ப மிகவெல்லைகிழந்தனன்" என்றிவரிறே இங்கனே சொல்லுகிறார். [பல]-"பைதல்கைகூ; கோய் முக்கைகூ" என்று தம்மளவன்றியே அநேகமாயிருக்கை. [நீ காட்டிப்படுப்பாயோ]-ரக்ஷகனானநீ காட்டி முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ? பாபகாரிகளையுடைய ஆர்ஜவமாத்ரத்திலே முடியும்படியாயிற்று, இவர் லாபத்துக்குக்களிலே கைந்தபடி. நாம் காணவிடில் முடியும்படியான விஷயங்கள், இவர்க்குக் காணில் முடியும்படியாயிற்று. [காணி இத்யாதி] - வரையாதே எல்லார்க்குங்கொடுக்கும் நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளிலே பணைத்துக் கொள்ளுங்காலம் இன்னங் குறுகாதோ? விஷயாந்தரார்ஜவமாத்ரத்திலே முடியும்படியானாலும் அணித்தாகாதோ? காணிவைப்பங்கொண்டதென்கிறது - உபாயாம்சம். தடந்தாமரைகளென்கிறது - உபேயாம்சம். 'கூவிக்கொள்ளுங்காலம்' என்று தாம் சென்று காண்கையன்றிக்கே தாமே அழைத்துக்காட்டுகை முறையாகையாலே கிட்டும் ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது.

ஈரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உம்மைஇங்குக்கெடுத்ததென்? என்ன, 'கண்ட நாட்டியிலே இழுத்துக்கொள்ளக் கடவதான விஷயங்கள் பரிமாறுகிறவிடத்தே வைத்தாயாகில், இனிக் கெடுக்கையென்று ஒன்றுண்டோ?' என்கிறார். என்னை இங்கே வைத்தபோதே, குழியைக்கல்லி மண்ணையிட்டு அமுக்கப்பார்த்தாயன்றோ?' என்கிறார். "தாநஹம் விஷதக்ரூ ஸிராநுஷ்வாரெஷு நராயஶாநு | க்ஷிபாமி" (தாநஹம்த்விஷதக்ரூராந்ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் ! க்ஷிபாமி) என்னுமாப்போலே.

[ஆவிதிகைக்க]-இந்த்ரியங்களுக்குக் கந்தமானமநஸ்ஸு கலங்க [ஐவர் குமைக்கும்] - சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறது, நலிவின் மிகுதியாலே. ஒரு துர்ப்பலனைப்பற்றி ஐஞ்சுமடர் நலியுமாபோலே, "என்விஷயத்தைக் காட்டு" என்று தனித்தனியே நலிகிறபடி. இப்படி நலிந்தாலும் †ஆஸ்வாதமுண்டாகி வாமிறே. [சிற்றின்பம்] - முள்ளிப்பூவில்தேன்

ஒன்பதாம்பாட்டு — ஆவி இத்யாதி. "பலநீ காட்டிப்படுப்பாயோ" என்றதைப்பற்ற - உம்மைஇங்கு இத்யாதி. "பாவியேனை" என்றதைப்பற்ற - எளியேனை இங்கே இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்திலேவைக்கை நிக்ரஹகார்யமோ? என்ன - தாநஹம் இத்யாதி. பகவத்கீதையிலே. "க்ஷிபாமி ஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவயோநிஷு" என்று மேல்.

தாமொருவராயிருக்க ஐந்திந்த்ரியங்கள் நலிகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தகதகபூர்வகமாக அவை குமைக்கும் ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஒருநாப்பலவோ இத்யாதி. "சிற்றின்பம்" என்றதுக்கு அவதாரிகை - இப்படிநலிந்தாலும் இத்யாதி. ஆஸ்வாதமில்லையோ? என்ன - முள்ளிப்பூவில் இத்யாதி. "அல்பாஸம்" என்றதுக்குப்ரமாணம் - அற்பமாயங்களிறே என்று. அல்பமாகிறதுமுண்

† ஆஸ்வாதம் = சுவை.

போலே. * அற்பசாரங்களிறே. தேவரையகற்ற, வேண்டுவதுண்டாய், அநுபவிக்கலாவது ஒன்றுஇன்றிக்கேயிருக்கை. [பாவியேனை] - அந்தரில்பேரின்பத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த நான் சிற்றின்பத்திலே அந்வயிக்கும்படியாவதே. "வீவிலின்பமிகவெல்லைகிகழ்ந்தனன்" என்றவிறே இங்ஙனேசொல்லுகிறார். [பல] - ஒன்றிலேகால்தாழப்பண்ணவல்லவிஷயமில்லையே. [நீகாட்டிப்படுப்பாயோ] - ரக்ஷகனானநீ காட்டி முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ? [காட்டிப்படுப்பாயோ] - நாட்டார் "காணுவிடிற்பிழையோம்" என்றிருக்கிறவிஷயம் இவர்க்குஸ்வரூபமாத்ரத்திலே மோஹிக்கும்படியாயிருக்கிறதிறே. அசுணமாவென்று சிலபக்ஷிகளுண்டு; அவை பிடிகொடாதுஒன்றுக்கும்; அவைபிடிக்கநினைத்தார் முற்படப்பாடுவோர்கள்; அதுகேட்டு நெஞ்சுநெகிழும்; அந்தரம்பறையையடிப்பார்கள்; இதில்வன்மையாலே பட்டுக்கிடக்குமாம். அதுபோலே, இவர்ஸ்வகவத்குணங்களிலே நைந்தபடி. இதரவிஷயதர்ஶநத்தாலே முடியும்படியானார். நெடுநாள்அநுபவித்துப்போந்தாலும், கடக்கவிருந்தவன்று "நாம்இன்னதுஅநுபவித்தோம்" என்றுஸ்மரிக்கைக்கு ஒன்றுஇன்றிக்கேயிருக்குமிறே; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும் அவற்றில் ஶ்ரத்தைபண்ணுகிறது பாபாதிஶயமிறே. [தாவியித்யாதி] - அந்யபரோக்தியிலே ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம்பண்ணுகிறார். [தாவிவையங்கொண்ட] - நினைத்ததுதலைக்கட்டவல்லனென்னும் ஶக்தியோகஞ் சொல்லுகிறது. பூரிப்பரப்படங்கலும் அநாயாஸேந அளந்துகொண்டபடி. [தடந்தாமரைகட்கே] - லோக்யதையளவிறந்த திருவடிகளிலே. இத்தால் - ப்ராப்யஞ்சொல்லுகிறது. கூவிக்கொள்ளுங்காலம் என்கையாலே - ப்ராபகவேஷஞ் சொல்லுகிறது. இன்னம் குறுகாதோ என்கையாலே—ருசிவேஷஞ் சொல்லுகிறது. இதாவிஷயதர்ஶநம் முடியும்படியாய், உன்திருவடிகளில் லோக்யதையறிந்து விடமாட்டாதவளைபிறந்தபின்பு இன்னம்தாழ்க்குமத்தனையோ? பிள்ளானுடைய அந்திமதஶையிலே நஞ்சீயர் நோவறியப்புக்கிருந்த, "கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ?" என்று பலகால்சொல்ல, இத்தைக்கேட்டுச்சீயர்அழ, "சீயரே! நீர் கிடந்தழுகிறதென்? அங்குப்போய்ப் பெறப்புகுகிறபேறுதிலும் தண்ணிது' என்று தோற்றியிருந்ததோ?" என்று பணித்தான். (சு)

டோ? என்ன - தேவரை இத்யாதி. அழுவா, "சாரங்கள்" என்றதுக்குஅர்த்தம் - தேவரை இத்யாதி. "அற்பம்" என்றதுக்குஅர்த்தம்-அநுபவிக்கலாவது இத்யாதி என்றுதல். "பாவியேன்" என்றதுக்கு ஹாவம்-அந்தமில் இத்யாதி. அந்தமில்பேரின்பத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த சிலநாளாறுஅநுபவித்தாரோ? என்ன-வீவிலின்பம் இத்யாதி. "பல" என்றதுக்குஹாவம் - ஒன்றிலே இத்யாதி. "படுப்பாயோ" - ஶிம்ஹிப்பாயோவென்றபடி. "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்கையாலே - தர்ஶநமாத்ரமே விநாஶஹேதுவென்றத்தையநுஸந்தித்து, வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - நாட்டார் இத்யாதி. இதரவிஷயங்களில் அந்வயமொழியதர்ஶநமாத்ரமே விநாஶஹேதுவாமோ? என்ன - அசுணாமா இத்யாதி. "சிற்றின்பம்" என்றத்தைக்கடாகஷித்துஹாவம் - நெடுநாள் இத்யாதி. "பாவியேனை" என்றத்தைக்கடாகஷித்து-இங்ஙனே இத்யாதி. ஆக, "பாவியேன்" என்றதுக்குஅர்த்தத்வயம்: அதாவது,-முந்தினது, கீழ் 'அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு' இத்யாதிவாக்யம்; 'இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும்' இத்யாதிவாக்யம் - இரண்டாவது. அந்யபரோக்தியிலே - "கூவிக்கொள்ளுங்காலம்" இத்யாதியானகாலாவதியைக்கேட்கிறபாசுரத்தாலே, "தடந்தாமரைகட்கே" என்ற திருவடிகளேப்ராப்யமென்று, நிஷ்கர்ஷம்பண்ணுகிறாரென்றபடி; இப்போது, திருவுலகளந்தருளின அபதாநத்தைச்சொல்லுகிறதுக்குஹாவம் - நினைத்தது இத்யாதி. தடம்-பெருமை. "இன்னம்" என்றதுக்குஹாவம்-இதா இத்யாதி. இப்படிகூப்பிட்டபேருண்டோ? என்ன-பிள்ளானுடைய இத்யாதி. (சு)

பத்தாம் பாட்டு.

குறுகாநீளா இறுதிகூடாஎனையூழி
சிறுகாபெருகா அளவிலின்பம்சேர்ந்தாலும்
மறுகாலின்றிமாயோன்! உனக்கேயாளாதும்
சிறுகாலத்தையுறுமோ? அந்தோ! தெரியிலே.

அ.—(குறுகா.) - வைஷயிகஸுகம் அல்பாஸ்திரத்வாதிதோஷ ஷ்டமாகையாலே உமக்கு அபேக்ஷிதமன்றாகில், ப்ராகாம்யஸ்திரத்வாதியுக்தகுணயுக்தமான கேவலாத்மாநுபவலக்ஷண ஸுகத்தை ப்ராப்யமாகக் கொள்ளலாகாதோவென்னில்; - கேவலாத்மாநுபவஸுகம் நிரதிசயப்ரியமாய் நித்யமாய் நிரவதிகமாவது த்வத்கைங்கர்ய ஸுகம் ஸகுணிகமாய் அநித்யமாவது. அதிலும், அந்த ஆத்மாநுபவ ஸுகம் ஒரு தட்டும் இந்தக் கைங்கர்ய ஸுகம் ஒரு தட்டுமானால், இத்தைக் கைவிட்டு அத்தைப்பற்றுகை யுறுமென்றிருப்பாரோ அறிவுடையார்? இப்பொருள் உபபாதநீயமோ? அந்த வைஷயிக ஸுகத்திலுண்டான அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷநிராகரணம் பண்ணினாற்போல் அபேக்ஷிதத்வ ஹேதுவாக வன்று; ஸ்வரூபநிரூபணம்பண்ணின இத்தனை. வைஷயிகஸுகம் அநபேக்ஷிதமாகைக்கு ஹேது, த்வத்கைங்கர்ய விபரீதமாகை. ஆகலால், அந்த வைஷயிக ஸுகத்தையும் கைவல்ய ஸுகத்தையும் ஒழிய, த்வதநந்யார்ஹ சேஷத்வரூப ஸம்பத்தை எனக்குக் கொடுக்கக் கடவனான மென்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்தித்து முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், வைஷயிகஸுகத்தை "அல்பம், அஸ்திரம்" என்றிருந்தீராகில், அநந்தமாய் ஸ்திரமான கைவல்யபுருஷார்த்தத்தைப்பற்றினாலோவென்னில்; அத்தை உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யமல்லாமையால் "வேண்டா" என்றேனத்தனை; அப்படியே கைவல்யமும் வேண்டேனென்கிறார் [குறுகாவென்று.] - இப்பாட்டுக்கு - ஸ்வரூபாதல் காலாத்யுபாயிவபாத்தாலேயாதல் ஸங்கோசவிகாஸங்களை யுடைத்தன்றிக்கே அபரிச்சேத்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மாநுபவஸுகம் கைவந்தாலும் அந்த ஸுகமானது பின்னைவரக்கடவதன்றிக்கே ஒரு க்ஷணமாத்ரம் உன்திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யஸுகத்தை ஒக்குமோ? அநுபவிக்கிறப்பக்ஷத்தில்? அக்யங்க விஸத்ருசங்களோ, ஒக்குமோ என்றுசொல்லவேண்டுவ முசிப்பாலே அந்தோ! என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷணமான ஆத்மாநுபவ லாபமும், அதிசயித வைலக்ஷண்யத்தையுடைய உனக்கு சேஷமாயிருக்கும் அல்பகாலத்துக்கு ஸத்ருசமோ? என்கிறார்.

குறுகாநீளா - ஸ்வரூபகதமான ஸங்கோசவிகாஸமின்றியே, இறுதிகூடா - முடிவும் இன்றியே, (நித்யமாகையாலே), எனைஊழி - ஸர்வகாலத்திலும், சிறுகா பெருகா - க்ஷயவ்ருத்திகளுமின்றியேயிருக்கிற, அளவில் - ஸ்வபாவபரிச்சேதரஹிதமான, இன்பம் - ஆத்மாநந்தம், சேர்ந்தாலும் - பெற்றாலும், மாயோன் - அல்பகாலாநுபவமும் அதிசயித விலக்ஷணமாய்ப்படியான ஆஸ்சர்யத்தை யுடையவனே! தெரியில் - நிரூபித்துப்பார்க்கில், மறுகால் - பின்னையொருநாளும், இன்றி - இன்றியே, உனக்கே-,

ஆள் ஆகும் - அடியேனாகக்கொண்டு சேஷத்வாஸத்தை யநுபவிக்கும், சிறுகாலத்தை - அத்யல்பகாலத்தை, அந்தோ - ஐயோ! உறுதோ - ஒக்குமவற்றோ? அந்தோவென்று - ஓவ்வாதென்று சொல்லவேண்டுவதே! என்னும் விஷாதத்தைக் காட்டுகிறது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸ்வரூபாநுரூபத்தை "அல்பம், அஸ்திரம்" என்றீராகில், அதிற்காட்டில் அதிகமாய் ஸ்திரமான கைவல்யத்தை ஏன் பற்றினீரில்லை? "அல்பம் அஸ்திரமென்றது, ஸ்வரூபகுணங்களின் இக்கிடை. ப்ராப்தமான கைங்கர்யத்தைப்பற்ற இரண்டும் அப்ராப்தம்" என்கிறார்.

[குறுகா நீளா] - ஸ்வதஸ் ஸங்கோசவிகாஸங்களில்லை. [இறுதி கூடா] - முடிவின்றிக்கே. [எனையூழிச் சிறுகாபெருகா] - காலோபாதியான ஸங்கோசவிகாஸங்களுமின்றிக்கேயிருக்கை. [அளவிலின்பம் பேர்ந்தாலும்] - இப்படி ஐச்வர்யத்திற்காட்டில் அதிகமாய் நித்யமான ஆத்மாநுபவத்தைப் பெற்றாலும். [மறுகாலின்றி] - ஒருகால் லலித்தக்கால் மறுக்கொருகாலின்றிக்கே. [மாயோன்] - அல்பகாலமாகிலும் ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டுப் பற்றவேண்டும்படி ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [உனக்கே யாளாகும் சிறுகாலத்தையுறுமோ] - உனக்கே யடிமைபூண்டு அல்பகாலத்தை ஒக்குமோ? "கைவல்யம் வேண்டா" என்கிறதும் அப்ராப்தியாலே: கைங்கர்யாபேக்ஷையும் ப்ராப்தியாலே. [அந்தோ] - கைங்கர்யத்துக்கும் இதரபுருஷார்த்தத்துக்கும்உண்டான நெடுவாசி உபதேசிக்கவேண்டுவதே! [தெரியீலே] - ஆராயாதொழிந்தபோது அதுவும் புருஷார்த்தம் என்றியுக்கலாம்.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. "ஐச்வர்யாதிகள் அல்பாஸ்த்திரங்கள்" என்று "வேண்டா" என்கிறீராகில், அவ்வளவன்றிறே; அநந்தமாய் ஸ்த்திரமாயிருக்குமிறே ஆத்மாநுபவம்! அத்தை யநுபவித்தாலோ? என்ன, "நீ சொன்னது உபபத்தியாகிற்செய்யலாயிற்று; "அவை அல்பம், அஸ்திரம்" என்றவிடம் - ஸ்வரூபதநும் பண்ணினேனைத்தனை: உன்னுடைய ஹேயத்தையைச்சொல்லிற்றும் ஸ்வஸாமர்த்தியமிருந்தபடி சொன்னேனைத்தனை; "அது தீது" என்றவிட்டும், "இது நன்று" என்றுபற்றுகிறேனுமல்லேன்; உன்னைப் பற்றிற்றும் நீயாகையாலே, அவற்றைவிட்டதும் நீயல்லாமையாலே' என்கிறார். வகுத்த விஷயத்திலே குண ஸௌந்தர்யாதிகளும் உண்டாகப்பெற்றே னித்தனை.

[குறுகாநீளா] - ஸ்வதஸ் குறுகுகையும் நீளுகையுமின்றிக்கே யிருக்கை. [இறுதி கூடா] - நிரந்வயவிநாசமின்றிக்கே யிருக்கை. [எனையூழியிற்பாதி] - காலோபாதியாலும் வரும் ஸங்கோசவிகாஸங்களின்றிக்கேயிருக்கை. [அளவிலின்பம் பேர்ந்தாலும்] - இங்ஙனேயிருக்கையாலே முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவஸுகத்தைப்ராபித்தாலும். [மறுகாலின்றி]-ஸகவதநுபவமானதுஒருகால்அநுபவித்தால் மற்றைப்போதின்றிக்கேயிருப்பது. [மாயோன்] - மீண்டுமின்றிக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணாத கல்யாணகுண

பத்தாம்பாட்டு.—குறுகா இத்யாதி "உறுமோ" என்றதனைக் கடாக்ஷித்தவதாகிறது - ஐச்வர்யாதிகள் இத்யாதி: அல்பாஸ்த்திரங்களென்றது - "சிற்றின்பம்" இத்யாதியைப்பற்ற. நீயாகையாலே - ப்ராப்தசேஷியாகையாலே யென்றபடி. நீயல்லாமையாலே - அப்ராப்தங்களாகையாலே யென்றபடி. இப்படிப்ராப்தாப்ராப்தமாகையே த்யாகஸ்வீகாரஹேதுவானால், "மாயோன்" என்ற - ஸௌந்தர்யசீலாதிகளைச் சொல்லுவானென்? என்னை-வருந்த இத்யாதி. "பலகீர்காட்டிப்பலிப்பாயோ" என்கையாலே - ஐச்வர்யாதிகள்வேண்டா என்றது ஸித்தம். ஸ்வதஸ்என்கையாலே-காலாபாதுகமாயிருக்

யோகஞ்சொல்லுகிறது. [உனக்கேயாளாகும் சிறுகாலத்தையுறமோ] - "உன்திருவடிகளி லடிமையேபுருஷார்த்தம்" என்றிருக்குமது, மறித்தின்றியிலே யிருப்பது, 'அதுதான் க்ஷணகாலமாவது ; இங்ஙனேயிருந்தாலும் அளவிலின்பஞ்சேருகை யுறமோ ? இத்தைப்பார்க்க. [அந்தோ] - பர்வத பரமாணுகளுக்கு இருந்த வைஷம்யஞ் சொல்லும்படியாவதே! [தெரியிலே] -தோற்றிற்றுச்சொல்லிற் செய்யலாவ தில்லை: ஆராய்ந்து சொல்லுமன்று இங்ஙனல்ல தில்லை. இவ்வர்த்தம் உபதேசகம்யமாவதே! (௧௦)

பதினொராம் பாட்டு.

தெரிதல்நினைதல் எண்ணலாகாத்திருமாலுக்கு
உரியதொண்டர்தொண்டர் தொண்டன்சடகோபன்
தெரியச்சொன்னஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
உரியதொண்டராக்கும் உலகமுண்டாற்றே.

ஆ.—(தெரிதல்.) - விபிரமிவஸநகாதிகளுடைய ஸ்வரூபமாகிய திருக்யாணகுணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாய் ஸ்ரீயபதியாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு உரிய தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்சொன்ன வாயிரத்துள், கண்ணாற்கண்டதிற்காட்டிலும் விசதமாம்படி சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார்களை, இத்திருவாய்மொழிதானே அவன் குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையாம்படி பண்ணுமென்கிறார்.

ஓ.—நிழமத்தில், இப்பத்துங்கற்றவர்கள் எம்பெருமானுக்கு அந்தரங்ககிங்கராவரென்கிறார்.

[தெரிதலென்று தொடங்கி] - ஸ்ரவணமாகாதிகளாலே பரிச்சேதிக்க முடியாத ஸ்ரீயபதிக்கு அஸாதாரணமாகிய ஸ்வரூபரூபகுணங்களையுடையவர். [தெரியலென்று தொடங்கி] - கரதலாமலகம்போலே யெல்லார்க்கும் அறிந்துகொள்ளலாம்படி. அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

பாலத்வயுவத்வாதிஔபாதிக ஜ்ஞாநஸங்கோச விகாஸங்களாலுண்டாகிய. "குறுகாநீளா" என்று - ஸாங்கயவிநாசமில்லையென்கிறது: ஸாங்கயவிநாசமாவது - அவயவஸங்காதாத்மகமான சரீரத்தோடேயந்வயித்து யிருக்கச்செய்தே பால்யாதிஅவஸ்தாபேதங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாகாமல் அவஸ்தாந்தரங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாகிறவிடத்தில் ஸாங்கயவிநாசமாவது சரீரநாசம். இப்படியாகை இல்லையாகிறதும் இல்லையாகிறவிடத்தில்தான் உண்டோ? என்ன-வேணுமோ? இத்யாதி என்றஸங்கதி. இவ்விடத்திலே - "ஸ்ரீயபதி" "ஸ்ரீயபதிவாகிறவனே" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். காலோபாதியால் வரும் சங்கோசவிகாஸங்களின்றிக்கே யிருக்கையாவது - கல்பாதியிலேதோற்றிக் கல்பாந்தத்திலே விநாசமாமாகாமின்றிக்கேயிருக்கை. இங்ஙனேயென்றது - கீழுள்ள ப்ரகாரங்களை. "உனக்கேயாளாகும்" என்றதற்குப்பற்ற - 'பகவதநுபவமானது' என்கிறது. "மறுகாலின்றி" என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருகால் இத்யாதி. "மற்றைப்போதின்றிக்கே யிருப்பது" என்றதின் விவரணம் - மறுத்தின்றியிலேயிருப்பது என்று. "தெரியில்" - விசாரிக்கில். "சிறுகாலம்" என்றதுக்கர்த்தம் - க்ஷணகாலமாவது என்று. "அந்தோ" என்றதுக்கு ஹாவாந்தரமாதல், "உறமோ" என்றதுக்கு ஹாவயாதல் - இவ்வர்த்தம் இத்யாதி. 'மாயோன், உனக்கேயாளாகும் - மறுகாலின்றி - சிறுகாலத்தை - குறுகாநீளா' என்றதொடங்கி, 'இன்பம் சேர்ந்தாலும் - தெரியில் - உறமோ; அந்தோ!' என்றந்வயம். உறமோ - [illegible]. சிறுகாலத்துக்கொப்பாகமாட்டுமோ? என்றபடி. (௧௦)

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிதன்னோடு அந்வயமுடையாரை ஸர்வ சேஷிகளுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதராக்குமென்று, மைலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

தெரிதல் - (ஶ்ரவணத்தாலே) தெளிந்து, நினைதல் - (மநநத்தாலேப்ரதிஷ்டிதமாம்படி) நினைத்து, எண்ணல் - (நிதித்யாஸநத்தாலே த்ருவையான) ஸ்மருதியைப் பண்ணினாலும், ஆகா - பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத, திருமாலுக்கு - ஸ்ரீயஃபதியானவனுக்கு, உரிய தொண்டர் - அநந்யார்ஹசேஷபூதரானார்க்கு, தொண்டர் - சேஷபூதரானார்க்கு, தொண்டன் - சேஷபூதரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், (ஸாமவத்ஸ்வரூபத்தையும் இதர வைலக்ஷண்யத்தையும்), தெரிய - விசதமாக, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஓர் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும், (அப்யஸித்தவர்களை), உலகமுண்டாற்கு - ஸர்வ சேஷிகளுக்கு, உரியதொண்டர்—அநந்யார்ஹசேஷபூதர், ஆக்கும் -. இது - கவித்துறை.

இ.—நி஗மத்தில், இப்பத்தும் கற்றவர்கள் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அந்தரங்ககிங்கரராவரென்கிறார்.

[தெரிதலித்யாதி] - ஶ்ரவணமநநாதித்யாஸநங்களால் பரிச்சேதிக்க முடியாத ஸ்ரீயஃபதிக்கு. ஸ்ரீயஃபதியை ஶாஸ்த்ரங்களால் பரிச்சேதிக்க முடியாதென்கை. [உரியஇத்யாதி] - ஸ்ரீயஃபதிக்கு அஸாதாரணமான ஶேஷத்துக்கு பர்யவஸாநபூமியான ஆழ்வார். இவருடைய அநுபவம்வ்யாபிருக்கிறபடி. * பரிஜ்ஞாநுடைய ஸ்ரீக்குப் பின்பு ததீயஶேஷதைபர்யந்தமாயாயிற்று, இவருடைய அநுபவமர்த்தம் இருப்பது. இவ்வளவு வருகையிறே - அநந்யார்ஹசேஷத்வமாவது. [தெரியச்சொன்ன] - இதரபுருஷார்த்தங்களில் அல்பாஸ்யிரத்வாதிகளையும், ஸாமவத்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் வ்யக்தமாகச் சொன்ன. [உலகமுண்டாற்கு - உரியதொண்டராக்கும்] - இத்திருவாய்மொழிதானே ஸர்வசேஷிகளுக்கு அந்தரங்கபரிகரமாக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இப்பத்தும் கற்றவர்கள் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அந்தரங்ககிங்கரராவரென்கிறார்.

[தெரிதலித்யாதி] - ஶ்ரவணமநநாதித்யாஸநங்களாலே பரிச்சேதிக்க முடியாத ஸ்ரீயஃபதிக்கு. †"நாயமாத்மாப்ரவசநேந" (நாயமாத்மாப்ரவசநேந) இத்யாதி - கேவலஶ்ரவணாதிகளுக்கு அவிஷயமாயிருக்கும்; அல்லாதபோது இவைதான் அநுபவமாயந்வயிக்குமிறே.

நிகமம்.—தெரிதல் இத்யாதி. "உரியதொண்டராக்கும் உலகமுண்டாற்கு" என்றதனைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்பத்தும் இத்யாதி.

ஶப்தார்த்தம். ஶ்ரவணமநந இத்யாதி. "தெரிதல்" என்று - ஶ்ரவணம். "நினைதல்" என்று - மநநம். "எண்ணல்" என்று - நிதித்யாஸநம். ஶ்ரவணாத்யவிஷயத்வேப்ரமாணம் - நாயமி இத்யாதி. ஆனால், ‡"ஸுதாவா ஸுரோ ஹ்யஷவ்ய:" இத்யாதிவாக்யத்தோடே விரோதியாதோ? என்ன - கேவல இத்யாதி. அதாவது - §"நவ்ருயிவ்ருயி - ஸுஹ்ஸ்வ்ரூதவ்ய:" என்கிற அந்நிசயநிஷேதம் - ஹிரண்யோபயாநரஹிதகேவல பூமிவிஷயமானவோபாதி, "நாயமாத்மா" இத்யாதிவாக்யம் - ப்ரீதிரூபமன்றிக்கே ஶாஸ்த்ரமான கேவலஶ்ரவணாதிகளுக்கு விஷயமன்றென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது; "ஸுதாவா ஸுரோ" இத்யாதிஶ்ருதி - ப்ரீதிரூபமான ஶ்ரவணாதிகளுக்கு விஷயமாயிருக்குமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறதென்றாகிறது. கேவலஶப்தம் - ப்ரீதிரூபத்வாராநபேக்ஷியமாய், கேவல ஶ்ரவணாதிகளன்றிக்கே ப்ரீதிரூபஶ்ரவணாதிகளாகிறவோ? என்ன - அல்லாதபோது இத்யாதி. அதாவது - கேவலஶ்ரவணாதிகளன்றிக்கே ப்ரீதிரூபமானபோது, ஸாயகஷணமேதொடங்கி லோகரூபமாயிருக்குமென்றபடி. ஶ்ரவணாத்யவிஷயத்வத்துக்கு ப்ரியஃபதித்வம் அடியோ? என்ன -

---

† க. உப. 1. 2. ‡ ப்ரஹ. உப - 4, 4. § உஜ்ஜ்வ் கண. 5, ப்ர. உ, பஞ் - 86.

[திருமாலுக்கு]-இதுக்குஅடி ஸ்ரீயபேதியானால்: அதிரேஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு அடையாளம். [திருமாலுக்குரியதோண்டர்தோண்டர் தோண்டன்சடகோபன்]-ஸ்ரீயபேதியான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷபூதரான ஆழ்வார். ஸம்ஸாரஸ்வரூபாவநுஸந்தாநம் பண்ணின கோடுமையாலும், பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்த கனத்தாலும், பெருவிடாயன் மடுவிலே விழுமாபோலே ஶேஷத்வத்தினுடைய வஸ்லியிலே விழுகிறார். இதுஇவருடைய அறிம்பத்தியிருக்கிறபடி. தேஹாத்மாபிமாநியானபோது தேஹத்திலே அறிம்புத்தியைப்பண்ணும்; "தேஹாத்வ்யதிரிக்தம்ஒன்றுண்டு" என்று அறிந்தபோது ஆத்மாவிலே அறிம்புத்தியைப் பண்ணும்; தன்னை ஶேஷபூதனாக அநுஸந்தித்தபோது ப்ரகாரமாத்ரத்திலேநின்று ஐஶ்வர்யாதிகளைக்கொண்டுபோம், "ஶேஷத்வமே புருஷார்த்தம்" என்றுஅறிந்தபோது தன்னை ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கக்கடவன். * பயிலுஞ்சுடரொளிக்குப்பின்பு ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாயாயிற்று, இவருடைய அறிம்பர்த்தம் இருப்பது. இவ்வளவுவருணகயிறே - அநந்யார்ஹஶேஷத்வமாவது. [தெரியச்சொன்ன இத்யாதி] - பகவத்விஷயத்தையும், ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷத்தையும் விசதமாகச்சொன்ன பத்தும். [உரிய தொண்டராக்கும் உலகமுண்டாற்கே] - ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹஶேஷமாக்கும் இத்திருவாய்மொழி. [உரியதொண்டராக்கும்] - ஸம்ஸாரம் நன்றாமாய் ஸர்வத்விஷயம் தீதானாலும் அத்தை விடமாட்டாதவர்கள். (கக)

அந்நே இத்யாதி. இப்போது தம்மை சரமாவதிஶேஷமாக அநுஸந்தித்தசெய்கைக்குக் கருத்தென்னை - ஸம்ஸார இத்யாதி. இத்தால்பலிதம் - "ஆத்மாவுக்கு ததீயசேஷத்வமே திருமகமென்று தோற்றுகிறதென்கிறார் - இது இவருடைய இத்யாதி. கட்டோர் தேஹாதிகளிலே அறிம்புத்தியைப் பண்ணுகிற இவர்இப்படி ப்ரதிபத்திபண்ணுகைக்குஅடி எது? என்ன-தேஹாத்ம இத்யாதி காலுவாக்யம். இப்படி ததீயசேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபிக்கை மற்றதிருவாய்மொழிகளிற் காணாதேயென்ன - பயிலும் இத்யாதி. ஆனால் ஸர்வசேஷத்வப்ரதிபாதகப்ரமாணவிரோதம் வாராதோ? என்ன - இவ்வளவு இத்யாதி. 'உரிய" என்றதுக்குஅர்த்தம் - யோக்யமான இத்யாதி. அதாவது குணக்ருதாகவாயன்றிக்கே ஸ்வரூபப்ரயுக்தஶேஷயுக்தராக்குமென்றபடி. "உரிய" என்றது - யோக்யமான என்றபடி. (கக)

த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — ஶுபோகுநெஶவிஷயஸ்ஸுஶுஶாவிஹ ஹெரரூபுவெஹரொஸ்ஸகலலொகுஶியெநிராஶுஃ । ஶுபூகூபுதெவஷுஷிலொஶுஶ் நாஸ்ஸுஶுஶெஹெரரூகாரயஶுபுஉவிதெநுவஶொஶாரிஃ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — ஸவபூதஶுவாஜிமதுரூஃ ஶுணெத உத ஸம்ரக்ஷணாவிஷுவாநாம் ஶுத்ரூயுஸ்ஸாதுரக்ஷாஷுவிஶிதஶுயா வதுகுயாவஷுஷிதஶுவாஶ் । நிஶுபூஹாஷுணமெகூபூரா வொரயுஷிதகயாஸவபூஶீஷுஷுவிஷுநா ஹெநாஶுஷெஹெஹ்வொதூஷுதஶுவாஷுஷிஶியுஶாரஜி உகுபூநஹபூவியொஶுழி ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

நீராகிக்கேட்டவர்கணைஞ்சழியாதுக்கு
மேராரிகம்பிலிருப்பரிதா - வாராத
காதலுடன்கூப்பிட்டகாரிமாறன்சொல்லை
யோதிடவோய்ப்புமுலகு.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஈயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ—(உலகமுண்டபெருவாயா.) - இப்படி திருநாட்டிலே கேட்கும்படி கூப்பிட்டழைத்தும் அவனைக் காணப்பெறாமையாலே, "இனி இவனைக் காண்கைக்கு உபாயம் இவன் திருவடிகளை ஶரணம்புகுகை தவிர மற்றொன்றுமில்லை" என்று பார்த்து, இவனுடைய காருண்ய வாத்ஸல்யாதி குணங்களைப் பற்றாசாகச் சொல்லிக் கொண்டு, பிராட்டி புருஷகாரமாக ஸர்வலோகஶரண்யனான திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளை ஶரணம் புகுகிறார்.

ஒ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலுங்கேட்கும்படி பெரியவார்த்தியோடே கூப்பிடச்செய்தே ஸர்வரக்ஷகனானவன் தான்வந்து தோற்றியருளாவிட்டவாறே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், ஸ்ரீயஃபதியாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்வைத்துத் தன்னுடைய காருண்யவாத்ஸல்யாதி கல்யாண குணங்களாலே தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணி ஆஸ்ரிதருடைய விரோதி நிரஸநம்பண்ணி அவர்களை ரக்ஷிக்கக்கடவனாய், அநுரூபமான பரிகரத்தையுடையனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு அணித்தாகத் திருமலையிலே நின்றருளுவதுஞ்செய்து, சேஷகாலாயிகார்யாதிகார்ய விசேஷங்களை அபேக்ஷியாதே ரக்ஷகனாயிருந்துள்ள திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலேவிழுந்து "ஸுலபாதேஶரணாகதி" என்றாப்படியாலே இளையபெருமாள் பிராட்டிமுகமாகப் பெருமாளை ஶரணம்புக்காப்போலே தந்தைகைங்கர்யகாரியோஜநமாய்த் தம்முடைய ஆற்றாமையாலே அநந்யகதிகராய், பெரியபிராட்டியாரை புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஶரணம் புகுகிறார்.

ப.—பத்தாந் திருவாய்மொழியிலே, நீம் - தலைக்கும் பிறந்த ப்ராவண்யாதிஶயத்தாலே புருஷார்த்த வைலக்ஷண்ய நிவேதநமான ஆர்த்தி பிறந்து கூப்பிட்டவர், "மலஸித்திக்குஶரண்யனானவன் திருவடிகளையொழியவுபாயமில்லை" என்று அறுதியிட்டு, ஶரண்யத் வப்ரகாசகமான அகில ஜகத்ரக்ஷணாகாரத்தையும், அபேக்ஷிதரோதி நிவர்த்தகத்தில் அத்யுஜ்ஜ்வல பரிகரயோஜநத்தையும், ரூபகுண ஸாரஸ்யத்தாலுண்டான உத்துங்காநுஶாய்யதையையும், ஜகத்விரோதிகளுக்கு நிங்குளிர்க்கும் ஸ்ரீமத்தையையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்தமான அநாயாஸவ்யாபாரத்தையும், அநிபபயிதஜ்ஞாநர்க்கும் ஆபாத்யமாம்படியையும், ஸர்வஸாதாரண ஸாரஸ்யாதிஶயத்தையும், ஸாவலோகநரான ஈஶ்வராபிமாநிகளுக்கும் ஸாதாராஶ்ரயணீயனாம்படியையும், அதிஶயித ஸௌந்தர்யமான அவயவ சோபையையும், ஆஶ்ரயணீயத்வாகாரத்தையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி ஶரண்யனான திருவேங்கடமுடையான்விஷயமாக ஸக்ரம ஸமக்ர ஶரணாகதியைப்பண்ணித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி பெரிய வார்த்தியோடே பரமபதத்திலே கேட்கும்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ஸர்வரக்ஷகனானவன் வந்து முகங்காட்டாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானவர், ஸ்ரீயஃபதியாய் நித்யஸூரிகளுக்குத் தன் குணங்களை அநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பெருமையையுடையனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸம்ஸாரிகள் நோவுபடுகிறபடியைக்கண்டு காருண்யவாத்ஸல்யாதிகளோ நேநுவாக இதர ஸஜாதீயனாய் இங்கேவந்து அவதரித்து "வரிதூணாயவாயுநாடி" என்

கிறபடியே ரக்ஷித்து "இதுக்குப் பிற்பட்டார் இழக்கவொண்ணாது" என்று பார்த்துத் திருமலையிலே நித்யவாஸம்பண்ணி, தன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ஶேஷகாலாயி கார்யங்களிலே அபேக்ஷியாதே ருசியே அடியாக ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி நிற்கிற திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே, "ஸர்வ ஶரணாகத ஶரணாய மாஶுசம் நிவீத:" என்று இளையபெருமாள் பிராட்டிபுருஷகாரமாக ஶரணம்புக்காப்போலே, தம்மாற்றாமையாலே அலர்மேல்மங்கை முன்னாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஶரணம் புகுகிறார். ஶரண்யவிஷயத்தில் ஶரணாகதிக்கே லைலவ்யாப்திபாகையாலே, ஒன்பது பாட்டாலும் - அவனுடைய ஶரண்யதையைச்சொல்லி, பத்தாம்பாட்டிலே ஶரணம்புக்கு முடிக்கிறார்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியில் - ப்ராப்யவேஷ மிருக்கும்படி குறைவறச்சொன்னார்; இத்திருவாய்மொழியில் - ப்ராபகவேஷம்குறைவறச்சொல்லுகிறார்; கீழில் அதில் உபாயப்ரஸங்க முண்டேயாகிலும், ப்ராப்யப்ரதாந மாகக் கடவது; இதில் உபேயப்ரஸங்கம் உண்டேயாகிலும், ப்ராபகப்ரதாநம். கீழில்திருவாய்மொழி திருமந்த்ரம்போலே: இத்திருவாய்மொழி சரமஶ்லோகம்போலே. இரண்டும் ஒன்றிலேயுண்டிறே என்னில்?—அது, ஶக்தியோகத்தாலே வருமதிறே; அவஸ்த்தாந்தரங்களைப் பற்றிவரும் இரண்டும் இரண்டாயேயிருக்கக் கடவதிறே. பெரியஆர்த்தியோடே பரமபதத்திலே கேட்கும்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ஸர்வாக்ஷகனானவன் வந்து முகங்காட்டாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானவர், ஶ்ரீயஃபதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் உபயவிபூதியுக்தனாய் ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்மகனாய் "வைகுண்ठாத்ஸுரவரைரபி ஶ்ரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி:। ஆ மௌலாவிஷ்ணு ரவிஜ்ஞாதோ ஹரிர்கோபாலவைதஸ:" (வைகுண்டேது பரே லோகே ஶ்ரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி:। ஆஸ்தேவிஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்தைர்ப்பாகவதைஸ்

உலகமுண்ட ப்ரவேஶம். ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. அதாவது, இத்திருவாய்மொழியிலே ஶரணம்புகுகிறாரென்ற ஸங்கதி சொல்லுகையாலே, ஶரணாகதனானவனுக்கு ஹக்தனிற்காட்டில் ஏற்றம் - ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டும் தானேயென்னாமுன் என்று விவக்ஷித்து, ஈஶ்வரனுடைய ப்ராப்யப்ராபகஸ்வபாவத்தை - கீழில்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியிலும் அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. ப்ராப்யவேஷம் குறைவறச்சொன்னாரென்றது-"கோலத் திருமாமகளோடுன்னை," "தடந்தாமரைகட்கே" என்றத்தைப்பற்ற. "அகலகில்லேன்" இத்யாதியைப்பற்ற - 'ப்ராபகவேஷம்' என்றது. கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே,' காப்பானே" என்று - உபாயத்வமும், இத்திருவாய்மொழியில், "காற்றாளுமுதே" என்று - உபேயத்வமும் சொல்லிற்றில்லையோ? என்ன - கீழில் இத்யாதி. இரண்டும் உண்டானாலும் ஒன்றிலே ப்ரதாநமாயிருக்குமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கீழில்திருவாய்மொழி இத்யாதி. திருமந்த்ரமென்றது-ப்ராப்யப்ரதாநமான திருமந்த்ரமென்றபடி. ஶரமஶ்லோகமென்றது - ப்ராபகப்ரதாநமான ஶரமஶ்லோகமென்றபடி. 'இரண்டுமொன்றிலே' இத்யாதிக்குக் கருத்து - ப்ராப்யத்வப்ராபகத்வங்கள் இரண்டும் நித்யமாகையாலே, பால் மருந்தாமாபோலே, ப்ராப்யத்வதசையிலும் ப்ராபகத்வம் ஈஶ்வரனிடத்திலே யுண்டாயிருக்க, அது - ப்ராப்யபரம்; இது - ப்ராபகபரமென்று விபஜிக்கக்கூடுமோ? என்னிலென்று. 'அதுஶக்தியோகத்தாலே' இத்யாதிவாக்யத்துக்குக் கருத்து - ப்ராப்யமே ப்ராபகமாகவல்ல ஶக்தியோகத்தாலே இரண்டும் ஏக வஸ்துவிலே எப்போதும் உண்டானாலும், சேதநனுடைய வரணதசை ப்ராப்திதசையாகிற அவஸ்த்தாபேதேந ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வங்களிரண்டும் க்ரமிகமாகையாலே இப்படி விபஜிக்கக் குறையில்லையென்று. விஸ்தரஸங்கதி - பெரிய இத்யாதி. அதிகாரி நியதியாவது - தசரதஸுஸுதேவாத் யதிகாரி

ஸஹ) என்கிறபடியே - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்துக் கொண்டிருக்கக்கடவ ஸர்வேச்வரன், "பலரும் நம்மையிழக்க, நாம் கெடுங்கை நீட்டாக இருக்கவொண்ணாது" என்று பார்த்தருளி ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப்பண்ணி ஸமகாலத்திலுள்ளார்க்குத் தன் குணசேஷ்டிதங்களைக் காட்டி அநுபவிப்பித்தும், அக்காலத்திலும் பிற்பாடரான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இழக்கவேண்டாதபடி ருசிஜநகனாய்க்கொண்டு திருமலையிலே நாய்ச்சிமாருடனே கூடநின்றருளின படியைக்கண்டு; அதிகாரிநியதி, கால நியதி, அங்கநியதி என்றாற்போலே சொல்லுகிற நிர்ப்பந்தங்கள் ஒன்றுமின்றிக்கே ஆச்ரயிக்கலாம்படியிருக்கிற ஸௌலப்ல்யத்தைக் கண்டு, திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே, பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாகத் தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து சரணம்புக்குத் தம்முடைய அத்யவஸாயத்தை அறிவிக்கிறார். கீழேயும் பலவிடங்களிலே - ப்ரபத்தி பண்ணினார்; அவ்விடங்களிலே - "யர்மிபுக்கவிடத்தே நிருபகயர்மங்களும் புகக்கடவது" என்கிற ந்யாயத்தாலே, லக்ஷ்மீஸம்பந்தஞ் சொன்னார்; இங்கு அதனையே வாய்விடுகிறார் சீதில் ப்ரபத்திகள் திருமந்த்ரம்போலே: இது த்வயம்போலே, திருமந்த்ரத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்துக்கு வாசகமானசப்தங்களுண்டாயிருக்கச்செய்தே, முக்தகண்டமாகச் சொல்லிற்று த்வயத்திலேயிறே; அதுபோலே இத்திருவாய்மொழி. "தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததாஸ்மயம்." [தாவதார்த்தி:] (தாவதார்த்தி:) - "இழந்தது பெறவேணும்" என்னுமதுவும் அவ்வளவே. [ததாவாஞ்சா] (ததாவாஞ்சா) - அப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் ஆசையும் அவ்வளவே. [தாவந்மோஹ:] (தாவந்மோஹ:) - தேஹாத்மையும் ஆத்மாவையும் ஏகீக்ருத்ய புத்தி பண்ணுகை. [ததாஸ்மயம்] (தத்தா

ப்ர.—[உலகமுண்டப்ரவேசே] — ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பகவதோ ஜ்ஞாநஸ்வரூபே ஹ்ருதயே, "ஸுசிராத்பூர்வஸ்ரணம்விஷ்ணோர்யாதாவதேகதி நிஜிதா: । யம்ப்ரவிஷ்டாஸ்வபூர்தம்ஸ்ஜ்ஜ்ஞாநாவ்ரூயாயயுஸ்ஸ: ॥ ததாவார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததாஸ்மயம் । யாவந்நயாதிஶரணம்ஸுசிரேணாபிஷாவநாஶ ஸ்ஸ: ॥"

நியதி. காலநியதியாவது - க்ருதாதிநியதி. அங்கநியதியாவது - ஸாதநாந்தரங்கநியதி. கீழே - சாஸ்த்ரபோதம் சரணம்புக்காரே, அதுக்கும் முதுக்கும் வாசியேதென்னை? ப்ரபத்தி இத்யாதி. வாய்விடுகை - சாப்தமாகச்சொல்லுகை. உக்தார்த்தத்துக்குத்ருஷ்டாந்தம் - சீதில் ப்ரபத்திகள் இத்யாதி. இத்வாக்யத்வயவிவரணம் - திருமந்த்ரத்திலும் இத்யாதி. வாசக ஶப்தம் - அக்ஷரம். வாசகமானவென்றது - அர்த்தஸாமர்த்யத்தாலே ஜ்ஞாபகமான என்றபடி. 'வாசகமானசப்தங்கள்' என்ற பன்மை - ஷடக்ஷரபதங்களைக் கடாக்ஷித்து. ப்ரபத்திதான் மோக்ஷப்ரதமோ? என்னை; மோக்ஷமாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வஸைலஸாதகம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தாவதார்த்தி: இத்யாதி. "தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததாஸ்மயம் । யாவந்நயாதிஶரணம்ஸுசிரேணாபிஷாவநாஶ ஸ்ஸ:" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பகவந்தம்ப்ரதிப்ரஹ்மாதயஃ. "ஸுசிரேணாபிஜ்ஞாஸ்ஸ:" இத்யாத்யுக்தாதிகாரிசதுஷ்டய விஷயம் - இப்ஶ்லோகம். 'அவ்வளவே' என்றது - அவனை ஆச்ரயிக்குமளவே யென்றபடி. 'இழந்தது பெறவேணும்' இத்யாதியாலே - ஆர்த்தனைச்சொல்லுகிறது. அதாவது - ப்ராப்தாவாய காமனைச்சொல்லுகிற தென்றபடி. 'வாஞ்சா' என்ற ஐஶ்வர்யகாமனுடைய வாஞ்சையைச்

ஸுகம்), "ஸுஷ்ஹெவாகந்தயாதி" (ஏஷஹ்யேவாகந்தயாதி)-என்கிறதுக்கு விரோதமாய்வரும் ஸுகங்களும் அவ்வளவே. "யாவந்நயாதிஶரணம் ஸ்வாமஶேஷோவ நாஶநம்" (யாவந்நயாதிஶரணம் த்வாமஶேஷோகநாஶநம்)-ஐஶ்வர்யம் ஆத்மப்ராப்தி பகவத்ப்ராப்திவிரோதி இவையெல்லா முன்னைக் கிட்டுமளவேயிறே நிற்பதென்கிறது. இப்படியே தம்முடைய ஸகல விரோதிகளும் போய்த் தம்முடைய ஸகலாபேக்ஷிதங்களும் கிடைக்கைக்கு ஒரு குறையில்லையென்று, ஸதா ஸந்நிஹிதனான திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார். இனித் தான், சரணாகதி ஸலப்ரதையாமிடத்தில் ஶரண்யன் பக்கலிலே பண்ணவும்வேணும்; தான் அதிகாரியாகவும் வேணும். வ்யதிரிக்த விஷயங்களிலே பண்ணுமிடத்தில் அதுதானே ஹேதுவாகக் காணுகின்றோமிறே. இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும் அவ்வோவிடங்களிலேயும் ஸலிக்கிற இது, இவ்விஷயத்தில் ஸலியாநின்றதென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தம். இனித் தான் அதிகாரியாமிடத்தில், மெய்யே அநந்யகதியாகவும் வேணும்; ஶரணம்புகா, ஸலித்ததில்லையென்று, "அஸமர்த்தம்விஜாநாதி" (அஸமர்த்தம்விஜாநாதி) என்பாராகாது. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று, அநந்தரத்திலே மடலெடுத்துக்கொண்டு புறப்படுவோர்வேணும். பண்ணின ப்ரபத்திக்கு

சொல்லுகையாலே, அர்த்தார்த்தியைச்சொல்லுகிறது. அப்ராப்தவிஷயத்திலென்றது, அபூர்வ ஐஶ்வர்யத்தி லென்றபடி. மோஹமென்றது - ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கும் ஆத்மாநுபவவிரோதியான தேஹாத்மாபிமாநரூபமான அஜ்ஞாநம். ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தால் அதுபோகையாலே, ஆஶ்ரயிக்குமவனே யவனுக்கு அந்தஅஜ்ஞாநமுள்ளது என்றபடி. இத்தால் - ஜிஜ்ஞாஸுவைச் சொல்லுகிறது. "ஸுகம்" என்றது - பகவத்ப்ராப்திகாமனுக்கு ஆத்மாநுபவைஶ்வர்யாதுபவ ஸுகங்கள் விரோதியாகையாலே. ஸர்வேஶ்வரனை யாஶ்ரயித்தால் அநுபோகையாலே, ஆஶ்ரயிக்குளளே அந்தஸுகமுள்ளதென்றபடி. இத்தால் - ஜ்ஞாநியைச்சொல்லுகிறது. விரோதமாய்வரும் ஸுகங்களுமென்றது - ஜ்ஞாநிக்கு பகவதநுபவகாமவிரோதிகளான ஐஶ்வர்யாத்மாநுபவ ஸுகங்களுமென்றபடி. இவையெல்லாவற்றையும் அநுபவித்துக்கொண்டு "ஸுஶேஷோவ நாஶநம்" என்றதுக்கர்த்தம்- ஐஶ்வர்யம் இத்யாதி. "ஆதி-ஶப்தம், வாஶப்தம்" என்கிற இரண்டிலும் அதிகாரிபேதமுண்டாகிலும், பலக்யத்தாலே ஸமாக்கி 'ஐஶ்வர்யம்' என்கிறார். 'விரோதி' என்ற பதத்தை - ஐஶ்வர்ய விரோதி ஆத்மப்ராப்தி விரோதி பகவத்ப்ராப்தி விரோதி என்றெல்லாவற்றிலும் அந்வயிப்பது. இத்திருவாய்மொழியிலே, "உலகமுண்டபெருவாயா" இத்யாதிகளாலே - ஶரண்யஸ்வரூபத்தையும், "குலதொலடியேன்" இத்யாதிகளாலே - அதிகாரிஸ்வரூபத்தையும் சொல்லி ஶரணம்புகுகிறது; ஶரணாகதியினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு இரண்டும் அபேக்ஷிதமாகையாலே என்கிறார் - இனித்தான் இத்யாதி. ஶரண்ய னென்றது - குணாதிகனென்றபடி. குணாதிகவிஷயத்திலேபண்ணினால், ஸலஹாநிமாத்ரமன்றிக்கே அநர்த்தஹேதுவுமாமென்கிறார் - வ்யதிரிக்த இத்யாதி. ஹேதுத்வம் - "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" என்ற ஶரணம்புக்க சக்ரவர்த்தி விஷயமாகப் பராசரமன்பக்கலிலே கண்டுகொள்வது. பகவத்வ்யதிரிக்தரான சிபி கபோதம் முதலானார்பக்கலிலே பலப்ரதையாகவுங் காணாநின்றோமேயென்ன - இங்ஙனே இத்யாதி. அவ்வோவிடங்களிலேயும் என்றது-சிபிகபோதாதிவிஷயங்களிலேயு மென்றபடி. "தான் அதிகாரியாகவும்வேணும்" என்றதை யுபபாதிப்பதாக உபக்ரமிக்கிறார் - இனித்தான் அதிகாரியாமிடத்தில் இத்யாதி. அநந்யகதி யல்லாதார்க்கு ஸலவ்யாப்தமாகாதென்னுமத்தை ப்ரமாணமுகத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார் - சரணம் புகா இத்யாதி. பின்னை யார் அதிகாரிகளாகவேணும்? என்ன, ஆழ்வார் போல்வார் ஆகவேணுமென்கிறார் - மயர்வற இத்யாதி. அதாவது - "அருளினன்" என்ற - க்ருபையையே உபாயமாக அத்யவஸித்து, உடனே ஸலியாவிட்டாலும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலே அந்வயிக்கையன்றிக்கே, "மடலெடுத்

லைலந் தாழ்த்ததென்னு வேறேபோக்கடியுடையார்க்குக் காரியமாகாதிறே. "ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி பத்ப்யாம் யாந்து ப்லவங்கமா:) என்று அவன் தாழ்த்ததுவே ஹேதுவாக, ஜலதத்த்வத்தை யழித்துப் போகட்டு மற்றைநாலையுங்கொண்டு கார்யங் கொள்ளுகிறேன் என்றாரிறே. [க்ஷமயாஹி ஸஹாயக்ஷமு] (க்ஷமயாஹிஸஹாயுக்தம்) - "'ஒரு பெண்பெண்டாட்டி எனக்கு என்றத்தை ஸ்வீகரிக்கை யாவதென்?' என்று ராஜ்யத்தைப் போகட்டுப் போறத்துப் போந்தார்; இங்கே வருணனை வழிவேண்டி அவன் முகங்காட்டிற்றிலன் என்று, சீறிக் காலைக் கையைக் கட்டாநின்றார்; இது இருந்தபடி யென்?" என்றாற்போலே யிருந்தார்கள் முதலிகள். (க்ஷமைமக்குவிஷயமுண்டு, ஈத்ருஶஜநத்தில் க்ஷமை யொண்ணாதென்கிறார்.) "இவன் வந்திலன்" என்று நாம் சீறவொண்ணாதபடி, வாலி புறப்படச்சீறபோது தாரைவந்து காற்

ப்ர—ஸுஸாசிவ்ருஂஹமுத்ரெதிநிமுஂவெஷு ஸுஷாமுணா:। ஶுத்ரூஶஂஸிநம்யுஷஂஷுஷஂவிவாஸியாவகு॥கரு॥ஸவுத்ரூஷுஷுஷ்ணஂவலொக ஸஸுகுரு தெநரு । நஸாஷ்டிராஶுதெ கீதி நுஸாஷ்டிராஶுதெயஶு: ॥ கசு ॥ ஶுரூஷுஂஸுக்ஷணலொகெஷ்ஸிநு ஜயொவாரணஶுஸுபுநி । ஶுஷ்ரூஷுணநிஸிநுவெஷ ஶுகுவெரொஶுகுராஸுயு॥கஎ॥ நிரு ஸுதொயஂஸுளிதெ ஷுவஷ்டுவஶ்யுஸுவுது: । ஶஹாஹொமாநிஶுஷ்ரூநாஂகுரிணாஸுகுராநிஹு॥கஅ॥ ஹொஶிநாஂ வஶ்யுநாமாநாஂ யொஹிஸுநிஸுக்ஷணு । ஸஶுஹுஶுகிகாஜாஸுஂ ஸுஷீநகுரஂஶுவெரொ: ॥ கசு ॥ ஶுஷ்ரூயு வெநகுஹுகாஸுகுஂ வஸிஶொஷுயெ । க்ஷமியாஹிஸுகுரு ஶாஸியஂகுராஸு யு॥உo॥ ஸுஸுகுயுஂவிஜாநாதி யிகு ஶாஷ்டுஶொஜெநு கஷுஶுபுதி ஸுராஷ்டிரெஸுஸாம ரொராஸுவுஶாஷ்டுநு: ॥ உக ॥ ஶாவுஶாநயஸுஸுஷிஷ்ரூஶுராஂஶுரஶீவிஷொஸுவுகுரு । ஸாமுராஂஶொஷயிஷ்யாமி வஹ்ஸ்ரூராஂயாஷ்டுஸுவுஹுஶாநு॥உஉ॥"

ஒறேன்" என்று அச்சமுறுத்தி அவனாலே கார்யங்கொள்ளுவாராகவேணு மென்றபடி. மடலெடுக்கை ஸ்வரூபவிருத்த மானாலும், அவனைக்கொண்டே தம்முடைய கார்யத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகையாலே அகிஞ்சநத்வத்துக்கு பங்கமில்லை என்று திருவுள்ளம்பற்றி 'மடலெடுத்துக்கொண்டு புறப்படுவார் வேணும்'என்கிறார். "ஸுஸாசிவ்ருஂஹாநாதி" என்பார் அதிகாரிகளானால் வரும்ஹாநியே தென்ன - பண்ணின இத்யாதி. வேறே போக்கடி யுடையார் ஆர்என்ன, இன்னார் என்கிறார் - ஸாமராஂ இத்யாதி. "க்ஷமியாஹிஸுகுரு ஶாஸியஂகுராஸு॥ஸுஸுகுயுஂவிஜாநாதியிகு க்ஷமாஷ்டுஶொஜெநு ॥ ஶாவுஶாநயஸுஸுஷிஷ்ரூ ஶுராஂஶுரஶீவிஷொஸுவுகுரு । ஸாமுராஂஶொஷயிஷ்யாமி வஹ்ஸ்ரூராஂயாஷ்டுஸுவுஹுஶாநு" இதி யுத்தகாண்டே. "யிகு க்ஷமாஷ்டு" என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை - ஒருபெண்பெண்டாட்டி இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம் - பரிபவித்தது இருவர்க்கும் ஒத்திருக்கச்செய்தே அவனிடத்திலே க்ஷமைபண்ணினதென்? இங்கு "க்ஷமைபண்ணவேண்டோம்" என்கிறதென்? அங்கு க்ஷமைபண்ணினால் இங்கும் க்ஷமைபண்ண வேண்டாவோ? என்று. காலைக் கையைக் கட்டுகையாவது-விற்காலைப் பிடிக்கையும், விரற்சாட்டைக் கட்டுகையு மென்றபடி. கால் - விற்கால். கை - விரற்சாடு. கையென்று - விரற்சாட்டைச்சொல்லுமோ? என்ன; "கைபுடைகோதைகைக்கட்டியாகும்" என்று நிகண்டு. அதாவது - கையென்றும், புடையென்றும், கோதையென்றும், கைக்கட்டிக்குப்பேர் என்றபடி. கைக்கட்டி - விரற்சாடு. சாடுவுக்கு, ஸ்புடம்: 'இருந்தார்கள் முதலிகள்' என்றவகர்தாம், முதலிகளுடைய சங்கைக்கு பரிஹாரம் அத்யாஹாரார்யம். அதாவது - கைகேயி ஸமுத்ராத்தைப்போலே அஸமர்த்தனாகநினைக்கவில்லை; அபலையாகையாலே, ராஜ்யத்தை யாசைப்பட்டாள் இத்தனை; ஆகையாலே க்ஷமைபண்ணிவிட்டுவந்தோம்;

கட்டினவோபாதி, க்ஷமை வந்து நம்மைக் காற்கட்டாநின்ற தென்றார்:—"சாழ" (மாம்)- "ஸுஸ்வதந்த்ரவிதாநாம் ஸ்வபாவஜ்ஞாநம் த்ருஷ்டம்" (ஸுப்தமத்தகுபிதாநாம் ஸ்வபாவ ஜ்ஞாநம் த்ருஷ்டம்) என்று, கோபம் விளைந்த வந்தாம் ஜந்மத்தை யுணர்ந்தார். "பிறர்கை பார்த்திருக்கும் குடிப்பிறப்பன்று" என்றிருக்கிறதல்லை; நம்மை "ஐயர்மகன்" என்று அறிகிறதில்லை. † ("ஸுஸ்வைதந்த்ராதி" (ஸுப்தேத்யாதி) - தந்தாம் ஸ்வபாவத்தை மறந்து வர்த்தித்தவர்கள், "ஸ்வப்நாதிதசையிலே" ஸ்வஸ்வபாவாநுகுணம் பாஷிப்பர்களிறே; அப்படி யிவரும் க்ஷத்ரியத்வத்தை யுணர்ந்தார்.) "அபழ" (அபம்)- மஹோததி யென்கிற பெருமையை நினைத்திராநிற்கிறது; தன்னைச் சிறுங்கித்திருக்கிற நம்மை அறிகிறதில்லை. "மகாரலயழ" (மகாலயம்)-ஒரு அயோத்யாதிபதி கோசலாதிபதிகளோடொக்கக் காணும் தன்னை நினைத்திருக்கிறது; தன்னை மீன்படுகுட்டமாக அறிகிறதில்லை. "அஸமர்த்தம்விஜாநாதி" (அஸமர்த்தம்விஜாநாதி)-செவ்வைகெடப் பரிமாறினாரையும் ஒக்கவிட்டுக்காரியங் கொள்ளவல்லோமென்று அறிகிறதில்லை. இவ்வளவில் செய்யவேண்டுவதென்? என்னில் - "திக்ஷ்ணசாழ" (திக்ஷ்ணம்) இப்போது க்ஷமையைவேண்டோம். விநியோகமுள்ள விடத்தே யன்றோ கார்யங்கொள்வது? கோபத்தோபாதி, கார்யகாலத்தேயனழத்துக் காரியங்கொள்ளப் பார்த்தோம். அதுவேன்? இக்ஷ்வாகுவம்சயரா யிருப்பார்க்கு க்ஷமை கொண்டே கார்யங்கொள்ளவேண்டாவோ? என்னில், "மரணஜ்ஞ ஜெஜ" (மத்ருமேஜநே)-அத்தால் பெற்றதென்? அது இங்கு ஜீவிக்கிறதில்லை. இதுக்கு இங்குள்ளாருடைய ஸம்பந்தமே மலியாநின்றதே. ஒன்பதுபாட்டாலும் ஶரணியன்படி சொல்லி, பத்தாம் பாட்டிலே ஶரணம்புகுகிறார்.

இவன் நம்மை அஸமர்த்தனாகவிசாரிக்கையாலே இவனிடத்திலே க்ஷமைவேண்டோம் என்றிருவென்று. ஆனால், முதலிலே தேஹரீர் வலிமையைக்காட்டாதே, "தஸ்யாராமஸ்ய ஸுஸ்வஸ்ய ஸுஶாஸ்ஸிஸ்ய ஜ்ஞாநிநஶ்ச தவ நியமோ ஹ்யயம் ஸ்ரீமாந்ஸ்ரீவிக்ரஹ: ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீவத்ஸ:" என்று முன்றாநாள் கண்வளர்ந்தருளிச் சரணம்புகுவானென்? என்கிற முதலிகளுடைய அபிப்ராயத்தை ஒருநிகரித்துக் கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் - இவன்வந்திலன் இத்யாதி. இதுக்கு - ப்ரதம பதத்திலே நோக்கு. "க்ஷமயாஸமேதயா ஸுஸ்வாஸ - ஸுஸமர்த்தம்விஜாநாதி" என்று - ஹேதுகர்ப்ப விஶேஷணம். "சாழ" என்று உறுதிநிச்சொன்னதுக்கு ஹேது - ஸுஸ்வதந்த்ரஇத்யாதி ஜந்மத்தையுணர்ந்தவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - பிறர்கைபார்த்திருக்கும் இத்யாதி. 'பிறர்கைபார்த்திருக்கும்' இத்யாதிக்கு ஸம்வாதத்வேந "ஸுவீரயுக்தாஹிஶிரோமணிஸுதி:" என்றதைக் கண்டுகொள்வது. விவரணம் - நம்மைமஜயர் இத்யாதி. ஐயர்மகனென்று - சம்பராந்தகன் மகனென்று. இயலொன்றதுக்கு "ஸுதஸுஸ்ரூஷுதாவிந:" என்றதிலே நோக்கு. "அபழ" என்று - பரிச்சேதத்துக்காட்டுகிறாரென்று ஹாவமருளிச்செய்கிறார் - மஹோதத் இத்யாதி. "மகாரலயழ" என்றதுக்கு ஹாவம் - தன்னைமீன்பம் இத்யாதி. 'செவ்வைகெடப்பரிமாறினாரையும்' - அநீதியிலேநடந்தவர்களையு மென்றபடி. 'ஒக்கவிட்டு' - "ஒஜோநிஷ்ஸுஶுஸ்ரூஷுஸ்ஸுஸ்ரூஷுவ:" என்கிறபடியே ப்ரஹாரத்தாலே ஶிக்ஷித்தநுகூலராக்கி யென்றபடி. பின்னை எப்போதுவேணும்? என்ன - விநியோகம் இத்யாதி. விவரணம் - கோபத்தோபாதி இத்யாதி. இங்குள்ளாருடைய என்றது - ஸமுத்ரஸ்த்த ராவணாதி ராக்ஷஸருடைய என்னுதல்; ஸமுத்ரஸ்த்த ஜலத்துக்குட்பட்டவருடைய என்னுதல். பத்தாம்பாட்டிலே யன்றோ? ஶரணம்புகுகிறது; கடுவொன்பதுபாட்டுக்கும் ப்ரயோஜநமென்? என்ன - ஒன்பதுபாட்டாலும் இத்யாதி. அதாவது - ஶரண்யன் பக்கலிலே ஶரணம்புகுரவேண்டுகையாலே, ஒன்பதுபாட்டாலும் - ஶரண்யன்படிசொல்லி, பத்தாம்பாட்டிலே - ஶரணம்புகுகிறாரென்றபடி.

---

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

முதற்பாட்டு.

உலகமுண்டபெருவாயா உலப்பில்கீர்த்தியம்மானே !
நிலவுஞ்சுடர்சூழ்ஒளிமூர்த்தி நெடியாய் அடியேனுடையீரே !
திலதமுலகுக்காய்நின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே !
குலதொலடியேனுனபாதங் கூடுமாறுகூறுமே.

அ.— காருண்ய வாத்ஸல்யாதி அநவயிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாணகுணனுகையாலும், ஸ்வதேஜஸா நிகில ஜகத்தையும் உத்ஹாஸிப்பியாநின்ற திவ்யரூபத்தையுடையனாய் எனக்கு யாரகனுகையாலும், பரமவ்யோமநிலயனான நீ காணபக விதுரவர்த்தியாகையன்றியே கரணவிஷயமாகைக்காக, ஸகலலோக திலகபூதமான திருமலையிலேபுகுந்து நின்றருளுகையாலும், நான் உனக்குக்குடியடியேனுகையாலும் உன்திருவடிகளிலே என்னைச் சேர்த்தருளவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், நீ போக்கி வேறொருபிரியின்றிக்கே இருக்கிறவன்னை, நீயே உன்திருவடிகளிலே சேரும்படி பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

[உலகமென்று தொடங்கி] - ரக்ஷ்யத்தின் அளவன்றிக்கேயிருக்கும் பெரும் பாரிப்பை யுடையையாய் அமர்யாதமாயிருந்துள்ள ரக்ஷகத்வாதி குணப்ரணயியாலே லோகத்தையடைய அடிமைகொள்வதுஞ்செய்து, நித்யமாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமான திருவடிவை யுடையையுமாய், அபரிச்சேத்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளை யுடையையுமாயிருந்துவைத்து லோகத்துக்கெல்லாம் திலகமான திருமலையிலே நின்றருளி என்னை யடிமை கொள்வதுஞ்செய்து எனக்கு யாரகனுனவனே! [குலதொலடியேன்] - குலப்ரயுக்தமாகப் பழமையதாக அடிமையாயிருக்கிற நான்.

ப.—முதற்பாட்டில், அகில ஜகத்ரக்ஷகமான ஸ்வஸாமான்யவிசேஷங்களை யுடையையாய்க்கொண்டு திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனான உன்னை ஸ்வதஸ்ஸித்தபோக்யஸ்வரூபனான நான் கிட்டும்ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யவேணு மென்கிறார்.

(ப்ரளயாபத்திலே), உலகம் - லோகத்தை, உண்ட - அமுதுசெய்கிறவிடத்தில், பெரு - (ரக்ஷ்யத்தளவன்றியே) பெரும்பாரிப்பையுடைத்தான, வாயா - ரக்ஷணசீலமான திருப்பவளத்தையுடையனாய், (ரக்ஷணசீலயுக்தமாய்), உலப்பு - முடிவு, இல் - இன்றியேயிருக்கும், கீர்த்தி - (ஞாநசக்த்யாதி ஸமஸ்த கல்யாணகுண) ப்ரபாவத்தையும், அம்மானே - நிருபாதிகபோஷிதவ ஸ்வரூபத்தையு முடையனாய், (இந்த ரக்ஷணத்துக்கு அநாதாரணமான பலிதமாய்), நிலவும் சுடர் சூழ் - ஸ்வாஹாவிக ஸௌந்தர்யலாவண்யாத்யநவதிகுண ஔஜ்ஜ்வல்ய பூர்ணமாய், ஒளி - அப்ராகிருததேஜோமயமான, மூர்த்தி - திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாய், நெடியாய் - (கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபரூபகுணசேஷ்டிதங்களுக்கும்) உரிச்சேதமில்லாத பெருமையையுடையனாய், (இப்படி பஞ்சப்ரகார விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு), அடியேன் - (த்வதீயனான) எனக்கு, ஆர்உயிரே - பரிபூர்ணப்ராணபூதனாய், (இப்படி முகந்தோற்றாமல் நின்று ரக்ஷிக்கும் அவனன்றியே), உலகுக்கு - ஸர்வலோகத்துக்கும், திலதம் - ஊர்த்வபுண்ட்ரகுரேபண ஸிரஸாவாஹ்யமான திலகம், ஆய் - ஆய்க்கொண்டு, நின்ற - (ஸுஸ்திரமாய்) நின்ற, திருவேங்கடத்து - திருமலையிலே,

நம்-எனக்கு, பெருமானே - உன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்து நின்றவனே! குலம் - குலக்ரமாகவுமாம்படி, தொல்- பழைய, அடியேன் - (அடியேனான) நான், உன - (ஸேஷியாய் ரக்ஷகனாய் ஸேவ்யபூதனான)உன், பாதம்-திருவடிகளை, கூடும் - ப்ராபிக்கும், ஆறு - ப்ரகாரம், கூறாய் - அருளிச்செய்யவேணும்! ப்ரளயாபத்திலேயோ ரக்ஷிக்கலாவது! விரஹாபத்தில் ரக்ஷிக்கலாகாதோ? லோகமாக விடுபடிலோ ரக்ஷிக்கலாவது!- அது ஒருவனுக்கு உண்டானால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ஆர்த்தியை யறியாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! ஆர்த்தியறிந்து கூப்பிட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ஆர்த்தியில்லாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! ஆசைப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? வயிற்றிலே வைத்தோ ரக்ஷிக்கலாவது! வடிவுகாட்டி ரக்ஷிக்கலாகாதோ? நீ அஸிநிவேசித்தாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! உன்னை அஸிநிவேசித்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? வாயாலேயோ ரக்ஷிக்கலாவது! வார்த்தையாலே ரக்ஷிக்கலாகாதோ? அபர்யந்தகுணங்களை யழிய மாறியோ ரக்ஷிக்கலாவது! அவற்றை யநு஭விப்பித்து ரக்ஷிக்கலாகாதோ? உறவறியாத லோகத்தையோ ரக்ஷிக்கலாவது! உறவறிந்த விஷயத்தை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? வடிவில் வாசியறியாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! வாசியறிந்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? பெருமை யுணராதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! பெருமை யுணர்ந்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? வ்யதிரேகத்தில் யரிப்பாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! வ்யதிரேகத்தில் யரியாதாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ஸௌலப்யஜ்ஞாந மில்லாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! "ஸுலபன்" என்றறிந்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? அந்யஶேஷபூதரையே ரக்ஷிக்கலாவது! அநந்யார்ஹ ஶேஷபூதரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? அந்யகதிகளையோ ரக்ஷிக்கலாவது! அநந்யகதிகளை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ப்ரயோஜநாந்தரபரரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! அநந்யப்ரயோஜநரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? பிரியநினைப்பாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! கூடநினைப்பாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? மஹாவ்யாபாரம்பண்ணியோ ரக்ஷிக்கலாவது! "ஶரணமஹி" என்று ரக்ஷிக்கலாகாதோ? என்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், அநந்யகதியான நான் உன்னைவந்து கிட்டுவதொரு விரகு பார்க்கவேணுமென்கிறார்.

[உலகமுண்ட பெருவாயா] - ரக்ஷ்யத்தினளவன்றிக்கே யிருக்கும் பெரிய பாரிப்பையுடையவனே! உன்னுடைய பாரிப்புக்கும் என்னுடைய ஆர்த்திக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? நீ யறிந்த ஸர்வஜ்ஞனும் ஆபத்துமே முதலாக ரக்ஷிக்குமவனே! ஒரு லோகத்துக்காக ஆபத்துவரிலோ நோக்கலாவது! லோகத்துக்காக உண்டான ஆபத்து ஒருவனுக்கு உண்டானால் நோக்கலாகாதோ? ப்ரளயார்ணவத்திலேயோ நோக்குவது! ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அகப்பட்டாரை நோக்கலாகாதோ? அபேக்ஷியாதார்க்கோ உதவலாவது! அபேக்ஷித்தார்க்கு உதவலாகாதோ? ஸர்வஸிம்யாகந்நாக்குவரும் ஆபத்தோ நோக்கலாவது! ஸத்தை அழியும் ஆபத்தில் நோக்கலாகாதோ? ஜலப்ரளயத்துக்கோ உதவலாவது! விரஹப்ரளயத்துக்கு உதவலாகாதோ? நெருப்பால்வரும் ஆபத்தோ நோக்கலாவது! உன்னால்வரும் ஆபத்து நோக்கலாகாதோ? [உலப்பில் கீர்த்தியம்மானே]- ஒன்றைச் சொன்னேனத்தனையல்லது, வேறொருமுகமாக நீ ரக்ஷித்துப் படைத்த குணப்ரவாஹத்தாலே ஸர்வலோகத்துக்கும் ஸ்வாமியானவனே! இதுக்குமுன்பு, ஆர்ஜித்த புகழையடைய ஒருவ்யக்தியில் உதவாமையாலே யிழக்கக்கிடாய் புகுகிறாய். † * பொழி

† திருநெடுந்தாண்டகம்—கO.

லேழுங் காவல்பூண்ட புகழையிறே பிழக்கப்புகுகிறது. ஸ்வரூபமொழிய குணத்துக் காயிற்று இவர் தோற்றது. [நிலனும் இத்யாதி] - கடலிலே தள்ளினாலும் விடவொண்ணாதபடிவழகு குணஹீநனானாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. நித்யமாய் நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமாய் நிரவயிகதேஜோரூபமான திவ்ய ஹத்தையுடையவனே! [சுடர்சூழொளி மூர்த்தி] - உள்ளுமண்ணீடாய்ப் புறப்பு ஒளியூட்டி யிருக்கையன்றிக்கே, உள்வாயோடு புறவாயோடு வாசியற ஒளியேயா யிருக்கிறபடி. [நெடியாய்] - அபரிச்சேத்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளையுடையவனே! "யதோவாசோநிவர்தந்தே" என்கிற ஆத்ம குணங்களுக்கு எல்லைகாணிலும், ரூபகுணங்களுக்கு எல்லை யின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. [அடியேனுருயிரே] - ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து வ்யதிரேகத்தில் தேறியிருக்கவொண்ணாதபடி பண்ணினவனே! ஆத்மாவையொழிய கேவலசரீரத்தை யரிப்பிக்கப்போமோ? [திலதம் இத்யாதி] - லோகத்துக்குத் திலதமான திருமலையிலே நின்றருளின உன் பரத்வத்தை எனக்கு அறிவித்து, உன்னாலல்லாத செல்லாதபடியும் பண்ணினவனே! ஸந்நியாயில்லாமல்தா னிழக்கிறேனோ? [குலதொலடியேன்] - குலமாகப் பழைய அடிமையாயிருக்கிற நான். இத்தால் - தம்முடைய யோக்யதை சொல்லுகிறாரல்லர்; அநந்யபரத்வம் சொல்லுகிறார். அநந்யார்ஹமான குடியிலுள்ளாரைப் புறம்பு கைக்கொள்ளுவா ரில்லையென்கை. [உனபாதங் கூடுமாறு] - உன் திருவடிகளைக் கிட்டி யடிமை செய்யும்படி; இவருடைய ஸாயுஜ்யமிருக்கிறபடி. [கூறுமே] - நம்மைப்பெறுவானென்றிரங்கி ‡ "சரணமஹம்" என்று அருளவேணும். உனக்கு ஓர்உக்தி: எனக்கு ஸ்வரூபலாபம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு உன்னையொழிய வேறுகதி யின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை உன் திருவடிகளிலே சேர்ப்படிபண்ணி யருளவேணுமென்கிறார்.

[உலகமுண்ட பெருவாயா]-தேவர்திருவடிகளைக் கிட்டாதவன்று எனக்குஉண்டான தளர்த்தி பத்து ப்ரளயாபத்தோபாதி போராதோ? ரக்ஷயத்தினளவன்றிக்கே யிருக்கும் பாரிப்பையுடையவனே! உன்பாரிப்புக்கும் என்னார்த்திக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு? நீயறிந்த ஸம்பந்தமும் ஆபத்துமே கைம்முதலாக ரக்ஷிக்குமவனன்றோ! ஒரு விபூதிக்காக ஆபத்து வரிலோ நோக்கலாவது! விபூதிக்காகவுண்டான ஆபத்து எனக்குஒருவனுக்குமுண்டானால் நோக்கலாகாதோ? ப்ரளயார்ணவத்திலே யழுந்துவாரையோ நோக்கலாவது! ஸம்ஸாரார்ணவத்தில்அழுந்துவாரை நோக்கலாகாதோ? அபேக்ஷியாதாரையோ நோக்கலாவது! அபேக்ஷித்

முதற்பாட்டு.—உலகமுண்ட இத்யாதி. "குலதொலடியேன்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவாரிகை - உன்னையொழிய இத்யாதி.

ஜகத்துக்கு ப்ரளயாபத்துண்டானகையாலே ரக்ஷித்தோம்; உமக்கு ஆபத்தில்லையே? என்ன - தேவர்திருவடிகளை இத்யாதி. "பெரு" என்றதுக்கு ஆவம் - ரக்ஷயத்தின் இத்யாதி. பெருமை - பாரிப்பின் அதிசயத்தைச்சொல்லுகிறது. இப்பாரிப்பையிட்டு அவனை ஸம்போதிக்கிறவருடைய ஹார்த்தமாவம் - உன்பாரிப்புக்கும் இத்யாதி. ரக்ஷிக்கும்போது ஒருகைம்முதல் வேண்டாவோ? என்ன - நீயறிந்த இத்யாதி. "உலகம்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து, வைஹாயநாமநுக்ரஹோந்யாய்ய: அன்றோ? என்ன - ஒருவிபூதிக்காக இத்யாதி. ஏகப்ரளயந்தானாலும், அத்தைப்பற்ற எனக்கு வாசியுண்டென்கிறார், 'ப்ரளயார்ணவத்திலே' இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. "உலகம்" என்ற அசேதந ஸமாதிக்குமாவம் - அபேக்ஷியாதாரையோ இத்யாதி. ரக்ஷணத்தை இதிசேஷம்: ப்ரளயார்ணவத்

---

‡ ஸரணாகதி—கஅ—66.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

தார்க்குஉதவலாகாதோ? ஶரீரத்துக்குவரும் ஆபத்தோ நோக்கலாவது! ஆத்மாவுக்குவரும் ஆபத்துநோக்கலாகாதோ? ஜலப்ரளயத்திலேஅதப்படிலோ நோக்கலாவது! விரஹப்ரளயத்துக்கு உதவலாகாதோ? பிறரால்வரும் ஆபத்தோநோக்கலாவது! உன்னால்வருமாபத்து நோக்கலாகாதோ? "ஶரணம்புகாதாரைரக்ஷிக்கவேணும்" என்கிற நியதியுண்டோ! ஶரணம்புக்காரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ரக்ஷித்துச்சமைந்து பின்னையும் "ஒன்றும்செய்யப்பெற்றிலோம்" என்றிருக்கக்கடவ உனக்கு என்னுடைய ரக்ஷணத்திலேயந்வயியாதே கை வாங்கியிருக்கைபோருமோ? ப்ரளயாபத்தைரக்ஷித்துப்பின்பும் "நாம் இவற்றுக்குச்செய்தது ஒன்றுண்டோ?" என்று உடன்கிடந்தாரை மடிதடவி, பின்னை "என்செய்தோமானோம்" என்றுதபிப்பாரைப்போலே இழவுபட்டிருப்பானொருவனன்றோ நீ! [பெருவாயா] - ரக்ஷியத்தினளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு இருக்கிறபடி. அவற்றின்பக்கலுண்டான ரக்ஷணத்தில் பாரிப்போபாதியும்போரும் தம்பக்கல் உபேக்ஷையென்றிருக்கிறார். [பெருவாயா]- த்ரௌபதி "ஶரணம்" என்ற உக்தியித்தனையும் திருவுள்ளத்தே கிடந்து, ஸதஸ்ஸில் அவன் பரிஹவித்த பரிஹவத்தையும் பரிஹரித்து, துர்யோதநாதிகளையும் நிரஸித்து, தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து, இவள் குழலையும் முடிப்பித்துப் பின்பும் "ஜீணம் ஹ்ருவ ஶிவமெ" (ருணம்ப்ரவ்ருத்தமிவமே) என்று குறைவாளனாய், பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோதும் "நாதிஸ்வஸ்தமநா:" (நாதிஸ்வஸ்த்தமநா:) என்று திருவுள்ளத்தில் புண்ணோடேயிறே யெழுந்தருளிற்று. [உலப்பில்கீர்த்தியம்மானே] - இவனுக்கு ரக்ஷகத்வம் வந்தேறியாய்ப்போய், பழையதுகொண்டு வளைப்பிடுகிறேனல்லேன்; இப்படி லோகத்தை ரக்ஷித்து ஆர்ஜித்தபுகழுக்கு முடிவில்லையென்கிறது * பொழிலேழும் காவல் பூண்ட புக

தில் அழுந்துவார்க்கு வந்த ஆபத்து எது? ஸம்ஸாரார்ணவத்தில் அழுந்துவார்க்குவந்த ஆபத்து எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - ஶரீரத்துக்கு இத்யாதி. ஏகப்ரளய காலத்திலும், இன்னம் ஒருவழியாலே அதுக்கும் இதுக்குப் வாசியுண்டென்கிறார் - ஜலப்ரளயத்திலே இத்யாதி. இத்தால்வாசியேதென்ன? அருளிச்செய்கிறார் - பிறரால் இத்யாதி. "அபேக்ஷியாதாரையோ" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - ஶரணம் இத்யாதி. ஶரணாகதியாவது - *ப்ரார்த்தநாமதிமேறே "ரக்ஷிப்பதினளவன்றிக்கே" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - ரக்ஷித்துச்சமைந்து இத்யாதி. ரக்ஷித்துச்சமைந்து பின்னையும் "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்றுஇருந்தப்பிரகாரம் எதென்ன - ப்ரளயாபத்தை இத்யாதி. மடிதடவி - மடியிலுண்டானத்ரவ்யத்தைபபஹரித்து. "ரக்ஷித்துச்சமைந்து" இத்யாதியால் சொன்னஅர்த்தம் - "பெருவாயா"என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தென்னுமிடம்தோன்ற, பிளவும் பதோபாதாநம்பண்ணி அதுக்கு அர்த்தம் - ரக்ஷ்யத்தினளவல்லாத இத்யாதி. இத்தால்வைலக்ஷண்யம் - அவற்றின்பக்கல் இத்யாதி. ரக்ஷித்தபின்பும் "ஒன்றும்செய்யப்பெற்றிலோம்" என்றிருந்தமென்றத்தை ஒருவிஶேஷநிஷ்டமாக்கிக்காட்டுகிறார் - த்ரௌபதி இத்யாதி. இதுக்காக பிளவும் பதோபாதாநம் - 'பெருவாயா' என்ற. "மொவிநெதியஷாகு நுதுஷாரோஷ ஶ்ரவாஸிநி । ஜீணம்ப்ரவ்ருத்தமிவமேஹ்ருதயா ஸாவஸவ்ருதி" இதி மஹாபாரதே. "நாதிஸ்வஸ்தமநா:" என்கிறதுக்கு - ப்ரமாணத்திரட்டிலாகாரங்கண்டுகொள்வது. ப்ரளயாபத்ஸகத்வ கதாகாந்தரம் "உலப்பில்கீர்த்தியம்மானே" என்கிற வாக்யத்துக்குஹார்த்தமாவும்-இவனுக்குரக்ஷகத்வம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இப்படிலோகத்தை ரக்ஷித்தென்றது - காதாசித்கமாகவன்றிக்கே ஸர்வதாரக்ஷித்து என்றபடி. ரக்ஷணத்தால்வந்த புகழுக்கு ப்ரமாணம் - பொழிலேழும் இத்யாதி. திருநெடுந்தாண்டகத்தில் "பொன்னாழி". 'பொழிலேழும் காவல்பூண்டபுகழானாய்' - ஸப்தலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கையிலே பூண்டு அத்தால்வந்த புகழையுடையவனேயென்றபடி. ஶப்தார்த்தம் - இப்படிகளாலே இத்யாதி. இப்படிகளாலென்றது - கீழ்ச்சொன்ன

ழிறே. இப்படிகளால் வந்த குணவத்தா ப்ரஸித்தியையுடைய ஸர்வேச்வரனே! "தஸ்ய நாமமஹத்யஶः" (தஸ்யநாமமஹத்யஶः) என்றும், "யஶஸஶ்சைகபாஜநம்" (யஶஸஶ்சைகபாஜநம்) என்றும் உபதேஶகம்யமன்றிக்கே, "விதிதः" (விதிதः) என்று ஶத்ருகோஷ்டியிலும் இப்படி ப்ரஸித்தமாயன்றோ உன் புகழிருப்பது! வாக்கத்தின் ஸந்நிதியிலே வாத்யமும் ஜீவிக்கும்படியன்றோ உன்னுடைய ஆஜ்ஞையிருப்பது! அவன் நினைத்தவன்று பாலகந்தானே பாத்யத்துக்குப் பாலூட்டிவளராநிற்குமிறே. [உலப்பில் கீர்த்தியம்மானே] - "குணநாமாகரோமஹாந்" (குணநாமாகரோமஹாந்) என்றும், "ததா குணஹ்ருதஸ்ய" (ததா குணஹ்ருதஸ்ய) என்றும், "வர்ஷாயுதைர்யஸ்ய குணாநுஶக்யாः" (வர்ஷாயுதைர்யஸ்ய குணாநுஶக்யாः) என்றும், "பஹவோ ரூபகல்யாண குணபுத்ரஸ்ய ஸந்திதே" (பஹவோ ரூபகல்யாண குணபுத்ரஸ்ய ஸந்திதே) என்றும் சொல்லுகிற குணங்களுக்கு முடிவின்றிக்கே யிருக்கை. இவற்றை எல்லைகாண நினைத்தால் கரைகண்டுமீளவொண்ணாது; மதிக்ஷயத்

ப்ர.— கிஞ்சிந்நாகாணோ [கரு] வாயிநாஸ்ரு திகாரா, "நிவாஸவ்ருக்ஷஸ்ஸாயாமிநாரோவணாநாம்வராமதிः। ஸுகபுநாம்ஸம்ஸ்ரயஶ்சைவ யஶஸஶ்சைகபாஜநம்" இதி வாலிகம்ப்ரதி தாரா. "விதிதஸ்ஸஹியஶிஜ்ஞாணாமதஸ்ஸதஸுः। தேநஶேஷ்ரஸவ தாதேயஜீவிதாஜ்ஜிவஸி" இதி ஸுக்ரீவம்ப்ரதி ஸீதா [21-20]. ரக்ஷகத்வத்தின் சரமாவதி- வ்யுகத்தின் இத்யாதி. வ்யாதகமென்றது - பெரியதிருவடியை வ்யாத்யமென்றது - ஸுமுகனை. இப்படிகூடுமோ? என்ன - அவனை நினைத்து இத்யாதி. இவ்விடத்திலே- "ஸுரிஶ்ரீ ஸுரவிஷம்வ்யூஹே" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். "கீர்த்தி" என்றதற்கு குணவத்தாப்ரஸித்தியாகக் கீழுருளிச்செய்து, "கீர்த்யுதயஹேதுகீர்த்திः" என்ற குணபரமாகஅர்த்தாந்தரம் - குணநாம் இத்யாதி. "யாகுநாகிவலெஶேஷ்ரஹ்மணாநாகாகரோரோகிமாந்" இதி தாரா. "யஶோராஶிஜலயோரஸ்ஸேவ்யாநிவ்ருக்ஷகः। தயோர்மணாஸ்ரயாநுஸ்ஸ்ரு ஸுஸ்ஸேவ்யாகிமாதநः" இதி மாத்ஸ்யேபுராணே. 'வர்ஷாயுதைர்யஸ்ய குணாநுஶக்யாः வக்தும்ஸஶேஷதோரவி ஸவபுஷோகெः" இதி கர்ணபர்வணிகர்ணः [80, 56]. "பஹவோ ரூபகல்யாணகுணபுத்ராः" இத்யயோத்யாகாண்டே. அப்படிமுடிவின்றிக்கே யிருக்குமோ? என்ன - இவற்றை இத்யாதி. "உஷ்ணக்ஷயாநிவ தபுஷெ

---

† ஸைத்தரீயே, 2.

தாலே மீளுமத்தனை. (ஸ்வரூபமொழிய குணத்துக்காயிற்றுத் தோற்றது.) [நிலவும் சுடர் சூழொளிமூர்த்தி] - ரக்ஷிகனன்றிக்கே வாதுகளுஞ்லும் விடவொண்ணாத வடிவழகிருக்கிறபடி. [நிலவும்] - ஒருகர்மமடியாகவந்து, அது வற்ற வற்றுகிறதன்றே. [சுடர்சூழொளி மூர்த்தி] - உள்ளு மண்பற்ருய்ப் புறம்புஒளியூட்டியிருக்கையன்றிக்கே, "தேஜஸாம் ராசிஸ்-ஜி-ருதி" (தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம்) என்கிறபடியே, தேஜஃபதார்த்தங்களைத் திரட்டிப்பிடித்தாற்போலே யிருக்கை. "உயர்வினையேதருமோண்சுடர்க்கற்றை" என்னக் கடவதிறே. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களா லளாவனன்றிக்கே சுத்தஸத்த்வமயமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமாய், நெய் திணுங்கினுற்போலே உள்ளும்புறம்பும் ஒக்க ஒளியேயாயிருக்கை. திருமேனிதன்னை "பஞ்சஶக்திமயி" (பஞ்சசக்திமயம்) என்றும் சொல்லாநின்றார்கள்; "ஷாட்குண்யவிக்ரஹி" (ஷாட்குண்யவிக்ரஹம்) என்றும் சொல்லா நின்றார்கள்; ஆராய்ந்து பார்த்தால், அர்த்தஸ்த்திதிதான் பஞ்சசக்திமய மென்றே யிருக்கும்; ஷாட்குண்ய விக்ரஹமென்கிறது - திருமேனிதான் குணங்களுக்குத் தீரோதாயக மன்றிக்கே ப்ரகாசகமா யிருக்கையாலே. "ரூபவாந் ஸுபகஸ்ரீமாந் கந்தர்ப்ப இவமூர்த்திமாந்" என்றும், "தாஸாமாவிராபூத்" என்றும் சொல்லுகிறபடியேயிறே யிருப்பது. [நெடியரய்] - கீழ்ச்சொன்ன குணங்களுக்கு எல்லையுண்டானுலும், ஸௌந்தர்ய லாவண்யாதிகளுக்கு எல்லைகாண

ஸ்ரீராமாயணே. [கம்.ஹ.] "தாஸாமாவிராபூத்ஶௌரிர்ஜநயந்த்ரிவ ஖ம் ।
வபுர்விஷ்ணுர்மஹாபாஹுர்ஹர்யக்ஷம் மஹதா ஜவே ॥ உ ॥"

நாதஸிகூக்ஷிகூஷிதிக்ஷயாக ! ஶிதிக்ஷயாஸ்ரிவ கூடுஸ்ரெ நமொவிந்ரு ஸுஷ்ணுக்ஷயாக" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து 'மரிக்ஷயத்தாலே மிருமத்தனை' என்றது. ஸ்ரீராமாயணவாக்கியங்களாலும் - ரகுநாதத்வமிறே சொல்லிற்று; இதுதான் இல்லையேயாகிலும் அவ்வடிவழகு விடப்போகாதென்று மேலிற்பதத்துக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - ரகுநாதனன்றிக்கே இத்யாதி. 'நிலவும்' என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் - ஒருகர்மம் இத்யாதி. நிலவுகை - நித்யமாகவர்த்திக்கை. "சுடர், ஒளி" என்றமீமிசைக்கு அர்த்தம் - உள்ளுமண் இத்யாதி. "தம்ஶுஷ்டாரெ தஹாரெவாஶரவ்ருக்ஷ ஶஹாயரவு ! ஸுவ்ரிவ ரூபிவாந்ஸுபகஸ்ரீமாந் கந்தர்ப்ப இவமூர்த்திமாந்" இதிப்பாதமேம்ஶோகவமே [67]- உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - உயர்வினையேதரும் இத்யாதி. "உள்ளுமண்பற்று" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் இத்யாதி. அளாவனன்றிக்கே - மிஸ்ரமன்றிக்கே. இது சுத்தஸத்த்வமயமாயிருக்கிறது பஞ்சோபநிஷந்மயமாகையாலே யென்று விவக்ஷித்து, "ஷாட்குண்யவிக்ரஹி" என்று சொல்லா நிற்க, "வஶெஹாவநிஷந்மயி" என்று சொல்லுகிறபடி யெங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - திருமேனிதன்னை இத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே. பஞ்சஶக்தியாவது - அப்ராக்ருதங்களான பூதபஞ்சகங்கள். கீழே "சுடர், ஒளி" என்றதுக்கு - மீமிசையாக அருளிச்செய்து, ஸௌந்தர்யலாவண்யங்களென்றார்த்தாந்தரம் - ரூபவாந் இத்யாதி. "ஸத்ஸ்வாமீயோ ரவாஹெவொவாஶவ்ஸ்தியுயாரவுவாந்ஸுபகஸ்ரீமாந் கந்தர்ப்ப இவமூர்த்திமாந்" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஏறுதாமாம் [34-30]. சுடர் - அவயவஸௌந்தர்யம். ஒளி - பேரழகு. "தாஸாமாவிராபூத்ஶௌரிர்" இத்யாதி ஸ்ரீபாகவதே. "ஒளிமூர்த்தி" என்றவநந்தரம், "நெடியாய்" என்றையாலே - ஸௌந்தர்யாதிகளுக்கு எல்லைகாணவொண்ணாதவனென்று விவக்ஷித்து, "உலப்பில்கீர்த்தியம்மான்" என்றத்தோடே இதுக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. கீழ்ச்

வொண்ணாதபடியா யிருக்கை. |''மஹாந்'' (மஹாந்) என்கிறபடியே, தோட்ட தோட்ட துறைதோறும்தரைகாணவொண்ணாதிருக்கிறபடி.[அடியேனுருயிரே]-வடிவழகையும்குணங்களையுங்காட்டி, என்னை வ்யதிரேகத்தில் ஜீவியாதபடி பண்ணினவனே! ''திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே''-என்றத்தோடொக்கஇத்தைக்கூட்டக்கடவது.[திலதமுலகுக்காய்நின்ற]-சில ஸ்த்ரீகளுக்குப் பூர்ணமான ஆபரணம்போலேயாயிற்று பூமிக்குத் திருமலை. [திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே - அடியேனுருயிரே] - திருமலையிலே நின்று என்னுடைய யோஷித்வ முறையை யறிவித்து, உன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணினவனே! இவ்வளவும் வர, அவன் ஸ்வரூபம் சொன்னார்; மேல், தம் ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறார்: [குலதொலடியேன்]-குலமாகப் பழையதான அடியேன். இத்தால், தமக்கு ஓர் ஆதிக்யஞ் சொல்லுகிறாரல்லர்; தம்முடைய அநந்யகதித்வஞ் சொல்லுகிறார். ஒருவற்கேயாயிருப்பாரை வேறு சிலர் நோக்குவாரில்லையிறே. [உனபாதம் கூடுமாறு கூறாயே]- ஸ்வரூபம்இதுவான பின்பு, ஸ்வரூபாநுரூபமான பேற்றைப் பெறுவிப்பாய் பண்ணியருளாய். [அடியேனுனபாதம் கூடுமாறு] - சேஷபூதனானவன் உன்னைக்கூட என்னுமது ''உனபாதங்கூட'' என்றிறே. [உனபாதம் கூடுமாறு] - இவருடைய ஸாயுஜ்யமிருக்கிறபடி. [கூறாயே] - ஒருசொல் உனக்கு; எனக்கு ஸ்வரூபலாபங் கிடாய். அவன் ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்ய, தளப்பம் தீருமிறே இவர்க்கு. ''சோஶுசஃ''(மாஶுசஃ) என்னவேணுமிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கூறாய்நீறாய்நிலனாகிக் கோடுமலைகுலமேழாம்
சீறாவெரியுந்திருநேமியினாய்! தேவர்க்கோமானே!
சேறார்கமலத்தாமரைசெந்நீரலரும் திருவேங்கடத்தானே!
ஆறாவன்பிலடியேன் உன்னடிசேர்வண்ணம்அருளாயே.

ஆ.—(கூறாய்.) - ப்ரதிவந்த்ரகங்களான பாபங்கள் போனாலன்றோ என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பெறலாவதென்னில், ஸமாஶ்ரிதரான தேவர்களுக்கு விரோதி

சொன்னவென்றது - ''உலப்பில்கீர்த்தி'' என்கிறவிடத்திற்சொன்ன என்றபடி. ஆனால் ஆத்மகுணங்கள் பரிச்சிந்நங்களாயிற்றோ? என்ன - மஹாந் இத்யாதி. ''குணாநாம்'' என்ற - குணங்களையடையச் சொல்லி, ''மஹாந்'' என்கையாலே - 'தொட்டதொட்ட துறைதோறும்' என்றிறார். ''உலப்பில்கீர்த்தி, ஒளிமூர்த்தி'' என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து இப்பதத்துக்கு ஸாவம் - ஸாவயவமும் இத்யாதி. ''அடியேனுருயிரே'' என்றதத்தை மேலிற்பதத்தோடேகூட்டி யர்த்தாந்தரம் - திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே இத்யாதி செல்லாதபடி பண்ணினவனே என்றுமாகவுமாம். ''அடியேனுருயிரே'' என்றதத்தை - கீழேகூட்டுதல், மேலேகூட்டுதல். இப்பதத்திலே - அநந்யகதித்வங்தோற்றமோ? என்ன, ஒருவற்கே இத்யாதி. அடியேன் என்றதத்தையுங்கூட்டி யருளிச்செய்கிறார்-ஸ்வரூபம்இது இத்யாதி. உன்னைக் கூடுமாறென்றாதே, ''உனபாதங்கூடுமாறு'' என்பானென்? என்ன - சேஷபூதனான் இத்யாதி. பெறுமாறென்றாதே, ''கூடுமாறு'' என்றதற்குக்ஸாவம் - இவரையும் இத்யாதி. ஸாயுஜ்யம்-சேர்தலும் வார்த்தாமாத்ரம்போருமோ? என்ன - அவன்றொவார்த்தை இத்யாதி. தளப்பம்-தளும்புதலும், அலைச்சலும். அந்தவார்த்தையேதென்ன - ஶோசது: இத்யாதி. அதாவது - ''ஶோசஃ'' என்றால், ''ஸிதொஸ்மி ஹதஸர்வஸ்வஃ'' என்றிருக்கலாமென்றபடி. (க)

---

† ஸ்ரீராமா-கிஷ்கி. 15, 21.

களான அசுரவர்க்கங்களைத் திருவாழியைக்கொண்டு நிரஸித்தாற்போலே என்பக்கலுள்ள ப்ரதிபந்தகத்தையும் நிரஸித்து, ஸ்வப்ரஸாதத்தாலே திருமலையெல்லாம் விளங்கும்படி அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் அதிரிதனமாய் ஸர்வாதிஷ்டாநமாய் உத்புல்லமாயிருந்த அருணாசலத்திருக்கங்களாலே யலங்க்ருதமான திருமலையிலே நின்றருளின உன் திருவடிகளை, உபர்யுபரிவர்யமாக ஹ்ருதயக்ஷேத்ரமாக மஹாரண்யவாஸ்தர்மிமக்ருனான அடியேன் சேரும்படி க்ருபைபண்ணியருளாய்! என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டென்னில்; அவற்றையும் நீயேபோக்கி என்னை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

[கூருயென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து ஆஸுரர்க்காகத் திருவவதாரம் பண்ணியருளி க்ருஷ்ணனாய் வலியவாயிருந்துள்ள அஸுரர்களுடைய குலங்கள் எல்லாவற்றையும் சிந்நமாய் யழியாய் நிர்மூலமாம்படி சீறி இளைப்பொழிதே ஜ்வலியாநின்றுள்ள திருவாழியை வலவருக்கு ஏவி அவ்வவதாரத்தில் உதவப்பெறாதார்க்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி அருக்கசுமான சுடர்களிலே அழ்தி ஜ்வலிக்கிறாப்போலே தாமரை மலர்ந்த விடவொண்ணாதபடி நிரதிசயசௌந்தர்யமான திருமலையிலேவந்து நின்றருளினவனே! [ஆறுவன்பில்லன்றுதொடங்கி] - எதிரணியிற்றாறுமாய் பர்யாப்திபிறவாதபடியான ஸ்நேஹத்தையுடையனான நான் உன் திருவடிகளைப்பெறும்படி.

ப.—அநந்தரம், அபரிமிதவிரோதி நிவர்த்தகமான ஆயுதஸௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய நீ, அத்யந்தாஸ்ரிதவிஷ்டனான நான் உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி க்ருபைபண்ணவேணுமென்கிறார்.

கொடு - க்ரூரமாய், வல் - ப்ரபலமான, அசுரர் - அசுரர்களுடைய, குலம் - திரள், எல்லாம் - எல்லாம், கூறு ஆய் - நாநாவகை சிந்நமாய், நீறு ஆய் - தூளியாய், நிலன் ஆகி - தரைப்பட்டு நுக்கு செய்தே, (பின்னையும்), சீறு - சீறி, எரியும் - ஜ்வலியாநிற்கிற, திரு - விபூதியையுடைய, நேமி - திருவாழியை, வலவா - அடக்கியாளவல்ல ஸர்வஶக்தியாய், (இப்படி ஆஸுரவிரோதிநிரஸநத்தாலே), தெய்வம் - நித்யஸூரிகளுக்கு, கோமானே - நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு, சேறு - (தாமரையினுடைய பங்கஜத்வத்துக்கு நிமித்தமான) சேற்றாலே, ஆர் - பூர்ணமான, சுனை - அருக்கயத்திலே, தாமரை - சிவந்த தாமரையானது, செம் - சிவந்த, நீ - நீப்போலேயிருக்கிற நிறத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, மலரும் - மலருமாறியாயிருக்கிற, திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலே வர்த்திக்கிறவனே! ஆறு - ஒருகாலும் அளவுபடாத, அன்பு - ப்ரேமத்தை, இல்லாடையேனாய், அடியேன் - ஶேஷபூதனான நான், (ஸ்வரூபாநுரூபமான), உன் - உன், அடி - திருவடிகளை, சேர்வண்ணம் - சேரும்படி, அருளாய் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும். நேமி வலவனென்று - வலத்திலேயுடையவனென்னவுமாம். ஆகவென்று - எச்சந்திருத்திச் சொல்லவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்களுண்டாகையாலே, உன்னையிலே திருவாழியிருக்க இவ்வார்த்தை சொல்லலாமோ? என்கிறார்.

[கூருய்நீறாய்நிலனாகி] - க்ரூரமாய் யழியாய் வெறுந்தறையாம்படி நிர்மூலமாக்கி. ஆகியென்றது - ஆக்கியென்றுதல், ஆம்படியென்றுதல். [கொடுவெல்லசுரர்] - க்ரூரமாய் அத்தைத்தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும் வலியையுமுடையரான ஈஷப்ப

க்ருதிகள். [குலமெல்லாம்] - ஜாதியாக நிஃசேஷமாக முடித்து. [சீறுமெவியுந்திரு நேமிவலவா] - அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, இரைபெறாத பாம்புபோலே சீறி ஜ்வலியா நிற்கிற திருவாழியை வலவருகையுடையவனே! [தெய்வக்கோமானே] - கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியழகைக்காட்டி நித்யவிஹாரத்தினை நிர்வஹிக்குமவனே! "அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அதல்விகம்புரிலவுமிருளார்வினைகெடச்செங்கோனடாவுதிர்." விரோதிகளை நிரஸித்து ரக்ஷிக்கும் இவ்விலாஸத்தினை: கையுந்திருவாழியுமாயிருக்கிற சேர்த்தியழகைக்காட்டி அநுபவிப்பிக்கும் அவ்விலாஸத்தினை. உனக்கு அமைந்தாரில்லாமையோ நீ இதெல்லாம் செய்தது? நாம் இப்போது அஸந்நிஹிதரன்றோவென்னில்; திருமலையிலேவந்து ஸுலபனாய்நின்றிலையோ? [சேறூர் இத்யாதி] - அருக்கபமான சுனைகளிலே அக்நி ஜ்வலிக்கிறாப்போலே தாமரை பரப்புமாறுபூக்கையாலே நிரதிசயபோக்யமான திருமலையிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே! [ஆறுவன்பிலடியேன்] - சுனைகளருக்கபமாகிறாப்போலேயாயிற்று இவர்க்கு அன்புமாறாதே இருக்கிறபடி. க்ரமப்ராப்திபற்றாதபடியான ப்ரேமமிறே. [உன்னடி சேர்வன்னாமருளாயே] - உன் திருவடிகளிலே சேர்ந்து அடிமை செய்யும்படி என்பக்கலிலே சுருதைபண்ணியருளவேணும். நீ வந்து திருமலையிலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்க "உன்னைப்பெறவேணும்" என்னும் ருசி எனக்குஉண்டாயிருக்க, நான் கூப்பிடுகை மிகையன்றோ?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. 'கூடக்கடவீர்: அதுக்கு ஒருதுறையில்லை; ஆனாலும், ப்ரதிபந்தகங்கள் கனத்திராநின்றதே' என்ன, 'உன்கையில் திருவாழியிருக்க, நீ இங்ஙனே சொல்லலாமோ?' எனகிறார்.

[கூறாய் இத்யாதி] - நீ * கைகழலாநேமியானாயிருக்கிறதுக்கும் என்ப்ரதிபந்தகம் கிடக்கைக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? அப்ரதிஹதமான ஶக்தியையுடைத்தான திவ்யாயுதங்களானவை இவனுடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்கி உத்தரிப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்: அவனாலே வருமவையும் பரிஹரிக்கவற்றாயிருக்கும். "ரக்ஷதிஸகலாபாதி" (ரக்ஷந்திஸகலாபத்ப்யஃ) இறே: ஸகலஶப்தத்துக்குள்ளே இவனுமுண்டே. இனித்தான், பாபங்கள் "ஸம்ஸாரரோஷாநராதமாந் | க்ஷிபாமி)என்கிறபடியே இவன்பக்கல் தோஷங்கொண்ட அவன் நிக்ரஹத்தாலே வருமவையிறே; அங்ஙனேவருமவையும் பரிஹரிக்கக்கடவதாயிருக்கும் இவை. அது

இரண்டாம்பாட்டு.—கூறாய் இத்யாதி. "திருநேமிவலவா" என்றதனைக் கடாக்ஷித்தவாறிகை - கூடக்கடவீர் இத்யாதி.

"கூறாய் நீறாய்" என்று தொடங்கி, "திருநேமிவலவா" என்னுமளவுந்தம்மோவம் - நீகைகழலா இத்யாதி. மேலே - திருவாழி. திவ்யாயுதங்கள் விரோதியைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமோ? என்ன, "ஸுவ்ரதஸுகாதி" என்கிற ஶ்லோகத்தை யுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - அப்ரதிஹதமான இத்யாதி. பிறரால்வரும் ஆபத்தையேயன்றிக்கே, அவனால்வரும் ஆபத்தையும் போக்குமென்கிறார் - அவனாலே இத்யாதி. "அவனாலேவருமவற்றையும்" என்றதுக்கு ஶப்தமேதென்ன - [illegible] இத்யாதி. "[illegible] | ரக்ஷந்திஸகலாபேப்ய [illegible] [illegible] ஆபத்தைப் [illegible]? என்ன - [illegible] இத்யாதி. இனித்தானென்றது-வார்த்தைப்பாடு. அவனாலேவரும் ஆபத்தையும் இவை பரிஹரிக்கைக்கு அடியேதென்ன-அதுக்கு அடி இத்

க்கு அடி, அவன் அடியில்பண்ணின அநுக்ரஹத்தையேநினைத்திருக்கையாலே. இனித்தான், "இவற்றின் தோஷங்கண்டு நாம் ஔபாதிகமாகச் சீறினபோதும் நீங்கள் கைவிடாதே, நாம் அடியிற்பண்ணின ஸ்வாபாவிகமான நம்முடைய ப்ரஸாதத்தைப்பார்த்து நீங்கள் ரக்ஷியுங்கோள்" என்று அவன்பக்கலிலே பேற்றுடையராயிருப்பர்களிறே. * அருளார் திருச்சக்கரமிறே. பண்டே அவனைக் கைகண்டிருக்குமிறே. அவன் அருள்மறுத்தபோதும் இங்குத்தை அருள் மாறாதேயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அவன்ப்ரஸாதம் பெற்றவர்கள் திருவாழியில் கூர்மையையிறே தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது. [கூறாய்நீறாய் நிலனாகி] - திருச்சரம்போலே "ஹிஸ்ரம்ஸி ஸ்ரு" (சிங்கம்பிங்கம்)என்கிற பரும்பணிக்கு விட்டுக்கொடாத திருவாழி. திருச்சரத்துக்கு ஒருகுணஸ்பர்சமுண்டென்கிறார், இத்தைப் பற்றி முற்பட, இருதுண்டமாக்கிப் பின்னைநீறாக்கிப் பின்னை அதுகாணவொண்ணாதபடி வேறுந்தறையாக்கும். [ஆகி] - ஆக்கியென்றாதல், ஆம்படியென்றாதல். [கொடுவல்லசுரர்] - சீறுகைக்குஹேதுஇருக்கிறபடி. க்ரூரமான செயல்களைச் செய்யக்கடவராய், ஒருவராலல் வெல்லவொண்ணாதபடி வலியையுடையரான அசுரர். [குலமெல்லாம்] - ஒருவன் செய்த தப்பே ஜாதியாக முடிக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே, ஒருவரையும் தப்பாமல் கோலிமுடித்தபடி. அநுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடுவாசியற இவன் வகுளிவகுப்பட்டாதாரில்லை. "வகுளவாய்த் திருச்சக்கரத் தெங்கள்வானவனார்" என்று - அவன் வகுளிலே யகப்பட்டுப் பின்பிறே மேல்போயிற்று. கூறாய்நீறாய் நிலனாகைக்குப்பண்ணின வ்யா

யாதி. பண்ணின அநுக்ரஹமென்றது - "ஸதிரவிஸிஸ்ரவிதாநு" இத்யாதிப்படியே அடியிலே சேதநரிடத்தில் பண்ணின ஸ்வாபாவிக க்ருபையென்றபடி. பரிஹாரார்த்தம் - இனிக்கூறுகிறான் இவர்களின் இத்யாதி. அதாவது - அடியிலே சொல்லக்கடவதான, அத்தைக்கொண்டு ரக்ஷிப்பர்களென்றபடி. "நாம் சீறினபோதும் நீங்கள் கைவிடாதே ரக்ஷியுங்கோள்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - "மயாதீ வாரவாஷகாரவைதிதி..... ! ஸர்வபிராணிநாம் ஸர்வாநு யாவேக்ஷணம்ஹவைஸ" என்றது. இதில் பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வந் சொன்னது - க்ருபாகுணிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். மமாபிச மதமென்கையாலே - அவன் முன்னே சொல்லிவைத்தது விதம். அவன் சீறினபோதும் ரக்ஷிக்கும்படி இவற்றுக்கு க்ருபை விஞ்சியிருக்குமோ? என்ன - அருளார் இத்யாதி. அருளால் பூர்ணமான திருவாழி இதயார்த்தம். க்ருபாவிருத்தம். அவன் இவர்களைப்பக்கல் பண்ணின அநுக்ரஹத்தை இவையறிந்தபடியென்? என்ன, சாதிபண்ணியே இத்யாதி. "அருளார்" என்றதுக்கு ஹேதுவும் அவன் அருள் இத்யாதி. ஹேதுவும் - ஆகையாலே இத்யாதி. "கூறாய், நீறாய்" என்கிற பதத்வயத்தாலே - திருச்சரங்களைப்பற்றி இவற்றுக்கு வ்யாவ்ருத்தியுண்டென்கிறார் - நிரூபகமாகையாலே இத்யாதி. திருச்சரத்துக்குப் பரும்பணி வருகைக்கு அடியேதென்ன, - ஸ்வாமிநி - நிரூபகத்துக்கு இத்யாதி. குணமென்று - கருணைக்கும், க்ருபாகுணத்துக்கும் பேர். திருவாழியைப்பற்றி க்ருபாகுணமுண்டாகையாலே ஸ்ரீசார்ங்கம் "ஹிஸ்ரம்ஸி ஸ்ரு" இத்யாதிப்படியே பர்யாயமான ஸ்ரீசார்ங்கமென்றபடி. பரும்பணிக்கு விட்டுக்கொடாத ப்ரகாரத்தை விசதீகரிக்கிறார் - ஸ்ரீபர - இத்யாதி. இவர்கள் வைலக்ஷண்யத்தையும் க்ரௌர்யத்தையும் அருளிச்செய்கைக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - சீறுகைக்கு இத்யாதி. குலமெல்லாம் நிரஸிக்கைக்கு நிறைவு அருளிச்செய்கிறார் - ஒருவர்க்கொன்று இத்யாதி. "திரு" என்று அழகைச் சொல்லுகையாலே அநுகூலரும், "சேரி" என்கையாலே ப்ரதிகூலரும் அகப்படுவர்களென்கிறார் - அநுகூலரோடு இத்யாதி. அநுகூலர் திருவாழிக்கு அகப்படுவர்களோ? என்ன - வளைவாய் இத்யாதி. வளைந்தவாயுடைத்தான திருவாழியையுடைய எங்கள் ஸ்ரீவைகுண்டநாதருடைய இதயார்த்தம். திருவிருத்தம் எழுபதாம்பாட்டு. "மேல்போயிற்று", "வானவரோர்முடிமேல்" என்ற - மேலேபோய் நடுபட்டதென்றபடி. "சீறு" என்றது - சீறியென்றபடி. "வரியும்" என்கிறவர்த்தமா

பாரமேதென்னில்,—[சீறுவெரியும்] - இவை முடிந்துபோகச்செய்தேயும் கொண்ட குறை மாறாதே, இரைபெறாப்பாம்புபோலே ஜ்வலியாநிற்கும். [திருநேமிவலவா] - நீ வலவருகே திருவாழியைத் யரித்திருக்க, நான் க்லேஶத்தை யரித்திருப்பதே! [தெய்வக்கோமானே]- இப்படி ஆஶ்ரிதர்க்காகவந்து படுகிறவன் ஆளில்லாதவனல்லகிடீர்! * அயர்வறுமமரர்களாதி பதிகிடீர். அங்குக் கையுந்திருவாழியுமான அழகையநுபவிப்பாரேயிறே யுள்ளது; இருகுண்ட மாகவிடுகைக்கு ஆளுள்ளது இங்கேயிறே. இரண்டுவிபூதியையும் ஆளுவது திருவாழி யாலே காணும்! "அகல்விசும்பும்நிலனுமிருளார்வினைகெடச் செங்கோல்நடாவுதிர்" என் கிறபடியே; அழகாலே அங்குள்ளாரையாளும்: கூர்மையாலே யிங்குள்ளாரையாளும். அங்குக் கூர்மை குறைந்திருக்கும்: இங்கு அழகு குறைந்திருக்கும். அங்குள்ளார்க்குக் கைமேலே ஜீவநமாயிருக்கும்: இங்குள்ளார்க்கு ஸ்ரோதியைப்போக்கிப் பின்னையாயிற்று ஜீவநமிடுவது. அங்குள்ளார் அவன்கையே பார்த்திருக்கையாலே, இவர்களுக்கு அதில்லையே. என்? நாம்இப் போது அலங்கிஹிதரன்றோ என்னில்; [சேறார்சுனையித்யாதி] - சேறுகளார்ந்திருக்குள்ள சுனைகளிலே தாமரைகளானவை செந்தீப்போலே மலராநிற்கும். கண்ணெயாலே எரியும் விளக்கொழிய, நீராலே எரியும் விளக்குக்கண்டு அநுலலிக்கக்காணும் இவர் ஆசைப்படு கிறது. நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற்போலேயிறே யிருக்கிறது! [ஆறாஅன்பிலடியேன்] -இவர்க்கு நிருபகம் இருக்கிறபடி. சுனைகளில் நீர் வற்றியையிற்று இவருடைய அன்புவற்றுவது. †மயர் வறுமதிநலமருள அதுஅடியாக வந்த அன்பிறே. வளர்ந்தடைத்தே க்ரமப்ராப்திபற்றாத

ஞர்த்தம் - இரைமுடிந்து இத்யாதி. குறை - ஆத்மீயகம். "நீ கைகழலாமேநமியாநாய்" இத்யாதியால் அடியிற்சொன்னவர்த்தம், "திருநேமிவலவா" என்றபதத்தைநோக்கிச் "சான்றோமென்றுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - நீவலவாகே இத்யாதி. இப்பிரபந்தம் "தெய்வக்கோமான்" என்றதற்கு ப்ரயோஜநம் - இப்படி இத்யாதி. திருநேமிவலவனான ஆகாரத்தை நிர்வஹிக்கிறோ யநுலவிப்பிக்கு மவனே என்றர்த்தம்; விலக்கி நுழைந்து ஆளுமவ்வாறு விரோதியில்லையோ? என்ன - அநிருத்தனாய் இத்யாதி. மலர்தல் - இரண்டுவிபூதியையும் இத்யாதி. இதற்கு ப்ரமாணம் "அகல்விசும்பும் இத்யாதி. 'அருளார்திருச்சக்கரத்தால்' இத்யாதி. க்ருபையாலே பூர்ணனான திருவாழியாலே. 'அகல்விசும் பும்நிலனும்' - பரந்த ஆகாசமும் பூமியும். 'இருளார்வினைகெடச்செங்கோல்நடாவுதிர்' - மோஹாந்தகார ஸஹசரிதமான விபரீதவ்ருத்தியைப்பண்ணி [illegible] துன்பங்களை கடத்தாநிற்பதிர் இத் யர்த்தம் ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தைக்காட்டுகிறார் - அடியாலே இத்யாதி. விவரணம் - அங்குக்கூர்மை இத் யாதி. ரஸோக்தி - அங்குள்ளாரையாளும் இத்யாதி. [illegible] - அங்குள்ளார் அவன் இத்யாதி. 'அவன்கை பார்த்திருக்கையாலே' என்றது - அவன்கையும் திருவாழியுமான அழகைப் பார்த்திருக்கையாலே என்றபடி; தம்முடைய யத்நத்தைவிட்டு அவன்கை பார்த்திருக்கையாலே என் றும். "சேறார்சுனைத்தாமரை செந்தீமலரும்" என்றவிடத்தை - [illegible] இத்யாதி. "சுனைகளிலே தாமரை செந்தீமலரும்" என்றதிலே ரஸோக்தி - நீரிலே இத்யாதி. அன்றிக்கே, நீராலேயெரியும் விளக்குமுண்டோ? என்ன - நீரிலேயெழுந்து இத்யாதி. ஆறாஅன்பிலடியேன் - ஆறாதவன்பிலேயானவடியேன். அன்புடையவடியேனென்றபடி. இப்படி விசேஷணத்தினாலுண்டான லாபம் - இவர்க்கு இத்யாதி. "சேறார்சுனைத்தாமரை" என்றஅநந்தரம் "ஆறாஅன்பில்" என்றபதச்சேர்த்திக்கு லாபம் - சுனைகளில் இத்யாதி. அன்பு வற்றுவைக்கு ஹேதுவேதென்ன-மயர்வற இத்யாதி. "சுனை" என்கிறபதத்தோடே சேர்த்தியாகச்சொல்லுவைக்கு, சுனைவற்றுமோ? என்ன - வளர்ந்தடைத்தே என்கிறார். "ஆறாஅன்பு" என்றதுக்கு - நித்யமானவன்பு என்ற கீழ் அருளிச்செய்து, "மெய்யன்பர் காதல்" என்கிறபடியே அவனை யநுபவித்தாலொழிய ஆறாதவன்பு என்றஅர்த்தாந்தரம் - [illegible]

---

† 'மயர்வற மதிநலமருளினன் என்று அருளிடியாக' என்று பாடாந்தரம்.

படியான ப்ரேமமிறே. [உன்னடிசேர்வண்ணமருளாயே] - உன்திருவடிகளிலே சேர்ந்து அடிமைசெய்யும்படி என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணும். நீ திருமலையிலே நிற்கிற நிலைக்கு ப்ரயோஜநம்பெறப் பாராய்! என்அன்புக்கு இரையிடப் பாராய்!! (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

வண்ணமருள்கொள்ளணிமேகவண்ணா! மாயவம்மானே!
எண்ணம்புகுந்துநித்தித்தும்அமுதே! இணையிலாமணியே!
தெண்ணலருவிமணிபொன்முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தானே!
அண்ணலே! உன்னடிசேர †அடியேற்காளாவேன்னாயே.

அ.—(வண்ணமருள்கொள்.) - நீர் ஸேவகராகக்கொண்டு செய்யக் கடவதோ? என்னில்; உன்னோடு ஸம்ப்ரேஷணத்துக்கு * அயர்வறுமமரர்கள் உளராயிருக்கச்செய்தே கேவலக்ருபையாலே நீரதிமநோஹரமணீய நீலமேகஸ்யாமளாகாரமாய்ப் பூதநிவாஸரூபவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்து எனக்கு இரையாயிற்றாலே, இன்னம் உன்க்ருபையாலே, ஸுப்ரஸந்நமணீய ஸலிலஸரித்கரங்க ப்ரம்பராநீதமான விமலருசி விசித்ரமணிகணமெளக்திக நிகரங்களாலே விராஜமாநமான திருமலையிலே நின்றருளின உன்திருவடிகளிலே, பிரானே! என்னைச் சேர்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஆ.—மூன்றாம்பாட்டில், நீர் ஒருபடிக்காரனாகிற நீர் சொல்லிற்றெல்லாம் செய்யமுடியுமோ? என்னில்; உபகாரகனான நீரோ, காக்கைகண்டாயிருக்க முன்னம்எச்சிலை விரும்பிக்கொள்ளாதாலே, கேவலக்ருபையாலே பேறுமிற் என் அபேக்ஷிதம் செய்யவேணுமென்கிறார்.

[வண்ணமென்று தொடங்கி] - நிறம்கண்டார்க்கு நிறம்போலே யான அழகினை மேவம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையையாய் ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களையுமுடையையாய் * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் வைத்து தெளிந்து நீரதிமநோஹரமான திருவருவிதன் மாணிக்கமும் பொன்னும் முத்துமாகக்கலந்து பார்ச்வங்களிலே எறட்டாநின்றுள்ள திருமலையிலே நின்றருளி என்னை அடிமைகொண்டருளுகைவதும் செய்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து நிற்கிற நீரதிமநோஹரனே! [உன்னடிசேரவென்று தொடங்கி] - உன்னுடைய திருவடிகளைப் பெறுமாறு அடியேனுக்கு க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.

இ.—அகந்தாரம், உன்னுடைய ரூபத்தாலும் குணத்தாலும் இணையாலும் ஸூரிகளுக்கு உத்தேச்யனாயிருக்கிற நீ, அநேகவிதநீரதிமநோஹரமாகத் திருமலையிலே ஆச்ரயணீயனாய் வந்தவோபாதி அடியோங்களுக்கு இரங்கி அருளவேணுமென்கிறார்.

இத்யாதி. "திருவேங்கடத்தானே" என்றதற்கு ஸேவிக்கவேண்டுமாறு - நீ திருமலையிலே இத்யாதி. "ஆரு அன்பில்" என்றதற்கு ஸேவிக்கவேண்டுமாறு - என்னை அன்புகொண்ட இத்யாதி. 'கொடிவல்லசுரர்குலமெல்லாம் - கூரும் நீரும் நிலைபெற்றபடி சிறியேனியானின்றாள்வை திருமேனி' என்று தொடங்கி, 'அருளாய்' என்றந்வயம். (உ)

---

† 'அடியோர்க்கு' என்றும் பாடம்.

வண்ணம் - நிறத்தில், மருள் - பிச்சு, கொள் - ஏறும்படியான, அணி - அழகை யுடைத்தாயுள்ள, மேகம் - மேகம்போன்ற, வண்ணா - வடிவையுடையனாய், மாயம் - ஆஶ்சர்யாவஹமான குணங்களால், அம்மானே - ஸ்வாமியாய், (புகழ்க்கவொட்டாதபடி), எண்ணம் - நெஞ்சுக்குள்ளே, புகுந்து - புகுந்து, நித்திக்கும் - ரஸிக்கும், அமுதே - அம்ருதமாய், (இந்த விக்ரஹ குண ஸாரஸ்யங்களை), இமையோர் - நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபவிப்பிக்கும், அதிபதியே - மேன்மையையுடையனாய், தெள் - தெளிந்து, கல் - ஶுத்தமாயமான, அருவி - அருவிகள், மணி - மணியையும், பொன் - பொன்னையும், முத்து - முத்தையும், உலைக்கும் - அலைக்கும், திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய், அண்ணாலே - அஸாதாரண பேரெழிலைக் ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறவனே! உன் - உன்னுடைய, அடி - ப்ராப்தமான திருவடிகளை, சேர - சேரும்படி, அடியோர்க்கு - பேரவாவுடையரான எங்களுக்கு, ஆஆ - ஐயோ! ஐயோ! என்னும் - என்று இரங்கியருளவேணும்; வண்ணமருள்கொள்ள - உருவஸ்வரூபமென்றபடி.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், நீர் கூறியதுண்மையாகிறபடியாலே இது கேட்டோர் என்ன, உனக்கு விலக்ஷணமான பேரழகையும் காட்டி திருமலையிலேவந்து உன்னுடைய ஸௌந்தர்யங்களையும் ப்ரபாவங்களையும் அறிவிக்கிறது யாரை என்று யத்நம் பண்ணி? அப்படியே பேரவா செய்யவேணுமென்கிறார்.

[வண்ணமருள் கொள் வண்ணா மேகவண்ணனே] - திருமேனியை கண்டார்நெஞ்சை பறிக்கெடுக்கும்படியான அழகிய பேரெழிலையுடைய திருமேனியையுடையவனே! வண்ணமுண்டு - படி, ஸ்வரூபம்; அது யாவர்க்கும்; கொள்வார் அவரவர்க்கே கொடுக்கும் ஸ்வரூபமுடையிருக்கையாலன்றாம். [மாயவம்மானே] - ஆஶ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரனே! [எண்ணம் நித்தியாதி] - உன்னுடைய மனிக்கையமென்றிக்கே நினைக்க மனிக்கும் அவ்வநுபவமானவனே! [இமையோர் நித்தியே] - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹனானவனே! தன் பேரழகையும் அநுபவிப்பிக்கவல்லவனாய் வந்தாயோ? [தெண்ணல் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற்கவிறே என்னை விஷயீகரிக்கத் திருமலையிலேவந்து தெளிந்து நன்றானவருவி மணியையும் பொன்னையும் முத்தையும் கொழித்துக்கொண்டுவந்து எறிட்டாகின்றவாறே திருமலையை வாஸஸ்தானமாக வுடையவனே! [அண்ணாலே] - திருமலையிலேவந்து உன் பேரழகை யறிவித்தவனே! [உன்னடிசேர] - உன் திருவடிகளை நான் கிட்டும்படி. [அடியோர்க்கு] - அடியோமுக்கு; முறையறிந்த எங்களுக்கு. [ஆஆவென்றாலாய] - ஐயோ! ஐயோ! என்று இரங்கியருளவேணும். வடிவு அது, குண சேஷ்டிதங்கள் அவை, ஸௌந்தர்யம் அது, மேன்மை அது ஸௌலப்யம் அது: இப்படிப்பட்ட உன்னோடு உண்டான முறையை அறிவித்தால் அறிவிக்கலாமோ?

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. "அருளாய்" என்றீர்; இங்ஙனே நினைத்தபோதாக அருளப்போமோ? என்ன: வ்யதிரிக்தவிஷயங்களில் போகாதபடியான ஜ்ஞாநலாபத்தைப் பண்ணித்தந்த உனக்கு, ப்ராப்திபண்ணித்தருகை பெரியபணியோ? என்கிறார். என்னால் வந்த குறையறுத்த உனக்கு, உன்னால் வரும் குறையறுக்கை பெரியபணியோ?

மூன்றும்பாட்டு.—வெண்ணாம் இத்யாதி. "எண்ணம்புகுந்து நித்திக்கும் அமுதே" என்றதை ப்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - வ்யதிரிக்த இத்யாதி. ஸ்வரூபவாலாபத்தைப் பண்ணித்தந்தவென்றது - "அண்ணாலே" என்றதைப்பற்றி. விவரணம் - பண்ணால் இத்யாதி.

[வண்ணம் இத்யாதி] - வண்ணமானது - ப்ரகாரமானது, அருள்கொண்டிருப்பதாய், ஔர்ஜநீயமான மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே! அன்றிக்கே, வண்ணமானது - வடிவானது, கண்டார்நெஞ்சை இருளப்பண்ணக்கடவதாயிருக்கை என்றபடி; * மைப்படிமேனியிறே. அங்ஙனுமன்றிக்கே மேகத்தினுடைய அகவாய் கல்லென்னும்படியாயிற்றுத் திருமேனியிலுண்டான ப்ரஸாதாதிசயம் இருக்கிறபடி. [மாயவம்மானே] - வேறும் வடிவழகே யன்றிக்கே, ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களால் பெரியனானவனே! [எண்ணம்புகுந்துதித்திக்குமுதே] - விலக்ஷண ஜந்மத்தே பிறந்து ஒருஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணி அத்தாலே பேற்று புஜிக்கும்போது இனிதாகையன்றிக்கே, இன்னார்க்கு என்றன்றிக்கே மநோரதமாத்ரத்திலேதானே வந்துபுகுந்து ஸோக்யமாகை. * உள்ளுந்தோறுந்தித்திக்கும் அமுதிறே! [இமையோரதிபதியே] - மநுஷ்யரதம்போலே இவ்வம்ருதமே ஜீவநமாக இருக்குமவர்கள். [தெண்ணலருவியித்யாதி] - தெளிந்து நன்றான அருவிகளானவை, விலக்ஷணமான மாணிக்கங்களையும் பொன்களையும் முத்துக்களையும் கொழித்து எறட்டுகிற திருமலையிலே நின்றருளுகிற ஸர்வேச்வரனே! [அண்ணலே] - திருமலையிலே வந்துநின்று எனக்கு உன் பேரெழிலைக் உதறிப்படுத்தவனே! 'இமையோர் அதிபதியாயிருந்துவைத்து வெண்ணாவருள்கோ ளணிமேகவண்ணனையும் மாயவர்மானையும் தெண்ணலருவி மணிபொன் முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தானையும் அண்ணலாய்க்கொண்டு - எண்ணம்புகுந்து தித்திக்குமமுதே' என்கிறார். [உன்னடிசேர்வடியேற்காவாவென்னாயே] - கிட்டி நின்று முறையை மறிவித்த நீ, ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தாராய்! உன்திருவடிகளை

முக்தினைவர்த்தம்: "வண்ணம்" என்ற - ஸ்வரூபமாய், கொள்கை - உடைத்தாகையாய், க்ருபையோடேகூடின, ஸ்வரூபத்தையுடைத்தாய் ஔர்ஜநீயமான மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே என்று. "அருள்கொள் - வண்ணம்" என்ற - மேகத்துக்கு விசேஷணமாதல், க்ருபையோடேகூடின ஸ்வரூபத்தையுடையனென்று அவனைக்குறிப்பிக்கிறதாதல். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "வண்ணம்" என்ற - வடிவாய், வடிவாலே, மருளை - ப்ராந்தியை, விளைக்கக்கடவதாய், ஔர்ஜநீயமான மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே! என்றபடி. "அருள்கொள்-வண்ணம்" என்ற அத்வயிப்பது. இப்போதும், மேகத்துக்குவிசேஷணமாதல்; ஸம்பேதாபாவத்துக்கு விசேஷணமாதல். மருட்சியைக்கொள்ளுகையாவது - கொள்ளுகிற பண்ணுகை. ஔர்ஜநீயவண்ணம் - [illegible] இத்யாதி. கண்டார்நெஞ்சிலே மையல்படியும்படியான மேனி என்றபடி. அன்றிக்கே, கலம்பகத்துக்கு ப்ரமாணமாதல். த்ருதீயார்த்தத்துக்கு, க்ருபாஸ்வரூபத்தையுடைத்தாய் ஔர்ஜநீயமான மேகம்போன்றவடிவையுடையவனென்றபடி. இப்போது, "அருள்கொள் - வண்ணம்" என்றது - திருமேனிக்கு விசேஷணம். "அருள்கொள் - வண்ணம்" என்ற - திருமேனியின் ப்ரபாவத்தை ஸூசிப்பிக்கிற சொல்லுகையாலே, மேகத்தினைக்காட்டிலும் கல்லென்னும்படி திருக்குளிர்ந்தது விளைந்து. "வண்ணம்" என்ற - மநோரதமாத்ரத்திலே என்றபடி. "வண்ணம்புகுந்து தித்திக்குமமுதே" என்கையாலே - தேவர்கள் அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தியருளிச்செய்கிறார் - விலக்ஷண இத்யாதி. இன்னாருடைய வண்ணத்திலேயென்ற விஷயவிபாகமே ஸாமாந்யமாக சொல்லுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - இன்னார்க்கு என்றன்றிக்கே இத்யாதி. அப்படி மநோரதமாத்ரத்திலே ஸோக்யமாயிருக்குமோ? என்ன - உள்ளுந்தோறும் இத்யாதி நினைக்குந்தோறும் இத்யர்த்த. "தித்திக்குமமுதே" என்றவநந்தரம் "இமையோரதிபதி" என்ற ஹேதுவால் - மநுஷ்யரதம்போலே இத்யாதி. "நல்" என்கிறதனால் - மாணிக்யாதிகளோடுங்கூட்டி. 'விலக்ஷணமான மாணிக்கங்களையும்' என்கிறார். "திருவேங்கடத்தானை - அண்ணலே" என்றதுக்கு தாத்பர்யார்த்தம் - திருமலையிலே இத்யாதி. உதறிப்படுத்தவனென்றது - நிஸ்ஸம்ஶயமாக்கினவன் என்றபடி; ஸ்திரீகரித்தவனென்றபடி. அவதாரிணையிலே அருளிச்செய்த துகுச்சேர அங்கையங்காட்டுகிறார் - [illegible] இத்யாதி. "அண்ணலே, உன்னடிசேர"

ப்ராபிக்கும்படி, அங்ஙகதியான எனக்கு ஐயோ! ஐயோ! என்று உன்னையப்பற்றி! உன்னடி யன்றோப்ராபகமாய் ப்ராப்யமாய் லோக்யமான திருவடிகளைச் சேரும்படி க்ருபைபண்ணியருளாய்! (௩)

நான்காம் பாட்டு.

ஆவா! என்றுநூலைத்தைதயிலங்கும் ஆவியாவுள்ளேன்
தீவாய்வெளிமறைவெம்பிரிந்தறிலேன்! திருமாமகள்கேள்வா!
தேவா! சுடர்கள்புனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தாயே!
பூவார்கழல்கள் அருவினையேன் பொருந்தப்பணியாயே.

அ.—(ஆவா என்றது.) - திக்கு நிலையான ஆவியாகிலே உடற்கூறுகமான லோகத்தினையுடைய வ்யவஸாயம் பொறுக்கமாட்டாமை, ஆவியாவுருவின் பரமாக்கியாகிலே ஊக்குமாம்படி. அவர்கள்பக்கலிலே பரவஸ்துக்களாய்ப்பிரிந்து லோகத்தைக் கிருபண்ணுவாரைக்கிறேனாகிலே, திக்பலிக்கு ருஷிகளுக்கும் ஸ்ரீகுணவிசிஷ்டமான திருமலையிலே வைட்டிசோலே கடிகிற்றுவுளின உபாஸனையுடைய திவ்ய திக்கோலங்களான திருவடிகளைச் சேருகைக்கு வணக்கங்கள்பலிலே அதுவாயிருப்பாரைக்காணாமல் பரிகலிக்கிறது, அவ்வுபாயத்தாலே என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளி, அடியேனுடைய வாழ்வுக்கு ஒன்றுமிலாமையை வெளிப்படுத்துகிறார்.

ஒ.—காலாம்பட்டால், பண்டு பழக்கமுண்டான அவற்றில் ஒருபாயமும் என்பக்கலில்லை; வணக்கிலென்ன ஒருபாயம் கண்டு ஆக்கியருளுகிறேனென்கிறார். வாலாயமாக எல்லாருடைய ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கி ரக்ஷிக்கும் என்னையாகிலும் உன் திருவடிகளிலே சேருமாறு பண்ணுவதாகிலையிலென்கிறார் என்றபடி.

[ஆவா என்றது] - ஐயோ! ஐயோ! என்று உன்னையன்றோ லோகத்தை நலியும் அவர்களுடைய அபராதங்களிலே திருப்பாடை உடுத்திருப்பவர்களுக்கு வர்ஷிக்கும் ஸ்ரீபராங்குசநாயகியோ! [திருமாமகள்கேள்வா] - விரோதியிரணியனைப் பண்ணிற்று, பிராட்டிக்கு இனியனாகைக்கு என்பதாகும். [தேவா] - அவர்களிடமாகிய பழங்கைகளாலே வந்த துன்பங்களாலே விளக்கமாகின்றவனோ! [சுடரென்று தொடங்கி] - தங்களாலியலாகாதபடி கிடைக்கையிலென்று தேவர்களும் நித்யர்களும் விரும்பும் திருமலையிலே நின்றருளினவனோ! நித்தியமாகிற உன் திருவடிகளை கலைட்டை யறிந்துவைத்தும் அதுவிலக்கிப்பொறுக்கமுடியாத பாபத்தைப் பண்ணினேனாகிலும் பொறுக்கப்படி. பண்ணினபடியாலே சொல்லுகிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரீகுணவிசிஷ்டமான பரிபவத்தையும் ஸ்ரீபுருஷகாரத்தையுடைய நீ, உன் திருவடிகளை நான் கிட்டும்படி பண்ணினபடியருளவேணுமென்கிறார்.

உலகத்தை - லோகத்தை, ஆவி - ஐயோ! ஐயோ!, என்றுநூ - என்றிவ்வாறே, அலைக்கும் - நலிந்தலைக்கிறவர்களான, அசுரர் - அசுரப்பிரகிருதிகளுடைய,

என்றதுக்குஹேதுவாகிய - ஸ்ரீபராங்குசர் இத்யாதி. ஸாபத்யர்த்தம் - உன்னுடைய இத்யாதி. 'உன்னடி யன்றோ' என்றதின் விவரணம் - ப்ராபகமாகிய இத்யாதி. ப்ராப்யமாகியென்றது - ப்ராப்தமாகியென்றபடி. (௬)

வாணாள்மேல் - [illegible] விஷயமாக, தீவாய் - அக்கிருகாலை, வாளி - அம்புகளை, மழை - மழைபோலே, பொழிந்த - [illegible], [illegible] - [illegible], [illegible], [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible]

நம்பிள்ளை சீயரை ஒருநாள் "'பஞ்சமோபாயமென்றுகொண்டு ஒன்றுண்டு' என்று சொல்லாநின்றார்கள்; நாட்டிலேயும் அங்ஙனேயிருப்பதொன்று உண்டோ?" என்று கேட்டருள, "நான் அறிகிறிலேன்; இனி சதுர்த்தோபாயந்தான் பகவானேயாயிருக்க, விமோக்ஷதீதஞ்சொல்லுவாரைப்போலே 'அவனுக்கும் அவ்வருகேயொன்றுண்டு' என்கையேயோ, அது நான்கேட்டறியேன்" என்றருளிச்செய்தார். "அருளால், 'ஆவா' என்கிற பாட்டு அருளிச்செய்யும் போது, 'எனக்குத்தனியே ஒருஸாயுஜ்யங்கண்டுதரவேணுமென்கிறார்' என்று அருளிச்செய்கையாயிருக்குமே" என்ன: "அதுவோ! அதுஉன்ப்ரதிபத்தியில் குற்றங்காண்: அதுக்கு இங்ஙனே காண் பொருள்-: நீயும் உனையாயிருக்க நான் இங்ஙனேயிழப்பதேயென்கிறார்காண்" என்று அருளிச்செய்தார். "ஸாஹம்கெஶாஹ்ரஹம்ப்ராப்தா த்வயிஜீவத்யபிப்ரபோ" (ஸாஹம்கேஶக்ரஹம்ப்ராப்தா-த்வயிஜீவத்யபிப்ரபோ)-நீயும்உனையாயிருக்க,என்மயிரைப்பிடித்துச் சிலாகலியும்படி நான்பரிபூதையாவதே! உனஸ்தனைக்கும்என்பரிஹவத்துக்கும் என்னைசேர்த்தியுண்டு" "ஹ்ரஹம்" (ப்ரபோ) நீயும்என்றோடக்க ஸ்தரீயானாயாகில் நான்ஆறியிருக்கலாயிருந்தே; நீ பரிவிலாதாயிருக்கச்செய்தே நான்நோவுபடுவேனோ! நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஶ்ரயித்தாரொருவன், "எம்பெருமானே உபாயமாகில் ப்ரபத்திகொண்டு ஆங்குச்செய்கிறதுஒன்றுங் கண்டிலேன்" என்ன, செவியைப்புதைத்து, "நாதமுனிகள் தொடங்கி இவ்வளவும்வர நம் ஆசார்யர்கள் பரமரஹஸ்யமாக உபதேசித்து ஓரானவழியாய்க் கொண்டு போந்த இத்தை, இதின்சீர்மையறியாத உனக்கு மஹாபாபியேன் இத்தைவெளியிடுவதே!" என்று

போக்கவேணுமென்று கருத்தாகப்போலே, வித்தோபாயமான சீயே [illegible] வேணுமென்று. ஒன்றாம் உடலாகிறனவில்லையென்கையாலே. கர்மஜ்ஞாநாதிகளைப்போலே வித்தோபாயமும் உடலென்றுசேதாற்றினாலும், வித்தோபாயமான சீயே அவனைமேல்பட செய்யவேணுமென்று பதறாநின்றுகொண்டிருக்கிறது.

இந்தப்பாஸுரத்திலே, "சதுர்த்தோபாயமான ஈஶ்வரனைப்பெறுவேனோ" என்னக்குஸம்வாதமாகாதிறையாய் [illegible] இன்னமும் இதுக்கு [illegible] சொல்லுவாரைப்போலேயென்றது, வ்யோமசப்தத்தாலே- "ததுரவிஷ்ணோர்மஹாபதம்" என்கிறபடியே காராயணனைச்சொல்லி, "தஸ்மிந்யதி ஹ்ருதயம்" என்கிறபடியே அவனுக்கு அந்தர்யாமி ருத்ரனென்றுசொல்லுவாரைப்போலேயென்றபடி. இப்படிசொல்லுகிறவர்கள் - பாஶுபதர். "ஈஶ்வர வ்யதிரிக்தோபாயமில்லையென்றால், ஆசார்யாபிமாநத்தை- பஞ்சமோபாயமென்கிறதத்தோடு விரோதியாதோ?" என்றுகேட்க; "[illegible] தேவதாந்தரங்களோடே அந்தர்ப்பூதமாக்கி த்ரிவ்யூஹமென்கிறாப்போலே, ஆசார்யாபிமாநம் ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகிலும் 'ஆசார்யனைப் பற்றுகை, காலைப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமாபோலே' என்று வித்தோபாயமாந்தர்ப்பூதமானையாலே, ஆசார்யாபிமாநம் வித்தோபாயாந்தரமேயாம், அஞ்சாம்உபாயமென்கிறது - கார்யகரத்வத்தின் அயோக்யத்வத்தைப்பற்றி என்றருளிச்செய்வர். ஆசார்யனுக்கு ஸ்வதந்த்ரம் பிராட்டி ப்ரத்யாஸத்தியாலேயானாற்போலே, உபாயத்தையும் ஸ்வதந்த்ர ப்ரத்யாஸத்தியாலேயிறே. ப்ரதிபந்தியில் குறைந்தாலென்றது- அதுக்கு தாத்பர்யம் அறியாய்காண் என்றபடி. "நீயும் உனையாயிருக்க நான் இங்ஙனேயிழப்பதே" என்று வெறுக்கிறாரித்தனைபோக்கி, வேறொரு உபாயங்கண்டு தரவேணுமென்று கேட்கிறாரன்று என்றபடி. அவனை யப்படி வெறுத்தபேர் உண்டோ? என்ன - ஸ்வயம் இத்யாதி. "ஸாஹம்கெஶாஹ்ரஹம்ப்ராப்தா வரிகிஷ்டாஸ்மாஸ்மாஸ்ரய! பெஶுகாகாராணாம் ஸ்தாணாம் ஸ்வயிஜீவத்யபிப்ரபோ" இதி மஹாபாரதே. "ஸ்வயிஜீவதீஸ்வத்வி-ஸாஹம் கெஶாஹ்ரஹம்ப்ராப்தா" என்றந்வயித்து மோக்ஷம் - நீயும் இத்யாதி; விவரணம் - நீயெப்படி இத்யாதி. சதுர்த்தோபாயம் ஈஶ்வரனென்றார் - கீழ்; இனி ப்ரபத்திகொண்டு கார்யமில்லையோவென்கிற சங்கையை பரிஹரிக்கைக்காக ஓர்ஸ்தோத்ரம் - நஞ்சீயர் இத்யாதி. அவர் சேட்டதுக்கு

திருமுடியிலே அடித்துக்கொண்டு திருப்பள்ளியறையிலே புக்கருளினார். திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் விக்ரஹகுணங்களும் திவ்யாத்மஸ்வரூபகுணங்களும் நித்யமுக்தர்க்கு பராப்ய மானாற்போலே, முமுக்ஷுவாய் ப்ரபந்நனான இவ்வதிகாரிக்கு த்வயமரீரமே ப்ராப்யமா யிருக்குமிறே. [ஆவாஎன்றது] - ஈச்வரனுக்கு ப்ரியஞ்செய்கையாகிறது - அவன் விபூதி யிலே க்ருபைபண்ணுகையிறே. நஞ்சீயர் "ஒருவனுக்குப்பராங்கதம் அஸஹ்யமாயிருந்த தாகில், 'நமக்குபகவத்ஸம்பந்தமுண்டு' என்று அறுதியிடலாம்; 'அதுப்பாப்தம்' என்றிருந் தானாகில், 'நமக்கு பகவத்ஸம்பந்தமில்லை' என்று தனக்கே கைவாங்கவமையும்" என்றரு ளிச்செய்தார். பிறராகிறார் ஆரேன்னில், ஸ்வவ்யதிரிக்தர். ஆனால் ப்ரதிகூலர்பக்கலிலும் க்ருபையைப்பண்ணவோ?" என்னில்; அப்படியேயன்றோ இவர்களுக்கு மதம். "துர்வா ஸனைகழிந்து அநுகூலராகப்பெற்றிலோம்" என்று இருக்கவன்றோ அடுப்பது. அவன் "யதி வாராவணஸ்வயம்" (யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்) என்றால், அவன்விலாஸிதியிலுள்ள இவ னுக்குஇத்தனையும் வேண்டாவோ? ஆகில், "நஸ்மாகுரவகுர்நலிவோத" என்கிறவிடத்தில் அது எங்ஙனே ஸங்கதமாகிறபடியென்னில்: அதுக்கென்? நன்றுஞ்செய்கிறவன்று வத் யருகிறான். அக்ரீஷோமீயஹிம்ஸையோபாதி அதுதானே ஹிதமாகக்கடவதிறே. இவனு டைய கண்ணியமரீரத்தைப் போக்கி நல்வழியேபோக்குகிறானிறே. [ஆவாஎன்றது (உல கத்தையலைக்கும்)] - "ஐயோ, ஐயோ" என்னவேண்டியிருக்க, அதுக்குமேலே நலியாநிற் பார்கள். ஒருவனோடே ஸாத்ரவம்பண்ணினாரானால், "அர்த்தகாமங்கள் நிமித்தமாகவிறே இது வந்தது, இருவரும் சபலர்" என்றிறேயிருக்கலாவது; அங்ஙனன்றிக்கே, உலகத்தைஅலைப்பார்க ளாயிற்று. தம்மோடொக்க உண்டுடுத்துத் திரிகிற இதுவேவேறாகவாக நலியாநிற்பர்களா யிற்று. [அசுரர்] - அதுக்குஅடி அவர்கள் ஆசுரப்ரக்ருதிகளாகையாலே. [வாணாள்மேல்] - இவர்கள்வீரக்கோலத்தால் வந்தஒப்பனை குறியறியாதே யிருக்க, உயிரிலேநலிகிறது. அதா

பரிஹாரமேதென்ன - திவ்யமங்கள இத்யாதி. ஆத்மா - உபாயம் வித்தாகாதுலும் ஸ்வீகாரம் வேண்டுகையாலே ப்ரதம உபாயமே யதிகாரிவிஶேஷணமாய, உத்தமோபாயத்தை ஶேஷமாய் ப்ராப்யமா யிருக்குமென்றதாயிற்று. திருப்பள்ளியறையிலே புக்கதுக்குக் கருத்து - துஃகிதரானவன் ஆப்தபந்து ஸமீபத்திலே போமாபோலே போனாலன்றோ, இவனுக்கு நன்மைபுத்திவைப்ப ப்ரவர்த்திக்கைக்காக வாதல். திருப்பள்ளியறை - பெருமாளது. "ஆவாஎன்றது" என்றதென்? என்ன - ஸர்வரக்ஷகனுக்கு ஹிதம் இத்யாதி. ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலுமவனுக்கு, கைவிளக்கைப்பிடித்துக்கொண்டு போதல் "ஆவா" என்ன வேறுமொன்றுமன்றாகிறதை ஆப்தவாக்யத்தால் தாஸப்பிக்கிறார் இத்யாதி. "பராகர்த்தம்" என்கிறவிடத்தில், பரசப்தம் ஆரைச் சொல்லுகிறதென்ன - ப்ரபாகரம் இத்யாதி. ஆகில், ப்ரதிகூல் யம் வர்த்தியாதோ? என்ன - ஆம்வாஸனைக் இத்யாதி. ப்ரதிகூலனுக்கும் ஹிதாசிக்கை பண்ணுகைக்கு ஹேதுவெதென்ன - அவஸ்யம்வா இத்யாதி. "ஸிஸ்ரக்ஷயிஷாவாஸ்ருஷ்டி வ்யதிவாராவணஸ்வயம்" இத்யாதி. இங்கே - "யஸ்ய ஸ்வாஸ்ரீ ஹ்ருதி யோஷாஸ்" என்றது அநுஸந்தேயம். நலியென்றாலும் ஹிம்ஸை த்யாஜ்யமன்றோ? என்ன - 'அக்நீஷோமீய இத்யாதி. அக்நீஷோமீயஹிம்ஸையில் "நவாஉஏதந்ரியஸே" இத்யாதிப்படியே - அப்பசுவுக்கு ஸ்வர்க்கங்கொடுத்து ஹிதஞ்செய் தாற்போலே, இவனும் அவனுக்கு ஹிதஞ்செய்தாரேவனென்றபடி. நரிஷ்யஸி - நலியலே இத்யர்த்த:. ஹிதமாம்ப்ரகாரமேதென்ன - இவனுடைய இத்யாதி. மேலேயுங் கூட்டிக்கொண்டு ஹாவம் - ஐயோ இத்யாதி. "உலகத்தை" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒருவனோடே இத்யாதி வாக்யத்வயம். அர்த்தகாமாதி நிமித்தமன்றாகில் நலிகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - நன்றோடொக்க இத்யாதி. "வாணாள்மேல்" என்கிற தக்கு வாஸனை - இவர்கள் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. வாணாள் - ஆயுஸ்ஸு. "வாணாள்மேல்"

வது - இவர்கள் ஜீவநஷ்டமுள்ள காலத்தைநினைக்க. [தீவாய்வாளி] - பெருமாள் தொடுத்து விடும்போதாயிற்று அம்பு என்றறியலாவது; படும்போது நொறுப்புப் பட்டாற்போலேயிருக்கை. பிரிவாற்றாமல் காணியைக்கழிந்தபோதே காலைக்கி கவடுவிட்டாற்போலே எரிந்துகொண்டு செல்லாநிற்கும். குணஹீநமாமுலிருக்கும்படியிறே இது. "தீபவாவகலஸங்காஶைஃ" (தீப்தபாவகஸங்காஶைஃ)-படும்போதிருக்கும்படி. "ஶிதைஃ" (ஶிதைஃ)-பட்டமைதெரியாதே தொளையுருவி அவ்வருகேவிழக்கானாறிக்கலை. "கநகபுங்கலஶரவிஶைஃ" (காஞ்சநபுங்கலைஃ) இவற்றுக்குஆகாரத்வயமுண்டாயிருக்கிறபடி. "சரங்களோடுதண்டாமரைக்கண்ணனைக்கண்டு என்மனந்தாழ்ந்ததில்லாது" என்கிறபடியே அநுகூலர்க்குஅகப்படுகைக்கும்அது தானேபாயிருக்கிறபடி. "கதவாரிஜ்ஜாதி" (கத்வாரிச்சாரிஜ்ஜாதி) இவ்வழகுக்குஇலக்காய் வாழ்ந்துபோகலாயிருக்க, எதிரிட்டுமுடிந்துபோக நான்இச்சிக்கிறேன். நீ எண்ணியிருக்கிறது நான்அறிகிறேனிறே. இருத்திப்பிடித்தவிடத்திலும், தெரித்துப்பிடித்தபகழியுமாய்க்கொண்டு நிற்கும்போது அபிராமமாயிறே யிருப்பது; அவ்வழகைக்கண்டுஅநுபவிக்கமாட்டாதே, தன்னைவிட்டு குடிக்கச்சல்லினவரியிலே தலைகீழதாகவிழுந்து முடிவாளைப்போலே, தயரதன்பெற்றமாதக மணித்தடத்தைஎதிரிட்டு முடிந்துபோக நான்காணமாட்டுகிறேன். [வாளிமழைபொழிந்த சலையா] - "பரவவ்வெ-ஶவவ்வஷ-ஶ்ரம" (பரவர்ஷம்வவர்ஷஹ) என்கிறபடியே. பாட்டம் பாட்டமாக வர்ஷித்தபடி. [திருமாமகள்கேள்வா] - விரோதிகளைப் போக்கினதுகண்டுஉகந்தணைக்குமவனைச் சொல்லுகிறது. "ஸுத-ஶ்ரவ-வ்ரபரிஷ-ஶ்வஜ" (பர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜே) என்னுமவள். "தம்ஶ்ரு-ஷ்ட்வா" (தம்த்ருஷ்ட்வா)-வெறும்டறத்தலைஆஸத்திவழிக்கவேண்டும்படி

என்னையாலே - ஸரீரம் உருவழியாதிருந்தவை தேய்ந்துபோகிறது. ஜீவநஷ்டமுள்ள காலத்தையன்றோ. ஆயுஸ்ஸையன்றோ. "தீவாய்" என்றதுக்கு, "வாளி" என்றதுக்கு வரை - [illegible] - [illegible]. விக்ரஹம் - [illegible] இதியாதி. [illegible] - [illegible]. [illegible] - [illegible] இதியாதி. "தீவாய்வாளி" என்றதுக்கு [illegible] - [illegible] இதியாதி. "[illegible] ஶ்ரமவ்ரதிவ்ரதிகுகுகலயம் - [illegible] ஶ்ரமவ்ரதிவ்ரதிஃ" இது யுத்தகாண்டே. [illegible] [கக், உஉ] "பரியப்போது" [illegible] 'இருக்கு' [illegible] - [illegible] இதியாதி. [illegible] - "[illegible]" [illegible] ஆயுதத்தையுமுமாய், [illegible] என்னையாலே [illegible]. [illegible] - [illegible] இதியாதி. [illegible] - [illegible] இதியாதி. [illegible] - [illegible] - [illegible] -

யான அழகையுடையவரை, எதிரிகளைவென்ற வீரக்கோலத்தோடே கண்டாள். "ஸாத்ரு ஹ ஸ்தாரம்" (ஸாத்ருஹந்தாரம்) - நந்திருமேனியிலே ஒருவாட்டம் வாராமே, அவர்களைக் குற்றுயிராக்கி விடுவதுஞ்செய்யாதே, நுண்படிக்கு அடுக்கினவரை. முன்பு திருவயோத்யையிலிருந்த நாள், "இவர் வேட்டைக்குப் போனவிடத்தே இன்னபடியும் இன்னபடியும் போருதார்; இன்னபுலியைக்குத்தினார்" இன்னபுலியைக் குத்தினார் என்றாற்போலே வந்தீப்பக்கள் சொல்லக்கேட்ட மக்களையிறே; இங்குப் பூசலுக்குப்புகுகிறபோதே பிடித்து மேலுள்ளவ்யாபாரங்கள் அடங்கலும் கண்டாள். "ஹ்ருஷீணாம் ஸாகாவஹம்" (மஹர்ஷீணாம் ஸாகாவஹம்) - ருஷிகளுடைய விரோதிகளைப்போக்கி, அவர்களுக்குக் குடியிருப்புப்பண்ணிக் கொடுக்கவல்லவரை. தங்கள் தபோபலத்தாலே வெல்லலாயிருக்க, தங்கள்ஹிதத்தைப் பெருமாள்தலையிலேபோகட்டு மறைந்துகொண்டிருக்குமவர்களுக்கு. "ஸ்லாகநீயாய" [கர்ப்பூதாஸ்தபோதநாஃ] - தந்தாம் கைம்முதலழிய மாறுதேயிருக்குமவர்கள், தபோதநராயிருக்கச்செய்தே கர்ப்பூதராயிருப்பர்கள். தந்தாமுக்கென்ன இயற்றியுண்டாயிருக்கச்செய்தே கர்ப்பூரம்போலே கையிலுள்ளதெல்லாம் ஒழியவிழந்து ரக்ஷிக்குமத்தனையிறே; அப்படியே அவனோடிழந்து ரக்ஷிக்கவிருக்குமவர்கள். அநுகூலரக்ஷணமும் ப்ரதிகூலநிரஸநமும் இவனுக்குப்பிரயோஜநமாகச்செய்யுமத்தனையிறே "வைஸ்ரவ" (பௌல) - பதினாலாயிரம்முகட்டு ராக்ஷஸர்களோடே கண்டுபேசிக்கொண்டு பொருகிற இந்தைக்கண்டு அஞ்சி, "இதென்னாய் விளையுமோ?" என்றஸத்தையறிந்துகிடக்கான்; இப்போது உளனாகிறான். "ஸ்ரீஸ்ரீதாயாம்" (பூஸந்தாயாம்). "ஸ்ரீஷ்ட" (ஸ்ருஷ்ட) - ஸத்தையுண்டானால் உண்டாமதுவும்

தானோ? என்ன - ஸாத்ருஹந்தாரம் இத்யாதி. "ஸாத்ருஹந்தாரம் ஸ்ரீஸ்ரீதாயம் ஸ்ரீஹ்ருஷீணாம் ஸாகாவஹம் । ஸ்ரீஸ்ரீவைஸ்ரவ ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ

உண்டாயிற்று. "வைதேஹீ" (வைதேஹீ) - உபாத்யாயர்கள் பெண்பிள்ளைகளுக்குச் செவியேற்றுவலே † ஓத்துப்போயிருக்குமாபோலே: வீரவாசியறியுங்குடியிலேபிறந்தவளிறே: ஒருவில்லுமுறித்த இதுக்கு உகந்துஎன்னைக்கொடுத்த எங்கள்ஐயர், பதினாலாயிரம்பேரைத் தனியேநின்று முடித்தஇத்தைக்கண்டால் என்படுகிறார்தான்! "ஸதாரு" (பர்த்தாரம்) - முன்பு, இவர்ஸகுமாரராகையாலே "குழைசரக்கு" என்றும், "ஐயர்நம்மை இவர்க்கு நீர்வார்த்துக்கொடுக்கையாலே நாம்இவர்க்கு மோஷம்" என்றும் அணைத்தாளத்தனை; "ஆண்பிள்ளை" என்று அணைத்ததுஇப்போது: "பரிஷ்வஜ்ஜெ" (பரிஷஸ்வஜே) - ராவணஸமராய், அவன்மதித்த வீரத்தையுடையராயிருப்பார் பதினாலாயிரம் பேரும் விட்டஅம்புகளடங்கலும் இவர்மேலேபட்டு, கண்டவிடமெல்லாம் யுத்தவடுவாயிறே திருமேனிகிடக்கிறது; அவ்வோவிடங்கள்தோறும் திருமுலைத்தடத்தாலே வேதுகொண்டாள். [திருமாமல்கேள்வா] - உனக்குபயத்தினைவைகல்யம் உண்டாயிழக்கிறேனோ? புருஷகாரமில்லாமலிழக்கிறேனோ? [தேவா] - இவளைநோக்கிப்பின்பு திருமேனியிற்பிறந்த புகர். அன்றியே விரோதிகளைப்போக்குகையாலே வடிவிலேபிறந்த சாந்தியைச்சொல்லவுமாம். ("நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்கினவன் வர்த்திக்கிறதேயாம்" என்று, தேவர்களும் ருஷிகளும் தங்களபிமதங் கிடைக்கப்பெறுமென்று ஆதரிக்கிற திருமலை): [சுரர்கள் இத்யாதி] - அநுகூலர்அடையத் திரண்டு படுகாடுகிடக்கும் தேசம். [பூவார்கழல்கள்] - பூவாலல்லது செல்லாததிருவடிகளென்னுதல். பூவோடொத்த திருவடிகள்என்னுதல். [அருவினையேன்] - அவன்ப்ரதிபந்தகங்கள் போக்கவல்லனாயிருப்பது, எனக்கு ஆசை கரைபுரண்டிருப்பது, திருவடிகள் நிரதிசயபோக்யமாயிருப்பது; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே, கிட்டியநுபவிக்கப்பெறாத பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பொருந்துமாறுபுணராயே] - அசோகவநிகையிலேஇருந்த பிராட்டியோபாதிகாணும் சும்மைநினைத்திருக்கிறது; [புணராயே] - உன்னைக்கிட்டும்வழி கல்பிக்கவேணுமென்னுதல், நான் கிட்டும்படிபண்ணவேணுமென்னுதல். (சு)

ஸோதுவேதென்ன; - "வைதேஹீ" என்றதுக்குஸ்ரீவாக்யாயர் இத்யாதி. "வைதேஹீ" என்றதுக்கு தாத்பர்யார்த்தம் - [illegible] இத்யாதி. 'என்படுகிறார்தான்' என்று ஐயரை நினைத்தாளென்றுகூட்டுவது. "ஸதுர்ஸஹதோரு" என்றவநந்தரம் "ஸதாரு" என்றதுக்கு ஸ்ரீவாக்யம் முன்புஇவர் இத்யாதி. குழைசரக்கு - [illegible]. "பரிஷ்வஜ்ஜெ" என்றதுக்கு - பரிதஸ்ஸஸ்வஜே என்றுக்கி, வந்தது கட்டிக்கொண்டாலுமுண்டாகத் தேஹஸ்பர்சம் செய்கிறார் - ராவணஸமராய் இத்யாதி. "தீவாய்வாளிமழைபொழிந்தசிலையா, திருமாமல்கேள்வா" என்ற பதத்வயப்ரயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம் - உலகீந்துஸகீந் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. "தேவா" என்கிறதத்தை "திருமாமல்கேள்வா" என்றதோடும், "தீவாய்வாளிமழைபொழிந்த சிலையா" என்றதோடுங்கூட்டி இரண்டு வகையாகவுரையும் - இவளைநோக்கிப்பின்பு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. படுகாடுகிடக்கும்தேசம் - சுடுபட்டுக்கிடக்கும் தேசமென்றபடி. படுகாடு - வெட்டிவிழுந்தகாடு. "ஆர்தல்" - பொருந்துதலாய் புஷ்பங்களோடு கூடியிருக்கிற திருவடிகளென்னுதல். இரண்டாயர்த்தத்துக்கு நிர்வாஹம் - ஸாத்ருபியாகாரேண பொருந்துகையென்ற. கீழிற்பதங்களையுங்கடாக்ஷித்துரோவம் - அவன்ப்ரதிபந்தகங்கள் இத்யாதி. "ஆருவன்பிலடியேன்" என்றதைப்பற்ற - எனக்காசை கரைபுரண்டிருப்பது என்றது: பெரியாரென்னுமே, "பொருந்துமாறு" என்கையாலே - முன்புகூடியிருந்து பிரிந்தவர்போலே யிருக்கிறாரென்கிறார் - அசோக இத்யாதி. "ஆறு" என்ற - வழியாதல், ப்ரகாரமாதல். புணர்தல் - கற்பித்தல். (சு)

---

† ஓத்து - வேதம்.

ஐந்தாம் பாட்டு.

புணராநின்றமரமேழ் அன்றெய்தமுதுவில்லையாவோ!
புணரேய்நின்றமரமிரண்டின் நடுவேபோன முதல்வாவோ!
திணரார்மேகமேனக்களிறுசேரும் திருவேங்கடத்தானே!
திணரார்சார்ங்கத்துஉனபாதம் சேர்வதடியேனெங்ஙனே?

ஆ.—(புணரா) - இதுக்குமுண்டு க்ஷுப்ரமன்றியே அபூர்வமாயிருப்பதொரு ப்ரயத்னத்தைப் பரிகல்பிக்க முடியுமோவென்னில், ஒரு திருச்சரத்தினாலே மறீயுரஸாக நிலமான மராமரங்களெழையும் மறீதரத்தையும் ரஸாதலத்தையும் உருவும்படியெய்த உனக்கு முடியாததுண்டோ? ஆகையால், அன்று உனக்கு ஒருகிங்குளிளையாதபடி மருதின் நடுவேபோய் என்னையையு மறுபயத்தைப் போக்கி என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தாற் போலே, ஸர்வாதிகாரமண்ணாமான திருமலையிலே ப்ரணதரக்ஷணாதிகரணமான ஸாரத்தமான ரூபமாய்க்கொண்டு அஸங்க்யாதகல்யாணகுணங்களோடே கூடி நின்றருளின உன் திருவடிகளிலே சேர்த்து என்னை உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணுவாயாகாய்? என்கிறார்.

ஓ.—அந்தராத்மாட்டில், "உம்முடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்கிறோம்" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, 'அது என்றெங்ஙனே?' என்கிறார்.

[புணரா நின்ற மரமாடு] - சேதனர்க்கில்லாதே இருண்டிருந்த மராமரம் எழையும் வாய்க்கவீழ்த்தினாயே! [புணரேய் நின்ற மரமிரண்டின்] - பிணைபோலாய்க்கொண்டு நின்ற யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே உனக்குமுகங்கொடுத்து நின்றிருக்கிற போதாய் இவ்ஜீவனுக்கு முண்டாகிற பயமெல்லாம்! [திணரார் மேகம் மேனக் களிறு] - பொறுக்க வொண்ணாதபடி வர்ஷிக்கிற மேகங்களின் மேலே ஆனைகள் சேருமாகிறாப்போலே! [திருவேங்கடத்தானே] - ஸர்வாதிகரணமான ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனாய் வந்து திருவடிகளை. [சார்ங்கத்து] - அம்பில் ஒன்றாயிருக்க, [உனபாதம்] - [illegible] திருவடிகளை.

ப.—அகக்கரணம், ஆறிகரணத்தோர்க்குமான அகரணமான ஸ்வரூபத்தையுடைய உன் திருவடிகளைச் சேர்வது எங்ஙனே? என்கிறார்.

(சென்னைகண்டு இலக்குக்குறிக்கலாவன்றைகடி), புணரா நின்ற - கிளர்ந்த நின்ற, மரம் - மராமரங்கள், ஏழ்-ஏழையும், அன்று - (முறையாராஜர் லீலாவிபவங்களை பண்ணின) அன்று, எய்த - (அவருக்கு விப்லவாலம் பிறக்குமாறாக) எய்த, ஒருவில் வல்லாய் - ஒருகாலுக்கு ஒன்றாகவுமாய், புணர் - சேர்த்து, ஏய் - பொருந்தும்படி, நின்ற - நின்ற, மரம் இரண்டின் - இரண்டு மரத்தின், நடுவே-நடுவே, போன - போய, முதல்வா - ஜகத்துக்குக் காரணபூதனானவனாய், திணர் - சுறுப்பு, அர்-விஞ்சின, மேகம் - மேகங்கள், என - என்னலாம்படி, களிறு - யானைகள், சேரும் - சேர்ந்து வர்த்திக்கிற, திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலே வந்திருக்கிறவனானவனே! திணர் - (பிடித்தலை நிரம்பும்) பெருமையையுடைய, அர்-உடைத்தான, சார்ங்கம் - ஸ்ரீ சார்ங்கத்தையுடையவனான, உன-உன், பாதம்-திருவடிகளை, அடியேன் - (உன்னிடமாகிற ருக்குக்குக்கீழ்ப்பட்ட) நான், சேர்வது - சேருவது, எங்ஙனம் - எங்ஙனம்? ஏ - ஒருவென்று சேர்ப்பிக்க விஷயாதிக்யத்தைக் காட்டுகிறது. [திணர் - சுறுப்பாய், பெருமையாய் சொல்லுகிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீர் இங்ஙனே க்லமிக்கிறதென்? உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கிறோமென்ன, 'அது என்று?' என்கிறார்.

[புணைமாகின்ற] - புணைக்கலாகின்ற. அம்புக்கு நேரோடவொண்ணாதபடி திரண்டிருக்கின்ற. [மரமேழும் ஊன்று வாய்க] - ரக்ஷணத்தில் ப்ரயோஜனப்பண்ணினவன்று ஏழையும் ஓரம்பாலேயழித்த. அதிப்ரயோஜனப்பண்ணை, மழுவேந்திக்கொடுத்து ரக்ஷித்தவன்கிறார், ஆசைப்பட்டவனை அநாதரிக்கிறார்! அதிப்ரயோஜனமாய்ப்போக்கிப் பணிகொண்டவன்கிறார் இரந்தவனை ப் பணிகொள்ளாமற்கழிகிறான். [ஓருருவில்வலவா] - ஸகலவிதமான! ஓ என்று - விஷாதாதிசயஸூசகம். [புணரேய்கின்ற] - புணர்க்கலாகின்ற. இரண்டுங் கூடி "ஒன்று" என்னலாம்படி பொருந்திநிற்க, அதிலே இடங்கண்டுபோய் உன்னைத்தப்புவித்து ஜகத்தைப்புண்டாக்கினவனே! [கிளரார் இத்யாதி] - செறிந்த மேகமென்னலாம்படி. அனைகள் திரள்திரளாக வந்துசேர்க்கும் திருமலை. அனையையும் மேகங்களையும் மலைக்குச்சிறப்பாகச் சொல்லக்கடவது. [கிளரார்சார்ங்கம்] - மிக்க ப்ரகாசத்தையுடைய ஸார்ங்கம். சக்ரவர்த்திக்கு ஆகவேண்டியதொன்றிலும் பலிக்கவொண்ணாதவிலை. [உனபாதம் இத்யாதி] - கைவிலை விலைகொடுக்க விரோதியிருந்து என்னவொண்ணாது; உன்னைப் பெறும் ஆசையாகிறவிலை கொடுக்கவேணுமாம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நீர் இங்ஙன் க்லமிக்கிறதென்? உம்முடைய அபேக்ஷிதந் செய்கிறோமிறே என்ன, அதுஎன்றார் என்கிறார்.

[புணரா இத்யாதி]-ஸ்வதந்த்ரியம் விற்பிடிக்கிறது ஆர்க்கல்லி கேளாமலாகக்கண்டோ? "க்ஷத்ரியயெயஃபாரு ஸ்வபாவம் தாதுஃபாஸ்லோஸலவெஷிகி." (க்ஷத்ரியனைத் தார்யதேசாபம் நார்த்தயப்தோபவேதிதி.) இலங்கைக்குக்குறிக்கப் போகாதபடி தியண்டுநின்ற ஏழுமராமரங்களை முஷ்டியாலும் நிலையாலும் கோரிற்றுப்பண்ணி எய்த ஏகவீரனே! [ஓ]-ஓ என்று விஷாதாதிசய ஸூசகம். ரக்ஷணத்தில் அதிப்ரயோஜந பண்ணினவனாயும் விப்ரவஸிப்பித்துக் காரியங்கொள்ளும் நீ, ஆசைப்பட்ட எனக்கு உதவவொண்ணாதொழிவதே! "ஸ்ரீவஸ்ஸஹிதஸ்ஸாஸீத்" (ஸஹ்ரீவஸ்ஸங்கிதஸ்சாஸீத் இத்யாதி) பெருமானைக்

ப்ர.—[புணரரகின்றமரமேழுன்றெய்த] - ராமாணுகாணைஸ்ஸே, "கிஞ்ச வக்ஷ்ரூபாஃ ஹம்ஹெவிகுவெயெவொ ஹ்ருதிரவஃ। க்ஷத்ரியயெயஃபாரு ஸ்வபாவம் தாதுஃபாஸ்லோஸலவெஷிகி॥ ஸ்வயமபிஸ்ரமஸஹ ஸ்வ ஸ்ரமஸ்ரமஸ்ரமணாஃ॥" ஸ்ரமணாஃ॥"

அஞ்சாம்பாட்டு.—புணரா இத்யாதி. "ஸங்காம்" என்றதற்கு ஸ்வாதந்த்ரியம் அவத ரிகை நீர் இங்ஙன் இத்யாதி.

"வில்வலவா" என்றதற்கு ஸ்வாமி - க்ஷத்ரியர் இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - க்ஷத்ரியரித்யாதி. , ஆண்யகாண்டே. "கிஞ்ச வக்ஷ்ரூபாஃ ஹம்ஹெவி ஹவெயெவொ ஹ்ருதிரவஃ" இதி பூர்வார்த்தம். இலங்கைக்குறிக்கப் போகாதபடி நியண்டுநின்ற ஏழுமராமரங்களை - அப்புக்கு நேரோடவொண்ணாதபடி நெருங்கிநின்றவை. புணர்தல் - திரட்சி. ஒப்பிடக்கொத்த மராமரங்களை எய்யும் ப்ரகாரமேதென்ன - ஸ்ரமபுராணம் இத்யாதி. விதொதநோதனவை யருளிச்செய்கிறார் - ரக்ஷணத்தில் இத்யாதி. ரக்ஷணத்தில் அதிப்ரயோஜனப்பண்ணினதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸ்ரீராம இத்யாதி. 'தித்யம்" என்றதுக்கு ஸ்வாமி பெருமாளே இத்யாதி, "ரக்ஷணத்தில்" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - அங்காரங்கா

கண்ட அன்றுதொடங்கி மராமரங்களைப் பிளக்க எய்யுந்தனையும், முடிய [illegible] தான். அந்தஸங்காரிராகரணத்தைப்பண்ணி ரக்ஷித்த நீ, நிர்மமங்கமாகப் பற்றின என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ? [புணரா இத்யாதி] - ஒருநிலையாய்ச் சேர்ந்துநின்ற மருதுகளை ஊடறுத்து, ஒன்றிலே வெளிகண்டு போவாரைப்போலே போய், ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றான உன்னைத் தந்தவனே! ப்ரளயகாலத்திலன்று ஜகத்தை முதலுண்டாக்கிற்று; இன்றுமிற்று. அற்றைக்கு இவன்தான்உண்டாகையாலே உண்டாக்கலாம்; இங்கு நிரங்வயவிகாசமிறே பிறக்கப்புக்கது. [முதல்வாவோ] - ஜகத்தையுண்டாக்கினவனே! ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றான தன்னையிறே நோக்கித்தந்தது; "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" (ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்) என்கிறபடியே. தான் உளனாகவே உண்டாயதிறே ஜகத்து. இப்படியிருக்கிற தன்னளவிலேவந்த ஆபத்தோ பரிஹரிக்கலாவது! [திணர் இத்யாதி] - திண்ணமை மிக்கிருந்துள்ள மேகமென்னும்படி ஆனைகளானவை சேராநின்றுள்ள திருமலையிலே நின்றருளினவனே! மேகங்களோடே ஸர்வஶக்தி ஸாம்யமுண்டாகையாலே, மேகங்களைக் கண்டபோது ஆனையென்னலாம்; ஆனைகளைக்கண்டபோது மேகம் என்னலாயிருக்கும். "மேகயானைபோலேமுந்த மாமுகில்காள்" என்னக்கடவதிறே. ஸமாநதர்மத்தால் வந்த ஸாரூப்யம் த்ஸிநிஷ்டமிறே! விஷயங்களால் வரும் அந்யதாஜ்ஞாநத்தைத்தவிர்த்தது. அத்தேசத்தே பிறக்கும் அந்யதாஜ்ஞாநத்தை யாகாதே இவர் கணிசிக்கிறது. அங்குள்ளவெல்லாம் மேகமாய்த் தோற்றுகிறபடி. [திணரரசாரங்கத் துணபாதம்] - திண்ணமை மிக்கிருந்துள்ள நீர் பவளங்கத்தையுடைய உன்னுடைய திருவடிகளை. "ஶரணாகதஶரணாயாதா ராமம்தஶரதாத்மஜம்" (ஶரண்யம்ஶரணம்யாதா ராமம்தஶரதாத்மஜம்) என்கிறபடியே, ஶரண்யமான திருவடிகளை. சக்ரவர்த்திபிள்ளைகள் எடுக்குமத்தனைகாணும் விஸ்வு. [திணரரசாரங்

ப்ர. — [illegible]

இத்யாதி. "புணரரவர்" - [illegible] என்றபடி. "[illegible]" [illegible] - ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றான [illegible] [illegible] [illegible]

கம்] - தன்வளைவிலே விரோதிகளைத் தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளுமாகை. [உனபாதம்]- அவ்வளைவுக்கு அகப்படாதாரை முதலடியிலே யகப்படுத்திக்கொள்ளுமது. [சேர்வதடியே னெங்நாளே] - கையில் வில்லிருக்க இழக்கவேண்டா, விரோதியுண்டென்று; இனி உன்னைப் பெறும் நாளையாகிலும் சொல்லவேணும். (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

எங்நாளோநாம்மண்ணைஎந்த இணைத்தாமரைகள்காண்பதற்கென்று
எங்நாளும்நின்றுஇமையோர்களேத்தி இறைஞ்சியினமினமாய்
மெய்ந்நாமனத்தால்வழிபாடுசெய்யும் திருவேங்கடத்தானே!
மெய்ந்நாளெய்தவெங்நாள் உன்னைநாடிநாமுறுமாறெண்ணுமாறே?

அத — (எங்நாளோ) - பரமவ்யோமத்திலிருக்கும் ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனை ப்ருத்வியும் பண்ணுகையன்றி எல்லார்க்கும் ப்ராப்யமல்லாமையாலே, அங்குள்ள ஆஸ்ரிதரான முமுக்ஷுக்களும் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளை 'என்றோ நாங்கள் காண்பது?' என்று ஆசைப்பட்டு இங்கே இவர்களைப்போலவந்து உன்னுடைய திருவடிகளிலையன்றோ வாங்குகிறார்கள்? ஸர்வகாலமும் ஸர்வேச்வரனை ப்ருத்வியும் பண்ணுகிறது! ஆனால் எனக்கும் இதுவே ப்ராப்யமாகையால், "திருமலையிலேநின்றசெல்வனை" என்னைத் தகுதியாக்கி மெய்யாகத் திருமலையிலேவந்து உன் திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும் ஸர்வ காலங்களிலும் ஸர்வப்ரகாரமும் பண்ணுவதுஎன்றோ? என்கிறார்.

ஓ.—ஆழ்வார்பாசுரத்தில், பூமி வைகுண்ட மாகிறதில்லை எனக்கு அடிமைசெய்வதன்றோ எல்லார்க்கும் ப்ராப்யமென்னில், அங்குள்ளாரும் ஆசைப்பட்டு வந்தன்றோ திருமலையிலே உனக்கு அடிமைசெய்கிறது? அப்படியே நானும் திருமலையிலே புஷ்கலமாக அடிமைசெய்யப் பெறுவதென்று? என்கிறார். அங்கிருந்தாரெல்லாரும் வந்து ஆசைப்பட்டு அடிமைசெய்யும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான உன் திருவடிகளை மெய்யாக நான்பெறுவது என்று? என்றுமாம். [எந்நாளென்று தொடங்கி] - ஸர்வஸ்வாமியான உன் திருவடிகளை நாம் என்றோ காணப்பெறுவது என்று பேரவாவைத்தீர்த்தேன்? அர்ச்சாவதாரங்கள் நின்று ஸ்மேராத்ரப்பண்ணி அநந்யப்ரயோஜநமாக மநோவாக்காயங்களாலே அடிமை செய்யும்படியான திருமலையிலே நின்றருளினவனே! [மெய்ந்நாளெய்தி] ஜ்ஞாநாநுஷங்யாகமாத்ரமன்றிக்கே ஸாக்ஷாத்கரிக்கை.

இத்யாதி. "திணரார்" - பாரம் மிக்கவென்றபடி. "திண்ணை" என்று - பாரமாகக் கீழுருளிச்செய்து. மிடுக்காகவர்த்தாந்தரம் - தன்வளைவிலே இத்யாதி. அவ்விரோதியைப்போக்கவேணுமென்றுத்தை [illegible] பண்ணுகிறதென்? என்ன-[illegible] இத்யாதி. இது-"எந்நாள்" என்றதுக்குமாகும். [illegible] - "[illegible]" இதியுத்தரகண்டே [கச கஎ]. (௫)

பா. அகங்காரம், அறியாமை முதலியவை யாவரிடம் அழுவாரிடம் திருமலையிலே உன் திருவடிகளைக் கிட்டி நான் அழுவதாவது எப்பொழுது?

(வரைபாரிற்), மலை - தூய்மையுடைய வரைகளிலே, அகங்க - அகங்கரித்து எல்லாரோடும் ஸம்பந்தமின்றித் தனியாய் நிற்கிற, காமனைகள் - திருவடிக் காமனைகள், இலை - இலையை யுடை, நாம் - (பாதங்களைக் குறிக்கையாலான) நாம், கண்டு தற்கு - காண்பதற்கு, வாய்க்க, நாளையும் - நாளையாவது போலும், வரும் - வருமோ, இலை தீயார்கள் - அஸ்கலிதஜ்ஞாநமுடைய ஆசிரியர், வாய்வாளாரும் - வாய்வாளாக்காலத்திலும், நின்று - நின்று, வந்தி - இப்படி சொல்லிஸ்துதித்து, இறைஞ்சி - வணங்கி, இனாதினமாய் - நிரந்தரமாக, மெய்ஞ்ஞானத்தால் - ஶரீரவாங்மநஸங்களாலே, வழிபாடு - அழகை, செய்யும் - செய்யும்படியான, திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலே வந்தெழுந்தருளினவனே! அடியேன் - அகங்யாவாகிய, நான் - (அநாதிநிஷ்டை யுடைய) நான், மெய்ஞ்ஞானமான, (பாகவதர்களைப் பிரிந்து மெய்ந்நினைவு), வாய்தி - வாய்த்து, உன் - உன், அடிக்கண் - திருவடிகளில், சேர்வது - சேரும்படியாவது, எந்நாள் - எந்நாள்? வந்தாலென்னாய் - வந்தாலென்னாயது - வந்தாலென்னாயது.

இ.—அறுப்பாட்டில், "வந்தால்", என்கிறபடியே? ஆறு நாளிலே நிலை யாயிருக்கிறாயே? என்ன, அங்ஙனாகாமல் அடியேனாகிய நான் திருமலையிலே நான்னை அடியோடு கண்டு வணங்கும்படி எந்நாளாவது வாய்க்கிறதோ?

[வந்தாலென்னாய் இத்யாதி] - திருவுள்ளமிங்கு வரவாகிறபடியே: - 'பரமபதத்திலே தேவர்களையெல்லாம் அநுபவித்திருக்கிற நான், ஸர்வஸுலபனான திருவடிகளைக் கிட்டி நான் காண்கிறேனோ?' என்று. இங்குள்ளார் அங்குள்ளாரை ஒத்திருக்கிறபடியே யநுஸந்திக்க; அங்குள்ளார் இங்குள்ளாரை ஒத்திருக்கிறபடி எண்ணி, விஷயமுண்டாகையாலே வ்யக்தமாக அநுஸந்திக்கலாவது இங்கே. ஸம்ஸாரிகளாகிற நமக்கு "வந்தால்" என்றால் அழகிறபடி யாகிறபடி. [வந்தாலும் இத்யாதி] - காலமெல்லாம் நித்யஸூரிகள் நின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணியிறைஞ்சி. [இனாதினமாய்] - நிண்டைகத்தில் இழிவானவைப்போலே நிரந்தரமாக இழிந்து மெய்ப்பாலும் நாவாலும் மநஸ்ஸாலும் வழிபடுவிக்கவேணுமென்றபடி; மெய்ப்பாலான நாவாலும் மநஸ்ஸாலுமென்றபடி. அகங்யாவாகிய நான் ஸுகவைகளைக் கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படி திருமலையிலே வந்தெழுந்தருளினவனே! [மெய்ஞ்ஞானத்தி] - பாகவதாநுபவமாகிற மெய்ஞ்ஞானத்தாலே வாய்த்து நான்னை நான்னைக்கிட்டுவது? எனக்கு ருசியுண்டாய், நீயும் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க இறுக்கிறோமோ? "இப்பாடு - ப்ரகிருதி மதிகளைச் சொல்லுகிறது" என்பாருமுண்டு; நீர்மலை - அவர்களைச் சொல்லுகையாலே, அது உசிதமன்று.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. "எந்நாள்" என்றுஸந்தேஹிக்கிறதென்? அதொரு தேச விசேஷத்திலே வ்யவஸ்த்திதமன்றோ? என்ன, அங்குள்ளாரும் இங்கேவந்தன்றோ உன்னைப்பெற்று அநுபவிக்கிறதென்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாந்தரபரரான அந்தர ஜாதிகளுங்கூட அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே வந்து ஆஸ்ரயிக்க நிற்கிறவிடத்தே நான் இழந்துபோவதே என்கிறாராகவுமாம்.

ஆறும்பாட்டு. — [பத்துநாளே இத்யாதி. "இலைதீயோர்கள்" என்றதின் அர்த்தத்தையநுஸரித்து அவதாரிகாத்வயம் - எந்நாள்வாய்த்து இத்யாதி.

[எங்காளே நாம் மன்னுளைந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று] - "எங்காள் யான்உன்னை இனிவந்து கூடுவனே" என்று இங்குள்ளார் அங்கே அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுமாபோலேகாணும், அங்குள்ளாரும் இவனுடைய ஸௌலப்யத்தைக்கண்டு அநுபவிக்கவேணும் என்று ஆசைப்பட்டுவருமாபோலே. ஸர்வஸுலபமான திருவடிகளை நாம் காணப்பெறுவது என்றோ? பூமியையடங்கலும் அநாயாஸேந அளந்துகொள்ளக் கண்ட காட்சியிலே தலைமேலே எடுத்துவைத்துக் கொள்ளவேண்டும்படியான ஸௌந்தர்யத்தையுடைய திருவடிகளை. [எங்காளும்] - மற்றொருவேளாது வேறொன்றைப்பற்றிப் போகிறார்களன்றே. [இமையோர்கள்இத்யாதி] - நித்யசூரிகள் காலமெல்லாம்நின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணிப் பின்னைத்திருவடிகளிலே விழுந்து, கிண்ணகத்தில்ஜீவிப்பாரைப்போலே திரள்திரளாய். [மெய்ங்காஇத்யாதி] - மகோவாக்காயங்களாலே ஆஸ்ரயிப்பார்கள். அன்றியே, மெய்யானநாவாலும்மனத்தாலும் ஒழிபடுவர்களென்றுமாம். அதாகிறது - அநந்யப்ரயோஜநமான கரணங்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியாநிற்பர்களென்றபடி. நித்யசூரிகளானபோது, கைங்கர்யமாகிறது; ப்ரஹ்மாதிகளானபோது, உபாஸனமாகிறது. [மெய்ங்காஎனைத்திஇத்யாதி] - ஆறுவிஷ்காரத்தாலே மாநஸாநுபவத்தைப்பண்ணித்துப் பகட்டவொண்ணாது; நான் உன் திருவடிகளைப் பத்தும்பத்தாக வந்துகிட்டி, பின்னை விஸ்லேஷத்தோடே வ்யாப்தமாகாதபடி பொருந்தப்பெறுவனன்றோ? என்கிறார். ஓரடிவிடில் ஸத்தையற்றிறே இவர்க்கு இருக்கிறது. (௩)

ஏழாம் பாட்டு.

அடியேன்மேலாயமர்கின்றஅமுதே! இணைமேலாரமுதே!
கொடியாரெங்கள்குலதனமே! கோலக்கனிவாய்ப்பெருமானே!
செடியாரிவ்வுலகுக்கிரியாதுஉந்தீ! திருவேங்கடத்தெந்தாய்!
நொடியாரப்பொழுதும்உனையாநாள் காணக்கொலோ வாய்க்கிற்றே.

பரமபதத்திலே அவனுக்கு ஒருவடிவாய் எப்போதும் ஒக்க அநுபவித்திருக்கிற நித்யசூரிகள், "எங்கள் காண்பது" என்று - [illegible] இத்யாதி. "மன்னுளைந்த" என்றது - [illegible] இத்யாதி. "தாமரை" என்றதுக்கு ஸௌலப்யமும் இத்யாதி. எங்கு[illegible] - [illegible]. "மெய்" என்ற - ஸத்யமாதல், ஸத்யமாதல். முந்தின அர்த்தத்தைப்பற்ற - மநோவாக்காயங்களாலே இத்யாதி. தன்னிலையர்த்தத்தைப்பற்ற - அன்றியே மெய்யான இத்யாதி. அதாகிறதென்றது - வாக்யாந்தரங்களை [illegible] ஆகிறதென்றபடி. வழிபடுகையாவதேதென்னா, அவதாரிகையிற்சொன்ன யோஜநாத்வயமுகேணாக அருளிச்செய்கிறார் - நித்யசூரிகள் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. வழிபாடுசெய்யா - அடிமைசெய்யாநிற்கிற என்றதல்; ஆஸ்ரயியாநிற்கிறவென்றதல். "மெய்யாகவெய்தி" என்றதுக்கர்த்தம் - தூறுவிக்காரத்தாலே இத்யாதிவாக்யத்வயமும். "சேவுவது" என்றதுக்கர்த்தம் - பின்னைவிஸ்லேஷத்தோடே இத்யாதி. "திருவடிகள்" என்றவிடமே எதிர்க்கிறதுக்குமாகும் - [illegible] இத்யாதி. அடிவிடில் என்றவிடத்திலே, அடியேன் என்றது - [illegible]க்கும், திருவடிக்குமிடையே. "நாம் மன்னுளைந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பது - எங்காளே - என்றது - [illegible] - [illegible] - எத்திவிழைஞ்சி - மெய்ங்கா' என்றதொடங்கி, 'திருவேங்கடத்தானே! உன்னடிக்கண் அடியேன் - நான் மெய்யாக - எய்தி - சேவுவது - எங்காள்' என்றந்வயம். காண்பதற்கு - காண்பதென்றபடி. இழைஞ்சி - வணங்கி, திருவடிகளிலே விழுந்தென்றபடி. (௪)

ஆ.—(அடியேன்மேனி.) - [illegible] இந்த ப்ராப்யம் பெறலாவதென்னில், [illegible] உனக்கு விஜயத்வஜமாய் ஆழிநிகரிக்கிரணங்களையுடையனை பெரிய திருவடி திருக்தோளிலே வறியருளி எனக்காகத் திருமலையிலே [illegible] ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி, [illegible] காலிலே ப்ராக்ருதவிஷயப்ரவணனை [illegible] அடியனாக்கி, ஒரு க்ஷணமாத்ரவிச்சேதத்திலும் ஆக்ரமப்ரணயரோஷமன்றிலே அபிநிவேசிக்க [illegible] ஸந்திக்கும்படி எனக்குப் பரமபோக்யமாயிருக்கையாலே, [illegible] யம்அநுஷ்ட்டிக்திலேனாகிலும் உன்னைக்காணாதிகாறிலில் பரிக்கமாட்டேன்; அதனால் உன்னைக்காட்டி யருளாய்! என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் நின்னாயகனாயிருக்கச்செய்தே, உன்னுடைய சேஷ்டிதங்களையநுபவித்து உன்னிலும்பிரியா ஒருபடியாகப் பரிக்கமாட்டுகிறிலேனென்கிறார். [அடியேன் என்றிறுதியாக] - அர்ச்சிராதிமார்க்கத்திலிருந்து வைத்து என்னை அடிமைகொள்ளுமளவுக்காகத் திருமலையிலே வந்து நின்று எனது ஸர்வ ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கி ப்ரதிபந்தகமில்லாதபடி பெரிய திருவடியை ஸாரதியாக உடையையான வேங்கடப்பெருமானும் அழகாலும் என்னை அடிமைகொண்டு வைத்து நின்ற திருமாலாயவனே!

ப.—அநந்தரம், என்றுமுள்ள ஸாரீரகனோடு வாசியற ஸர்வ ஸாயுஜ்யமாக ரஸிப்பிக்கிறதுக்கொண்ட உன்னை யநுபவிக்கைக்கு ஸாதகமாகக் கொண்டியாதொன்றுமிலாமையாலே, அநுஷ்ட்டித்த மலம் தாழ்க்காணாமையாலே [illegible] பரிக்கமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

அடியேன் - (திருமாமலையிலே வந்து ஸ்வரூபமாக வந்தடைந்தவனான) நான், மேனி - கிட்டி, அமர்கின்ற - நிலைநின்று நுகரவேண்டுமாயுள்ள, அமுதே - திவ்ய போக்யபூதனாய், (இப்படி சூரிகளையு மநுபவிப்பிக்கிற), இமையோர் - அவர்களுக்கு, அதிபதியே - நிர்வாஹகனாயிருக்கும் மேன்மையையுடையையாய், (இந்த மேன்மையைக்கு ஸூசகமாம்படி), அடி - ஆழிநிகரிக்கும் கிரணங்களையுடைய, புள் - பெரிய திருவடியை, கொடியா - கொடியாக, உடையானே - உடையையாய், கோலம் - இந்த போக்யதைக்குத் தகுமான ஸௌந்தர்யாதிகளை யுடைத்தாய், கனி - பக்வமாகாமலே சிவந்த, வாய் - அதரபோகத்தையுடையதாய்க்கொண்டு, பெருமானே - இந்த போக்யதைக்கு மல்லி காணவொண்ணாத பெருமையை யுடையவனாய், (லோகநாதனாயிருக்கிறவனாய்), நொடி - நொடி போலே, ஆர் - தெரிந்த, வினைகள் - பாபங்களை, தீர் - தீர்க்கைக்கு, மருந்தே - அப்பாவநிவர்த்தகமாய், திருவேங்கடத்து - திருமலையிலே வந்திருக்கிறவனாய், ஏய் - வந்தான், பெருமானே - அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியே! உன - உன், பாதம் - திருவடிகளை, காண - காண்கைக்கு, நோலாது - நோற்றுமையாதே, (நோற்றார், பலம் காய்த்தப்பட்ட கணக்கிலே), நொடி - நொடி, ஆர் - நேர்ந்த, பொழுதும் - க்ஷணமாத்ரமும், ஆற்றேன் - ஆற்றமாட்டுகிறிலேன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் நின்னாயகனாயிருந்துவைத்து உன்னோக்யதையாலே க்ஷணமாத்ரமும் பரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார். "இமையோர் அதிபதியாய் - கொடியாவடுபுள்ளுடையானாய் - செடியார் வினைகள் தீர்மருந்தாய் - திருவேங்கடத்திதம்

பெருமானாய் - கோலக்கனிவாய்ப் பெருமானாய் - அடியேன் மேவியமர்கின்றவமுதனான வனே! உனபாதம் காணகோலாகிக - நெடியாய்பெறுதும் - அடிமை' என்று அந்வயம். அயர்வறுமமரர்கள் நித்தியாய்வைத்த ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கும் பெரிய திருவடியை த்வஜமாகவுடையனாய், தாறுமாறான ஸாம்ஸாரிக ஸுகங்களைப் போக்கும் மருந்தாய், திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணி, உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கி, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய நான் அநந்யப்ரயோஜநமாக அநுபவிக்கிற அம்ருதமானவனே! தேஹாத்மாவைப் பூண்கட்டும் அம்ருதத்தில் வாசிசொல்லுகிறார்: உன் திருவடிகளைக் கிட்டுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணாதே, அநுஷ்டித்து ஫லந்தாழ்க்காரைப்போலே கூப்பிடாநின்றேன்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. "'மேய்ந்நாளெய்தி" என்கிற இந்த ஜ்ஞாநலாபம் உமக்கு உண்டாயிற்றிறே; அது ஫லத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லது நில்லாதிறே; ஆனபின்பு அவ்வளவும் நீர் ஆறியிருந்தாலோ?' என்ன; 'அந்தளவு க்ரமப்ராப்தி பார்த்திருக்கப்போகிறதில்லை உன் லோகத்தை' என்கிறார். உன்றனை யாறியிருக்க நான் மாட்டுகிறிலேன்.

[அடியேன்மேவியமர்கின்றவமுதே] - தேவஜாதிகளுடைய உப்புச்சாறுபோலன்று; ஒருதிரளாய் அநுலலிக்குமதன்று; அநந்ய ப்ரயோஜநாநுலலிக்கும் அம்ருதமாயிற்று! † (மேவியமர்-அநந்ய ப்ரயோஜநமா யத்விதீயமாயிருக்கை. மேவுகை - இதரத்யாகம். அமருகை - அர்ச்சாவதாரம்.) [இமையோரதிபதியே] - இது புஜிக்கைக்குக் கூட்டாவதொரு திரள் அங்கே உண்டாயிருக்கிறபடி. [கோடியாவடுபுள்ளுடையானே] - ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்தை ஸ்வஹாவமாகவுடைய பெரியதிருவடியை த்வஜமாக வுடையவனே! [கோலக்கனிவாய்ப்பெருமானே] - அழகியதாய்க் கனிந்திருக்கிற திருவதரத்தின் சிவப்பைக் காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவனே! வாய்க்கனாயிலே தோற்றுக்காணும். ஆஸ்ரிதனை இவ்வழகை யநுபவிப்பிக்கைக்குக் கொழுகட்டிக்கொண்டிருக்கிறபடி. [சேடியார்வினைகள் தீர்மருந்தே] - சேடி - பாபம்; பாபத்தோடே பொருந்தின அஸத்கர்மங்களாலுண்டான

ஏழாம்பாட்டு.—அடியேன் இத்யாதி. "கொழுமலர் பொழுதுமுனபாதங் காண கோலங்காற்றேன்" என்றதனைப்பற்ற அவதாரிகை - மேய்ந்நாளெய் இத்யாதி. "அமுதே" என்றதனைப் பற்ற - உன்லோகத்தை என்றது. நீ திருவேங்கடமுடையானாயிருக்கச்செய்தேயும் என்னை யங்கீகரியாமல் ஆறியிருந்தாய்; இப்படியிருந்த உன்னைப்பிரியாமல் நான் ஆறியிருக்கமாட்டேன் என்றாளாயிற்று. உன்றனை இத்யாதி.

"அமுதே" என்றதுக்கு - ஆராவமுதே என்றாலொவ்வாதோ? - மேவுவதும் இத்யாதி. "அடியேன்" என்ற ஏகவசநத்துக்கு ஹாவம் - ஒருதிரளாய் இத்யாதி. "அடியேன்" என்று - பேஸுதத்வஞ்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - அநந்ய இத்யாதி. ஒருதிரளாய் நுபவிக்குமது அன்றென்றாலொவ்வாதே. "இமையோர்" என்று - பஹுவசநமாகச்சொன்னதுக்கு ஹாவமென்னென்ன - இதுபுஜிக்கைக்கு, இத்யாதி. அதாவது - இங்குள்ளார் ப்ரயோஜநாந்தரபரராந்தாற்போலே, அங்குள்ளார் அநந்யப்ரயோஜநரென்று கருத்து. "அடுபுள்ளை - கொடியாக உடையவன்" என்று விவரித்தருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதிபக்ஷ இத்யாதி. "கனிவாய்" என்றவநந்தரம் "பெருமான்" என்றதுக்கு ரஸோக்தியாகவாவும். வாய்க்கனாயிலே இத்யாதி. அதரத்திலேயென்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; மேலெழ என்று சாடி. பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - ஆஸ்ரிதனை இத்யாதி. "ஆர் - சேடி - வினை" என்றாய் - பூர்ணமான பாபத்தை

---

† குண்டலிக்காந்தம் ஸ்வாசித்கம். இவ்வாக்யத்தில் 'அத்விதீயமாய்' என்றவிடத்தில் 'நித்யமாய்' என்றும் காண்கிறது.

துக்கத்தைப் போக்குகைக்கு மருந்தானவனே! அது புழிப்பிக்கைக்கு விரோதிகளைப் போக்கும்படி. அன்றிக்கே, தூறுமண்டின கர்மங்களைப் போக்குகைக்கு மருந்தானவனே! அவ்வம்ருதந்தானே காணும் மருந்தாகிறது. "மருந்தும் பொருளு மமுதமுந்தானே," "மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு" என்றும், அவன்தன்னையொழிய வேறு மருந்துமில்லையே; மருந்துவெறுப்பின்ற மாமணிவண்ணனிறே. [திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே] - அவ்வம்ருதம், புழிப்பார்க்கு மலைமேல் மருந்திறே. அவ்வம்ருதம், புழிப்பார்க்குச் சாய்கரகம் போலே உயரத்திலே யணித்தாக நிற்கிறபடி. 'இணைமேலாதிபதியாய், கோடியாலடியுள் ளுடையானாய் - சேடியார்வினைகள் தீர்மருந்தாய், திருவேங்கடத் தெம்பெருமானாய்-கோலக் கனிவாய்ப்பெருமானாய் - அடியேன்மேவி யமர்கின்றவமுதே' என்கிறார். பட்டர், "நித்யத்திலே, 'அமுதுசெய்யப்பண்ணும்போது ஸ்தோத்ரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்வது' என்று என்ன ஸ்தோத்ரத்தைவிண்ணப்பஞ்செய்வது?" என்ன, "'அடியேன் மேவியமர்கின்ற வமுதே', 'பச்சைமாமலைபோல்மேனி' என்கிற பாட்டுக்கள்போலேயிருக்கிறவைத்தை விண்ணப்பஞ்செய்வது" என்றருளிச்செய்தார். [நொடியார்பொழுதும்] - நொடிநிறையுமளவும். [உனபாதங்காணநோலாதாற்றேனே]-உன்திருவடிகளைக் காண்கைக்கு ஒருலாதகாநுஷ்ட்டானம் பண்ணாதிருக்க, க்ஷணகாலமும் ஆற்றமாட்டுகிறிலேன். லாதகத்தைக்கண்ணழிவற அநுஷ்ட்டித்து மைலந்தாழ்ப்பாரைப்போலே படாநின்றேன். அதில்லாமையிறே இவர் இங்ஙனே கிடந்துபடுகிறது. தனியே ஒருலாதகம் அநுஷ்ட்டிக்குமவனுக்கு, "அது தலைக்கட்டினவாறே பெறுகிறோம்" என்றுதல், "அதிலே சிலவைகல்யம்பிறக்கப்பட்டிறே மைலந்தாழ்த்தது" என்றுதல் ஆறியிருக்கலாம்; அவனே லாதகமானஇவர்க்கு விளம்பித்தால் "அவன்க்ருபையும் எறிப்பாயாகப்படியானேனோ!" என்னும் பயமிறேயநுவர்த்திப்பது. (எ)

ஜ்ஞாநாநந்தமென்றுதல்; "ரெடி" என்ற - பரமாணுவாய், ஆர்தல் உண்டானதாய், வினை என்ற - ஆத்மாவாய், பரமாத்மாவுண்டான ஸுகமென்றுதல் முக்தியைவைத்தும்; ரெடியென்ற - சுருங்கி, ஆர்தல் - மிகுதியாய், வினையென்ற - கர்மமாய், நாறு மண்டிக்கிடக்கிற கர்மமென்று ஜ்ஞாண்டமர்த்தம், "அமுதே" என்றதைக் கூட்டி ஸாவம் - அவ்வம்ருதந்தானே இத்யாதி. "அம்ருதந்தானே மருந்து" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - மருந்தும் இத்யாதி. ஸம்ஸாரவ்யாதியைப் போக்கும் ஔஷதமும், இஷ்டமான மோக்ஷத்தைத்தரும் பொருளும், ஸ்வதஸ் இஷ்டமாய்க்கொண்டான அம்ருதமும் அந்தத்திருவடிகளே யென்றபடி. மூன்றுந்திருவந்தாதி காலப்பாட்டு. 'மருந்தேதகங்கள்' இத்யாதிக்கு - எங்களுடைய ஹேயத்தினுடைய வ்ருத்திக்கும் வர்த்தகமான மருந்தானவனே யித்யர்த்தம். மருந்துவெறுப்பின்ற - மருந்துஅறியுமவனு யிருக்கிறவனேயென்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, அந்தாதிப்பத்து, மூன்றுந்திருமொழி, ஆறாம்பாட்டு, "மருந்தாகி" இத்யாதி. "மருந்தே" என்றதற்கு - "திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே" என்றுகூட்டி ஸாவம் - அவ்வம்ருதம் இத்யாதி. "அடியேன் மேவியமர்கின்றவமுதே" என்ற ஸப்தத்தோடே "திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே" என்றதனைச்சேர்த்து ஸாவம் - அவ்வம்ருதம் இத்யாதி. கரகம் - தண்ணீர்ப்பந்தலில் தண்ணீர்வார்க்கிற கரகம். பரத்வத்தைச்சொல்லி, விபாவநிரஸநத்துக்கு உறுப்பான பரிகரத்தைச்சொல்லி, விபாவநிரஸநத்தைச்சொல்லி, ஸௌலப்யத்தைச்சொல்லி, அழகைச்சொல்லி, ஸௌந்தர்யமுமிருக்கிறவனென்றிப்படி ஒருக்ரமஞ்சொல்லுகைக்காக அந்வயிக்கிறார் - இணைமேலாதிபதியாய் இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - பட்டர் இத்யாதி. நிஜாந்தர்லேயென்றது - உடையவர்க்கு ஸ்வாதீனமென்றபடி. உனபாதங்காண நோலாதிருக்கச்செய்தேயும் ஸௌந்தர்யத்தாலே நொடியார்பொழுதும் ஆற்றேனென்கிறார் - உன்திருவடிகளை இத்யாதி. விவரணம் - ஸாதந்தரக இத்யாதி. நோலாமையாலே விளம்பமேறாதாகவில்லை; ஆசையாலே, ஆற்றேனென்றார்த்தாந்தரம் - அதில்லாமையிறே இத்யாதி. சீம்வாக்யத்தை ஸோபபத்திகமாக விவரிக்கிறார் - தனியே இத்யாதிவாக்யத்தாலே. (ஏ)

எட்டாம் பாட்டு.

கோலாதாற்றேன் உனபாதம்காணவென்றுநுன்னுணர்வின்
நிலார்கண்டத்தம்மானும்நிறைநான்முகனோரிந்திரனும்
சேலேய்கண்ணார்பலர்சூழவிருந்தும்திருவேங்கடத்தானே !
மலாய்மயக்கியடியேன்பால்வந்தாய்போலேவாராயே.

அ.—(கோலாதாற்றேன்) - உபாயசூந்யனான யானிருந்துவைத்து ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ? என்னில்; அறிவுடையவரான பலர் சதுர்முகனிந்திரனோடு கூடவந்து, நாங்கள் உபாயசூந்யராகிலும் உன்னைக் காணாதொழியில் யரிக்கமாட்டோம் என்றுகொண்டாடுகின்றோம் உன்னைக்காணப்பிறக்கிறது? அதுகாண், அடியேனும்உன்னை ஸர்வகாலமும் காணும்படி வாராவகையென்றிருக்கிறேன், அப்பிராப்தியெழுந்தருளாவிட்டவாறே இப்படிச்செய்யக் திருவுள்ளமன்றுகில், உன்னைக் காணப்பெறுத ஸ்யஸனத்தாலே பிரிந்திருக்கிற அடியேனைப் பரிக்கிறேனென்றாற்போலே வந்து என்னை யரிப்பிக்கக்கடவாய்! என்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், கோலாதுவைத்து "ஆற்றேன்" என்ன, பெறலாமோ? சிறிதாயக்கம் பண்ணவேண்டாவோவென்னில்; எத்தனையோ ஞானங்களுடைய ப்ரஜாபதிகளும் ஸபரிகரமாகவந்து தங்களதிருஷ்டத்தாலுண்டான ஆபிமுக்யத்தைக் கொண்டு தங்கள் அபேக்ஷிதங்களைப்பெற்றுப்போவது? அனபின்பு, வந்து என்னுடைய ஆற்றாமையைத் தீர்த்தருளவேணும் என்கிறார்.

[கோலாதென்று தொடங்கி] - உன்னுடைய திருவடிகளைக் காண்கைக்கிடாக ஸாதகாநுஷ்டானம் பண்ணாதேயிருந்துவைத்து ஒன்றும் பரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்று விலக்ஷணஜ்ஞாநனும் ஜகத்ப்ரபுராநனை நீலகண்டனும் அவனிலும் பூர்ணனான சதுர்முகனும் இந்த்ரனும். [சேலேயென்று தொடங்கி] - ஆபீமுகம்படி தங்களுக்கு ஸௌந்தர்ய ஸுகுமாரதைகளான ஸ்த்ரீகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸமாப்ரயிக்கலாம்படி அவர்களுக்கு ஸுலபனாய்த் திருமலையிலேநின்றருளினவனே! கறுத்த நிறத்தோடே கண்டார் பிச்சேறும்படி பரீவாரத்தோடுவந்து பிரகாசியாநின்றாற்போலே என்னுடைய ஆற்றாமை தீர வரவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஸாலோக்யாதிகளான ஸம்ஸாரநிவாரகங்களும் ஸாதகாப்ரயாணம் பண்ணும்படி ஸுலபனாய்நிற்கிற நீ, க்ருஷ்ணனாய் வந்தாற்போலே என்பக்கலிலே வரவேணுமென்கிறார்.

உன - உன், பாதம் - திருவடிகளை, காண - காண்கைக்கு, கோலாது - ஸாதந மநுஷ்ட்டியாதே வைத்து, ஆற்றேன் - ஆற்றமாட்டுகிறிலேன், என்று - என்றுசொல்லி, நுன்னுணர்வில் - ஸர்வஜ்ஞதையாலே ஸமஸ்தமாய்க்கொண்டிருக்கையாய், (விஷத்தாலே), நீல்-கருமை, ஆர் - ஆர்ந்திருக்கிற, கண்டம் - கண்டத்தை யுடையனாய், அம்மானும் - அத்தாலே ஜகத்ப்ரதாநனான ருத்ரனும், நிறை - கல்யாணகுணங்கள் ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதி அநுகுணஜ்ஞாநாதிபூர்ணனான, நான்முகனும் - சதுர்முகனும், இந்திரனும் - த்ரைலோக்யைச்வர்யவிசிஷ்டனான இந்த்ரனும், சேல் ஏய் - முக்கமான சேல்போலேயிருக்கிற, கண்

ணர் - கண்ணையுடையவரான, பலர் - பலர் ஸம்பந்தி பரிவாரங்களாக பலரென்று களும், சூழ - தங்கள் பரிஸரவர்த்திகளாக, விருப்பும் - ஸாதரமாக ஆராயிக்கும், திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலெழுந்தருளினவனே! மால் அய் - கரியநிறத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு [க்ருஷ்ணனாய்], பயக்கி - குணமேரஸ்யி தங்களாலே ஸர்வரையும் மயக்கி, வந்தாய்போலே - வந்தாற்போலே, அடியேன்பால் - உன்னையொழியச் செல்லாதபடி அநந்யார்ஹனான என்பக்கலிலே, வாராய் - வரவேணும்! மாலாய் - க்ருஷ்ணனாயென்றபடி.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தோலாதாற்றேனை "ஆற்றேன்" என்ன, பெறலாமோவென்ன: அளவுடையாரான ப்ரஹ்மாதிகளும் ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டன்றோ தந்தாம் அபேக்ஷிதம்பெற்றது! என்கிறார்.

[உனபாதங்காணை - தோலாதாற்றேன்] - உன்திருவடிகளைக் கிட்டுகைக்கு ஸாயநாநுஷ்டாநம்பண்ணாதேயிருந்து வைத்து, உன்தாளையொழிய ஆற்றமாட்டேனென்றாயிற்று, அவர்கள் நலிந்தநலிவே சொல்லுவது. [தண்ணறுணாவில்] - "ஸகுவாதகுரு ஸ்ய தெஜ்தோநிழ" என்று ஸத்வம்தலையெடுத்து தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபோது அவர்களும் இப்படியாயிற்றுசொல்லுவது: "ஸாரணாகுவாமி ப்ரபொஸ்லோகேஷு காரணாந்" விஸ்தீர்ணத்தைக் கண்டதிலேயடங்கின பக்தியையுடையராய் அந்தாலே ஜகத்ப்ரயோஜநராக அபிமாநித்திருக்கும் ருத்ரனும், அவனுக்கும் ஜநகனாய் அவனிலும் ஜ்ஞாநபலத்தினால் பூர்ணனான சதுர்முகனும் த்ரைலோக்யநிர்வாஹகனான இந்த்ரனும். "ஸவ்வெஹாஸ ஶிவஸ்ஸ்ரு:" என்னக்கடவதிறே. [சேலேய்கண்ணார் பலர்சூழ] - "உசியாஸாய ஶீஸாந:" என்கிறபடியே ஸ்த்ரீகள் கழுத்திலே கப்படத்தைக்கட்டி அவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டாயிற்று ஆப்பாயிப்பது. "ஸ்ரியொ நாகுவ்ரவ்ரவ்ரு" என்று காளியன் ஸ்த்ரீகளை முன்னிட்டு பரணைப்புக்காற்போலேயும், பழையாறும் தாமரையை முன்னிட்டாற்போலேயும். [திருவேங்கடத்தானே] - அவர்களுக்கு ஆப்பாயிக்கலாம்படி ஸௌலப்யனாய் வர்த்திக்கிறவனே! [பாலாய்இத்யாதி] - கரியநிறத்தோடே இடையரும் இடைச்சிகளும் பிச்சேறவந்து பிறந்தாற்போலே, என்ஹ்ருதி நிலவவேணும். மாலாய் - மயங்கியிருக்கிற அடியேன் என்றுமாம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. "உன்னைக் கிட்டுகைக்கு என்தலையில் ஒரு ஸாதநமில்லை" என்றுநின்றீர்; 'இதோருவார்த்தையோ! ஸாயநம் அநுஷ்ட்டித்தார்க்கன்றி லைமுண்டோ?' என்ன, 'தந்தாமுடைய அபிமதஸித்தி ஸாதநாநுஷ்ட்டாநத்தாலே என்றிருக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், கிட்டிற்றில் பாசுரமிதுவன்றோ?' என்கிறார். தந்தாமுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிடுமத்தனைபோக்கி, ஒன்றுஅநுஷ்ட்டித்துப் பெறலாம்படியோ நினையிருக்கிறது?

எட்டாம்பாட்டு.—தோலாதாற்றேனை இத்யாதி. "தோலாதாற்றேன்" இத்யாதியாலே தங்கள் வெறுமையை முன்னிடுகிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பாசுரத்தையருளிச்செய்கிறார். அநுகுணமாக அவதாரிகை - உன்னைக்கிட்டுகைக்கு இத்யாதி. பாசுரமிதுவன்றோ என்றது: தாமருளிச்செய்த "உனபாதங்காணை - தோலாதாற்றேன்" என்றது. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று அர்த்தமென்ன? என்ன அருளிச்செய்கிறார் - தந்தாமுடைய இத்யாதி விவரணமாதல்.

[கோலாதுஇத்யாதி]- உன்திருவடிகளைக் காண்கைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநர்பண்ணுதே யிருந்துவைத்து உன்னைவொழிய ஆற்றாமட்டேனை என்றுமிற்று, அவர்கள் தனித்தனியே சொல்லுவது. ஒரு பாணயுத்தத்திலே தோற்றுப் போக்கடியற்றவாறே இங்ஙனே வந்து விழுவர்கள். ரஜஸ்தமஸ்ஸை க்கள் தலையெடுத்தபோது "ரமாபதிரமாமணி" (ரமாபதிரமாமணி) என்றிருப்பர்கள்; முட்டிடவாறே, "கூ ஷ்ண கூ ஷ்ண மஹாபாஹோ ஹ்யாநேத்வாம் புருஷோத்தம:) என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணத் தொடங்குவர்கள்; "ஶரணம் த்வாமநுப்ராப்தாஸ்ஸ்வஸ்தா தேவதா ஶரணம்). விஷத்தைக்கண்டத்திலேயிரித்தபக்தியையுடையனாய் அத்தாலே ஜகத்ப்ரதாநனாக அபிமாநித்திருக்கும் ருத்ரனும், அவனுக்கும் ஜநகனாய் அவனிலும் ஜ்ஞாநசக்திகளால் பூர்ணனான சதுர்முகனும், த்ரைலோக்ய நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும்; "ஸர்வே ஸர்வபரிவ ஸர்வ:" (ஸப்ரஹ்மாஸபரிவஸ்ஸேந்த்ர:). "இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும், அறிந்த புத்ய ஸம்ஹிதையிலே இவர்களுடைய வாக்யங்களை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு போராநினைறோமே யென்னில்; ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது சொல்லுமவையல்லவாகக் கொள்ளக் கடவோம். இவை கைக்கொண்டேமாமென்றால், இவர்கள் தாங்களுத்தேச்யராகாநின்றார்கள்; 'காக்கைவாயிலும் கடுவையைக்கொள்வோம்' என்றாற்போலே' என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். ஓராழ்வார், 'பிதிருமனமிலேன்' - பேதிக்கப்பட்ட நெஞ்சையுடையேனல்லேன்; 'பிதிருமுகன் றன்னோடெதிர்வன்' - ருத்ரனைக்குஸ்தருபவன்; 'அவனெனக்கு நேரான்'- அவனுக்கு ஸத்ருபமல்லன்; அது என்னென்னில்: 'அதிருமித்யாதி' - ஸகலவத்துவையத்திலே நெஞ்சை

பிரமாணமாகக்கொள்ளுகிறோம். "[illegible]" என்கையாலே [illegible] வந்ததாகிறது. "ரமாபதிரமாமணி" என்றவிடத்தில் "[illegible]" என்கிறபடி? [illegible] - [illegible] இத்யாதி. பாணயுத்தத்திலேயென்றது - பாணயுத்தத்திலே [illegible]. [illegible] ? அகந்தாம் சரணம்புகுகிறதென்? என்ன - [illegible] இத்யாதி. [illegible] வெறுமையை முன்னிட்டதுக்கு ப்ரமாணம் - [illegible] இத்யாதி. [illegible], "[illegible] ஸ்ரீ [illegible] ஸ்ரீ [illegible] ஸ்ரீ [

வைத்து அநுஸந்திக்கையே யாத்ரையான எனக்கு, அந்யபரனானவன் ஒப்பாகப்போருமோ? 'குறைகொண்டு' - தன்வேறுமையைக் கைதொடுமோனமாகக்கொண்டு; 'நான்முகன் குண்டிகைநீர்பெய்து' - நினைவறத் திருவடி சென்றகிட்டிற்று: உபகரணம் பெற்றிலன். தர்ம தேவதையானது த்ரவீபூதமாயிற்றது; அத்தைக்கொண்டு 'மறைகொண்டமந்திரத்தால் வாழ்த்தி' - வேதாந்தங்களில் பகவத் பரத்வ ப்ரதிபாதகமான மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணி; 'கனறுகொண்ட கண்டத்தான் சென்னிமேலேறக்கழுவினான்' - அவிநீத ராய்த் திரியும்ப்ரஜைகள் தலையிலே ஸ்ரீபாததீர்த்தங்கொண்டு தெளிப்பாரைப்போலே. [நுண்ணுணர்வில்] - ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது சொல்லுவதுஇதுவே.* ஸத்த்வாத்ஸஞ் ஜாயதே ஜ்ஞாநமிறே. [நீலார்கண்டத்தம்மானும்] - விஷத்தைக் கண்டத்திலேபுரிக்கை யாலே ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரனும். [நிறைநான்முகனும்] - அவனுக்குங்கூட ஜநக னாய் ஸம்பூர்ணஜ்ஞாநனான ப்ரஹ்மாவும். [இந்திரனும்] - இவர்களோடொக்க ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களில் ஓரந்வயமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, "ஸப்ரஹ்மாணஶிவஸ்ஸேந்த்ரம்" (ஸப்ரஹ்மாணஶிவஸ்ஸேந்த்ரம்) என்றுகொண்டு ஒக்கவண்ணாம்படியான இந்த்ரனும். [சேலேய்கண்ணாரித்யாதி] - தந்தாமுக்கு ஒருயர்த்தியுள்ளபோது ஸ்த்ரீகள் ஸந்நிதியில் ஓரெளிமைதோற்றவிராக்கள்; ஆபத்துவந்தவாறே, மறுட்டிமார்கழுத்திலும் தங்கள்கழுத் திலும் கப்படங் கட்டிக்கொண்டு வந்து விழத் — தொடங்குவர்கள். "உஶயா ஸாயபு

பயப்பட்டு பேதிக்கும் மநஸ்ஸையுடையேனல்லேனென்றபடி. எதிர்வன் - ஒப்பன். ஸத்ருபமென் றது - ஜ்ஞாந ஸாம்யத்தாலே. அதிரும்கழற்கால்மன்னனையேகண்ணனையே - ஶப்தியாநிற்கிற வீரக் கழலையுடைய திருவடிகளையுடைய ராஜாவாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனையே, காலும் - ஸர்வகாலத்திலும், தொழுக்காதல் - அநுபவிக்கைக்கீடான அபிநிவேஶத்தை, தொழில் பூண்டேன் — தொழிலாக - நித்யக்ருத்யமாக, ஏறிட்டுக்கொண்டேன்; [illegible], காதாசித்கமான [illegible] ஜ்ஞாநத்தையுடைய நத்ரனானக்குநேரான்: அவனானக்கு ஸத்ருபனன்று. பிஞ்ஞகன் - ருத்ரன். 'பிதிருமையிலேன் பிஞ்ஞகன்றன்னோடெதிர்வன், அதிரும்' என்று தொடங்கி, 'தொழுக்காதல் - தொழில் - பூண்டேன்'; ஆளகயாலே 'அவனானக்கு நேரான்' என்றந்வயம். "காலும்" என்றதைப்பற்றி 'அநுபவிக்கையே யாதலையானவெனக்கு' என்றது; 'ஒப்பாகப்போருமோ' என்றருளிச்செய்தாரென்ற கூற்றாலது 'க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணமஹாபாகோ' என்றும், 'ஸ்ரணம்த்வாமநுப்ராப்தா:' என்றும் ருத்ரனும் இந்த்ராதி தேவதைகளும் வெறுமையையுமுன்னிட்டு ஆஶ்ரயித்ததுக்கு ப்ரமாணங்காட்டி, ப்ரஹ்மா அகிஞ்சந் யத்தை முன்னிட்டு ஆஶ்ரயித்ததுக்கு ப்ரமாணம் - [illegible] இந்த்ரன் [illegible] கைதொடுமோனம் - மௌநம். தன்னுடையமிற்றது - [illegible] ஆஶ்ரயித்ததென்ற படி. குண்டிகை - கமண்டலு. "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. நுண்ணுணர்வில் - ஸத்த்வஜ்ஞாநத்தையுடையபோ தென்ற ஶப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, தாத்பர்யார்த்தம் அருளுகிறார் - ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது இத் யாதி. சொல்லுவதிதுவே யென்றது - "கோலாதாற்றேன்" என்றவார்த்தையை. "நுண்ணுணர்வு" என்றால்-ஜ்ஞாநத்தையன்றோசொல்லுவது: ஸத்த்வத்தலையெடுத்தபோதென்று காட்டுமோ? என்ன - ஸத்த்வாத் இத்யாதி. ஸத்த்வகார்யமான ஜ்ஞாந ஶப்தத்தாலே-ஸத்த்வத்தைச்சொல்லுகிறது லக்ஷண யாவென்றபடி. ஸ்வோத்ருபுத்தி ஸமாநாகாரத்தாக புருஷஶப்தார்த்தம் - விஶேஷ்யம் இத்யாதி. இவர்கள், ஸ்த்ரீகளோடேவந்து ஆஶ்ரயிக்கைக்குப்பாயோஜகமேதென்ன - தந்தாமுக்கு இத்யாதி. அதாவது - "ஸ்த்ரீகளோடேவந்து ஆஶ்ரயித்தால் அவன் இரங்குவன்" என்றாஶ்ரயிக்கிறார்கள் என்ற

சீராகி" (உமயாஸார்த்தமீசாநாம்) என்றும், "ஸகத்ருஹிக்ஷாபூர்வியதாம்" (பர்த்ருபிக்ஷாப்ரதீயதாம்) என்றும், "ஸமுத்ரஸ்ஸரிதாம்பதி:" (ஸமுத்ரஸ்ஸரிதாம்பதி:) என்றும், "சிம்கோபமுலம்" (சிம்கோபமுலம்) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே வந்து விழுவர்களிறே. [திருவேங்கடத்தானே] - அவர்களுக்கு ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸுலபனாய்வந்து நிற்கிறபடி. [மாலாய்மயக்கி] - "மயங்கல் கூடலுந் தவிரவும்;" "மாலாய், நான் மயங்கும்படிக்கீடாக வரவேணுமென்கிறாரென்னுதல்; அன்றிக்கே, மாலாம்படி மயக்கிக்கொண்டு வரவேணுமென்கிறார்" என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்; அவையன்று பொருள். மாலென்று - கறுப்பாய், அத்தால் நினைக்கிறது - க்ருஷ்ணனென்கையாய், க்ருஷ்ணனாய்க் கொண்டு உன் குணசேஷ்டிதங்களாலே அவ்வவதாரத்தில் உள்ளாரைப் பிச்சேற்றிக்கொண்டு வந்தாற்போலே எனக்காகவும் ஒருவரத்து வரவேணும்; "மாலாய்ப்பிறந்த நம்பியை மாலேசெய்யும் மணாளனை" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே. (அ

படி. "ஸ்த்ரீகளோமுன்னிட்டு ஆச்ரயிக்கும்" என்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - [illegible] இத்யாதி. "ஸுதாதம்ஜாயதேஜ்ஞாநம் ராஜஸேவாமோஸுவஸுவ | ப்ரஸாதேசோஹமாதிஷ்டேஸுவேஸுவ ஜெகாஜ்ஞாநமேவச" இதி கீதாஸு. "ஸுகு [illegible] ஸுவ்ரூபிணாம் [illegible] | உமயாஸாயபுரீஸாநாநாரோஹாத்ரு வகுரெஸ்ஹக" இதிஹரிவம்ஸே. "தத்ஸுகுரோ ஜநஸ்ஸ்வாமிநுபுஸாஹ்ரவிவஸீஹ: | ப்ராணாம்ஸ்ரு ஜதிநாரோஹாயம் ஸ்ரகுபுஸிகூபூர்வியதாம்" இதி பஞ்சமேஸ்கந்தே காளியபத்ந்ய:. "ஹ்ரபுயாரோஸுயாதாநம்ஸரிதாம்ஸுஸ்ரிதாம் பதிம்" இதி ஸங்க்ஷேபே. "சிம்கோபமுலம்ஹநுஜெஹ்ரு வாத்ரு கூஸ்ரெநஸ்ஸம்கிஷ்டியாஸ்ரிஜெஸ்ரெ | கஸ்ரு ஷ்வ்ரகூஸ்வநாரோஹ்ரதேஹ்வாஸ்ரிரோஸீஹ்ரநிவிபுஸ்ரு:" இதி தாரா. 'ஸமுத்ரஸ்ஸரிதாம்பதி:' என்றதும், 'சிம்கோபமுலம்' என்றதும், 'பர்த்ருபிக்ஷாப்ரதீயதாம்' என்றதும் - ஸமுத்ரமாகிறதும் [illegible] ஸ்த்ரீகளோமுன்னிட்டு ஆச்ரயிக்கவென்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள். கப்படம் - [illegible] படவிசேஷம். "மயங்கி" என்றதுக்கர்த்தம் சொல்லுவதாகக்கண்டு அருளிச்செய்கிறார் - மயங்கலிறே இத்யாதி. கூடலாவது - ப்ரணயமேயாகையாலிறே கூடுவது; கலவியாவது [illegible] ஸம்ஸ்லேஷமும். இவ்விடத்தில், மயங்கலாவது - கூடக்குறைவற்றதுக்கு: நீ, மாலாய் - ஸ்யாமளனாய்க்கொண்டு, மயங்கி - மயக்குப்படி நான் ஸம்ஸ்லேஷத்திற்குப்படி வரவேணுமென்றபடி. நான் மயங்கும்படிக்கு ஈடாகவென்றது - நான் ஸம்ஸ்லேஷத்திற்குப்படிக்கு ஈடாகவென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு: நான், மாலாய்ப்படி - ஸ்யாமளனாகிறபடி. [illegible] - ஸ்யாமளனாகிறதை [illegible] வரவேணுமென்றபடி. இந்த அர்த்தத்தையறிந்து, "வந்தாய்போலே" என்றது - சொற்போலே. ஸ்வர்த்தத்தையறிந்தும், "வந்தாய்போலே" என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யமில்லையென்று திருவுள்ளம்பற்றி - 'அவையன்றுபொருள்' என்கிறார். அப்படி பிச்சேற்றிக்கொண்டு வந்தாலோ? என்ன - மாலாய்ப்பிறந்த இத்யாதி. மாலாய்ப்பிறந்தநம்பியை - ஸ்யாமளனாகிறதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே இருக்கிற குணபூர்ணனை. மாலேசெய்யும் மணாளனை - தன்ஸ்யாமளாகாரத்தைக்காட்டி இத்தலைக்கு ஸ்யாமளாகாரத்தை விளைக்குமவனை என்றபடி. நாச்சியார்திருமொழி, பெரியாழ்வார்திருமொழி, [illegible] 'நுண்ணுணர்வில்' என்றதொடங்கி, 'இந்திரநீலம்' - [illegible] - சேநாவாதாரத்தான்' என்று சொல்லி, 'சேலேய்கண்ணாரு பலர்' என்றதொடங்கி, "மயங்கி - வந்தாய்போலே - அடியேன்பால் வாராய்' என்றந்வயம். மாலாய் - க்ருஷ்ணனாய் என்றபடி. வந்தாய்போலே வந்தாற்போலேயென்றபடி.

---

1. 279 அ - 15½ (ஸ்லோ) 2. 7 - 57. 3. 79½. 4. கிஷ் - 33. 10½.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வெந்தாப்போலேயாராதாப்பாராதாப்போல்வெருளானே
சேந்தாமணாக்கட்சேங்கண்ணாவாவாற்றுமுதேவேனுதுயிலே
சிந்தாமணிகள்பகரல்லேப்பகல்செய்திருவேங்கடத்தானே
அந்தோவடியேனுனபாதமகலகில்லேன்இறையுமே.

அ.—(வெந்தாப்போலே.) - ப்ரதிகூலர்க்குக்கண்டவாற்றாலே காரியாரைப் போலேயிருந்து அரியை யாகையாலும் அப்ரதிகூலர்க்குக் கண்டவாற்றால் அரியாரைப் போலேயிருந்து எளியையாயிருக்கையாலும், நீ வன்னை த்வந்த்வளுக்தர்ணையாக ப்ரபந்நபோஷக லோக்யனுக்குணகையாலும், திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்வாபதேசமாகையாலே பாத்தியையும் பகலாக்காநின்ற ரத்நங்களாலே ஆலங்கிருதமான திருமலையிலே எனக்காக நின்றருளுகையாலும், அடியேன் ஒருக்ஷணமும் உன்திருவடிகளை விட்டிருக்கமாட்டானாகையாலும் உன்கிருபையாலே அடியேனை உன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தாம் அபேக்ஷித்தபடியே கடாக்ஷிக்கையாலே, இப்பாசுரத்தை யுன்னைக்காணாவிடில் ஒருக்ஷணமும் ப்ரிக்கமாட்டேன் என்கிறார். [வெந்தாப்பெண்ணாகிறதாடங்கி]-அநாப்பிரிகர்க்கு எளியனாய்ப்போலேயிருந்தே அநாவரணையாய் அப்பிரிகர்க்கு அரியாரைப்போலேயிருந்தே அநாவரணையாய் சேர்த்தாமணாய்ப்பூப்போலேயிருக்கிற அழகியதிருக்கண்களையும் சிவந்தகண்ணிகளையும் நாலுதிருத்தோள்களையும் உடையையாய்க்கொண்டு எனக்கு கிருபையாலே ஸர்வேஶ்வரனானவனே! [சிந்தாமணிகளிலே பகல் ஒருக்ஷணம்] - சொல்லுகிறபடியே மணிக்கங்களினுடைய ஒளி ராத்ரியைப் பகலாக்காநின்றால் திருமலையிலே நின்றருளினவனே! அத்யந்த ஸுகியேஸுலபனாய், தோளிலே அந்தோ! என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், அநிமிஷபிரதிஷ்ட்டனான அவயவசோபையையுடையனான உன்திருவடிகளை க்ஷணமும் பிரியமாட்டேனென்கிறார்.

(அநாப்பிரிகர்விஷயத்தில்), வெந்தாப்போலே - வந்து கைம்புருக்காற்போலே, வாராதாய் - கைவாராதிருக்குமவனாய், (அப்பிரிகர்விஷயத்தில்), வாராதாப்போல் - அதிகந்தசம்யத்தாலே "வருகைக்கு ஸங்கதியில்லை" என்னாநின்றிருக்கச்செய்தே, வருவானை - இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி கைவருபவனாய், சேர் - சேர்ந்த, தாமரை - தாமரை போலே ஸுர்யமயமாய், ("ஜிதம்" என்னாம்படி யிருக்கையாய்), கண் - திருக்கண்களையும், செம் - சிவந்த, கனி - கனிபோலே ரக்தமாய், வாய் - "ஶரணாகதவத்ஸல" என்னும் திருப்பவளத்தையும், "ஸுமுகாஶ்சவாஸிஷ்டஸுஜை" என்று அப்பிரிகரையெடுத்தலைக்கும், கால் - நாலு, தோள் - திருத்தோள்களோடுமுடையனாய், அமுதே - அப்பிரிகர்க்கு நித்யரக்ஷணத்திலிருப்பவனே, எனது - எனக்குப்பிரகாரமாய்க்கொண்டு, உயிரே - யாவதாத்மபாவியாய், சிந்தா - நினைத்தபடியெல்லாம்கொடுக்கவற்றான, மணிகள் - மறுவார்க்க ரத்நங்களினுடைய, பகல் - ஒளியானது, (ஸர்வத்ர நிலாவாம்படி), அல்லை - ராத்ரியை, பகல் - பகல், செய் - அழகுபெற்ற, திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலே வந்நிவாஸித

ஞானவனே! அந்தோ - ஐயோ! (நிரதிசயபோக்யமான), உன - உன், பாதம் - திருவடிகளை, அடியேன் - அநந்யசேஷபூதனாம்படி அநந்யப்ரயோஜநனான நான், இறையும் - ஏகதேசமும், அகல - அகல, கில்லேன் - சக்தனாகிறிலேன். அந்தோவென்றது - துர்த்திக்கு மேலே யபேக்ஷிக்கவும் வேண்டுவதேயென்றாகிறது. பகர் - ஒளி.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தாம் அபேக்ஷித்தபோதே காணப்பெறாமையாலே, இப்போதே உன்னைக் காணாவிடில், தரிக்கமாட்டேனென்கிறார்.

[வந்தாய்இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதர்க்குக் கைப்புகுந்தாற்போலேயிருந்தே அறிவையாமவனே! ஆஸ்ரிதர்க்கு அரியையேபோலேயிருந்தே கையாளாயிருக்குமவனே! அங்ஙனன்றியே, மநஸ்ஸிலே ஸங்கல்பித்தவோர் வ்யவஸாயத்துக்கு எட்டாதவனே! "வ்யவஸாயத்துக்கு எட்டாதவன்" என்று நிராபரனாயிருந்தால் மறக்கவொண்ணாதபடி மநஸ்ஸைவிடாதவனே! [செந்தாமரையித்யாதி] - சிவந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், சிவந்து கனிந்த திருவதரத்தையும், கல்பகதருபலைத்தாற்போலே நாலுதோளையுமுடைய நிரதிசயபோக்யனே! வாத்ஸல்ய பிரகர்ஷமான கண்ணோடும் முயலவொட்டாதே, அணைக்கைக்கு நாலுதோள்களுமாயாயிற்று இவ்வம்சுதமிருப்பது. [எனதாவியே] - புண்டரீகாக்ஷமாய் துர்லபமாயாயிற்று இவர் ப்ராணனிருப்பது. [சிந்தாமணியித்யாதி] - பெருவிலையனான மணிகளுடையவொளி பரத்வியைப் பகலாக்காநின்றுள்ள திருமலை. * ஸத்ருக் திவாவான தேஶம். [அந்தோ] - ஆற்றாமையும் அபேக்ஷையும் எனக்கே ஶரமாவதே. [அடியேன்] - ஸ்வாதந்த்ரத்தில் ப்ராப்திபெறாத பாரதந்த்ர்யத்தையுடையநான். [உனபாதமலகில்லேன் இறையுமே] - நிரதிசயபோக்யமான உன் திருவடிகளை க்ஷணகாலமும் அகல சக்தனாகிறிலேன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. தாம் அபேக்ஷித்தபோதே காணப்பெறாமையாலே இப்போதே யுன்னைக் காணாவிடில் தரிக்கமாட்டேனென்கிறார்.

[வந்தாய்போலேவாராதாய்] - மாநஸவ்யாபாரவக்தியுண்டான கரைபுரட்சிதான் "வ்யவஸாயஸம்ஶ்லேஷமாம் பெற்றோம்" என்றுகொண்டு த்ருப்திபிறக்கும்படியாய், அந்தை "மெய்" என்றுஅணைக்கக் கணிசித்தால் கைக்கெட்டாதபடியாயிருக்கை. [வாராதாய்போல் வருவானே] -"ஒருநாளும்கிட்டமாட்டோம் என்றிருக்கச் செய்தே கடுகக் கைப்புகுந்துகொடு நிற்கிறேன்கை. (அதாவது - "வ்யவஸாயஸம்ஶ்லேஷத்துக் கெட்டாதவன்" என்று நிராபரனாயிருந்தால் மறக்கவோ) அன்றிக்கே, அநாப்ரிதவிஷயத்தில் "கைப்புகுந்தான்" என்று தோற்றியிருக்கச் செய்தே புறம்பாய், ஆப்ரிதர்க்கு 'இவன் கிட்டவரியன்' என்றிருக்கச் செய்தே உட்புகுந்திருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [செந்தாமரை யித்யாதி] - ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படி குளிர்ந்த திருக்கண்களை யுடையவனுமாய், சிவந்து கனிந்திருந்துள்ள திருவதரத்தை யுடையனுமாய், கல்பகதரு பலைத்தாற்போலேயிருக்கிற

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வந்தாய் இத்யாதி "இறையும் - அகலகில்லேன்" என்றதைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தாம்அபேக்ஷித்த இத்யாதி.

"வந்தாய்போலே" என்கிறதுக்கும், "வாராதாய்" என்கிறதுக்கும் அர்த்தம் - மாநஸவ்யாபாரவத்தில் இத்யாதி. "வாராதாய்போலே" இத்யாதிக்கர்த்தம் - ஒருநாளும் இத்யாதி. ஒருநாளும் மாநஸமாகக்கிட்டமாட்டோமென்றிருக்கச்செய்தே, [illegible] கைப்புகுந்துநிற்கிறானென்றபடி. கண்ணெண்ணுமே, "செந்தாமரை" என்றவிடத்தில் [illegible] - ஸகலதாபங்களும் இத்

நாலுதிருத்தோள்களையுடையனுமாய் ஸௌந்தர்யனுமானவனே! [எனதுயிரே] - இவ்வடி வழகை என்னையநு஭விப்பித்து, வ்யதிரேகத்தில்நானுளனாகாதபடி பண்ணினவனே! [சிந் தாமணி இத்யாதி] - விலக்ஷணமான ரத்நங்களினுடைய, பகருண்டு - ப்ரபை, அது அல் லைப் பகல் செய்யாநின்றதாயிற்று; திவாராத்ரவிலக்ஷணம் அறுத்துக்கொண்டிருக்கை. "மணி களினொளியால் விடிபகலிரவென்றறிவரிதாய்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் நினைக்கிறது, "ஸகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு:" (நகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு:) என்கிற தேசத்தேபோய் அநு ஭விக்கும் அநு஭வத்தை இங்கேயநு஭விக்கக்காணும் நினைவு. [அந்தோ] - ஸௌந்தர்யமும் குறைவற்று, அவன்தானும் ஸந்நிஹிதனாய், எனக்காசையும் மிகுத்திருக்க, கிட்டியநு஭விக் கப்பெறாதொழிவதே! என்கிறார். [அடியேனுனபாதம் அகலகில்லேனிறையுமே]-என் ஸ்வ ரூபத்தைப்பார்த்து என்னுடைமையை புத்திபண்ணாய்; ஆர்ஜியாநிற்கச்செய்தே, அதுக்குவர்த்தக மாகக் கண்ணை மாறவைக்கிலும் பொறுக்கமாட்டேன். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா!
நிகரில்புகழாய்! உலகம்மூன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே!
நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள்விரும்பும்திருவேங்கடத்தானே!
புகலொன்றில்லா அடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

அவ.—(அகலகில்லேன்.) - அபாரகாருண்ய மஹோதயியாய், உன்னுடைய குணங்களாலே அஸ்மத்ஸ்வாமியுமாய், திருநாட்டிலே த்வத்பரிசர்யைக் கோலாயும் த்வத்குணாநுபவைகரஸராயும் நிருபமமாயிருந்த நித்யஸித்த புருஷர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமலையிலே அநாலோசித விசேஷாசேஷ லோகசரண்யனாய்க் கொண்டு நின்ற நளுவதுந்செய்த உன்திருவடிகளை, அநந்யசரணனான அடியேன் அநந்ய ப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு, பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக சரணம்புகுந்தேன்; இப்

யாதி. உமக்குஉயிரானபடி யெங்ஙனே? என்ன - இவ்வாறவழகை இத்யாதி: "சிந்தாமணி"-சிந்தித ஸகலப்ரதமான மணியென்ற ஸப்தார்த்தம். ஸ்லாக்யமான ரத்நமென்ற தாத்பர்யார்த்தம்; அத்தை யருளிச்செய்கிறார் - விலக்ஷணை இத்யாதி. பகர் - தேஜஸ்ஸை. அல்லை-ராத்ரியை. அல்லு - ராத்ரி. அல்லைப்பகல் செய்யாமலேதேதென்ன - திவாராத்ர இத்யாதி. உச்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - மணி களின் இத்யாதி. நாநாவான ரத்நங்களினொளியாலே விடிவு-பகல், இரவு - ராத்ரி, என்றறியவரிதான வென்றபடி. திருமொழி நாலாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி எட்டாம்பாட்டு. "முடியுடை" இத்யாதி. "சிந்தாமணிகள் பகல்லைப்பகல்செய்" என்று வர்ணித்ததுக்கு ஹாவமேதென்ன-இந்நூல் இத்யாதி. "காற்றேளமுதே, திருவேங்கடத்தானே" என்கிறபதங்களோக்கடாகஸித்தஹாவம் - லோகமும் இத் யாதி. எனக்காசையும் மிகுத்திருக்கவென்றது - "ஆறுவன்பில்" என்றத்தைப்பற்ற. "அடியேன்" என்று வைத்து, "உனபாதமகலகில்லேன்" என்றதுக்கு ஹாவம் - என்ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி. என் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தேன்றது - என்னுடைய அநந்யகதித்வரூபஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தேன்றபடி. புத்திபண்ணாய் - க்ருபையபண்ணாயென்றபடி. "இறையும்" என்றதுக்கர்த்தம் - ஆர்ஜியாநிற்க இத் யாதி, ஆர்ஜியாநிற்கச்செய்தேயென்றது - ஸம்ப்ரமிக்கியாநிற்கச்செய்தே என்றபடி. (கூ)

போலே நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனாய் உன் திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும் ஸர்வவிதங் கைங்கர்யமும் அடியேன் பண்ணப்பெறவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதம் ஈண்டெனப் பெறுவதைக் காக, பெரிய பிராட்டியாரை புருஷகாரமாகக்கொண்டு திருவேங்கடமுடையானை ஶரணம் புகுகிறார்.

[அகலகில்லேன் என்று தொடங்கி] - வெய்யிலிலே நிழலிலே ஒதுங்கினார் சொல்லுமாபோலே க்ஷணமாத்ரமும் விச்லேஷிக்க க்ஷமையல்லேன் என்று நிரதிசய போக்யையான பெரிய பிராட்டியார் கிரந்தவாஸம் பண்ணுகிற திருமார்வையுடையையாய், பிராட்டியோட்டைப் பழக்கத்தாலே ஆழ்ந்து கலக்கவிடாத ஒப்பில்லாத குணப்ரணயத்தையுடையையாய், எல்லாரோடும் அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தத்தையும் உடையையாய், உன்னையறியாதே கலிநாசகனான க்ருஷ்ணனுக்கு குணங்களை யறிவித்து அதுக்காலே என்னை நடத்துவதொரு செயலாய் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரும் விரும்பும் திருவடிகளிலே வைக்கு ஆப்பாயிக்கைக்கு வெளிகாம்பாடு வந்து நின்றாயுளினாளிலே! [புகலென்று தொடங்கி] - பாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற உபாயம் ஒன்றுமில்லாத நான் அநந்யபரனாகவுங்கொண்டு உன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றினேன். புருஷார்த்தஸ்வரூபனாக என் தலையிலுள்ளவற்றையெல்லாம் தவிர்த்து என் தலைக்கும் திருவடிகளுக்கும் நடுவு விளக்கு வாய் தெரியாதபடி செறிந்துபுகுந்தேன் என்றுமாம்.

ட.—அநந்தரம், ஆச்ரயணீயனைக்கு ஏகாந்தமான புருஷகாரியாந்தரத்தையும் குணரூபாந்தரத்தையுமுடையையா யிருக்கிற உன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கையாய்க் கொண்டு ஆப்பாயிக்கிறேனென்று, ஸங்க்ரஹமாக ப்ரணாகதியைப் பண்ணுகிறார்.

(ப்ரஜாபதி ஹாவாங்களை ப்போலே யிருக்கிற ஸ்வரூபஸம்பந்தத்தாலும், வடிவழகிலே ஸ்ரீஹயக்ரீவத்தாலும்), இறையும் - க்ஷணமாத்ரமும், அகல - விச்லேஷிக்க, கில்லேன் - க்ஷமையல்லேன், என்று-, அவர்மேல் - பூவிற்பிறப்பாலுண்டான மார்த்தவரூபாக்யதைகளை யுடையளாய், மங்கை - மங்கைப்பருவத்தாலுண்டான வால்லப்யாதிசயத்தையுடைய லக்ஷ்மியானவள், உறை-(தன் ஆஸ்ரயமும் ஆபரணமும் ஆஸிருப்பமுங்கிடக்க ஓர் அவயவ விசேஷத்திலே) நித்யவாஸம் பண்ணுமாபோலே யான ஸௌந்தர்யாதிசயத்தையுடைய, மார்பா - திருமார்வையுடையையாய், (இவளோடுண்டான சேர்த்தியடியாக உதிக்கக்கடவதாய்), நிகர்இல்-(ஆஸ்ரிதர்க்கு காரணபரிஹாரத்தாலே ஆகிற தாங்களோடு சேர்க்க வொண்ணாதபடி) திருமேனியான, புராணா - நித்யஸித்தவாத்ஸல்யத்தையுடையையாய், (இதுக்கு ரூபகமாயிருக்கிற), முன்னுடைஞாண் - ப்ரமாணப்ரஸித்தமாயுள்ள த்ரிவிக்ரம சேஷநாசேஷநாங்களையும், உடையாய் - ஸ்வபாவங்களையுடைய ஸ்வாமித்வத்தையுடையையாய், (அந்த சேஷத்வமே யன்றிலே), என்னை - அநந்யகதியான என்னை, ஆள்வானே - அங்கீகரிக்கும் ஸௌசீல்யாதிசயத்தையுடையையாய், (அந்தநிலைக்கீடாகே யெல்லாருங்கண்டநாளிக்குப்படி ஜ்ஞாநப்பேறாக திருவேங்கடத்துக்கு), நிகர் - ஒப்பு, இல் - இல்லாதபடியாயுள்ள, அமரர் - கைங்கர்யநிஷ்டரான அமரரும், முனி-(குணநிஷ்ட்டராய்க்கொண்டு) மநநசீலரான முனிவர்களுமான, கணங்கள் - திரள்களானவை, விரும்பும் - (வாத்ஸல்யாதிசயவாஸிநிலைமத்தாலே) அநந்யார்ஹ ஸம்பண்ணி வர்த்திக்கும், திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனான

லைலைப்பபூர்த்தியையுடையவனே! (உன்னைப்பபுரிய), புகல் - உபாயத்தாலாகிய புகலும் பகவதநுபவத்தாலாகிய புகலும், ஒன்றும் - ஒன்றும், இல்லா - இல்லாதபடி அநந்யபரனானேன், அடியேன் - (பரமபக்தியுக்தனாகிய) நான், உன் - (நீர் நினைத்தபடி புருஷகாரமாகக்கொண்டு பிராப்யமாகக்கொண்டு) உன்னையுடைய, அடி - திருவடிகளில், நீழல் - (நீ கடாக்ஷித்தருளுகிற) கடாக்ஷத்தை, அடைந்தேன் - அநந்யார்ஹமாகப் பற்றினேன், புகுந்தேன் - அநுபவித்தேன். அகலகில்லேன் இறையும் என்று - பிரிவாற்றாமையாலே, ஸர்வகாலமும் பிரியமாட்டேன் என்று, 'திருவேங்கடத்தான்' என்று அறுதியாக - 'ஸோ ஹ்யேவ தாவத்ஸ்வயம் ஹரிர்வாஸுதேவ:' என்று நாராயணனாகத்தான் ஸ்ரீவேங்கடேசனை ஸ்வீகரித்தேன் என்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தையும், புகலொன்றில்லாதேனாகிய - அதிகாரி விரோதியாகிய அதிகாரிஸ்வரூபத்தையும், அடியேனென்று - கிரியாபதத்தில் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமான அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும், உன்னென்று - ஸர்வாதிகாரியாகிய ஸர்வேச்வரனான அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும், அடி நீழல் - ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களையும், அடைந்தேன் - ஆச்ரயித்தேன் என்கிற வ்யவஸாயத்தையும், புகுந்தேன் - அநுபவித்தேன் என்கிற ஞானத்தையும், அடைந்தேன் என்கிற ஞானத்தையும் - ஆச்ரயணத்தையும், புகுந்தேன் என்கிற ஞானத்தையும் - அநுபவத்தையும் ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களுக்கு ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்வீகாரமாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தையும் - ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களுக்கு ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்வீகாரமாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தையும், மங்கையர்க்கரசி - மங்கையர்க்கரசி, 'திருமங்கை மன்னன்' என்று அறுதியாக - 'ஸோ ஹ்யேவ தாவத்ஸ்வயம் ஹரிர்வாஸுதேவ:' என்று நாராயணனாகத்தான் ஸ்ரீவேங்கடேசனை ஸ்வீகரித்தேன் என்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தையும், புகலொன்றில்லாதேனாகிய - அதிகாரி விரோதியாகிய அதிகாரிஸ்வரூபத்தையும், அடியேனென்று - கிரியாபதத்தில் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமான அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும், உன்னென்று - ஸர்வாதிகாரியாகிய ஸர்வேச்வரனான அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும், அடி நீழல் - ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களையும், அடைந்தேன் - ஆச்ரயணத்தையும், அடைந்தேன் என்கிற ஞானத்தையும் - ஆச்ரயணத்தையும், புகுந்தேன் என்கிற ஞானத்தையும் - அநுபவத்தையும் ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களுக்கு ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்வீகாரமாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தையும், அடைந்தேன் என்கிற ஞானமாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தையும் - ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களுக்கு ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்வீகாரமாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தையும், புகுந்தேன் என்கிற ஞானமாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தையும் - ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களுக்கு ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்வீகாரமாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தையும் பிரகாசிப்பித்தார்; இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயமாகிற ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்திகளாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயமாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தையும்; அடியேனென்கிற ஆதிகாரிஸ்வரூபத்தில் - ஆத்மாவுக்கு அநந்யார்ஹ அநந்யபரனாய் வந்தேறியான ஆதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வீகரிக்கையாலே, அடைந்தேன் - ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களை ஸ்வீகரிக்கையாலே நமஸ்பரபதார்த்தம் விரோதிக்கையாலும்; புகுந்தேன் என்கிற ஞானம் - ப்ரபத்திக்கும் ஸூசகமாகவுமிருக்கையாலும்; ப்ரயோஜநமான சரணாகதி வாக்யத்துக்குள்ளே வாக்யத்வயமான உத்தரவாக்யார்த்தமும் அநுக்ரஹமாகிற்றதாயிற்று. அதுகையாலே, இப்பாட்டு - வாக்யத்வயார்த்த ப்ரகாசகமாகையாலே பூர்ணசரணாகதியாகக் குறையில்லை. இங்கு, இப்பாசுரத்தாலே - சிறிய திருமடலில், உபாயதயா நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம் விவக்ஷிதமாயிற்று.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மாழ்வாரிடம் மடக்கிகளைத் தலைக்கட்டினைக்கு, பிராட்டி புருஷகாரமாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

[அகலகில்லேன் இறையும் என்று] - ஸர்வகாலமும் பிரியமாட்டேனாய்க் கொண்டு, தத் ஸ்வரூபமுமின்றிக்கே கிரியாபதமாயிருக்கிற இவன், "இறையும் அகலகில்லேன்" என்பானென்னாதே; காலத்துக்கு அநுகுணமாகவாயிற்று, விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே அவஸாதித்தார் வார்த்தையாய்; [ஏதேனும் ஒரு ஸ்வரூபமுள்ளது. அவன் விஷயத்தில் ஜோக்யதாநுபபத்தியாலே விரோதிக்கிற ஆதிகாரி ஸ்வரூபத்தை ஆதிகாரி என்றுமாகிறான். ஆதிகாரி ஸ்வரூபத்தை ஸ்வீகரித்தவனாகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தையுடையவன், அவ்வவஸ்தையாலுண்டான ஸர்வகாலமும் ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களை விடாதபடியாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தையுடையவனாய்] ஒரு பிரியமாத வாத்ஸல்யத்தையுடையனாய் ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களுக்கு ஸ்வரூபமாய், விமுகனை

ருளைவென்னை இவ்வளவு புருஷகாரத்தின ஸீலகுணத்தையுடையனாய், ஒப்பின்றிக்கே இருக்கிற கைங்கர்யநிஷ்டருடைய மநோரதீலருமான நித்யஸூரிகள் ஆதரித்து வர்த்திக்கும் திருமலையிலே வர்த்திக்கிற ஸௌலப்யத்தையுடையவனை! ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற உபாயாந்தரங்களில் அந்வயமின்றிக்கே அநந்யார்ஹ ஶேஷபூதனான நான்; இத்தால் - அநந்யபக்தியையும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் ப்ரபத்திக்கு ஸாதகமென்கிறது. [உன்னடிக்கீழ்] - விக்ரஹரூபியாய்ஞ்சொல்லுகிறது. [அமர்ந்து] - ஸொரிந்து, ஸாதகாரி ப்ரயோஜநமின்றிக்கேயொழிகை. [புகுந்தேனே] - போக்குவரவுண்டாய் அன்று. வெறுமே - ஹிதியாய், அத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தம்முடைய அபேக்ஷிதம் சடக்கென ஸித்திக்கைக்காகப் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஶரணம்புகுகிறார். ஆக, ஒன்பதுபாட்டாலும் - ஶரண்யஸ்வரூபத்தைச் சொன்னார். இதில் - தம்முடையஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி ஶரணம்புகுகிறார். சீலே, 'அடியேன்' என்றும், 'அருவினையேன்' என்றும் தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தையும், பேறு ஒன்றுமிலாமையையும், அவனுடைய ஶரண்யதைக்கு உறுப்பாகச்சொல்லிக் கொடுபோந்தார்; இங்கு, அதுதன்னையே பேற்றுக்கு உடலாகச்சொல்லி ஶரணம்புகுகிறார். இப்பாட்டுத்தன்னை - த்வயத்திற் பதங்களோடொக்க யோஜித்துத் தலைக்கட்டக்கடவது. அதில் அர்த்தப்ராப்தமான அஹமர்த்தத்தை - இங்கு, அடியேனென்கிறது.

பத்தாம்பாட்டு - அமலனாதிபிரான் இத்யாதி. "அமலனாதிபிரான் மங்கையுறையாரவர்" என்ற பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியைச்சொல்லி ஶரணம்புகுந்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் - தம்முடையஅபேக்ஷிதம் இத்யாதி. இத்தால் - கீழ், "நோற்றநோன்பு" என்றதொடங்கி காலுதிருவாய்மொழிகளிலும் உண்ணின ப்ரபத்தியைக்கட்டிக் இதிற்பண்ணின ப்ரபத்திக்கு வாசிசொல்லிற்றாயிற்று. இதனாலாய்ப்பாட்டுக்கு நிதாநப்பாட்டு இதுவென்று வ்யவஸ்தித்து, நீயொன்பதுபாட்டிற் சொன்ன அர்த்தத்துக்குமிதுக்கும் வாசியருளிச்செய்கிறாராதல், உக்தநிகமநமாதல் - ஆகவொன்பது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. புருஷகாரத்தையப்பரிஹரிக்கிறார் - பேறுஅடியேன் இத்யாதி. "அருவினையேன்" என்றது - ஆகிஞ்சந்யம். ஶரண்யஸாதநத்துக்கு உறுப்பாக வென்றது - அஶரண்யஶரண்யதைக்கு உறுப்பாக என்றபடி. பேற்றுக்குஉடலாகவென்றது - பேற்றுக்கு உடலானஸ்வீகாரத்துக்கு உபயுக்தமாகவென்றபடி. 'அதுதன்னையே' என்றது - கீழுக்தானவாகிஞ்சந்யபேயுக்தஸ்வரூபத்தையே என்றபடி. 'பேற்றுக்குடலாக' என்றதுக்கு, பேற்றுக்கு உடலான ப்ரபத்திக்கு உபயுக்தமாக என்றார்த்தம் சொல்லுகைக்கு நியாயம்: "வெறுமையும் ஸ்வரூபமும் மிகண்டு ப்ரபத்திக்குப் பரிகரமிறே" என்று இரண்டாய்க்கொண்டு ஸாதநமாய் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட வாசியும். இப்பாட்டிற்சொல்லுகிற ப்ரபத்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஆகாமாபேக்ஷையாய் இத்யாதி. "அமலனாதிபிரான்" என்கையாலே - ஹேயப்ரதிபந்தகமாகச்சொல்லிற்று; "அமலனாதிபிரான்" என்கையாலே - ஸ்வரூபப்ரகாசகமாகச்சொல்லிற்று; "உறையார்பா" என்கையாலே - நித்யயோகத்தைச்சொல்லிற்று; "திகழும் புகழாய்" என்று தொடங்கி "திருவேங்கடத்தானே" என்கையாலே - நாராயணஶப்தார்த்தத்தைச்சொல்லிற்று; "புகலொன்றில்லாவடியேன்" என்கையாலே - உத்தமரூபம் ஆஶ்ரிதரக்ஷண அதிகாரியைச் சொல்லிற்று; "உன்னடிக்கீழ்" என்கையாலே சரணஶப்தார்த்தந் சொல்லிற்று; "அமர்ந்துபுகுந்தேனே" என்கையாலே - க்ரியாபதத்தில் அர்த்தந் சொல்லிற்று. ஶரணஶப்தம்:—"புகுந்தேன்" என்கிற க்ரியாபதத்துக்குள்ளே கோல்விழுக்காட்டாலேவரும். அந்தத்வயத்தைப்பற்ற வாசியருளிச்செய்கிறார் - அதில் இத்யாதி. அர்த்தப்ராப்தமான அஹமர்த்தமாவது - "ப்ரபத்யே" என்கிறபதத்தினுடைய ஆஶ்ரிதரக்ஷண அதிகாரிஸ்வரூபமென்றபடி. "புகலொன்றில்லாவடியேன்" என்கிற ஆகிஞ்சந்யாநந்ய கதித்வங்களர்த்தத்தில் அநுஸந்தாநங்களாகிலும், லக்ஷணஶ்லோகத்திலே "ஸகுலவேஷ ஸுபாயாநாரோ ஹியாணி ஸிஷ்யேதாநாணி" என்றிருக்கையாலே த்வயத்திலும் வ்வகுத்தக்கடவ.

[அகலகில்லேனிறையுமென்று]-இது, அகன்றிருந்து சொல்லுகிற பாசுரமுமன்று; நித்ய ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுநிற்கச்செய்தேயாயிற்று "இறையுமகலகில்லேன், இறையு மகலகில்லேன்" என்று உரைப்பது நித்யாநுபவம் பண்ணுவார்க்கெல்லாம் பாசுரம்இதுவே. நாட்டாருடைய அகலகில்லேன் போலன்று, இவளுடைய அகலகில்லேன்; அது கர்மாதீந மாகவருவது: இது விஷயாதீநமாக விளையுமது. [அலர்மேல்மங்கை] - அவன்தன்னை "நஜீவெயம்க்ஷணமபி" (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்னப் பண்ணவல்ல லோக்யதை யையும் பருவத்தையுமுடையவள். பரிமளந்தான் ஒரு வடிவெடுத்தாற்போலேயிருக்கை. [உறைமார்பா] - இத்தால் - நித்யயோகஞ்சொல்லுகிறது எனக்கு ஒரு காலம்பார்த்து மர ணம்புகவேண்டும்படியாயோவிருக்கிறது? இத்தலையில் அபராதத்தையும் ஸம்வாஸஸுகத்தை யத்தையும் அநுஸந்தித்துப் பிற்காலிக்கவேண்டாதபடியா யிருக்கை. "ஒருநாள் பட்டர், பிள்ளையழகியமணவாளவறையர்க்கு த்வயமருளிச்செய்கைக்காக 'எம்மாருந்போந்தீர்' என்ன, நஞ்சீயரும் எழுந்திருந்துபோய், 'நம்மை 'ஓராய்' என்றருளிச்செய்தீரா' என்று வெறுத்திருக்க, அப்போதே 'சீயர் எங்கும்ருர்?' என்று கேட்டருளித் தேடிவரழைத்துக் கூடவைத்துக்கொண்டிருந்து த்வயத்தை அருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே, அப்போதுமருளிச் செய்தவார்த்தை" என்று சீயர் அருளிச்செய்வர். 'இவ்வாத்மவஸ்து பேதமாகில் அவன் பேஷியாகில் இங்குப் பிராட்டி ஸம்பந்தத்தால் செய்கிறதென்?' என்று கேட்க, "அதுஇருக் கிறபடிகேளீர்! ராவணனுக்கும் காகத்துக்கும் ஸம்பந்தமும் அநுஷ்டாநமுமொத்திருக்க, இனி ராவணன்ஶாபத்தாலே கிட்டமாட்டாதே யிருப்பதொன்றுண்டிறே; அங்ஙனன் றிக்கே, ஜாநிபக்கல் அபராதத்தில் கைதொடரேயிருக்கத் தலைகொண்டு தப்பினானிறே, அவள்ஸந்நிதி யுண்டாகையாலே. அவள் கடக்கவிருக்கையாலே ராவணன் தலையறப்புண் டான்." போக்கற்றுச் செயலொன்றுமின்றிநின்ற யவனுக்கும் ஒக்குமிறே; இங்ஙனேயிருக் கச்செய்தேயும் கார்யமாயிற்றதில்லையிறே, அவனுக்குப் பிராட்டி ஸம்பந்தியில்லாமையாலே. இனித்தான், மாதாவும் பிதாவுமாகிறாப் பிதாவைப்போலன்றிறே, பாலைகள் விஷயத்தில் மாதாஇருக்கும்படி; இவன்செய்த குற்றந்தான் காணுந்தன்னை விட்டிருக்கையன்றிக்கே, பிதா வின்பக்கலிலும் மறைத்துக்காட்டுவா னொருத்தியிறே. ஆகையிறே உத்தரார்த்தத்தில் - அவனோடொப்புச்சொல்லி, பூர்வார்த்தத்தில் - புருஷகாரமானகையாகிற நிர்மையிலே ஏற்றுஞ்

ப்ரஸக்தஸ்யஸநிப்ரதிஷேதஃ: இவளுக்கு அகலுகைக்கு ப்ரஸக்தி யுண்டோ? என்ன - முதல் அகலிறு இத்யாதி. 'பாசுரமுமன்றென்று ஸமர்த்தநாகிய ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை ஸ்ரீபாதமாக இவளொருத்திக்குமோவுண்டாவது? என்ன - நித்யாநுபவம் இத்யாதி. நித்யாநுபவம்பண்ணுவார்க் கெல்லாமென்றது - "நயாஹமேவிபாயேவ" என்றதனைக்கொண்டாயிற்று. நாட்டார்க்கும் நூற்பாசுர முண்டே: அதில் இதுக்குவாசியேதென்ன - நாட்டாருடைய இத்யாதி. அதுக்கு ஹேதுவாவது? என்ன. அது கர்மாதீநம் இத்யாதி. "அலர்மேல்மங்கை" என்கிறதுக்கு ஸமர்த்தஸுகம் - அவன்தன்னை இத்யாதி. பருவம் "நஜீவெயம்க்ஷணமபி" என்னப்பண்ணவல்லதுக்கு - "நஜீவேயம்க்ஷணமபி" இத் யாதி "வயோவஸ்தாஸுகாதிவதுதே" என்கிறதனை பருவமிச்செய்வர். "அலர்மேல்" என்றதுக் கர்த்தம் - பரிமளந்தான் இத்யாதி. "உறை" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - இந்தால் இத்யாதி. நித்ய யோகத்தால்ஸுவிதம் - எனக்கொருகாலும் இத்யாதி. காலம்பார்க்கைக்குஹேதுவாகதபூர்வகமாக விவ ரணம் - இந்தலையில் இத்யாதி. "பிராட்டி புருஷகாரம்அவஶ்யம்வேணும்" என்கைக்குஹேதுநிஷ்஠யம் - ஒருநாள் இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தால் - த்வயத்தினுடைய, அஷ்டக்ஷரமாகவுபதேசிக்க வேண்டும்படி யான சிறுமைசொல்லிற்று. இலர்மேல், இவள் [ஸ்வாமித்வப்ராப்தி ஸ்ரீயாலையாலே விநியோகம்

[இவ்விடத்திலே குறையும் ஸ்ரீயாகும்படி க்ரந்தத்தை கோஷாந்தரங்களிலேகாண்க.

சொல்லுகிறது. தொட்டாரைத்தொட்டு "ककुभि कमलवासिनी" (ககுப்பி கமலவாஸினி) என்னக்கடவதிவள், "நம்மையொருகாரியத்திலே ஏவுவதுதான்" என்று அவளைப்பிரதிக்ஷிணி யிருக்குமவளைப் பெற்றால் விடாளிறே. தன்வார்த்தை கேளாதார்க்குங்கூட "श्रीरूपैव यिकुरुते" (ஸ்ரீரூபைவ யிகுருதே) என்னக்கடவ இவள் தன்முகம்பார்த்து வார்த்தைகேட்குமவனை பெற்றால் விடாளிறே. "दासीशतं तस्य सखीसहस्रं मत्स्यावतारे च तथा वराहे" (தாஸீசதம் தஸ்ய ஸஹஸ்ரம் மத்ஸ்யாவதாரே ச தாதா வராஹே) என்றாளிறே. திருவடி, "ராக்ஷஸிகளை என்கையிலே காட்டித்தரவேணும்" என்ன, "பிறர் கண்குறிவு காணமாட்டாத துர்ப்பலகாண்" என்றாளிறே. ராவணன் பட்டாரகில், பெருமாள் விஜயத்தோடேகின்றாராகில், திருவடிக்கு முன்னேகின்றாரகில், வேறொருதேவர்ப் பல்யமில்லையிறே; இனி தேவர்ப்பல்யமாவது பிறர் நோவுகாணமாட்டாமையிறே. [நிகரில் இத்யாதி] - அதுக்கு அநந்தரபதத்தில் அர்த்தஞ்சொல்லுகிறது. * தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் "என்னடியாரதுசெய்யார்" என்னும் துணிவுதிக்யஞ்சொல்லுகிறது. [உலகமுண்டுடையாய்] - தான் நிக்குணனென்னாமல் விடவொண்ணாத ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. [என்னையாள்வானே] - ப்ராப்தியையக்ஷயமாக்கி நடத்திக்கொடுக்குமடி மோக்ஷத்தளவும்செல்ல நடத்திக்கொடுபோந்துநடுவுள்ள அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் கொடுக்கையிறே ஆநுகூல்யமாவது. [நிகரிலித்யாதி] - அப்பதத்தில் முடிகிற ஸௌலப்யஞ் சொல்லுகிறது. [புகலொன்றில்லாஅடியேன்] - ஆகிஞ்சந்யமும் ஸ்வரூபமும் ப்ரபத்திக்கு பரிகரமிறே. [உன்னடிக்கீழ்] - "சரணௌ" (சரணௌ) [அமர்ந்து] - நடுவோர் இடையிடுதல்நிக்கேயிருக்கை. [புகுந்தேனே] - இவ்வத்யவஸாயமும் உபாயஸ்வீகாரத்தில் அங்கீகாரமாகையாலும், உபகாரஸ்மிருதி ஸ்வரூப மாகையாலும், ஸ்வீகாரமும்சைதந்ய ப்ரயுக்தமாகையாலும் (இவையெல்லாம்)-அதிகாரவிசேஷணமாக்கிற்றிறே. (த்வயார்த்தவிவரண ப்ரதேசங்களிறே) இவையெல்லாம் பூர்வார்த்தத்தில் முடிகிற பதங்களோடே சேர்த்துமிறே. [அடைவிலேன்மாயத்தால்] - இதில், உபாயலாவஞ் சொல்லச்செய்தே, உபேயவிஷயாலாபமுமாயிருக்கிறது. அதாகிறபடி யெங்ஙனே?

கொண்டு ப்ராப்தியை ஸ்வீகரித்தானென்றபடி. [illegible] - பேரவாத்தாளவும் இத்யாதி. நடுவுள்ள அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் [illegible] - அர்த்தத்தில்-நாராயணபதத்திலென்றபடி. [illegible] "பிரிவில் புகழாய்" இத்யாதியாற் சொன்ன வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வங்களை [illegible] "திருமேனிகாட்டினானே" என்றக்தமாகையாலே முடிகிறவென்றபடி. ஆகிஞ்சந்யம் [illegible] - [illegible] சொல்லுகிறது? என்ன - ஆகிஞ்சந்யமும் இத்யாதி. ஸ்வரூபமாவது - [illegible] அங்கீகாரத்தி வம். இடையும் - வ்யவதானம். இடையிடுதல்நிக்கே என்றது - ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்தி யின்றிக்கே யென்றபடி. இது உபாயமல்லவாகில் இதுவெதிலே யங்கீகரிப்பதென்னே: - "அவலோபாயம்" என்றருளிச்செய்கிற இவனுக்கு உபகாரஸ்மிருதியிலே யங்கீகாரம் [illegible] யங்கீகரிக்குமென்கிறார் -இவ்வத்யவஸாயம் இத்யாதி. உபாயத்தில் உபகாரஸ்மிருதியுண்டோ, அதுதானுபாயமாகுமோ? என்ன - உபகாரஸ்மிருதி இத்யாதி. "புகலொன்றில்லாவடியேன்" என்றும், "அமர்ந்து" என்றுஞ் சொல்லுகிற இவைகளெல்லாம் [illegible] - இவையெல்லாம் இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வீயாபராதத்தில் [illegible] - முந்தினையோஜனையில் ஸம்கூறிப்பதமான அர்த்தங்களை [illegible] பின்னையும் சில அர்த்தவிசேஷங்களை அருளிச்செய்கைக்காகவுமின்னமும் ஒருயோஜனை [illegible] அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதில்ப்ரதமம் இப்பாட்டில் - பூர்வஷட்கார்த்தம் முந்தின [illegible] உத்தரவாக்யார்த்தத்துக்கு ஸூசகமாயுமிருக்கிறவென்று விசேஷார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - இத்துபாயலாவம் இத்யாதி. இதில்-

என்னில்: இருவருமான சேர்த்தியிலேயிறே இவன் அடிமைசெய்வது; அச்சேர்த்திதன்னையே யிறே இவன் உபாயமாகப் பற்றுகிறதும். இந்தாஸ்சொல்லிற்றாகிறது, நித்யப்ராப்யத்வமிறே. நித்யாபூர்வவிஷயமிறே நித்யப்ராப்யமாகவல்லது. † (பிராட்டி நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையா யிருக்கச்செய்தேயும் "பிரியக்ஷணமையல்லேன்" என்னும்போது - அவ்விஷயம் நித்யப்ராப்யமாக வேணுமிறே; இனி, இருவருமான சேர்த்தி நித்யப்ராப்யமென்று சொல்லவேண்டாவிறே) [அகலகில்லேனிறையுமென்று] - இது அகன்றிருந்து சொல்லுகிறமாத்தையன்று, தனக்கு அகலுகைக்கு ஸம்ஹாவகையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், அங்குத்தை லோக்யமதனை அநுஸந்தித்து, க்ஷணகாலமும் நான் அகலுகைக்கு மாந்தையாகிறிலே னென்றும், "அநந்யா" (அநந்யா) என்றும், "அநபாயிநீ" (அநபாயிநீ) என்றுஞ் சொல்லுகிறதற்குச் செய்தே சொல்லுகிறவார்த்தையிறே. இது: க்ஷணகாலமும்பிரியக்ஷணமையல்லேனென்று. [அலர்மேல்மங்கை] - இங்ஙன் சொல்லுகிறவள் ஆரென்னில் — தன்வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் அவன்தனக்குங்கூட உத்தேச்யமாயிருக்கிறவள்; அவளை, "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்னப்பண்ணுமவள். நாட்டாரகலகில்லேன்போலன்றிறே இவளுடைய அகலகில்லேன்; அது கர்மநிபந்தமாகவரும் அகலுகையிறே; இவளுக்கு அதுஇல்லாமையாலும் அவன்தான் மேல்விழுந் ஸ்வலாபவசனகையாலும், அவனால் வரும் பிரிவுமில்லை, தன்னால்வரும் பிரிவுமில்லையாகையால். இவ்வுக்திக்கு ப்ரஸங்கமென்? என்

இப்பாட்டில், உபேயமானவிஷயத்துக்கு ஸஹசரமாயிருக்கிறதென்றபடி. இருவருமான சேர்த்தியே உபேயமென்று கருத்து. அத்தை உபபத்திபண்ணி ஸாதிக்கைக்காக தத்விஷய ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் - அதாகிறபடி யெங்ஙனேயெனின்னில் என்று. இதுக்கு உபபத்தியை யருளிச்செய்கிறார் - இருவருமான இத்யாதி. "அகலகில்லேனிறையும்" என்கிற பதத்தால் வெளிப்படுமவர்தாம் அத்தனையே வகுத்தை யருளிச்செய்கிறார் இந்நாலில் இத்யாதி. இந்நூலில் பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையும்" என்று வர்த்திக்கிற இத்தாலென்றபடி. "க்ஷணமபி விப்ரயுக்தையல்லேன்" என்கிற இத்தால் நித்யப்ராப்யத்வம் தோற்றுகிறபடி யெங்ஙனே? என்ன - நிர்யாபூர்வ இத்யாதி. நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற ஸ்வபாவத்தையுடையவளாகச்செய்தே "இறையும் அகலகில்லேன்" என்கையாலே - இவ்விஷயம் நித்யாபூர்வமன்றிக்கே தோற்றுகிறது; நித்யாபூர்வமாகையாலே நித்யப்ராப்யமாகிறதென்றபடி. முன்னினையோடுகையில் - லோக்யதாதிசயத்தாலே "இறையுமகலகில்லேன்" என்கிறாளென்று, ஒன்றுநினைத்து, இத்தலையாலே விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் - இரு அகன்றிருந்து இத்யாதி. லோக்யதாதிசயத்தாலே "அகலகில்லேன்" என்கிறதுக்கு யோக்யதையுண்டாகிறதோ? என்னில் - அதுண்டு இத்யாதி. "யதா ஹி [illegible] ஸ்ரீ [illegible] [illegible] [illegible]" இதி [illegible] [illegible]. "[illegible] ஸ்ரீ [illegible] [illegible] [illegible]

னில்: அவனுகையாலே வந்தது. நாட்டாருடைய ப்ரார்த்தனை கர்மமடியாகவருமது; இவனுடைய ப்ரார்த்தனை விஷயாதீநமாக விளையுமது. [உறைமார்பா] - ப்ரதமபதத்தில் மதுப்பால் சொல்லுகிற நித்யயோகத்தைச்சொல்லுகிறது; இதுவும் இங்ஙனே மலிக்கக்கண்டோமித்தனை. இச்சேர்த்திக்கு ப்ரயோஜநம் - அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையாதல், தன்னுடைய ஸம்ஸாரித்வத்தையாதல் அநுஸந்தித்துக் கைவாங்கவேண்டாதபடியாயிருக்கை. அவன் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் தன்னுடைய ஸாபராதத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கை. அதாகிறது - இவனுடைய அபராதகாலம் பார்த்திருந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்கு அவனுக்குஅவஸரமில்லை: அவள்கூட இருக்கையாலே, பிராட்டிபக்கல் அபராதம் காகத்துக்கும் ராவணனுக்கும் ஒத்திருக்கச்செய்தேயும், இவள் ஸந்நிதியாலே தலை பெற்றது காகம்; அத்தனை அபராதமின்றியிலேயிருக்க, ராவணன் தலையறுப்புண்டானிறே, இவள் ஸந்நிதியில்லாமையாலே. இத்தனையுண்டிறே இவள் ஸந்நிதிக்கும் அஸந்நிதிக்கும் வாசி. தமப்பன் பகையாக, மாத்ருஸந்நிதியிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை யுரியச்செய்யமாட்டாமையும் ஒன்றுண்டே. அவன் பண்ணின அபராதத்துக்கு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டு, அதுதொடர்ந்து கொண்டு திரிந்தவாறே புகலற்றவிழ, இவளைநோக்கி, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒருகண்ணழிவு சொல்லிவிட்டான் இத்தனையிறே. "தமேவசரணம் கத:" (தமேவசரணங்கத:) என்றதுவும், "நயமேயம்" (நயமேயம்) என்றதுவும், இரண்டும் அப்ரயோஜகம். அதென்? என்னில், காகத்துக்கும் போகிறபோது அகவாயில் நினைவுஅதுவேயிறே. அங்ஙனன்றாகில்

யாலேயென்றது - அவன் நிரதிசயபோக்யனாகையாலேயென்றபடி. விவரணம் - நாட்டாருடைய இத்யாதி. "அலர்மேல்மங்கை" என்ற - ப்ரஸ்தாவத்தை சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, "உறைமார்பா" என்கிறத்தால் ஏப்பதத்திலர்த்தஞ் சொல்லுகிறதென்ன - ப்ரதமபதத்தில் இத்யாதி. இந்நித்யயோக ரதரத்துக்கு ஹேதுவும் - இதுவும் இத்யாதி. இதுவுமென்றது - காலம்பார்க்கவேண்டாதபடி புருஷகாரத்தினுடைய நித்யயோகமென்றபடி. புருஷகாரபூதையாகவிவளைக் கொண்டு நம்முடைய கார்யஸித்திக்கு உடலாகிறோமே, இவருடைய நித்யயோகமும் நம்முடைய கார்யஸித்திக்குடலாகக்கண்டோமென்ற - ப்ரஸ்தாவத்தம். இதனை யுபபாதிக்கிறார் - இவர்கோத்திரத்தை இத்யாதி. விவரணம் - அவன் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் இத்யாதி. அவன் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை யநுஸந்தித்தால் அஞ்சவேண்டாவோ? என்ன - அநுபபந்நம் இத்யாதி. இவள் புருஷகாரத்தின் அவஶ்யாபேக்ஷிதத்வத்தை அறிவிக்கைக்காக, இவள் ஸந்நிதிக்கும் அஸந்நிதிக்கும் வாசியை அருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டிபக்கல் இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்னவர்த்தத்தை விரிக்கிறார் - இந்தநியாயத்தாலே இத்யாதியாலே. அநுஸந்தாநங்காட்டி யுபபத்தியுங் காட்டுகிறார் - தாமாகிய இத்யாதி. இவ்வாக்யம் முந்தினவாக்யத்தோடுகூடவில், "இளைத்தான்யாதானும்" இத்யாதிவாக்யத்தாற்சொன்ன அர்த்தத்தை விவரிக்கிறது. இவள் ஸந்நிதியுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் காகத்துக்குக்கண்பேபாயிற்றே? என்ன - அவன்பண்ணின இத்யாதி. சாடு - கண்ணழிவு என்றது. இவள் ஸந்நிதி அஸந்நிதிகளே ரக்ஷணத்துக்கு ஹேதுவாகவேணுமோ? காகம்பரணைப்புகுருகையாலேரக்ஷித்தான்; ராவணன் "நயமேயம்" என்றிருக்கையாலே நிரஸித்தானென்றாலோ? என்ன - தமேவ இத்யாதி. "ஸகி ஜ்ரூ ரவவாரி ஜ்ரூ ஹ்ஸ்ரூ ரொஜ்ரூ ஸஃ ஹ்ரவ்ஷி ஜ்ரூஹிஃ । ஜ்ரூ நுஜொ ஜ்ரூ ரு ஸம்வாரிஜ்ரூ ஜ்ரூ தமேவசரணம் கத:" இதிஸுந்தரகாண்டே [ஈ அ. ஈக] "ஜ்ரூ யாஜ்ரூ ஜ்ரூ யஃ ஜ்ரூ வெ ஜ்ரூ ஸம் நயமேயேதி ஜ்ரூ ஸ்ரூ ஜ்ரூ ஸ்ரூ ஜ்ரூ ஸ்ரூ

"லோகஸாரங்யம் ஜகாம" (ஸ்வகுலாலயம் - ஜகாம) என்று போகப்பாராமே; செயல்மாட்சியாலே விழுந்த இத்தனையிறே. இது ராவணனுக்கு முண்டாயிருக்கச்செய்தே கர்பமாயிற்றதில்லையிறே, இவள் அஸந்நிதியாலே. கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தம் இத்தனையும் - த்வயத்தில் முதற்பதத்தோடேயற்றது. மேல் 'நிகரில்' என்று தொடங்கி, 'திருவேங்கடத்தானே' என்னு மளவும்வர, அநந்தரபதத்தில் அர்த்தஞ்சொல்லுகிறது: [நிகரில்புகழாய்] - இப்படியிருக்கிறவள் தானே சிதகுரைக்குமன்றும் அவளுடனே மன்றாடும் குணாதிக்யவிசேஷஞ் சொல்லுகிறது. அதாகிறது, "என்னடியார் அது செய்யார்" என்று என்னைப்பற்றினார்க்கு அதில்லைகாண் என்கை. 'இல்லை. நான் இப்போது இன்னகுற்றஞ் செய்யக்கண்டேன்' என்று காட்டிக்கொடுத்தாலும், 'ஆனாலென்? தர்மாதர்மங்களும் பரலோகமுமில்லை யென்றுசெய்கிறார்களோ? ப்ராமாதிகத்துக்கு நாமுளோம் என்றன்றோ செய்கிறது' என்கை. இவளுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அடிசொல்லும்போது அவனைப்பற்றிச்சொல்லலாம்; அவனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு ஒன்றுதேடிச் சொல்லலாவதில்லை. இதுவோதான் அர்த்தஸ்வரூபமிருக்கும்படி! இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று-இவள் அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையநுஸந்தித்து "இவற்றின்பக்கல் என்னாய்விளைகிறதோ?" என்றிருக்கையும், அவன் இவளுடைய மார்த்தவத்தையும் மௌக்த்யத்தையும் அநுஸந்தித்து "இவற்றின்பக்கல் எவ்வளவாயிருக்கிறானோ?" என்றிருக்கையும். ஆக, ஒருவரையொருவர் அதிசங்கைபண்ணி நோக்கும் இருவர்நிலையையும் பற்றியிறே உலகவிபூதியுங் கிடக்கிறது. [உலகமுன்றுடையாய்] - தான் நிர்க்குணனென்றாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. "சிதகுரைக்குமேல்" என்றவிடத்தில்,

---

கொஜகராஷுகுரோ லுயழு" இதுஸொந்தரகாண்டே [க.4-க2.] பிற்பாடானுஸ்ஸரணம்புகுந்தாலே யென்ன-செயல்மாட்சி இத்யாதி. இவ்வர்த்தம் த்வயத்தில் வாக்யபதத்திலே சொல்லப்பட்டன என்ன - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. அநந்தரபதத்தில்- நாலாவணபதத்தில். "நிகரில்புகழாய்" என்றதுக்குக்கீழ்ப்பதத்தோடே வைத்துருளிச்செய்கிறார் - இப்படியிருக்கிறவள் தானே இத்யாதி. "நகஸ்ரிஹரவரராயுதி" என்றுவைத்தமேனியென்றபடி. "செய்தாரேல்கன்றுசெய்தார்" என்றதுக்கர்த்தம்-இல்லை, நான் இத்யாதி. "நிகரில்", என்ற விசேஷணத்துக்குஹேது - இவளுடைய இத்யாதி. "கவாஹாஹ்ரியாமஹா யஷுவரிவரமஹ்ரைஹ கஹஹ்ரிக" என்றும், "கவஸ்ரஹாதீ ஸாம்ஹ்ரஸ்ரகிகரிஹெஜஹ்ஹைவஹ்ம கவெஹ்மெநாவாயொரவுவநிவதிகு" என்றும், இவளுடையவுத்கர்ஷத்துக்குஹேது பிராட்டியென்றும், இவளுடைய வுத்கர்ஷம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமென்றும் சொல்லாநின்றதேயென்ன: அது - ப்ராணயித்வப்பக்கம், இது - வாஸ்தவமாகாதபடியென்கிறார் - இருமேவாதாரீ இத்யாதி என்றுதொடங்கி. அவ்வரிக்கே, உத்தரார்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்தாதல், வெந்நயமானார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தாதல் அருளிச்செய்கிறார் - இருமேவாதாரீ இத்யாதி ஆதல். அதாவது - பிராட்டி யுத்கர்ஷம் ஈஶ்வராதீநமாய், ஈஶ்வரோத்கர்ஷம் ஸ்வாதீநமாயிருக்கு மிறே விஶேஷவாதாரனென்றுதல்; பரஸ்பரம் அதிஶங்கைபண்ணி நோக்குமிறே வாதரவென்றுதலென்றபடி. "அகலகில்லேன்" இத்யாதிபதத்வயங்களாலும் வெளிப்படுத்தவர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ரேநாகால் என்று தொடங்கி. இத்தால்-"அகலகில்லேன்" என்றதொடங்கி "நிகரில்புகழாய்" என்றபதத்வயத்தாலும் என்றபடி. இவற்றின்பக்கல் - இந்தஜந்துக்கள்பக்கல் என்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன குணவிசேஷத்திற்காட்டில் ஸம்பந்தத்திலுண்டான உகப்பையருளிச்செய்கிறார் - நாமீ நிர்க்குணனாமீ இத்யாதி. "விடவொண்ணாத" என்றதை த்ருஷ்டாந்திக்கிறார் - விநாகமாகிறபடியே இத்யாதி. ஸ்வரூபாநுரூபமான குணங்களாவன: —வடிவத்வஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான க்ருபாதிகுணங்கள். கூடாதவன்றிறே அவன் அதுசொல்லுவதென்றது. இவையில்லையாகிலென்றோ அவன் இவற்றின்தோஷத்தைச் சொல்

அவளுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான குணங்கள் கூடாதவன்றிறே அவள் அது சொல்லுவது; அப்படியே இவனுக்கும் இக்குணங்களின்றிக்கே யிருந்தாலும் விடவொண்ணாத குடற்றோடுக் கைச்சொல்லுகிறது. அவன் "அல்லேன்" என்று கைவிடுமென்று சேங்கற்சீரை கட்டி வளைக்கலாம்படியிறே இஸ்ஸம்பந்தமிருப்பது; இனி இவன்தான் காதாசித்கமாக ப்ரணயம்பண்ணிப் பின்பு கைகழியப்போகப் பார்க்கிலும், காலிலே விலங்கைத்தைத்துக் காரியங்கொள்ளலாம்படியான உரிமை சொல்லுகிறது. [என்னையாள்வானே] - அடிமைதன்னை க்ரயஞ் செலுத்திக் கொடுக்கும்படி. "மோக்ஷத்வலாபமாங்யத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறீராகில் அவ்வளவிறே யுமக்கும்" என்ன வொண்ணாதபடி, என்னை மயர்வறமதிநலமருளி இவ்வளவும் வாராநிறுத்திப்போகடப்போமோ? [நிகரிலமரர்இத்யாதி] - அங்குள்ளாரும் விரும்பிவந்து அடிமைசெய்கிறதும் இங்கேயிறே. "வைகுந்தத்தமரரும்முனிவரும்" என்ற இரண்டுகோடியாயிறே யிருப்பது, குணநிஷ்டரும் கைங்கர்யநிஷ்டரும். [திருவேங்கடத்தானே] - அதுக்கு முடிந்தபொருள் ஸௌலப்யமென்னக்கடவதிறே; குணயோகமும், ஸுசீல்யமும், விசேஷ கடாக்ஷமும், ஸௌலப்யமும், இவையித்தனையும் உண்டிறே இப்பதத்துக்கு. இவனுக்கு ஸகலாபேக்ஷித ஸம்பாதனோபாயமாக, அந்தராத்மதயா ஸ்திதிபண்ணுமென்றிறே நாராயணஶப்தத்திற் சொல்லுகிறது; அந்தஸௌலப்யம், இங்கு ஸந்நிதிபண்ணுகையாலே திருவேங்கடமுடையான் பக்கலிலே கிடக்குமிறே. இந்தஸௌலப்யம் உபாயமாகிறபடி எங்ஙனே? யென்னில்: "ஶரணகதி" (மாமேகம்) என்கிறவிடத்தில் - ஸாத்யவேஷத்தையிறே

லுவதென்றபடி. அப்படியேயென்றது - "சிதருளைக்குமேல்" என்ற க்ருத்வாநிஷ்ட்டையை பண்ணிச் சொன்னாற்போலே என்றபடி. க்ருத்வாநிஷ்ட்டையை பண்ணுகையாவது - அஸம்பாவிதத்தை யாரோபித்து நினைக்கை. 'இக்குணங்களை' என்னுகையாலே, "நிகரில்புகழாய்" என்று - வாத்ஸல்யமாகிற சீலமே, குணஸமஷ்டியாமென்றும் சுருத்து. இஸ்ஸம்பந்தத்தைப்பார்த்தால் உபாயமாலும் விடவொண்ணாதென்கிறார் - அவனை அல்லேன் இத்யாதிவாக்யங்களாலே. [நெடுநீர்வையகமும் வியன்விசும்பும்] - "காவிவஸ்த்ரமுடுத்து பிக்ஷாபுகுந்தேன்" என்ற வேஷங்கொண்டபடி. இந்த சொன்னஸம்பந்தத்தை யநுஷ்ட்டாந பர்யந்தமாக நடத்தும்படி சொல்லுகிறதென்று, "என்னையாள்வானே" என்கிற பதத்துக்கவதாரிகை - அடியோனுன்னை இத்யாதி. [illegible] - அநுஷ்ட்டாந பர்யந்தமாக நடத்துகை. ஸம்பந்தத்தை யநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக நடத்துகிறதுமெசொல்லுகிறாராகில் - உலகமுண்டதுயாள்வானே யென்றவொல்லவணமிருக்க, அதுசெய்யாதே, "என்னையாள்வானே" என்று தன்னையியாருமறியாத ஆண்டமையை விசேஷித்திக்கிறதுக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - [illegible] இத்யாதி. "'உலகமுண்டஉடையாய்' என்றது - "ஸுவிலுஜஹஸ்வஸ்வாதீநு" என்றாற்போலே; 'என்னையாள்வானே' என்றது - "ஸுவயஸ்வாதீநு" என்றாற்போலே" என்றருளிச்செய்வர். ஆகில் பரமபதத்திலே வாருமென்ன - அங்கு [illegible] இத்யாதி. "அமரர்" என்னவமையாதோ? "முனிவர்" என்றுவிசேஷிக்கிறதென்? என்ன - [illegible] இத்யாதி. "திருவேங்கடத்தானே" என்றது - நாராயணபதத்தி [illegible] யெப்படி? என்ன - அதுக்கு இத்யாதி. அதுக்கு - நாராயணபதத்துக்கு என்றபடி. "முடிந்தபொருள்" என்னக்கடவதிற் பொருள்களெவையென்ன - குணயோகமும் இத்யாதி. குணயோகமென்றது - வாத்ஸல்யம். விசேஷகடாக்ஷம் என்று - ஸௌசீல்யம், தத்புருஷனாலே - ஸ்வாமித்வமும், ஹேதுநாம்நீ ஹேதுவாலே - வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களுக்கு சொல்லுகிறது. * நாராயணபதார்த்தம் - அந்தர்யாமியின் ஸௌலப்யமாயிருக்க, அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்வானென்? என்ன - இவற்றுக்கு இத்யாதி. ஸதா ஸந்நிஹிதத்வாகாரம் இரண்டிடத்திலும் ஒத்திருக்கையாலே சொல்லுகிறதென்றபடி. இந்தஸௌலப்யம் ப்ரபத்திக்குபயோகியென்னுமிடத்தை தர்பரிப்பிக்கைக்காக தத்விஷயக்கையை யநுவதிக்கிறார் - இந்தஸௌலப்யம் இத்யாதி. உபாயமாகிறபடியென்றது - உபாயோபயோகியாகிறபடி. என்றபடி.

காட்டுகிறது. இன்னமும் அவ்வளவன்றிறேயிங்கு: அதுக்கு முன்புமில்லை பின்புமில்லையிறே அந்த ஸௌலப்யந்தான்; நித்யஸந்நிதிபண்ணுகிறவிடமிறே - இவ்விடம். அங்குத்தானும் "ஸ்யூராஸுரக்ஷ நாரவோயமு" (மய்யாஸக்தமநாஃபார்த்த) என்றொருதேஸையிட்டிறே சொல்லிற்று; அதுவும் இல்லையிறே இங்கு. இனித் தம்படி சொல்லுகிறார். [புகலொன்றில்லாவடியேன்] - கீழே "அடியேன்" என்றும், "அருவினையேன்" என்றும் தம்முடைய ஶேஷத்வத்தையும், ஆகிஞ்சந்யத்தையும் உருவச்சொல்லிக் கொடுபோந்தார்; இனித்தான் வேறுமையும், ஸ்வரூபமும், இரண்டும் ப்ரபத்திக்குப் பரிகரமிறே; அத்தை இங்கேயும் ப்ரயோகிக்கிறார்; அது தன்னைச் சொல்லவேணுமிறே. இங்குச்சொல்லவேண்டுகிறதென்? என்னில்; அவனுக்கு உபாயஸ்வீகாரம் ஸ்வரூபமானவோபாதி இவனுக்கும் இப்ப்ரதிபத்திஸ்வரூபமாகையாலே. இவனுக்கு இதில்லாதவன்று ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கமுமாமே. [அடியேன்]- அதில் அர்த்தப்ராப்தமான அறுப்பப்பத்தத்தை இங்குவாசகப்பப்தத்தாலே சொன்னதுவே வாசி. [உன்னடிக்கீழ்] - "வரணௌ" (சரணௌ) என்றதுதன்னையே சொல்லுகிறது. "ஸ்ரீ ராதுஶ்ரணௌ" (ஸ்ப்ராதுஶ்சரணௌ) என்றாற்போலே சொல்லக்கடவதிறே; [அமர்ந்து புகுந்தேனே]. "ஶரணமஹம்ப்ரபத்யே" (முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம்ப்ரபத்யே) என்னுமாபோலே. [அமர்ந்து] - அவனுக்கு ஒருஸஹகாரி வேண்டுதல், தன்தலையிலே யுபாயஸ்வீகாரங்கிடத்தல் செய்யிலிறே நடுவொரு வ்யவதாந விளம்

ஸௌலப்யம் ப்ரபத்யுபயோகியென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணம் - மாரேகம் இத்யாதி. ஸாரத்ய வேஷத்தைக்காட்டுகையாலே - ஸௌலப்யலிஷ்டனை உபாயமாகவேணுமென்றபடி. ஸாரத்யவேஷத்தைப்பற்ற அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்துக்கு இரண்டுவகையாக ஏற்றமருளிச்செய்கிறார் - இன்னமும் இத்யாதி அஞ்சுவாக்யத்தாலே. அதுக்கு-அக்சாலத்துக்கு. தேஸவை - நிர்ப்பந்தம். "ஶ்யூராஸுரக்ஷநாரவோயமு யொமயாஸ்ரூதுந்ஹாஸ்ரூயஃ! சுவஸம்பரயம்வஸிஷ்ட ஸோயயாஸ்ரூதாஸ்யுஸிகஸ்ரூணம்" இதி கிதாஸுரஸ்தமே. (உ)கிடேயும், ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களை - அருளிச்செய்தாலவைத்து. மேலவும் அருளிச்செய்வானென்? என்ன - கிடேயுமாபோலே இத்யாதி. அதாவது கீழ் ஶரண்யவைத்துக்கு உறுப்பாக அருளிச்செய்கிறார்; இங்கே ஸ்வீகாராங்கத்தோடு அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. ஸ்வரூபமும் - அகிஞ்சநத்வமும். 'அது தன்னைச்சொல்லவேணுமிறே - அத்வைதமிறேயும் ப்ரயோகிக்கிறார்' என்று அந்வயிப்பது. சொல்லவேணுமிறேயென்றது - ப்ரபத்யங்கத்தோடேயென்றபடி. 'இங்குச் சொல்லவேண்டுகிறதென்? என்னில்' என்றதுக்குக்கருத்து - ப்ரயாஜாத்யங்கங்கள்போலே, இவை அங்கமானால் ப்ரபத்திக்கு ஸாபேக்ஷத்வம் வாராதோ? என்னிலென்று. இப்பாதிபத்தி - ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வ ப்ரதிபத்தி யென்றபடி. அவனுக்கு உபாயமாகையாலே ஸ்வரூபமானால் ப்ரபத்தி பண்ணவேண்டுவானென்? என்ன - இவனுக்கு அதில்லாமை இத்யாதி. தன்னையத்தில் "அடியேன்" என்றதுக்கு வாசகப்பப்தமில்லையேயென்ன - அதில்அர்த்த இத்யாதி. அதில் - "பூவைவரு" என்கிற அதில். திருவடிகளையே பற்றவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமுண்டோ? என்ன - ஸ்ப்ராதுஶ் இத்யாதி. "ஸ்ரீ ராதுஶ்ரணௌ மாஸ்தாம் நிவீஶ்யாஸ்ய பதாந்தரே" இத்யபியோக்தாகாண்டே. ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவிடத்தில் அநுஸந்தாநத்தை ப்ரயோகித்தபோருண்டோ? என்ன - முமுக்ஷுர்வை இத்யாதி. ஸ்வேதாஸ்வதரே - "யொவை ஹ்ரணழ" இத்யாதி. "அமர்ந்து" என்றதுக்கு - வ்யவதாந விளம்பமறப்பொருந்தி யென்றார்த்தம் விவக்ஷித்து, அவை [illegible] - அவனுக்கொரு இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்திபிறந்தாலையாலே, நிலைமை உபாயாந்தரவ்யவதாநமும் அவன் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷனாகையாலே விளம்பமும் இல்லையென்றபடி. "புகுந்தேன்" என்றதுக்கு - அந்யவநிர்த்தேஸமாய் அர்த்தம் விவக்ஷிக்கிறது அதுவென்? காயிகப்ரபத்தியைச் சொல்லிற்றாகாதோ? என்ன, [illegible] இடத்தை

பங்களுக்கு ஹேதுவுள்ளது. [புகுந்தேனே] - போனஎல்லையளவுமிறே புகுருவதும்; முன்பும் அர்த்தத்திலிறவில்லையிறே. இவனுடைய விப்ரதிபத்தியேயிறே யுள்ளது; அதுபோமித்தனையிறே வேண்டுவது. அத்யவஸிதனே னென்கிறார்; இங்குத்தை வர்த்தமாநம் - ஸ்மிருதி ஸந்ததிபோலன்றிறே; ருசிகார்யமாய் வருகையாலே ப்ராப்யத்தினுடைய ப்ராப்தியளவும் நிற்குமிறே. ஸகலஶாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதான்றாய், இப்பாஸ்த்ரங்களுக்கெல்லாம் அடியான வேதாந்தங்களுக்குக் கீழ்க்கொண்டு, நம்ஆசார்யர்களெல்லாரும் ஒக்க ஆதரித்துப்

அருளிச்செய்கிறார் - போனஎல்லை இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வரூபாதியானவனை முன்பு பிரிந்து மீளவும் கூடுகை அஸம்பாவிதமாகையாலே, விபரீத ப்ரதிபத்திபோய் யதார்த்த ப்ரதிபத்தி ருபாத்யவஸாயத்தைப் பண்ணினேன் என்றபடி. அர்த்தத்தில் இழவில்லையிறே யென்றது - ஈஶ்வரனோடுண்டை ஸம்யோகமாகிற அர்த்தத்தில் இழவில்லையிறே யென்றபடி. இப்படியானபின்பு, மாநஸமான அத்யவஸாயத்தையே சொல்லுகிறதென்னுமத்தையே இசைவிக்கிறார் - இவனுடைய விப்ரதிபத்தி இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. த்வயத்தில் வர்த்தமாந நிர்த்தேசமாயிருக்க, "புகுந்தேன்" என்ற, பூதார்த்தமாக நிர்த்தேசிப்பானென்? என்ன, அது ஸோபாயத்தியாய்ச் சொல்லுகிற இத்தனை; உபாயத்துக்கு ஸக்ருத்தேயமையுமென்கிறார் - இங்குத்தை இத்யாதி. இங்குத்தை வர்த்தமாநம் - த்வயத்தில் வர்த்தமாநமென்றபடி. அதாவது - ஸ்மிருதிஸந்ததிபோலே ஸாபேக்ஷத்வநவன்றிக்கே, ஶ்ரவணத்தாலே வர்த்தமாநமாக நிர்த்தேசித்தது; இவர் "வஸுதேவ தநயாஸுதே" என்கையாலே, பூதார்த்தமாக நிர்த்தேசித்தா ரென்றபடி. ப்ரஸந்நார்த்தமென்றது - ப்ரபத்தியை த்ரு஢ீகரணமாக இப்பாட்டிற்சொல்லுகிற ப்ரபத்தியிலே எல்லார்க்கும் ருசியிறாயிருக்கை. இதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - ஸகல இத்யாதியாலே. ஸகலஶாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதான்று யென்றது - 1"யொஸ்ஸர்வஜ்ஞஸர்வவித்யா ஸ்ரீவிஷ்ணுஸ்" இத்யாதியாய், "ஸோஹ்ரஹ்மணோ விஷ்ணுஸ்" என்றும்; "ஆத்மஶப்தோ ப்ரஸித்தோ" என்றது, "ஸர்வ ஆத்மா" என்கிற வ்யவஸாயரூபபுத்தி ஜநகமென்றபடி. 2"ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீரஸ்ஸந்நாமாநி கிருத்வாபிவதந் யதாஸ்தே" என்றும்; பக்தி: என்றது - ஶேஷதா பத்திகளை. 3"வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே" இதி ஸ்மிருதி; ந ப்ரத்யர்ப்பணீய: - நிராபேக்ஷணீய: என்றபடி. 4"யஸ்யாஸ்தி நிஶ்சலா பக்தி: - யொஹ்ரஹ்மணி விஷ்ணவே," 5"ஸர்வஹ்ரஹ்மணி ஸர்வஜ்ஞே," 6"ஸர்வஜ்ஞே ஸர்வஶக்தௌ" 7"ஸர்வாஸ்ஸர்வாஸ்ஸர்வாஸ்ஸர்வாஸ்ஸர்வாஸ்ஸர்வாஸ்" இதி மார்க்கண்டேயமுநிக்கு ஸ்ரீநரநாராயணர் ஸ்ரீஸூக்தி; "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" 8"ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வஶக்தி" என்றும்; விசேஷித்து கடவல்லீபநிஷத்தாதி த்வயமுமான ஸ்ருதிகளும்; 2"ஸர்வஜ்ஞ," 3"ஸர்வஜ்ஞ," 4"ஸர்வஜ்ஞ," 5"ஸர்வஜ்ஞ," 6"ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வஶக்தி

போருவதோர் அர்த்த விசேஷத்தை, இப்பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார். ப்ரதமாசார்யருமாய், "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே ஹகலத்ப்ரஸாதலப்த ஜ்ஞாநவைலக்ஷண்யமானஇவர் பரிக்ரஹிக்கையாலே வந்த ஏற்றமுமுண்டே. இவ்வுபாயந்தன்னைப் பரிக்ரஹித்து ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொள்வாரும், ஸாதநாந்தரத்தைப்பரிக்ரஹித்து இவனையே ப்ரயோஜநமாகப்பற்றுவாருமா யிருப்பர்கள் புறம்புள்ளார்; அங்ஙனன்றிக்கே, இவனையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக அத்யவஸித்திருக்கிற ஏற்றமுண்டு இவர்க்கு. ப்ராப்யம் இவனேயாகில் ப்ராபகாந்தரங்களை பரிக்ரஹித்தால் வரும் குற்றமென்? என்னில், அவை ஸாத்யமுமாய்ப் பலவுமாய் துச்சகமுமாய் ஸ்வரூபத்துக்கு அநநுரூபமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கும் ஸாதநாந்தரங்கள் பல. அவையெவை? என்னில், கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்த்யோகங்கள். கர்மயோகமாவது - ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநபூர்வகமாக ஸ்வவர்ண ஸ்வாஶ்ரமோசிதமாய்

ஸ்ரீத, "8"வைராஜ விஷ்டுடம்ஜ்ஞ யாவஜ்ஜீவம் ஸுகாரணாத்து। நஹ்ரஹ்யாஷாஹ்யுஶம்ஸ்யா யது ஶிஷ்டாஶ்ரு ஸுவைரதுவ," 9"ஸஹிதம்ப்ரு கிஜ்ஜ ராஹ" இத்யாதியான இதிஹாஸ புராணங்களுமான ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரபபரிப்பதொன்று யென்றபடி. இவ்விடத்திலே, "ஶுணி ஶுசொவிதநுவெத கூ ஶுகூ ஶுகூ ஶுகூ" இத்யாதி அதிகாரஸங்க்ரஹத்தில் ஶ்லோகம்அருளிச்செய்வர். இப்ரமாணங்களாலே- உபப்ரும்ஹணங்கள் பூர்வபாகங்களாகிற இப்ரமாணங்களுக்கெல்லாமென்றபடி. வேதாந்தகுருவாகிய - வேதாந்தங்களுக்கு ஸாரமாயென்றபடி. அதாவது, சடஜல்பங்களைத் விலக்கமான ஸ்வயத்தில் ப்ரபத்திலக்ஷணத்தைச் சொல்லிற்றிறேயென்றபடி. "யதி ஜ்ஞாஸியஸ்ஸ்ரு ரோணம்வெஷாஶ" என்று இப்பிரமாணமான வேதத்துக்கு முன்னே யெடுக்கும்படி பரிஷ்டாசாரம் ப்ரபலமானையாலே யருளிச்செய்கிறார் - நம்மாசார்யர்கள் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "தகெஶுரு கிஷ்டஶ்ரு தயொவிஹிஹா நஹ்ரஹ்யஷெடி ஶுஶ்ரு நிஷ்ஸிகிஹ்ஸிஶ । யதி ஶுஷ்ரு தக்ஷம்நிஹிதம்ஹ ஹாயாஶிஹாஜ நொயெநமதஷுஷ்டுநா" என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். அந்நவிரோதமென்றது - ப்ரபத்தியை. ஆசார்யாதாமன்றிக்கே, இவ்வாழ்வார் பரிக்ரஹமுமுண்டென்கிறார் - ப்ரபந்ந இத்யாதி. இவர் பரிக்ரஹத்தாலே யதிஶயமுண்டென்கைக்கு இவர்க்கதிஶயமேதான்ன - இவ்வொப்பாம் இத்யாதி. இனிமேல், உபாயாந்தரங்களினுடைய தோஷபூயஸ்ஸையையும், ப்ரபத்தியினுடைய வைர்த்தேஶ்யம் தொடக்கமான அதிஶயத்தையும் ஸூசிப்பிக்கிறார் - ப்ராப்யமாகிவிளையாகில் இத்யாதி. ஸாத்யமுமாயென்றது - சேதநப்ரயத்நஸாத்யமுமாயென்றபடி. பலவுமாயென்றது - கர்மாதிக ஸோபாநமான பலவிதமாயென்றபடி. அதாவது, 1"கஶிஶுயொ ஹஷுஸ்வஷ்ஸ்ரு ஶுஹ்ரு ஹயஜ்ஞாதிஸுஸுவநு" என்று கர்மயோகமும் பஹுவிதமாயிருக்கும்; ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களுக்கும்இப்படியேகண்டுகொள்வது. ஸ்வரூபந்துக்கு அநநுரூபமென்றது - பாதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு அநநுரூபமென்றபடி. ஸாத்யத்வாதிகளை யுபபாதிக்கைக்கு அநுவந்தட்டிகை - முற்படி இத்யாதி. கர்மஜ்ஞாநங்களும் நிருபாயமல்லாதிருக்கிற காதிகளும் வேதாந்தமர்யாதைகளாலே அங்கதயா சாதநங்களன்றிக்கே, 2"ஜ்ஞாநலவதுர்விதம்கஶ்ரு ஜநகாதிஷுஷ்டுஶ்ரு । கஶிஶுஹஷ்ரு ஹ்ரு ஶுஹ்ரு ஜ்ஞாநம் ஶ்ரு ஹாயெணஹ்ரு தாதிஷு । கஶிஶு ஜ்ஞாநாநி தாஹஷ்ரு ஹ்ரு ஹ்ரு ஹ்ரு ஶுஹ்ரு ஹ்ரு ஹ்ரு

விஹிதமானகர்மத்தை ஫லா஭ிஸந்திரஹிதமாகவும் கர்த்ருத்வத்யாகத்தையும் ஸங்கத்யாகத்தையும்பண்ணி ஭கவத்ஸமாராதந புத்தியா பண்ணவே, விரோதியானபாபம் க்ஷயித்து மநஸ்ஸு நிர்மலமாய் ஸ்வரூபப்ரகாசமுமுண்டாய் ஭கவத்ஜ்ஞாந ப்ரேமங்கள் பிறந்து, அது பரபக்திபரஜ்ஞாந பரமபக்தியாய்ப் பேற்றோடே சந்திப்பிக்கும். ஜ்ஞாநயோகமாவது - இந்த்ரியங்களை நியமித்துக்கொண்டு ஸ்வரூபத்தை விஷயமாக்கி ஭கவத்ஜ்ஞாநம் பிறந்து தத்விஷயப்ரேமமும் பிறந்து, மேல் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளும் பிறந்து பேற்றோடே சந்திப்பிக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, இக்கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டையும் ஭கவத்விஷயத்திலே யாக்கி, "ஸ ஹ்ருதாலவஸ்ஸ தெஹோ ஜீவாம ஸ ஹ்ருதா" (மந்மநாபவமத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம்நமஸ்குரு) என்கிறபடியே, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாய்ப் பேற்றோடே தலைக்கட்டுமது - பக்தியோகமாவது இவைபோல் துஷ்ஶகமன்றியிலே, திருநாமத்தை ஸுஶகோபாயமாக விதித்தது, எங்கே? என்னில், தாமபுத்ரனுக்கு அநேகதர்மங்களையுஞ் சொல்ல, "கோ ஹ்யேகஸ்ஸர்வ ஧ர்மாணாம் ஭வதாமிஷ்டமோ மத:" (கோதர்மஸ்ஸர்வ தர்மாணும் பவதாமிஷ்டமோமத:) என்கிறபடியே, உன்னெஞ்சால் அறுதியிட்டிருக்கும் பரம தர்மத்தைச் சொல்லவேணுமென்ன; "ஸைஷ தெ ஹ்ருதி ஸ்தித:" (ஏஷமேஸர்வ தர்மாணும்) இத்யாதிப்படியே அநேகதர்மங்களை திருநாமமென்றுசொன்னாரிறே. திருநாமம் ஸாதநாங்கமன்றோ? ஸ்வயம் ஸாதநமோ? என்னில்; "ஜந்துஸ்ஸம்ஸாரபந்தநாத் முச்யதே" (ஜந்துஸ்ஸம்ஸாரபந்தநாத் - முச்யதே) என்று - விரோதிநிவ்ருத்தியையும், "யாதிப்ரஹ்மஸநாதநம்" (யாதிப்ரஹ்மஸநாதநம்) என்று - ப்ராப்தியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே, விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமான அபிமதாவாப்தியை ஸாதிக்கும் ஸ்வயம் ஸாதநமே. "தேஷாமயம் ஸர்வகாமதுக்" (தேஷாமயம்ஸர்வகாமதுக்) என்று ஸர்வாபிமதஸாதநமாகதேஶவாஸத்தைச்சொல்லிற்று. 'ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம்' என்று தொடங்கி, "தீயாராதநம் பரம்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே - ஸர்வாபிமதஸித்தியும் தச்சீலரை யாராதிக்கவே கிடைக்கும்என்றுசொல்லிற்று; அப்படி சொன்ன துஷ்ஶகமான ஸர்வோபாயங்களும்

யா ஸ்ரீயெஸ்ஸவ்ஶுவாஸிஹ ஸெஹ் ஸியாத்ரேஷ் ஸுகோ தாநம் ஸெவ்வ்ரெ ஸ்ரெ ஸ்ரெஷ்ஸுயெ" என்றதுதநுஸந்தேயம். கர்த்ருத்வத்யாகமாவது - ஸ்வதந்த்ர ஸ்வர்க்காதி ஸாதநகர்த்தாக்கள்போல் வன்றிக்கே, "யாவாதாத்மாதாத்ரு ஸெஹ்" என்ற கர்த்ருத்வ தத்தீநமாகையாலே, ஸர்வாத்மனை ஸ்ரீ காரியமாக்கொண்டு தான் கர்த்தாவாகாமல் ஸர்வாத்மாவாகவுமாம் - "ஸேஷேஷ்ரகஸி" என்கிற புத்திநிலைமை. விரோதியான பாபம் - ஜ்ஞாநோத்பத்திக்விரோதியான பாபமிதாவர்த்தி. 'ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கிற விடத்திலே- "ஸுஷாயவ்ரெ ஸ்ரெ ஸ்ரெ ஸ்ரெ" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ஸ்வரூபப்ரகாசமாவது - ஆத்ம ஸ்வரூபம் நன்றாகத்தோன்றுகை. பரபக்தியாவது - தத்ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷைகஸு஖ரூபமாய் ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ

அஹங்காரஸ்பர்ஶ முண்டாகையாலே த்யாஜ்யமாகச் சொல்லிற்று. ஒன்றாய் ஸித்தமாய் ஸு஖கமாய் ப்ராப்தமாய், தனக்கவ்வருகோன்றின்றிக்கே : "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹுர்" (தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹுர்) என்கிற ப்ரபதநத்தைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டால். கீழ்ஒன்பது பாட்டாலும் - ஶரண்யன் ஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரிஸ்வரூபத்தையுஞ் சொல்லி, ஶரணாகதிப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில். ஶரண்யன் ஸ்வரூபமாவது - நிரதிஶயபோக்யமுமாய் வகுத்தவிஷயமுமாய் விரோதிநிவர்த்தகமுமாய் ஸர்வஸாலபமுமாயிருக்குமது. அல்லாதனவபோலன்றியிலே ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமாயிருப்பது ஸௌலப்யம். †பரத்வம் சேதநனுக்கு ருசிபிறந்தபோதே யாஶ்ரயிக்கவொண்ணாதபடி தேசவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருக்கும். வ்யூஹ

'ஸுலபோபாயமாக விதித்தது' என்றவிடத்திலே 1"யுக்தாயுக்தேயஜநுயஜெஜ்ஞெஷ்ஹ தாயாம் ஹாவரோஹயுயநு । யஜாஜெ ஹாகீ கரூாஜெ ஹாகீகலுவ ஸ்ரீ கு-ரு கெஶவ்ஹ" என்றது அநுஸந்தேயம். 'விதித்தது' - ஸ்ரௌஸ்ரகாமத்திலே யென்றபடி. இத்தை யுபபாதிக்கைக்காக தத்விஷய ஶங்கையை யநுவதிக்கிறார் - எங்கேயென்னில் இத்யாதியாலே. திருநாமம் — திருநாமஸங்கீர்த்தம். 2"ஸுகதகஂகீ-ரு யஜெஞோகீரா யதஜெஶ்ரரு-ரு ஹ்ரு-காரு । ரகீஸுரு-ரு ஜெஶ்ரரு-ரு ஸுரு-ரு ரு-ரு ரு-ரு யாஷ்ஹாஉ வாஸுரு-ரு" என்கிற வசநத்தை விவரித்து 'ஸாதநாந்தரங்களன்றோ' என்கிறார். "கொரு ரு-ரு ஸுரு-ரு யரு-ரு ரு-ரு ணாரு ஹுவ தரு வாரு கோரு தரு । கிஂஜவெ-ரு ரு-ரு ரு-ரு தெஜஜ்ஞ ரு-ரு ஸுரு-ரு ஸுரு-ரு ஸு

மும், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கா மத்தனையாகையாலே தத்ப்ராயம்; அவதாரங்கள் ஹாக்யாதிகராய் அக்காலத்தில் உதவினார்க்கோடியப் பிற்பாடர்க்கு உதவாமையாலே காலவிப்ரக்ருஷ்ட மாயிருக்கும்; அக்குறைகளிரண்டுமின்றியிலே எல்லாக்காலத்திலும்எல்லார்க்கும் வந்துஆஶ்ரயிக்கலாம்படி, "வானவர்வானவர்கோனோடும்" என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளோடு,இவ்வருகுள்ள ப்ரஹ்மாதிகளோடு, இவ்வருகுள்ள மநுஷ்யர்களோடு *கானமும் வானரமுமாய்க்கொண்டு அத்யந்த ஹேயஜந்மாக்களானாரோடுவோசியற ஸர்வஸமாஶ்ரயணீய ஸ்த்தலம்திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே.' அஜஹத்ஸ்வபாவனாகையாலே அநிமதஸித்திக்கு உடலான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி குணாஷ்டகங்களையு முடையனாகையாலே, ஸர்வகுணங்களாலும் பரிபூர்ணனான திருவேங்கடமுடையான் ஶரண்யன். அதிகாரிஸ்வரூபமாவது - அநந்யகதித்வமும் ப்ராப்யருசியும் ஸ்வரூபப்ரகாஶமுமென்கிற இவையிறே திர்யக்குக்களுக்கு இப்படியாஶ்ரயணங் கூடுமோ? என்னில்; - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் ஹகவத் ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணினானாகத் துறைச்சுவடிகளிலே யெழுதியிட்டுவைத்துஞ் சொல்லியும் கேட்டும் போராநின்றோமே; இங்கும் "வைப்பன்மணிவிளக்கா மாமதியை மாலுக்கென், றெப்பொழுதும் கைநீட்டும்யானையை" என்றும், "புகுமதத்தால்வாய்பூசிக்கீழ்தாழ்ந்தருவி, யுகுமதத்தால் கால்கழுவிக்கையால்-மிகுமதத்தேன் விண்டமலர்கொண்டுவிறல்வேங்கடவனையே, கண்டு வணங்கும்களிறு" என்றும், ஸ்த்தலாந்தரத்திலே, "புனத்தினைக்கிள்ளிப்புதுவவிக்காட்டி

தொடங்கி. பாத்வம் தேஶவிப்ரக்ருஷ்டம்: வ்யூஹம் பூமியிலேயன்றோ? என்ன - வ்யூஹமும் இத்யாதி. அவதாரம் ஸந்நிஹிததேசத்திலேயாயிருக்குமே, உதவுக்குக்குறைத்தலில்லையே? என்ன-அவதாரங்கள் இத்யாதி. அக்குறைகளிரண்டுமென்றது - தேஶகாலவிப்ரகர்ஷங்களாகிற இரண்டுமென்றபடி. ஆஶ்ரயணீயனும்போது கார்யபாதகோபயோகிற்றாக ஶத்யாதிவிஶிஷ்டனாகவேண்டாவோ? என்ன-அஜஹத் இத்யாதி. ஶரண்ய ஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷித்தவநந்தரம், அதிகாரி ஸ்வரூபமின்னதென்னுமத்தையும் தர்ஶிப்பிக்கிறார் - அதிகாரிஸ்வரூபமாவது இத்யாதி. 'அநந்யகதித்வமும்,ஸ்வரூபப்ரகாஶமும் என்றது - "புகலொன்றில்லாவடியேன்" என்றபதத்திலே ஸித்தம். ஸ்வரூபப்ரகாஶமாவது-ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநம். ப்ராப்யருசியும் என்றது - "ஆருவள்பில்" என்றதத்தைப்பற்ற. கீழே, "கானமும் வானரமும்" இத்யாதியாலே - திர்யக்குக்களும் ஆஶ்ரயியாநிற்குமென்றதத்தை ஶங்கித்து, உதாஹரணமுகேந ஸ்தாபிப்பிக்கிறார் - தீர்யக்குக்களும் இத்யாதி. தாமரைக்குவடியாவது- ஸந்த்யாமடத்தில் புராணஞ்சொல்லும்புஸ்தகம்; ஆழ்வார்களும் அநுஸந்தித்தலையுண்டென்கிறார் - இவ்வாழ்வைப் பெறா இத்யாதி. காலம்திருவந்தாதி நாற்பத்தாறுபாட்டு. இதுக்கு அர்த்தம்:—ராமநியை-ஸ்லாக்யமான பூர்ணசந்த்ரனை, ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்தனான திருவேங்கடமுடையானுக்கு அழகிய திருநந்தாவிளக்காகத் திருமுன்பே வைப்பனென்ற கருத்து, அவனைப்பிடிக்கைக்காக ஸர்வகாலத்திலும் துதிக்கையைநீட்டுகிற ஆனையையன்று மூன்றாந்திருவந்தாதி எழுபதாம்பாட்டு, 'புகுமதத்தாலித்யாதி'. இதுக்கர்த்தம்: புகுமதத்தால் வாய்பூசி - மஸ்தகஸ்த்தலம் கண்டஸ்த்தலம் இவற்றில் நின்றும் பாய்ந்து வாயிலே புகுகிற மதஜலத்தாலே வாய்கொப்பளித்து ஆசமநம்பண்ணி, கீழ்தாழ்ந்து அருவியுகுமதத்தால்கால்கழுவி-கீழ்தாழ்ந்தருவிகள்போலே வந்துவிழுகிற மதஜலத்தாலே காலைக்கழுவி, கையால் மிகுமதத்தேன் விண்டமலர்கொண்டு - மிக்கமதத்தைப் பண்ணக்கடவ தேனையுடைத்தாய் அப்போதலர்ந்த செவ்விப்பூக்களைப் பொய்கைகளிலே புக்குப்பறித்துக்கொண்டு, விறல்வேங்கடவனையே - திர்யக்குக்களுக்கும் ஸ்வவிஷயத்தில் ஜ்ஞாநப்ரமங்களை விளைக்கவல்ல மிடுக்கையுடைய திருவேங்கடமுடையானையே, கண்டுவணங்கும்களிறு - கண்ணாரக்கண்டு தலையாரவணங்கி யாஶ்ரயியாநிற்கும் அங்குண்டான ஆனையானது என்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி அஞ்சாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு, "உனக்குப்பணிசெய்திருக்கும்" என்கிறபாட்டிலே, 'புனத்தினை' இத்யாதி: புனத்தினைக்கிள்ளி - புலத்தில் புதுத்தினையைமுறித்து, புதுவெளிக்காட்டி - புதியதான வெளியிடத்தை யழகுசெய்யப்பண்ணி

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

யுன்பொன்னடிவாழ்கவென், றினக்குறவர்புதியதுண்ணமெழில்மாலிருஞ்சோலையெந்தாய்'' என்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்துவைத்தார்கள். இனி, அவ்வோபாதியாகிலும் இத்தையும் விஶ்வஸிக்கவேண்டாவோ நமக்கு? இனி, (ஸ்ரீநாதாதிகளால் பூர்ணனென) ஶரண்ய விஷயத்தில் ஶரணாகதி [illegible] யென்றுமோபாதி. ஆநுகூல்யாதிவிஶிஷ்டனென அதிகாரி ஶரணம்புக்கால் [illegible] யென்கிற அர்த்தத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. 'அகலகில்லேனிறையு மென்றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா' என்கிற இத்தாலே தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யபூர்வகமாகப் பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக, ஸர்வஸுலபனை திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலே விழுந்து ஶரணம்புகுகிறார். [அகலகில்லேனிறையுமென்றலர் மேல்மங்கையுறைமார்பா]-நிரபேக்ஷமுமாய் ஸாபேக்ஷமுமா யிருக்கும் இவ்வுபாயம்: ஆகாரபேதத்தாலே. நிரபேக்ஷ மாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்; ருசியைப்பிறப்பிக்கையும், பிறந்த ருசியை வளர்க்கையும் விரோதிகளைப்போக்குகையும், ஒருதேஶவிசேஷத்தேறக்கொண்டு போகையும் ப்ராப்தமான கைங்கர்யத்தைக் கொள்ளுகையு மாகிற இவ்வோவிடங்களில் நிரபேக்ஷமாகத் தானே செய்யும்; ஸஹகாரி வேண்டா. (ஸாபேக்ஷமானபடியென்? என்னில்; அதிகாரிஸாபேக்ஷமுமாய், புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கையாலே.) இவ்வுபாயம் ஆர்க்கென்றால், அதிகாரிக்கு என்கையாலே, அதிகாரிஸாபேக்ஷம்; (அதிகாரிஸாபேக்ஷமானவோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷம்.) எங்ஙனேயென்னில்; இவ்வதிகாரி, பூர்வாபராதத்தையும்பார்த்து அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸார்வஜ்ஞ்யாதிகளையும்பார்த்துப் பிற்காலிக்க, ''அஞ்சாதே'' என்று புருஷகாரமானவள் சொல்லவேண்டுகையாலே. (ஆகையாலே,) அதிகாரி ஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமா யிருக்கும். [அகலகில்லேனிறையும்] - ஒரு க்ஷணகாலமும் பிரிய மக்தையல்லேன் இப்படிசொல்லுகிறவள்தான் ஆர்? என்னில்;

உன்பொன்னடிவாழ்கவென்று - உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபங்களையுமான திருவடிகள் வாழ்கவென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணினாள், இனக்குறவர் - புருஷர்களோடு ஸ்த்ரீகளோடு வ்ருத்தர்களோடு வாசியற எல்லாரும், புதியதுண்ணும்-புதிய துஉண்ணுகிற்கும், எழில்மாலிருஞ்சோலை எந்தாய் - அழகிய திருமாலிருஞ்சோலையிலேயிருக்கிற என் ஸ்வாமியானவனே! என்றபடி. இது-வேடாஸ்ரயிக்குமதுக்கு பிரமாணம், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுஸ்யிரத்தது ருஷிவசநவிஶேஷமாகையாலேப்ரமாணமாகிறது; ஆழ்வார்களருளிச்செய்தது ப்ரமாணமாகிறபடியென்? என்ன-இனிஅவ்வோபாதி இத்யாதி. அவ்வோபாதியாகிலுமென்றது-அத்தைப்பற்ற அதிக்விஶ்வாஸம்வேணும்: அது இல்லையாகிலும் அம்மாத்ரமாகிலும் விஶ்வஸிக்கவேண்டாவோ? என்றபடி. நமக்கு-ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீஸூக்தியைத் தந்தமாகப்பற்றின நமக்கென்றபடி. ''புகலொன்றில்லாவடியேன்'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இனிஶரணாகதி இத்யாதி. இத்தால் - ஶரண்யன்பக்கலிலே பண்ணவுரியவேணும்: அதிகாரி ஶரணம்புகவுரியவேணும் என்கை. பாட்டுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அகலகில்லேன் இத்யாதி. ஈஶ்வரன் நிரபேக்ஷோபாயமாயிருக்க, புருஷகாரமும் அதிகாரமும் வேண்டுவானென்? என்ன - நிரபேக்ஷமுமாய் இத்யாதி. இவ்வுபாயம் - ஸித்தோபாயமென்றபடி. அத்தையுபபாதிக்கைக்காக தத்விஷயஸாமக்ரியையை யநுவதிக்கிறார் - நிரபேக்ஷமாகிறபடிஎங்ஙனேயென்னில் என்று. அதிகாரிஸாபேக்ஷதையையும் புருஷகார ஸாபேக்ஷதையையும் உபபாதிக்கிறார்-இவ்வுபாயம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. புருஷகாரஸாபேக்ஷதையை யுபபாதிக்கைக்காக தத்விஷயஸாமக்ரியையை யநுவதிக்கிறார்-எங்ஙனேயென்னில் இத்யாதி. 'ஸஹகாரிவேண்டா' என்றவநந்தரம், ஸாபேக்ஷமானபடியென்? என்னில் அதிகாரிஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கையாலே என்றத்யாஹரித்துக்கொண்டு, அநந்தரம் இவ்வுபாயம் ஆர்க்கென்றால் இத்யாதி யநுஸந்தித்து, இந்தவாக்யாநந்தரம், அதிகாரிஸாபேக்ஷமானவோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷமென்றத்யாகரித்துக்கொண்டு, அநந்தரம் 'எங்ஙனேயென்னில்' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். நிகமிக்கிறார்-அதிகாரிஸாபேக்ஷமுமாய் இத்யாதி. ஸம்தார்த்தம்-ஒருகாலமும் இத்யாதி. ''அலர்மேல்

த்ரிவிதசேதநர்க்கும் ஸ்வாமிநியுமாய், உலையவிபூதிநாதனுக்கும் நியாமிகையுமா யிருக்கு மவள்கிடீர்! த்ரிவிதசேதநர்க்கும் ஸ்வாமிநி யென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் - "ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" (ஈச்வரீம்ஸர்வபூதாநாம்) என்னக்கடவதிறே. உலையவிபூதிநாத னுக்கும் நியாமிகையென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணம்: - "பும்ப்ரதாநேஶ்வரேஶ்வரீம்" (பும்ப்ரதாநேஶ்வரேஶ்வரீம்) என்ற ப்ரதாநபுருஷர்களுக்கு ஈச்வரன் அவன்; அவனுக்கு இவள் ஈச்வரியென்று சொல்லுகையாலே. ஆக, ஸர்வர்க்கும் நியாமிகையென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. இவள்நியமிக்கும் ப்ரகாரமென்? என்னில்; த்ரிவிதசேதநரையும் மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தமாக நியமிக்கும்: ஈச்வரனை ப்ரணயித்வநிபந்நமாக நியமிக்கும். மாத்ருத்வம் ஸ்வரூபாநுபந்தி: ப்ரணயித்வம் காதாசித்கமாகையாலே வந்தேறியாகாதோ? என்னில்; ஆகாது. எங்ஙனேயென்னில்?- உபாதி நித்யமாகையாலே அதுவும் நித்யம். ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமிடத்திலும் இவள்நியாமிகை. "யஸ்யாவீக்ஷ்ய ஸுரவம் தஷி ஜீதவரராயீநொவியதெஸிறு" (யஸ்யாவீக்ஷ்யபுருஷம் தக்ஷிணபாதீநோவிதர்தேதி வம்) என்று அவள்கடாக்ஷவடியாக ப்ருகுடியடைவுக்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண் ணும். அது என்? "கரணகளெவைவெரெவ புடயிகாஷயாநநாநா" (காண களேபரைர்க்கடயிதும் தயமாநவநா) என்று, தன்னுடைய அடியாகவன்றோ ஸ்ருஷ்டிப்பதுஎன் னில்?—அவற்றின் செல்லாமை பார்த்து ஸ்ருஷ்டிக்கிறிறே தனையடியாவது; தன் செல்லாமையாலே அவள் கடாக்ஷவடியாகத் தன் ஸங்கல்பமுண்டாய், அவள் ப்ரேரிக்க தனையிறந்து, அத்தனையடியாகவிறே அவன் ஸ்ருஷ்டிப்பது. நியமிக்குமிடத்தில்

மங்கை" என்கிற பதத்துக்கவதாரிகை-இப்படி இத்யாதி. "வாரிசேங்கண" என்றதுக்கு-ஸ்ரீபரகாலர் ஸ்ரீபரகாலநாயகியுடைய 'ஸ்ரீயபதே' என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியில் இன்னாரென்று ஸேவகர்த்தாக்களை விசேஷியாமையாலே, த்ரிவிதசேதநராலும் [illegible] ஸ்வரூபாநுபந்தியாகவும் ப்ரணயித்வ நிபந்தநமாகவும் ஆஶ்ரயணீயையென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார். இப்படி ஸ்ரீபராசரரும் இத்யாதி. 'ஈரரஶ்ரீம் ஸர்வபூதாநாம்' இத்யாதி. ஸ்ரீஸூக்தே. "யாசா ஹ்ரீ: ஸ்ரீ: தயஸர்வபூதா: வாஶொஷிலொகஜநநீ ஸ்ரீ: ஸாஸிஹிவீக்ஷதாம்". உபாத்ரீயமாகையாலேயென்றது-ஈச்வரன்ப்ரணயித்வத்தை [illegible] நித்ய மாகையாலே யென்றபடி. இவள் நிரபாதகத்வமெங்கீர்கண்டீரோ? என்னிலோ-ஸுப்ரதத்வமாத்ரத்திலன் றிக்கே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைத்திலும் நியாமிகையென்கிறார் [illegible] இத்யாதி. இதுக்குப்பிரமாணம் பர்ணவிக்ரம இத்யாதி. "ஸ்வாமிஸ்ரீரிஶ [illegible] ஸ்ரீரிஶ [illegible] ஸ்ரீரிஶ [illegible]

"ஸுஸ்வரூபாநுரூபஸ்வபாவாய" (அஸ்யேமபாநுரூபதோவிஷ்ணுபத்நி) என்றும், "விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ" (விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ) என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே தன்ஸ்வரூபங் குலையாமேயிறே நியமிப்பது. எங்ஙனேயென்னில்; ப்ரபை ப்ரபாவானுக்கு ஶேஷமாய் நின்றே அத்தலைக்கு நிறங் கொடுக்குமாபோலவும், பரிமளம் புஷ்பத்துக்கு ஶேஷமாய் நின்று பெருவிலையைக்குமாபோலவும். ஈச்வரன் ஸ்வாதந்த்ர்யங் குலையாதே பரதந்த்ரனுமாபோலேயுமிறே இவளும் அத்தலைக்கு அநந்யார்ஹஶேஷமாய்க்கொண்டே நிறங்கொடுக்கும்படி. விப்ரலம்பநத்துக்கடி கர்மமன்றோ? கர்மஸம்பர்ஶ மின்றிக்கே யிருக்க, இவள் "அகலகில்லேன்" என்னப்போமோ? என்னில்?-கர்மத்தோபாதி, அவனுடைய வைலக்ஷண்யம் அடியாகச்சொல்லுகிறாள். வைலக்ஷண்யம் ஹேயமா மத்தனையன்றோ? என்ன; மஹார்க்கமா யிருப்பதொரு ரத்நத்தை லஷித்தால், "இது நமக்குத்தோங்குமோ!" என்று துணுக்குத்துணுக்கென்னுமவனைப்போலே, "அவன்மார்விலேயிருந்து அகலிற்செய்வதென்?" என்று அஸ்த்தாநே ஭யஶங்கைபண்ணுகிறாள். [இறையும் - அகலகில்லேன்] - ஸம்ஶ்லேஷாங்கமான விஶ்லேஷமும் பொறுக்கமாட்டேன். அவன்உபாயமாமிடத்தில் அங்கத்தை ஸேறியாத சுத்தையுடைமைபோலே, ஸம்ஶ்லேஷாங்கமான விஶ்லேஷமும் பொறாத மார்த்தவம். அவன் மார்விலேயிருந்து அவன்முகத்தைநோக்கி, "உன்கையகல ஶக்தையாகிறிலேன்" என்று அவன்வைலக்ஷண்யத்தை யவனுக்குச் சொல்லுகிறாள். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கிற வன்தன்னுடைய வைலக்ஷண்யம் ஸ்வகீயஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமன்றோ? இவள்சொல்ல அறியுமிடம் அவனுக்கு ஜ்ஞாநக்கொத்தையன்றோ? என்னில்; இவள்சொல்லவறிந்திலனாகில் அவன் ப்ரணயித்வத்துக்குக் கொத்தையாமே! "தனக்குத்தன்னைமை அறிவி

ப்ர. — ஸ்வதிரீயகே | நீஸோஸ்ரிதே | "விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ ஸ்வாநுரூபஸ்வபாவாய"

ஸாநாஜ்ஞமதோவிஷ்ணவே" இதிஸ்தரீயகே. "நிஜஸ்வரூபாநுரூபஸ்வபாவாயவிஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ" இதிஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே [க-அ-கஎ] எங்ஙனேயென்னில்லென்றது-தன்ஸ்வரூபங் குலையாதபடி எங்ஙனேயென்னரிலென்றபடி. ஹேயாதிஶயத்தாலேயநிசங்கை பண்ணுகிறாளாகிறாள் - கீழிரண்டுயோஜனையிலும் விஸ்தீர்ணமான ஸ்தலத்தை ஶங்காபரிஹாரமாகிற ஸங்க்ரஹேணவருணித்செய்கிறார் - விப்ரலம்பநத்துக்குமடி இத்யாதி. "ஹேயாஜ்ஞாநத்தனையன்றோ" என்றவிடங்கொண்டு, அதுக்குத்தோத்தரமாகிறபடியை விளைக்குமத்தனையேபோகிற "இறையும் - அகலகில்லேன்" என்னப்போமோ? என்னை, என்றாகட்டுவது. "இறையும்" என்றதுக்கு ஶேஷம் - ஸம்ஶ்லேஷாங்கமான ஸுக்ஷாதி. ஸம்ஶ்லேஷாங்கமான விஶ்லேஷமாவது - வாடாவிங்கார்த்தமாக விநிஷ்ட்டமான ஸ்தலத்தை. ஸ்தலத்துக்கு விஶேஷணம் - அவஸ்ரயபாவம் இத்யாதி. அங்கத்தையென்றது-ஆநுகூல்யங்கல்பிக்கை - ஸுகுமாரயுடைமை-அஸஹிஷ்ணுத்வம். "இறையும் - அகலகில்லேன்" என்று ஆரைக்குறித்துச்சொல்லுகிறாள் - அவன்மார்விலே இத்யாதி. இதுக்கு - "மார்பு" என்றதிலேகோக்கு ஶங்காவாக்யம் - ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி. பரிஹாரம் - இவள்சொல்ல இத்யாதி. ப்ரணயித்வத்துக்குக் கொத்தையாகிறதென்றது - ப்ரணயித்வஹாநிவாராணைக்காக இவள்சொல்லவறிந்தால் ஸர்வஜ்ஞபரமபுருஷனாகிறவனுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வ கருத்து. ப்ரணயித்வத்துக்குக் கொத்தையாவது - இவள் பரிஹாரஞ்சொல்லாதொழிந்தாலும் அவனுக்கு ஹृதயத்தில் ப்ராவண்யம் ஒருதலையாகையாய் விடுமே. தன்வைலக்ஷண்யம் தான் அறியாமையாலே இவள் சொல்லவேணுமென்று பரிஹாரார்த்தம் - ஆகிறார் இத்யாதி. ஆகையால் இவள்வாய்ச்சொல்லுக்கு விஷயம்

யான்'' என்றுஞ் சொல்லாநின்றதிறே. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளோயிறே ஜ்ஞாநத்துக்குவிஷயம்; ''ஞானமஃதே கோண்டெல்லாக் கருமங்களுஞ்செய்'' என்றதிறே. ''அகலகில்லேன் இறையும்'' என்கிற பாசுரமுஞ் சொல்லமாட்டாத நிலையிறே அவன் நிலை. அவன்வைலக்ஷண்யங்கண்ட இவளிலும் அவனுக்குண்டான ஏற்றம், விச்லேஷத்தையில் அவன்பாசுரத்தே காணு மத்தனையிறே. ''சாஸாதுர்த்வம்நஜீவிஷ்யே'' (மாஸாதுர்த்வம்நஜீவிஷ்யே) என்றாள் இவள்; ''நஜீவேயம்க்ஷணமபி'' (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்றான் அவன். பரதந்த்ரராயிருப்பார்க்கு உடையவன்வருந்தனையும் பொறுக்கவேணுமிறே; ஸ்வதந்த்ரனுக்கு அதுவேண்டாவே. இப்படி உலையும் விலக்ஷணமான மிதுநம் உத்தேச்யமாகவிருக்கிற முமுக்ஷுக்களுக்கு ஒருதுறையுண்டோ? இவர்களைத் தனித்தனியே பற்றினார்க்கு ஸ்வரூபவிநாசமிறே. ''மிதுநமேபுத்தேச்யம்'' என்றிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநமிறே. ராவணாதிகள் பக்கலிலே இவ்வர்த்தம் காணலாமாம். [அலர்மேல்மங்கை] - பூவில் ருஜீகமான தாதும் சுண்ணமுங்கழிந்த பரிமளமே வடிவாறாற்போலே யிருந்துள்ள ஸௌகுமார்யமும், நித்யாநுலாவ்யமானபருவமுமுடையவள். அவனை ''அகலகில்லேன்'' என்னப்பண்ணவல்ல பரிகாத்தையுடைய இவள், ''அகலகில்லேன்'' என்கிறாளிறே. [உறைமார்பா] - அவன்மார்விற்கலடறிந்தபின், பிறந்தகமான பூவும் நெருஞ்சிமுள்ளோபாதியாயிற்று. பூர்வாகராஜன் திருமகள் பெருமாளைக் கைபிடித்தபின்பு பூர்வமிதிலையை நினையாதாப்போலவும், முக்தன் ''நோபஜந்தம்ஸ்மரந்நிதம்ஸர்வம்'' (நோபஜந்தம்ஸ்மரந்நிதம்ஸர்வம்) என்ற ஸம்ஸாரத்தை நினையாதாப்போலவும், அவன்மார்விலே ஸோக்யத்தை யறிந்தபின்பு பூவைவிரும்பாளல்லள். அஸங்குசிதஜ்ஞாநராயிருக்கச் செய்தே ஸம்ஸாரத்தைக் காணாதவிடம் ஜ்ஞாநக்குறையன்றோ: ஸோக்யதாதிக்யமிறே; இவளும் ஸோக்யாதிக்யாலேயிறே காணாதொழி

வெங்கே? என்ன - ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி இத்யாதி. இதுக்குப்ரமாணம் - ஞானமஃதே இத்யாதி. இவள் ''அகலகில்லேன்'' என்றாள் ஒருதலைக்காயமாகாமைக்காக, அவனும் ''அகலகில்லேன்'' என்ன வேண்டாவோ? என்ன - அகலகில்லேனிறையும் என்கிற இத்யாதி. அந்தநிலையெங்கேகண்டோம் என்ன - அவன்வைலக்ஷண்யம் இத்யாதி. பாசுரந்தனையருளிச்செய்கிறார் - மாஸாதுர்த்வம் இத்யாதி. ''யாரயிஷ்யாமி சாஸாதா ஜீவிதம்ச ஸுதுர்லபம் । சாஸாதுர்த்வம்நஜீவிஷ்யே ஜீவிதேநாபி ஸுந்தரி'' இதி ஸுந்தரகாண்டே. ''நஜீவேயம்க்ஷணமபி விநா தாசிவிதேக்ஷணாத்'' இதி ராமாயணே. அவன் 'நஜீவேயம்க்ஷணமபி' என்றாற்க, இவள் ''சாஸாதுர்த்வம்நஜீவிஷ்யே'' என்றால் ப்ராணண்யத்துக்குக் கொத்தையன்றோ? என்ன - பாதந்த்ராராய் இத்யாதி. ஸலிலமாதல், ஆகாசயோகியாதல் - இப்படி ஸோபாதிகம் இத்யாதி. மிதுநமாகவன்றிக்கே தனித்தனியேபற்றினாலோ? என்ன - இவர்களை இத்யாதி ஆதிபரதத்தாலே - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானையும், சூர்ப்பணகையையும்நினைக்கிறது. இத்தால் ஸலிலமாதல், ஸ்வாக்யாதாவினுடைய ஈடுபாடாதல் - அவனையாகலகில்லேன் இத்யாதி பரிகாத்தையுடைய இவளென்றபடி - வைலக்ஷண்யத்தையும் பருவத்தையுமுடைய இவளென்றபடி ''உறை'' என்கிற வர்த்தமானார்த்தம் - அவன்மார்விலே இத்யாதி. சிரபரிசிதத்தை நினையாதொழியப்பெறாளோ? என்ன, ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் இத்யாதி. முக்தன்ஸோக்யத்தையாலே ஸம்ஸாரத்தை நினையாவென்ன வேணுமோ? ஜ்ஞாநஸங்கோசத்தாலே நினையாவென்றாலோ? என்ன - அஸங்குசித இத்யாதி.

கிறது. [உறைமார்பா] - இவள் பூவைக் காணாத வோபாதி திருமார்வுக்குஅவ்வருகு அவயவங்களைக் காணாள். மற்றுள்ள அவயவங்கள் குமர்கிடந்துபோமத்தனை. இவ்வளவால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸ்ரீஶப்தமும், மதுப்பிலர்த்தமும். ஸ்ரீஶப்தம் - புருஷகாரம் வேண்டுகையாலே சொல்லிற்று; மதுப்பில் - நித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநமென் ? என்னில்; ஆஶ்ரயிப்பார்க்குக் காலம்பார்க்கவேண்டாதபடி ஸதா ஸந்நிஹிதம். [நிகரில்புகழாய்இத்யாதி] - நாராயணஶப்தார்த்தம் சொல்லுகிறது. இதுக்குப்பொருள் - உபயவிபூதியோகமும், "நாராஜ்ஜாதாநித்தவாரி" (நராஜ்ஜாதாநித்தவாரி) என்கிறபடியே ஜகத்காரணத்வமும் அர்த்தமாகச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, நம்மாசார்யாகள் ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸௌலப்யாதிகுணங்களாலேயும் சொல்லிப் போருவர்கள்; அக்குணங்களுக்கு க்ரமம்அருளிச்செய்கிறார் இவர். அக்குணங்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில், வாத்ஸல்யம் முன்னாகச்சொல்லுவானென் ? என்னில்; ஸாபராதனைகையாலே இவ்வபராதம் பொறுக்கைக்கு உறுப்பாகப் புருஷகாரம் வேண்டுமாகில், அநந்தரம் இவ்வபராதம் ஸோக்யமாவதொருகுணம் முன்னாக வேண்டுகையாலே. 'நிகரில் புகழாய் என்னை' வாத்ஸல்யத்தைக்காட்டுமோ ? என்னில்; இதுக்குப்பொருள் - கத்யத்திலே "அபாரகாருண்யஸௌஶீல்யவாத்ஸல்ய" என்று குணங்களோடொக்கவெடுத்து, "ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யைகஜீவிதே" (ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யைகஜீவிதே) என்று இக்குணத்தை விஶேஷிக்கையாலே சொல்லிற்று. [உலகமுன்றுடையாய்] - கீழ்ச்சொன்ன வாத்ஸல்யத்துக்கடியான குடற்றுடக்கைச்சொல்லுகிறது. தன்வயிற்றிற்பிறப்பாலேயிறே ஜனநீ வத்ஸலையாகிறது. 'என்னையாள்வானே'என்று ஸௌஶீல்யத்தைச்சொல்லுகிறது. "என்னையாள்வானே" என்று - கைங்கர்யஶேஷபோலே, உபகாரந்தோற்றச்சொல்லப்பெறுவரோ ஆகிஞ்சந்யம் முன்னாக ஆஶ்ரயிக்கிறவரென்னில்?- (அவன்கைவிடாமல் கைக்கொள்ளுகைக்காக.) புருஷகாரத்தைப்பார்த்து வார்த்தைசொன்னார் - ப்ரதமபதத்தில்; அநந்தரம் - உபாயத்தைப்பார்த்து வார்த்தை

"மார்பா" என்றதுக்கு ஶேஷம் - இவள்பூவை இத்யாதி. தத்வ்யதிரிக்தாவயவங்கள் என்செய்யுமென்ன - மற்றுள்ள இத்யாதி. குமர்கிடந்து - அநு஭வயோக்யமன்றிக்கே கிடந்து. 'இவ்வளவால் சொல்லிற்றாயிற்று என் ?' என்னில் என்றகூட்டுவது. ஸ்ரீஶப்தமுமென்றது - ஸ்ரீஶப்தார்த்தமுமென்றபடி. ஸதாஸந்நிஹிதம் - ஸதாஸந்நிஹிதத்வம். "நிகரில்" என்று - அல்லாதகுணங்களிற்காட்டில் இதுக்கொப்பில்லாமையைச் சொன்னதுக்கு ஶேஷம் - இதுக்குப்பொருள் இத்யாதி. "நராஜ்ஜாதாநித்தவாரி நாராணீ தீதகோவிதா: । தாநேவ வயாயநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ்ஸ்ம்ருத:" இதி பாத்மபுராணே. இதுக்கு - நாராயணஶப்தத்துக்கு. இதுக்குப்பொருள் கத்யத்திலே இதி. இதுக்குப்பொருள்-இதுக்கு ஹேதுவென்றபடி. வாத்ஸல்யத்துக்கடி குடற்றுடக்கென்னுமத்தை உதாஹரணமுகத்தாலே தெரிவிக்கிறார் - தன்வயிற்றில் இத்யாதி. உபகாரந்தோற்றச்சொல்லப்பெறுவரோ ? என்றது - "புகலொன்றில்லாவடியேன்" என்ற வெறுமையை முன்னிட்டாஶ்ரயிக்கிறவர், "என்னை" என்று தமக்குச் சிலகைம்முதலுண்டாய் அத்தாலே ஆளுகிறான் என்றுசொல்லப்பெறுவரோ? என்றபடி. உபகாரந்தோற்ற - தாம் ஒருபகாரஞ்செய்தமை தோற்றவென்றபடி. ப்ரகரணவலத்தாலே, தம்முடைய அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கிறார் - புருஷகாரந்தை இத்யாதி. அதாவது ஸாபராதசேதநனை ஈஶ்வரனோடேசேர்க்கும் புருஷகாரவைஶிஷ்ட்யத்தைப் பார்த்து "அகலகில்லேன்" இத்யாதியைச்சொன்னார்; புருஷகாரமேயிகையாம்படி இவன்தோஷமே பச்சையாகக் கைக்கொண்டு ரக்ஷிக்கும் உபாயவைஶிஷ்ட்யத்தைப் பார்த்து "நிகரில்புகழாய்" இத்யாதியைச்

சொன்னார்; இதில் - நாட்டைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார். (தாமுமவர்களிலே யந்யதமரிறே.) விஷயாந்தரங்களினுடைய லாபாலாபமே பெறிழவாகவிருக்கிறவர்களிலே அந்யதமராயிருக்கிறதம்மை, "கர்மாத்யுபாயங்கள் ஸ்வரூபவிரோதி" என்றறியுந்தனையும்வ்ரநிறுத்தி, பிராட்டி புருஷகாரமாகத் தானேயுபாயமும் தானேப்ராப்யமும் என்னும்படி பண்ணின உபகாரத்தைச்சொல்லுகிறார். இது - ஸொஸ்ரீயமானபடி யெங்ஙனே? என்னில்; 'ஶரீயுஃஸஹ நாரசஸஹ தெ ஸ்வாமீ ரஃ ஸ்ரைஸ்ஸஹ' (ஶரீலம் ஹ்நாம - மஹதோமந்தைஸ்ஸஹநிரந்த்ரேணஸம்பஃலேஷ்டு) என்கிறபடியே, தன்மேன்மையையும் என்சிறுமையையும்பாராதே ஒருநீராகக்கலந்தானென்கிறார். 'நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்புந்திருவேங்கடத்தானே'என்று ஸௌலப்யம். 'அமரர்முனிக்கணங்கள்' என்கிற த்வைவித்யம் - "வைதுந்தத்தமரரும்முனிவரும்" என்றும், "ஸ ஹெ ஹ்ஹ ஹ்ஹ ஹ்ஹ ஹ்ஹ ஹ்ஹ ஹ்ஹ" (பக்தைர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ)என்றுஞ்சொல்லுகையாலே. "நிகரில்" என்பானென்? என்னில்; இவர்களுக்கு ஒருவருமொப்பல்ல. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே ஸம்ஸாரிகளோப்பல்லர்; ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிவர்த்தகராகையாலே முக்தரோப்பல்லர்; ஜகத்வ்யாபாராதிகளுண்டாகையாலே ஈச்வரனோப்பல்லன். "ஜக ஹ்ஹ ஹ்ஹ ஹ்ஹ ஹ்ஹ" (ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்) என்றுநிஷேதித்து, "ஸொ ஹ்ஹ ஹ்ஹ ஹ்ஹ ஹ்ஹ" (போகமாத்ரஸாம்யலிங்காச்চ) என்று - ஸகவதநுஸந்தித்திலே யந்வயம். [விரும்புந்திருவேங்கடத்தானே] - இவர்களுக்கு விருப்பமாவது, இருட்டறையிலே விளக்குப்போலே, பரமபதத்திற்காட்டிலும் "கானமும் வானரமும்" என்கிறபடியே எத்தனையேனுந் தாழ்ந்தார்க்கும் முகங்கொடுக்கிற சீலாதிகுணங்கள் இங்கேயுண்டாகையாலே, அங்கில்லாததும் இங்கேபெறுகையாலே விரும்புவர்கள்; ஸௌலப்யமாவது - உயர்ந்தாரோடு தாழ்ந்தாரோடுவாசியற ஸர்வஸுலபமான அர்ச்சகபராதீநத்வம். [புகலொன்றில்லாவடியேன்] - 'ப்ரபத்யே' (ப்ரபத்யே) என்கிறவிடத்தில் உத்தமனால் வந்த அதிகாரிஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறது. அநந்யகதித்வமும், ஸ்வரூபப்ரகாசமான அநந்யார்ஹசேஷத்வமுஞ்சொல்லுகிறது."புகலொன்றில்லா"என்றும், "அடியேன்"

சொன்னார்; இதில், நாட்டாரிலந்யதமராயிருக்கிற தம்முடைய அயோக்யதையைப்பார்த்து, ஸம்ஸாரிகளில் அந்யதமனான 'என்னை' என்கிறார் என்றபடி. இப்படியாகையிறே, ஸௌசீல்யத்தோற்றவது. ஏதத்விவரணம் - விஷயாந்தரங்களின் இதயாதி. சேதநேரண - புலையற, ஹ்ருதையிலே, 'ஸ்ரீவைகுண்ட ஹ்ஹ ஹ்ஹ ஹ்ஹ ஹ்ஹ ஹ்ஹ ஹ்ஹ

என்றும் இரண்டுஞ்சொல்லவேணுமோ? என்னில்; ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தில் பாரமார்த்யத்தாலேயும், மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஜ்ஞானவைலக்ஷண்யத்தாலேயும் அருளிச்செய்கிறார். [உன்னடிக்கீழ்]-"ஶரணௌ" (சரணௌ) என்கிற பதத்தில் விக்ரஹவத்தையைச் சொல்லுகிறது. ஶுபாஶ்ரயமுமாய், விஷயாந்தரங்களில் அருசி பூர்வகமாகத் தன்பக்கலிலே ருசியையுமுண்டாக்கி, பிறந்தருசியையும்வளர்த்து ப்ராப்திவிரோதியையுந்தவிர்த்து, ஒருதேஶவிசேஷத்திலேபோலுல் நித்யகைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியுமாய், ஸதாபஶ்யந்திக்கு விஷயமுமாவது விக்ரஹமாகையாலே. அடியிலே, "துயரறுசுடரடிதொழுதெழ" என்ற திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்து, தாம் பற்றுகிறவிடத்தில், "உனபாதங்கூடுமாறு கூறாய்" என்றும், "உன்னடிசேர்வண்ணமருளாய்" என்றும், "உன்னடிசேரவடியேற்காவாவென்னாயே!" என்றும், "பூவார்கழல்களாருவினையேன் பொருந்துமாறுபுணராய்" என்றும், "உனபாதஞ்சேர்வதுடியேனெந்நாள்?" என்றும் "மன்னுமாமலரிணைத்தாமரைகள்காண்பதற்கு" என்றும், "எந்நாளுன்னடிக்கணடியேன்மேவுவதே?" என்றும், "நோடியார்பொழுது முனபாதங் காண நோலாதாற்றேன்" என்றும், "நேர்வொதாற்றேனுனபாதங்காண" என்றும், "அடியேனுனபாதமகலகில்லேனிறையும்" என்றும், "உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்" என்றும் இவரடிவிடாமல் அநுஸந்தித்துபடி கண்டதே! [அமர்ந்து] - அமருகையாவது - உபாயாந்தரங்களைவிட்டவோபாதி ப்ராப்யாந்தரங்களில் அருசியைச்சொல்லுகிறதோ? என்னில்; அதுஇங்க ப்ராஸங்கமல்லாமையாலே ப்ரஸங்கமில்லை. இதுக்குப்பொருள்:—"ஸவ்ஹ்ருதயஶரணாவாரிகஜ" (ஸர்வதாமாங்பரித்ய ஜ்ய) என்றும், "ஶரணம்வ்ரஜ" (ஶரணம்வ்ரஜ) என்றும் சொல்லச்செய்தே ஏகபத ப்ரயோகம் பண்ணினவோபாதி, திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளும் தம்முடைய தலையும் கோக்குவாயும் படுதண்ணியும்போலே நிர்விபாகமாகப் பொருந்தினபடிசொல்லு

தம்.' "புகலொன்றில்லாவென்றும் அடியேனென்றும் இரண்டுஞ்சொல்லவேணுமோ' என்றுதொடங்கி, 'ஜ்ஞாநவைபவத்தாலேயுமருளிச்செய்கிறார்' என்றுமளவுக்கும் அர்த்தஸங்க்ரஹம்" என்று அப்பு அரும்பதம். அரும்பதாந்தரங்களில்நிர்வஹிக்கும்படி - 'புகலொன்றில்லாவென்றுமடியேனென்றுமிரண்டுஞ் சொல்லவேணுமோ? என்கிறபடிக்கைக்கு ஹேதுவாவது: 'புகலொன்றில்லா' என்கிறபதமும் - ஆகிஞ்சந்யத்தைச்சொல்லி, 'அடியேன்' என்கிறபதமும் - ஆகிஞ்சந்யம் ஸ்வரூபத்திலே ப்ரகாசிக்கும்படியான அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, அங்கீகாரபரம்போருமோ? என்னில் என்று; அதுஅப்படியேயாகிலும், உபாயாந்தரத்யாகமுமாகிஞ்சந்யத்திலே அந்தர்பூதமும் ஸ்வதந்த்ரக்ரியையும் ஸ்வீகாரவஶ்யமும் மென்றுமோரு ஹேதுத்வயமுண்டானையாலே, அந்தத்வயத்தையுமுண்டானையாலே, ஹேதுத்வயத்தையும் - 'அடியேன்' என்று மென்று பரிஹரிக்கிறார் - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தில் இத்யாதி. பாரமார்த்யத்தாலேயென்றது - அர்த்தக்ரியாகாரித்வத்தாலேயென்றபடி; இந்நூலில் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தகார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலேயென்றபடி; 'மதி' என்கையாலே - ஜ்ஞாநாதிக்யமும், 'நலம்' என்கையாலே - ஸ்வீகாரவஶ்யமும்சொல்லிற்று; 'இம்மூன்றும்மூன்றுதத்த்வத்தையும்பற்றிவரும்' என்றிறே ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும் அருளிச்செய்தது; அப்போது மூன்றுபதங்கள்வேண்டாவோ? என்னில், ஹேதுத்வயத்தையும் - 'அடியேன்' என்று ஒன்றாகச்சேர்த்தருளிச்செய்கையாலே இவ்வளவே யமையும்" என்று, 'புகலொன்றில்லாவென்றும்' இத்யாதிவாக்யத்வயத்துக்கு அரும்பதாந்தரத்தில் நிர்வாஹம். திருவடிகள் விக்ரஹவிசேஷமாகையாலே, இத்தைச்சொன்னது - திருமேனிக்கும் உபலக்ஷணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - ஶரணௌ இத்யாதி. விக்ரஹவத்தாகதநத்துக்குப்ரயோஜநமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் ஶுபாஶ்ரயமாய் இத்யாதி. இப்ராப்திவிரோதியாவது - அவித்யாதிகள். ஸ்வரூபகுணங்களிலுக்காட்டில் விக்ரஹத்திலேமண்டியிருப்பரென்கிறார் - அடியிலேதுயரறு இத்யாதி. கீழில்யோஜநாத்வயத்திலும்

கிறது. [புகுந்தேனே] - வ்யவக்ஸத்தித்யாதிகளில்லாதபடி ஸர்வவச்சேஷமான தமக்கு அந்தர்யாமியாய் நிற்கிறபடியை அறிந்திருக்கிற இவர், 'புகுந்தேன்' என்கிறவிது - ஒரு போக்குவரத்து உண்டாயன்று; அவனுடைய ஸர்வஜகத்காரணத்வத்தையும் ஸர்வாத்ம ஸாவத்தையும் ஸர்வரக்ஷகத்வத்தையும் அறிந்து, "அவனேயுபாயம்" என்கிற அத்யவஸாயஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. "ஶகுயுபாவாஃ ஶுயுபாஃ" (கத்யர்த்தா புத்த்யர்த்தாஃ) என்கிறபடியே. [புகுந்தேனே]-"ப்ரபத்யே" (ப்ரபத்யே) என்கிறவர்த்தமாநம்-கேளணம்; அடைந்தேன் என்கிறாப்போலே, புகுந்தேனென்கிற இதுவே முக்யம். "பாபாநாம்வா" (பாபாநாம்வா)-பிராட்டியுடைய அலையப்ரஹாநம் இம்ஶ்லோகம். "ராவணனும்படி, பெருமாளும்விஜயிகளானார்" என்று பெரியப்பிரியத்தைப் பிராட்டிக்குத் திருவடிவிண்ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டியும் ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே விம்மல் பொருமலாய் ஸ்தப்தையாயிருக்க, இவனும் விக்கலுக்கு வெம்மாற்றம்போலே" "கிம் நு-ஸி ஸுயஸெஸெவி கிம் ஸுவம்ஶாம் நாஸிஹாஷெஸெ" (கிந்நுசிந்தயஸேதேவி கிம்த்வம்மாம் நாபிபாஷஸே) என்று பெரியப்பிரியத்தைவந்து விண்ணப்பஞ்செய்த எனக்கு ஒருமறுமாற்றஞ்சொல்லாதே தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு என்தான்? என்று திருவடி விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டியும் "உனக்கு ஸத்ருஶமாகத் தரலாவதொன்றில்லாமைகாண் நான் பேசாதிருந்தது" என்ன, இவனும் "இவ்வளவிலே நம்அபேக்ஷிதத்தை விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ளவேணும்" என்றுபார்த்து, "தேவரைச்சுற்றும் முற்றும்நலிந்த ராக்ஷஸிகளாகிறார் க்ரூரைகளாய் தர்ஶநகுணலாலைகளாயிற்று: ராவணனுக்கு முன்பேகொல்ல வேண்டுவது இப்பெண்பிள்ளைகளையாயிற்று: அவனும் இவர்களோபாதிகேடனல்லன்; இவர்கள் இப்போது பாம்பு படமடங்கினாற்போலே யிருக்கிறார்கள் இத்தனையாயிற்று;

ப்ர.—ஶெஸ்ரவ |கஙகூ| வாஸ்ரு ஶுவ்ரு, "ஸுவ வீவு ஹாரிஶ்ரு ஷ ஸ்ரு தாகீவு கிஜவு ஸ்ரு। கிம்ஸுவம்வி ஹுயவெஸெவி கிம்ஸுவம்ஶாம் நாஸிஹாஷெஸெ॥ கஙஒ"

"புகுந்தேன்" என்றதுக்கு ஸக்காரேண அருளிச்செய்ததை விஶதமாக அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதக்ஸ்திக்யாதிகள் இத்யாதி. உபபத்தியழகிது, ஶப்தமும் வசிக்கவேணுமேயென்ன - கத்யர்த்தா இத்யாதி. "ப்ரபத்யே" என்ற - வர்த்தமாநார்த்தமாகச் சொல்லியிருக்க, "புகுந்தேன்" என்ற பூதமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - ப்ரபத்தி இத்யாதி. சொன்னமென்றது - காரியார்த்தமாகக்கிடக்கிறதென்றபடி. "ஸகூ ஶெவவஸிஶாஸுயாயு ஶுகூ ஶெநாயகொரயெஸுரு" இத்யாதியிலே - இதுக்குநோக்கு. த்ருதீயயோஜனையிலே - "ர்மஶுநாநங்களை ஏத்யங்கத்வேக சொல்லுகிறது" என்றும் ஒருருவிலேயருளிச்செய்வர்; ப்ரத்யேகஸ்வரூபத்வமே பலகாலும் அருளிச்செய்வது. முதலாம்யோஜனையிலே "அகலகில்லேன்" என்கிறபதத்திலே, தொட்டாரைத்தொட்டு "கஸ்ஸிந்நாபராத்யதி" என்ற ப்ரஸ்துதமாகஎடுத்த ஶ்லோகத்தைவிஸ்தரேண வ்யாக்யாநம்பண்ணுகையாக பதோடாதாநம்பண்ணுகிறார் - பாபாநாம்வா இத்யாதி. இதின்சீர்மையை யருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டியுடைய இத்யாதி. ஶ்லோகத்துக்கு உபோத்காதம் - ராவணனும் இத்யாதி. ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே விம்மல் பொருமலாயென்றது - ஸுஹஷெஷுணாவுரு ஶோஸாவுரு ஜஹாரு நகிஸுஷ" என்றதைப்பற்ற. விம்மல்பொருமலாய்-அத்யுந்மஸ்தகமாய் வெம்மாற்றம்-வெவ்வியவார்த்தை. 'ஸிரணுரு வாஸு வணும் வா' இத்யாதியைப்பற்ற-உன்க்ருஸ்த்ரஸமாக இத்யாதி. இப்போது ஒன்றுஞ்செய்யவில்லையேயென்ன இவர்கள்இப்போது இத்யாதி. விவரணம் - ஒ கவகுபாரிகளையும் இத்யாதி. அப்போதேசெய்யா

இவர்களை வஹுரூப்ரகாரமாக ஹிம்ஸிக்கப்பாராநின்றேன். "ஶுஷ்டிஹிவாணிஹி ஶெஶுவ" (முஷ்டிபிஃபாணிபிஃசைவ) என்று கையாலேகுத்தியும் காலாலேதுகைத்தும் நகங்களாலே † சோதித்தும் பற்களாலேகடித்தும் துண்டித்தும் "ஹிஸ்ஸிஸ்ஸிஸ்ஸரெ ஶ-ஶுழு" (சிந்நம்பிந்நம்ஶரைர்தக்தம்) என்று பெருமாள் திருச்சரங்கள்செய்ததெல்லாம் நானேபண்ணப்பாராநின்றேன்; லகுவதபசாரிகளையும் லாகவதாபசாரிகளையும் தண்டிக்கும் க்ரமத்திலே தண்டிக்கக்கோலாநின்றேன்; முன்புவந்தபோது இடமில்லாமைவிட்டுப்போனேனித்தனை; இப்போது எனக்கு எல்லாப்ரத்யுபகாரங்களும் பண்ணியருளிற்றுகலாம்; இதுஇத்தனையும் திருவுள்ளமாகவேணும் என்தான்? என்ன, "வாவாநாம்வா" (பாபாநாம்வா) - என்றருளிச்செய்கிறாள். "வாவாநாம்வாஶுஹாநாம்வா" (பாபாநாம்வாஶுபாநாம்வா)-இவர்கள் நீ நினைத்திருக்கிறபடியே பாபைகளாகவுமாம், நான் நினைத்திருக்கிறபடியே சுபைகளாகவுமாம். அதுதானேயன்றோ உத்தேஶ்யம்; "தொஷொயத்யபிதஸ்யஸ்யாத்" (தோஷோயத்யபிதஸ்யஸ்யாத்) என்றாற்போலே. 'அழுக்குடையவனன்றோ குளிக்க ப்ராப்தியுடையான்: அவர்கள் பாபைகளாகிலன்றோ நாம் முகங்கொடுக்கவேண்டுவது. சுபைகளாகில் உன்வால் வேணுமோ? அவர்கள் புண்யங்களே அவர்களுக்குக் கைகொடுக்குமே: கைம்முதலில்லாதார்க்கன்றோ நாம் கைம்முதலாகவேண்டுவது' என்றாள். "வயாஹஹ-ாணாழு"(வதார்ஹாணும்)-தண்ட்யரைத் தண்டிக்கவும் அல்லாதாரைத்தவிரவும் சொல்லுகிற யர்மஶாஸ்த்ரம் தேவரைத் தொற்

தொழிவானென்? என்ன-முன்புவந்தபோது இத்யாதி. "வாவாநாம்வாஶுஹாநாம்வா" என்கிற விகல்பம் புத்திபேதோ என்கிறார்-இவர்கள் இத்யாதி. சுபைகளுத்தேஶ்யமாமதொழிய பாபைகள் உத்தேஶ்யமாகக்கூடுமோவென்ன - அதுதானேயன்றோ இத்யாதி. அதாவது - அவர்கள் பாபைகளானதுவேயன்றோநாம் ரக்ஷிக்கைக்குஉடலென்றபடி. பாபைகளைரக்ஷிப்பாருண்டோ? என்ன-தோஷோயத்யபி இத்யாதி. இப்படிசொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தஹாவத்தை இரண்டுவகையாகவருளிச்செய்கிறார் அழுக்குடையவன் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது-பாபனுனவனுக்கு பாபவிநாசம்அபேக்ஷிதமானசையாலும், சமக்குத்தான் புண்யவான்களைப்பற்றவும் பாபிகளைரக்ஷிக்குமதுவே கர்த்தவ்யமானசையாலும், பாபைகளானதுவேயுத்தேஶ்யமென்று - இவ்வாக்யத்வயத்துக்கும்தாத்பர்யம். சுபைகளுக்கு தேவரீர் வேண்டாவோ? என்ன, சுபைகளுக்குநானும்வேண்டா, நீயும்வேண்டா, பாபைகளுக்கிரண்டு பேரும் வேணுமென்கிறான் - சுபைகளாகில் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. உன்வால்வேணுமோவென்றது - உத்க்ராந்திபேதாநாஹலமாக வைதரணி கடக்கிறவன் பசுவின்வாலைப்பிடித்துக்கொண்டு போகக்கடவனிறே; அப்படியேயுன்னை யபேக்ஷிக்கவேணுமோவென்றபடி. திருவடிதான் இவர்களை "க்ரூரமாகத் தண்டிக்கவேணும்"என்றஅபேக்ஷிக்கிறதுக்குக் கருத்தென்?என்னில்:—"ஹவெயம்ஶரணம்ஹிவு" என்றது நிலைநிற்கிறதோ, இல்லையோ? என்று சோதிக்கைக்காக என்றருளிச்செய்வர். பாபைகளைரக்ஷிக்கவேணுமென்று இவ்வளவே போந்திருக்க, "வயாஹஹ-ாணாழு" என்கிற பதம் - வ்யர்த்தமாயிருந்ததியென்ன - தண்ட்யரை இத்யாதி. ராக்ஷஸிகளை 'ஶரணுகதர்' என்றது. "ஈஶெஷொவாஸி ஜூாதஶ்ராக்ஷஸ்யுஷிஹரெ தாஹயாஸ். ஶுணிவாதஶுவஸஹாஹி ஸெஷெதிஜீஜநகாதஜ" இத்யாதிக்கந்தம் - 'ஹவெயம்ஶரணம்ஹிவு" என்றத்தைப்பற்ற,

---

† 'சாடித்தும்' என்ற பாடாந்தரம்.

றிக் கிழித்துப் போகடக் கடவதோ? என்ன,—ஆரேனுமாக ஶரணாகதரை ரக்ஷிக்கக் கடவதென்கிற விசேஷஶாஸ்த்ரம் உன்னைத்தொற்றிக் கிழித்துப் போகடக்கடவதோ என்கிறாள். "ஶரணம்" என்றுவந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தோஷவானேயாகிலும் "**சதுர்ஜெயம்**" (நத்யஜேயம்) என்று பெருமாள் கடற்கரையிற்சொன்னவார்த்தை கடலோசையாகக் கடவதோ? என்கிறாள். "**ப்லவங்கம**" (ப்லவங்கம)-பின்னையும் இவன்புத்தி திரியவிடாமையினாலே ஹரி! ஹரி! என்கிறாள். 'ப்லவங்கம' என்கிறாள் - நச்சினத்தை நச்சும் ஜாதியானமை கண்டோமே யென்கிறாள். வஸிஷ்டாதிகள் மந்த்ரிக்குங் குடியான இக்ஷ்வாகுவம்ஶத்தில் பிறந்தாயல்லை; யோகிகளான ஜநககுலத்தில் பிறந்தாயல்லை; காட்டிலே பணையோடு பணை தத்தித் திரிகிற ஜாதியிலேயிறே பிறந்தது! அங்ஙனேத் தார்க்கு ஶரணாகதியோட்டையது தெரியாதிறே என்கிறாள். "**வாநரோத்தம**" (வாநரோத்தம) என்றவள், ஹரி! ஹரி! என்கிறாள் தானே யிறே; 'ப்லவங்கம' என்கிறாள், ராஜாக்களுமாய் மூலையடியே நடக்கவறியாதாராயிருக்கிற பெருமாளும் எங்கள்முன் இத்தனை கோபித்தறியார்; நீ வாநரஜாதியாயிருந்துவைத்து இங்ஙன்கோபிக்கக்கடவையோ? "**கார்யங்கருணமார்யேண**" (கார்யம்கருணமார்யேண) - இவர்கள்புண்யபாபங்கிடக்க: இப்போது ஓடுகிற தயநீயதசையைப் பாராய். உன்கையிலே யகப்பட்டு "நாம் என்படக்கடவோம்" என்று தியங்குகிறபடி பாராய். இவர்களுக்கு வேறுரக்ஷகரில்லையே. இப்போது இவ்வளவில் நாம்இரங்கவேணுங்காண்! "**ஆர்யேண**"(ஆர்யேண)-இவையெல்லாம் இப்போது நான் கற்பிக்க வேண்டும்படியாவதேஉனக்கு! 'ஆர்யேண' (ஆர்யேண)-ஸந்த்ரவ்யாகரணபண்டிதனேன்கிறது பொய்யோ? அவையுமெல்லாம் கற்றுக்கேட்டிருக்கச்செய்தேயும், இப்போது ராமகோஷ்டியில் பரிசயம் பின்னாட்டினபடியாகாதே. அக்கோஷ்டியிற்பழக்கமிறே நீ இங்ஙன்சொல்லவல்லையாயிற்று. நான்போந்த

"ஶரணாகதரை ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று சொன்னவிடமுண்டோ? என்ன - ஶரணமென்றுவந்த இத்யாதி. "**வயாஸமபூரணாழ்**" என்றவநந்தரம் "ப்லவங்கம" என்கிறதுக்கு ரஹஸ்யார்த்தம் - பின்னையும் இத்யாதி. வாநர என்றதே, "ப்லவங்கம" என்று விசேஷிக்கிறதுக்குப்ரயோஜநமருளிச்செய்வதாக பதோபாதாநம்பண்ணுகிறார் - ப்லவங்கமமென்கிறான் என்று. ப்ரயோஜநந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் - நச்சினத்தை இத்யாதி. "**வயாஸமபூரணாழ்**" என்றவநந்தரம் "ப்லவங்கம" என்று ஸம்போதிக்கிறவனுக்கு ரஹஸ்யார்த்தம்அருளிச்செய்கிறார் - மந்த்ரிகள் இத்யாதி வாக்யார்த்தாலே. மந்த்ரிக்கும் - ஆலோசிக்கும். "ப்லவங்கம" என்றால் - கேடிபோக்கிலென்று தோற்றுமோவென்னை, வாநரோத்தம இத்யாதி. 'வாநரோத்தம என்றவன் தானேயிறே - ஹரிஹரி என்கிறான்' என்றந்வயிப்பது. "ப்லவங்கம"என்றதுக்கு ரஹஸ்யார்த்தம் - ராஜாக்களும் இத்யாதி. அதாவது - ஶாஸ்த்ரவஶ்யதையின்றிக்கேயிருக்கிற நீ என்றுதல்; பெருமாளைப்போலே ஸ்வதந்த்ரனன்றிக்கே பரதந்த்ரனான நீயென்றுதல். ரக்ஷணம் கர்த்தவ்யமென்றதே, "கருணம்கார்யம்" என்ற பதப்ரயோகத்துக்கு ரஹஸ்யம்-இவர்கள் புண்யபாபங்கிடக்க இத்யாதி. தயநீயதசையாவதென்ன - உன்கையிலே இத்யாதி. தியங்குகிறபடி - மயங்குகிறபடி. தியங்குகை - மயங்குகை. "கார்யம்" என்று - அவஶ்யகர்த்தவ்யமாகச்சொன்னதுக்குரஹஸ்யம் - இவர்களுக்கு இத்யாதி வாக்யார்த்தாலே. "ஆர்யேண" என்கிறபதத்தை ப்ரயோகிக்கிறவனுடைய ஹார்த்தரஹஸ்யத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இவையெல்லாம் இத்யாதிவாக்யார்த்தாலே. இப்படி ஸந்த்ர வ்யாகரணபண்டிதனாயிருக்கச்செய்தே நீ இப்படி சொல்லுகைக்குஹேது, ராமகோஷ்டியில் பரிசயமென்கிறாள் - அவையுமெல்லாம் இத்யாதி வாக்யார்த்தாலே. "அக்கோஷ்டியில்பழக்கம்" என்றதுக்குரஹஸ்யமேதென்ன-நான்போந்த

பின்புஅக்கோஷ்டி இங்ஙனேநிரற்றதாகாதேயென்றுகருத்து, "நகுஶிஹாவராயுதி" (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி)-ஸம்ஸாரத்தில்குற்றமில்லாதார்ஆர்! திரைநிக்கிக்கடலாடப்போமோ? நற்குதிரையாகப்பாவித்திருக்கிற பெருமாள்தான் குற்றவாளரல்லரோ! நான்தான் குற்றவாட்டி யல்லேனோ? நீதான் குற்றவாளனல்லையோ? பெருமாள் குற்றவாளரானபடி யெங்ஙனே? என்னில், தாம்காடேறப்போந்தார்; அவர்பின்னே மடவரருவாரைப்போலே இளையபெருமாளும் போந்தார்; தம்மோடே ஏகாந்தலோகம்பண்ணக் கடவதாக இலையகலப்படுத்துக்கொண்டு நானும்போந்தேன்; என்னைப்பிரிந்து பத்துமாஸம் இருந்தார்: தாம் வாராவிட்டால் தம்மதோரம்பு இசங்கமாட்டாணைவிலக்கியேனோ இவ்வழி; இத்தனைநாள் பிரிந்திருக்க வல்லரானபோதே பெருமாள்பக்கலிலேயன்றோ குற்றம்? பாரதந்த்ர்யத்துக்கு அநுகுணமாகப்பேசாதிராதே, அதுதன்னைச்சொன்ன என்பக்கலதன்றோ குற்றம். இனி, நாயகன்சொன்னகார்யம் செய்த அடியாரைத் தண்டிக்கப்பார்த்தவன்று. பெருமாளுமிச் செய்த கார்யம் செய்யப்போந்தஉன்னை முற்படத்தண்டிக்கக்கொண்டன்றோ நாயகன் சொன்னகார்யஞ்செய்த இவர்களைத் தண்டிப்பது? ஆகையால், யாவர்க்கோ குற்றவாளன்! "எல்லாப்படியாலும் பெருமாள் ஒருவிஷயத்தை முனிந்தவன்று ஆறவிடுகைக்கு நானுண்டு; நானும் அவர்வழி போகவேண்டி இருந்தவன்றைக்கு நீயுண்டு" என்றிருந்தேன்; நீயும்இங்ஙனேயானால் அபராதஞ்செய்தார்க்குப்பாதுகாவல் உண்டோ? என்கிறாள்.

பதினோராம் பாட்டு.

அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்து ஒடியீர்! வாழ்மினென்றென்றுரைக்கோடுந்தும்
படிக்கோழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகூர்ச்சடகோபன்
முடிப்பான்சொன்ன ஆயிரத்துத் திருவேங்கடத்துக்கிவையைத்தும்
பிடித்தார்பிடித்தார்விற்றிருந்து பெரியவானுள்ளிலைவைரே.

இத்யாதி. குற்றமுடையாரைத்தள்ளிக் குற்றமில்லாதவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டாளோ? என்ன - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. "குற்றவாளர்" என்றதனை விசதவடிவிட்டமாகக் காட்டுகிறாள் - திரை நீக்கி இத்யாதி. "எல்லார்க்கும்" என்பானென்? பெருமாள், நான், நீர், மூன்றுபேருக்கும் குற்றமில்லையேயென்ன, மூவர்க்கும் குற்றமுண்டென்கிறாள் - நற்குதிரையாக இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. நற்குதிரையாக - ஒத்தாரில்லாதவராக. நற்குதிரை-ஒத்தாரில்லாமையும், இணைந்திருக்கையும். இசங்குகை - நகருகை; வருகையென்றபடி. "நகுஶிஹாவராயுதி" என்கிற பதத்தின் தாத்பர்யவிசதமான அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் - எல்லாப்படியாலும் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. நீயுண்டென்றிருந்தேனென்றது - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஶரணம்புகுந்தபோது மறுநாளாஜருள்ளிட்டார் "வயுதாழி" என்னுநிற்க, "தவ்வாஜ்ஞாஹெ்யாவிஹீஷணஃ" என்று நீ புருஷகாரிக்கையாலே நீயுண்டென்றிருந்தேனென்றபடி. "வாவாநாம்வாஶுஹாநாம்வாவயாஹஜ்ஞாணாம்வைவ ஜ்ஞ 1 காயபுங்கராணாம்சரெ்வுணாநகுஶிஹாவராயுதி" இதி ராவணவதாநந்தரம். வதத்பூர்வம், "அவ்வ வீஷுஹாரிரெ்ரஷ்டு ஸ்ஸீதாஸ்ரெ்ரகிஜலு ஹி 1 கிஞ்சாவிஹ்யவெஹெவிகிம் ஸுஂசாரம்நாஹிஹாஷவெ" தத்ரோபரி, "ஶுவ்ஷிஹிஃவாணிஹிவெ்ரெ்ரவயுரவெணெவெ்ரெ வஶொஹெந 1 ஜ்ஞுவாசிவிவியெவ்ரூவெதவ்ரூதுஞ்ரெ்ரசெதாவ்ஸ்ரூரூணாஃ" "ஸாஜ்ஞுஸுஂரெ்ரயவஶ்ரூநாம்ஞுவுஹிநாம்வைராஜ்ஞுயா 1 விவியெயாநாஶ்ரூராஸீநாம்ஞுஞுவெ்ரெ்ரவுஹாநரொதி" (40)

ஆ.—(அடிக்கீழமர்ந்து.) - கைங்கர்யைக ரதிகளாய்க்கொண்டு தன் திருவடிகளை ஶரணம்புகுந்தவர்களுக்குக் கைங்கர்யஸம்பத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற நிருபமமான ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யத்தையுடைய திருவேங்கடமுடையானைச் சேர்ந்து முடிக்கைக்காகத் திருமலையில் ஸம்ருத்தியைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை ஆஶ்ரயித்தவர்களை ஆஶ்ரயித்தவர்களே, திருநாட்டிலே ஸுகவாஸிகளாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்வஸாம்ராஜ்யத்திலே அஹிஷிக்தராய் ஸர்வகாலமும் ஸர்வபோஷஸம்ருத்தியும் பண்ணிக்கொண்டு வர்த்திக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

ஒ.—நிருமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எல்லாரும் திருநாட்டிலேசென்று அடிமையிலே மூழ்காஹிஷிக்தராயிருந்து என்றும் அடிமை செய்யப்பெறுவர்என்கிறார்.

[அடிக்கீழ் என்று தொடங்கி] - 'தன் திருவடிக்கீழே அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் புகுந்து அடியாருள்ளார் வாழுங்கோள்' என்னும்படிக்கு ஒப்பில்லாதானாய் இருந்துள்ள ஸர்வேஶ்வரனை ஸம்ருத்தமான பழனங்களையுடைய திருநகரியிலே ஆழ்வார். [முடிப்பானென்றுதொடங்கி] - ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் தம்முடையநிர்வஹத்வாவஸாயமாகத் திருமலையிலே சொன்ன இத்திருவாய்மொழி பற்றினரெல்லாம் திருநாட்டிலேபோய் அவ்விடம் தாங்களிட்ட வழக்காய்க்கொண்டிருந்து என்றும் நிசமுத்தப்பெறுவர். கற்றவர்களை ஸமாஶ்ரயித்தவர்கள் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைப்பற்றினவர்கள், மஹாவகாசமான பரமபதத்திலேவ்யாவ்ருத்தராயிருந்து நித்யவாஸம்பண்ணுவரென்றுமெலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

அடியீர் - சேஷபூதரையுள்ளவர்களே! அடிக்கீழ் - தம்முடைய அடிக்கீழே, அமர்ந்து - அநந்யஸாதநராய் அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு வ்யவஸ்திதராய், புகுந்து-புகுந்து, வாழ்மின் - நித்யாநுபவம்பண்ணுங்கோள்! என்றென்று - என்றென்று, (உபாயதாவத்திலு முபேயதாவத்திலும்), அருள் - தன் க்ருபையை, கொடுக்கும் - உபகரிக்கும், படி - ப்ரகாரத்துக்கு, கேழ் - ஒப்பு, இல்லா - இல்லாத, பெருமானை - ஸர்வாயிகளைக்குறித்து, பழனம் - ஸ்ரமஹரமான நீர்நிலங்களையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், முடிப்பான் - தம்முடைய கார்யமடங்கத் தலைக்கட்டிக்கொள்வதாக, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்து - ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு, திருவேங்கடத்துக்கு - திருமலைக்கு ப்ரதிபாதகமான, இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், பிடித்தார் - சப்தாவலம்பநம்பண்ணினார், பிடித்தார் - அர்த்தாவலம்பநம் பண்ணினார் (எல்லாரும்), பெரிய - நிரதிசயபோக்யமஹாநுபவத்தையையுடைத்தாய், வானுள் - பரமவ்யோமஶப்தவாச்யமான பரமபதத்திலே, விற்றிருந்து - (இத்திருவாய்மொழியில் ஸம்பந்தமடியான) வ்யாவ்ருத்திதோன்றப்படியிருந்து, நிலாவுவர் - நித்யாநுபவம்பண்ணி வர்த்திப்பர். நிலாவுதல் - நிலைநிற்க நடத்தல். பிடித்தாரைப் பிடித்தென்றுமாம். இது - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிருமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பரமபதத்திலேசென்று ஔஸ்யாஸத்திலே அஹிஷிக்தராய் அடிமைசெய்யப்பெறுவர்களென்கிறார்.

[அடிக்கீழ் இத்யாதி] - தன் திருவடிகளின் கீழே அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் புகுந்து ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் வாழுங்கோளென்று முத்ரையால் அருளிச்செய்கிறாப் போலேயாயிற்று நின்றருளுவது. "சாரேகூஶரணம்வ ஜ - சாரணாவஹ" என்றாற் போலேயாயிற்றுநிற்பது. [படிக்கேழில்லாப் பெருமானை] - இப்படிக்குத் தனக்கு ஒப்பில்லாத ஸர்வேஶ்வரனை. [பழனக்குருகூர்] - அழகிய நீர்நிலங்களையுடைய திருநகரி.

தம்முடைய விரோயியை முடிக்கைக்காகத் திருமலையைக்குறித்து அருளிச்செய்த இப்பத்தும். [பிடித்தார் பிடித்தார்] - பற்றினார் பற்றினார் என்னுகை. பற்றினவரைப் பற்றினார் என்னுகை. பரமபதத்திலே குறைவற்ற அடிமை செய்யப்பெறுவர். இவர் பண்ணின ப்ரபத்தியாக பரமபதத்தேறப்போவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிகற்றார், பரமபதத்திலே சென்று ஓரஸ்யத்திலே யலிஷிக்தராய் அடிமைசெய்யப் பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[அடிக்கீழ்இத்யாதி] - உங்கள் உத்தேச்யங்கண்டிகோளே, இத்தைப்பற்றி ஆழ்ந்து க்ருதக்ருத்யராய்ப் போங்கோ ளென்று. [அருள்கோடுக்கும் படிக்கேழில்லாப்பெருமானே] - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அருள்கொடுக்கும் ஸ்வபாவத்துக்கு ஒப்பில்லாத ஸர்வேச்வரனே. "ராமாநுஜ" (மாமாநுஜ:) என்ற க்ருஷ்ணனும் ஒவ்வான் இவன்படிக்கு. [பழனக் குருகூர்ச் சடகோபன்] - நல்ல நீர்நிலங்களையுடைய திருநக்ரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். [முடிப்பான்சொன்னஇத்யாதி]- "பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ" என்கிற ஸம்ஸார விரோதத்தை முடிக்கையிலே திருவுள்ளத்தாலே உத்ஸாஹித்தருளிச் செய்த ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தும் திருமலைக்குச் சொல்லிற்றின. "ரத்நஹாரீசவாசிநே" (ரத்நஹாரீசபார்த்திவ:) என்கிறபடியே. [பிடித்தார் பிடித்தார்] - பிடித்தவர்களைப் பிடித்தவர்கள்; பற்றினவரைப்பற்றினார். [வீற்றிருந்து]-"ஸ்வராட்ஸ்வ" (ஸ்ஸ்வராட்பவதி) என்கிறபடியே இருவர்க்கும் ஒக்குமாகாதேவீற்றிருக்கை. ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களையும் போஷமாகவுடையனாகையால் வந்த ஆநந்தத்தையுடையனாயிருக்கும் இவன்: "ஸஷைஹ்யேவாநந்தயாதி" (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிறபடியே அவன் ஆநந்திப்பிக்க ஆநந்தியாயிருக்கும் இவன் [பெரியவானாள் நிலாவுவரே] - "மஹாவ" (மஹாகம்) என்றும், "வரசாகாஸ" "

விஷயம் - அடிக்கீழ் இத்யாதி. "வீற்றிருந்து பெரியவானாள் நிலாவுவரே" என்றதைப் பற்ற அவதாரிணை - இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பரமபதத்திலே இத்யாதி. தாஸ்யத்திலே யலிஷிக்தராய் என்றது - "வீற்றிருந்து" என்றதைப்பற்ற.

சேஷபூதரானவர்களே! திருவடிகளின்கீழே பொருந்திப் புகுந்து வாழுங்கோ ளென்று சொல்லி என்று ஸப்தார்த்தம். "அமர்ந்து" என்றது - அநந்யப்ரயோஜநரா யென்றபடி. சேஷபூதர்க்கு உத்தேச்யம் திருவடிகளாகையாலே 'உங்களுத்தேச்யங்கண்டிகோளே' - என்றது. படியென்று - ஸ்வபாவம். கேழென்று - ஒப்பு. "அருள்கொடுக்கும்" என்றதை விசேஷநிஷ்டமாக்குகிறார் - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் இத்யாதி. ஒப்பில்லாமையென்று ஆரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்ன - மாமாநுஜ: இத்யாதி. அதாவது - க்ருஷ்ணனைப்போலே காலவிசேஷத்திலே யதிகாரியான அர்ஜுநமாத்ரத்துக் கருள்கொடுக்கையன்றிக்கே, அடியீரென்று - * கானரும் வானரமுமாகுர்க்கும், "பின்னுமுர்வணக்கும்" என்று - ஸர்வகாலத்திலும் எல்லார்க்கும் முகங்கொடுக்கையாலே, க்ருஷ்ணனுமொப்பல்ல னென்றபடி. "அருள்கொடுக்கும்" என்ற வர்த்தமாநத்தாலே - எப்போதும் க்ருபை பண்ணுமென்று தோற்றுகிறது; 'அடியீர்' என்கிற பஹுவசநத்தாலே - எல்லார்க்கும் க்ருபை பண்ணுமென்று தோற்றுகிறது. 'உத்ஸாஹித்து' என்றது - அர்த்தாத்ஸித்தம். "இவை" என்றதுக்கு ஹாவம் - ரத்நஹாரீச இத்யாதி. அதாவது - நல்லதெல்லாம் ராஜாவுக்காயிருக்குமென்கிறபடியே இதினுடைய நன்மையாலே - இவைபத்தும் திருமலைக்கென்றாரென்றபடி. "ஹவாம்ஸத ஸஹஹைஷ ணை ஜீயதாம்ஸவைஷா ।। ரத்நம்ஹிமஹவஹைஷ ஹ்ரீ ரத்நஹாரீஸவாஸிநே" இதி பாலகாண்டே விஸ்வாமித்ர வைபவகதநப்ரகரணே [இ௩-௧]. வீற்றிருக்குமது அவனுக்கன்றோ வென்ன-ஸ்ஸ்வராட் இத்யாதி. வீற்றிருக்கை - வேறுபாடு தோற்றவிருக்கை. ஸ்வராட் - ஸ்வதந்த்ர:. அகர்மவஸ்ய இத்யர்த்த:. ஆகையால் ஈஸ்வரனுக்கும் இவனுக்கும் வாசியேதென்ன-ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களோ இத்யாதி. "பெரியவான்" என்கிறதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - மஹாகம் இத்யாதி. "பெரியவான்" என்

(பரமாகாசம்) என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற பரமபதத்திலே வர்த்திக்கப்பெறுவர்கள். இந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும் இவ்வுருகில் வெளியிலல்ல. மேல்வரும் அநுஸவமொழிய ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி பண்ணவேண்டாத தேசத்திலே போய்ப் புகப்பெறுவர். இவர் பண்ணின ப்ரபத்தியே நமக்குமேல்லாம்: தனித்து வேண்டா; இப்பாசுரத்தைச்சொல்லி வைத்தலே அந்வயிக்கும் அத்தனை. நற்கன்றுக்கிரங்கினது தோல்கன்றுக்கு இரங்குமாபோலே, இவரை நினைத்து இப்பத்துங்கற்றார்பக்கலிலும் எம்பெருமான் ப்ரஸந்நனாம். புரிவிபீஷணாழ்வானோடு வந்த நால்வர்க்கும் அவன்பண்ணின ப்ரபத்தியே யமைந்ததிறே. "இவனுடையவன்" என்று எதிர்த்தலைக்குத் தோற்றவிருக்கும் அத்தனையே வேண்டுவது. (கக)

கிறதுக்கு ஸாவம் - இந்த்ராதிகள் இத்யாதி. பரமபதத்துக்குப் பெருமை யேதென்ன - மேல்வரும் இத்யாதி. மேல்வரும் அநுஸவமொழியவென்றது - உத்தரோத்தரம் அநுபவிக்குமிதாழிய ப்ரபத்தி பண்ணவேண்டாவென்றபடி. "பிடித்தார்பிடித்தார்" என்ற திருவாய்மொழியில் அந்வயமாத்ரம் போருமோ? தனித்துப்ரபத்தி பண்ணவேண்டாவோ? என்ன - இவர்பண்ணின இத்யாதி. ஸ்ரீராமாநுஜ்டாகங்கள் வேண்டாவோ? கேவலம் இதிலந்வயம் போருமோ? என்ன - நற்கன்றுக்கு இத்யாதி. இப்படி ஸம்பந்தக்கொண்டு அங்கீகரித்த இடமுண்டோவென்ன - புரிவிபீஷணாழ்வான் இத்யாதி. ஆழ்வார்பண்ணின ப்ரபத்தியே போருமாகில், ஸ்ரீராமாநுஜ்டாக பஞ்சஸம்ஸ்காராதிகள் வேண்டாவோ? திருவாய்மொழியை வெறுமனே யநுஸந்தித்திருக்கவையுமோ? என்ன - இவனுடையவன் என்று இத்யாதி. அதாவது, இந்த ஸாக்ஷாத்பகவதாபிமாநத்தாற்பூதன் இவனென்ற எதிர்த்தலையான ஈஸ்வரனுக்குத் தோற்ற வர்த்திக்குமதிலே, ஸ்ரீராமாநுஜ்டாகங்கள் பஞ்சஸம்ஸ்காராதிகளெல்லாம் அந்தர்ப்பூதங்களென்றபடி. 'இவைபத்தும் பிடித்தார் பிடித்தார்' - இவை பத்தையும் ஸப்தாவலம்பநம் பண்ணினாரோ, அர்த்தாவலம்பநம் பண்ணினாரோவெல்லாருமென்றுதல்; இவைபத்தையும் பிடித்தாரைப் பிடித்தாரென்றுதல். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்க்ரஹம் — "[illegible]"

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — "[illegible]"

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

உலகுண்டபாலகன்றன் றாமரைக்கண் ணாரமுதம்
பலவாமகளை முன்னிட்டு வைகுந்தன் - பலவாழி
வன்சடகோபன் மாறன் வண்குருகூர்ச் சீரார்
மதிபுனைந்த வண்சடகோபன்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், வாழ்வெதிராசர் திருவடிகளே ஶரணம், சீரார் திருவடிகளே ஶரணம்.

சு ஆம் பத்து—பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
4	2	(யதோவகேசா...)	(யதோவகேசா...)
,,	7	சபால	சாபல
5	2	ஸஜூ ா தலாவ்ஃ	ஸஜூரா தவொவ்ஃ
7	34	வழிபரிக்	வழிபறிக்
8	21	என்றிருதே	என்றிராதே
9	8	அறிவிக்குங்	அறிவிக்குந்
10	8	நமரா ஸ்ரீகலா	நமரஸ்ரீகலா
,,	30	ஹார்ய ஹாவம்	ஹார்ஹ ஹாவம்
,,	38	செக்கேலைப்	செக்கெலைப்
11	22	மேன்	மென்
14	10	ஐஃம்ஃயெ)	ஐஃம்ஃயெ)
15	18	ஃதெரா	ஃதெரா
16	5	யிருப்பதோன்றிறே	யிருப்பதொன்றிறே
30	37	ஹாவந்	ஹாவார்
31	22	ஃஹா தநம்	ஃஹா தாநம்
45	27	ஹபா	ஹா
70	5	(பார்த்தா)	(பர்த்தா...)
72	17	க்கான்றுநிற	க்கொள்ளுநிற
77	10	வார்த்தைத	வார்த்தை
120	40	எல்லப்பொருள்	எல்லாப்பொருள்
135	22	அவெடி	அவெடித
151	21	விநுயாக	விநுநியாக
154	16	ரும்பாய்	ருடம்பாய்
158	11	பாதத்சாயை	பாதச்சாயை
160	20	வேறாரகுத	வேறாரகுத
164	35	ஹவொநா	ஹாவொநா
167	31	கம்பிராணை	நம்பிராணை
186	2	அநுஹவபெற்ற	அநுஸந்தாபப்பெற்ற
267	18	ஸ்ரீவாமநா	ஸ்ரீ...மநா
269	29	ருமேனும்	ருமேகாம்
270	9	ஸ்ரீகருமான	ஸ்ரீகருமான
,,	11	பொருத்தேகாண	பொருதுதேகாண
,,	35	சதுரநிறே	சதுரவரிறே
270	38	ஆயர்கு	ஆயர்க
271	15	ருக்க வறிவை	ருக்கவறிவை
,,	23	வகுஷவ்ய	வகுஷவ
275	18	தாயர்	தாயரா
277	3,4	வயிறெறிய	வயிறெரிய
278	9	கைபண்ணும்	நகைபண்ணும்
279	28	சோலையும்	சோலைகளையும்
280	7	ஹோஷகமும்	பொஷகமும்
,,	32	தெவ்வாவழி	விஷவாவழி
282	36,37	தெகுட்டுகை	தெவிட்டுகை
283	4	வகுத்து அவனே	வகுத்தவனே

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
283	7	பின்பூஞ்ஞற	பின்புஸாஞ்ஞற
284	17	சாவள	சீர்வள
286	7	வெளிரும்காழ்ப்பு	வெளிறும்காழ்ப்பு
287	10	பொறக்மாட்டா	பொறக்கமாட்டா
289	35	சுவரிலிட்டது	சுவறிலிட்டது
290	24	ஸத்ருஷ்ட	ஸத்ருஷ்ட
291	26	தாயாரை	தாயரை
292	13	ஸங்கமாஞல்	ஸங்கமாஞல்
293	20	கோவையாய்	கோவைவாய்
294	21	ஸ்ரெஷ	ஸ்ரேஷ
,,	20	ராஜ்ய	ராஜ்ய
,,	38	கூஷ்யா	கூஷ்யா
295	17	பாவவபோயினி	பாவவபோயினி
363	17.	ஸத்ரு-ஸ்ரெஸரீரெ	ஸத்ரு-ஸ்ரேஷ்ஸரீரெ
367	11	கண்ணையுடை	கண்ணையுடை
373	29	பற்றுதல்	பற்றுதல்
378	17	ஞள்ளங்கரியான்	ஞள்ளநங்கரியான்
380	18	பரக்ருதி	ப்ரக்ருதி
382	9	வர்த்தை	வார்த்தை
423	12	பர்க்கிருயோ	பார்க்கிருயோ
434	27	ஸா...ம்	ஸாஹரம்
448	29	அடியோர்க்கு	அடியேர்க்கு
456	11	மாமன்	மாமகள்
469	13	ஸரிவஸ்	ஸரிவஸ்
,,	31	பாஷ-ா	பாஷ்யா

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada